Google

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

HD WIDENER
HW QVFU M

Digitized by Google

KSH 820 (9-10)

Harvard College Library

FROM THE BEQUEST OF

JOHN HARVEY TREAT

OF LAWRENCE, MASS.

CLASS OF 1862

Digitized by Google

R

Digitized by Google

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

1890.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

VEL AD ORDINEM QUOQUO MODO PERTINENTIA

IN LUCEM EDITA

JUSSU ET AUCTORITATE

RMI P. ALOYSII A PARMA

TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTRI GENERALIS

IN COMMODUM PRAESERTIM RELIGIOSORUM SIBI SUBDITORUM

Veritatem facientes in charitate.
EPH. 4, 15.

Peculiari prorsus laude dignum putavimus, Dilecte Fili, consilium quo horum Actorum collectio atque editio suscepta est.
(Ex Epist. LEONIS P. XIII. ad Ministr. General.)

ANNO IX.

AD CLARAS AQUAS
(QUARACCHI PROPE FLORENTIAM)
EX TYPOGRAPHIA COLLEGII S. BONAVENTURAE
1890.

Digitized by Google

KSH 820 (9-10)

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
Jan '57

Treat

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

ALLOCUTIO

HABITA IN CONSISTORIO SECRETO

DIE XXX DECEMBRIS AN. MDCCCLXXXIX.

—

Venerabiles Fratres,

Tempestivum quoddam solatium ex remotis Americae oris, pariterque ex Helvetiis nuper accepimus. Quod enim magnopere catholici expetebant, ut propria aliquot sibi esse Gymnasia magna in eruditionem juventutis liceret, id sua ipsorum contentione novissimo tempore assecuti sunt, constitutis Washingtoni, Ottawae, itemque Friburgi majorum disciplinarum domiciliis: in quibus hoc quidem sanctissimae legis instar habebitur, conjungere incolumitatem fidei cum elegantia doctrinae, neque minus ad religionem, quam ad artes optimas informare adolescentes. Qua de re probe intelligimus quantam haberi gratiam imprimis Episcoporum providentiae et constantiae, tum collatae privatorum operae oporteat. Utrisque sua tribuenda laus quod, conjunctis consiliis studiisque, memorabile beneficium pepererint, quo non Ecclesia solum, sed civitas magna cum salute sua perfruatur. Nam ejusmodi coeptorum cernimus animo, Venerabiles Fratres, fructus futuros: intereaque Nos ea cogitatio non parum recreat, in civitatibus, quae memoratae sunt, libere properare ad incrementa posse catholicum nomen, tutela legum et hominum aequitate defensum.

Ista quidem satis jucunda foris acerbiorem sensum earum rerum efficiunt, quae geruntur domi. Hic enim impugnare Ecclesiam adversarii non desistunt: quin etiam profitentur hostiles animos quotidie audacius, gloriamque facinoris ultro petere non verentur. Satis eloquuntur hominis non privati nuper dicta, cum in concione frequenti, eaque consulto vocata, quid rectores rerum italicarum de Ecclesia Romanoque Pontificatu cogitent, quid velint, aperte indicavit. — Neque absimiles in Urbe, mense Junio, auditae voces, quibus diebus per inusitatas easque clamorosas significationes non tam transfugae honos, quam Ecclesiae ignominia quaerebatur. Ita facile apparet, eodem inclinare utrobique sententias, et hoc esse prorsus commune propositum, exercere cum avita religione inimicitias, pravarumque sectarum auspiciis et ductu totum italorum genus, si fieri posset, ab Ecclesiae complexu divellere. Compertas illas habetis, Venerabiles Fratres, plenas importunitate atque audacia sententias. Romanorum Pontificum in Urbem Romam oppugnare jura placuit, eademque usque adeo opinione minuere, ut non plus habere momenti dicta sint, quam quod regiarum domorum rationes habere universe solent. Quod autem est Nobis ereptum, id esse novis possessoribus firmo perpetuoque jure quaesitum, quasi nasci jus ex vi injuriaque possit. — Supervacaneum profecto est hoc loco meminisse titulos omnino singulares, quorum caussa Sedes Apostolica jus sibi suum in Urbe vindicat, vindicabit. Pariter nihil est opus naturam com-

Digitized by Google

memorare civilis Romanorum Pontificum principatus, qui, cum illuc pertineat ut apostolici ministerii libertatem dignitatemque debitam efficaci custodia tueatur, caussam habet sibi unice propriam, idemque a communi ratione principatuum non parum differt. At vero silere omnino neque possumus, neque debemus, cum in Apostolicam Sedem istos velut renovatos impetus vis inimica convertat. Eo vel maxime, quod in propugnatione juris Nostri non tutelam rei alicujus mortalis Nobis proponimus ipsi tanquam finem, sed majora quaedam atque altiora spectamus. Videlicet fidem christianam conservari integram, ut oportet, volumus: ejus enim vocatur in discrimen incolumitas, quando qui populo praesunt has partes assignant reipublicae, vindicare humanae rationi sine modo, sine lege, principatum: quod, missis ambagibus, nihil est aliud, quam respuere funditus quaecumque a Deo tradita sunt, planeque ab Ecclesia desciscere. Itaque non id agitur tantum ut religionem civitas nullam habeat potiorem, aequabilitatemque juris largiatur nullo discrimine singulis, in quo iniqua et summe perniciosa ipsa aequabilitas est: sed lacessere placet catholicum nomen publica denunciatione belli, et cum pessimis Jesu Christi inimicis consilia viresque conjungere. Vix credibile videatur, huc denique esse perventum, idque in Italorum gente, quae christianae veritatis lumen maturrime, Dei munere, aspexit bonitatisque divinae maxima ac plane singularia beneficia undeviginti saeculorum spatio et sensit et religiose custodivit. Sed res est ante oculos posita. Nec sane minacius dicunt, quam faciant: quin omni ratione conantur destinata perficere, proptereaque non desinunt institutorum et legum in Ecclesiae perniciem torquere cursum.

Proximae calendae Januariae initium novi juris poenalis sunt, ut nostis, allaturae. De quo cum deliberationes anno superiore in legumlatorum coetu haberentur, Nos quidem hoc ipso loco haud praetermisimus capita illa, ut oportebat, redarguere, quae per speciem castigandae licentiae illuc revera pertinent, ut justam Cleri libertatem minuant, operamque praepediant. In quo detractum iri plurimum Ecclesiae diximus, quippe quae in societatis perfectae formam divinitus constituta sui juris est, nec debet in muneribus officiorum suorum ulli hominum imperio subesse. Simul conquerebamur, injuriam fieri universo ordini Clericorum quod in eos, nulla caussa probabili, sacri juris auctoritate contempta, singulares leges singulari severitate constituerentur. Quae tamen perlevi sententiarum mutatione probatae lataeque sunt. Nos itaque apostolici officii Nostri memores quas tunc expostulationes, coepta injuria, fecimus, easdem nunc, patrata, renovamus.

Sed aliud ex alio vulnus impendere Ecclesiae videtis: rogatam legem intelligimus de Operibus Piis, quam nuperrime festinatis suffragiis probavere: quamque ipsam fatentur esse tanquam gradum ad cetera jactum; scilicet ad omnia religionis delenda vestigia ex institutis civitatum. Congruit sane cum ejusmodi proposito ratio legis; cujus ea vis est imprimis, quaecumque pietatis caussâ instituta esse constiterit, ea partim extinguere, partim in aliam formam naturamque convertere, ita plane ut in tanta mutatione eversio rerum institutarum verissime consecutura videatur. — Sed illud prae ceteris nec pietati consentaneum nec justitiae, omnia fere, quae instituta sint aut testamento relicta, divini cultus caussâ, aut defunctis expiandis, dotandisve puellis ad collegia Monialium aspirantibus, hoc ipso haberi caduca et vacua, aliosque in usus converti oportere. In quo perspicuum est, auctorum violari voluntatem, propterea quod suam illi pecuniam utique in eas caussas, quae memoratae sunt, nec ullo pacto in alias, addixere: quae caussae cum ad religionem, ad piorum manium solatia, ad perfectionem virtutis pertineant, tam sunt natura immutabiles ac perpetuae, quam jura et officia, quae hominem jungunt Deo. — At vero ne illud quidem praeterire taciti possumus, in Decurias praepositorum rei subsidiariae administrandae plerosque omnes cooptari, ne feminis quidem exceptis, licere, Parochos non licere. Quod quidem ita placuisse memoravere ob cognitam illorum in Episcopos suos Romanumque Pontificem voluntatem: ita ut dubitari non possit, qua mente, cujus rei gratiâ, hanc, de qua loquimur, legem invenerint. — Utique *laicam* inquiunt esse beneficentiam oportere, ut queat esse gratior: nam accipere verecundius, animumque despondere calamitosos consuevisse, ubi caritatem christianam sibi sentiant adesse.

Digitized by Google

Sed miserum est in christianis reperiri, qui tam vehementer errent in ejus aestimatione virtutis, quae princeps est et regina ceterarum. Quandoquidem sincera voluntas hominum juvandorum non potest nisi ex intima benevolentia nasci: hanc vero aut unice aut maxime insidere in eorum animo necesse est, qui singulos homines paene se alteros putent, fratrumque diligant loco: qui ceteros aeque ac se ex Deo tamquam patre genitos, pariterque Jesu Christi sanguine redemptos, et ad eamdem in caelis felicitatem vocatos sciant. Quin inopes atque aerumnosos tam amanter Jesus Christus complectitur, ut collatam in eos beneficentiam plane collocatam apud se, seque ipse obligatum beneficio deputet. His sensibus comitata caritas tantum abest ut animos frangat miserorum, ut potius extollat ad tantam personae dignitatem, quantam homo sine caelestis doctrinae lumine ne fingere quidem cogitatione posset. Nunc vero hujusce indolis caritas frustra requiratur extra Ecclesiam Dei, quam videlicet unam Jesus Christus sapientiae, disciplinae, charismatum suorum reliquit heredem: quaeque divini auctoris sui quam bene et obtemperare consiliis et exempla imitari consueverit, dedit omni tempore documenta maxima. Ullumne aerumnarum est genus, cui non Ecclesia succurrere nedum pietate materna, sed excellenti prudentia vigilantiaque studuerit? Ita ejus potissimum operâ atque auctoritate, aut saltem consilio, gratiâ, tutelâ, opportuna variis calamitatibus solatia ubique gentium inventa sunt, sed iis in locis plura, in quibus florentior Ecclesia, virtutumque christianarum studia majora. Insignis hac laude Italia, quae fidem catholicam, per prospera, per adversa, intemeratam retinendo, fuit omni aetate beneficiorum hujus generis uberrime ferax. Eo magis inhumanum atque italica gente indignum, praeripere Ecclesiae voluisse beneficentiae publicae facultatem. — Obtenderant quidem interversos reditus maleve locatos: sed lux veritatis, unde minime voluissent, erupit. Instituta de administratione quaestio criminationem falso confictam splendide refutavit.

Inter quae velut ad cumulandas injurias aliud accessit commissum audax, quo, qui rerum civilium potiuntur, in ipsam rei sacrae administrationem invasere. Facile, Venerabiles Fratres, intelligitis quo spectet oratio: ad ea nimirum, quae contra venerabilem fratrem Aloysium Episcopum titularem Troadensem, Ordinarium Aquaevivae et Altamurae, his ipsis postremis mensibus aggressi sunt statuere. Actas res universi cognoscitis: primum Episcopo Troadensi interdictum utriusque Ecclesiae bonis: tum ipsum gradu motum: aedibus ejectum: simulque earum Ecclesiarum delatum alteri regimen, perinde ac res agatur mere civilis, omnino in ditione arbitrioque posita politicae potestatis. Quo facto non perruptae solum Ecclesiae leges sunt, sed ipsa pontificii Nostri primatus nativa jura violata. Itaque non sine magno angore animi conquerimur talem injuriam: simul, quae hac super re per vim decreta gestave sunt, improbamus atque apostolica auctoritate rejicimus. Ad Clerum populumque earum Ecclesiarum quod attinet, utrosque in Domino monemus, quid a se postulet officium serio perpendere. Sicut aequum est, politicae potestati dicto audientes esse in rerum genere civilium, ita in iis quae regimen animarum attingunt non alii possunt auctoritati, quam Nostrae legitimoque jure praepositorum subesse, nisi velint, quod Deus prohibeat, se ipsi ab hoc centro sejungere catholicae unitatis.

Nunc vero, prius quam Episcopi designentur vacuis Ecclesiarum sedibus praeficiendi, ad majorem Dei gloriam et Ecclesiae utilitatem duos praestantes viros S. R. E. Cardinales creamus, quos tamen justis de caussis in pectore reservamus, arbitrio Nostro quandocumque publicandos. Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

—

E S. CONG. EPISCOP. ET REGULARIUM.

I.

Sanatio erectionum Conventuum non canonice peractarum.

Beatissime Pater,

Fr. Aloysius a Parma, Minister Generalis totius Ordinis Minorum, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, eosque devote exosculans, sequentia humiliter exponit:

Digitized by Google

Multi Canonistae, qui scripserunt post Concilium Tridentinum, praesertim in Germania, censuerunt, ad canonicam alicujus Conventus erectionem sufficere consensum Episcopi dioecesani. Ad hanc suam opinionem probandam dicti Canonistae adduxerunt verba Concilii Tridentini, sessione XXV, de Regularibus et Monialibus, cap. III, ubi Tridentini Patres statuerunt: « ne de cetero similia loca (scilicet monasteria) erigantur sine Episcopi, in cujus dioecesi erigenda sunt, licentia prius obtenta ». Quare post Concilium Tridentinum non pauci Regulares, praefatae opinioni innixi, et bona fide, Conventus erexerunt sola Ordinarii licentia, et absque S. Sedis Beneplacito. Certo tamen sciri nequit, pro quibus praecise Conventibus Beneplacitum Apostolicum impetratum non sit, quia occasione bellorum ac suppressionum in multis locis archiva perierunt. Jam vero ex Constitutione Sanctitatis Tuae *« Romani Pontifices »* die 8 Maji 1881 clare apparet, praefatam Canonistarum opinionem esse falsam, atque ad canonicam erectionem alicujus Conventus necessarium esse tum Beneplacitum Apostolicum, tum consensum Episcopi dioecesani. Quae quum ita se habeant, humilis Orator, tum ut propriae tum Religiosorum sibi subditorum tranquillitati consulat, ad Sanctitatem Tuam recurrit ac enixe rogat, quatenus praefatos defectus benigne supplere, atque erectiones Conventuum sui Ordinis omnes hucusque sola Episcopi licentia factas clementer sanare et ratas habere dignetur, perinde ac si de Apostolicae Sedis licentia factae fuissent.

Quam gratiam etc.

Vigore specialium facultatum a SSmo Dño Nostro concessarum Sacra Congregatio Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, attentis expositis a P. Ministro Generali totius Ordinis, erectiones Conventuum omnes hucusque sola Ordinarii licentia ut in precibus peractas benigne sanavit et ratas habuit, perinde ac si de S. Sedis auctoritate factae fuissent.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, 21 Decembris 1889.

I. Card. Verga, *Praefectus.*

✝ Fr. Aloysius, Episc. Callinicen., *Secret.*

—

II.

Electio duorum Definitorum Generalium.

Beatissime Pater,

Frater Raphael ab Aureliaco, Procurator Generalis totius Ordinis Minorum S. Francisci, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, sequentia exponit:

Celebrato hoc anno Capitulo Generali Ordinis, inter alios Definitores generales electi fuerunt Pater *Remigius Buselli*, Observantis Provinciae Tusciae filius, et Pater *Aloysius Rados,* Observantis Custodiae Hercegovinae. Ast prior mense Novembris e vivis sublatus est, posterior vero, infirmitate praepeditus Romam venire nequit, ac munere suo se abdicavit. Quapropter, assentiente Definitorio Generali Ordinis, infrascripti Patres, videlicet *Andreas a Grecio,* Observantis Provinciae Seraphicae ex-Minister et *Augustinus Zubac,* Discretus praefatae Custodiae Hercegovinensis, Sanctitati Tuae proponuntur, ut Definitores Generales eligi atque confirmari valeant.

Pro qua gratia etc.

» » » » »

Vigore specialium facultatum a SSmo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, attentis expositis, facultates necessarias et opportunas benigne concedit P. Ministro Generali Ordinis cum suis Definitoribus Generalibus providendi in omnibus juxta preces. Contrariis quibuscumque non obstantibus (1).

Romae, 21 Decembris 1889.

J. Card. Verga, *Praefectus.*

✝ Fr. Aloysius, Episc. Callinicen. *Secret.*

—

(1) Praeter laudatos Definitores Generales, tres quoque Secretarii Generales a supremo Ordinis Moderatore, assentiente Generali Definitorio, electi sunt, videlicet:

A. R. P. *Petrus ab Arce Papae,* Obs. Prov. Romanae, Lector Jubil., Secret. Generalis Ordinis.

A. R. P. *Josephus Maria a Tridento,* Ref. Prov. S. Vigilii Tridenti, Lector Philologiae, Secret. Generalis Reformatorum.

A. R. P. *Anselmus Knapen,* Recol. Prov. Belgii, Consultor S. C. de Propaganda Fide, Secret. Generalis pro Missionibus.

Digitized by Google

EX SACRA CONGREGATIONE RITUUM.

NORMAE

Pro causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei.

Plerumque accidit ut in constructione Processuum, qui in Causis Beatificationis et Canonizationis Servorum Dei tam Ordinaria, quam Apostolica Auctoritate, extra Urbem conduntur, haud leves irregularitates reperiantur. Hinc Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII volens, ut in re tanti momenti praescriptiones decretorum s. m. Urbani Papae VIII religiosissime serventur, audito R. P. D. Augustino Caprara S. Fidei Promotore, Rmis locorum Ordinariis quae sequuntur in mentem revocari jussit: quibus ipsi in posterum plane inhaerere curent.

I. Juxta decreta a s. m. Urbano Papa VIII edita, Traductores ac Revisores Processuum, qui in lingua vernacula fuerunt exarati, eligendi ac deputandi sunt ab Emo Cardinali respectivae Causae Ponente; minime a Judicibus Processus ipsius.

II. Praeter Autographum Processus, quod clausum ac sigillis munitum in Archivo episcopali custodiendum est, unum tantummodo illius exemplum, seu *transumptum* fieri licebit et hoc ipsum manuscriptum, non vero impressum *polygraphatum*, uti audit. Idem porrò transumptum pari modo obsignatum Romam mittendum est, neque aperiendum absque Summi Pontificis venia.

III. Ne ob diuturnum temporis decursum folia Processuum detrimentum patiantur, prohibetur pro eorum Actis inscribendis adhiberi charta, quae vulgo vocatur *a machina;* sed singula Acta scribantur in foliis ex charta *a tino* (1) nuncupata.

Romae, ex Secretaria S. Rituum Congregationis, die 8 Aprilis 1889.

(1) Id est ex filo confecta. (N. R.)

II.

ACTA ORDINIS

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XII.

Ven. Mariae a Jesu ab Agreda, *Monialis Professae II. Ordinis.*

Inter Causas Beatif. et Canoniz., quae apud Sacram Rituum Congregationem aguntur, forsitan celeberrima est haec Vener. Mariae a Jesu, tum ob dona omnino extraordinaria atque inusitata, quibus a Deo ejus ancilla fuit ditata, tum praesertim ob ejus famosum opus, quod inscribitur *Mystica Civitas* Dei, seu Vita Beatae Mariae Virginis. Post enim bis centum et viginti annos, ex quibus haec Causa agitari coepit, adhuc sub judice est! Ideoque de ea fusius dicemus.

Nata est in antiquissimo Agredae oppido in Hispaniarum regione, quae *Vetus Castella* dicitur, die 2.a Aprilis anno 1602. Patrem habuit Franciscum Coronel, matrem vero Catharinam de Arana, ejusdem oppidi cives, generis nobilitate et pietate valde praeclaros. In sacro Regenerationis lavacro Mariae nomen ei impositum fuit, quod non sine peculiari Dei dispositione factum esse creditur. Etenim, ipsa toto tempore vitae suae impenso studio niti debebat ad Mariae Virginis virtutes imitandas, laudes conscribendas, atque excellentiam et dignitatem vindicandam.

Vix expleto anno quarto aetatis suae, Sacramentum Confirmationis accepit a Didaco de Yepes, Episcopo Tirasonensi, jam S. Theresiae Confessario; qui extraordinariam pietatem, divinorumque notitiam in puella admiratus, eam plurimum genitoribus commendavit, eosque rogavit, ut in illa instituenda magnam curam haberent. Et revera, circa hanc ipsam aetatem gratia superni luminis atque ingentis ardoris fuit a Deo praeventa; ita ut statim de rebus divinis altissimam cognitionem habuerit, ac erga Deum maximo amore exarserit: quemadmodum, grandior facta, ex Superiorum obedientia fassa est. Ab illo tempore, quae mundi sunt continuo fastidiens, et a puerilibus quibusque abhorrens, coram Jesu Chri-

Digitized by Google

STO delicias suas in domestico Oratorio quaerere consuevit; die noctuque per plures horas orationi vacans, ut a voce DOMINI in se loquente eo magis erudiretur. Caelestibus semper intenta, maxima audientium admiratione loquebatur de DEI bonitate, omnipotentia, aeternitate, aliisque attributis; unde saepe etiam in facie visa fuit rubicunda et inflammata. Frequens erat in ecclesia, ut, sacrosancto Missae Sacrificio adstans, tantum mysterium meditaretur; tantoque animi ardore in illud ferebatur, ut etiam noctis tempore diem impatiens exoptaret, ut se ecclesiae restitueret; et id praecipue postquam ad sacrosanctam Synaxim suscipiendam fuerit admissa.

Incredibile pariter dictu est, quae et quanta fuerit in hac tenera aetate Servae DEI charitas erga proximum tam in iis, quae animarum salutem concernunt, quam in iis, quae corporale respiciebant sublevamen. Alias enim puellas et domesticos famulos edocebat rudimenta fidei miro charitatis ardore; et infantes pauperes, quos matri obediens e sacro fonte levare consuevit, in via DOMINI erudivit. Proprio cibo seipsam privabat, ut pauperes aleret; piique parentes, ut hanc virtutem in filiola foverent, omnem illi facultatem impertiebantur ad pauperes reficiendos. Infirmos pariter in publicis nosocomiis una cum matre alacriter invisebat, eosque solabatur, eleemosynisque adjuvabat. Exemplo cujusdam aviae suae, cum qua cubare solebat, proprium corpusculum disciplinis ac ciliciis castigabat; tanta fuit praedita mansuetudine, ut nunquam vel leviter irasceretur; gravissimis afflictata morbis patientem, mansuetam et hilarem semper se exhibuit. Unde qui tanta sanctitatis specimina in illa puerili aetate admirabantur, affirmare uno ore non dubitarunt in Serva DEI adimpletam et verificatam fuisse S. Theresiae praedictionem, quae transiens per Agredam, ad ipsam conversa et congratulans exclamavit: « Oh qualem florem pro Ecclesia DEI haec terra producet! »

Ad octavum aetatis annum cum pervenisset, in nocte Nativitatis DOMINI votum castitatis emisit; quod deinde reiteravit, et ratum habuit coram proprio Confessario. In decimo tertio aetatis anno constituta, constanter respuit terrenas nuptias a genitoribus oblatas. Postmodum autem divina Sapientia, peculiarem curam gerens de hac familia unanimi consensione in DEUM semper intenta, voluit, mediante quadam revelatione Catharinae matri facta, ut tam parentes, quam filii et filiae in Religione Seraphica DEO ipso sanctius famularentur. Et de facto, quibusdam superatis difficultatibus, hujus familiae domus conversa est in Monasterium, dicatum Immaculatae Conceptioni B. M. Virginis, et in illud ingressae sunt die 13ª Januarii 1619, mater Servae DEI, sumpto nomine Catharinae a SSmo Sacramento, nostra MARIA, filia natu major, sub nomine MARIAE a JESU, altera Filia sub nomine Hieronymae a SSma Trinitate. Religiosa professione ab iis emissa, tam mater quam filia Hieronyma cum sanctitatis fama in ipso Monasterio obierunt. Pater etiam, Franciscus Coronel, ingressus Ordinem S. Francisci Minorum Observantium, supremum diem obiit haud minori fama sanctitatis in Conventu S. Antonii de Nalda, Provinciae Burgensis. Filii itidem Franciscus et Josephus eidem Ordini nomen dederunt, ac uterque, pluribus muneribus in Religione obitis, non sine sanctimoniae laude pariter e vita migrarunt.

Difficile omnino dictu est, quae et qualia fuerint heroicarum virtutum specimina, et christianae perfectionis argumenta, quae dedit Serva DEI in primo hoc religiosae vitae tyrocinio, in quo incredibili spiritus ardore se DEO consecravit. Adeo asperum vitae genus aggressa fuit, ut admirabile certe, sed non imitabile, ceteris esset. Jejunia, cilicia, disciplinae mens divinis semper intenta, praesertim meditationi mysteriorum Passionis JESU CHRISTI, extraordinaria in proximum charitas, mansuetudo et summa animi demissio illam constituerunt perfectionis magistram et virtutum omnium exemplar. Quae perfectio, post emissam solemnem Professionem anno 1620, mirabiliter excrevit, uti facile intelligitur. Unde in Magistram Novitiarum electa, ea prudentia, ea pietate, eo regularis observantiae zelo cum urbanitate et lenitate conjuncto Novitias gubernavit, ut ipsae, absoluto tyrocinio, ne a directione tantae Magistrae in via spiritus divellerentur, enixe petierunt pro facultate in eodem novitiatu perseverandi. Quum vix annum vigesimum quintum attigerit, electa fuit

Digitized by Google

in Abbatissam anno 1627; in quo munere, quoad vixit, uno tantum triennio excepto, concordibus semper suffragiis fuit confirmata, licet semper prae eximia animi humilitate reluctaretur.

Quid vero haec sanctimonialis foemina ab hoc tempore usque ad mortem pro gloria Dei et proximorum salute fecerit ac pertulerit, quot charismatum dona a Deo copiosissime acceperit, praesertim bilocationis, revelationum, extasum, miraculorum cujuscumque generis, non audemus hic nequidem paucis verbis perstringere: videtur enim omnino impossibile! Tot igitur cumulata meritis ac virtutibus, nec non ingenti Sanctitatis fama adepta, ita ut fuerit acceptissima vel ipsis Hispaniarum Regibus ac Principibus, imo vel ipsis Summis Pontificibus, uti Clementi IX et Alexandro VII, ad finem vitae suae celeriter properabat.

Hinc in ultimo agone constituta, Apostolica ac Seraphica benedictione munita (aderat enim tum Minister Provincialis, tum Minister Generalis totius Ordinis Minorum), Ecclesiaeque Sacramentis refecta, in aetate sexaginta trium annorum, quorum quadraginta sex sanctissime transegerat in Religione, et triginta sex in munere Abbatissae, ex acuta febri et apostemate in pectore, per undecim dierum spatium patientissime toleratis, die 24 Maji anni 1665, Dominica Pentecostes, ipsa hora tertia, qua super Apostolos Spiritus Sanctus descendit et Consorores de more canebant in choro Hymnum *Veni, Creator Spiritus,* divinique Spiritus adventum et ipsa devota, ac languenti voce invocans verbis illis ter repetitis *veni, veni, veni,* tranquillissime ac suavissime animam exhalavit; quae statim magnis splendoribus circumfusa in caelum assumpta est, ut quidam Joannes Carillo, summa familiaritate Servae Dei conjunctus, eodem momento vidit.

Statim ac pretiosa mors Mariae a Jesu divulgata est populi commotio, quae jam ob ejus infirmitatem magna erat, major, imo maxima effecta est; cum ubique signa luctus et moeroris apparerent, ubique afflictorum clamores et lamentationes resonarent. Pauperes enim liberalissimam benefactricem sibi ereptam clamabant; nobiles et ignobiles tenerrimam matrem et consolatricem amisisse repetebant; omnes vero obiisse *Sanctam,* cujus patrocinium apud Deum propitium experti fuerant in necessitatibus, flebili voce ac lacrymis dicebant. Pariter ad ejus funus, ab ipso Ministro Generali magna cum pompa celebratum, ita ut videretur non funus sed potius triumphus, ingens populi concursus ex omni parte factus est; neque defuere gratiae et prodigia ob eius intercessionem a Deo obtenta. Quod funus successive peregerunt Capitulum Agredense, Collegium S. Augustini et nostrorum Patrum Familia; atque non multo post sponte celebratum fuit fere in omnibus praecipuis totius Regni Cathedralibus et Collegiatis.

Neque sepulchrum ejus ingloriosum remansit. Cives enim Agredani et populi non longe dissitorum locorum, cujuscumque sexus et ordinis, ad illud accurrunt, flexis genibus procumbunt, lacrymis ac singultibus opem Servae Dei implorant; atque saepe quidquid a Deo ejus intercessione petunt, obtinent. Cujus sepulchri claritas, et fama sanctitatis hujus Venerabilis foeminae sese diffudit etiam ad omnia Regna Hispaniae, et ad exteras remotiores regiones; e quibus plurimi illuc pergunt, etiam Magnates, aliaeque personae genere ac dignitate illustres. Et hi, quibus datum non est Agredam se conferre, et sepulchrum Servae Dei visitare, Moniales orant per litteras, ut suas suppleant vices; quemadmodum signanter fecerunt Philippus IV, Cardinalis Rospigliosi, qui postmodum fuit Clemens IX, Joannes ab Austria, aliique Principes et Magnates occasione qua in obitu ipsius Servae Dei ad Moniales litteras scripserunt doloris plenas. Qui concursus ad sepulchrum Vener. Mariae a Jesu in dies auctus est; prout in dies aucta est, et semper magis augetur et dilatatur fama ejus sanctitatis, ob quam ab omnibus uti *Sancta* praedicatur et invocatur. *(Continuabitur).*

—

NOVUS COMMISSARIUS T. SANCTAE

Die 26 Novembris a. d. Adm. Revdus Pater Fr. Innocentius Francesconi, Observantis Provinciae Tusciae Lector Jubilatus et ex-Minister Provincialis, electus atque institutus fuit Commissarius Terrae Sanctae in Tuscia, loco nuper defuncti Adm. Rev. P. Remigii Buselli.

Digitized by Google

III.

MISSIONES

—

RELIGIOSI ORDINIS NOSTRI

QUI IN MISSIONES PROFECTI SUNT

Anno 1889.

I. In Terram Sanctam.

1. *P. Antonius a Marino,* Obs. Prov. Romanae.
2. *P. Aloysius ab Auletta,* Ref. Prov. Principatus.
3. *P. Petrus Baptista Pieroni,* Obs. Prov. Tusciae.
4. *P. Ludovicus Lynch,* Recoll. Prov. Hiberniae.
5. *P. Justus Gastelu,* Obs. Collegii. S. Jacobi Compostellae.
6. *P. Antonius Carballo,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
7. *P. Eugenius Campo,* Obs. Collegii Chipionae.
8. *P. Felix Martinez,* Obs. Prov. Cantabriae.
9. *P. Angelus Calabia,* Obs. Prov. Cantabriae.
10. *P. Urbanus Maria,* Obs. Provinciae Galliae.
11. *P. Joseph a Nimes,* Ref. Prov. S. Dionysii in Gallia.
12. *P. Bonaventura a Bisacquino,* Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
13. *P. Bernardinus a Neapoli,* Ref. Prov. Neapolis et Terrae Laboris.
14. *Fr. Fourier Maria a Valle D' Ajol,* Obs. Prov. Galliae.
15. *Fr. Salvator a Licata,* Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
16. *Fr. Elias a Melita,* Obs. Custodiae Melitensis.
17. *Fr. Antonius Perricone,* Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
18. *Fr. Raymundus Argote,* Obs. Collegii S. Jacobi Compostellae.
19. *Fr. Salvator Gomar,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
20. *Fr. Lucianus Margoitio,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
21. *Fr. Donatus Zubia,* Obs. Collegii Chipionae.
22. *Fr. Innocentius Vila,* Obs. Prov. Valentiae.
23. *Fr. Prosperus Trinekens,* Recoll. Prov. Belgii.
24. *Fr. Cajetanus Moggioli a Povo,* Ref. Prov. S. Vigilii Tyrolis Merid.
25. *Fr. Salvator a Borgetto,* Clericus Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
26. *Fr. Jacobus a Mezzojuso,* Clericus Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
27. *Fr. Salvator a Carini,* Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
28. *Fr. Julius Caesar Levire,* Custodiae Terrae Sanctae.

II. In Albaniam.

29. *P. Benvenutus a Colle Barucci,* Ref. Prov. Tusciae.
30. *P. Petrus Baptista a Verulaveteri,* Ref. Prov. Longobardiae.
31. *P. Aloysius a Neapoli,* Ref. Prov. Romanae.
32. *P. Pacificus Kastelan,* Obs. Prov. Ragusii.
33. *P. Franciscus a Bleno,* Ref. Prov. Venetiarum.

III. In Missionem Superioris Aegypti.

34. *P. Raphael a Bibbiano,* Ref. Prov. Tusciae.

IV. In Missionem Tripolitanam.

35. *P. Carolus a Badia,* Ref. Prov. Longobardiae.
36. *P. Andreas a Casinis,* Ref. Prov. Vallis Mazzariae.
37. *Fr. Didacus a Mediolano,* Ref. Prov. Longobardiae.
38. *Fr. Julius a S. Cassiano,* Ref. Cust. Lucensis.
39. *Fr. Rochus a Botticino,* Ref. Prov. Longobardiae.

V. In Missiones Sinenses.

40. *P. Odoricus ab Utino,* Obs. Prov. Venetiarum, ad Vic. Chen-si Sept.

Digitized by Google

41. *P. Clemens Coltelli,* Obs. Prov. Tusciae, ad Vic. Chen-si Sept.

42. *P. Antonius Lieu,* Regularis Obs., ad Vic. Chen-si Sept.

43. *P. Ivo de Boer,* Recoll. Prov. Hollandiae, ad Vic. Chan-si.

44. *P. Cassianus Pompe,* Recoll. Prov. Hollandiae, ad Vic. Chan-si.

VI. In Missiones Boliviae.

45. *P. Philippus de Dax,* Obs. Prov. Galliae, ad Colleg. Tarijae.

46. *Fr. Cherubinus Puccetti,* Obs. Prov. Romanae ad Coll. Tarijae.

47. *P. Antonius Zuazo,* Obs. Collegii S. Mariae de Regula, Vice-Comm. Terrae Sanctae in Bolivia.

48. *Fr. Emmanuel Martinez,* Obs. Collegii Campostellae, Collector Terrae Sanctae in Bolivia.

49. *Fr. Marianus a Velitris,* Clericus Obs. Prov. Romanae, ad Coll. Potosi.

50. *Fr. Antonius Mariotti,* Laicus Obs. Prov. Seraphicae, ad Coll. Potosi.

VII. In Missiones Reipublicae Argentinae.

51. *P. Aloysius Reverti,* Obs. Prov. Marchiae, ad Coll. S. Caroli.

52. *P. Eusebius ab Argentaco,* Obs. Prov. Galliae, ad Coll. S. Caroli.

53. *P. Thomas Turbesi,* Obs. Prov. Marchiae, ad Coll. S. Caroli.

54. *P. Celsus a Saurgio,* Ref. Prov. S. Bernardini in Gallia, ad Coll. S. Caroli.

55. *P. Leonardus a Castronovo,* Obs. Prov. Principatus, ad Coll. Corrientes.

56. *P. Firminus a Rivelba,* Obs. Prov. S. Thomae in Pedemontio, ad Coll. S. Caroli.

57. *P. Guidus a Sardagna,* Ref. Prov. Tyrolis merid., ad Coll. Rivi Quarti.

VIII. In Canadam.

58. *P. Fulcranus Maria a Lacoste,* Obs. Prov. Galliae, missus ad Commissariatum Terrae Sanctae Canadensem.

59. *Fr. Florianus a Braine Lalleud,* Laicus Obs. Prov. Galliae.

—

RELATIO

CIRCA VITAM NICOLAI JEN-TIN-FU, QUI IN CARCERE OU-TCHANG PRO FIDEI CONFESSIONE ANNO 1839 OCCUBUIT.

(E novo codice manuscripto Sinensi excerpta, in ordinem digesta, ac in latinum versa a Fr. Didaco Lera, Missionario Hu-pé Orientalis, anno 1889).

NICOLAUS, cognomine *Jen,* et nomine *Tin-fu* (hae duae litterae certam felicitatem significant) natus est in Christianitate *Jen-cia-van (Mien-iang-tcheou)* ad Vicariatum Apostolicum *Hu-pé* Orientalis spectante, anno ab Incarnatione 1786.

Fuit vir ita bonus et fidelis ut, qui eum cognoverunt, sanctum illum appellent. In actionibus prudens et constans semper visus est. Tribulationes aliasque mundi hujus vicissitudines aequo animo jugiter tulit; nec unquam speravit in incerto divitiarum, sed in DEO vivo: ideo quamvis peritus esset artis medicae, a nemine tamen ullam mercedem artis suae exegit; sed proximorum languoribus medendo ac pharmaca eis suppeditando sumptu suo potius utebatur; ob quam charitatem, in Nicolao spem omnem conterranei reponebant, eumque faciebant maximi.

Verbi DEI praedicationi, hominumque saluti aeternae, animum praecipue intendebat. Juvenis adhuc, in ministerio apostolico Missionario opitulabatur, e familia sua discedentem comitabatur, venienti obviam ibat et obvium tecto recipiebat. Quem Nicolai zelum Missionarius admirans, fidelibus dicebat: « Nicolaus *Tin-fu* magnum praesefert indicium fore ut Ecclesiae decus christianorumque ornamentum evadat ».

Cum annum aetatis trigesimum vix expleret, nihili labores faciens viasque perdifficiles, Missionario se adjunxit, et eum ad Provinciam *Ho-nan* usque sequutus est. Quo cum insimul pervenissent quidam christianus, proditoris Judae imitator, Nicolao et Missionario ipsi insidias struens, centum latronibus suasit, ut sub quodam ponte, per quem ambo transire debebant, utrumque spoliarent et occiderent. Verum, uti legitur in Proverbiis: « Cor hominis disponit viam suam, sed DOMINI est dirigere

Digitized by Google

gressus ejus ». Dum enim de nocte sublustri Missionarius et *Tin-fu* iter agerent, caelum ita nubibus et caligine fuit obtectum ut quo irent non viderent. Per viam tamen suam, meliori qua poterant ratione, incedentes, ubi dies illuxit, a ponte quam longe distare, ac loco, ad quem commeabant, propinquos se esse conspexerunt. E latronum itaque insidiis illos eripuit Dominus Noster Jesus Christus.

Deinde Nicolaus in morbum letalem incidit; et cum jam signa vitae haud praebere videretur, tamquam mortuus a familia sua per triduum plangebatur. Mirum! post dies ferme tres, e lecto, in quo jacebat, ipse se erigens, adstantibus dixit: « Nolite amplius flere; ego enim meis hisce oculis B. V. Mariam (erga quam *Tin-fu* erat devotissimus) vidi, Deum pro me exorantem: ipsa quoque me admonuit, tempus mortis meae nondum advenisse; vivo ergo ob B. Virginis intercessionem ». Et reipsa *Tin-fu* de morbo illo perfecte convaluit.

B. Virginis Mariae praesentissimum patrocinium Nicolaus noster etiam expertus est, cum aliquando suus filiolus *I-iuen* (ita sinice vocabatur) graviter decumberet. Cum enim *Tin-fu* tenerrime *I-iuen* diligeret, eumque vita periclitari videret, Deiparae ex corde illum commendavit, ut ejus intercessione filius sanitati pristinae restitueretur. Et B. Virgo, veste caerulei coloris induta Nicolao apparens, eum de valetudine filii certiorem fecit; quod adamussim confirmatum est.

Ast, eo quod *Tin-fu* acceptus erat Deo, necesse fuit ut et tentatio persecutionis probaret eum. In exordio itaque anni 1839, in praefectura *Sciang-iang-fu*, pagani in Christifideles persecutionem concitaverant praetendentes fideles nostros esse Gubernio rebelles. Quid? Duo ex vaferrimis et nequioribus gentilibus *(Pen-zao-tou,* atque *Lan-hoan-jen)*, qui jam Beatum Gabrielem Perboyre et Annam *Kao* apud Praefectum civilem incusaverant, *Tin-fu* quoque accusant. Praefectus scribit ad Mandarinum *Mien-iang-tcheou,* ad quem Nicolaus civiliter pertinebat. Mandarinus autem, epistola recepta, mox cum suo comitatu ad oppidulum *Scien-tao-zen* proficiscitur, ibi *Tin-fu* per satellitum manus capit, durisque catenis vincit.

Sed haec non satis. Mandarinus jubet Nicolao abnegare fidem, alioquin morti se datum esse sciat. *Tin-fu* tranquille respondit: « Millies malo mori quam christianam fidem abnegare ».

Ob hoc responsum ira Praefectus civilis excandescens praecipit satellitibus, ut Nicolaum alapis caederent et in carcerem inde conjicerent; quod sine mora factum est.

Post unum carceris mensem, Mandarinus edixit, ut *Tin-fu* una cum alio christiano *Vang-zao-quei* vocato (qui pariter in vinculis ob fidei confessionem erat inclusus) catenis constrictus, ad Praefectum *Sciang-iang-fu* duceretur. Deus porro scit, quae et quanta in hoc itinere ipse sit perpessus. Cum namque una eademque catena uterque vinciretur, primo in terram cadente, alter ut caderet necesse erat. Sinense commentarium testatur, Nicolaum *Sciang-iang-fu* sanguine fluentem pervenisse.

Mandarinus militaris *Sciang-iang-fu, Loti-tou,* tunc sedit pro tribunali, atque *Tin-fu* de multis interrogavit; at cognoscens ipsum esse bonum virum, quin nova tormenta ei adderet, illum interim in carcere reservari mandavit. Post dies aliquot ad Praefectum *Mien-iang-tcheou* eum remisit, qui iterum facta circa Nicolaum inquisitione jussit ut *Tin-fu* ad Mandarinum *Han-iang* deduceretur. Iste autem pro tribunali sedens, praecepit Nicolao fidem abnegare. *Tin-fu* statim clara voce respondit: « Religio mea est sancta et divina; quomodo ergo audebo ego fidem negare, atque a pietate erga Deum meum deficere? ». Praefectus, cum haec audivisset, jussit ut Nicolaus ad tribunal Vice Regis civitatis principis *Ou-tchang* traheretur. Vice Rex vero, *Zou-tien-cio,* praeviis interrogationibus, prout alii Mandarini fecerunt, sententiam mortis in Nicolaum tulit, eumque misit ad Praefectum *Ciang-scia-scien,* ut in carcere eumdem servaret, et tempore stato occideret.

Jam vero, in vinculis detentus, Nicolaus noster sequentem habuit consolationem, quae certe a me non est silentio praetereunda. Accidit enim ut christianus *Vang-zao-quei,* quem supra commemoravi, ad carcerem in quo *Tin-fu* inclusus erat et ipse fuisset adductus. Qui tormenta ac mortem nimium pertimescens, Nicolaum sic alloquutus est: « Ego revera non experior virtutem et fortitudinem, quam tu praefers; quare bonum duco fidem in praesentia ficte negare, ut domum possim tranquille

Digitized by Google

reverti; cum autem domi fuero, DEUM, ut prius, colam, precesque, uti antea, recitabo: quid tamen tibi videtur?» Cui mox Nicolaus: «Nos debemus pro DEO tormenta atque mortem ipsam libenter sufferre; post enim passiones hujus temporis futura gloria nos sequetur: quid etiam pro nobis sit passus DOMINUS noster, et quomodo mortem oppetierit, non ignoras; noli itaque animum despondere». Haec diligenter mente recolens *Vang-zao-quei*, ad moriendum pro CHRISTO ex animo se excitavit. Ast dives in misericordia DEUS aliud de eo disposuerat. *Vang-zao-quei* angina correptus, paucos post dies extremum halitum in vinculis efflavit. Difficile propterea dictu est quanta laetitia fuerit ob id cor Nicolai perfusum, quantasque DEO gratias pro fausto hoc successu egerit.

Mortuo *Vang-zao-quei*, bis *Tin-fu* fuit a propinquis visitatus, imprimisque a fratris sui nepote, qui visis in corpore patrui vulneribus variis, lacrymas cohibere haud potuit. Verum *Tin-fu*, nepotem solando, ait: «Noli super doloribus meis flere, sed super JESU CHRISTI, qui graviora pro nobis pati dignatus est; domum revertere et christianorum precibus me commenda, ut divina gratia adjutus possim in verae fidei confessione ad mortem usque perseverare».

Alius item ex sua sorore nepos ad carcerem ivit, cui quidem dixit: «Ito ad meam familiam, meisque duabus filiabus, Theclae et Clarae, inculcabis ut B. Virginis puritatem imitentur, et DEUM orent pro me, ut per veram patientiam, animique fortitudinem, possim tandem obtinere regna caelestia». At Nicolaus regno caelesti profecto erat maturus. Ob vulnerum namque dolorem, cum nullum jam cibum sumere posset, ad extremum vitae est redactus, et mense Decembri 1839 in DOMINO obdormivit.

Post ejus obitum, satellites cadaver *Tin-fu* de carceris antro extrahentes, in cloacam quamdam illud projecerunt. Sed uxor ac nepos simul flentes, illud, ut ad *Jen-cia-van* patriam suam deferretur, curarunt. Quo cum pervenisset, affines et propinqui una cum conterraneis obviam euntes, planctu magno, feretrum ad domum deduxerunt. Domi vero feretrum reservantes, vulnera capitis adhuc sanguine manantia conspexerunt; et quamvis hiems esset, utramque Nicolai manum adhuc calidam esse, sunt experti. Post haec, caput demortui raserunt, corpus laverunt, atque rursus cadaver in feretro reverenter reposuerunt. Denique stato tempore illud humo mandarunt.

Vixit Nicolaus *Jen-tin-fu* 53 annos, et post ejus corporis humationem, ex jusculo herbarum supra sepulcrum suum captarum, decoctarumque, sanationes multas esse factas plerique perhibent.

Pro coronide relationis hujus, dicam duas Nicolai filias, Theclam et Claram, virginitatem semper servasse et B. Virginis MARIAE puritatem, ad earum genitoris mentem, imitatas fuisse. Quinimo in exemplum aliorum fidelium proponi possunt ambae Virgines hae, cum ab illarum juventute usque in praesentiarum, gloriae DEI et saluti animarum, omnem curam impenderint atque impendere prosequantur.

IV.

VARIA

SERIES PRAELATORUM

Qui Provincialatus vel Vicariatus Ministerio in alma Observanti Provincia Vallis Mazzariae functi sunt.

Reverendissimus P. *Benignus de Genua*, Ordinis Minorum S. P. N. Francisci Minister Generalis, in saeculo Augustinus Rosso, adhuc adolescens Panormum venit. Praeventus a gratia habitum nostrum postulavit, eumque induit in Conventu Nicosiae die 16 Aprilis 1603. Litterarum, philosophiae ac theologiae curriculo expleto, Sacerdotio insignitus a Rmo P. Archangelo a Messana Ministro Generali ad Aracaelitanam Curiam vocatur. Primum Prosecretarii, deinde totius Ordinis Secretarii munus laudabiliter explevit. — Convocato Salamanticae in Hispania Generali Capitulo, die 2 Junii 1618 in Ministrum Generalem eligitur. — Scientia, zelo, charitate ac sanctitate in toto Ordine effulsit; et cum nosceret Siciliae Ministrum totam insulam ob magnam extensionem pediter visitare non posse, Gregorium XV

Digitized by Google

Summum Pontificem fel. record. per Fr. Innocentium de Clusis, bonae existimationis laicum, supplicavit, ut Provinciam totius Siciliae in tres Provincias dividere dignaretur, videlicet Vallis Mazzariae, Vallis Daemonis et Vallis Nethi.

Accepto divisionis Decreto, dato in forma Brevis sub die 8 mensis Junii 1623, Patribus et Fratribus Provinciae Siciliae litteras misit tenoris sequentis:

Fr. Benignus a Genua, *totius Ordinis Minorum S. P. N. Francisci Minister Generalis etc., universis et singulis Patribus et Fratribus ejusdem Ordinis, Regularis Observantiae, praesentes litteras visuris et audituris salutem in Domino.*

Cum ex motu proprio SS. Domini Nostri Gregorii Papae XV dat. sub die 8 praesentis mensis concessum sit quatenus Provincia nostra Siciliae, ob causam, sive causas in eodem motu proprio contentas, in tres Provincias dividatur, atque ad Nos pertineat ex Generalibus Constitutionibus pro prima vice instituere, ac nominare uniuscujusque Provinciae Ministrum, Custodem atque Definitores, auctoritate qua fungimur tenore praesentium pro nostra Provincia Vallis de Mazzaria nominamus in Ministrum Provincialem P. Fr. *Joannem M. a Genua,* Lectorem sacrae theologiae generalem, Custodem P. Fr. *Aegidium de Nicosia,* olim Ministrum, Diffinitores P. Fr. *Christophorum a Panormo* praedicatorem generalem, P. Fr. *Franciscum de Flumine Nisi* confessorem, et P. Fr. *Josephum de Camerata* Lectorem theologiae. Praecipientes per Sanctam obedientiam sub excommunicationis poena universis praefatae Provinciae Patribus et Fratribus, ut praedictis Ministro, Custodi et Definitoribus juxta statutorum et legum praescriptum obediant, ac illos tanquam institutos venerentur. — In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 10 mensis Junii 1623.

Locus ✠ Sigilli.

Fr. Benignus a Genua,
Minister Generalis.

Hisce praemissis, en Series Ministrorum Provincialium Observantis Provinciae Vallis Mazzariae.

SERIES
MINISTRORUM PROVINCIALIUM
OBSERVANTIS PROVINCIAE VALLIS MAZZARIAE
in Sicilia.

1. 1623. A. R. P. Joannes M.ª a Genua, electus die 10 Junii 1623 a Rmo P. Benigno a Genua, Min. Generali totius Ordinis. Obiit anno 1630.

2. 1626. P. Aegidius a Nicosia, electus an. 1626. Obiit anno 1634.

3. 1629. P. Dominicus de Cruce, electus an. 1629. Obiit anno 1644.

4. 1632. P. Michael Angelus a Panormo, electus an. 1632. Obiit die 23 Septembris 1666.

5. 1635. P. Angelus a Palitio, electus an. 1635. Obiit die 15 Januarii 1678.

6. 1638. P. Dominicus de Cruce, electus pro secunda vice an. 1638. Obiit ut supra 1644.

7. 1641. P. Bonaventura a Camerata, electus an. 1641. Eodem anno obiit.

8. 1641. P. Innocentius a Panormo, electus an. 1641. Obiit die 17 Septembris 1654.

9. 1644. P. Cosmas a Panormo, electus an. 1644. Obiit die 22 Novembris 1659.

10. 1647. P. Michael-Angelus a Panormo, electus pro secunda vice an. 1647. Obiit ut supra anno 1666.

11. 1650. P. Andreas a Camerata, electus, an. 1650. Obiit die 5 Augusti 1651.

12. 1652. P. Cosmas a Panormo, electus pro secunda vice an. 1652. Obiit ut supra anno 1659.

13. 1656. P. Melchior a Panormo, electus an. 1656. Obiit die 30 Octobris 1666.

14. 1659. P. Bonaventura de Clusis, electus an. 1659. Ordinis Pater, et Supremae Inquisitionis Qualificator. Obiit die 30 Junii 1687.

15. 1663. P. Michael-Angelus a Cortona, electus an. 1663. Praedicator Regius. Obiit die 3 Decembris 1682.

16. 1666. P. Cosmas a Xacca, electus an. 1666. Obiit die 5 Aprilis 1670.

17. 1668. Gabriel a Palitio, electus mense Decembris 1668. Ordinis Pater. Obiit die 27 Martii 1685.

18. 1670. P. Angelicus a Palitio electus an. 1670. Obiit die 9 Aprilis 1679.

19. 1672. P. Joseph a Drepano, electus an. 1672. Obiit die 29 Januarii 1679.

20. 1675. P. Ferdinandus a Panormo, electus an. 1675. Obiit die 24 Octobris 1677.

21. 1677. P. Bonaventura de Clusis, electus Vicarius Provincialis an. 1677. Obiit ut supra anno 1687.

22. 1677. P. Seraphinus a Drepano, electus 1677. Supremae Inquisitionis Qualificator et Consultor. Obiit die 13 Aprilis 1699.

23. 1680. P. Benedictus a Panormo, electus an. 1680. Obiit in secundo anno sui Provincialatus die 4 Novembris 1682.

24. 1682. P. Paulus a Panormo, electus Vicarius Provincialis an. 1682. Praedicator clarissimus. Obiit die 6 Junii 1693.

Digitized by Google

25. 1684. P. Bonaventura a Thennis, electus an. 1684. Supremae Inquisitionis Consultor. Obiit die 2 Martii 1695.

26. 1687. P. Felix a Panormo, electus an. 1687. Obiit die 23 Augusti 1702.

27. 1690. P. Franciscus de Clusis, electus an. 1690. Praedicator clarissimus, Ex-Definitor Generalis. Obiit Romae in Conv. Aracaelitano die 5 Julii 1715.

28. 1693. P. Marinus a Careno, electus an. 1693. Obiit eodem anno die 27 Septembris.

29. 1693. P. Antonius a Drepano, electus Vicarius Provincialis an. 1693. Praedicator clarissimus, Provinciarum Vallis daemonis, Nethi, ac Melitae, nec non Terrae Laboris in Regno Neapolitano Commissarius Visitator Generalis. Dioecesis Panormitanae ac Mazzariensis Examinator Synodalis, Supremae Inquisitionis Qualificator et Consultor. Ab Excellmo Domino Marchione de Baluasio hujus Regni Prorege ad Episcopatum Rochensem Hispaniarum Regi propositus. Exercitii Viae Crucis fervidus dilatator, cujus in multis hujus Civitatis Monialium monasteriis institutor fuit; in quibus etiam Confessarii extraordinarii munus pluribus annis exercuit animarum director. Tandem cumulatus meritis decessit e vita die 6 Octobris 1727 aetatis suae anno 73 Religionis an. 58.

30. 1696. P. Guillelmus a Panormo, electus an. 1696. Regiae Monarchiae theologus. Obiit die 6 Maji 1703. Hoc ipso anno 1696, die 4 Augusti in osculo Domini efflavit animam Illmus ac Rmus Dominus P. Fr. Franciscus M.ª Rhini a Palitio, nostrae hujus Provinciae filius et ex Minister Generalis, Syracusanus ac postea Agrigentinus Episcopus.

31. 1699. P. Fulgentius a Panormo, electus an. 1699. Obiit die 12 Aprilis 1715.

32. 1702. P. Felix a Panormo, electus pro secunda vice an. 1702. Obiit eodem anno.

33. 1702. P. Bartholomaeus Cortes a Panormo, electus Vicarius Provincialis an. 1702. Obiit die 16 Februarii 1709.

34. 1705. P. Michael-Angelus a Canicatteno, electus an. 1705. Obiit die 18 Augusti 1713.

35. 1708. P. Blasius a Camerata, electus an. 1708. Obiit die 10 Augusti 1725.

36. 1711. P. Antonius a Drepano, electus an. 1711 pro secunda vice. Obiit, ut supra, anno 1727.

37. 1714. P. Ignatius a Xacca, electus die 13 Junii 1714. Praedicator generalis, Supremae Inquisitionis Qualificator et Consultor, actualis Minister Provincialis. Obiit cum magno populorum fletu Panormi in Conventu S. M. Angelorum, die 5 Julii 1717.

38. 1717. P. Felix Antonius a Leacata, electus Vicarius Provincialis die 6 Julii 1717. Eodem vero anno, sed die 1.ª mensis Augusti, Decreto Apostolico Sacrae Congregationis Immunitatis Ecclesiasticae, electus fuit in Ministrum Provincialem A. R. P. Cajetanus Potestà a Panormo dum Neapoli moraretur. Ast ex tunc usque ad diem 15 Octobris 1719 ad Provinciam non rediens, ejus gubernium exercuit supradictus A. R. P. Felix Antonius, Vicarius Provincialis. Obiit di 13 Februarii 1748.

39. 1717. P. Cajetanus Potestà a Panormo, electus, ut supra, die prima Augusti 1717, Decreto Sacrae Congregationis Immunitatis Ecclesiasticae. In sacra theologia laureatus, in praedicatione clarissimus, in partibus Orientis Commissarius Apostolicus, Sacrae Congregationis de Propaganda Fide responsor, Missionum Aegypti et Cypri Praefectus, et Hierusalem jam Guardianus (1).

(1) Romam rediens Episcopatum a Clemente XI Pontifice Maximo oblatum recusavit. Typis dedit librum de Mystica Theologia; duos super quatuor Evangelia in unum redacta, cum suis Commentariis, super Commentarium in Divi Joannis Apocalypsim, nec non tomum alium vitae Servae Dei Sororis Febroniae Monialis Monasterii S. Clarae Panormi, cujus fuerat ipse a confessionibus. Vir fuit spectatae exemplaritatis, Minorum siquidem Regulae observantia, paupertatis praesertim zelantissimus; silentii ac solitudinis cellae amantissimus. In oratione et contemplatione quamplures quotidie horas impendens, super nudam tabulam triginta circiter annis, in ultimis vero super paleas dormiens. In itineribus sive in propria Provincia, sive in alia Vallis Daemonis, in qua Commissarius Visitator aliquando fuit, aut etiam in Sanctuariis Italiae perlustrandis pedester semper, quandoque pedibus discalceatis ambulabat. Ciliciis, flagellis, jejuniis, praesertim sexta feria, aliisque cujuslibet anni diebus plurimis cum solo pane et aqua, corpus suum macerabat. Erga Eucharistiae Sacramentum, ac Jesu Christi Passionem et Dei Genitricem Mariam fervido aestuabat devotionis affectu. Per quatuor circiter annos, licet variis languoribus afflictus, Missae tamen sacrificii oblationem usque ad ultimos vitae dies magna sui defatigatione ob pedum, tibiarumque tumorem nunquam praetermisit. Postremo viribus corporis prorsus destitutus, Ecclesiae Sacramentis refectus, mentis vero facultatibus integris orans ac psallens in Crucifixi Jesu amplexu placide spiritum exhalavit anno Domini 1738 decimo kalendas Aprilis, dominica Passionis recurrente, aetatis suae quarto completo supra octogesimum anno, Religionis 69. Ejus cadaver quatriduo in nostra Ecclesia S. M. Angelorum Panormi expositum flexibile et incorruptum, facieque venusta cunctis aspicientibus quasi dormiens semper visum fuit; labia insuper viva rubedine quadam aspersa, oculique splendescentes conspiciebantur. Mirabilius autem fuit ut corpus post triduum in arca reclusum, postridie aperta coram Revmo Domino Vicario Generali, auctoritate Archipraesulis fisco, et Notario Curiae ipsius ac Doctoribus octo in physica et chirurgia in nihilo demutatum, immo potius odore fragrans apparuerit. Quod totum praefatorum chirographo attestatum, arca vero quatuor Archiepiscopi sigillis

Digitized by Google

40. 1719. P. Bonaventura a Drepano, electus die 15 Octobris 1719. Obiit die 13 Maji 1731.

41. 1722. P. Felix a Drepano, electus die 28 Decembris 1722. Obiit die prima Julii 1748.

42. 1725. P. Antonius M.ª a Panormo, electus die 26 Maji 1725. Obiit die 9 Februarii 1756.

43. 1728. P. Guillelmus a Sospitello, electus die 14 Julii 1728. Lector Jubilatus, hujus Metropolitanae Panormitanae Ecclesiae Examinator Synodalis. Obiit die 15 Februarii 1754.

44. 1731. P. Ambrosius a Panormo, electus die 14 Maji 1731. Obiit die 10 mensis Aprilis 1754.

45. 1733. P. Ferdinandus a Camerata, electus die 20 Decembris 1733. Obiit die 3 Martii 1747.

46. 1736. P. Franciscus M.ª a Panormo, electus die 22 Decembris 1736. Obiit die 25 Septembris 1759.

47. 1739. P. Matthaeus a Panormo, electus die 11 Novembris 1739. Obiit die 3 Junii 1752.

48. 1742. P. Ignatius M.ª a Panormo, electus 11 Novembris 1742. Obiit die 7 Decembris 1760.

49. 1745. P. Fulgentius a Drepano, electus die 29 Junii 1745. Obiit die 30 Augusti 1763.

50. 1748. P. Clemens a Panormo, electus die 18 Martii 1748. Dein Minister Generalis. Obiit Romae in Conventu S. Bartholomaei die 18 Januarii 1772.

51. 1751. P. Jacobus Antonius a Panormo, electus die 3 Maji 1751. Commissarius Generalis Terrae Sanctae. Obiit die 10 Maji 1763.

52. 1754. P. Dominicus a Xacca, electus die 12 Maji 1754. Obiit die 31 Januarii 1775.

53. 1757. P. Hyacinthus a Canicatteno, electus die 19 Octobris 1757. Obiit die 31 Januarii 1793.

54. 1760. P. Joannes Clemens a Panormo, electus die 22 Septembris 1760. Obiit 24 Maji 1778.

55. 1763. P. Prosper Antonius a Panormo, electus die 6 Julii 1763. Obiit die 11 Januarii 1787.

56. 1766. P. Fulgentius a Marsalia, electus die 12 Maji 1766. Obiit die 30 Novembris 1799.

57. 1769. P. Gregorius a Marsalia, electus die 13 Junii 1769. Dein Commissarius Generalis Curiae. Obiit die 28 Aprilis 1797.

58. 1772. P. Joseph a Montemellis, electus an. 1772. Postea Definitor Generalis. Obiit 17 Januarii 1806.

59. 1775. P. Salvator a Camerata, electus die 25 Junii 1775. Obiit die 19 Januarii 1804.

60. 1778. P. Gregorius a Marsalia, electus pro secunda vice die 13 Decembris 1778. Obiit, ut supra, 1797.

61. 1781. P. Hyacinthus a Canicatteno, electus pro secunda vice die 23 Aprilis 1781. Obiit, ut supra, 1793.

62. 1784. P. Clemens a Panormo, electus die 20 Aprilis 1784. Prudentia, zelo, S. Regulae observantia excellens; praeclare bis moderata Provincia, in solitudine S. Joannis Baptistae Baidae piissime in osculo Domini animam efflavit die 25 Martii 1831.

63. 1787. P. Philippus Antonius a Leocata, electus die 17 Aprilis 1787. Vir vere doctissimus, hujus Provinciae decus et gloria. Obiit die 10 Octobris 1806.

64. 1790. P. Paschalis a Canicatteno, electus die 22 Martii 1790. Obiit die 9 Februarii 1814.

65. 1793. P. Jacobus Clemens a Panormo, electus die 8 Maji 1793. Obiit die 18 Septembris 1800.

66. 1796. P. Damianus a Panormo, electus die 31 Maji 1796. Obiit die 15 Decembris 1812.

67. 1799. P. Placidus Joseph Maria a Panormo, electus die 3 Junii 1799. Obiit die 26 Augusti 1809.

68. 1802. P. Seraphinus Cajetanus a Panormo, electus an. 1802. Obiit die 5 Junii 1805, in 2. cursu S. Visitationis Drepani.

69. 1805. P. Damianus a Panormo, electus pro secunda vice die 8 Augusti 1805. Obiit ut supra anno 1812.

70. 1808. P. Clemens a Panormo, electus pro secunda vice die 1 Septembris 1808. Obiit ut supra 1831.

71. 1811. P. Seraphinus a Calataphimo, electus anno 1811. Obiit die 30 Junii 1837.

72. 1814. P. Aloysius a Panormo, electus anno 1814. Commissarius Terrae Sanctae. Obiit die 25 Februarii 1839.

73. 1817. P. Joannes Franciscus ab Alcamo, electus die 21 Maji 1817. Fervidus Missionarius Apostolicus, dono lacrymarum excelluit. Obiit die 25 Martii 1835.

74. 1820. P. Joseph Maria ab Alexandria Sicula, electus die 16 Maji 1820. Rerum agendarum peritissimus in Definitorem et Vicarium Generalem, et a Gregorio XVI anno 1838, in Ministrum Generalem totius Ordinis Minorum eligitur. De ejusdem Ordinis studiis optime meritus, coram Supremo Hierarcha Episcoporum Examinator et plurium Sacrarum Congregationum Consiliarius fuit. In Regali Mantuae Carpetanorum Congressu pro Immaculata Deiparae Virginis Conceptione Theologus. Ab eodem Summo Pontifice Gregorio XVI Abellinensis, ac postea Calatayeronensis Episcopus creatus. Prior S. Mariae a Gratiis, et Ordinis Ss. Sepulchri et Francisci primi Eques meritissimus. Justorum morte peremptus ad caelos evolavit die 10 Aprilis 1855.

munita, et duobus clausa clavibus fuit, quarum una penes M. C. Archiepiscopum, altera apud P. Guardianum Conventus servatur. Nec silentio transeundum, in relata Corporis quatriduana expositione in Ecclesia quam innumerabilis fuerit totius urbis concursus tam laicorum etiam nobilium, quam Ecclesiasticorum etiam primariarum dignitatum ipsum corpus deosculantium, et ejus habitum primum, postea alterum et tertium abscindentium, immo ut fidelium satisfieret devotioni, aliae panni petiae corpori admotae ac tactae, insuper et paleae supra quas dormierat, ipsis distributae fuere. Porro ad invocationem sui servi, variis aegris sanitatem largiri, et ab obsessis corporibus daemones expellere dignatus est DEUS.

Digitized by Google

75. 1823. P. Carolus a Xacca, Minister Provincialis, capitulariter, electus a dignitatibus abhorrens, intra triduum Ministerium abdicavit. Vir Seraphicae Regulae observantissimus, praesertim paupertatis amans, et S. P. N. Francisci studiosissimus imitator, tres Observantium Provincias Siciliae, mandante Ministro Generali, pedester visitavit. Jus Canonicum, Sacram Scripturam, et Summorum Pontificum Constitutiones peroptime callens, de proximorum salute sollicitus in Missionibus praedicatione et exemplo per plures annos adlaboravit. Virtutibus tandem et meritis clarus extremum clausit diem in Conventu nostro solitudinis Baidae die 5 Decembris 1847.

76. 1823. P. Joseph a Portanua, electus Vicarius Provincialis die 29 Septembris 1823. Obiit die 15 mensis Augusti 1861.

77. 1827. P. Petrus a Canicatteno, electus mense Maji 1827. Obiit die 15 Augusti 1837.

78. 1832. P. Benedictus ab Alexandria Sicula, electus die 10 Maji 1832. Ex-Commissarius Generalis Terrae Sanctae. Obiit die 15 Novembris 1855.

79. 1835. P. Joseph a Portanua, electus pro secunda vice die 28 Maji 1835. Obiit ut supra anno 1861.

80. 1841. P. Joseph a Ruphudoli, electus die 21 Julii 1841. Lector Jubilatus et Concionator clarissimus. Obiit anno 1879.

81. 1844. P. Joseph ab Alexandria Sicula, electus die 23 mensis Maji 1844.

82. 1847. P. Benedictus a Canicatteno, electus an. 1847. Regulam S. P. N. Francisci exposuit. Institutiones Theologiae P. Schram additionibus et notis auxit. Elementa Philosophiae ac Physicae rationalis, variasque alias opellas edidit. Pro prima, secunda et tertia vice Provinciam praeclare moderatus est. Visitator ac Definitor Generalis Ordinis. In Panormitana Archidioecesi Examinator Prosynodalis, in ejus Seminario theologiam moralem docuit. Doctus ac fervidus Concionator a Pio IX. P. M. Nithensis Episcopus anno 1872 denuntiatus, ad Syracusanum Archiepiscopatum die 5 Julii 1875 translatus fuit.

83. 1852. P. Aloysius ab Alcamo, electus an. 1852. Obiit Drepani in decursu sanctae Visitationis die 12 Decembris 1853.

84. 1853. P. Angelus ab Alexandria Sicula, electus Vicarius Provincialis an. 1853, et Minister an. 1855. Obiit die 11 Novembris 1862.

85. 1858. P. Vincentius a Cipressa, electus an. 1858. Romanae Provinciae filius dogmatica theologia clarus ad eam docendam Panormum venit. Nostrae Provinciae omnibus plaudentibus aggregatus eam optime administravit. Obiit mense Octobris 1866.

86. 1861. P. Benedictus a Canicatteno de quo supra electus pro secunda vice anno 1861.

87. 1864. P. Seraphinus a Canicatteno, electus an. 1864. Post civilem suppressionem patriam oppetiit, ubi fures confessionis praetextu domum matris suae invadentes in festo vulnere eum occiderunt die 7 Decembris 1869.

88. 1869. P. Benedictus a Canicatteno titulo Commissarii Provincialis tertio Provinciam rexit.

89. 1872. P. Antonius a Leocata, electus an. 1872. Obiit die 7 Martii 1876.

90. 1875. P. Franciscus de Blasi ab Alcamo, electus die 2 Decembris 1875, et confirmatus a Congressu Definitorii Generalis mense Maji 1881, iterum eligitur a Revmo Definitorio Generali die 5 Decembris 1883. Definitor Generalis, et Terrae Sanctae Commissarius Generalis. Provinciam ob civilem suppressionem pene extinctam ad novam vocavit vitam; et praescripta vita communi, novitiatum aperuit in Conventu Cameratae, per R. P. Franciscum Mangiapani a Camerata acquisito. A Regio Demanio Coenobium S. Joannis Baptistae Baidae emit; et A. R. P. Joanni Francisco a Raphadali facultatem dedit aedificandi Conventum Ravanusii. Eamdem facultatem fecit R. P. Ignatio Fleres a Villafranca Sicula pro Conventu Favariae, cujus primum publicum Oratorium, plaudente populo, die 8 mensis Maji 1887 benedixit.

91. 1887. P. Ignatius Fleres a Villafranca Sicula, electus die 2 Julii 1887. De aedificatione Conventus civitatis Favariae, qui ejus cura et opera e fundamentis surgit, valde sollicitus, Provinciam regit; Deus incolumem eum servet.

V.

NECROLOGIA

P. Franciscus Ristorto, Reformatae Provinciae Taurinensis filius, in republica Argentina Americae meridionalis missionarius in statione missionaria « Formosa » alias « Gran Chaco » dicta, die 5 Octobris anni 1889 sanctam oppetiit mortem.

Is, ab anno 1857 apostolico muneri sedulo intentus, Indianos diligenter et patientissime doctrinam Jesu Christi docendo sensim ad mansuetiorem vitam degendam inducebat, et vitae sanctae exemplo alliciebat; quod in primis praestabat in communitate dicta « Monte Alto » (Gran Chaco), ubi in sanctis suis laboribus, nullis difficultatibus, injuriis ab ipsis Indianis sibi illatis vel verberibus, quae saepius

Digitized by Google

perferre debuit, impediri aut plane detineri se potuit, sed omnia potius tanquam salutaria medicamina, medendis humanae corruptionis miseriis aptissima reputans ea amore CHRISTI libenter acceptabat; neque pius hic religiosus unquam desuper auditus est conqueri, quae tamen, testante solummodo fratre socio, ad notitiam superiorum pervenere.

Morbo pleuritide correptus, postquam sanctissimis Sacramentis moribundorum rite esset munitus, petiit e lectulo erigi et in proxima sede collocari, ubi sacro habitu indutus in osculo DOMINI placidissime obdormivit.

R. I. P.

Reverendus Pater MANSUETUS A VENETIIS, Reformatae Provinciae Venetae actualis Definitor die prima Decembris anni proxime elapsi, cursum vitae suae, in Coenobio ad S. Michaëlis in insula, religiosissime explevit, suique magnum desiderium reliquit, utpote viri meritis et virtutibus praeclari. Piis honestisque parentibus, Benvenuto Ghedina et Luisa Jacomini, 25 Martii 1821, Venetiis ortus est; ibique litteris ac bonis artibus excultus, supernae vocationi obtemperans, 25 Novembris 1839, religiosum Seraphici Ordinis habitum suscepit in patrio Coenobio, et 27 Novembris 1842, vota solemnia nuncupavit. Sacerdos factus, etsi plerumque male firma valetudine, munia tamen sacri ministerii prompto semper ac ferventi animo obivit. Vir erat cum sincerae pietatis, tum maxime religiosae observantiae cultor zelatorque adeo sollicitus, ut ne minimam quidem ex Provinciae constitutionibus vel negligi, vel sine rationabili causa immutari pateretur, vivens proinde et absolutum veteris disciplinae sodalibus cunctis, praesertim vero junioribus, speculum et exemplar. Clericorum Magistri, Vicarii, Guardiani ac Definitoris officiis pluries functus est, eo successu, ut non modo apud suos, sed et apud exteros magnam assecutus sit existimationem et reverentiam; quod tum patuit praecipue, cum vir optime meritus annum ab suo in Religionem ingressu quinquagesimum in gaudio spiritus celebravit, nempe mense Novembri nuper transacto. Sed quo majori laetitia dies illa animos omnium affecerat, eo graviori luctu, decem dumtaxat post diebus, ex inopinato, licet pientissimo et placidissimo illius transitu, omnes affecti sunt. Prae ceteris vero ejus ex fratre nepos, atque Instituti ejusdem alumnus, patrem ac consodalem dilectissimum sibi heu! absenti luget abreptum, animamque desideratissimam fraternae caritati enixe commendat.

R. I. P.

R. P. PETRUS ODORICUS, strictioris Observantiae Provinciae S. Bernardini in Gallia filius die 7 Decembris 1889 pie in DOMINO obiit in Conventu Cemellensi, prope Nicaeam. Loco « Berre » die 1ª Aug. 1824, parentibus christianae religionis amantissimis ortus, atque domi pie educatus, in scholis autem praescriptis scientiis rite excultus, ordinem S. Francisci in dicta Provincia 20 Octobris anni 1840 est ingressus. Anno 1847, postquam philosophiae et S. theologiae studia absolvisset, sacro sacerdotio auctus, muneri apostolico deinceps exercendo totus incubuit. Superiores vero considerantes in eo spiritum seraphicum aliasque celsas animi dotes, difficilioribus Provinciae negotiis tractandis praeficiebant; plures domus franciscales hujus Provinciae, in Gallia erectae, ei debent originem vel promotionem. Cum autem esset vir frequentissimae orationis et sedulae meditationis, arcana evangelicae doctrinae non modo profunde introspiciebat, sed et, quod plurimi est, adeo clare et ad captum ea fidelibus interpretabatur, ut exinde animarum saluti plurimum fuerit prospectum; hinc ejus magna apud fideles auctoritas, et vicissim fidelium in illum amor summus et reverentia. Confratres vero exemplo observantiae regularis et aliis virtutibus, filium S. Francisci ornantibus, novo spiritu in meliora sese concitari interne sentiebant; hinc facile explicatu est, quanto dolore ejus mortem lugeant. In eo in primis eminebat dulcis quaedam animi affabilitas, constans patientia et ardens in omnes charitas.

R. I. P.

Nihil obstat

FR. ALOYSIUS, MIN. GEN.

SACERDOS HENRICUS LANZETTA, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD OMNES PATRIARCHAS PRIMATES
ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM
ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES

DE PRAECIPUIS CIVIUM CHRISTIANORUM OFFICIIS

VENERABILIBUS FRATRIBUS

PATRIARCHIS PRIMATIBUS
ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS
ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS
PACEM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Sapientiae christianae revocari praecepta, eisque vitam, mores, instituta populorum penitus conformari, quotidie magis apparet oportere. Illis enim posthabitis, tanta vis est malorum consecuta, ut nemo sapiens nec ferre sine ancipiti cura praesentia queat, nec in posterum sine metu prospicere. — Facta quidem non mediocris est ad ea bona, quae sunt corporis et externa, progressio: sed omnis natura, quae hominis percellit sensus, opumque et virium et copiarum possessio, si commoditates gignere suavitatesque augere vivendi potest, natum ad majora ac magnificentiora animum explere non potest. DEUM spectare, atque ad ipsum contendere, suprema lex est vitae hominum: qui ad imaginem conditi similitudinemque divinam natura ipsa ad auctorem suum potiundum vehementer incitantur. Atqui non motu aliquo cursuque corporis tenditur ad DEUM, sed iis quae sunt animi, cognitione atque affectu. Est enim DEUS prima ac suprema veritas, nec nisi mens veritate alitur: est idem perfecta sanctitas summumque bonorum, quo sola voluntas aspirare et accedere, duce virtute, potest.

Quod autem de singulis hominibus, idem de societate tum domestica tum etiam civili intelligendum. Non enim ob hanc caussam genuit natura societatem ut ipsam homo sequeretur tamquam finem, sed ut in ea et per eam adjumenta ad perfectionem sui apta reperiret. Si qua igitur civitas nihil praeter commoditates externas vitaeque cultum cum elegantia et copia persequatur, si DEUM in administranda republica negligere, nec leges curare morales consueverit, deterrime aberrat ab instituto suo et praescriptione naturae, neque tam est ea societas hominum et communitas putanda, quam fallax imitatio simulatioque societatis. — Jamvero ea, quae diximus, animi bona, quae in verae religionis cultu constantique praeceptorum christianorum custodia maxime reperiuntur, quotidie obscurari hominum oblivione aut fastidio cernimus, ita fere ut, quanto sunt earum rerum incrementa majora, quae corpus

Digitized by Google

attingunt, tanto earum, quae animum, major videatur occasus. Imminutae plurimumque debilitatae fidei christianae magna significatio est in iis ipsis injuriis, quae catholico nomini in luce atque in oculis hominum nimis saepe inferuntur: quas quidem cultrix religionis aetas nullo pacto tulisset. — His de caussis incredibile dictu est, quanta hominum multitudo in aeternae salutis discrimine versetur: sed civitates ipsae atque imperia diu incolumia esse non possunt, quia labentibus institutis moribusque christianis, maxima societatis humanae fundamenta ruere necesse est. Tranquillitati publicae atque ordini tuendo sola vis relinquitur: vis autem valde est infirma, praesidio religionis detracto: eademque servituti pariendae quam obedientiae aptior, gerit in se ipsa magnarum perturbationum inclusa semina. Graves memoratu casus saeculum tulit: nec satis liquet num non sint pertimescendi pares. — Itaque tempus ipsum monet remedia, unde oportet, quaerere: videlicet christianam sentiendi agendique rationem in vita privata, in omnibus reipublicae partibus, restituere: quod est unum ad pellenda mala, quae premunt, ad prohibenda pericula, quae impendent, aptissimum. In id nos, Venerabiles Fratres, incumbere opus est, id maxima qua possumus contentione industriaque conari: ejusque rei caussâ, quamquam aliis locis, ut sese dedit opportunitas, similia tradidimus, utile tamen arbitramur esse in his Litteris magis enucleate officia describere catholicorum: quae officia, si accurate serventur, mirabiliter ad rerum communium salutem valent. Incidimus in vehementem eamque prope quotidianam de rebus maximis dimicationem: in qua difficillimum est non decipi aliquando, non errare, non animo multos succumbere. Nostrum est, Venerabiles Fratres, admonere quemque, docere, adhortari convenienter tempori, ut *viam veritatis nemo deserat.*

Esse in usu vitae plura ac majora catholicorum officia, quam eorum qui sint fidei catholicae aut perperam compotes, aut omnino expertes, dubitari non potest. Cum, parta jam hominum generi salute, Jesus Christus praedicare Evangelium Apostolos jussit omni creaturae, hoc pariter officium hominibus universis imposuit, ut perdiscerent et crederent, quae docerentur: cui quidem officio sempiternae salutis omnino est adeptio conjuncta. *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit, condemnabitur* (1). Sed christianam fidem homo, ut debet, complexus, hoc ipso Ecclesiae ut ex ea natus subiicitur, ejusque fit societatis maximae sanctissimaeque particeps, quam summa cum potestate regere, sub invisibili capite Christo Jesu, Romani Pontificis proprium est munus. — Nunc vero si civitatem, in qua editi susceptique in hanc lucem sumus, praecipue diligere tuerique jubemur lege naturae usque eo, ut civis bonus vel mortem pro patria oppetere non dubitet, officium est christianorum longe majus simili modo esse in Ecclesiam semper affectos. Est enim Ecclesia civitas sancta Dei viventis, Deo ipso nata, eodemque auctore constituta: quae peregrinatur quidem in terris, sed vocans homines et erudiens atque deducens ad sempiternam in caelis felicitatem. Adamanda igitur patria est, unde vitae mortalis usuram accepimus: sed necesse est caritate Ecclesiam praestare, cui vitam animae debemus perpetuo mansuram: quia bona animi corporis bonis rectum est anteponere, multoque, quam erga homines, sunt erga Deum officia sanctiora. — Ceterum, vere si judicare volumus, supernaturalis amor Ecclesiae patriaeque caritas naturalis, geminae sunt ab eodem sempiterno principio profectae caritates, cum ipse sit utriusque auctor et caussa Deus: ex quo consequitur, non posse alterum officium pugnare cum altero. Utique utrumque possumus et debemus, diligere nosmetipsos, benevolentes esse cum proximis, amare rempublicam potestatemque quae reipublicae praesit: eodemque tempore Ecclesiam colere uti parentem, et maxima, qua fieri potest, caritate complecti Deum. — Nihilominus horum officiorum ordo, vel calamitate temporum vel iniquiore hominum voluntate, aliquando pervertitur. Nimirum incidunt caussae, cum aliud videtur a civibus respublica, aliud a christianis religio postulare: idque non alia sane de caussa, quam quod rectores reipublicae sacram Ecclesiae potestatem aut nihil pensi habent, aut sibi volunt esse subjectam. Hinc et certamen existit, et periclitandae virtuti in

(1) Marc. XVI, 16.

Digitized by Google

certamine locus. Urget enim potestas duplex: quibus contraria jubentibus obtemperari simul utrisque non potest: *Nemo potest duobus dominis servire* (1), ita ut omnino, si mos geritur alteri, alterum posthaberi necesse sit. Uter vero sit anteponendus, dubitare nemo debet. — Videlicet scelus est ab obsequio Dei, satisfaciendi hominibus caussa, discedere: nefas Jesu Christi leges, ut pareatur magistratibus, perrumpere, aut, per speciem civilis conservandi juris, jura Ecclesiae migrare. *Obedire oportet Deo magis, quam hominibus* (2). Quodque olim magistratibus non honesta imperantibus Petrus ceterique Apostoli respondere consueverunt, idem semper est in caussa simili sine haesitatione respondendum. Nemo civis pace bellove melior, quam christianus sui memor officii: sed perpeti omnia potius, et ipsam malle mortem debet, quam Dei Ecclesiaeve caussam deserere. — Quapropter non habent vim naturamque legum probe perspectam, qui istam in delectu officii constantiam reprehendunt, et ad seditionem ajunt pertinere. Vulgo cognita et a Nobis ipsis aliquoties explicata loquimur. Non est lex, nisi jussio rectae rationis a potestate legitima in bonum commune perlata. Sed vera ac legitima potestas nulla est, nisi a Deo summo principe dominoque omnium proficiscatur, qui mandare homini in homines imperium solus ipse potest: neque est recta ratio putanda, quae cum veritate dissentiat et ratione divina: neque verum bonum, quod summo atque incommutabili bono repugnet, vel a caritate Dei torqueat hominum atque abducat voluntates. — Sanctum igitur christianis est publicae potestatis nomen, in qua divinae majestatis speciem et imaginem quamdam tum etiam agnoscunt, cum geritur ab indigno: justa et debita legum verecundia, non propter vim et minas, sed propter conscientiam officii: *non enim dedit nobis* Deus *spiritum timoris* (3). Verum si reipublicae leges aperte discrepent cum jure divino, si quam Ecclesiae imponant injuriam, aut iis, quae sunt de religione, officiis contradicant, vel auctoritatem Jesu Christi in pontifice maximo violent, tum vero resistere officium est, parere scelus: idque cum ipsius reipublicae injuria conjunctum, quia peccatur in rempublicam quidquid in religione delinquitur. — Rursus autem apparet quam sit illa seditionis injusta criminatio: non enim abjicitur principi legumque latoribus obedientia debita: sed ab eorum voluntate in iis dumtaxat praeceptis disceditur, quorum ferendorum nulla potestas est, quia cum Dei injuria feruntur, ideoque vacant justitia, et quidvis potius sunt quam leges. — Nostis, Venerabiles Fratres, hanc esse ipsissimam beati Pauli Apostoli doctrinam: qui cum scripsisset ad Titum, monendos christianos *principibus et potestatibus subditos esse, dicto obedire,* illud statim adjungit, *ad omne opus bonum paratos esse* (1): quo palam fieret, si leges hominum contra sempiternam legem Dei quicquam statuant, rectum esse non parere. Similique ratione princeps Apostolorum iis, qui libertatem praedicandi Evangelii sibi vellent eripere, forti atque excelso animo respondebat, *si justum est in conspectu* Dei, *vos potius audire, quam* Deum, *judicate: non enim possumus quae vidimus et audivimus non loqui* (2).

Ambas itaque patrias unumquemque diligere, alteram naturae, alteram civitatis caelestis, ita tamen ut hujus, quam illius habeatur caritas antiquior, nec unquam Dei juribus jura humana anteponantur, maximum est christianorum officium, itemque velut fons quidam, unde alia officia nascuntur. Sane liberator generis humani de se ipse *Ego,* inquit, *in hoc natus sum et ad hoc veni in mundum, ut testimonium perhibeam veritati* (3). Similiter, *ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur?* (4) In hujus cognitione veritatis, quae mentis est summa perfectio, in caritate divina, quae perficit pari modo voluntatem, omnis christianorum est vita ac libertas posita. Quarum rerum, veritatis scilicet et caritatis, nobilissimum patrimonium, sibi a Jesu Christo commendatum, perpetuo studio vigilantiaque conservat ac tuetur Ecclesia.

Sed quam acre adversus Ecclesiam bellum deflagraverit quamque multiplex, vix attinet hoc loco dicere. Quod enim rationi con-

(1) Matt. VI, 24.
(2) Act. V, 29.
(3) II. Timoth. I, 7.

(1) Tit. III, 1.
(2) Act. IV. 19, 20.
(3) Joan. XVIII, 37.
(4) Luc. XII. 49.

Digitized by Google

tigit complures res occultas et a natura involutas scientiae pervestigatione reperire, easque in vitae usus apte convertere, tantos sibi spiritus sumpsere homines, ut jam se putent numen posse imperiumque divinum a communi vita depellere. — Quo errore decepti, transferunt in naturam humanam ereptum DEO principatum: a natura petendum omnis veri principium et normam praedicant: ab ea manare, ad eamque esse cuncta religionis officia referenda. Quocirca nihil esse divinitus traditum: non disciplinae morum christianae, non Ecclesiae parendum: nullam huic esse legum ferendarum potestatem, nulla jura; imo nec ullum Ecclesiae dari in reipublicae institutis locum oportere. Expetunt vero atque omni ope contendunt capessere res publicas et ad gubernacula sedere civitatum, quo sibi facilius liceat ad has doctrinas dirigere leges moresque fingere populorum. Ita passim catholicum nomen vel aperte petitur, vel occulte oppugnatur: magnaque cuilibet errorum perversitati permissa licentia, multis saepe vinculis publica veritatis christianae professio constringitur.

His igitur tam iniquis rebus, primum omnium respicere se quisque debet, vehementerque curare, ut alte comprehensam animo fidem intenta custodia tueatur, cavendo pericula, nominatimque contra varias sophismatum fallacias semper armatus. Ad cujus incolumitatem virtutis illud etiam perutile, et magnopere consentaneum temporibus judicamus, studium diligens, ut est facultas et captus singulorum, in christiana doctrina ponere, earumque rerum, quae religionem continent, quasque assequi ratione licet, majore qua potest notitia mentem imbuere. Cumque fidem non modo vigere in animis incorruptam, sed assiduis etiam incrementis oporteat augescere, iteranda persaepe ad DEUM est supplex atque humilis Apostolorum flagitatio, *adauge nobis fidem* (1).

Verum in hoc eodem genere, quod fidem christianam attingit, alia sunt officia, quae observari accurate religioseque si salutis semper interfuit, hac tempestate nostra interest maxime. — Nimirum in hac, quam diximus, tanta ac tam late fusa opinionum insania, profecto patrocinium suscipere veritatis, erroresque ex animis evellere, Ecclesiae munus est, idque omni tempore sancteque servandum, quia honor DEI, ac salus hominum in ejus sunt tutela. At vero, cum necessitas cogit, incolumitatem fidei tueri non ii solum debent qui praesunt, sed *quilibet tenetur fidem suam aliis propalare, vel ad instructionem aliorum fidelium sive confirmationem, vel ad reprimendum infidelium insultationem* (1). Cedere hosti, vel vocem premere, cum tantus undique opprimendae veritati tollitur clamor, aut inertis hominis est, aut de iis, quae profitetur, utrum vera sint, dubitantis. Utrumque turpe, atque injuriosum DEO: utrumque cum singulorum tum communi saluti repugnans: solis fidei inimicis fructuosum, quia valde auget remissior proborum opera audaciam improborum. — Eoque magis christianorum vituperanda segnities, quia falsa crimina dilui, opinionesque pravae confutari levi negotio, ut plurimum, possunt: majore aliquo cum labore semper possunt. Ad extremum, nemo unus prohibetur eam adhibere ac prae se ferre fortitudinem, quae propria est christianorum: qua ipsa non raro animi adversariorum et consilia franguntur. Sunt praeterea christiani ad dimicationem nati: cujus quo major est vis, eo certior, DEO opitulante, victoria. *Confidite: ego vici mundum* (2). Neque est quod opponat quisquam, Ecclesiae conservatorem ac vindicem JESUM CHRISTUM nequaquam opera hominum indigere. Non enim inopia virium, sed magnitudine bonitatis vult ille ut aliquid a nobis conferatur operae ad salutis, quam ipse peperit, obtinendos adipiscendosque fructus.

Hujusce partes officii primae sunt, catholicam doctrinam profiteri aperte et constanter, eamque, quoad quisque potest, propagare. Nam, quod saepius est verissimeque dictum, christianae quidem sapientiae nihil tam obest, quam non esse cognitam. Valet enim per se ipsa ad depellendos errores probe percepta: quam si mens arripuerit simplex praejudicatisque non adstricta opinionibus, assentiendum esse ratio pronuntiat. Nunc vero fidei virtus grande munus est gratiae bonitatisque divinae: res tamen ipsae, quibus adhibenda fides, non

(1) Luc. XVIII, 5.

(1) S. Thom. II-II Quaest. III, art. II, ad 2.
(2) Jo. XVI, 33.

Digitized by Google

alio fere modo quam audiendo noscuntur. *Quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audient sine praedicante?.... Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum* Christi (1). Quoniam igitur fides est ad salutem necessaria, omnino praedicari verbum Christi consequitur oportere. Profecto praedicandi, hoc est docendi, munus jure divino penes magistros est, quos Spiritus Sanctus *posuit Episcopos regere Eecclesiam* Dei (2), maximeque penes Pontificem Romanum, Jesu Christi vicarium, Ecclesiae universae summa cum potestate praepositum, credendorum, agendorum magistrum. Nihilominus nemo putet, industriam nonnullam eadem in re ponere privatos prohiberi, eos nominatim, quibus ingenii facultatem Deus cum studio bene merendi dedit: qui, quoties res exigat, commode possunt non sane doctoris sibi partes assumere, sed ea, quae ipsi acceperint, impertire ceteris, magistrorum voci resonantes tamquam imago. Quin imo privatorum opera visa est Patribus Concilii Vaticani usque adeo opportuna ac frugifera, ut prorsus deposcendam judicarint. *Omnes christifideles, maxime vero eos, qui praesunt, vel docendi munere funguntur, per viscera* Jesu Christi *obtestamur, nec non ejusdem* Dei *et Salvatoris nostri auctoritate jubemus, ut ad hos errores a sancta Ecclesia arcendos et eliminandos, atque purissimae fidei lucem pandendam studium et operam conferant* (3). — Ceterum serere fidem catholicam auctoritate exempli, professionisque constantia praedicare, quisque se posse ac debere meminerit. — In officiis igitur quae nos jungunt Deo atque Ecclesiae, hoc est numerandum maxime, ut in veritate christiana propaganda propulsandisque erroribus elaboret singulorum, quoad potest, industria.

Quibus tamen officiis non ita, ut oportet, cumulate et utiliter satisfacturi sunt, si alii seorsum ab aliis in certamen descenderint. — Futurum sane Jesus Christus significavit, ut quam ipse offensionem hominum invidiamque prior excepit, in eamdem pari modo opus a se institutum incurreret; ita plane ut ad salutem pervenire, ipsius beneficio partam, multi reapse prohiberentur. Quare voluit non alumnos dumtaxat instituere disciplinae suae, sed hos ipsos societate conjungere, et in unum corpus, *quod est Ecclesia* (1), cujus esset ipse caput, apte coagmentare. Permeat itaque vita Christi Jesu per totam compagem corporis, alit ac sustentat singula membra, eaque copulata tenet inter se et ad eumdem composita finem, quamvis non eadem sit actio singulorum (2). His de caussis non modo perfecta societas Ecclesia est, et alia qualibet societate longe praestantior, sed hoc ei est inditum ab Auctore suo ut debeat pro salute generis humani contendere *ut castrorum acies ordinata* (3). Ista rei christianae compositio conformatioque mutari nullo modo potest: nec magis vivere arbitratu suo cuiquam licet, aut eam, quae sibi libeat, decertandi rationem consectari: propterea quod dissipat, non colligit, qui cum Ecclesia et Jesu Christo non colligit, verissimeque contra Deum contendunt, quicumque non cum ipso Ecclesiaque contendunt (4).

Ad hanc vero conjunctionem animorum similitudinemque agendi, inimicis catholici nominis non sine caussa formidolosam, primum omnium concordia est necessaria sententiarum: ad quam ipsam videmus Paulum Apostolum Corinthios cohortantem vehementi studio et singulari gravitate verborum: *Obsecro autem vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata: sitis autem perfecti in eodem sensu et in eadem sententia* (5). — Cujus praecepti facile sapientia perspicitur. Est enim principium agendi mens: ideoque nec congruere voluntates, nec similes esse actiones queunt, si mentes diversa opinentur. Qui solam rationem sequuntur ducem, vix in eis aut ne vix quidem una esse doctrina potest: est enim ars rerum cognoscendarum perdifficilis: mens vero et infirma est natura, et varietate distrahitur opinionum, et impulsione rerum oblata extrinsecus non raro fallitur; accedunt cupiditates,

(1) Rom. X, 14, 17.
(2) Act. XX, 28.
(3) Const. *Dei Filius*, sub fin.

(1) Coloss. I, 24.
(2) *Sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eumdem actum habent: ita multi unum corpus sumus in* Christo, *singuli autem alter alterius membra.* Rom. XII, 4, 5.
(3) Cantic. VI, 9.
(4) *Qui non est mecum, contra me est: et qui non colligit mecum, dispergit.* Luc. XI, 23.
(5) I. Corinth. I, 10.

Digitized by Google

quae veri videndi nimium saepe tollunt aut certe minuunt facultatem. Hac de caussa in moderandis civitatibus saepe datur opera ut conjuncti teneantur vi, quorum animi discordant. — Longe aliter christiani: quid credere oporteat, ab Ecclesia accipiunt, cujus auctoritate ductuque se certo sciunt verum attingere. Propterea sicut una est Ecclesia, quia unus Jesus Christus, ita cunctorum toto orbe christianorum una est atque esse debet doctrina. *Unus Dominus, una fides* (1). *Habentes autem eumdem spiritum fidei* (2), salutare principium obtinent, unde eadem in omnibus voluntas eademque in agendo ratio sponte gignuntur.

Sed, quod Paulus Apostolus jubet, unanimitatem oportet esse perfectam. — Cum christiana fides non humanae, sed divinae rationis auctoritate nitatur, quae enim a Deo accepimus, *vera esse credimus non propter intrinsecam rerum veritatem naturali rationis lumine perspectam, sed propter auctoritatem ipsius* Dei *revelantis, qui nec falli nec fallere potest* (3), consequens est ut, quascumque res constet esse a Deo traditas, omnino excipere singulas pari similique assensu necesse sit: quarum rerum abnuere fidem uni huc ferme recidit, repudiare universas. Evertunt enim ipsum fundamentum fidei, qui aut elocutum hominibus Deum negent, aut de infinita ejus veritate sapientiave dubitent. — Statuere vero quae sint doctrinae divinitus traditae, Ecclesiae docentis est, cui custodiam interpretationemque Deus eloquiorum suorum commisit. Summus autem est magister in Ecclesia Pontifex Romanus. Concordia igitur animorum sicut perfectum in una fides consensum requirit, ita voluntates postulat Ecclesiae Romanoque Pontifici perfecte subjectas atque obtemperantes, ut Deo. — Perfecta autem esse obedientia debet, quia ab ipsa fide praecipitur, et habet hoc commune cum fide ut dividua esse non possit: imo vero si absoluta non fuerit et numeros omnes habens, obedientiae quidem simulacrum relinquitur, natura tollitur. Cujusmodi perfectioni tantum christiana consuetudo tribuit, ut illa tamquam nota internoscendi catholicos et habita semper sit et habeatur. Mire explicatur hic locus a Thoma Aquinate iis verbis: *Formale... objectum fidei est veritas prima secundum quod manifestatur in Scripturis sacris, et doctrinae Ecclesiae, quae procedit ex veritate prima. Unde quicumque non inhaeret, sicut infallibili et divinae regulae, doctrinae Ecclesiae, quae procedit ex veritate prima in Scripturis sacris manifestata, ille non habet habitum fidei: sed ea, quae sunt fidei, alio modo tenet quam per fidem... Manifestum est autem, quod ille, qui inhaeret doctrinis Ecclesiae tamquam infallibili regulae, omnibus assentit, quae Ecclesia docet: alioquin si de his, quae Ecclesia docet, quae vult, tenet, et quae non vult, non tenet, non jam inhaeret Ecclesiae doctrinae sicut infallibili regulae, sed propriae voluntati* (1). *Una fide debet esse totius Ecclesiae, secundum illud* (I. Corinth. I): *Idipsum dicatis omnes et non sint in vobis schismata: quod servari non posset nisi quaestio fidei exorta determinetur per eum, qui toti Ecclesiae praeest, ut sic ejus sententia a tota Ecclesia firmiter teneatur. Et ideo ad solam auctoritatem Summi Pontificis pertinet nova editio Symboli, sicut et omnia alia quae pertinent ad totam Ecclesiam* (2).

In constituendis obedientiae finibus, nemo arbitretur, sacrorum Pastorum maximeque romani Pontificis auctoritati parendum in eo dumtaxat esse, quod ad dogmata pertinet, quorum repudiatio pertinax dijungi ab haereseos flagitio non potest. Quin etiam neque satis est sincere et firmiter assentiri doctrinis quae ab Ecclesia, etsi solemni non definitae judicio, ordinario tamen et universali magisterio tamquam divinitus revelatae credendae proponuntur: quas *fide catholica et divina* credendas concilium Vaticanum decrevit. Sed hoc est praeterea in officiis christianorum ponendum, ut potestate ductuque Episcoporum imprimisque Sedis Apostolicae regi se gubernarique patiantur. Quod quidem quam sit consentaneum, perfacile apparet. Nam quae divinis oraculis continentur, ea Deum partim attingunt, partim ipsum hominem itemque res ad sempiternam hominis salutem necessarias. Jamvero de utroque genere, nimirum et quid credere oporteat et quid agere, ab Ecclesia jure divino praecipitur, uti diximus, atque in Ecclesia a Pontifice maximo. Quamobrem judicare posse Pontifex

(1) Ephes. IV, 5.
(2) II. Corinth. IV, 13.
(3) Conc. Vat. Const. *Dei Filius*, cap. 3.

(1) II-II Quaest. V. art. III.
(2) Ib. Quaest. I, art. X.

Digitized by Google

pro auctoritate debet quid eloquia divina contineant, quae cum eis doctrinae concordent, quae discrepent: eademque ratione ostendere quae honesta sint, quae turpia: quid agere, quid fugere, salutis adipiscendae caussa, necesse sit: aliter enim nec eloquiorum Dei certus interpres, nec dux ad vivendum tutus ille esse homini posset.

Altius praeterea intrandum in Ecclesiae naturam: quippe quae non est christianorum, ut fors tulit, nexa communio, sed excellenti temperatione divinitus constituta societas, quae illuc recta proximeque spectat, ut pacem animis ac sanctitatem afferat: cumque res ad id necessarias divino munere sola possideat, certas habet leges, certa officia, atque in populis christianis moderandis rationem viamque sequitur naturae suae consentaneam. — Sed istiusmodi regiminis difficilis est et cum frequenti offensione cursus. Gentes enim Ecclesia regit per cunctos terrarum tractus disseminatas, genere differentes moribusque, quas, cum in sua quaeque republica suis legibus vivant, civili simul ac sacrae potestati officium est subesse. Quae officia in eisdem personis conjuncta reperiuntur, non vero pugnantia, uti diximus, neque confusa, quia alterum genus ad prosperitatem pertinet civitatis, alterum ad commune Ecclesiae bonum, utrumque pariendae hominum perfectioni natum.

Qua posita jurium et officiorum terminatione, omnino liquet esse liberos ad res suas gerendas rectores civitatum: idque non modo non invita, sed plane adjuvante Ecclesia: quae quoniam maxime praecipit ut colatur pietas, quae est justitia adversus Deum, hoc ipso ad justitiam vocat erga principes. Verum longe nobiliore instituto potestas sacra eo spectat, ut regat hominum animos tuendo *regnum* Dei *et justitiam ejus* (1), atque in hoc tota versatur. Dubitari vero salva fide non potest, istiusmodi regimen animorum Ecclesiae esse assignatum uni, nihil ut in eo sit politicae potestati loci: non enim Caesari sed Petro claves regni caelorum Jesus Christus commendavit. — Cum hac de rebus politicis deque religiosis doctrina quaedam alia conjunguntur non exigui momenti, de quibus silere hoc loco nolumus.

(1) Matth. VI, 33.

Ab omni politico genere imperii distat christiana respublica plurimum. Quod si similitudinem habet conformationemque regni, profecto originem, caussam, naturam mortalibus regnis habet longe disparem. — Jus est igitur, vivere Ecclesiam tuerique se consentaneis naturae suae institutis ac legibus. Eademque cum non modo societas perfecta sit, sed etiam humana quavis societate superior, sectari partium studia et mutabilibus rerum civilium flexibus servire jure officioque suo valde recusat. Similique ratione custos juris sui, observantissima alieni, non ad se putat Ecclesia pertinere, quae maxime forma civitatis placeat, quibus institutis res christianarum gentium civilis geratur: ex variisque reipublicae generibus nullum non probat, dum religio morumque disciplina salva sit. — Ad hoc exemplum cogitationes actionesque dirigi singulorum christianorum oportet. Non dubium est, quin quaedam sit in genere politico honesta contentio, cum scilicet incolumi veritate justitiaque certatur, ut opiniones re usuque valeant, quae ad commune bonum prae ceteris conducibiles videantur. Sed Ecclesiam trahere ad partes, aut omnino adjutricem velle ad eos quibuscum contenditur, superandos, hominum est religione intemperanter abutentium. Ex adverso sancta atque inviolata apud omnes debet esse religio: imo in ipsa disciplina civitatum, quae a legibus morum officiisque religionis separari non potest, hoc est potissimum perpetuoque spectandum, quid maxime expediat christiano nomini: quod ipsum sicubi in periculo esse adversariorum opera videatur, cessandum ab omni dissidio, et concordibus animis et consiliis propugnatio ac defensio suscipienda religionis, quod est commune bonum maximum, quo sunt omnia referenda. — Idque opus esse ducimus aliquanto exponere accuratius.

Profecto et Ecclesia et civitas suum habet utraque principatum: propAterea in gerendis rebus suis neutra paret alteri, utique intra terminos a proxima cujusque caussa constitutos. Ex quo tamen nulla ratione disjunctas esse sequitur, multoque minus pugnantes. — Sane non tantum nobis ut essemus natura dedit, sed ut morati essemus. Quare a tranquillitate ordinis publici, quam proxime habet civilis conjunctio propositam, hoc petit homo,

Digitized by Google

ut bene sibi esse liceat, ac multo magis ut satis praesidii ad perficiendos mores suppeditet: quae perfectio nusquam nisi in cognitione consistit atque exercitatione virtutis. Simul vero vult, id quod debet, adjumenta in Ecclesia reperire, quorum ope pietatis perfectae perfecto fungatur munere: quod in cognitione usuque positum est verae religionis, quae princeps est virtutum, propterea quod, revocando ad Deum, explet et cumulat universas. — In institutis igitur legibusque sanciendis spectanda hominis indoles est moralis eadem ac religiosa, ejusdemque curanda perfectio, sed recte atque ordine: nec imperandum vetandumve quidquam nisi ratione habita quid civili hominum societati sit, quid religiosae propositum. Hac ipsa de caussa non potest Ecclesiae non interesse quales in civitatibus valeant leges, non quatenus ad rempublicam pertinent, sed quia fines debitos aliquando praetergressae in jus Ecclesiae invadunt. Quin imo resistere, si quando officiat religioni disciplina reipublicae, studioseque conari, ut in leges et instituta populorum virtus pervadat Evangelii, munus est Ecclesiae assignatum a Deo. Quoniamque fortuna reipublicae potissimum ex eorum pendet ingenio qui populo praesunt, idcirco Ecclesia patrocinium iis hominibus gratiamve praebere non potest, a quibus oppugnari sese intelligat, qui jura ipsius vereri aperte recusent, qui rem sacram remque civilem natura consociatas divellere contendant. Contra fautrix, uti debet, eorum est qui, cum de civili deque christiana republica quod sentire rectum est, ipsi sentiant, ambas in communi bono concordes elaborare volunt. — His praeceptis norma continetur, quam in publica actione vitae catholicum quemque necesse est sequi. Nimirum, ubicumque in negotiis publicis versari per Ecclesiam licet, favendum viris est spectatae probitatis, eisdemque de christiano nomine merituris: neque caussa esse ulla potest cur male erga religionem animatos liceat anteponere.

Ex quo apparet quam sit magnum officium tueri consensum animorum, praesertim cum per hoc tempus tanta consiliorum calliditate christianum oppugnetur nomen. Quotquot diligenter studuerint Ecclesiae adhaerescere, quae est *columna et firmamentum veritatis* (1) facile cavebunt magistros *mendaces... libertatem illis promittentes, cum ipsi servi sint corruptionis* (1): quin imo ipsius Ecclesiae virtutis participes futuri, insidias sapientia vincent, vim fortitudine. — Non est hujus loci exquirere, nunquid, et quantum ad novas res contulerit opera segnior atque intestina discordia catholicorum: sed certe erant homines nequam minus habituri audaciae, nec tantas edituri ruinas, si robustior in plurimorum animis viguisset fides, quae *per caritatem operatur* (2), neque tam late morum christianorum tradita nobis divinitus disciplina concidisset. Utinam praeteritae res hoc pariant, recordando, commodi, rectius sapere in posterum.

(1) I. Timoth. III, 15.

Verum ad negotia publica accessuris duo sunt magnopere vitia fugienda, quorum alterum prudentiae nomen usurpat, alterum in temeritate versatur. — Quidam enim potenti pollentique improbitati aperte resistere negant oportere, ne forte hostiles animos certamen exasperet. Isti quidem pro Ecclesia stent, an contra, incertum: quandoquidem profiteri se doctrinam catholicam affirmant, sed tamen vellent, certas ab eâ discrepantes opiniones impune propagari posse Ecclesia sineret. Ferunt dolenter interitum fidei demutationemque morum: nihil tamen de remedio laborant, vel etiam nimiâ indulgentia aut perniciosa quadam simulatione non raro malum augent. Iidem de sua in apostolicam Sedem voluntate nemini volunt esse dubium: sed habent semper aliquid, quod pontifici succenseant. Istiusmodi hominum prudentia ex eo est genere, quod a Paulo Apostolo *sapientia carnis* et *mors* animi appellatur, quia nec subest legi divinae, nec potest subesse (3). Nihil autem minus est ad mala minuenda providum. Inimicis enim, quod praedicare et in quo gloriari multi eorum non dubitant, hoc est omnino propositum, religionem catholicam, quae vera sola est, funditus, si fieri posset, extinguere. Tali autem consilio nihil non audent: sentiunt enim, quo magis fuerit aliorum tremefacta virtus, eo sibi expeditiorem fore malarum rerum facultatem. Itaque qui adamant *prudentiam carnis*, ac ne-

(1) II. Petr. II, 1, 19.

(2) Galat. v, 6.

(3) *Sapientia carnis inimica est* Deo: *legi enim* Dei *non est subjecta; nec enim potest.* Rom. VIII, 6, 7.

Digitized by Google

scire se simulant, christianum quemque debere bonum militem CHRISTI esse: qui debita victoribus praemia consequi mollissimâ viâ atque intacti a certamine volunt, ii tantum abest ut iter malorum intercipiant, ut potius expediant.

Contra non pauci fallaci studio permoti, aut, quod magis esset vitio, aliud agentes, aliud simulantes, non suas sibi partes assumunt. Res in Ecclesia geri suo ipsorum judicio atque arbitratu vellent usque eo, ut omne quod secus agitur, moleste ferant, aut repugnanter accipiant. Hi quidem inani contentione laborant, nihilo minus, quam alteri, reprehendendi. Hoc enim est non sequi potestatem legitimam, sed praevertere, simulque magistratuum munia ad privatos rapere, magna cum perturbatione ordinis, quem DEUS in Ecclesia sua perpetuo servandum constituit, nec sinit a quoquam impune violari. — Illi optime, qui descendere in certamen, quotiescumque est opus, non recusant, hoc rato persuasoque, interituram vim injustam, sanctitatique juris et religionis aliquando cessuram. Qui videntur sane dignum aliquid antiqua virtute suscipere, cum tueri religionem conituntur maxime adversus factionem audacissimam, christiano nomini exagitando natam, quae Pontificem maximum in suam redactum potestatem consectari hostiliter non desistit: sed obedientiae studium diligenter retinent, nihil aggredi injussu soliti. Jamvero quoniam similis obtemperandi voluntas, robusto animo constantiaeque conjuncta, christianis universis est necessaria, ut quoscumque casus tempus invexerit, *in nullo* sint *deficientes* (1), magnopere velimus in singulorum animis alte insidere eam, quam Paulus (2) *prudentiam spiritus* nominat. Haec enim in moderandis actionibus humanis sequitur optimam mediocritatis regulam, illud in homine efficiens, ne aut timide desperet propter ignaviam, aut nimis confidat propter temeritatem. — Est autem quod differat inter prudentiam politicam, quae ad bonum commune, et eam quae ad bonum cujusque privatim pertinet. Haec enim cernitur in hominibus privatis, qui consilio rectaeque rationi obediunt in gubernatione sui: illa vero in praepositis, maximeque in principibus, quorum muneris est cum

(1) Jac. I, 4.
(2) Rom. VIII, 6.

potestate praeesse: ita quidem ut politica privatorum prudentia in hoc videatur tota consistere, legitimae potestatis jussa fideliter exequi (1). Haec dispositio atque hic ordo tanto magis valere in christiana republica debet, quanto Pontificis politica prudentia plura complectitur: ejus enim est non solum regere Ecclesiam, sed generatim civium christianorum actiones ita ordinare, ut cum spe adipiscendae salutis aeternae apte congruant. Ex quo apparet, praeter summam sententiarum concordiam et factorum, necesse esse politicam potestatis ecclesiasticae observare in agendo sapientiam. Jamvero christianae rei administratio proxime et secundum Pontificem Romanum ad Episcopos pertinet: qui scilicet, quamquam pontificalis fastigium potestatis non attingunt, sunt tamen in ecclesiastica hierarchia veri principes; cumque singulas Ecclesias singuli administrent, sunt *quasi principales artifices.... in aedificio spirituali* (2), atque habent munerum adjutores, ac ministros consiliorum Clericos. Ad hanc Ecclesiae constitutionem, quam nemo mortalium mutare potest, actio est accommodanda vitae. Propterea quemadmodum Episcopis necessaria est cum Apostolica Sede in gerendo episcopatu conjunctio, ita clericosque oportet cum Episcopis suis conjunctissime vivere, agere. — Ipsorum quidem Antistitum utique potest esse aliquid aut minus laudabile in moribus, aut in sententiis non probabile: sed nemo privatus arroget sibi personam judicis, quam CHRISTUS Dominus illi imposuit uni, quem agnis atque ovibus praefecit. Memoria quisque teneat sapientissimam Gregorii magni sententiam: *Admonendi sunt subditi, ne*

(1) *Prudentia in ratione est; regere autem et gubernare proprie rationis est; et ideo unusquisque inquantum participat de regimine et gubernatione, intantum convenit sibi habere rationem et prudentiam. Manifestum est autem quod subditi, inquantum est subditus, et servi, inquantum est servus, non est regere et gubernare, sed magis regi et gubernari. Et ideo prudentia non est virtus servi, inquantum est servus, nec subditi, inquantum est subditus. Sed quia quilibet homo inquantum est rationalis, participat aliquid de regimine secundum arbitrium rationis, intantum convenit ei prudentiam habere. Unde manifestum est quod prudentia quidem in principe est ad modum artis architectonicae, ut dicitur in* VI Ethicorum: *in subditis autem ad modum artis manu operantis.* S. Thom. II II, q. XLVII, art. XII.
(2) S. Thom. *Quodlib.* I, art. XIV.

Digitized by Google

praepositorum suorum vitam temere judicent, si quid eos fortasse agere reprehensibiliter vident, ne unde mala recte redarguunt, inde per elationis impulsum in profundiora mergantur. Admonendi sunt, ne cum culpas praepositorum considerant, contra eos audaciores fiant, sed sic, si qua valde sunt eorum prava, apud semetipsos dijudicent, ut tamen divino timore constricti ferre sub eis jugum reverentiae non recusent... Facta quippe praepositorum oris gladio ferienda non sunt, etiam cum recte reprehendenda judicantur (1).

Verumtamen parum sunt conata profutura, nisi ad virtutum christianarum disciplinam vita instituatur. — Illa est sacrarum litterarum de Judaeorum genere sententia: *Usque dum non peccarent in conspectu* Dei *sui, erant cum illis bona:* Deus *enim illorum odit iniquitatem... Cum recessissent a via, quam dederat illis* Deus, *ut ambularent in ea, exterminati sunt praeliis a multis nationibus* (2). Atqui inchoatam formam populi christiani gerebat Judaeorum natio: atque in veteribus eorum casibus saepe imago inerat veritatis futurae: nisi quod longe majoribus beneficiis auxit nos atque ornavit divina benignitas, ob eamque rem ingrati animi crimen multo efficit christianorum graviora delicta.

Ecclesia quidem nullo tempore nulloque modo deseritur a Deo: quare nihil est, quod sibi ab hominum scelere metuat: at vero degenerantibus a christiana virtute nationibus non eadem potest esse securitas. *Miseros* enim *facit populos peccatum* (3). — Cujus vim veritatemque sententiae si omnis retro experta est aetas, quid est caussae quamobrem nostra non experiatur? Imo debitas jam instare poenas, permulta declarant, idemque status ipse confirmat civitatum; quarum plures videlicet intestinis malis attritas, nullam ab omni parte tutam videmus. Quod si improborum factiones institutum iter audacter perrexerint: si evenerit iis ut, quemadmodum grassantur malis artibus et pejore proposito, sic opibus potentiaque invalescant, metuendum sane ne totas civitates a fundamentis, quae posuit natura, convellant. — Neque vero prohiberi tantae formidines sola hominum ope possunt, praesertim quia multitudo ingens, fide christiana rejecta, justas superbiae poenas in hoc luit, quod veritatem obcaecata cupiditatibus frustra conquirit, falsa pro veris amplexatur, sibique videtur sapere cum vocat *malum bonum, et bonum malum,* ponens *tenebras lucem, et lucem tenebras* (1). Igitur Deus intersit, ac benignitatis suae memor civilem hominum societatem respiciat necesse est. Quamobrem, quod vehementer alias hortati sumus, singulari studio constantiaque enitendum, ut clementia divina obsecratione humili exoretur, virtutesque, quibus efficitur vita christiana, revocentur, — Imprimis autem excitanda ac tuenda caritas est, quae praecipuum vitae christianae firmamentum continet, et sine qua aut nullae omnino sunt, aut fructu vacuae virtutes. Idcirco beatus Paulus Colossenses adhortatus, ut vitium omne defugerent, variamque virtutum laudem consectarentur, illud subjicit, *super omnia autem haec caritatem habete, quod est vinculum perfectionis* (2). Vere vinculum est perfectionis caritas, quia quos complexa est, cum Deo ipso intime conjungit, perficitque ut vitam animae hauriant a Deo, cum Deo agant, ad Deum referant. Debet vero caritas Dei cum caritate proximorum consociari, quia infinitam Dei bonitatem homines participant, ejusque gerunt in se expressam imaginem atque formam. *Hoc mandatum habemus a* Deo, *ut qui diligit* Deum, *diligat et fratrem suum* (3). *Si quis dixerit, quoniam diligo* Deum, *et fratrem suum oderit, mendax est* (4). Atque hoc de caritate mandatum divinus ejus lator *novum* nominavit, non quod diligere homines inter se non aliqua jam lex, aut ipsa natura jussisset, sed quia christianum hoc diligendi plane novum erat atque in omni memoria inauditum genus. Qua enim caritate Jesus Christus et diligitur a Patre suo et homines ipse diligit, eamdem impetravit alumnis ac sectatoribus suis, ut cor unum et anima una esse in ipso possent, sicut ipse et Pater unum natura sunt. Hujus vis praecepti nemo ignorat quam alte in christianorum pectus a principio descenderit, et quales quantosque concordiae, benevolentiae mutuae, pietatis, pa-

(1) Reg. Pastor P. III, Cap. IV.
(2) Judith. V, 21, 22.
(3) Proverb. XIV, 34.

(1) Isai. V, 20.
(2) Coloss. III, 14.
(3) 1. Ioan. IV, 21.
(4) ib. 20.

Digitized by Google

tientiae, fortitudinis fructus attulerit. Quidni opera detur exemplis majorum imitandis? Tempora ipsa non exiguos admovent ad caritatem stimulos. Renovantibus impiis adversus Jesum Christum odia, instauranda christianis pietas est, magnarumque rerum effectrix renovanda caritas. Quiescant igitur, si qua sunt, dissidia: sileant certationes illae quidem, quae vires dimicantium dissipant, nec ullo modo religioni prosunt: colligatisque fide mentibus, caritate voluntatibus, in Dei atque hominum amore, ut aequum est, vita degatur.

Locus admonet hortari nominatim patresfamilias, ut his praeceptis et domos gubernare studeant, et liberos mature instituere. Initia reipublicae familia complectitur, magnamque partem alitur intra domesticos parietes fortuna civitatum. Idcirco qui has divellere ab institutis christianis volunt, consilia a stirpe exorsi, corrumpere societatem domesticam maturant. A quo eos scelere nec cogitatio deterret, id quidem nequaquam fieri sine summa parentum injuria posse: natura enim parentes habent jus suum instituendi, quos procrearint, hoc adjuncto officio, ut cum fine, cujus gratia sobolem Dei beneficio susceperunt, ipsa educatio conveniat et doctrina puerilis. Igitur parentibus est necessarium eniti et contendere, ut omnem in hoc genere propulsent injuriam, omninoque pervincant ut sua in potestate sit educere liberos, uti par est, more christiano, maximeque prohibere scholis iis, a quibus periculum est ne malum venenum imbibant impietatis. Cum de fingenda probe adolescentia agitur, nulla opera potest nec labor suscipi tantus, quin etiam sint suscipienda majora. In quo sane digni omnium admiratione sunt catholici ex variis gentibus complures, qui suas erudiendis pueris scholas magno sumptu, majore constantia paravere. Aemulari salutare exemplum, ubicumque postulare videantur tempora, decet: sed positum sit imprimis, omnino in puerorum animis plurimum institutionem domesticam posse. Si adolescens aetas disciplinam vitae probam, virtutumque christianarum tamquam palaestram domi repererit, magnum praesidium habitura salus est civitatum.

Attigisse jam videmur, quas maxime res hoc tempore sequi, quas fugere catholici homines debeant. — Reliquum est, idque vestrarum est partium, Venerabiles Fratres, curare ut vox Nostra quacumque pervadat, omnesque intelligant quanti referat ea, quae his litteris persecuti sumus, reipsa efficere. Horum officiorum non potest molesta et gravis esse custodia, quia jugum Jesu Christi suave est, et onus ejus leve. — Si quid tamen difficilius factu videatur, dabitis auctoritate exemploque operam, ut acrius quisque intendat invictumque praestet a difficultatibus animum. Ostendite, quod saepius ipsi monuimus, in periculo esse praestantissima, ac summe expetenda bona: pro quorum conservatione omnes esse patibiles labores putandos; ipsisque laboribus tantam remunerationem fore, quantam christiane acta vita maximam parit. Alioqui propugnare pro Christo nolle, oppugnare est; ipse autem testatur (1), negaturum se coram Patre suo in caelis, quotquot ipsum coram hominibus profiteri in terris recusarint. — Ad Nos quod attinet, vosque universos, numquam profecto, dum vita suppetat, commissuri sumus, ut auctoritas, consilium, opera Nostra quoquo modo in certamine desideretur. Neque est dubium, cum gregi, tum pastoribus singularem Dei opem, quoad debellatum erit, adfuturam.

Qua erecti fiducia, caelestium munerum auspicem, benevolentiaeque Nostrae tamquam pignus Vobis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque universo, quibus singulis praeestis, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die X Januarii Anno MDCCCLXXXX, Pontificatus Nostri duodecimo.

LEO PP. XIII.

—

S. R. UNIVERSALIS INQUISITIO

Ad omnes archiepiscopos, episcopos et locorum ordinarios catholici orbis.

Apostolicae potestatis et benignitatis curas ad se vocavit, conditio et genus morbi, qui hoc tempore non Europam modo, sed alias Orbis regiones late pervasit. Hoc enim grassante malo permotus Sanctissimus Dominus

(1) Luc. IX, 26.

Digitized by Google

Leo XIII, pro summo studio quod gerit, ut non solum in iis quae animi sunt, sed in iis etiam quae sunt corporis bono Fidelium consulat, Suae sollicitudinis esse putavit, ea praesidia quae in sua potestate sunt conferre Fidelibus, quae corporis vitaeque incolumitati adversus morbi vim dominantis prodesse posse visa sunt. Quamobrem ministerio Sacri Consilii Supremae Romanae Universalis Inquisitionis utens, omnibus Archiepiscopis, Episcopis et locorum Ordinariis Catholici Orbis, cunctis in regionibus qua morbus de quo supra dictum est, incubuit, Apostolica auctoritate facultatem impertit, ut Fideles queis praesunt a lege solvant qua abstinentiam et jejunium servare tenentur, donec iisdem in locis ipsorum judicio, hanc Apostolicam indulgentiam publicae valetudinis ratio et conditio requirat. Optat autem Sanctitas Sua, ut dum Fideles Apostolica hac benignitate utuntur, studeant impensius piis vacare operibus, quae ad divinam clementiam demerendam valent. Quapropter eos hortatur, ut sublevandis caritate egenis, celebrandis ad preces et sacra officia templis, frequentique sacramentorum usui ad Deum exorandum placandumque studiose dent operam, cum aperte pateat crebra quibus affligimur mala, ad divinam iustitiam esse referenda, quae ob corruptos mores et late exundantem flagitiorum colluviem justas poenas ab hominibus expetit.

Romae, die 30 Januarii Anno 1890.

R. Card. Monaco.

—

EX S. R. CONGREG.

De festo S. Coletae ad ritum I cl. evecto pro Monasterio Paray-le-Monial Sanctimonialium Ordinis Sanctae Clarae.

Sanctimoniales Ordinis Sanctae Clarae, in Monasterio loci *Paray-le-Monial* commorantes, intra fines Augustodunen. Dioeceseos, Sanctissimum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII enixis precibus rogarunt, ut quemadmodum nonnullis ejusdem Ordinis Asceteriis indultum est, Festum Sanctae Coletae Virginis ad ritum Duplicis primae Classis etiam pro suo Monasterio elevare dignaretur. Sanctitas porro Sua, has preces ab infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario relatas peramanter excipiens, petitam ritus elevationem benigne indulgere dignata est: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 22 Januarii 1890.

† Caj. Card. Aloisi, *Praef.*
Vinc. Nussi, *Secret.*

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA

hoc anno celebrata.

I.

Obs. Provincia S. Angeli in Apulia.

In Congressu Rmi Definitorii Glis Ordinis, habito Romae die 16 mensis Januarii nuper elapsi, electi sunt Superiores Obs. Provinciae S. Angeli in Apulia, ut sequitur:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Alphonsus a Casalinovo, confirmatus.

Custos

Adm. R. P. Romualdus a Casalinovo.

Definitores

R. P. Josephus Andreas a Vulturino.
R. P. Michael Maria a S. Marco in Lamis.
R. P. Antonius a Foggia.
R. P. Vincentius a S. Marco in Lamis.

—

II.

COMMISSARIUS GENERALIS

REIP. ARGENTINAE.

In Congressu Revmi Definitorii Generalis Ordinis, habito Romae die 16 mensis Januarii anni currentis, Rev. Pater Fr. Quiricus Porreca a Pescoconstantio, Sacerdos professus Nostrae Reformatae Provinciae S. Bernardini in Aprutiis, ex-Guardianus Apostolici Collegii Missionum de *Rio Cuarto,* rite electus

Digitized by Google

fuit Commissarius Generalis in Republica Argentina, loco Rev. Patris Fr. Salvatoris Mazza, qui in hoc officio sexennium laudabiliter explevit.

III.

MISSIONES

—

MONITUM

Quum in lucem prodierit nova ephemeris: « *La Palestina e le rimanenti Missioni Francescane in tutta la terra, Cronaca compilata dai PP. Marcellino da Civezza e Teofilo Domenichelli, in varie lingue* » in qua de diversis Ordinis nostri Missionibus speciali modo disseritur, *Acta Ordinis* nonnisi summatim in posterum referent documenta ad easdem Missiones spectantia.

Nostratibus igitur praelaudatam Ephemeridem iterum commendamus. Pro associatione scribi potest Curiae Generalitiae, vel A. R. P. Marcellino a Civetia, *Collegio S. Antonio, via Merulana 124*, Roma.

—

IMPERIUM SINENSE

Vicariatus Apostolici Hu-pè *Occiduo-Septentrionalis, anno Domini 1888-89, Status Animarum et Administratio spiritualis.*

Christiani in Catalogo descripti		7,061
Christianitates seu Missiones		99
Ecclesiae et Sacella Vicariatus		29
Missionarii	Europaei (et 1 frater laicus)	7
	Sinenses	11
Praedicationes	ad fideles	2,192
	ad infideles	2,072
Baptizati	adulti	309
	fidelium infantes	241
Confessiones	annuales	4,066
	devotionis	12,467
Communiones	annuales	3,601
	devotionis	16,544
Confirmationes		92
Matrimonia benedicta		61
Extremae Unctiones		144
Vita functi		285
Alumni	Seminarii	11
	Collegii	14
	Scholarum	506

Operis S. Infantiae.

Medici baptizatores		92
Infidelium infantes	Baptizati hoc in anno	5,970
	Collecti, in toto anno, Simul	161
	Aliti, hoc in anno, totaliter	270
	Mortui hoc in anno	4,122
Orphanotrophia puellarum	Sorores indigenae III. Ord. S. Franc. (magistrae)	20
	Puellae in Orphanotrophiis	118
	Vetulae paganae hoc in anno collectae	6
	Vetulae paganae superstites ex anno praeterito	8
	Mulieres inservientes	7
	Puellae apud nutrices	88
Orphanotrophium puerorum	Pueri	28
	Magister	1
	Inservientes	2
Ex Orphan. egressi hoc in anno	Pueri adoptati	8
	Pueri sibi providentes	12

Kia-uien-kou, die 16 Augusti 1889.

† Fr. Ezechias Banci, *Vic: Ap.*

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

Capitulum Generale totius Ordinis Fratrum Minorum S. P. N. Francisci, Romae in Ven. Collegio S. Antonii Patavini die 3 Octobris 1889 celebratum, Eminentissimo Domino S. R. E. Cardinali, titulo S. Petri in Vinculis, S. Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, Joanne Simeoni, Seraphici

Digitized by Google

Ordinis Protectore amplissimo Praeside. Ad Claras Aquas (Quaracchi) prope Florentiam, ex typographia Collegii S. Bonaventurae 1890. In 16. pag. 93.

Anselmus P. Zchetbauer, Obs. Prov. S. Joannis Capistrani. — Kurzgefasste Geschichte des Klosters und der Wallfahrtskirche zu Maria Heil der Kranken in Maria Enzersdorf Wien 1889. Brevis historia conventus et ecclesiae sanctae Mariae « Salus infirmorum » dictae Enzersdorfensis et Viennae.

Basilio (P.) da Greccio M. O. — 1.° Orazione funebre, letta nella Chiesa del Collegio di S. Antonio in via Merulana, il 12 ottobre 1889, celebrandosi il Generale Capitolo. — Quaracchi, presso Firenze, tip. del Collegio di S. Bonaventura, 1890. In 16. pag. 32.

2.° Memorie di alcuni Religiosi Francescani, che si distinsero per dottrina, virtù ecc. morti dal Capitolo Generale 1862 al Capitolo Generale 3 Ottobre 1889. Quaracchi, 1890. In-16, pag. 33.

Franciscus (P.) de Blasi, M. O. — Series Praelatorum, qui Provincialatus vel Vicariatus ministerio in alma Provincia Vallis Mazzariae functi sunt. — Ad Claras Aquas, ex typ. Collegii S. Bonaventurae, 1890. In 16, pag. 15.

Ex fasc. I. *Acta Ordinis,* an. IX, 1890.

Henricus (P.) a Grézes, Min. Cap. — Saint Vernier d'Oberwésel (Verny, Werner, Garnier), Martyr, Patron des Vignerons en Auvergne, en Bourgogne et en Franche-Comté. Sa vie, son martyre et son culte: par le R. P. Henri de Grèzes, des FF. MM. Capucins. Avec approbation de Mgr. l'Evêque de Clermont. — Clermont Ferrand: Léon Brustel, rue Pascal 19; Bellet, Avenue centrale 4. 1889. Pag. LIV-204.

P. Joannes Roche, Rec. Prov. Hiberniae. — A short explanation of the Rosary of the B. V. Mary, translated from the Italian by Father John. I. Roche O. S. F. Dublin, James Duffy and. Co. (pag. 62).

Josephus Savor, parochus Veliko-Bukovacensis in Croatia edidit: Zivot sv. Franje Serafinskoga et Zagrebu 1889. (Vita s. Francisci Seraphici. Zagrabiae).

La Palestina e le rimanenti Missioni francescane in tutta la terra: Cronaca compilata dai Padri Marcellino da Civezza e Teofilo Domenichelli in varie lingue. Anno I, dall'interruzione del 1866. Roma, tip. Artigianelli di S. Giuseppe, 1890; pag. 63

Hujus ephemeridis quam annuntiavimus associationis pretium est L. 10 pro anno.

Massaja (E.mus Card. Gulielmus). Min. Cap. — I miei trentacinque anni di Missione nell'Alta Etiopia, Memorie storiche di Fra Gulielmo Massaja, Cappuccino, già Vicario Apostolico dei Galla, Cardinale del titolo di S. Vitale: illustrate da incisioni e carte geografiche. Volume settimo. — Roma: Tipografia Poliglotta di Propaganda Fide. Milano: Tip. Pontif. S. Giuseppe, via S. Calocero, n. 9. 1889. Pag. 227. — Prezzo: Lire 12.

P. Simplicianus a Nativitate, Min. Alc. — Vita dell'apostolo San Giuda Taddeo, speciale patrono nelle umane sventure, scritta a sollievo degli afflitti, dal P. F. Simpliciano della Natività, dei Minori Alcantarini della Provincia di Napoli. Terza edizione, corretta e migliorata. Napoli, Alfonso Cristarelli editore. 1889. In-16. Pag. 227. (Prezzo L. 2).

V.

NECROLOGIA

Die 1 Januarii anni currentis in Collegio S. Caroli, civitatis S. Laurentii, reipublicae Argentinae Americae australis, pie in Domino obiit, omnibus moribundorum sacramentis confortatus: P. Aloysius Reverti, Observantis Provinciae Marchiae filius.

Defunctus, primum 23 Februarii anni mox praeteriti memorato collegio Missionis nostrae adscriptus, per breve apostolatus sui tempus piissimi sacerdotis, optimi religiosi, et missio-

Digitized by Google

narii Dei gloriam et animarum salutem admodum zelantis specimen dedit studiose laborando tum in hospitali civitatis S. Rosarii, cum in oppidis et coloniis, quo per obedientiam mittebatur.

R. I. P.

Adm. R. P. Andreas, in saeculo Joannes Karačić, Lector Jubilatus, Provicarius Bosnae Argentinae, ex Custos Provincialis Hercegovinae, Sacerdos Jubilaris, in pago Cruać districtu Mostariensi, catholicis piisque parentibus ortus die 17 Martii 1807 pueritiam domi transegit ad annum usque 1819 sub optima cura suorum parentum, quo anno relictis paternis laribus ad Franciscales Kresévium se contulit, ibique sub paterna disciplina Patrum Franciscanorum edoctus litteras humaniores et linguam latinam ingenti gaudio seraphicum induit habitum die 9 Martii 1823 ac sequenti anno inenarrabili laetitia eodem die, menseve solemni peracta professione, Almae Bosnensis Provinciae filius evasit. Eodem anno missus fuit in Italiam studiorum causa et in Provincia Observantium Principatus Regni Neapolis; egregie studiis philosophicis theologicisque operam navavit. Emenso studiorum curriculo die 19 Septembris 1829 ordinatus sacerdos fuit.

Dein praevio cum honore philosophiae ac theologiae cursu Lector factus; tredecim annis apprime unam alteramve docuit facultatem felici successu et cum magno auditorum profectu. Declaratus Jubilatus, in eadem Provincia Guardiani aliquo tempore et triennio Definitoris munere laudabiliter functus est: eodem tempore sustinuit onus Examinatoris synodalis in Dioecesi Tricarensi, maximo cum decore.

Anno 1847 facta divisione Vicariatus Apostolici Hercegovinae ab illo Bosnae et immortalis memoriae Illmo Dno Fr. Raphaele Barisić recedente in Hercegovinam: Sacra Congregatio de Propaganda Fide, inito consilio cum Rmo P. Ministro Generali, P. Andream misit in Bosnam qua Provicarium Apostolicum. Quod munus laudabiliter septem annis gessit. Singulis enim annis canonicam faciebat Visitationem, Confirmationis Sacramentum administrabat, verbum Dei fideli populo in omni patientia et doctrina praedicabat et forma gregis factus Parochis, populoque bono exemplo semper praeibat. Electo vero Vicario Apostolico Bosnae alio Patre, noster P. Andreas rediit in Patriam, suam Custodiam, et quamvis haberet facultatem a S. Congregatione et Rmo Ministro Generali sibi eligendi locum commorationis, propria electione, jam in gravi aetate et optime meritus, suscepit onerosum officium Magistri Novitiorum.

Ita humiliter associabat Novitios in chorum et refectorium cum illis recitans psalmum, « Miserere », quasi unus ex illis; ejus instructiones, paternae adhortationes, humanae admonitiones factae novitiis ita sunt illorum cordibus insitae ut nunquam obliviscerentur. Hoc tempore fuit Commissarius Visitator Generalis Hercegovinae, cui muneri perbelle satisfecit.

Obsequens voluntati suorum Superiorum, praesertim praefati felici recordatione digni Episcopi Barisić, factus fuit Parochus in Gradnići, quod officium exacte sustinuit continuis novem annis.

Demum electus fuit in Custodem Provincialem Hercegovinae. Terminato triennio, elegit habitare in Conventu de Sirokibrieg, quasi Novitii vitam semper ducens, donec anno 1887 die 8 Decembris cadens in medio cubiculi fregit crura et integro biennio excubavit in lecto, continuo praeseferens patientiam S. Job, solebat enim dicere: melius est aliquid pati in hoc mundo, quam poenas Purgatorii sustinere; et repetebat verba S. Pauli « Non sunt condignae passiones hujus temporis ad futuram gloriam »: erat hilari facie et sperabat se moriturum in festo Dei Genitricis. Quod revera accidit: etenim devote sumptis omnibus Sacramentis morientium in festo Immaculatae Conceptionis B. V. M. die 8 Decembris pie in Domino quievit. Et hoc magna admiratione dignum est, duobus horis ante mortem ipse jussit accendi candelas et sibi afferri Crucifixum cui suavia oscula figens obdormivit in Domino in corona Fratrum. Defuncti Patris bonae memoriae mors totam Custodiam Hercegovinae moerore affecit. Universa nostra consolatio est, quod cum ipse religiosam exemplaremque vitam duxerit et religiose obierit, speramus illum jam bona Paradisi possidere. Ipse enim omnibus dedit exemplum religiosae vitae. Exem-

Digitized by Google

plum fuit juvenibus, quos trahebat suo exemplo, ut essent diligentes et obedientes: dedit exemplum Praeceptoribus, quos instruebat, qua diligentia debeant edocere juventutem: dedit normam Superioribus, ut paterne cum suis subditis procederent: fuit verum exemplar aegrotantium, siquidem in venerabili senectute, ita laeto animo infirmitatem sustinebat, ut semper hilari animo apparuerit, et tali reverentia erga Superiores ferebatur, ut summo decori duceret deosculari manus sui disciPuli electi in Custodem Provincialem. Exemplum bonorum operum nobis reliquit.

R. I. P.

Die 12 Septembris anni 1889 in Conventu SS. Crucifixi, loci Baron, Valparaiso, reipublicae Chilenae, Americae australis, mortali vita pie defunctus est: P. Joannes Baptista Diaz, Ordinis nostri Sacerdos et Missionarius.

Die 5 Aprilis anni 1830, in paroecia de Achao, nobilibus ortus parentibus, qui emenso necessario scientiarum curriculo, 22 Aprilis anni 1845 seraphicum Ordinem in Collegio SS. Nominis Jesu ingressus est, et 14 Septembris 1846 vota solemnia Domino nuncupavit.

Quum esset vir perfectionis religiosae semper studiosissimus eam adeptus est mentis intelligentiam animique candorem, ut ab omnibus admodum aestimaretur. Hinc haud mirum quod domibus nostris per vices non modo praefuit, sed quod in Praelatis summi habendum est, etiam profuit. Partem Collegii Baron, incendio deletam, sollicita cura et ad praescripta majorum, reaedificavit; ecclesiam hospitio de Aneud contiguam erigi curavit.

Electus Commissarius Generalis Collegiorum de Propaganda Fide in Republica Chilena existentium, munus suum eo animo exercuit, qui aptus fuit Dei gloriam, regularem observantiam et fidelium salutem promovere, cujus rei luculenta testimonia sunt: sapientes in eum finem factae ab illo dispositiones. Provinciae SS. Trinitatis in eadem Republica fuit etiam Visitator. Ut verus S. P. N. Francisci filius humilitatis amantissimus, cum ob notas animi virtutes ei dignitas episcopalis offerretur, eam acceptare modeste recusavit.

Tandem apostolicis laboribus confectus, gravibusque morbis quasi absumptus, religiosus hic piissimus in osculo Domini in meliorem vitam discessit, uti supra narratum est.

R. I. P.

P. Josephus Rossi, observantis provinciae S. Hieronymi in Dalmatia exdefinitor, Jadrae in Conventu S. Francisci, die 5 Januarii anni currentis, animam suam pie Creatori reddidit.

Is Tergeste die 23 Aug. 1843 natus et adhuc puer in Conventum Jadrensem receptus, ejusdem civitatis publicum gymnasium frequentans, in litteris aeque ac moribus multum profecit. Anno 1857 Ordinem S. Francisci in praefata Provincia ingressus cetera studia terminavit; anno 1866 ad sacros ordines promotus, lector quoque in Conventu loci *Capo d' Istria* dicti nominatus fuit. Eminente vero in illo in primis artis pingendi amore, Superiores eum in Italiam miserunt, ut Romae, Venetiis, Mediolani in eadem arte se se exerceret; qui transcursis 15 annis, eam concipiendi et pingendi dexteritatem est assecutus, ut Senatus academiae Venetiarum relativum diploma emeruerit. Haud paucae imagines ab illo depictae habentur in Dalmatia, sed inter omnes eminet Mors S. Josephi in nostra ecclesia collegii S. Antonii Romae decursu annorum 1887-89 picta. Erat P. Josephus *felicis ingenii* vir, qui scientias artesque quasdam non modo facile, sed et rite sibi proprias reddere valuerat; hinc haud mirum, quod chimiae, photographiae, musices cantusque fuerit peritissimus; quae tamen omnia vel ad ornanda sacra loca vel ad augendas sacri ritus solemnitates apte applicari sciebat. Ob affabilitatem festivumque animum omnibus erat charus, Provinciae vero suae, cujusque bono fuit studiosissimus, mansit charissimus, cui pleuro-pulmonis, ut dictum, vitam ademit et cum patribus nostris in aeternitate conjunxit.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

PRIMA EPISTOLA ENCYCLICA

RMI P. MINISTRI GENERALIS

FR. ALOYSII DE PARMA

FR. ALOYSIUS DE PARMA
ORD. MIN. REGUL. OBSERVANTIAE
SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI
LECTOR JUBILATUS IN S. THEOLOGIA
PROVINCIAE BONONIAE JAM MINISTER
TOTIUS ORDINIS MINORUM
MINISTER GENERALIS
AC HUMILIS IN DOMINO SERVUS

Venerabilibus in Christo Patribus, Fratribus, Sororibusque dilectissimis, nostrae jurisdictioni subjectis, salutem, gratiam et consolationem a Deo Patre per Jesum Christum in Spiritu Sancto.

Deus Optimus Maximus, cujus ineffabilis Providentia attingit a fine usque ad finem fortiter et disponit omnia suaviter (1), Nos, licet reluctantes, ad supremum universi Ordinis regimen adduxit. Vobis enim notum est in Generalibus Comitiis, hoc in Collegio die III. Octobris mox elapsi anni habitis, convenientibus undique ad suffragium jus habentibus, Nos mira eorumdem consensione et concordia in Generalem Ministrum esse electos. Quem inopinatum eventum, jam satis manifestum tum ephemeridibus, cum innumeris aliis mediis, vobis hisce Nostris encyclicis litteris annuntiamus. Nec siccis oculis annuntiamus! Deus siquidem testis est, Nos ad tantum ministerium evectos, nimio timore ac tremore exterrefactos, considerata ex una parte gravitate oneris quod humeris Nostris imponebatur, ex alia vero Nostra insufficientia, totis viribus adlaborasse ut amaritudinis calix transiret a Nobis. At, num Dei possumus resistere voluntati (1)? Ea siquidem tum per admirabilem Capitularium consensum, cum per Summi Pontificis beneplacitum Nobis evidentissime patefacta, suprema totius Minoriticae familiae gubernacula Nobis commissa suscipere in nomine Domini debuimus, ac super Ipsum curam Nostram jactare; Ipse quidem Nos enutriet (2), idest cum Ipse infirma mundi eligat ut confundat fortia (3), Nobis utique dabit virtutem et gratiam digne exequendi partes officii ad quod Nos vocavit. Qua spe freti, voluntatem nostram Divinae subjicimus Voluntati, et alacres facti, vos charitate et prudentia regendos suscipimus, dilectissimi filii ac filiae Seraphici P. N. Francisci, qui in omnem terram diffusi, ubique adlaboratis sanctificationi vestrae et proximi.

En itaque ad vos Pater, Pastor ac Moderator! Utique, utique! Patris, Pastoris ac Moderatoris verbis vos alloqui pro prima vice, Nobis pergratum maximopere est! *Patris* equidem, qui portans filios suos, omnes aequali prosequitur amore, de omnibus et singulis curam habet sollicitam, omnium efficaciter ardenterque vult bonum et profectum, ac cuique intactum jus suum. *Pastoris,* qui oves sibi concreditas dirigit ad salutis pascua verbo et exemplo, devias si adsint ad ovile paternis vocibus reducit, omnesque a rapacitate luporum tuetur, etiam vitae suae sacrificio. *Moderatoris* demum, qui quaecumque utilia, quaecumque bona, quaecumque vera, quaecumque

(1) Sap. VIII. 1.

(1) Genes. L. 19.
(2) Ps. LIV. 23.
(3) I. Cor. I. 27.

Digitized by Google

pudica, quaecumque justa, quaecumque sancta, quaecumque amabilia... si qua virtus, si qua laus disciplinae, haec cogitat, haec sequitur, haec exequitur pro subditorum utilitate et emolumento (1). Pater, Pastor ac Moderator, per voluntatem DEI, grandis Franciscanae Familiae, totius Ordinis Minorum, qui per septem saecula refulsit in templo DEI, et maximo fuit adjumento Ecclesiae CHRISTI, luce doctrinae ac splendore virtutum! Et quomodo tam ingenti mandato digne satisfacere poterimus, Patris, Pastoris et Moderatoris qualitatum expertes? Quomodo aemulari tot viros gloriosos in generatione sua, qui in Generali Ministerio Nos praecesserunt, quique tanta nobis reliquerunt monimenta eorum sapientissimi et prudentissimi regiminis? Quomodo justis celebrare praeconiis eorum egregias virtutes, quibus venerandi fuere Pontificibus, Regibus, omnibusque? Ecquis congrue laudare poterit eorum in agendis dexteritatem, fortitudinem, sapientiam? ardorem in tuendis Franciscani Nostri Instituti juribus, in promovendis studiis, in zelanda regulari observantia et disciplina, in instituenda juventute, in enixe provehendis exteris Missionibus? Quis aeque dicet eorum in omnibus rectitudinem et justitiam? Tot tantisque Viris sanctitudine et omnigena doctrina praestantissimis nullum sane par elogium! Unde ne effusa haec oratio nostra evadat, atque ne immediati nostri praedecessoris, Rmi P. Bernardini a Porturomatino (cujus opera omnibus manifesta per se loquuntur, quemque Nos in diuturno suo Ministeriatu veluti Patrem reverentia et amore semper sumus prosecuti) modestiam offendamus, tum hujus, cum illorum gesta peculiaria silentio praeterire debemus. Ceterum Ordinis historia in acta retulit eorumdem benefacta et ausus, ideoque eorum memoria erit in aeterna benedictione.

Quid ergo? considerantes ex una parte parvitatem Nostram, ex alia vero, in iis qui Nos praecesserunt, tot heroica virtutum et operum exempla, cademus animis? minime hercle! Etenim cum Regio Psalte fidentes clamamus: « In DOMINO sperans, non infirmabor (2)..... sperantem autem in DOMINO misericordia circumdabit » (1). Cumque bonus sit DOMINUS sperantibus in Eum (2), ab Ipso Nos ea recepturos speramus, et lucis caelestis, et virilis fortitudinis, et supernae gratiae, quae necessaria sunt recto Ordinis regimini Nobis commisso. Hic autem nostra Patris, Pastoris ac Moderatoris sensa ad vos pro prima vice patefacientes, dignum et justum est, quod locum tenentes, licet immeriti, B. Francisci, nomine suo clamemus ad unumquemque vestrum Apostoli verba: « Imitatores mei estote, sicut et ego CHRISTI (3) ». Vos enim bene nostis, Fratres ac Filii in CHRISTO dilectissimi, Seraphicum Patriarcham a DEO fuisse electum, ut mortificationem JESU semper in corpore suo circumferens (4), vitam et apostolicos mores renovaret, beataque exordientis Ecclesiae tempora per ipsum reviviscerent, in quibus CHRISTI sectatores erant cor unum et anima una (5), omniaque in communi habentes, illud frigidum verbum « meum ac tuum » non agnoscebant. A DEO confortatus, benedictione Innocentii Papae III. suffultus, quot quantosque ubique retulerit sanctitatis fructus, historia nobis compertum est. Quos inter supereminet quidem perennitas vitae evangelicae ab Ipso restitutae, solideque firmatae in grandi pauperum familia, quae a XIII. saeculi initio ad haec usque tempora floruit hominibus sanctitate et sapientia venerandis, spectaculum eapropter factis mundo, angelis et hominibus (6)! Ingens utique familia, quae caelum civibus innumeris frequentavit, militanti Ecclesiae in terris Pastores dedit insignes, Doctores, Apostolos, societatique etiam magnos benefactores! Quorum vestigia sectari sane tenemur nos qui filiorum tanti Patris spe gloriamur! nos qui Ejusdem vitam vel a primis juventutis nostrae annis amavimus et cum gaudio cordis professi sumus! nos qui terrena spernentes, stulti facti sumus propter CHRISTUM (7)! Ipse enim auribus nostris continuo insonare facit citata verba apostolica « Imitatores mei estote, sicut et ego

(1) Philipp. IV. 8.
(1) Ps. 21. 1.

(1) Ps. 31. 10.
(2) Thren. 3.
(3) I. Corinth. IV. 16.
(4) II. Corinth. IV. 10.
(5) Act. IV. 32.
(6) I. Corinth. IV. 9.
(7) I. Corinth. IV. 10.

Digitized by Google

CHRISTI »: quemadmodum ego CHRISTUM pauperem, humilem, patientem perfecte sum secutus, ita et vos fideliter sectamini, qui estis filii mei charissimi. Vos quoque, quae mundi sunt abjicientes, optimamque partem idest caelestia amplexantes, ad haec aspirare tenemini, ad haec tendere, ad haec pervenire, ut Ego, in humilitate, in paupertate, in patientia, in mortificatione, unaque cum CHRISTO, proposito vobis gaudio, sustinentes crucem, confusione contempta (1). Quae ergo vovistis, DEO reddite: per semitas justitiae incedite, puram regulae observantiam prae oculis habetote, claustralem disciplinam diligite, saeculum fugite, cara sit vobis solitudo. Mementote operum patrum, quae fecerunt iu generationibus suis, et accipietis gloriam magnam et nomen aeternum (2). Mementote, quod innumeri, e pusillo grege nostro Seraphico, fulgent quasi splendor firmamenti, et quasi stellae in perpetuas aeternitates (3), ob eorum egregia virtutum exempla ac miram sanctitatem; ideoque magni sunt, quia vitae apostolicae a Seraphico Patre Francisco restitutae fidi observatores. Vi igitur nostrae professionis, quanto magis erit in nobis zelus observantiae, tanto magis conversatio nostra, nostraque actio proficua erit Ecclesiae et societati, tantoque facilius sanctificationem nostram operabimur. Scimus utique, hodiedum nos odio esse mundo, qui nos ubique et omnimodis persequitur! scimus, tempora et mores esse mutata! At scimus quoque, mutata non esse jura et obligationes! juxta jura vivamus, obligationes nostras servemus, et tunc experiemur, tempora pro nobis non esse mutata! Etenim non tempora nos efformant, sed nos tempora efformamus: nonne aetas corrupta, illa in qua B. P. N. Franciscus, a DEO afflatus, restauravit vitam apostolicam, Ordinem instituens pauperum et humilium? et tamen omnium oculos ad se convertit, neglectas virtutes evangelicas pristinae restituit pulchritudini, faciem terrae immutavit, aetatemque illam fecit gloriosam hominum multitudine, qui tum doctrinae praestantia, cum sanctitatis splendore floruerunt. Redeamus ergo vita et moribus ad illa beata tempora, et DEUS erit nobiscum, quique sunt nobis ex adverso, nihil dicere de nobis habebunt. Opera nostra in medio populorum, ministerium verbi et magis bonum vitae nostrae exemplum, efficacia proculdubio erunt et salutaria. Si nos sancti erimus virtutum exercitio, et zelo regularis observantiae, sanctos quoque actione nostra populos efficiemus. Ad nos praesertim isti habent oculos et prout vident, faciunt: a natura enim sic sumus informati, quod (ait Salvianus) vivimus ab exemplo. Filius vitam conformat suam moribus patris, subditus principis, populus vero sacerdotis et maxime religiosi!

(1) Hebr. XII. 2.
(2) I. Machab. II. 51.
(3) Dan. XII. 3.

Vos itaque, Venerabiles Ministri, qui singulis Provinciis per orbem diffusis singuli praeestis, et quotquot estis Superiores, vos omni studio, omnique sollicitudine regularem observantiam, ubi viget, fovete, magis ac magis custodite: ubi autem vel neglecta, vel remissa est, eam omni nisu instaurate; adhuc dispersos religiosos, civilium perturbationum causa, ad claustra revocate, attendentes tamen quod vita instituatur vere Franciscana, ne dici possit de nobis et vobis « multiplicasti gentem, et non magnificasti laetitiam (1) ». Regularis observantia est fundamentum et conditio sine qua nulla et vana, ac (dicam etiam si mihi liceat) perniciosa evadit religiosorum societas. Nec ullus vos detineat praetextus a vita communi stabilienda: experientia siquidem nos edocet, ibi necessaria ad vitam religiosam non deesse, ubi magis florescit vita communis; imo, juxta verbum CHRISTI, ibi abundare et terrena, ubi horum minor est sollicitudo, et major cura adipiscendi caelestia, mediante agendi ratione, professioni nostrae plane conformi. Si judicium durissimum iis, qui praesunt, fiet (2), Nobis utique et vobis incumbit alacriter adlaborare, et invigilare attente, instare opportune et importune, obsecrare, increpare, arguere in omni patientia et doctrina, ut servato hoc puncto, salvo hoc vitae religiosae fundamento, solide restauretur ubique Seraphicus Noster Ordo, gens nostra non tantum littera sed spiritu multiplicetur, et ita glorificetur DOMINUS, magnificetur laetitia, exultet Ecclesia, gaudeatque societas.

(1) Is. IX. 3.
(2) Sap. VI. 6.

Digitized by Google

Haecque vobis maximo ardore commendantes, ut Nostrum exigit officium, corroborare Nobis liceat auctoritate Summi Pontificis, Leonis XIII. Ipse enim pro sua dignatione et benignitate, die VII proxime praeteriti Octobris, Nobis, omnibusque Capitularibus audientiam concedens, verbis dulcissimis et paterno affectu plenis Nostram confortavit exiguitatem, Nostramque sublevavit dejectionem. Ad suscipiendum autem et laeto animo portandum onus Ministeriatus pro amore Dei et Beati Francisci exhortans efficaci sermone, exclamavit: « In Deo fide, carissime, spiritum habe Seraphici Patris, adlabora viriliter, ut quotquot sunt tibi filii ac subjecti ambulent viam propriae vocationis, sequantur adamussim regulam quam sunt professi, sint pauperes et humiles, et tunc pax erit super vos, et misericordia Dei: Franciscus in vobis et per vos gignet iterum in medio populorum innumerabiles ac pretiosos sanctificationis et salutis fructus, quos ipse tulit saeculo XIII., ejusque perfecti sectatores sequentibus temporibus: iterum habebimus et Crispinum, et Paschalem Baylon, et Petrum de Alcantara, ceterosque Sanctos, magno animarum lucro Urbis et Orbis ». Audistis, Fratres ac Filii in Christo dilectissimi, verba Sanctissimi Jesu in terris Vicarii? Ea corde retinete, factis autem executioni mandate, et tunc laus erit unicuique vestrum a Deo et hominibus.

Cum autem Beatus Franciscus, non sibi soli vivere, sed aliis proficere voluerit Dei zelo ductus, hinc se et suos dicavit animarum saluti: unde Ordo noster natura sua et origine *Missionarius* est. Missiones apud exteras gentes praesertim, apud infideles, barbaros, schismaticos, haereticos, gloria maxima et decus fuerunt nostri Franciscani Instituti, quas inter sane eminet illa Terrae Sanctae, vel ab ipso Sancto Institutore fundata, quaeque sanguine purpurata, inclytos Martyres fidei dedit triumphanti ac militanti Ecclesiae. Quot quantasque palmas collegerint, quot quantosque fructus protulerint in Missionibus per sena saecula Patres nostri, quot quantosque Christo filios genuerint, historia enarrat; Nosque nequimus in hac brevi oratione vel leviter attingere: voluminum moles ad id requireretur! Centies, milliesque e Franciscalibus prodierunt Apostoli, qui zelo fidei ducti reliquerunt omnia, et in longinqua abierunt, ac barbaras oras petierunt, ad pacem annuntiandam juxta illud Seraphici Patris: « Eja, filii mei carissimi, diffundimini per orbem, et pacem annuntiate ».

Hodie quoque vel in dissitis regionibus, inter gentes immansuetas, ac in medio populorum acatholicorum adlaborant alacri animo Franciscales innumeri. At messis multa, operarii vero pauci! unde Religiosorum defectu, qui fere ubique deploratur ob temporum injuriam, jam variae Missiones a nostris fundatae et olim florentes derelictae sunt, aliisque Ordinibus vel Congregationibus concessae; et adest periculum, quod aliae etiam derelinqui debeant, quoties a nobis non provideatur. Undique preces supplicationesque ad Nos perveniunt, quibus instantissime petuntur operarii in vinea Domini, quae floresceret et fructificaret, si adessent qui plantarent. Sed quid Nos valemus in tanta Fratrum penuria? Quos illuc mittere?.... Audite vos, Provinciarum Praesides, audite vocem Patris vestri, clamantis et exorantis! Mementote Missionum quae languent! senio et labore decedunt antiqui apostoli, et nemo vel pauci substituuntur! quid erit? Ergo si qui sunt juvenes in Provinciis vestris, qui virtute et doctrina praediti, vocantur ad Missiones, nolite prohibere eos; imo eos ad tantum opus cohortantes, animos addite, et laetanter sinite eos abire. Quemadmodum enim cordi est Nobis gloriosas Ordinis traditiones continuare, ita et vobis debet esse.

Et nunc ad aliud transire debemus argumentum: scientiarum scilicet et litterarum studiis quantum possumus providere debemus. Ardenter cupimus quod florescant, et juvenes nostri imbuantur sana et solida doctrina, qua falsos sapientes valeant redarguere, erroresque hujus aetatis multiformes confringere: insuper quod litterarum cultu ornati sint, ut veritas debita forma vestita, pulchritudine sua fulgeat mentibus adversariorum. Nostrum erit et Rmi Definitorii Generalis statuere quae ad hunc finem adipiscendum necessaria sunt, ut hoc Collegium tandem aliquando scientiarum et litterarum palaestrae aperiatur pro alumnis omnium Provinciarum Ordinis. Interim cum Nostrum officium exigat, ut Lectoribus non pauca studia provideamus, hinc Concursum

Digitized by Google

Generalem tum Theologiae et Philosophiae, cum Sacrae Eloquentiae, Mathesis ac litterarum indicimus, post Festum S. P. N. Francisci currentis anni habendum, seorsim pro Observantibus, et pro Reformatis, in Coenobiis a Nobis tempore suo designandis. Quo in Concursu regulae servabuntur quae habentur *in Statutis Generalibus totius Ordinis Minorum Studiis regendis* a Pio PP. IX. I. Octobris 1858 approbatis, § IV. num. 322. et seqq. Quae testimonia scripto exarata, inibi requisita, ut quis admitti queat ad praefatum Concursum, per Ministros Provinciales mittantur ad hanc Curiam Generalitiam infra mensem Augusti. Meminerint autem Provinciarum Ministri, Lectorum institutionem maximi esse momenti, et ideo maxima opus esse attentione et circumspectione, ne ad magisterium perveniant vel indocti, vel indevoti. Illi juvenum mentes imbuere solida doctrina nequeunt, nec scientias eos edocere; isti autem quomodo corda educare, eisque devotionis spiritum, et virtutum amorem infundere valebunt? Illorum culpa haberet Ordo ignorantes, istorum vero effraenes, maximo ejus dedecori et detrimento. Sint ergo ad Lectoratum promovendi scientia praediti et virtute, spirituque vere seraphico pleni. Nosque, plurimi habentes rectam juventutis institutionem, e qua Ordinis universi bonum et prosperitas pendet, haec prae oculis habebimus in admittendis ad concursum: Ministri autem Provinciales faciles non sint in relaxandis testimonialibus concurrere volentibus, sed iis tantummodo ea concedant qui vere digni sunt. Idque respective commendamus et Studiorum Praefectis, et Guardianis atque Discretis.

Cumque in longum protrahere hanc Nostram encyclicam epistolam nequeamus, ne patientia vestra abutamur, rem magni momenti vobis omnibus totis viribus commendare debemus — *bonum exemplum in medio populorum in quibus vivimus.* — Videant isti opera vestra bona, et glorificent Patrem qui in caelis est (1). Magis movent exempla quam verba, unde legitur de D. N. Jesu Christo, quod *coepit facere et docere* (2). Et B. P. N. Franciscus, ejusdem Christi fidelis sectator, voluit Ordinem suum in lucem gentium, et Fratres suos vitae sanctitate praeclaros, ut facto conculcantes quae in mundo est, concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, et superbiam vitae (1), animas Deo lucrifacerent. Ipse revera, mandato accepto a Summo Pontifice, verbum veritatis annuntiavit populis, qui eum turmatim sequebantur compuncti corde, admirantes ejus caeleste eloquium, sed magis ejus vitae exemplum. In Francisco humili, paupere, patiente, semetipsum abnegante, Christum videbant, et ad Christum convertebantur, reformantes mores suos, et vitam evangelicis praeceptis conformantes. Unde per mira exempla Beati Francisci, ejusque sectatorum, aetas refloruit apostolica, et ubique diffusus bonus odor Christi. Quae tunc mirabilia in Ecclesia et in Societate operatum est Sancti Patriarchae exemplum, quare sancta vita nostra non operabitur hodie in medio populorum in quo vivimus? nonne eosdem effectus producit semper eadem causa? arbor, si permanet bona, nonne bonos aeque fructus gignit? Sectemur ergo fideliter vestigia Patris nostri, servemus quae promisimus, fugiamus saeculum, amemus solitudinem, in omnibus nosmetipsos praebeamus exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum irreprehensibile, et tunc ii qui ex adverso sunt, verebuntur, nihil habentes malum dicere de nobis (2). Studeamus, uno verbo, esse omnibus in exemplum dictis et factis, doctrina et virtute. Idque sane perficietur a nobis, ut graviter tenemur, si ob oculos habebimus semper illud documentum quod in lib. I. cap. XIX. de Imitatione Christi, praebetur omnibus religiosis: « Numquam sis ex toto otiosus, sed aut legens, aut scribens, aut orans, aut meditans, aut aliquid utilitatis pro communi laborans ». Intellexistis, Fratres ac Filii in Christo carissimi? Haec agite, et Deus erit vobiscum.

Et nunc ad vos etiam, o Sanctimoniales quotquot estis, quae nomen habentes vel a Sancta Matre Clara, vel a Sancta Elisabeth, sub vexillo seraphico militatis. Vos equidem, quae optimam partem elegistis sequentes Agnum Immaculatum quocumque ierit, Eique dicantes viridissimo flore puellae omnia vestra, vosque

(1) Matth. V. 16.
(2) Act. I. 1.

(1) I. Io. II. 16.
(2) Ad Tit. II. 7. 8.

Digitized by Google

ipsas, quaeque nullum, praeter JESUM et hunc Crucifixum, amatorem admisistis, vos, inquam, decus estis et ornamentum gratiae spiritualis, vos illustrior portio gregis CHRISTI, vos quoque Seraphici Ordinis gloria. Miramur vestram abnegationem, vestras veneramur virtutes, plurimi habemus vestram dignitatem, qua vinculo indissolubili charitatis, CHRISTO sponso conjunctae, dulcedinem et suavitatem ejus amoris gustatis. In dubiis, in angustiis, in afflictionibus, in anxietatibus, in necessitatibus vestris, Nos paterna charitate erga vos affectos habebitis semper solatorem, amantissimumque patrem; semper vobis animum dabimus ut sequamini vestigia Ejus qui pascitur inter lilia, ut digne ambuletis vocatione qua vocatae estis. Pergite igitur, Venerabiles Sorores ac Filiae, vitae immaculatae professione circumquaque diffundere bonum CHRISTI odorem, memores semper quod « Dilectus (idest JESUS) uniuscujusque vestrum, talis est naturae, ut alienum non vult admittere; sed solus vult cor vestrum habere, et tamquam rex in proprio throno sedere (1) ». Pergite, DEI gloriam habentes prae oculis, ac vestram proximique sanctificationem, adimplere fideliter quae vovistis, quaeque sunt vestri status et professionis: pergite placere DEO in humilitate, in paupertate, in modestia, in patientia, in mortificatione carnis et spiritus, in mansuetudine, in charitate quae est vinculum perfectionis: pergite extollere in altum corda vestra spiritu orationis sancto, ut vobis et Nobis, omnibusque det DEUS adimplere Suam divinam voluntatem, et sancti simus quia sanctus est DOMINUS DEUS Noster. Pergite demum habere semper abundantiam olei in vasis vestris cum lampadibus, ut veniente Sponso exire valeatis obviam Ei, et paratae ornatis lampadibus intrare cum Eo ad nuptias.

De Tertio Ordine saeculari, quem S. P. N. Franciscus instituit, hic verba facturi, multa haberemus dicenda tum ejusdem laudi cum Nostrae consolationi, quod cum nequeamus in hac brevi oratione diffusius, pauca delibabimus. Et quidem in laudem celebrandos habemus et *egregios viros,* qui omni tempore nomen dederunt ei, Pontifices maximos, Reges, Principes, dynastas, qui, ut ait LEO PP. XIII, insignia franciscalia non aliena esse a dignitate sua duxerunt (1): et *pietatem, zelum, fortitudinem* in ejusdem sodalibus, tuendi quae sunt Religionis, ita ut merito *Militum* CHRISTI, et *neo-Machabaeorum* appellatione fuerint insigniti: et *innumeros Sanctos,* quos caelo inseruit: et *fructus admirabiles ac omnigenos,* quos ubique protulit, nedum bono et incremento fidei et pietatis, verum etiam rei scientificae et litterariae, ingenuarumque artium (2). In consolationem vero Nostram dicemus cum Paulo Apostolo « Multa mihi fiducia est apud vos, multa mihi gloriatio pro vobis... superabundo gaudio (3) ». Scimus enim desiderium vestrum, fervorem, aemulationem, adhortationibus supra laudati Pontificis satisfaciendi, qui verbis amoris et benevolentiae plenis hortatur « christianos homines, ut nomen dare sanctae huic JESU CHRISTI militiae ne recusent », ita tamen, « ut qui insignia Poenitentiae induerint, imaginem spectent sanctissimi auctoris sui, ad eamque contendant; sine qua, quod inde expectaretur boni, nihil esset (4) ». Ubique sane gentium in tanta spirituum perturbatione ingruentiumque malorum colluvie fervor devotionis et bonorum operum excitatus est, ope Tertii Ordinis Sancti Francisci diffusi ac propagati. Ubique, nedum in Ecclesiis nostris, verum etiam in aliis mirabiliter florescunt Congregationes, idest Fraternitates alumnorum utriusque sexus, qui sub directione piorum Sacerdotum fructus dignos edunt poenitentiae, opera exercent misericordiae, innumerisque mediis, amorem societati domesticae et publicae inspirant vitae christianae. Ubique, centeni ac milleni sunt *Fratres de Poenitentia ac Sorores,* quae dum in saeculo viventes industrie adimplent ea quae sunt proprii cujusque status et conditionis, non negligunt quae DEI sunt, imo operantes propriam sanctificationem, et illam proximi sedulo promovent. Hujusmodi *Fratrum et Sororum de Poenitentia* merito debetur, si christiano more vivitur innumeris

(1) De Imit. Ch. lib. 2. cap. 7.

(1) Epist. encyclica — Auspicato 17 Sept. 1882.

(2) Consulatur historia, ad remque nostram praecipue, opusculum cui titulus — Francesco e il suo secolo, — auctore Francisco Prudenzano.

(3) II. Corinth. VII. 4.

(4) Epist. encycl. relata.

Digitized by Google

in domibus, sique pietatis artes provehuntur: unde ipsi dici recte possunt — in media societate corrupta, exemplo et opere veri Missionarii! — Eapropter Directorum omnium hujus Tertii Ordinis excitamus zelum, totisque viribus eos exoramus, ut dictas Fraternitates foveant, promoveantque, unde maxima utilitas, tantaque bona promanant in universam societatem. Alumni autem utriusque sexus, qui ad hanc sanctam Fraternitatem spectant, sciant se militare sub vexillo Patriarchae Pauperum, Sancti Francisci Assisiensis, qui mortificationem JESU in suo corpore portavit, quique CHRISTI Crucifixi fuit perfecta Imago. Ideo viventes in saeculo, saeculo ipsi non se conforment; utentes hoc mundo, sint tamquam non utantur, quia hujus mundi figura praeterit. Sciant etiam, se alacriter teneri ad ea quae sunt propriae conditionis et status, semper tamen habentes prae oculis *illud unum necessarium,* idest aeternae salutis ademptionem, mediante exercitio evangelicarum virtutum, et exempla heroica Beati Luchesii, sancti Ludovici Regis, sanctarum Elisabeth Hungariae et Portugalliae, aliorumque caelitum qui illustrem reddiderunt Tertium Ordinem. Sciant denique, se quoque non sibi soli vivere, sed aliis proficere debere: unde insistant bonis operibus promovendis, juxta cujusque possibilitatem. Pergant fovere observantiam mandatorum DEI et Ecclesiae, educationem juventutis, frequentiam Sacramentorum, reverentiam, amorem, obedientiam DEI ministris; pergant omnibus anteire exemplo christianae vitae, et sedulo adlaborare diffusioni veritatis, et refutationi errorum; religionis et devotionis incremento. Et hic gratulamur vobis quam maxime, egregii scriptores ephemeridum quae a Tertio Ordine nuncupantur. Vobis grati esse debemus qui in nobili palaestra dimicantes pro CHRISTO, bonum virtutum odorem diffunditis, et augmento phalangium, quae sub Francisco militant, verbo studete et scripto. Benemerentes de Ecclesia, de Ordine Franciscano et de civili societate vos acclamamus, atque vobis ex corde gratias agimus, deprecantes, ut incepta prosequamini, memores quod « qui ad justitiam erudiunt multos, (fulgebunt) quasi stellae in perpetuas aeternitates » (1).

(1) Dan. XII. 3.

Et nunc ad finem hujus epistolae properantes, hortamur omnes vos, quotquot estis Nobis subjecti, ut non in vacuum gratiam DEI recipiatis, sed unusquisque sapiat et agat ad sobrietatem, sicut DEUS divisit mensuram fidei. Hortamur ut DOMINI praecepto inhaerentes diligatis invicem, et dilectio vestra sit sine simulatione. Hortamur ut in vestra agendi ratione regulas quas Apostolus tradit Romanis sequamini fideliter, ut sancti sitis, « Odientes malum, adhaerentes bono, charitate fraternitatis invicem diligentes; honore invicem praevenientes; sollicitudine non pigri; spiritu ferventes; DOMINO servientes; spe gaudentes; in tribulatione patientes; orationi instantes; necessitatibus sanctorum communicantes; hospitalitatem sectantes; benedicite persequentibus vos, benedicite et nolite maledicere. Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus. Idipsum invicem sentientes, non alta sapientes, sed humilibus consentientes... Nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantum coram DEO, sed etiam coram omnibus hominibus (1) ». In vera humilitate state, in simplici obedientia vivite, in charitate et patientia ambulate, et ita quotidie in spiritu proficietis, et magnam apud DEUM gratiam obtinebitis. Ut veri filii Beati Patris Francisci, estote fortes in fide, et ita, ut nemo vos seducat inanibus verbis, nemo vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam: doctrinam firmiter tenete in omnibus Sanctae Romanae Ecclesiae, quae est columna et firmamentum veritatis (2). Atque, ut filios decet Beati Patris, specialem obedientiam et reverentiam eidem Romanae Ecclesiae ac visibili in terris ejusdem Capiti, Summo Pontifici, profitemini semper, ac praedicate populis, ut hac ratione « semper subditi et subjecti pedibus ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae, stabiles in fide catholica paupertatem et humilitatem et sanctum Evangelium DOMINI Nostri JESU CHRISTI, quod firmiter promisimus, observemus (3) ».

Humiles interim ac fervidas ad DEUM preces attollite pro incolumitate Beatissimi Patris LEONIS XIII., cujus sit vita satis diuturna et prorsus jucunda pro communi Ecclesiae

(1) Cap. XII.
(2) I. Timoth. III. 15.
(3) Cap. XII. Reg.

Digitized by Google

bono. Videat Ipse oculis suis omnes praevaricatores et devios ad cor reversos: videat Bonus Pastor oves dispersas ad ovile congregatas: videat omnia jura Dei et Ecclesiae restituta: videat pacem et tranquillitatem domus Dei, et datum sit Ei referre in acta novam Ecclesiae victoriam de inimicis suis. Et ita, rebus Religionis et societatis firmatis, pax, quae exsuperat omnem sensum, repleat cor Ejus et intelligentiam. Orate quoque pro Eminentissimo Domino Joanne Cardinali Simeoni, amplissimo et benemerentissimo Ordinis Nostri Protectore, cujus cordi est quammaxime incrementum nostrum, nostraque prosperitas. Orate pro concordia inter Principes Christianos, pro benefactoribus nostris, pro persequentibus et calumniantibus nos, pro errantibus et male agentibus, ut ad Deum, qui non vult mortem peccatoris, convertantur et vivant. Orate demum pro Nobis, qui animo lubenti, corde sincero, et tota qua valemus animi effusione, quotquot estis, Fratres charissimi et dilectissimae Sorores, Alumnique Tertii Ordinis, in Cordibus Sacratissimis reponimus Jesu et Mariae, ac Nostra munimus et confortamus benedictione in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, Amen. Gratia Domini Nostri Jesu Christi, et charitas Dei, et communicatio Sancti Spiritus sit cum omnibus vobis (1).

Datum Romae ad Sanctum Antonium, Kalendis Martii MDCCCXC.

Fr. Aloysius *Min. Gen.*

Loco ✠ Sigilli.

De mandato P. S. Rmae
Fr. Petrus ab Arce Papae,
Lect. Jub. Secretarius Glis Ordinis.

(1) Commissarios II. et III. Ordinis exoramus enixe, ut ea quae ad Sanctimoniales Sanctae Clarae, et ad alumnos Tertii Ordinis in hac Nostra epistola spectant, clare et charitative eisdem respective aperiant et explicent vulgari et efficaci sermone.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

EX S. R. CONGREG.
DECRETUM

Quo festum B. Simonis de Lypnica, *ad ritum dup. 2 cl. elevatur pro tota Obs. Provincia Gallaeciae Austriacae et cum octava in coenobio Cracoviensi*

ORDINIS MINORUM
SANCTI FRANCISCI DE OBSERVANTIA.

Hodiernus Minister praepositus Provinciae Gallaeciae Austriacae Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia, votis Alumnorum suorum satisfacturus, Sanctissimum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII supplex rogavit, ut festum Beati Simonis de Lypnica Confessoris, die XVIII Julii occurrens, a duplici minori ad ritum duplicis secundae classis pro totius Provinciae Alumnis, et ad duplicem ritum primae classis cum Octava pro Alumnis in Cracoviensi Coenobio (1) degentibus elevare dignaretur. Sanctitas porro Sua, referente subscripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, attento commendationis officio Rmi Patris Procuratoris Generalis totius Ordinis Minorum, ita precibus benigne annuere dignata est, ut ab Alumnis praefati Ordinis ac memoratae Provinciae sub ritu duplicis secundae classis, pro Cracoviensi vero Coenobio etiam cum Oct. recolatur: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 25 Februarii 1890.

† Caj. Card. Aloisi, *Praefectus.*
Vinc. Nussi, *Secretarius.*

II.
ACTA ORDINIS

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI
XII.

Ven. Mariae a Jesu ab Agreda, *Monialis Prof. II. Ordinis.*
(Continuatio).

Statim ac pretiosa mors Servae Dei, sequuta est, Episcopus Tarasonensis, intra cujus

(1) In quo B. Simonis corpus asservatur.

Digitized by Google

Dioecesis limites Agreda sita est, sua auctoritate ordinaria Processum confecit super illius sanctitate vitae, virtutibus et miraculis, uti mos est. Ad Urbem delato hoc *Informativo Processu,* ac die 21.ª Novembris 1671 Sacrae Rituum Congregationi exhibito, deputatus fuit in Causae *Ponentem,* seu Relatorem, Emus Cardinalis Portocarrero. Subinde Clemens X, praevio consilio et voto ejusdem Sacrae Congregationis, die 28.ª Januarii 1673 signavit propria manu Commissionem *Introductionis Causae.* Proposita deinde et discussa in Congregatione Ordinaria die 27.ª Junii ejusdem anni sententia a supradicto Episcopo super cultu Servae Dei non exhibito, Sacra eadem Congregatio censuit eamdem sententiam Ordinarii esse confirmandam. Ne autem interim perirent probationes ab oculatis Testibus eruendae, datae sunt *Literae Remissoriales* Revmis Episcopis Tarasonensi, Oscensi et Jacensi, ut Apostolica Auctoritate examen reciperent illorum Testium, quorum jactura timeri poterat: et revera ita factum est. Vigore ergo earumdem Litterarum constructus fuit in Dioecesi Tarasonensi ab anno 1675 ad 1678 Processus *Apostolicus* super virtutibus, et miraculis *in specie* laudatae Servae Dei; in quo Processu non minus octuaginta testes fuerunt examinati. Tempore vero, quo idem Processus *Apostolicus* constructus, Romamque delatus erat, atque subsequenti aetate, plurima notatu digna evenerunt circa opus *Mysticae Civitatis* Dei: sufficiat hic aliqua tantummodo memorari.

Vix Dei Famula diem obiit supremum, et antequam praefatum opus typis divulgaretur, illud viri doctissimi ad rigorosum examen revocarunt. Statim enim ipse Minister Generalis totius Ordinis sex ex doctioribus Patribus elegit, Matritumque adscivit, ut sub ejus praesidentia peculiare, et accuratum studium circa ipsum facerent. Idemque factum est a Rev. P. Didaco de Silva, Ordinis S. Benedicti, et a Rev. P. Andrea Mendo, e Societ. Jesu, regis Praedicatore, atque in Salmaticensi Universitate Doctore; et ambo summis laudibus opus extulerunt. Post introductionem autem *Causae Beatificationis* etc. Servae Dei, cum ejus scripta ad S. Romanae Inquisitionis Tribunal delata essent, ab ea anno 1681 decretum emanatum fuit, atque ab Innocentio XI approbatum, quo ob extrinseca quaedam rerum adjuncta eorumdem lectio interdicebatur. Incredibile dictu est quanto dolore fidelium animos hujusmodi notitia affecerit; ut paulo post idem Summus Pontifex, praecipue enixis precibus Caroli II Hispaniarum Regis commotus, Romanae Inquisitionis sententiae vim suspendendam mandavit. Imo ejus Successor Alexander VIII aperte declaravit ejusmodi libros impune legi posse; Innocentius XII viros pietate et doctrina insignes deputavit, coram quibus causa super scriptis Dei Famulae ad juris normas disceptaretur; Clemens XI Congregationem institutam pro examine dictorum librorum confirmavit, eosque anno 1705 ex indice librorum prohibitorum omnino expungi ac deleri jussit; Benedictus XIII ad ulteriora procedi posse decrevit absque novo librorum examine; quod tamen decretum revocatum fuit a Clemente XII qui in *Causa Beatificationis* etc. Dei Famulae ulterius procedendum vetuit absque dicti operis revisione. Aetate Benedicti XIV adhuc sub judice lis erat; quapropter die 3.ª Augusti 1745 peculiari decreto examen operis *Mysticae Civitatis* Dei etc. a Tribunali Supremae Romanae Inquisitionis avocavit, illudque commisit peculiari Congregationi coram se habendae, cui adscriptos voluit quatuor dumtaxat S. R. E. Cardinales, et alios quatuor Theologos, quibus adjunxit, uti Secretarium, ipsum Fidei Promotorem. Et revera post biennium et ultra, cum habita fuerit dicta particularis Congregatio coram eodem Summo Pontifice die 5.ª Decembris 1747, famosum prodiit Decretum, in quo inter alia affirmatur, « Ex hactenus deductis non constare, prout oportet, et in casu ad effectum de quo agitur, quod opus inscriptum *Mistica Città di Dio,* sit opus Ven. S. D. Sororis Mariae a Jesu de Agreda; ex gratia tamen speciali Postulatoribus indulgeri, ut in Causa Beatificationis, et Canonizationis ejusdem ad ulteriora procedatur, ita tamen ut dubium super virtutibus non absolvatur, nisi praevio iterato novo definitivo Decreto, et a Nobis, aut a nostris Successoribus, praemissis ut supra respective praemittendis, edendo; in quo vel statuatur opus praedictum non esse S. D., vel, constito esse opus ejusdem, definiatur, nihil vel in eo, vel in aliis operibus ejusdem S. D., reperiri, quod sit con-

Digitized by Google

tra fidem, bonos mores, vel quod sapiat doctrinam aliquam novam, et peregrinam, atque a communi sensu Ecclesiae, et consuetudine alienam, juxta praescripta in Decretis Urbani VIII ». Vigore hujus Decreti processum deinde est ad perquisitionem omnium et quorumcumque Scriptorum S. D., quae diligenter peracta fuit in pluribus Hispaniarum Dioecesibus juxta opportunas instructiones rite efformatas a S. Fidei Promotore. Et quotquot originalia scripta, Epistolae, et Biliecta Servae Dei reperta sunt in Dioecesibus Tarasonensi, Calaguritana, Pampilonensi, Placentina, Caesaraugustana, Oscensi, Cordubensi, et Toletana, una cum Autographo ejusdem operis *Mysticae Civitatis* Dei ad Urbem delata fuerunt bene clausa, et peculiaribus eorumdem Episcoporum sigillis obsignata. Institutum mox fuit examen super identitate characteris, quo scriptum erat Autographum operis *Mysticae Civitatis* Dei; et in Congregatione particulari de ejusdem Pontificis mandato coacta die 7.ª Maji 1757, in qua interfuerunt plures Cardinales cum Fidei Promotore etc. omnibus mature perpensis, examinatisque non minus Peritiis in Hispania accurate confectis, quam aliis tribus Peritiis in Urbe peractis, omnes fuerunt in sensu: « Constare, Ven. Ser. Dei Sor. Mariam a Jesu de Agreda scripsisse hispano idiomate opus, de quo agitur etc., nec non si SSmo placuerit, restitui posse Autographum memorati operis » etc. Quidquid sit, certum est hunc Summum Pontificem, Benedictum XIV, valde se favorabilem praebuisse huic percelebri Causae. Jam enim ab anno 1748, die 16.ª Januarii, doctissimam scripserat Epistolam ad Ministrum Generalem Ordinis Minorum, qua se nimiam affectionem erga Ancillam Dei merito fovere dixit, ejusque Causae ex ipsis operibus, si approbata fuerint, majorem proculdubio splendorem accessurum asseruit.

Anno 1762, sub Clemente XIII, cum jam a novo Causae Ponente examen instauratum esset eorumdem Scriptorum Vener. Servae Dei in Congregatione Ordinaria Sac. Rituum die 20.ª Martii habita, re bene discussa, libratisque censuris Theologorum, et Fidei Promotoris relatione ac sententia, statutum fuit: « Posse procedi ad ulteriora juxta modum etc. » Et revera ita factum est; anno enim 1769, die 11.ª Julii, habita est Congregatio *Antipraeparatoria* super Virtutibus et Miraculis Servae Dei, in Aedibus D. Cardinalis Joannis Francisci Albani, Ponentis. Anno autem 1771 iterum a Congregatione particulari super saepe repetito Opere *Mysticae* etc. a Clemente XIV deputata, die 9.ª Martii Decretum emanatum fuit, in quo asseritur »: « Constare de uniformitate styli Operis *Mysticae Civitatis* Dei cum aliis operibus, quae a Serva Dei Maria a Jesu de Agreda confecta perhibentur: ideoque inferri posse, opus praefatum vere a Serva Dei fuisse compositum ». Iterumque anno 1774 die 2.ª Januarii, alia particularis et quidem solemnior Congregatio adunata est super hoc negotio; ast nihil conclusum fuit. Imo, idem Summus Pontifex, uti aliqui volunt, Causae huic silentium indixit peculiaribus temporis adjunctis, et praesertim ne scholarum jurgia, quibus fortasse occasionem dictum opus praebuerat, latius effervescerent: unde nihil amplius de ea a Sede Apostolica actum est. Alii autem et quidem probabilius negant, praefatum Pontificem, qui de Familia Franciscana erat, huic Causae silentium imposuisse; sed potius ratio hujus silentii repetenda est, dicunt, tum a summis calamitatibus, quibus Ecclesia Dei tempore Pii VI et Pii VII fuit certo vexata, tum postea a perturbationibus politicis, atque continuis praeliis, quae diu totam Hispaniam agitarunt, tum denique a dispersione in ipso regno Regularium, eorumque bonorum direptione.

Tandem vero, mense Februarii anni 1867 ope et intercessione ejusdem Vener. Mariae a Jesu, magnum miraculum patratum fuit in Dioecesi Mechliniensi in persona cujusdam Sanctimonialis ejusdem Instituti; quae nempe a mortali infirmitate illico sanata est. Super quo miraculo, de Summi Pontificis venia, Processus *Apostolicus* paulo post confectus est, Romamque ad Sac. Rituum Congregationem transmissus, et suo tempore approbatus. Unde in omnibus fidelibus, praesertim vero in toto Ordine Franciscano et Clero Hispanico, nova spes novumque ardens desiderium hujus celeberrimae Causae videndi finem revivixit. Et revera, eodem anno, cum Romae festa saecularia Apostolorum Principis haberentur, Hispaniarum Episcopi octo et triginta cum quibusdam aliis ceterarum nationum, et ipsa Regina Isabella II Pium IX f. m. suppliciter exorarunt,

Digitized by Google

ut Causa haec a diuturno silentio denuo excitaretur, atque Sac. Rituum Congregationi tandem finienda proponeretur. Quas preces paulo post iidem Episcopi, a nostro Postulatore Generali nomine totius Ordinis excitati, renovarunt; et quidem auditae fuere. Quapropter, statim novum examen Operis, novo Sac. Congregationis Consultorum studio, novae magnaeque expensae factae sunt. Ast, quis crederet? Anno 1886 dum ferveret opus, dum S. Congregatio super hoc negotio sua Comitia haberet, unde omnibus spes affulgebat felicis et desideratissimi exitus, Summus Pontifex Leo XIII sententiam suam circa hanc Causam proferre distulit. Certe non ob aliquam difficultatem quoad Vener. Servae Dei virtutes, sed potius quoad ejus tam famosum Opus *Mystica Civitas* Dei.

Utique hoc Opus famosum diximus: centum enim circiter et quadraginta viri vel doctrina, vel pietate, vel dignitate illustres omni tempore illud non solum approbarunt, ab aliquorum obtrectationibus strenue vindicarunt, sed et magnis laudibus extulerunt. Idemque fecerunt viginti Collegia Ordinum Regularium; inter quae praecipue illud S. Augustini, S. Benedicti, S. Bernardi, Carmelitarum, Clericorum Regularium, Minimorum, Societatis Jesu etc., nec non sex saltem percelebres Academiae, seu Universitates, Complutensis nempe, Granatensis, Lovaniensis, Salamantina, Tolosana, ac Caesaraugustana, quibus jam commiserat examen Scriptorum Servae Dei ipse Summus Pontifex Benedictus XIV. A sola Universitate Parisiensi, quae vulgo *Sorbona* appellabatur, tantum opus fuit rejectum ac proscriptum, opere certe et studio Jansenistarum, atque Socinianorum, qui aegre ferebant doctrinam de Immaculata Conceptione B. Mariae Virginis in eo contentam et defensam. Pariter idem opus vulgatissimum est: etenim non minus quadraginta editiones diversis temporibus, variisque Europae linguis adornatae sunt; et septem vel octo compendia ad majorem populi utilitatem confecta fuere. Inter Italicas editiones eminet procul dubio illa nuperrime facta Augustae Taurinorum apud Bonellium, in quinque tomos distributa cum novis adjunctis et notis, cura ac studio Revmi Domini Joannis Hyacinthi Cereseto, in Seminario Archiepiscopali Clavariensi Sacrae Scripturae Professore. De vicissitudinibus, ut ita dicam, Causae Beatificationis etc. hujus Vener. Servae Dei Mariae a Jesu de Agreda, nec non ejus praecipui Operis *Mystica Civitas* Dei, plures Scriptores, variis temporibus, verba fecerunt; inter quos valde accurate et opportune clar. noster Ad. R. P. Antonius Maria a Vicetia, Reformatae Provinciae Venetae filius, modo defunctus; qui etiam *Vitae* compendium edidit in lucem.

—

FRUCTUS SPIRITUALES

REF. PROVINCIAE SS. SALVATORIS IN HUNGARIA

de anno 1889.

Provincia haec SS. Salvatoris in Hungaria numerat Sacerdotes 203, in variis tam publicis, quam privatis Provinciae officiis laborantes, et quidem:

SS. Theologiae Lectores actuales sunt.		8
Philosophiae Lectores actuales.	»	5
Magistri et Promagistri Novitiorum.	»	4
Professores in publicis Gymnasiis.	»	20
» in Praeparandia. .	»	1
Docentes in scholis capitalibus, elementaribus et civilibus	»	20
Catechetae	»	26
Numerus scholarium a nostris institutorum et catechizatorum effecit.	»	18,537
Missionarii populares. . . .	»	3
» in oris exteris . .	»	1
Concionatores in Conventibus concionantes	»	132
Spirituales Monialium . . .	»	7
» Militaris actualis .	»	1
» captivorum . . .	»	4
Parochiarum extra Conventum Administratores	»	16
In his numerus animarum . .	»	6,703
Cooperatores	»	52
Parochiae Conventibus adnexae.	»	8
In his numerus animarum . .	»	64,523

Et anno 1889 nati erant 3,226, matrimonio juncti 604, defuncti 2,027.

Conversiones ex haeresi Lutheri et Calvini	»	8
Et ad suscipiendum Baptisma instructi Judaei	»	2

Digitized by Google

Conciones in vicinis parochiis a nostratibus dictae	»	925
Infirmi Sacramentis moribundorum per nostros provisi	»	5,235
Poenitentes a 1ª Sept. 1888 usque 31 Augusti 1889 erant	»	214,304

Dirigit pias Societates, et quidem:

a) Societatem SS. Cordis Jesu, quae numerat membra	»	13,129
b) Societatem Sanctissimi Altaris Sacramenti	»	260
c) Societatis Spiritus Sancti	»	476
d) » SS. Rosarii B. M. V.	»	5,211
In III Ordine S. P. N. Francisci existunt membra	»	3,330

—

COMMISSARIUS TERRAE SANCTAE PRO HIBERNIA.

Die 21 mensis Februarii anni currentis Adm. Rev. Pater Fr. Aloysius Cavanagh, ex-Provincialis nostrae Recollectae Provinciae Hiberniae, electus fuit Commissarius Terrae Sanctae in Hibernia.

III.

VARIA

—

PRO PRAESEPE IN ECCLESIIS ORDINIS QUOTANNIS CONSTRUENDO.

Adhortatio.

Amemus puerum de Bethlehem. Haec fuerunt verba, quibus, Fratres carissimi, beatissimus Pater seraphicus, in nocte Nativitatis Servatoris nostri Jesu Christi, magno animi sui jubilo, Fratribus populisque, in Graecii nemore praesentibus, pro textu sui sermonis proposuit. Exardescebat enim cor tanti Patris amore erga Incarnationis mysterium, quod continuo mente revolvens, contineri non poterat, et, ob hujusce amoris exuberantiam, quo erga divinum Infantulum, qui gentem suam servaturus erat, afficiebatur, exclamabat fortiter: « *Amemus, amemus,* Fratres, *puerum de Bethlehem* ».

Nemo quidem ex Vobis est qui ignoret, Fratres dilectissimi, quod inclytus Dei servus, beatissimus Pater noster seraphicus, uti Ordinis nostri historiae narrant, anno 1223, cupiens, majori qua poterat solemnitate, Nativitatis Domini nostri Jesu Christi anniversariam recordationem celebrare, Johannem Veletam, oppidi Graecii, in valle Reatina dominum exoravit, ut sibi, pro re, quod opus esset, subministraret. Quidquid petiit, obtinuit; et media nocte Nativitatis Domini illius anni, jam enim rei in populos finitimos pervulgata erat fama, magna Fratrum et piarum personarum comitante caterva intorticia accensa manu tenentium, Graecii nemus petiit, inter hymnos et canticos, qui totum nemus resonare fecerunt. Jam antea seraphicus Pater praesepe paraverat, et super Altare ad hoc erecto solemnis Missa cantata fuit, in qua ipse Pater, Diaconi munere fungens, Evangelium cecinit et postea ad Fratres et populum allocutionem magno erga Incarnationis Domini mysterium amore perfusam habuit. Interea loci dominus, magna animi sui laetitia, visibiliter vidit pulcherrimum infantulum e caelo descensum in illo praesepe reclinatum, cui dulciter Seraphicus Pater blandiebatur eumque ulnis suis amplexans, deosculabatur. Post cujus mortem ibi devota aedes, et in loco, quo praesepe erat, altare erectum in tantae rei memoriam.

Ex eo tempore primum in Ecclesiis Ordinis nostri haec pia devotio locum habuit magno cum populi spirituali profectu ac laetitia, et postea in Ecclesiis aliis. Quare et hodiedum, ne tantae devotionis memoria pereat, attentis temporum calamitatibus, Fratres omnes adhortamur ad praesepis constructionem magni faciendam. Nam haec in cordibus nostris majorem erga Incarnationis mysterium amorem excitat, et hac visibili repraesentatione sursum animus ad cogitandam Dei bonitatem elevatur, atque viva semper seraphici Patris memoria habetur, qui Ordinem suum hac speciali devotione condecorare voluit, utpote qui, in Dei inscrutabilibus decretis, ad Servatoris praesepe et sepulchrum custodiendum destinatus esset. Insuper artes excoluntur, poesis exercetur aliaque multa bona ex annuali praesepis constructione mundo obveniunt.

Revera, divinum Infantulum in praesepe reclinatum, nullis pannis involutum adspicientes, ejusdem paupertatem et nuditatem meditabimur, et, si pauperes, paupertate nostra contenti erimus, sin autem divites, pro ipsius amore terrenas divitias contemnemus et su-

Digitized by Google

pernas quaeremus. Angelos admirantes pacem hominibus annuntiantes, magna laetitia afficiemur, meditantes quod, qui in humili praesepe ab hominibus despectus pro hominum salute nasci dignatus fuerit, sit solus princeps pacisque dator. Multa alia meditari poterimus, quae, brevitatis causa, omittemus et meditanda vobis relinquemus.

Eja igitur, Fratres carissimi, tenete majorum traditiones, quae praesertim hisce calamitatis et miseriae temporibus, maxime juvant. Devotionem hanc totis viribus fovete, et benignissimus DEUS multa vobis spiritualia adjumenta dabit. Si vere filii seraphici estis, cordibus vestris insculpite beatissimi Patris verba, qui nobis exemplum bonorum operum relinquens, repetebat fortiter: *Amemus*, Fratres, *amemus puerum de Bethlehem.* Exemplo tanti Patris commoti, speramus et Vos, Fratres dilectissimi, magna animi alacritate, verba nostra, quae, sermone pedestri, scripsimus, accepturos esse, lubentique animo manum admoturos ad praesepis annualem constructionem.

Charitas DEI, JESU CHRISTI amor et seraphici Patris benedictio sit semper in cordibus vestris. — Valete.

IV.
NECROLOGIA

Observans Missionaria Provincia Bosnae Argentinae die 12 Novembris anni mox elapsi ingentem fecit jacturam ob mortem A. R. P. ANTONII VLADIĆ ex Ministri Provincialis ejusdem Provinciae et ex Definitoris Generalis Ordinis.

Hic optime de sua Provincia et Ordine Minoritico meritus Pater ortum habuit in humili pago Ustirama dicto ad extremam oram fluminis Rama. Parentes habuit pios honestosque agricolas, fuitque inter septem fratres natu minimus, in baptismate Domnius vocatus, quem boni parentes ab infantia Ordini franciscano voverunt. Anno aetatis decimo deserens lares paternos traditus fuit Religiosis S. Francisci studiis necessariis imbuendus. Fojnicae in Conventu S. Spiritus usus magistro optimo ac religiosissimo viro fel. mem. P. Philippo Pasalić, statim ab initio apparuit quibus ingenii dotibus a DEO fuerit ditatus, quantaque spes in eo affulgeat bono religionis seraphicae ac hujus missionariae Provinciae. Habitum religionis induit die 12 Augusti 1834 et ex speciali devotione, qua ferebatur erga S. Thaumaturgum Patavinum, Antonius vocari voluit. Expleto tyrocinio missus fuit ad Provincias Hungaricas, ubi Bajae philosophiae, Quinque Ecclesiis vero theologiae operam tam strenue dedit, ut semper primus, aut inter primos fuerit. Praeter has scientias, ingenium suum excolebat in arte poetica, oratoria et legendis latinis classicis, per hoc semet praeparans pro strenuo instructore in artibus liberalibus et mediis scholis, quod semper anhelavit, numquam vero assecutus fuit. — Laudabiliter emenso studiorum curriculo, 1842 sacerdotio initiatur reditque ad propria statimque oneratur munere praedicatoris in Conventuali ecclesia S. Spiritus Fojnicae, quod summa cum laude doctissimorum Patrum Provinciae, magnaque populi admiratione et satisfactione ferebat per quinque annos; ultro quoque mansisset in hoc laudabili eique charissimo officio, nisi pro-vicarius apostolicus fel. rec. P. Andreas Kacračić, in eo conspiciens virum sapientem et eruditum, sensatum atque prudentem, eumdem elegisset in suum secretarium. Hoc in officio sex integris annis difficillimos perpessus est labores, ferendo solus totum pondus oneris, ter totam perlustrando Bosnam, invisendo singulis vicibus cunctas paroecias. Quo in officio, multam quidem nactus est experientiam, ast multum quoque sanitati suae nocuit, ad quam reparandam, praeficitur cuidam angustae paroeciae gubernandae. Illico muneri parochiali additum fuit munus vicarii foranei, quod gessit gubernantibus Bosnam in spiritualibus uno pro-vicario et tribus vicariis apostolicis.

Post quatuor annos fit Guardianus Conventus Fojnicae tribus annis; quibus expletis praeter omnium expectationem et in sui admirationem, praeside Capituli fel. mem. A. R. P. Joanne a Candia, Commissario visitatore generali, eligitur in Ministrum Provincialem; et qua talis interfuit Capitulo generali Romae in Conventu Aracaelitano celebrato 1862, ubi multorum Italiae Ministrorum Provincialium cognitionem nactus est. Hoc in capitulo ingenue defendit jura suae Provinciae contra hostium cavillationes.

Digitized by Google

Transacto triennio Provincialatus suscipit onus gubernandae vastissimae parochiae de Rama, ubi quondam fuerat Conventus et Ecclesia Ordinis nostri, quos ignis absumpsit an. 1687 nec amplius erecti sunt. Hanc paroeciam eo fine suscepit, ut utramque fabricam, si possibile foret, erigeret, ad quod obtinendum omnibus viribus adlaborabat, verum difficillimae ejus temporis circumstantiae sub jugo turcico non sinebant nec ecclesiam extruere. Interim an. 1869 per Breve Apostolicum nominatur Definitor Generalis, cum obligatione Romae residendi, quod onus vix graviorum Patrum Provinciae suasu suscepit et Romam petit, ubi saepe dolore dentium et crebris ulceribus in manibus pedibusque molestatus, suasu medicorum, sequenti anno 1870 redit ad suam Provinciam valetudinis curandae causa, cum intentione redeundi Romam. Ast ipso anno perturbatis in Alma Urbe rebus, et majori parte Conventus Aracaelitani occupata per milites Italicos, annuente Revmo P. Ministro Generali, manet in sua Provincia, ubi bis eidem demandatum fuit onus Commissarii Visitatoris generalis et Praesidis capituli. Infra hoc tempus secundo fit parochus Ramae, ubi melioratis circumstantiis post occupationem Bosnae per gubernium Austro-Hungaricum, cum uno suorum consodalium, aedificavit Basilicam potius quam Ecclesiam, ex lapide secto, honoribus B. Mariae ad caelos assumptae.

Semper viribus valens « excepto quod saepe molestaretur incurabili rheumatismo in pede dextro » numquam intermittebat verbum Dei populo annunciare stylo humili ac omnibus intelligibili. Delectabatur si ei occasio praedicandi dabatur. Plantabat virtutes, eradicabat vitia, omnesque ad viam virtutis adducere conabatur; omni tempore paratus tum poenitentes audire semper obstinatissimos pro se reservabat, dicendo saepe: « isti sunt mea ossa », tum infirmos providere. Juventutis semper amantissimus fuit, quam circa se colligebat, imbuebat, praecepta moralia inculcabat, historiolas e S. Scriptura narrabat, suadebat ut religionem seraphicam amplecterentur, eosque materialiter juvabat; suntque nunc viventes decem, qui ejus opera Religiosi facti sunt.

In omni scientia religioso viro necessaria fundamentaliter versatus fuit, praesertim in Constitutionibus et Statutis nostri Ordinis, quas, ut dici solet, in ungue habebat. Tam felicis memoriae erat ut axiomata philosophica et juridica, quae juvenis didicit, senex jam memoria haberet, ita ut ei quotidianus lusus fuerint. Pro consilio quaesitus, bene primum cogitabat, meditabatur et tunc demum respondebat. Historiam virorum illustrium nostrae Provinciae referebat junioribus Fratribus, ut hos ad eorum sectanda vestigia alliceret. Sicuti maxime delectabatur si ei occasio dabatur bona facere iis, qui sibi voluere aut mala fecere, sic eorum merita quoque referre in deliciis habuit. — Ejus consiliis tum verbo, quum scripto usi sunt omnes Vicarii Apostolici, ac quotquot fuere Ministri Provinciales: imo ultimus in Bosna Vicar. Apostolicus fel. mem. P. Paschalis Vujčić saepe eum assumebat comitem in visitatione canonica, ad praedicandum verbum Dei, ad dirimendas lites inter dissidentes, et ad solvendas causas praesertim matrimoniales et haereditarias, utpote cui jus civile turcicum quoque optime notum erat.

Raro videre fuit eum turbatum, saepe cogitabundum et meditantem, numquam otiosum: aut orabat, aut legebat, aut consilia dabat (pro quibus, saepissime ad eum accedebant non solum christiani, sed etiam plurimi Turcae, imo eorum uxores, apud quos in maxima aestimatione fuit) aut in horto ligone circa olera fodebat, aut pauperibus rusticis, tum christianis, tum schismaticis tum turcis medicinas parabat, quam artem quoque bene noverat, multaque bona praestitit pauperi plebi, imo multos e manifestissimo vitae periculo liberavit; propter quod ab omnibus magni habitus fuit ac ab omnibus indiscriminatim qua pater amatus.

Praeterlapso vere, eundo atque redeundo a Capitulari Congregatione in itinere refrigerato nimium stomacho, contraxit obstinatam febrim, quae jam septuagenarium senem de die in diem magis semper debilitabat, frustra adhibitis per sex menses omnibus medicamentis, die 8 mensis Novembris penitus eumdem lecto affixit. Praesentiens sibi imminere ultimum diem, prouti antea saepe, tunc quotidie confitebatur et sacra synaxi reficiebatur; ultimis vero vitae suae horis adstantibus omnibus familiae Fratribus oleo sacro delibutus fuit ac generali absolutione donatus, semper sui com-

Digitized by Google

pos, invocando B. Virginem MARIAM, devotissime obiit anno aetatis 71 deplorante ejus mortem omni fideli et infideli populo; sepultusque est in ecclesia a se aedificata Ramae in Scit.

R. I. P.

A. R. P. BASILIUS BRIZI A GRAECIO M. O. Hic clarissimus sodalis, cujus interitum nostrates et exteri adhuc lacrymantur, hanc lucem aspexit in pago Graecii, Reatini agri, an. 1838 die 19 februarii, parentes nactus fortunae bonis equidem pauperes, sed moribus spectatissimos. Nondum adulta aetate, quum de amplectendo vitae instituto secum ageret, Ordini Seraphico nomen dare constituit; in quo an. 1853 magna sui cordis laetititia cooptari meruit.

Solemnibus votis ad Portiunculae aram DEO persolutis, ex obedientiae praecepto litterarum et scientiarum studiis in diversis Seraphicae Provinciae coenobiis animum adjecit. Magna in muniis scholae adimplendis in eo alacritas fuit; in lectionibus memoriae mandandis summa promptitudo; in disputando elegantia et lepor; ingenium prope admirabile. Sed proh dolor! Dum in comparanda sibi scientia totas animi vires intenderet, corporis valetudo in dies languescere visa est; ideoque absoluto, uti moris erat, studiorum curriculo, per id tempus a severioribus disciplinis ex medicorum consilio vacare debuit. Magno quidem animi moerore, juvenis in primis elegantissimus, scholasticae palaestrae nuntium remisit, eo vel magis, quod magistro usus P. Ludovico a Castroplanio (cujus memoriam nulla apud nos obliterabit aetas), in Philosophia aeque ac in Theologia ita versatus erat, ut cathedram conscendere jam commode potuisset. Verum, adversa valetudine laborans, otio nullimode indulsit; sed ad litteras excolendas animum iterum convertit. Quare facta sibi facultate a Ministro Generali, ad confratres Januenses concessit, S. Eloquentiae operam navaturus. In qua arte talem impendidit curam, tantumque profecit, ut nemo magis; quemadmodum eventu comprobatum habemus.

Namque non multo post desiderio captus apostolici muneris, ad periclitandas sui corporis vires suggestum ascendit, DEUM, qui dat verbum evangelizantibus, sibi propitium exorans, ut si Ipse ad tantum officium servum suum eligeret, vires eidem suppeteret. Quam prospere Basilio cessit experimentum, exinde patuit, quod hoc auditores miraculo tribuerent; admirabantur enim quomodo juvenis ille, longa macie consumptus, tam suaviter, tam docte, tantaque vi concionari potuisset.

Ex eo tempore, viridis adhuc aetatis, nunquam ab imposito sibi praedicandi munere cessavit, ita ut ferme omnibus anni diebus in vinea DOMINI insudaverit. Conciones habuit tum in ruralibus ecclesiis, tum in metropolitanis templis; noverat enim vir apostolici pectoris DEI ministrum sapientibus et insipientibus pro suo dispensationis officio debitorem esse. Negotium aleae plenum ducimus omnia loca enumerare, in quibus successivis temporibus, quandoque bis vel ter, verbum DEI disseminavit. Interim dixisse sufficiat in Italia nullam fere exstare ecclesiam aliquo titulo illustrem in qua ipse concionatus non sit.

Quot et quantae fuerint in dicendo ejus dotes, hic silentio premimus; nam eas pro rei gravitate paucis complecti nobis non licet. Quas tamen dicendi dotes noverunt politiores nostri aevi poetae, qui illas magnis laudibus extulere; noverunt viri graves, omni doctrinarum genere exculti, qui vel in privatis epistolis, vel in publicis diariis, vel in editis libris, P. Basilii eloquentiam amplissimis verbis prosequuti sunt. His accensemus multos Italiae Episcopos, pluresque S. E. Cardinales, qui vel ad reformandos suae plebis mores, vel ad errores profligandos eum certatim ad se acciverunt; immo ipsi civitatum optimates (quod in hac rerum tempestate mirum est) summis precibus eum rogarunt ut ad eas contenderet. Sed quid plura? Et ipse R. Pontifex LEO XIII (quem DEUS diu sospitem servet) dum agebat in minoribus, Basilium nostrum magni faciebat, et ad supremum dignitatis fastigium evectus, in maximo totius christiani orbis templo, in Basilica Vaticana, eum verbi DEI dispensatorem adhibuit.

Haec P. Basilii praedicatio, necdum hominibus, sed magis DEO pergrata fuit, qui labores servi sui benigne respiciens, verbum ejus uberrimis fructibus plenum reddidit. Siquidem fides per eum in credentibus confirmata est; charitas in multis penitus extincta, revivixit; spes in pectora multorum rediit; ita

Digitized by Google

hodiernis erroribus undique gliscentibus ab eo profligatis, vitiis compressis, Domus Dei etiam ejus opera suffulta est. Unde ille dum penes omnes eloquentiae laude floreret, etiam *Apostoli* nomine passim vocari coepit.

Quod excellentissimum munus non solum e suggestu, sed etiam opere et consilio adamussim complevit. Perditissimas animas sua charitate fovit et ad caeli tramitem suis adhortationibus reduxit; alias vero, quas tribulationibus tentatas noverat, more SS. Patrum, dulcissimis verbis per epistolas solatus est. Viros illos, qui in resolvenda, uti ajunt, quaestione sociali opes et ingenium absumunt, suo consilio direxit, suoque favore adjuvit; dignus propterea qui in Conventu Maximo Societatis Christianae Sociologiae Paduae celebrato, inter spectatissimos viros consederet. Sodalitia Tertii Ordinis pluribus in locis excitavit; et in commodum ejusdem Ordinis Sodalium praeter librum *Manuale del Terz'Ordine,* pluries praelo excussum, ephemeridem l' *Oriente Serafico* in lucem edidit, quae faxit Deus ne morte fundatoris sui occidat, sed magis magisque inclarescat. Multa alia operatus est, quae alta mente amici conservant, conservabuntque; majora anhelans et pollicens, quae ad animarum salutem promovendam et ad splendorem Ordinis ampliandum profuturae essent, nisi intempestiva mors in ipso floridiori vitae stadio ipsum e medio sustulerit.

Ob tot atque tanta egregia facinora de christiana republica optime meritus, quietem ad suae sanitati consulendum quaesierat; dum sub medio januario morbo correptus, qui vulgo *influentia* appellatur, gravius ac serius in dies infirmari coepit. Quo recrudescente morbo, omnimodae curae eidem adhibitae sunt; a sodalibus et ab innumeris amicis Deo Deiparaeque supplicationes factae; ob imminentem suavissimi fratris casum pavor ubique et trepidatio. Sed ille mortem impavidus non metuit; et animae potius quam corporis saluti prospiciens, pluries universae vitae admissa S. Poenitentiae Sacramento lavavit; Christi Corpore bis refectus et sacro Oleo perunctus, voluit etiam apostolica benedictione a Romano Pontifice recreari; qui Basilio *sibi carissimo* (uti eum appellare consueverat) illam electricis instrumentis benigne largitus est. Postremo in Crucifixi ligno, quo in Sacris Missionibus usus fuerat, ingeminans oscula pientissimis verbis, die 31 Januarii 1890 in Conv. S. Mariae Angelorum, ad superos, uti sperare fas est, evolavit suorum laborum uberes fructus collecturus, micans in corona Fratrum, cum quibus et ipse doctus et multos in justitia erudiens, fulgebit ad instar stellae in perpetuas aeternitates.

Infausto mortis nuntio perculsi, Ipse R. Pontifex et quotquot praeclara merita Basilii nostri perspecta habuerunt mortem tanti viri lamentati sunt (1). In eo siquidem multi solatorem, multi ducem, alii amicum dulcissimum, Seraphici Ordinis Sodales suum decus, animarum Pastores strenuum et fidelissimum operarium amissum lugent: animamque ejus pluribus in locis, videlicet Romae, Neapoli, Florentiae, Augustae Taurinorum, Parmae, Prati in Tuscia et alibi, praesertim in Basilica S. Mariae Angelorum, solemnibus funeribus parentati sunt. Corpus illius secundo a Mariana Basilica milliario, in communi Fratrum cenotaphio compositum est, sine titulo quidem, sed non sine lacrymis.

R. I. P.

(1) *Eminentissimus* **Lucidus Parochi,** *Cardinalis Vicarius Sanctitatis Suae sequentem epistolam, audito mortis nuntio, Superioribus* **P. Basilii** *transmisit:*

« Ero per rallegrarmi con il bravo e buon P. Basilio da Greccio per la sua magnifica Orazione funebre, detta qui in Sant' Antonio, dopo l' ultimo Capitolo generale; quando improvvisa mi giunse la funesta novella della sua morte.

Il degno lodatore è andato a crescere l' illustre falange degli encomiati!

Lui felice, che *semplice, retto, timorato di Dio,* non cercò mai se stesso, ma la gloria del Signore e la salute delle anime. Ma duolmi per l' Ordine, che vide spegnersi una sua gloria, duolmi per la sacra eloquenza in Italia, che ha perduto nel P. Basilio il tipo del sacro oratore, dotto nella teologia, severo nella dialettica, proprio nella lingua, ordinato negli argomenti, tutto pietà e tutto unzione.

Lo stimavo e lo amavo assai questo caro Padre!.., e però V. R. accetti la mia condoglianza tanto più volentieri, quant' io medesimo ho bisogno d' essere consolato ».

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO SERAPHICA

—

DECRETUM S. CONGREG. IND.

Féria V die 6 Martii 1890.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 6 Martii 1890, mandavit et mandat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera.

Mélanges sur quelques Questions agitées de mon temps et dans mon coin de Pays, par J-M. Boillot Curé de la Madeleine, de Besançon. — Besançon. Imprimerie et Lithographie Dodivers et C.ie Grand-Rue, 87, et Rue Moncey, *8 bis* — 1888. — *Auctor laudabiliter se subjecit et Opus reprobavit.*

Judas de Keriot — Poema Dramatica de Frederic Soler de la Academia de la llengua catalana, Mestre en gay saber — Barcelona, Libreria de I. Lopez, Editor — Rambla del Mitj, num. 20 — 1889.

Il Nuovo Rosmini — Periodico Scientifico-Letterario. — Milano, Tipografia Fratelli Rechiedei. — *Decr. S. Off. Fer. IV die 26 Februarii 1890.*

Itaque nemo cujuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco, et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut editum legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 22 Martii 1890.

Camillus Card. Mazzella, *Praef.*

Fr. Hyacinthus Frati,
Ord. Praed. S. Ind. Congreg. a Secretis.

Loco ✠ Sigilli.

Die 24 Martii 1890 ego infrascriptus, Mag. Cursorum, testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

Vincentius Benaglia, *Mag. Curs.*

—

RESCRIPTUM S. C. EPISCOP. ET REG.

Quo Procuratorum ac Definitorum Generalium electionem vel reelectionem singulis sexenniis faciendam esse conceditur.

Bme Pater,

Fr. Raphael ab Aureliaco, Procurator Glis Ordinis Minorum S. Francisci, ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus, exponit a suo antecessore anno elapso propositum fuisse dubium S. C. Episcoporum et Regularium an, stante Decreto Pii IX. diei 23 Maji 1862, per quod munus Ministri Generalis ad duodecim annos protrahitur, ipsi Procuratores

Digitized by Google

ac Definitores Generales ad duodecim pariter annos in officio perdurare deberent. Sacra Congregatio, die 24 Septembris 1889 respondit, praelaudatum « Decretum anni 1862 comprehendere non solum Ministrum Generalem, verum etiam Procuratores et Definitores Gles ». Haec declaratio paulo post relata Patribus Capituli Generalis, mense Octobri 1889 in hac alma Urbe coadunatis, cum debita veneratione et obsequio accepta fuit. Attamen optarunt plurimi Patres Vocales ac censuerunt, ut opportuno tempore Definitorium Generale a Sanctitate Vestra enixe peteret, quatenus electio Procuratorum ac Definitorum Generalium ad sexennium restituere dignaretur, juxta antiqua Ordinis Statuta. Nunc vero tam Ministro Generali quam Definitorii Glis Patribus opportunum visum est hanc petitionem Sanctitati Vestrae esse praesentandam, quum typis edi debeant novae Constitutiones Generales in ultimo Capitulo Generali revisae et approbatae, ut in eisdem Constitutionibus decisio apostolica inseri valeat. Nomine igitur Rmi Patris Generalis ac de unanimi sententia totius Definitorii Generalis, Sanctitatem Vestram exoro quatenus decernere dignetur, ut, in suo robore permanente Decreto Pii IX quoad munus Ministri Glis, electio fiat Procuratorum ac Definitorum Generalium, vel eorumdem reelectio, si expedierit, tam in Capitulo Generali quam in Congregatione item Generali, quae, juxta laudatum Decretum, saltem infra mensem ab expleto electionis Ministri Generalis sexennio, Romae haberi debet.

Pro qua gratia etc.

Vigore specialium facultatum a SSmo Dno Nostro concessarum, Sacra Congregatio Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, attentis noviter deductis, benigne indulsit ut, firmo in suo robore permanente Decreto S. M. Pii Papae IX diei 23 Maji 1862 quoad munus Ministri Generalis, electio fiat Procuratorum ac Definitorum Generalium, vel eorumdem reelectio, si expedierit, tam in Capitulo Generali, quam in Congregatione item generali, quae juxta idem decretum, saltem infra mensem ab expleto electionis Ministri Generalis sexennio, in hac alma Urbe haberi debet. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, 15 Martii 1890.

15770
13

I. Card. Verga, *Praef.*

† Fr. Aloysius Epus Callinicen. *Secret.*

II.

ACTA ORDINIS

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XIII.

Ven. Antonii Pagani a Venetiis,
Sacer. Prof. I. Ord.

Brevem notitiam circa hunc Venerabilem, quae tamen est sufficiens ad opus, capimus ad litteram ex *Informatione*, quam anno 1669 dedit Alexandro VII. Summo Pontifici Emus ac Rmus Cardinalis Sigismundus Chigi, ejusdem Pontificis Nepos.

« Venetiis, quae inter praecipuas Italiae Civitates praestantissima connumeratur, anno a Christo nato 1526 ex honestis, piis, catholicis atque nobilibus parentibus ortus est Ven. Servus Dei Fr. Antonius Paganus, Ord. Minorum S. Francisci, sacro baptismatis fonte regeneratus, ac debito tempore confirmationis Sacramento illinitus, pieque ab incunabulis educatus, Patavii litteris strenuam operam ita impendit, ut anno aetatis suae decimo nono Doctoratus laurea cum admirabili cunctorum gaudio et laude insignitus fuerit; et deinde indefesso labore et ingenii sublimitate ad illud eminentis sapientiae fastigium pervenerit, ut suae aetatis vir doctissimus, idemque eruditissimus et apostolicus haberetur.

Tandem agens annum trigesimum, omnibus terrenis despectis Christique vestigia prosequi intentus, divina favente clementia, Religionem S. Francisci de Observantia ingressus est; in qua, finito probationis anno, professionem emisit, rarum cunctis fuit exemplar, quotidie celebrando, confessiones audiendo, verbum Dei praedicando, divina officia aliaque

Digitized by Google

Religiosi munia rite ac religiosissime obeundo, humillimum omnibus sese praebendo, nemini superesse, sed subesse, exhibendo. In quo statu semen sanctissimae vitae, quod in agro Domini sparserat, ubertate plurimorum fructuum longe lateque diffusum adeo coaluit, ut vigilantia, prudentia, doctrina, scriptis, verbo et exemplo Concionatoris vere Evangelici, et Dei gloriae zelantissimi, insignis Theologi omnia munia subiverit, et eroica opera exercuerit, et in omnibus semetipsum praebuerit exemplum bonorum operum in doctrina et integritate, in gravitate, verbumque ejus sanum, irreprehensibile fuerit. Nam, in Concilio Tridentino, de Episcoporum residentia elegantissimam orationem habuit, de eademque tractatum omni pietate refertum, quem, instante S. Carolo Borromaeo, ipse edidit et Patribus ejusdem Concilii tradidit. Hinc Vicetiam rediens, suae proximorumque saluti deditus, vitaeque austeritati intentus, verbi Dei praedicationi addictus, virtutes cunctis insinuavit, scelestos vero ad christianam pietatem et meliorem frugem verbo et opere reduxit, tepescentes ad amorem Dei excitavit; ita ut non modo undique omnes ad eum confluerent, verum etiam haeretici ipsi, quibus illa civitas coinquinabatur, ad fidem catholicam capessendam ad eum accederent: quare plures Congregationes tum virorum, tum foeminarum cum sanctissimis legibus et constitutionibus instituit. In adversis fortissimus et patientissimus, sequendo vestigia Christi Salvatoris nostri, injurias aequo animo ferens, cunctis parcens et mitis, corpus suum disciplinis, jejuniis, carnisque mortificationibus castigans, ut illud in servitutem redigeret. Multis tandem miraculis in vita clarus, omnibus Ecclesiae Sacramentis munitus, aeternae patriae et beatitudinis desiderio exardescens, saepe saepius nomen Jesu invocans, spiritum Deo reddidit Vicetiae, die 4 Januarii 1582, cum fama et opinione sanctitatis, pluribus miraculorum signis comprobata.

Percrebescebat autem de die in diem fama Sanctitatis, virtutum et miraculorum intercessione Servi Dei patratorum; quare peractis auctoritate Ordinaria Processibus Informativis super eadem Sanctitatis vitae et miraculorum fama, iisque discussis in Congregatione Sacrorum Rituum; enixe supplicantibus Senatu ac Republica Venetiarum, Clero universoque Populo illius Civitatis, nec non Vicetiae, ac universa Religione S. Francisci, Gregorius XV. communi voto ejusdem S. Congregationis, cui examen dictorum Processuum mandaverat, per commissionem Sanctitatis Suae manu signatam *Litteras Remissoriales* et *Compulsoriales* concessit. In cujus Rescripti executionem tres Seniores Rotae Auditores, videlicet Joannes Baptista Cuinus Decanus, Alphonsus Marzanedo de Quirones Patriarcha Hierosolymitanus, et Jacobus Cavalerius nomine praedictae Congregationis, ut tunc moris erat, die trigesima septima mensis Julii anni 1624, praedictas *Litteras Remissoriales* et *Compulsoriales* concesserunt, directas Illustrissimis DD. Patriarchae Venetiarum, nec non Archidiacono Patriarchalis Ecclesiae Venetiarum, a Georgio Minato Protonotario Apostolico... In quarum executionem a praedictis Judicibus Remissorialibus confectus fuit Processus, et ad Urbem transmissus, sed ob supervenientiam tam novorum, quam novissimorum Decretorum fel. rec. Urbani VIII. nihil amplius in Causa actum fuit. Cumque eadem sanctitatis fama una cum miraculis, quae omnipotens Deus praedicti Servi Dei Fr. Antonii Pagani meritis ac intercessione concedere dignatur, continuo aucta adeo percrebuerit, ac in dies percrebrescat, ut concepta in diversis mundi partibus, et maxime in universa Italia, erga eum devotione a plerisque in eorum necessitatibus invocetur, ac plurimorum etiam gravissimorum virorum existimatione Beatificationis et Canonizationis honore, accedente infallibili Sedis Apostolicae judicio, reputetur, et pro ulteriori prosecutione Causae, ac confectione Processus particularis super *paritione* Decretis ab eodem fel. rec. Urbano VIII. in Congregatione Sanctissimae Inquisitionis super non cultu editis in eadem Congregatione Sacrorum Rituum necessaria sit commissio signanda manu S. Vestrae. Ideo, inhaerendo novissimis instantiis supplicantium pro Beatificatione et Canonizatione ejusdem Servi Dei, humillime supplicatur admitti commissionem in prima Congregatione habenda coram S. V. proponendam, ac signandam pro reassumptione hujusmodi Causae in statu et terminis, in quibus reperitur ad limites dictorum Decretorum »...

Digitized by Google

Post hanc *Informationem,* nec non plurimas Instantias eodem tempore supradicto Summo Pontifici exhibitas tum ex parte Senatus et universae Reipublicae Venetiarum, tum ex parte Patriarchae ejusdem civitatis, tum ex parte duorum S. R. Ecclesiae Cardinalium, nec non plurimorum Episcoporum, aliarumque personarum in dignitate constitutarum, *Causa* revera reassumpta fuit; ast ob temporum vicissitudines, aliasve causas nobis pene ignotas, numquam ad finem fuit perducta. Imo per duo fere integra saecula in perpetuo silentio mansit. Tandem vero nostris temporibus, scilicet anno 1867, cura et sollicitudine Adm. R. P. Postulatoris Generalis, nomine totius Ordinis, nec non Illustrissimi ac Reverendissimi Episcopi Vicentini, denuo e silentio excitata fuit et alacri studio reassumpta. Unde statim novi Processus Apostolici tam *super Virtutibus in specie quam super non cultu* confecti sunt. Imo hunc ultimum jam ipsa Sedes Apostolica auctoritate sua approbavit, confirmavitque die 14. Junii 1873. Eodem tempore peracta fuit tum recognitio Corporis ejusdem Venerabilis Servi Dei, quod nunc religiose asservatur in Ecclesia S. Juliani Martyris, quo translatum fuit a nostra Ecclesia S. Blasii anno 1798; tum perquisitio ejus *Scriptorum,* quae plura et varia sunt. In praesens autem ex commissione Sacrorum Rituum Congregationis eadem scripta diligenter examinantur. Statim ac approbata fuerint, uti sperare licet, agetur de validitate Processus Apostolici *super Virtutibus in specie* etc., seu melius prosequentur alii actus, qui juridice requiruntur ad Beatificationem tanti viri quamprimum obtinendam, uti est in votis omnium, praesertim Franciscalium.

Variae habentur *Vitae* Vener. Antonii Pagani, inter quas eminet forsitan illa, quam in lucem edidit, anno 1713, Abbas Soderini Venetus.

—

CATALOGUS
EPISCOPORUM ORDINIS.

—

S. R. E. CARDINALIS

Emus et Rmus Josephus Sebastianus Neto, M. O. Patriarcha Lisbonensis, nat. in Lagis Faven. die 8 Feb. 1841, elect. Ep. Angolensis die 22 Sept. 1879, prom. 9 Aug. 1883, creatus et publicatus in Concistorio diei 24 Martii 1884, tituli SS. XII Apostolorum, Congregationum de Propaganda Fide, Sacrorum Rituum, Indulgentiarum et Lauretanae.

ARCHIEPISCOPI

Illmus et Rmus Ludovicus Piavi, Patriarcha Hierosolymitanus, M. O., nat. Ravennae die 17 Mart. 1833, elect. Archiepiscopus tit. de Siunia die 18 Nov. 1876, promot. 28 Aug. 1889.

Illmus et Rmus Raphaël d'Ambrosio, M. R. Archiepiscopus Dyrrachiensis in Albania, nat. in Boscoreale in Italia die 1 Feb. 1810, electus 17 Dec. 1847.

Illmus et Rmus Seraphinus Milani, M. O. Archiepiscopus Sidensis in Pamphylia, nat. in Carrara 27 April. 1819, elect. Archiep. tit. Trajanopolitanus 23 Jan. 1871, trans. 11 Feb. 1889.

Illmus et Rmus Fulgentius Czarev, M. O. Archiepiscopus quandanscopiensis, Episcopus Pharensis in Dalmatia, nat. in Castello Abatissae in Dalmatia 15 April. 1826, elect. Archiep. Scopiensis 28 Mart. 1879, transl. 1 Jun. 1888.

Illmus et Rmus Simon Milinović, M. O., nat. in Lovreć in Dalmacia die 24 Feb. 1835, Archiepiscopus Antibarensis in Montenigro electus 18 Febr. 1881.

Illmus et Rmus Guidus Corbelli, M. O., Archiepiscopus Pelusianus, Delegatus Apostolicus pro Orientalibus Aegypti et Arabiae, Vic. Apostolicus in Aegypto pro Latinis, nat. Cortonae die 8 Mart. 1841, elect. 9 Octob. 1888.

EPISCOPI

Illmus et Rmus Aloysius Moccagatta, M. O., nat. Castellatii, dioec. Alexandriae, die 9 Octobris 1809, elect. 8 Martii 1844, Vic. Apost. Chan-si in imperio Sinensi, Episc. tit. Tenopolitanus.

Illmus et Rmus Gabriel Grioglio, M. O. Ep. tit. Eurocensis in Epiro, nat. in Moretta in Italia 2 Mart. 1814, el. 27 Sept. 1852.

Illmus et Rmus Franciscus Solanus Risco, M. O. Episcopus de Chachapoyas in Perù nat. Limae 1829, electus 27 Mart. 1865.

Digitized by Google

Illmus et Rmus Amatus Pagnucci, M. O. Episc. tit. Agathonicensis in Thracia, Vic. Apost. in Chen-si in China, nat. in Ruota 1833, el. 15 April. 1867.

Illmus et Rmus Venceslaus Archaval, M. O. Episcop. S. Joannis de Cuyo in Republ. Argentina, nat. in Dioecesi Salta 1810, prom. 20 Dec. 1867.

Illmus et Rmus Henricus Carfagnini, M. R. Episcopus Gallipolitanus in Italia, nat. in Scanno 23 Mart. 1823, electus ad Harbour Grace 27 Maji 1870 translat. 17 Febr. 1880.

Illmus et Rmus Ezechias Banci, M. Rif. Ep. tit. Halicarnasensis, Vic. Apost. de Hupe-Occiduo-Septentrionali in China, nat. in Semproniano die 22 Jan. 1833, el. 6 Maji 1871.

Illmus et Rmus Leonardus Giannotti, M. Rif. Ep. Mutilanensis in Italia, nat. in Torcigliano 13 Jan. 1824, prom. 22 Dec. 1871.

Illmus et Rmus Benedictus la Vecchia Guarnieri, M. O. Episcopus Syracusanus, nat. in Canicatti in Italia 13 Jul. 1812, elect. Ep. Notensis 23 Febr. 1872, prom. 5 Jul. 1875.

Illmus et Rmus Fidelis Abbati, M. R. Episcopus Chiensis in Archipelago, nat. Mutinae in Italia die 31 Mart. 1820, el. Ep. Sanctoriensis 17 Mart. 1873 trans. tit. Ep. Gerrhensis 22 Sept. 1879 et ad Chiensem sedem 11 Jan. 1885.

Illmus et Rmus Julius Marsili, M. O. Episcopus Sappensis in Albania, nat. Graecii in Italia die 13 Jul. 1823, elect. Ep. tit. Trajanopolit. 15 Nov. 1873.

Illmus et Rmus Joannes Antonius Puig y Monserat, M. O. Ep. de Portorico, Antilles, nat. in Felinate 20 Jul. 1813, prom. 16 Jan. 1874.

Illmus et Rmus Josephus Masia, M. O. Episcopus Lojensis in Republ. Aequ. nat. in Monroig 1815, elect. 17 Sept. 1875.

Illmus et Rmus Euschias Semprini, M. R. Ep. titul. Tiberiopolitanus in Phrygia, Vic. Apostolicus in Hu-nan in China, nat. in Dongo in Italia die 26 Dec. 1823, el. 20 Jan. 1876.

Illmus et Rmus Gregorius Grassi, M. O. Ep. tit. Orthoniensis in Phoenicia, Coadjutor Vicarii Apostolici de Chan-si in China, nat. in Castellazzo in Italia 13 Dec. 1833, elect. 20 Jan. 1876.

Illmus et Rmus Franciscus Maria Imparati, M. O. Episc. Venusinus, nat. Salerni die 6 Jul. 1838, prom. 27 Febr. 1880.

Illmus et Rmus Paschalis Buconjić, M. O. Episcopus Mandetriensis et Dumnenis in Hercegovina, nat. in Drinovri die 2 Ap. 1834, elect. Episcop. tit. Magydensis die 28 Febr. 1880, trans. 18 Nov. 1881.

Illmus et Rmus Bonaventura Portillo, M. O. Ep. de Zecatecas in Mexico, nat. in Teocaltiche an. 1826, elect. Ep. de Tricala 9 Mart. 1880, trans. ad Ep. Chilapa 25 Sept. 1882 et ad hanc sedem 27 Maji 1889.

Illmus et Rmus Teophilus Massucci, M. R. Ep. Syrensis in mari Ægeo, nat. in Castignano elect. 1 Octob. 1880.

Illmus et Rmus Anacletus Chicaro, M. O. Archiepiscopus tit. Emesensis in Syria, nat. in S. Felice in Italia, die 22 Aug. 1816, elect. 12 Maji 1881, transl. 1888.

Illmus et Rmus Gaudentius Bonfigli, M. O. Ep. titul. Casiensis in prov. Augustamnica (Ras Kasrun.) Deleg. Apostolicus Alepi in Siria, nat. Mathelicae in Italia die 6 Mart. 1831, electus 19 Aug. 1881.

Illmus et Rmus Lucianus Saracani, M. O. Ep. tit. Epiphaniensis in Cicilia, nat. Graecii in Italia die 19 Nov. 1821, elect. Ep. Mandelensis 27 Mart. 1882, transl. 1 Jun. 1888.

Illmus et Rmus Daniel Tempesta, M. R. Ep. Triventinus, nat. in San Donato 1 Aug. 1838, elect. Ep. tit. Surensis 22 Dec. 1882, transl. 14 Mart. 1887.

Illmus et Rmus Marianus Marković, M. O. Episcopus titul. Danabenis in Phoenicia et Administrator Apostolicus dioecesis Banjalucensis in Bosna, nat. in Dolac Travnik in Bosna, die 21 Octob. 1840, electus Episcopus 27 Mart. 1884.

Illmus et Rmus Epiphanius Carlassare, M. Rif. Ep. tit. Madaurensis in Numidia, Vic. Apostol. in Hu-pe Orientali, nat. in Montecchio in Italia, electus 18 Jun. 1884.

Illmus et Rmus Gregorius Maria Aguirre y Garcia, M. O. Episcopus Lucensis in Hispania, nat. in De-la-Pola de Garden die 12 Mart. 1835, prom. 27 Mart. 1885.

Illmus et Rmus Jucundus de Nittis, M. R. Episcopus Castellanetensis in Italia, nat. in S. Giovanni Rotondo die 31 Mart. 1838, electus die 7 Junii 1886.

Illmus et Rmus Martinus Garcia y Alcocer, Episc. Nominis Jesu, sive Caebuanen., in

Digitized by Google

Insulis Philippinis, M. Disc., natus in Albalate de Zorita, 11 Nov. 1842, prom. 7 Junii 1886.

Illmus et Rmus Pius Vidi, M. O. Ep. tit. Cestrinensis et Coadjutor Vic. Apostolici Chensi in China, nat. Veronae, elect. 24 Aug. 1886.

Illmus et Rmus Josephus Maria Portugal, M. O. Ep. Sinaloensis in Mexico, nat. Mexici 24 Jan. 1838, elect. 25 Sept. 1888.

Illmus et Rmus Benjaminus Christiaens, M. Recol. Ep. tit. Colophoniensis in Asia, Vic. Apostol. de Hu-pè Occiduo-Meridionali, el. 13 Febr. 1889.

Illmus et Rmus Petrus Paulus de Marchi, M. O. Ep. tit. Surensis, Vic. Apost. in Chan-tom Septentrionali, elect. 13 Febr. 1889.

Illmus et Rmus Stephanus Maria Potron, M. O. Episc. tit. Hiericuntinus in Palaestina, nat. Brest in Gallia die 25 Octob. 1836, elect. 25 Junii 1889.

III.

VARIA

EPITAPHIUM

Rmi P. Raphaelis a Ponticulo, *ex Ministri generalis totius Ordinis Minor. de observantia, in basilica Aracaelitana Fratrum Minor. de obs. regul., in qua prope capellam inclytae familiae Serlupi quiescit, ad perennandam bonam tanti viri famam nuperrime positum.*

☧

HONORI ET VIRTVTI
REVMI. P. RAPHAELIS LIPPI DOMO PONTICVLO BONONIENSI
QVI AB EPHEBIS DATA FIDE ORDINI MINORVM OBSERV.
PERACVTO INGENIO SVMMAQVE PIETATE EXORNATVS
STVDIA IMPENSE COLVIT SACRA ET EXOTICA
LINGVASQVE NOSTRALES ET EXTERAS POTISSIMVM SACRAS (1)
HINC SOLIDA DOCTRINA ET AMPLA ERVDITIONE PRAEFVLGENS
ARTES ET SCIENTIAS TRANSFVDIT DOMI FORISQVE (2)
REGII LEP. FERRARIAE VASTALLAE MAGNO AVDIENTIVM EMOLVMENTO
VNDE BIS RETVLIT PRAEFECTVRAM SVAE PROVINCIAE
ITEM PROCVRATIONEM TOTIVS ORDINIS
NEC NON VLTRO APPROBANTE S. M. PIO IX. PONTIF. O. M.
CVI ERAT CARISSIMVS ET A QVO SANCTVS APPELLABATVR (3)
RENVNCIATVS SVPREMVS MODERATOR VNIVERSI COETVS
QVAM DIGNITATEM SEPTENNIVM PRVDENTIA ZELO
AEQVITATE FIRMIDINE CONTRA INGRVENTIA TEMPORA INLVSTRAVIT

(1) Gallicae, graecae, syriacae et hebraicae linguae ac litteraturae ita cultor peritissimus fuit, ut aliquos Rabinos confutaverit, et in Regiensi civitate ad catechizandos Iudaeos, qui a Synagoga ad catholicam fidem converterentur deputatus fuerit. (Epistol. encycl. eius mortem annuntiantes).

(2) In studiis provinciae Bononiensis, Regiensi nempe et Ferrariensi, nec non et in seminario cleri junioris dioecesis Guastallensis. Ibid.

(3) . . . anno 1862 die 7. Iunii in capitulo generali Romae... oraculo Pii PP. IX. qui *religiosum sanctum* etiam post mortem eum dixit, et ut talem in vita habebat, suffragiorum aequalitate in eius (i. e. P. Raphaelis) favorem dirempta, Minister renunciatus generalis, et paulo post inter episcoporum examinatores... adnumeratus.

Digitized by Google

QVAMQVE PRAE HVMILITATE RESIGNAVIT VNA CVM NVNCIO
BIS REPETITO OBLATAE EPISCOPALIS PROVHECTIONIS
RELIQVO VITAE TEMPORE DATO DEO ET ANIMAE SVAE (1)
SEPTVAGINTA ANNOS NATVS XIV KAL. SEPTEMBRIS MDCCCLXX DEVIXIT
IN DOMINO SPLENDIDO ELATVS FVNERE ET PVBLICE DEFLETVS
REVMVS P. ALOYSIVS A PARMA MIN. GEN.
AD PERENNANDAM BENEMERENTISSIMI VIRI FAMAM
H. M. P.

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

FOLIA PERIODICA FRANCISCANA.

Equidem anno 1883 et 1884 publicatae fuere in *Actis Ordinis* omnes Ephemerides Franciscanae quarum notitiam habuimus; sed quia ex istis aliquae publicari cessarunt, aliae vero novitus prodierunt, et ut Fratres faciliorem notitiam omnium habeant, occasione epistolae encyclicae Rmi P. Generalis opportunum ducimus eas denuo publicae exponere luci.

Rogamus singulos earumdem Directores, ut saltem unum exemplar Curiae Generalitiae transmittere velint.

In America Septentrionali.

1. The Annals of Our Lady of the Angels, published by members of Third Order Regular of S.t Francis of Assisi. Rom 1890. Vol. XXII.

The Annals publicantur singulis mensibus a sororibus Tertii Ordinis Immaculatae Conceptionis. Pretium associationis est pro America 1 dollar et 25 centesimi, pro Europa 4 shillings. — Epistolae dirigendae sunt: *Roma: The Secretary of the Annals, Villa Spada.*

2. Der Sendbote des göttlichen Herzens Jesu. Monatschrist des Gebets Apostolates. Herausgegeben von den Franziskaner-Vätern, Cincinnati Ohio. Anno XXIV.

Der Sendbote (Latine: SS. Cordis Nuntius) publicatur singulis mensibus a Fratribus Minoribus Provinciae Cincinnatensis S. Joannis Baptistae. Pretium associationis in America 2 dollars; pro Europa 2 dollars e 20 cents. Litterarum direçtio: Sendbote, 593 *Vine Str.* Cincinnati O.

In Anglia.

1. Franciscan Annals and monthly Record of the Third Order, established 1877, honoured with the Blessing and Commendation of Our Holy Father Leo XIII. Anno XIII. (in-12).

A Patribus Capuccinis Provinciae Angliae eduntur praedicti Annales. Associationis pretium, 4 shill. per annum, R. P. Directori, transmittendum est: St. Antony's, East Dulwich, London, S. E.

2. The Franciscan Herald, a monthly remembrancer for English speaking Tertiaries, published unther the direction of the Franciscan Fathers of the Observance 1890, Vol. IV.

Praeco Franciscanus publicatur singulis mensibus a Patribus Observantis Provinciae Galliae qui in Angliam hospitalitatem invenerunt, postquam e patriae Conventibus anno 1880 ejecti fuerint. Associationis annuae pretium, 1/6, solvendum Secretario Periodici in *Ulcombe, Clevedon,* (Somerset).

In Belgio.

1. Nouvelle Revue Théologique, ou série d'articles et de consultations sur le droit canon, la liturgie, la théologie morale, etc. publiée sous la direction du R. P. Piat de Mons, de l'Ordre des Frères Mineurs Capucins, avec l'Approbation de l'Archevêché de Malines. De la Collection tome XXII.

Associationes peti possunt sive Parisiis, rue Bonaparte 66, sive Lipsiae *Querstrasse* 34, sive Tornaci, apud editorem Casterman.

(1) « Fractus demum plus laboribus ac doloribus, quam annis, generalatus munere a se abdicato... die 26 Aprilis 1869... omnibus pietatis exercitiis majori fervore resumptis, humilitati, solitudini, meditationibus incumbens... mortificationi intentus ciliciolum super nudum corpus, tempore praesertim celebrationis sanctissimi sacrificii missae deferens... » ad mortem se praeparabat. Ibid.

Digitized by Google

2. Le Messager de S.t François d'Assise, Revue Mensuelle du Tiers-Ordre publiée par les Pères Récollets de Belgique et dédiée au Sacré Coeur de Jésus, Saint-Trond, Imprimerie E. Schoofs-Herman, 8 Grand' Place. XXII année.

Die 15 cujuslibet mensis in lucem venit haec publicatio cum 24 pag. in 8. Pretium associationis est Fr. 2 pro Belgio; 2, 50 pro Hollandia; 3 pro Gallia, Italia, Anglia et Germania.

Scribendum sive editori, ut supra, sive Redactori in Conventu Recollectorum, Anvers (Belgique).

Ejusdem periodici habetur etiam editio altera in lingua flandrica.

In Bosna.

Glasnik jugoslavenskih Franjevaca. i. e. Nuncius Franciscanorum meridionalium.

Prodit Serajevii in Bosna, lingua croatica, cura Patrum Ord. S. Francisci de Obs., quolibet mense semel in fasciculis. Associationis pretium pro Austria flor. 2. sive L. 4.

In Croatia.

Cvetje z vertov sv. Francisca. Mesecni list za verno slovensko Giudstvo, zlasti za ude tretjeg reda sv. Franciska... v. Gorici (Flores ex horto S. Francisci decerpti etc.)

Pagella haec, quae inde ab anno 1880 a quodam Patre Provinciae Croatiae-Carnioliae Lectore singulo mense typis committitur, est fideli populo slovenico imprimis vero III Ord. S. P. N. Francisci membris destinata; et quam fini suo respondeat, vel ex numero associatorum, qui sunt 4,000, metiri licet. Proventus, ut ajunt, puri, sunt promovendae missioni nostrae apud Sinenses addicendi.

In Gallia.

1. Annales Franciscaines, bulletin mensuel, Librairie Poussielgue, 15 rue Cassette, Paris.

A Patribus Ordinis Minorum Cappuccinorum Provinciae Galliae dirigitur haec publicatio, praesertim in favorem Tertii Ordinis.

Associationis pretium est Fr. 3 pro Gallia et 4 extra Galliam. Scribendum editori ut supra.

2. Annales du Tiers-Ordre séraphique sous la direction des Pères Franciscains Récollets. Caen Imprimerie Pagny, rue Froide 27. In 8° pag. 32.

Folium hoc est continuatio alterius folii « l' *Année Franciscaine* » quod anno 1886 finem habuit. Singulis mensibus editur a Patribus Rec. Provinciae tum S. Dionysii tum S. Bernardini in Gallia. Pretium annuum (Fr. 3.) transmitti potest P. Directori, *rue du Croizic 97*, S. Nazaire (Loire Inférieure).

3. Revue Franciscaine, bulletin mensuel du Tiers-Ordre de S. François, publié par les Franciscains de l' Observance, avec l' approbation du Ministre Général de l' Ordre, XX année nouvelle série.

Patres Observantis Provinciae S. Ludovici in Gallia hanc publicationem edunt, in favorem praesertim Tertiariorum sibi subditorum. Pro associatione, sic dirigendae sunt litterae: R. P. Directeur de la Revue Franciscaine, rue de Pessac 202, Bordeaux (Gironde).

Pretium annuum solvendum 3 fr. pro Gallia, additis extra Galliam transmissionis sumptibus.

4. L' Union Economique, organe des œuvres coopératives de Crédit mutuel et de placement gratuit, paraissant le dix de chaque mois. XIe année. Paris, rue des Lombards, 23.

A. R. P. Ludovico, Ordinis Minorum Cappuccinorum, et oeconomiae popularis apostolo, originem habuit haec mensilis publicatio, quae a saecularibus tamen viris praesertim dirigitur. Associationis annuae conditiones sunt pro Gallia Fr. 5, et extra Galliam adduntur transmissionis expensae.

5. Annales des Franciscaines Missionnaires de Marie, honorées de la bénédiction de sa Sainteté, Léon XIII et du Révérendissime Père Général. IV.[e] Année. Paris, Imprimerie Franciscaine Missionnaire.

A Sororibus Franciscalibus, quae Missionariae Mariae nuncupantur haec publicatio editur, ac praesertim earumdem Sororum labores et opera in Missionibus Africae, Indiae et Sinensis Imperii enarrat. Associationis pretium est Fr. 3 pro Gallia, et ipsi Directrici scribendum, rue de l' Ebre, 5, Paris.

In Germania.

1. Sanct Francisci Glöcklein. Monatschrift für die Mitglieder des III Ordens des heil. Franziskus. Gesegnet von sr. Heiligkeit Papst Leo XIII, Approbirt vom hochwürdigsten Ordensgeneral. Redirgit und herausgeben von P. Barnabas Ortner, Franziskaner in Innsbruck. Druck und Verlag von Fel. Rauch in Innsbruck. XII. Jahrgang.

S. Francisci Glöcklein (Campanula S. Francisci) publicatur singulis mensibus a Patribus Prov. Tyrolensis S. Leopoldi (Franziskaner-Kloster in Innsbruck). Pretium est 60 crucigeri austr., per postam 75 crucig.

Viginti et quinque millia Associatorum hujus publicationis circiter numerantur.

2. Die Mission im Heiligen Lande, i. e. Missio in Terra Sancta, folium illustratum quod edit P. Franciscus Angeli, Obs. Provinciae Capistranae filius, Commissarius Genera-

Digitized by Google

lis Terrae Sanctae. Prodit singulis binis mensibus in fasciculis, Viennae et Wirceburgi, et pretium annuae associationis est 2 flor.

IN HISPANIA.

1. REVISTA FRANCISCANA publicacion mensual destinada a la propagacion de la Vener. Orden Tercera de penitencia del Serafico Padre S. Francisco de Asis, aprobada por los Rmos Comisario General apostolico de Espana y Ministro General de la Orden, y bendicida por Pio IX y Leon XIII. Barcelona, Tip. Catolica, calle del Pino 5. — Año XVIII, 1890.

A Patribus Observantis Catalaunensis Provinciae publicatur hoc mensile periodicum et pretium associationis annuae 12 reg. hispanicis quod 3 francis aequivalet.

2. EL ECO FRANCISCANO, Revista mensual consagrada a fomentar la devocion al Serafico Patriarca San Francisco de Asis, a propagar sus tres Ordenes y a promover en ellas la imitacion del santo Fundador, publicada por los Padres del Colegio de Misioneros para Tierra Santa y Marruecos, establecido en Santiago. — Santiago, Imprenta de los Padres Franciscanos. — 1890, Año VI.

Mense Maji anni 1884 initium sumpsit haec publicatio, cura Patrum Missionariorum Regularis Observantiae S. Jacobi de Compostella. Associationis pretium est 5 pesetas per annum intra Hispaniam.

3. EL ECO DE S. FRANCISCO DE ASIS, revista catolica, continuacion de « *la verdad catolica* ». Habana, establecimiento tipografico de Soler, Alvarez y Comp. Calle de Recla, 40.

Singulis etiam mensibus publicatur ab anno 1883.

4. EL MENSAJERO SERAFICO, revista mensual dedicada a los Terciarios y devotos de N. P. S. Francisco de Asis en España y América, dirigida por los FF. Menores Capuchinos de San Francisco, con licencia del Ordinario. Administración libreria Católica de Gregorio del Amo. Madrid, Calle de la Paz, núm. 6.

A Patribus Capuccinis publicatur singulis mensibus et ad VII annum pervenit. Associationis pretium *12 reales* in Hispania, et 20 r. in Unione postali.

IN HOLLANDIA.

SINT FRANCISCUS. Maandschrift voor de Seden van de derde Orde.

Hoc periodicum mensile pro sodalibus Tertii Ordinis editur a Patribus Provinciae Hollandiae a mense Januario 1886.

IN ITALIA.

Praeter ACTA ORDINIS NOSTRI, (ab anno 1882), et ANALECTA ORDINIS MINORUM CAPUCCINORUM (ab anno 1884), quae specialiter eduntur pro Religiosis primi Ordinis, sequentes Franciscanae ephemerides in Italia publicantur:

1. LA CARITÀ, rivista religiosa, scientifica, letteraria.

La Carità Neapoli originem habuit, cura egregii P. Ludovici a Casoria, Min. Ref., et Fratrum Tertii Ordinis Regularis, vulgo Biggi nuncupatorum fundatoris; a Patribus ejusdem Tertii Ordinis praesertim continuatur.

Singulis mensibus per fasciculos 80 vel 90 paginarum in 8° venit in lucem, et pro associationis annuae sumptibus solvendi sunt Franci 13 pro Italia et extra Italiam cum additione expensarum pro transmissione. Sicuti pro *Orfanello*, de quo infra, scribendum editori, Napoli, San Raffaele a Mater DEI.

2. L' ORFANELLO, consacrato al Sacro Cuore di Gesù. Napoli, tip. degli Accatoncelli.

Singulis editur mensibus et solvuntur Fr. 4 pro annua associatione. Scribendum editori, Napoli, San Raffaele a Mater DEI.

Curantibus Tertiariis Regularibus vulgo Biggi, in lucem venit haec publicatio.

3. GLI ANNALI FRANCESCANI, Periodico Religioso dedicato ai Fratelli e alle Sorelle del Terz' Ordine, per cura di alcuni Padri Cappuccini. Milano, tip. Boniardi-Pogliani, Via Unione 20.

Pretium associationis est Fr. 4 pro interno et 5 externis regionibus. Petitur associatio a Redactione degli Annali Francescani, in Conventu PP. Cappuccinorum, fuori di Porta Venezia. Milano.

Bis in mense publicatur hoc folium a Patribus Capuccinis Provinciae Mediolanensis.

4. LETTURE FRANCESCANE, periodico mensile religioso, dedicato ai Figli Terziarii di S. Francesco d'Assisi. Cuneo (Piemonte) presso l'editore libraio Giacomo Stellino, Via Mondovì.

Ut apparet ex titulo, singulis mensibus publicantur praelaudatae Lectiones franciscanae; in eis disputatur de Tertio Ordine, de Sanctis et Beatis ejusdem, etc.

Pretium associationis pro Italia est Fr. 1, 50; extra Italiam 2, 50, vel superadditis transmissionis sumptibus.

A pio quodam saeculari sacerdote inceptae sunt et diriguntur; sed Patrum nostrorum non paucos articulos continent.

5. ECO DI S. FRANCESCO D'ASSISI. Rivista sacro-francescana illustrata, benedetta dal Santo Padre Pio IX e da LEONE XIII. — 1890, Anno XVII.

Digitized by Google

Bis in mense, die scilicet 15 et 30, publicatur. In singulis fasciculis pag. 36, in 8. duae incisiones franciscanae reperiuntur. A Patribus Capuccinis neapolitanis haec publicatio in lucem profertur.

Pro associatione annua lib. 10 solvuntur in Italia, et 14 extra Italiam. Scribendum editori in S. Agnello di Sorrento.

Ab iisdem editoribus publicatur Hebdomadarium periodicum cui titulus: *Stelle e Fiori*, pro lib. 4 annuae associationis.

6. Rivista Mariana, ossia l' Immacolata di Lourdes in Sardegna. Publicazione mensile benedetta da SS. Leone XIII. Anno X. Cagliari, tip. del Corriere. 1890.

Cura P. Justi Serra, Min. Obs. nuperrime defuncti, editur hoc periodicum singulis mensibus et pretium annuae associationis aequivalet 3 Fr. seu libellis italicis.

Petitur associatio a P. Editore, S. Rosalia, in Cagliari. (Sardegna).

7. L' Oriente Serafico, periodico del Terz' Ordine Francescano, istruttivo, morale, ascetico, letterario, ricreativo. 1890. Anno II.

L' *Oriente* anno elapso in lucem prodiit, cura R. P. Basilii a Graecio, nuperrime e vivis sublati. Continuatur a Patribus Obs. Prov. Seraphicae. Associationis pretium L. 3., mittendum P. Directori, *S. Maria degli Angeli presso Assisi.*

8. Guida al Terziario Francescano nel secolo.

Primum semel nunc autem bis in mense publicatur, cura Patrum Ref. Prov. S. Didaci, in Insubria, Novariae in fasc. 32 pagin. et associationis pretium L. 3,50 pro Italia, L. 5 pro exteris nationibus. Peti potest a typographia Petri Reiua, Novara.

9. La Palestina e le rimanenti Missioni francescane in tutta la Terra, Cronaca compilata dai PP. Marcellino da Civezza e Teofilo Domenichelli in varie lingue.

Hoc anno in lucem prodiit novum hoc periodicum, per fasciculos mensiles 64 pag. in 8°., et annuae associationis pretium est Lib. 10, solvendum Romae, *Via Merulana 124, Collegio S. Antonio.*

10. La Crociata, periodico mensile, illustrato, per la diffusione del Terz' Ordine di S. Francesco d' Assisi; Direzione: Torino, Via Principe Amedeo, 16. Abbonamenti, L. 1 all' anno, per 5 copie L. 4. (Serie 2).

In Polonia.

1. Echo trzeciego zakonu sw. O. Franciszka. (id est: Echo Tertii Ordinis S. Francisci) Wychodzi w zeszytach miesiecznie i kosztuje rocznie: w Krakowie 40 centow; z przesylka do Austryji 65 centow, do Niemiec 1 m. 50 fen., do Francyi i Wloch 2 franki, do Ameryki 1/2 dolara. Pojedynczy zeszyt w Krakowie 5 centow. z przesylka 7 ct. 14 fen. Redaktor i Wydawca: Dr. Wladyslaw Milkowski. Redakcyja i Administracyja w Ksiegarni Katolickiéj dra Wladyslawa Milkowskiego w Krakowie.

2. Dzwvonek III Zakonu S. O. N. Franciszka etc. i. e. Campanula III. Ord. S. Francisci lingua polonica èdit. P. Ceslaus Bogdalski, Ord. S. Francisci de Observ. Provinciae B. Mariae Immaculatae Conceptae in Galicia. Prodit Cracoviae semel in mense in fasciculis.

V.

NECROLOGIA

—

Adm. R. P. Alexander M.a Corrado, nostri hujus Collegii decus et ornamentum, virtutum omnium gemma pretiosissima gaudiumque Fratrum universorum, Romae, anno 1830, die 13 Februarii, e claris ac piis parentibus ortus est. Bona indole praeditus lepideque ingeniatus, scholarum Piarum sodalibus magistris, linguae latinae operam dedit.

Hanc ut scite didicit, in Collegium Romanum ingressus est, et per sexennium litteris graecis se dedidit. In studio autem humanarum literarum et rhetorices ita versatus est, ut numismate argenteo decorari meruerit.

Quintodecimo aetatis anno jam expleto, inter Minores de Observantia Romanae Provinciae seraphicum habitum magna cum laetitia cordis induit; jamque solemni votorum nuncupatione Deo dicatus, studium et operam philosophiae impertivit in Conventu Ara-Caeli, animumque ad Sacram Theologiam, per duos annos cum dimidio, adjecit in Conventu Montis Perusiae. Sacerdos tandem factus vocemque Domini ad Missiones eum vocantis humiliter audiens, anno 1852 in Collegium sacrorum suorum operariorum ab Adm. R. P. Zephyrino Muzzani cooptatus, e Genuensi solvens portu, ad hoc Apostolicum Collegium summa

Digitized by Google

cordis hilaritate, die 30 Januarias sequentis anni pervenit.

Per annos 23 in Missionibus infidelium vitam egit. Ut Fratribus summe commodus et affabilis, ita Indis humanissimus erat. Cum facillimis esset moribus, omnes humaniter tractabat: cumque, dum esset in Missione quae vulgo dicitur Tarairi, magnam sibi famam conciliasset apud Indos, quibus nomen est *Comm,* vulgo autem *Tobas,* eorumque gratiam iniisset, persuadere tandem eos potuit, ut Reductionem sibi conderent, ibique sub paterna ejus auctoritate ac directione viverent. DEO igitur favente tamque digno Patre adnitente, anno 1860 nova atque admodum insignis fundatio facta est: et efferata ac vaferrima et vere indomita illa natio inferno jugo colla eripuit et se subjecit imperio defleti fratris et potestati, ac per hoc suavi CHRISTI jugo et vitae civili.

Per sexennium Missionum Praefecti munere functus est, spemque omnium perfectissime explevit. Hinc officii duxit perpolire et absolvere perutile ac pernecessarium opus: *Catecismo de la doctrina cristiana con varias oraciones y prácticas piadosas en lengua Chiriguana con su traduccion literal al Castellano etc.;* quod editum est in oppido Sucrensi anno 1871.

Capitulo an. 1873 celebrato, sodales seu vocales eum sibi in Guardianum elegerunt. In tam periculoso munere obeundo, vir maximi consilii sese ostendit; justitiam et aequitatem omnino servavit. Cumque optime sciret eum, qui praeest aliis, primum esse debere in Regulae et Constitutionum observantia, in exercitio virtutum ac in omnibus aedificantibus operibus; semper et in omnibus se praebuit exemplum bonorum operum, omniumque benevolentiam et auctoritatem sibi comparavit.

Per annos quatuordecim scriptoris munus exequutus est, et per quadriennium Magistri novitiorum clericorumque et Lectoris philosophi dignitatem et officium sustinuit. Sustinuit autem expectationem sui. Pluries in Discretum electus fuit. Semel praefuit electionibus capitularibus ex Commissarii Generalis delegatione ei rite facta, seseque ostendit virum sapientem atque prudentem.

Anno 1883 legere se passus est in Collectorem Missionariorum: quapropter, literis obedientialibus Commissarii Generalis subinde munitus, Fratribus valedicens Romam petivit. Dumque eo esset ac suum ageret negotium, finem quoque imponebat egregio suo operi, quod memoriam ejus immortalem reddere hisce omnibus in regionibus debebat. Abhinc annos quatuor typis mandaverat opusculum cui titulus erat: « *Apuntes sobre la fundacion de la ciudad de Tarija y su Colegio Franciscano* »; nunc vero prelo exscudere curavit opus modeste inscriptum: « *El Colegio Franciscano de Tarija y sus Misiones — Noticias historicas recogidas por dos Misioneros del mismo Colegio — Quaracchi, cerca de Florencia — Tipografia del Colegio de S. Buenaventura MDCCCLXXXIV* ». De cujus excellentis libri multiplici merito multam orationem habuisse scimus viros doctos.

Die 19 Dec. an. 1883 antequam Roma discederet, ut iterum rediret in hoc suum Collegium, Rmus P. Bernardinus a Portu Romatino, tunc Min. Generalis totius Ordinis Min., Commissarium Generalem Fratrum et Collegiorum hujus Reipublicae instituit ac nominavit. Quatuor ergo sociatus sacerdotibus et totidem juvenibus tyronibus, die 17 Oct. anni sequentis, hujus Collegii limina, magna omnium gratulatione, ingressus est. Singula Collegia et Hospitia atque hujus Collegii et Taratae Missiones, suis ipse oculis vidit atque per se visitavit: quo munere fungendo multos variosque et maximos labores suscipere et periculum capitis pro eorum bono saepe saepius negligere sibi opus haud dubie fuit. Idque mirum, quantum profuit ad eorum profectum et consolationem.

Cum scientia et pietate, moderatione et constantia omnibusque veris ac solidis virtutibus vir egregius polleret, non modo de sodalibus bene promeruit, sed etiam de aliis. Primo quidem quod sanctae erat conversationis, et omnes, quibuscum agebat, ad pietatem alliciebat: dehinc quod multos avertit ab omni via mala, et ad veram reduxit salutis viam: denique quod magni erat apud Ill.um ac R.um Archiepiscopum Platensem, cui auxilio fuit in gravibus quibusdam negotiis ad Monasteria spectantibus; ac tandem quod, Provinciali Concilio in oppido Sucre anno superiore convocato, Patres omnes summopere adjuvit. Concilii demum studiis atque laboribus, DEO O. M.

Digitized by Google

ducente, finitis; voluit Venerabilis Praesul, ut ejusdem Concilii Acta ex hispanico in latinum sermonem verteret.

Invite quidem negotium subiit: quippe jam duo fere anni erant, ex quo in languorem inciderat, et ad suos redire cupiebat. Sed hortante Rmo Metropolitano veniamque ei dante, ut ad nos rediret viresque deperditas restitueret, pollicitus est se illud acturum et effecturum ex sententia, impendentis mortis nescius. Ad nos ergo reversus, viribus aliquantisper reparatis, initium versionis fecit. Verum, praeterquam quod fera tussi, qua jam olim laborabat, continue vexabatur, aegrescere et in pejus in diem ruere videbatur. Superiore sane mense atque anno in occasum vergentibus, ingravescere in dies malum visum est, et lecto (aegrotus) teneri debuit. Verumtamen, primis hujus anni 1890 diebus, aliquanto melius se habere dicebat. Capitis vero periclitari nullo modo apparebat. Sed heu! Post primam et dimidiatam noctis horam secundae diei novi vertentis anni, mirus invadit misero nervorum stupor. Monemur ipso temporis momento a sodali. Non currimus, sed volamus ad lectum morientis! et continuo medicum accersimus, qui incunctanter currit subsidio. Inanes conatus! Tantum enim opitulari ei potuit, atque fortasse efficere, quominus mortem obiret ea ipsa nocte. Quippe in magno Epiphaniae festo, hora septima decimoque momento post meridiem supremum diem explevit. — Lamentabilis infirmi conditio prohibuit quominus Poenitentiae et Eucharistiae sacramenta eidem adhiberentur: tantumque Extrema Unctio praeberi potuit. Attamen sanctissimi ejus mores, honestissima vita, invicta fides, firmissima spes, profunda humilitas, perfecta charitas, et erga Deiparam, Seraphicum Patrem atque Sanctos piissimus animus, praedestinationis, licet incerta, signa sunt. Si enim omnis perfecta et cumulata virtus maximi est apud homines ponderis, quanto magis apud Deum infinite bonum?

Arsit insuper studio gloriae Dei et salutis animarum, praesertim vero fratrum, charitati suae concreditarum. Collegium et Missiones adamavit plurimum. Nemini unquam nocuit: aeque omnes peramavit, omnibus benefecit. Numquam scienter jus violavit ullum. Recta tecta praecepta divina habuit. Quidam confrater noster die 12 Decembris an. 1854 genitoribus ejusdem P. Conradi scripsit: « Conradus vivit ut sanctus, laborat ut apostolus, et si debuerit mori, morietur ut martyr ». Cum a principio sensus omnes amisisset, numquam tamen Crucem, vel Crucifixum, vel reliquiarum thecam, quas semper in laeva tenebat (dextram enim mortuam habebat) elabi ex ea permisit: e contra saepius eas osculabatur. Maximo etiam devotionis affectu Bmae V. M. imagines deosculabatur, cum ad alia verba omni sensu carens videretur et esset.

Occubuit igitur colendus Pater, non senectute confectus, sed onere officii oppressus. Finivit enim sexagesimo aetatis anno nondum expleto. Omnes honestates civitatis eum animam agentem viserunt: mortem ejus doluere: funeri severa disciplinae observantia interfuerunt: humationi adstiterunt, supremoque die laudaverunt eum. Luctus cepit civitatem, mortique ejus illacrymata nobiscum est. Quam ergo fuerit civitati nobisque carus, moerore funeris judicatum est.

Rependat Deus singulis omnibus praemia pro merito: det nobis, ut similius fratrem imitari possimus; et anima tandem ejus in pace requiescat.

R. I. P.

Adm. R. P. Hermes Genghi a Recineto, cujus ploramus jacturam, ortum habuit ex honestis parentibus die 24 Octobris 1814, et die 24 Novembris 1832 Ordinem nostrum inter Minores Observantes Picenae Provinciae ingressus est. Lectoris, Definitoris, Secretarii, ac Ministri Provinciae suae officia egregie implevit. A Rmo. P. Raphaele a Ponticulo s. m. Ministro Generali, Romam vocatus, munus Secretarii Generalis Ordinis ultra sexennium sustinuit, interim plures Ordinis Provincias, qua Commissarius Generalis sanctae obedientiae merito perlustrans. Regulae observantiam verbo et exemplo promovit, pietatem ac spiritum orationis ferventer coluit, et formam praeseferens nostrorum antiquorum Patrum, terrena quaecumque firmiter constanterque despexit. Post expletum Secretarii Generalis munus, benedictione Rmi P. Bernardini a Portu Romatino

Digitized by Google

Ministri Generalis in Curia Generalitia manens, operam suam prompto animo et fidelissime in bonum Ordinis praestitit, et quod a servitio ei demandato supererat temporis, totum in aliqua Urbis Ecclesia ad fundendas preces insumebat. Ideo omnes Collegii Fratres honore et amore eum semper prosecuti sunt. Sub finem mensis Februarii morbo correptus, gravique febri, quae non amplius eum deseruit, dire vexatus, coepit viribus destitui. Mortem vicinam praesentiens, pluries, ut Ecclesiae Sacramentis reficeretur, humiliter petiit, quae quidem magna fide et devotione recepit. Tandem, ingravescente morbo, die 6 Martii post horam nonam pomeridianam, sui plene compos, placide animam reddidit Domino Deo suo.

R. I. P.

Recollectorum Provincia SS. Cordis Jesu in Statibus unitis Americae septentrionalis mortem deplorat A. V. P. Innocentii Wapelhorst, Definitoris actualis, qui Ecclesiae sacramentis munitus die 31 Januarii hujus anni in conventu S. Ludovici piissime in Domino obdormivit. Qui natus est in Germania anno 1833 ibique studia fere absolvit et quidem ita, ut morum integritate et diligentia studiorumque profectu inter condiscipulos semper eminuerit.

Anno 1855 profectus in Americam septentrionalem paulo post in civitate S. Ludovici sacerdotio est insignitus. Abhinc per annos viginti tres parochias quasdam administravit, munere cancellarii Archiepiscopi S. Ludovici functus est, in seminario clericali ad S. Franciscum Salesium prope Milwaukee in statu Wisconsin litteras docuit eidemque demum rector per aliquot annos praefuit.

Anno vero 1879 munere illo honorifico se abdicavit et in Provincia SS. Cordis Jesu paulo ante erecta humilem seraphicae religionis habitum, quem diu desideraverat, laetabundus induit. A votis suo tempore emissis usque ad obitum suum in Conventu nostro S. Ludovici variis muneribus magna cum alacritate functus est. S. theologiae lector renuntiatus egregie docuit et praeterea scripsit caeremoniale et liturgiae compendium, quod haud immerito magni habetur, variasque quaestiones per ephemerides publicandas pertractavit; instructor seu magister fratrum tam laicorum quam clericorum factus magna cum circumspectione iis moderatus est; rector missionis seu parochus institutus nulli pepercit labori, ut omnes animas curae suae concreditas ad salutem perduceret.

In omnibus tam variis vitae conditionibus et occupationibus Dei gloriam quoad vixit semper quaesivit. Zelus animarum, quo flagrabat, nullam ei concessit quietem : assiduus erat in confessionibus excipiendis, animabus dirigendis, infirmis visitandis, afflictis consolandis, paratissimus semper erat ad consilium dandum, quod ab ipso expetere solebant sacerdotes vel etiam episcopi in difficilibus negotiis. Erat humilis et modestus, et erga quemlibet benevolum et affabilem se exhibebat. Proinde fideles summa aestimatione et dilectione eum prosequebantur et ad funus ejus quamplurimi lugentes confluxerunt.

R. I. P.

In collegio apostolico ad S. Franciscum civitatis Quito, reipublicae Aequatoris, Americae Australis, die 12 Augusti anni 1889 supremum diem piissime clausit P. Philippus Martinez.

Natus fuit in oppido de Quintana in Hispania, dioeces. Victorien. di 25 Martii 1817. Anno 1833 21 Octobr. Ordinem ingressus, in Conventu Victoriensi Ordini Seraphico nomen dedit, ast rebellione civili brevi exorta, Conventu exire coactus, postquam aliquod tempus domi suae latuisset, in Italiam transiit, ubi terminatis studiis, die 15 Octobr. an. 1843 sacerdotio initiatus fuit. Sacerdos P. Ferdinando Pallares, novos missionarios in Americam ducturo se adjungens, in regnum Peruanum perrexit munus apostolicum exerciturus. In collegio de Ocopa studio linguae *Quichua* tanta diligentia incubuit, ut brevi ea potitus munus missionarii inter infideles Ucayali dictos susceperit et illud sexennio et multo cum spirituali fructu exercuerit, donec mala valetudine coactus in collegium de Ocopa rediret. Viribus dein aliquantulum refectis, superiorum jussu cum tribus sacerdotibus et duobus choristis in civitatem Quito concedens, collegium apostolicum mis-

Digitized by Google

sionariorum ibi, applaudentibus civibus, fundavit, cui dein jam ut praeses, jam vero ut discretus utiliter praefuit.

Erat vir doctus et pius; partus ingenii sui sunt opera lingua hispanica scripta et partim edita: *El Alma devota, El Diario Espiritual, S. Francesco de Sales propuesto por modelo de las almas piadosas etc. La Vida y sermones de S. Leonardo, El Alma amiga de Jesus Sacramentado.*

Praeterea erat indole pacificus, quem sincerus animus, profunda humilitas insuper et religiosa obedientia admodum commendatum et amabilem reddebant; orationis et meditationis studiosissimus, in frequentando choro, exercitio *Viae Crucis* et *visitatione* augustissimi Sacramenti Eucharistiae exemplum Fratribus et fidelibus se praebuit absolutissimum; quare et mors ejus, piissimae vitae exactae similis, ceu sancta ab omnibus reputata fuit.

R. I. P.

In eodem collegio ejusdem civitatis et reipublicae, die 11 Januarii 1890 animam suam Deo reddidit devotissimus Fr. Conradus de Jesu et Maria Ibañez, laicus in Ocilla Hispaniae loco 13 Junii 1848 natus, Ordinem Seraphicum in dicto collegio S. Francisci 7 Julii 1872 ingressus et 9 Julii 1876 solemniter professus. Paupertatis et patientiae amantissimus, exemplar fuit optimi religiosi ad perfectionem spiritualem tendentis.

R. I. P.

R. P. Samuel, almae Reformatae Provinciae Tusciae Filius in osculo Domini obiit die 10 Januarii currentis anni in nostro Coenobio S. Bernardini Senalongae.

Senalongae 16 Septembris 1816 non divitibus, sed piis atque honestis parentibus Dominico Terrosi et Caroni Francisca ortus, mundi pericula atque carnis illecebras a primis annis cupiens vitare de capessendo Franciscalium Reformatorum Instituto secum animo deliberare coepit. Decimo octavo aetatis suae anno libenter in Ordine receptus ex obedientia Scytonium perrexit ut tyrocinium inchoaret. In hoc probationis tempore pietatis, devotionis ac humilitatis specimina dedit praeclarissima, ob quae, prudentiaeque dotem, qua condecoratus erat, atque legum constitutionumque sui Ordinis observantiam, cujus ad mortem usque cultissimus fuit, ex Superiorum jussu, post studiorum curriculum laudabiliter expletum et Sacerdotio initiatus, Guardiani, Vicarii, Novitiorum et Clericorum Magistri atque Monialium Confessarii munere, licet invitus, pluries fungi coactus est. Quaeis officiis communi Religiosorum admiratione et plausu expletis, ex unanimi Patrum Vocalium suffragio una et altera vice in Definitorum Provincialium numerum est cooptatus ac semel Custos electus. Et ad majorem, primam scilicet Provinciae dignitatem electus foret, uti omnium in desiderio erat, si continua ejus infirma valetudo et annorum processus minime obstitissent.

Seraphico nostri Instituti ardore ita flagrabat, ut cum aliqui Religiosi majoris perfectionis studio incensi strictiorem adhuc observantiam aliquibus in Coenobiis inducere desiderarent, ipse Romam petiit apud Superiores Ordinis tam piam causam patrocinaturus. De bono etiam materiali Provinciae fuit semper studiosissimus; et in recuperandis Provinciae suppressis Conventibus, atque in nova aliquorum erectione ut Montis Calvarii et Clanciani, praecipue vero Pauperum Monialium Sanctae Florae, quas Capuccinas vocant, magnam habuit partem et laborem. His virtutibus atque laboribus debilitatus, infirmatus est Sanctae Florae adhuc Monialium Confessarius et per novem circiter menses in lectulo jacuit. Qua in infirmitate, ut plures illius Terrae nobis renuntiarunt, omnium virtutum exempla dedit. Mense autem Augusti anni proxime elapsi, suadentibus medicis, Senalongam venit ad mitiorem atque nativum aerem spirandum. In primis aliqua spes sanitatis effulsit. Ast hyemis superveniente tempore in morbum iterum et graviter incidit, qui sensim sine sensu Patris vires, alias poenitentia fractas intra duos circiter menses penitus consumpsit. Quando mortem sibi instare cognovit, suam ad Dei voluntatem conformans, et a fratribus cum lacrymis circa lectum adstantibus veniam humillime petens, eos ad amorem Dei, et Seraphicam ad invicem dilectionem exhortatus est.

Digitized by Google

Post haec Ecclesiae Sacramentis devotissime receptis expiravit.

R. I. P.

Die vigesima secunda Novembris, anni proxime elapsi millesimi octingentesimi octuagesimi noni ad meliorem vitam transivit in Collegio Missionariorum S. Josephi Civitatis de Pace, Ordinis S. S. P. N. Francisci, R. P. Joannes Bernat.

Natus in Civitate de Reus, dioecesis, seu melius Archidioecesis Tarraconensis in Hispania die vigesima tertia Junii anni 1817, habitum seraphicum induit in conventu Gerundensi Observantis Provinciae Catalauniae, vix aetatem sexdecim annorum nactus, anno 1833.

E conventu expulsus per impiissimam revolutionem, sicut et ceteri omnes Religiosi in Hispania, Julio 1835 ad finem vertente, ad exercitum Caroli V vitae salvandae causa se transtulit.

In Galliam migratus, ibi theologiae vacavit in Seminario Albiensi, ibique ad Subdiaconatum, Diaconatum et Presbyteratum fuit promotus diebus 29 Martii, 4 Aprilis et 13 Junii 1840.

Anno 1841 vix inchoante, in Palaestinam se contulit, atque ad Conventum Damascenum, ut studio linguae Arabicae vacaret, fuit destinatus; in quo adeo profecit, ut ejusdem Civitatis Vice-Parochus fuerit renuntiatus anno 1844 ad finem vertente; quo munere per biennium functus, ad Civitatem Nazareth eodem titulo et munere fuit translatus. Mense Februario 1847 Vice-Parochus Bethlehem in Judaea nominatus, munus exercuit per quinquennium usque ad Novembrem 1852; quo tempore licentiam in Hispaniam revertendi a Superioribus obtinuit, in qua ejus merita et labores quam maxime laudantur.

In Hispaniam rediens de licentia Superiorum iter ad Collegium Missionariorum de propaganda fide S. Josephi Civitatis de Pace in republica Boliviana est aggressus; in quo fidelium confessionibus audiendis totum se dedit. In Guardianum dicti Collegii electus die prima Octobris 1885, munus laudabiliter per triennium laudabiliter exercuit maxime zelans observantiam regulae, legum et consuetudinum; quorum observantiam potius exemplo quam verbo omnibus praedicabat.

Quamvis aetate longaevus et adversa gravatus valetudine, nunquam se a lege jejunii et assistentia Chori . dispensatum voluit. Senio tandem confectus et jussus a Guardiano, ut ab omnibus Communitatis actibus se abstineret, eadem die in lectum decidit, usu linguae et sensuum privatus, et ita biduo in agonia mansit, similitudinem dormientis potius referens quam morientis.

Exiit ex hac vita die 22 Novembris 1889, circa horam octavam ante meridiem; privatus receptione Sacramentorum ob causam supra allatam. Sed quia ejus vita nihil aliud fuit quam continua ad mortem praeparatio, pie confidimus, eum in Domino requiescere, et confratrum precibus commendamus.

R. I. P.

Die 5 Octobris 1889, in missione seu Indorum reductione, vulgo de *Covendo* dicta, vitam mutavit cum morte P. Thomas Hermoso.

In oppido *Lanciego* dicto, episcopatus Victoriensis (olim Calagurritanae) in Hispania, natus die 19 Septembris 1835; curriculum grammaticae, philosophiae ac Theologiae in Seminario Lucroniensi perfecit; habitum S. P. N. S. Francisci in conventu Ambianensi Observantis Provinciae S. Ludovici Episcopi in Gallia induit, die 31 Octobris 1858; in eodem conventu votorum simplicium emisit professionem kalendis Novembris 1859.

Ad Collegium Missionariorum de Pace in republica Boliviana iter aggressus mense Octobris 1862, ad hanc civitatem pervenit mense Martii 1863. Anno eodem emissis votis solemnibus, atque ad sacros Subdiaconatus, Diaconatus et Presbyteratus ordines promotus, regimen reductionis de *Covendo* assumpsit; in qua per integrum annum ad Novembrem 1864 permansit. Dicto mense et anno ad Collegium rediit, ubi totus verbo Dei in oppidis christianorum praedicando una cum P. Fr. Francisco Michaele Cabat se dicavit usque ad mensem Octobris 1867. Iterum ad missionem de *Covendo* reversus, in ea usque ad mensem Septembris 1873 permansit.

Electus in Guardianum Collegii in Capitulo die 1ª Octobris celebrato, rexit Colle-

Digitized by Google

gium per sex menses et sequenti mense Martii suo muneri renuntiavit. Dein Collegio Missionariorum de Arequipa in republica Peruana incorporatus, ad infidelium conversiones, quas Collegium S. Rosae de Ocopa ad ripas fluminis Ucazale habet, se transtulit, earumque Praefectus est electus.

Collegio Missionariorum Civitatis de Pace iterum incorporatus, mense Aprilis 1880, iterum reductioni Indorum Immaculatae Conceptionis de *Covendo* praefuit usque ad obitum suum, mense Octobri 1889. Obiit in ecclesia in medio suorum neophytorum, qui pro animae suae quiete Deum orabant.

R. I. P.

Die 28 Februarii anni currentis animam suam Creatori piissime reddidit P. Seraphinus Rainaldi, Strictioris Observantiae Provinciae S. Bernardini in Gallia.

In Italiae oppido Gazzo 21 Februarii 1811 natus, exactis necessarii studii curriculis, anno 1829 Ordinem Seraphicum amplexus est votaque solemnia 27 Octobris 1830 nuncupavit. Postquam theologiam fere absolvisset, ad sacrum presbyteratus ordinem promotus fuit, ex quo tempore Augustae Taurinorum in cura animarum nostro conventui adnexa plurimum laboravit. Ob virtutes aliasque raras dotes a Fratribus plurimi habebatur, quare nec mirum est, ipsum pluries Guardianum, Custodem custodiae (1852-1855), dein cum Custodia anno 1861 in Provinciam erecta esset, primum Provincialem Ministrum renuntiatum fuisse (1861-64); ab anno 1872, exigentibus suis meritis, et permittentibus temporis adjunctis, usque ad 1889 munere Definitoris Provinciae fungebatur.

Vir erat ingenio festivus, verbi Dei praedicator zelosus, et in primis animo ad amandum Deum et proximum mire compositus; observantiae regularis, orationis tum privatim tum in choro publice erat studiosissimus; neque a norma regulari, quam a magistris suis juvenis acceperat, nunquam recedebat, sed non obstantibus diversis morbis, semper mansit vir ad majorem perfectionem tendens, qua, ut speramus, nunc in caelo potitur.

R. I. P.

Jadrae in Obs. Provinciae S. Hieronymi, regno Dalmatiae, pie obiit P. Donatus Fabianić, Lector jubilatus et ex-minister Provincialis, die 8 Aprilis, anni currentes.

Primam lucem conspexit in loco Pago die 7 Decembris 1808, sacro habitu Franciscano 4 Julii 1826 Jadrae donatus, die 30 Aprilis 1835 per vota solemnia Deo se in religione serviturum obstrinxit. Sacro sacerdotio 4 Septembris 1836 initiatus, lectorem Theologiae agere coepit in dicto Conventu Jadrensi; fuit dein nominatus professor in publico Gymnasio regio Jadrae, quo munere egregie est functus multos per annos.

Erat vir religiosi silentii, humilitatis franciscanae et litterarum amantissimus. In litterarum palaestra in primis nitebatur majorum nostrorum illustria gesta in Dalmatia vicinisque provinciis eruere et enarrare, quo sic Deus per bona, quod olim in filiis seraphicis operabatur, laudetur, et juventus ad sanctiora sectanda invitetur conciteturque. Tandem marasmus senilis vitam adimendo ipsum cum patribus nostris in caelo conjunxit.

Opera, quae edidit, vel in manuscriptis reliquit, hic ordine adponimus:

Opere stampate.

1. Lettera nell'occasione dell'apertura della strada del Velebić.
2. I dipinti di Lesina.
3. Sopra alcuni Conventi in Dalmazia.
4. Storia dei Frati Minori in Dalmazia, Bosnia ed Erzegovina. Volumi 2.
5. La Dalmazia nei primi cinque secoli del Cristianesimo.
6. Il presente ed il passato della Bosnia ed Erzegovina.
7. Il Convento più antico in Dalmazia.
8. I Firmani dei Sultani di Costantinopoli ai Conventi della Bosnia ed Erzegovina.
9. Discorso sulla Storia religiosa e civile della Dalmazia e popoli affini.
10. Illustrazione di alcune Bolle Pontificie (inedito).

Oltre varii articoli storici stampati nei fogli patrii.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

RESCRIPTUM S. C. EPISC. ET REG.

Quo Ministro Generali facultas tribuitur dispensandi in quibusdam casibus super interruptione novitiatus.

Bme Pater,

Fr. Aloysius a Parma, totius Ordinis Minorum Minister Generalis, ad pedes Sanctitatis Tuae humiliter provolutus, exponit quod propter militiae legem aliasve graviores causas, nonnulli Ordinis sui Novitii extra Conventum aliquando pernoctare et per plures dies commorari coguntur; ideo a Sanctitate Tua enixe implorat Orator, ut non obstante hujusmodi interruptione anni novitiatus, et praevia quoad praeteritum sanatione, quatenus opus sit, praefati Novitii vota simplicia servatis servandis emittere valeant, quin Novitiatum iterari teneantur.

Pro qua gratia etc.

Vigore specialium facultatum a SSmo Domino Nostro concessarum, S. Congregatio Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, attentis expositis benigne P. Ministro Generali facultatem tribuit, durantibus praesentibus rerum circumstantiis, cum enunciatis Novitiis dispensandi super interruptione Novitiatus, suppletis tamen diebus absentiae, ad effectum de quo in precibus; ita tamen ut ab iisdem Novitiis emittatur prius declaratio in scriptis sese hoc indulto uti velle; quod declaratio caute servetur in archivo et fiat adnotatio in libris professionum, factaque in unoquoque casu expressa mentione praesentis Apostolici Indulti. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae 15 Januarii 1890.

17108
13.

I. Card. Verga, *Praef.*

Loco ✠ Sigilli.

† Fr. Aloysius Epus Callinicen. *Secret.*

—

EX S. RITUUM CONGREG. (1)

I.

DECRETUM

URBIS ET ORBIS.

Jurium parochialium, functionum, et praeeminentiarum inter Parochos, et Confraternitates laicorum earumque capellanos et officiales.

Ad debitum imponendum finem controversiis, quae inter Parochos et Confraternitates saeculares, earumque capellanos, et officiales super juribus parochialibus, et functionibus ecclesiasticis nonnullisque praeeminentiis, seu praerogativis frequenter exoriri solent, in S. R. C. ab Emo et Rmo D. Card. Colloredo propositis infrascriptis dubiis, videlicet:

1. — An Confraternitates laicorum legitime erectae in Ecclesiis parochialibus habeant

(1) Opportunum judicavimus hoc Decretum publicare, quia in eo continetur jus commune expresse concinnatum ad dirimendas omnes difficultates inter parochos et pia sodalitia enasci solitas.

Digitized by Google

dependentiam a Parocho in explendis functionibus ecclesiasticis non parochialibus?

Resp. *Affirmative.*

2. — An dictae Confraternitates erectae in Cappellis, Oratoriis tam publicis quam privatis, adnexis Parochialibus Ecclesiis, et ab eis dependentibus habeant dictam dependentiam a Parocho quoad dictas functiones?

Resp. *Affirmative.*

3. — An Confraternitates erectae in Ecclesiis publicis habeant quoad easdem functiones aliquam dependentiam a Parocho, intra cujus Parochiae limites sitae sunt Ecclesiae?

Resp. *Negative.*

4. — An Confraternitates erectae in Oratoriis, tum publicis, tum privatis sejunctis ab Ecclesiis parochialibus, quoad dictas functiones ecclesiasticas habeant dictam dependentiam a Parocho?

Resp. *Negative.*

5. — An Benedictiones et distributiones candelarum, cinerum, et palmarum sint de juribus mere parochialibus?

Resp. *Negative.*

6. — An Benedictiones mulierum post partum, Fontis baptismalis, ignis, seminis, ovorum et similium sint de juribus mere parochialibus?

Resp. *Negative, sed Benedictiones mulierum, et fontis baptismalis fieri debere a Parochis.*

7. — An functiones omnes hebdomadae Sanctae sint de juribus mere parochialibus?

Resp. *Negative, prout jacet.*

8. — An celebratio Missae solemnis feria V. in Coena Domini sit de dictis juribus parochialibus?

Resp. *Negative, prout jacet, sed spectare ad Parochos.*

9. — An prima pulsatio campanarum in sabbato sancto sit de dictis juribus parochialibus?

Resp. *Negative, prout jacet, sed spectare ad Ecclesiam digniorem ad formam Constitutionis* Leonis *P. P. X. num. 22 § 14.*

10. — An celebratio Missarum solemnium per annum sive pro vivis, sive pro defunctis, sit de dictis juribus parochialibus?

Resp. *Negative, prout jacet, sed licere confratribus dumtaxat in festivitatibus solemnioribus ejusdem Ecclesiae vel Oratorii, ut in Brundusina sub die 1 Julii anno 1601.*

11. — An expositio quadraginta horarum et benedictio, quae fit super populo, sit de dictis juribus mere parochialibus?

Resp. *Negative.*

12. — An expositio, quae fit cum Reliquiis et sacris Imaginibus, et benedictio quae cum eis fit super populo, sit de dictis juribus parochialibus?

Resp. *Negative, et quoad Benedictiones cum Reliquiis, et Imaginibus serventur Decreta.*

13. — An functiones in praecedentibus octo dubiis, videlicet a dubio 5 ad 12 expressae, peragi possint in Oratoriis privatis contradicente parocho?

Resp. *Satis provisum in superioribus.*

14. — An in dictis Oratoriis privatis, Confraternitatum per confratres statis horis recitari possint horae canonicae cum cantu, vel absque alia licentia Parochi?

Resp. *Affirmative, nisi aliter Ordinarius statuat ex rationabili causa.*

15. — An in dictis Oratoriis privatis sit licita celebratio Missae privatae, assentiente Ordinario loci et contradicente Parocho?

Resp. *Affirmative.*

16. — An Capellani Confraternitatum possint populo denunciare Festivitates et Vigilias occurrentes in hebdomada absque licentia Parochi?

Resp. *Affirmative.*

17. — An parochus, invitis confratribus, docere possit doctrinam Christianam in praedictis Ecclesiis, et Oratoriis publicis, vel privatis a parochiali divisis et separatis?

Resp. *Negative.*

18. — An in saepedictis Ecclesiis publicis Confraternitatum possint haberi publicae conciones, etiam per totum cursum quadragesimae, vel Adventus cum licentia Ordinarii, et absque licentia Parochi?

Resp. *Affirmative.*

19. — An in eisdem Ecclesiis possit celebrari Missa sive lecta sive cantata ante Missam parochialem sive lectam sive cantatam?

Resp. *Negative, nisi aliter Episcopus disponat.*

20. — An ad Parochum spectet facere officium funebre super cadaveribus sepeliendis in saepedictis Ecclesiis et oratoriis publicis Confraternitatum?

Digitized by Google

Resp. *Affirmative, quando tumulandus est subjectus Parocho, intra cujus fines est Ecclesia, vel Oratorium.*

21. — An intra ambitum earundem Ecclesiarum fieri possint Processiones, juxta cujusque Confraternitatis Institutum, absque interventu, vel licentia Parochi?

Resp. *Affirmative.*

22. — An eaedem Processiones fieri possint extra ambitum dictarum Ecclesiarum absque licentia illorum Parochorum, per quorum territorium transeundum est?

Resp. *Negative, nisi adesset licentia Episcopi.*

23. — An in dictis Processionibus Capellani Confraternitatum possint deferre stolam?

Resp. *Negative, extra propriam Ecclesiam.*

24. — An Episcopo accedenti ad Ecclesias publicas Confraternitatum, quae non sint Regularium, neque proprium Rectorem Beneficiatum habeant, porrigendum sit aspersorium a Parocho, in cuius territorio sunt sitae dictae Ecclesiae?

Resp. *Negative.*

25. — An earumdem Ecclesiarum, et Confraternitatum Rectores, et Capellanos possit Parochus, cessante speciali ac legitimo titulo, et ex solo jure parochialitatis compellere invitos ad assistendum functionibus Ecclesiae parochialis?

Resp. *Negative.*

26. — An in saepedictis Ecclesiis Confraternitatum neque parochialibus neque regularibus, retineri possit SS. Eucharistiae Sacramentum sine speciali Indulto Sedis Apostolicae?

Resp. *Negative.*

27. — Praesupposita facultate retinendi, an possit infra annum publice exponi, sine licentia Ordinarii?

Resp. *Negative.*

28. — An possit Parochus se ingerere in administratione oblationum et eleemosynarum in saepedictis Ecclesiis recollectarum, vel capsulae pro illis recipiendis expositae clavem retinere?

Resp. *Negative.*

29. — An in Ecclesia parochiali Confratres, vel eorum Capellani immiscere se valeant, invito Parocho, in ejusdem Ecclesiae functionibus sive parochialibus sive non parochialibus?

Resp. *Negative.*

30. — An Confraternitates sive sint erectae in Ecclesia parochiali, sive extra illam, possint pro libitu, et juxta uniuscujusque peculiaria statuta Congregationes suas facere, absque interventu, vel licentia Parochi?

Resp. *Affirmative, dummodo non impediant functiones, et Divina Officia.*

31. — An possint propria bona administrare, ac de illis disponere, absque ulla dependentia a Parocho?

Resp. *Affirmative.*

32. — Quando Parochus eisdem Congregationibus intersit de mandato Ordinarii, et tamquam ejus delegatus, an possit suffragium decisivum ferre? Et quatenus affirmative?

Resp. *Negative.*

33. — An etiam suffragium duplex?

Resp. *Negative.*

Et ita, salvis tamen conventionibus, et pactis in erectione Confraternitatum forsan factis, concordiis inter Partes initis, et a S. Sede approbatis, indultis constitutionibus synodalibus, et provincialibus et consuetudinibus immemorabilibus vel saltem centenariis declaravit, ac decrevit: si SSmo Domino Nostro videbitur.

Die 10 Decemb. 1703.

Et facta deinde per me Secretarium de praedictis Decretis SSmo Domino Nostro relatione, praevia eorumdem integra lectura, SSmus laudavit benigneque approbavit, et publicari, et, non obstantibus quibuscumque aliis in contrarium facientibus, servari mandavit.

Die 12 Mensis Januarii 1704.

—

II.

Ordinis Praedicatorum
11 Mar. 1890.

P. Fr. Marcellinus Cicognani Procurator Generalis Ordinis Praedicatorum exponens quod plurimi Fratres suimet Ordinis ad devotionem erga Beatissimam Deiparam a Rosario promovendam per Imaginem, quae colitur in Valle Pompejorum, hanc Iconem exponere coeperunt in Ecclesiis ipsius Ordinis: cupiensque eorum fovere pietatem, verum juxta leges a S. Rituum Congregatione sancitas, insequentia Dubia pro opportuna solutione eidem Sa-

Digitized by Google

crae Congregationi humillime subjecit, nimirum:

Dub. I. An liceat in Ecclesiis, ubi canonice erecta est Confraternitas SSmi Rosarii, antiquae Iconi B. MARIAE Virginis de Rosario substituere novam Imaginem Pompejanam? Et quatenus *Negative.*

Dub. II. An liceat Iconi B. MARIAE Virginis de Rosario in uno eodemque Altari parvam Imaginem Pompejanam supponere, vulgo *Sottoquadro?* Et quatenus *Negative.*

Dub. III. An liceat praefatis in Ecclesiis aliud Altare dictae Imagini Pompejanae dedicare? Et quatenus *Negative.*

Dub. IV. An liceat saltem in aliquo loco earumdem Ecclesiarum Pompejanam Imaginem publicae venerationi exponere? Et quatenus *Affirmative.*

Dub. V. An Imaginem Pompejanam visitando easdem Indulgentias Altari SSmi Rosarii concessas Confratres et Fideles lucrari valeant?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem infrascripti Secretarii, exquisitaque vota alterius e Rmis PP. Consultoribus Theologis, propositis Dubiis rescribere rata est *Negative in omnibus.* Atque ita rescripsit ac declaravit die 24 Martii 1890.

C. Card. ALOYSI MASELLA, *S. R. C. Praef.*
VINCENTIUS NUSSI, *Secret.*

—

III.

COMITIA S. R. C. PRO CAUSIS ORDINIS.

Die 27.ª Februarii currentis anni in Comitiis Ordinariis Sacrae Rituum Congregationis discussa fuit, et quidem exaudita, petitio pro extensione Missae et Officii S. Joannis a Capistrano ad Universam Ecclesiam, jam a pluribus annis eidem Congregationi a Rmo Ministro Generali Ordinis Nostri humillime exhibita. Quae favorabilis sententia a Summo Pontifice LEONE XIII benigne approbata confirmataque fuit die 4.ª Maji. De qua autem re fusius altera vice, cum nempe relativum Decretum emanatum fuerit.

Die 4.ª Martii currentis anni, in Aedibus Emi et Rmi Dni Card. L. M. Parocchi, Causae Relatoris, habita est Congregatio Sac. Rit. *Antepraeparatoria* super virtutibus Ven. Servi DEI P. Fr. Angeli a Pas, Sac. Prof. Ord. Minor. S. Francisci, Strictioris Observantiae Reformatorum.

Die 15.ª Aprilis 1890 in Aedibus Vaticanis coram SSmo Dno Nostro LEONE PP. XIII habita est Congregatio Sacr. Rit. *Generalis* super virtutibus Ven. Servi DEI Fr. Michaelis Angeli ab Assumptione, Laici professi Discalceatae Provinciae Neapolis S. Petri de Alcantara.

Die 6.ª Maji currentis anni habita est in Palatio Apostolico Vaticano Congregatio *Praeparatoria* super virtutibus Ven. Servi DEI Fr. Francisci a Ghisone in Corsica, Clerici Professi Min. Obs. Prov. Romanae.

—

EX S. CONGR. INDULGENTIARUM

Rescripta quibus nonnullis Orationibus Indulgentiae conceduntur.

I

BEATISSIME PATER,

Circulus catholicus S. Ignatii Lojolensis, in hac alma Urbe existens, ut magis magisque provehatur cultus erga Sanctum suum patronum, exorat Sanctitatem Vestram, ut concedere velit aliquam indulgentiam, animabus quoque in Purgatorio detentis applicabilem, Christifidelibus qui devote recitavarint sequentem invocationem ab eodem Sancto repeti solitam: DOMINE *mi, fac ut amem te, et ut praemium amoris mei sit amare te magis in dies.*

Quam gratiam...

Sanctissimus Dominus noster LEO XIII in audientia habita die 15 Martii 1890 ab infrascripto Secretario S. Congregationis, Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, omnibus utriusque sexus Christifidelibus, corde saltem contrito, ac devote praefatam jaculatoriam precem recitantibus *Indulgentiam centum dierum,* defunctis quoque applicabilem, semel tantum in die lucrandam, benigne concessit. Praesenti

Digitized by Google

in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis die 15 Martii 1890.

C. Card. Cristofori, *Praef.*

L. ✠ S.

† A. Archiep. Nicopolit. *Secret.*

—

II

Beatissime Pater,

Cardinalis Cajetanus Aloisi-Masella ad Pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter expetit, ut aliquam Indulgentiam benigne concedere dignetur universis Christifidelibus, qui devote recitaverint sequentem ad S. Joseph orationem, a S. Bernardino Senensi concinnatam. « Memento nostri, Beate Joseph; et tuae orationis suffragio apud tuum putativum Filium intercede; sed et Beatissimam Virginem Sponsam tuam nobis propitiam redde, quae Mater est Ejus, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit, et regnat per infinita saecula saeculorum. Amen ».

Quam gratiam...

Sanctissimus Dominus Noster Leo P. XIII in audientia habita die 14 Decembris 1889 ab infrascripto Secretario Sacrae Congregationis, Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, universis Christifidelibus, corde saltem contrito ac devote recitantibus supradictam Orationem, *Indulgentiam centum dierum,* defunctis quoque applicabilem, semel in die lucrandam, benigne concessit. Praesenti *in perpetuum* valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem Congregationis die 14 Decembris 1889.

C. Card. Cristofori, *Praef.*

L. ✠ S.

† A. Archiep. Nicopolit. *Secret.*

—

III

Beatissime Pater,

Petrus Ponti, Praepositus Ecclesiae S. Mariae *Secretae* Mediolani, ad pedes S. V. provolutus, humiliter petit aliquam Indulgentiam Christifidelibus devote recitantibus orationem, heic adjunctam, quae fertur a S. Aloysio Gonzaga esse composita.

Orator sperat eo magis Sanctitatem Tuam hanc gratiam esse concessuram, eo quod mox recurrente tertio saeculo ab obitu ejusdem Sancti, haec etiam gratia valde conferret ad Ejus devotionem in animis, praesertim juventutis, augendam.

Et Deus.

ORATIO

S. Aloysii Gonzagae ad B. Virginem Mariam.

O Domina mea, Sancta Maria, *me in tuam benedictam fidem, ac singularem custodiam et in sinum misericordiae tuae hodie et quotidie et in hora exitus mei animam meam et corpus meum tibi commendo: omnem spem meam et consolationem meam, omnes angustias et miserias meas, vitam et finem vitae meae tibi committo, ut per tuam sanctissimam intercessionem, et per tua merita, omnia mea dirigantur et disponantur opera secundum tuam tuique Filii voluntatem.* Amen.

(Traduzione).

Alla benedetta fedeltà e singolare vostra custodia, o Maria Santissima, mia Signora, io raccomando ora e sempre, e molto più nell'estremo della mia vita, l'anima ed il corpo mio, e tutto mi abbandono in seno della vostra misericordia: ripongo in voi ogni mia speranza e conforto nelle angustie e miserie di questa terra; in voi mi affido in vita e nel punto della morte, affinchè mediante la vostra santissima intercessione ed i meriti vostri, ogni mia cosa sia diretta ed ordinata secondo la vostra volontá e quella del vostro Figlio. Così sia.

Sanctissimus D. N. Leo P. XIII in audientia habita die 15 Martii 1890 ab infrascripto Secretario S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, omnibus utrius-

Digitized by Google

que sexus Christifidelibus, corde saltem contrito ac devote supradictam Orationem recitantibus, *Indulgentiam biscentum dierum* semel in die lucrandam, et defunctis quoque applicabilem, benigne concessit. Praesenti *in perpetuum* valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis die 15 Martii 1890.

C. Card. Cristofori, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Archiep. Nicopolit. *Secretarius.*

—

EX S. POENITENTIARIA.

I

Facultas concessa Episcopis quoad compositionem bonorum.

Sacra Poenitentiaria, de speciali et expressa Apostolica Auctoritate Ordinario N. N. ad annum duraturam facultatem communicat Christifideles

1° Qui Ecclesiae bona immobilia aut census aut jura sine ejusdem Ecclesiae venia alienata acquisierunt;

2° Vel acquisierunt et postea vendiderunt;

3° Vel acquisierunt per emphyteusim;

4° Vel acquisierunt per emphyteusim et postea affrancaverunt;

5° Qui ut patroni vindicarunt beneficia ecclesiastica et capellanias;

6° Qui redemerunt legata pia;

7° Vel affrancaverunt canones et jura irredimibilia;

8° Qui decimas non solverunt;

9° Et horum omnium haeredes et quoscumque successores quoties ob aliquam ex praedictis causis gubernio aut tertiis venditoribus solverunt, aut solvere debent non ultra triginta libellarum millia, et si de decimis sermo sit, dummodo debitum hanc summam non superet, et si agatur de emphyteusi aut alio simili contractu, dummodo canon seu praestatio, juxta legem civilem computata, respondeat capitali summae quae itidem non excedit triginta libellarum millia, de intelligentia aliorum Ordinariorum, si quorum intersit, et de consensu eorum qui respectivas causas pias repraesentant aliorumque interesse habentium, ad compositionem quae, considerato eorumdem fundorum seu jurium valore reali, pretio emptionis, actuali oratorum statu et eo in quo ipsi oratores cum damno Ecclesiae ditiores facti sint, ratione praecipue habita onerum piorum si quae adsint, aliisque omnibus perpensis adjunctis, aequa videatur, de speciali gratia admittendi. Ordinarius vero, quando agitur de fundis, in quibus aliqua sita est Ecclesia, vel de rebus mobilibus, oratores oretenus moneat de obligatione qua tenentur faciendi sub directione Ordinarii pro tempore quod poterunt pro sacrarum aedium et templorum conservatione, et res sacras numquam ad usus profanos adhibendi, et has obligationes debitis modis notificandi suis heredibus et successoribus. Nullum tamen documentum peractae compositionis tradat; quod si illud omnino exigatur, Episcopus per se poterit in scriptis id tantum declarare, eos omni obligatione conscientiae erga Ecclesiam ratione fundorum, canonum etc. etc. exemptos et solutos esse.

Per has litteras eidem Ordinario fit potestas hac ipsa ratione providendi etiam illis, qui hujusmodi bona et jura acquirere, vendere, affrancare, vindicare et redimere postulabunt, et si agatur de decimis, subducta computatione, quae supra pro canonibus et praestationibus statuta est. Quin exinde praeter oratores eorumque haeredes et successores alii releventur; et quod ad patronos attinet, dimisso prorsus jure patronatus, et quin laesa censeantur jura investitorum si adsint.

Praeterea eadem sacra Poenitentiaria praelaudato Ordinario facultatem concedit, sive per se, sive per aliam idoneam ecclesiasticam personam ab eo ad hoc specialiter subdelegandam, oratores in praemissis culpabiles, postquam ut supra se composuerint, a censuris et poenis ecclesiasticis, in quas exinde quomodolibet inciderint, Apostolica Auctoritate absolvendi cum congrua poenitentia salutari et reparatione scandali, meliori, quo fieri poterit modo, prudenti judicio absolventis.

Pecuniae summas ex compositione acceptas ipse Ordinarius quamprimum et quam tutissime possit, favore causarum piarum, ad quas

Digitized by Google

de jure pertinent, investire et ad nutum S. Sedis conservare satagat.

Circa fundos vero, seu jura, quorum valor excedit triginta libellarum millia, recurrendum erit in casibus particularibus ad S. Sedem. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria die 24 Januarii 1890.

F. Segna, S. P. R.
V. Luchetti, S. P. *Substitutus.*

—

II.

Explicatio praefatarum facultatum.

Emo Principe,

Il sottoscritto Vescovo di C... affine di avere una sicura norma di condotta nell'avvalersi delle facoltà concessegli *ad annum,* con data del 24 Gennaro 1890, da codesto Sacro Tribunale, circa la composizione sull'acquisto de' beni di Chiese, umilmente sommette all'E. V. i seguenti dubbi, supplicando perchè gli sieno risoluti:

I. Come dovrà regolarsi il Confessore, chiamato da un moribondo, che abbia fatto illecito acquisto di beni ecclesiastici, quando la composizione sui medesimi sia cosa difficilissima e piena di pericoli?

II. Quando la composizione non si possa subito effettuare, basta la promessa di farla al più presto, perchè un penitente possa essere assoluto dalle censure?

III. Quando sui fondi acquistati dal Demanio gravino dei pesi, l'offerta da farsi all'ente ecclesiastico che ha diritto su quei fondi, deve necessariamente esser tale da bastare per tutti i prefati pesi? E ciò, quand'anche il compratore non abbia fatto lucro sull'acquisto, ma perdita; ovvero si trovi in considerevoli dissesti finanziari?

IV. Quando chi, dopo aver acquistato illecitamente un fondo di Chiesa, l'ha rivenduto, e non vi ha riportato lucro di sorta, lo si può assolvere, senza richiedere altro?

V. Chi ha svincolati i beni di una cappellania, potrà bastare che metta nelle mani del Vescovo una somma, donde si possano adempierne i pesi?

VI. E nel caso di una risposta negativa al dubbio precedente, può bastare la detta somma, almeno in quei luoghi, nei quali, per esimere la eredità dalle tasse governative, solevasi, nel passato secolo, tutta o quasi tutta l'eredità vincolare con pii legati, e con cappellanie, trasmettendosi così ai proprii eredi, con leggerissimi pesi?

VII. Chi non potesse, o non volesse comporsi, dopo tale svincolo, e volesse tenere i beni della cappellania secondo la primitiva istituzione, con farne adempiere i pesi da chi vi sia chiamato, potrebbe ricevere l'assoluzione?

VIII. Nel caso precedente, può il Vescovo ridurre i pesi medesimi, perchè il patrono sia compensato delle spese fatte per lo svincolo?

Che ecc.

Sacra Poenitentiaria Venerabili in Christo Patri Episcopo scribenti ad proposita dubia respondet:

Ad I. Urgendum esse prudenter, et quoad fieri potest, compositionem: et si haec obtineri nequeat vel quia tempus non suppetit, vel ob alias rationabiles causas, satis esse si eam aegrotus haeredibus imponat, aut serio promittat se eam initurum si convaluerit.

Ad II. *Affirmative,* dummodo seria sit promissio et interim removeatur scandalum.

Ad III. Satis provisum per indultum circa compositionem.

Ad IV. Dummodo venditor, de quo in dubio, naturam ecclesiasticam fundi emptori non celaverit, et venditione nullum causae piae praejudicium intulerit, absolvi posse, remoto, si adsit, scandalo, et imposita ei obligatione monendi emptorem, si fieri potest, ut consulat et ipse conscientiae suae.

Ad V. Rem dijudicandam esse in singulis casibus particularibus, juxta normas Ordinariis traditas in indulto circa compositionem: praecipue vero efficiendum ut quoad fieri potest salva sint pia onera.

Ad VI. Rem remitti prudenti arbitrio et conscientiae Ordinarii, qui, in casibus particularibus, ad ea quae animadvertenda proponuntur in indulto compositionis, addere poterit quae in dubio proponuntur.

Digitized by Google

Ad VII. *Affirmative,* si stet institutioni capellaniae: hortandum tamen esse, ut perpetuitati capellaniae cavere studeat; et nisi aliter id fieri queat, etiam per compositionem.

Ad VIII. Si agatur de iis qui, praehabita Ecclesiae venia, bona de quibus agitur vindicarunt et affrancaverunt, neque aliter compensari queant, Ordinarium posse reductionem temporaneam onerum impertire. Si vero agatur de iis qui nondum Ecclesiae veniam assequuti sunt et nunc eam petant, Sacra Poenitentiaria, de speciali et expressa Apostolica Auctoritate, facultatem facit Ordinario C. eamdem reductionem ad tempus et ad effectum, de quo supra, impertiendi.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria die 21 Martii 1890.

R. Card. Monaco, *P. M.*
Hip. Can. Palombi, *S. P., Secr.*

II.
ACTA ORDINIS

—

DECRETUM

Reverendissimi P. Ministri Generalis, quo novae Constitutiones Generales promulgantur.

—

FR. ALOYSIUS A PARMA
TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM
MINISTER GENERALIS.

Omnibus Patribus et Fratribus ubique terrarum Deo *famulantibus et jurisdictioni Nostrae, subjectis, salutem atque seraphicam benedictionem.*

DECRETUM

Constitutiones Generales Ordinis Nostri praesentium temporum exigentiis magis accommodatae in Capitulo Generali anno elapso in hac alma Urbe celebrato Patrum Vocalium judicio fuerunt submissae. Debito examine praemisso, ac factis emendationibus, quae necessariae vel opportunae videbantur, in sessione capitulari diei 10 Octobris 1889 unanimi Patrum consensu dictae Constitutiones fuerunt admissae atque approbatae, ac insimul fuit decretum, ut, praevia revisione a novo Definitorio Generali denuo et accuratius facienda, publicentur ac deinde adamussim observentur. Quare Rmi Nostri Definitorii Patres spatio plurium mensium, tum in peculiari Commissione ad hoc a Nobis instituta, tum in Congressibus Generalibus sub Nostra praesidentia habitis, hanc revisionem peregerunt, ac in sessione diei 13 Martii 1890 absolverunt. Hoc magni momenti negotio sic ad felicem finem perducto, pro officii Nostri debito, auctoritate Capituli Generalis atque Nostra, vigore praesentis Decreti praefatas *Constitutiones Generales Ordinis Minorum* publicamus, et vim legis habentes declaramus, earumque observantiam omnibus Fratribus Nostrae jurisdictioni subjectis commendamus, inculcamus atque praecipimus. Ministros vero Provinciales, qui easdem Constitutiones in quolibet suae Provinciae Conventu quamprimum publicare tenentur, serio monemus atque in Domino exhortamur, ut has Ordinis leges et ipsi prompte observent, et ab omnibus Fratribus suae curae commissis exacte observari faciant.

Datum Romae, in Collegio Nostro S. Antonii Patavini prope Lateranum, die 16 Aprilis 1890.

L. ✠ S.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

De mandato Paternit. Suae Rmae
Fr. Petrus ab Arce Papae,
Secr. Generalis Ordinis.

—

MONITUM.

Ineunte mense Novembri proxime futuro, Deo auxiliante, in Nostro Collegio Generali S. Antonii Patavini de Urbe inchoabuntur studia. Haec Ministris Provincialibus et Custodibus gubernii annuntiantes, eos rogamus, ut Nos per litteras certiores reddere velint, quot et quos juvenes ad Collegium hoc anno mittere intendant, indicando simul, quaenam studia respectivi juvenes jam peregerint atque utrum ad Lectoris officium in respectivis Provinciis postea subeundum, vel ad aliquam ex Missionibus exteris Ordini concreditis fuerint destinati. Receptis Provincialium litteris,

Digitized by Google

ulteriora sive per litteras privatas, sive per *Acta Ordinis* communicabimus.

Assisii, in sacro Conventu S. Mariae Angelorum de Portiuncula, die 13.ª Maji 1890.

Fr. ALOYSIUS DE PARMA,
Min. Glis.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XIV.

VENER. PETRI BARDESII HISPANI, *Laic. Prof. I. Ord.*

Artuniae in Cantabria a piis honestisque parentibus, scilicet Francisco Bardesio regiae Cancellariae Vallisoletanae Advocato, et Casilda Aquinaco, DEI Servus natus est die 6ª Aprilis 1641. Ab ipsa infantia pie educatus, atque divina gratia praeventus, DEUM timere virtutesque excolere coepit; ita ut non aequivoca dederit sanctitatis argumenta. Adolescens, mercaturae causa, a patre una cum duobus fratribus in Mexicum missus est; ast paulo post, sic DEO disponente, ad Peruvianas regiones perrexit, ubi in metallorum fodinis operam impendit, donec aetate jam grandior, gustans et videns quam suavis sit DOMINUS, totum sese illi committere, et dicare in statu religioso decrevit. Bona igitur sua pauperibus distribuit, et valedicens mundi vanitatibus, et insaniis falsis tandem in Chilensem ditionem transmigravit; cumque in Civitatem S. Jacobi pervenisset, monitu Virginis, cujus benigna verba sensibiliter audire meruit, Minoriticae Familiae S. Francisci Regularis Observantiae nomen dedit. Maximo alumnorum gaudio inter Laicos, licet satis instructus, cooptatus, tyrocinium ita peregit, ut in admirationem sui raperet unumquemque; eoque absoluto, frustra obnitente diabolo, professionem emisit. Janitoris quandoque, ut plurimum quaesitoris exercuit munia. Factum hinc est, ut brevi tempore illustraretur, et penes quodcumque personarum genus, tum in ipsa Civitate S. Jacobi, tum in vicinis oppidis ac terris magnam sibi sanctitatis opinionem conciliaret... Constans namque traditio est, et fama perennis, quod divina et ecclesiastica praecepta diligentissime custodiverit; quod theologalium aeque àc cardinalium virtutum habitum praesetulerit, quod sui Instituti leges, et evangelica consilia sedulo semper impleverit; quod orationi assidue vacaverit; quod omni asperitatum genere carnem crucifixerit; quod tenero pietatis sensu Deiparam Virginem fuerit prosecutus; quod denique licet heroico virtutum omnium exercitio magnus haberetur ab omnibus, ipse tamen solus se magnum esse prae humilitate nesciverit. DEUS autem, qui abundanter semper retribuit iis, qui ipsum toto corde diligunt, virtutibus ac sanctitati Famuli sui multiplici supernorum donorum privilegio splendidiorem addidit claritatem. Divino enim amore aestuans Vener. Petrus saepius in ecstasim raptus est; prophetico lumine ditatus futura praedixit, occulta praenovit, abdita cordium penetravit; miraculorum praesertim testimonio illustris innumeros prope sanitati restituit. Quae cum ita sint, mirum non est si Vener. DEI Servi adhuc viventis sanctitatis opinio tam longe, lateque pervagata fuerit, ut nullus jam esset, qui de ejus laudibus non loqueretur.

Finis tandem advenit peregrinationis ejus, ut ex hac lacrymarum valle transiret in gaudium DOMINI sui. Jejuniis enim ac laboribus fractus in morbum incidit. Quamobrem in valetudinarium delatus magni coenobii civitatis S. Jacobi, praenuntiato mortis die, et Sacramentis Ecclesiae piissime receptis, die 12ª Septembris anni 1700, jaculatorias recitans preces, piissime obdormivit in DOMINO. Statim ac ejus pretiosus obitus innotuit, incredibile dictu est quae et quanta fuerit totius civitatis commotio quantusque ex quolibet civium ordine ad invisendum cadaver concursus. Omnes Sanctum obiisse conclamabant; omnes reliquias carpere adnitebantur. Parentalibus nobilissimi quilibet adstiterunt, uterque Clerus, Episcopus, Magistratus, ipseque Reipublicae Praeses. Verum, cum nimis excresceret hujusmodi populi concursus, nec militares copiae ad fervidam tantae multitudinis devotionem coercendam valerent, necesse fuit exequiarum solemnitatem abrumpere, et Venerabilis corpus abscondere; quod tandem tertia die sepulturae traditum est.

Digitized by Google

Fama sanctitatis, virtutum, ac miraculorum nostri Ven. Petri, quae in ejus vita constanter viguit, adeo percrebuit post ejus mortem et sepulturam apud omnes Chilenses, ut Rmus Episcopus Civitatis S. Jacobi manus admoverit constructioni Processus sua auctoritate ordinaria super eadem fama sanctitatis etc., eoque feliciter absoluto, ad Urbem transmiserit, ubi in actis Sac. Congregationis exhibito, et servatis servandis aperto, Causae Postulator, obtentis prius aliquibus dispensationibus, *Commissioni* porrexit super Causae Introductione, et pro ejus admissione, et signatura humillime supplicavit; nec spes eum fefellit. Immortalis enim memoriae Benedictus XIV. qui tunc erat Summus Pontifex, illam *Commissionem* propria manu signavit die 11ª Maji 1754; ipsoque probante, in Ordinariis S. C. Comitiis habitis die 3ª Martii 1756 confirmata fuit sententia per Judices a Rmo Episcopo Chilensi delegatos prolata super cultu Ven. Servo Dei nunquam exhibito, sive super *paritione* decretis S. Mem. Urbani VIII. Vix utroque illo judicio absoluto, aditus patuit constructioni alterius Processus super fama sanctitatis vitae, virtutum, et miraculorum in genere Ven. Servi Dei, nulla interposita mora, pro relaxatione Litterarum, quas *Remissoriales* vocant, Sanctissimo Doctissimoque Pontifici supplices preces exhibuerunt Postulatores. Sed quamvis hujusmodi preces benignissime exceperit Pontifex, petitasque Litteras illico expediri jusserit, eae tamen nonnisi anno 1775 electis Judicibus exhiberi potuerunt. His demum exibitis, licet constructioni Processus manus admota fuerit, nihilo tamen minus turbulentissimorum temporum injuria, et peculiaribus Chilensis ditionis adjunctis ita poscentibus ab incepto opere plus semel cessari debuit; quod totidem vicibus reassumptum, annis nempe 1793, 1820, 1846, ad exoptatum tandem exitum anno 1853, Deo adjuvante, perductum est.

Sperandum profecto non erat, ut in opere jam satis per se arduo, tam procul ab Urbe, et in regionibus admodum dissitis confecto, per tantum annorum spatium protracto, tot Notariorum, non ejusdem semper peritiae, manibus volutato, omnia adamussim impleta, et servata invenirentur. Et de facto, cum debita solertia talis Processus perlustratus fuerit, quaedam minus recta, et inexacta in eo reperta fuere; unde, ne ex his aliquod praeclarissimae Causae praejudicium exurgeret, supplici prece fel. rec. Pius IX. exoratus fuit, ut sua auctoritate et clementia defectus istos, qui Actorum validitati obesse utcumque poterant, dignaretur sanare: et utique Sanctitas Sua his precibus benigne annuit. Nihilominus, ut negotio tanti momenti melius, et securius consuleretur, a Sacra Rituum Congregatione impositum fuit Rmo Episcopo S. Jacobi, ut in ea Civitate, in qua Vener. Petri mortales exuviae pie religioseque asservantur, auctoritate apostolica novus Processus *Suppletivus* construeretur. Qui utique constructus fuit; ac Romam delatus anno 1882, praedictae Sacrae Congregationi traditus est: adhuc autem in cancellaria jacet... Verum erit maxima cura et sollicitudo Postulatoris Generalis Ordinis, ut haec Causa, jam satis antiqua, in posterum alacriter prosequatur, ac quam primum ad felicem exitum, uti sperare licet, perducatur, ad gloriam Dei et Ordinis nostri, nec non ad fovendam pietatem inter fideles populos, maxime inter Chilenses, qui saepe efficax Ven. Petri patrocinium apud Altissimum experti, eum magna veneratione prosequuntur, atque copiosas etiam eleemosynas ad ejus Causam agendam non semel sunt largiti.

Extat brevis Vita Vener. Petri Bardesii Hispanico sermone conscripta, quae nunc denuo in civitate S. Jacobi, vulgo *Santiago*, edita fuit.

III.
VARIA

SERIES PRAELATORUM

Qui Vicariatus et Provincialatus Ministerio functi sunt in Alma S. Antonii Observanti Venetiarum Provincia (1).

1. 1445. R. P. Petrus Bonus, Veronensis, electus in capitulo Arceruptae celebrato (2).

(1) Desumpta ex Archivo Provinciali, in qua Documenta authentica asservantur ab ejusdem Provinciae fundatione usque in praesens.

(2) Hic est annus in quo Patavii peracta est separatio a PP. Conventualibus.

Digitized by Google

1446. Idem confirmatur in capitulo Vicetiae S. Blasii celebrato.

2. 1447. R. P. Ludovicus a Vicetia, electus in capitulo s. Francisci Scledi celebrato.

1448. Id. confirm. in capitulo Campi s. Petri celebrato.

1449. Id. confirm. in capitulo s. Job Venetiarum celebrato.

1450. R. P. Petrus Bonus a Verona, pro secunda vice electus in capitulo s. Petri in Viminario.

3. 1451. R. P. Petrus a Vulpa, alias Lodovicus nuncupatus, electus in capitulo s. Francisci Vinearum Utini.

1452. Id. confirm. in capitulo Arceruptae Veronensi celebrato.

1453. R. P. Ludovicus a Vicetia, pro secunda vice electus in capitulo s. Blasii Vicetiae.

1454. Id. confirm. in capitulo s. Francisci Mantuae.

4. 1455. R. P. Petrus Maurocenus, Venetus nobilis familiae Morosini, virtutibus nobilior, electus in capitulo s. Francisci Magni, Paduae.

1456. Id. confirm. in capitulo s. Francisci a Vinea Venetiarum.

1457. R. P. Ludovicus a Vicetia, pro tertia vice electus in capitulo s. Blasii Vicetiae.

1458. Id. confirm. in capitulo s. Job, Venetiarum.

1459. Id. confirm. in cap. s. Mariae Gratiarum extra Mantuam.

5. 1460. R. P. Blasius a Vicetia, electus in capitulo s. Francisci Vineae Venetiarum.

1461. Id. confirm. in capitulo s. Francisci Magni Paduae.

6. 1462. R. P. Paulus a Verona, electus in capitulo s. Mariae Gratiarum extra Mantuam.

1463. Id. confirm. in capitulo s. Petri in Viminario.

1464. Id. confirm. in capitulo Campi s. Petri.

7. 1465. R. P. Ludovicus Lauredanus, nobilis Venetus, apud alios P. Bartholomaeus, electus in capitulo Vinearum Utini.

1466. Id. confirm. in capitulo s. Blasii, Vicetiae.

1467. Id. confirm. in capitulo s. Francisci, Mantuae.

8. 1468. R. P. Franciscus Raimundo, nobilis Venetus, electus in capitulo s. Petri in Viminario.

1469. Id. confirm. in capitulo s. Bernardini, Veronae.

1470. Id. confirm. in capitulo s. Mariae a Jesu, Tarvisii.

9. 1471. R. P. Ludovicus a Scossa-Claudia, electus in capitulo s. Mariae Gratiarum prope Mantuam.

1472. Id. confirm. in capitulo s. Francisci Magni, Paduae.

1473. Id. confirm. in capitulo s. Job, Venetiarum.

1474. R. P. Franciscus Raimundo, pro secunda vice electus in capitulo s. Danielis, Leonici.

1475. Id. confirm., pro tertia vice, in capitulo s. Petri in Viminario.

1476. Id. confirm., pro quarta vice, ibidem, ut supra.

10. 1477. R. P. Franciscus Contarenus, Patritiae familiae Contarini, Venetus, electus in conv. s. Mariae a Jesu Tarvisii.

1478. Id. confirm. in capitulo s. Mariae extra Mantuam.

1479. Id. confirm. s. Crucis Bigulini prope Vicetiam.

1480. R. P. Franciscus Raimundo, pro quinta vice electus s. Francisci ad Desertum prope Venetias in Insula.

1481. Id. confirm. in capitulo extra Mantuam in conv. s. Mariae Gratiarum celebrato.

1482. Id. confirm. in capitulo s. Mariae a Jesu Tarvisii.

11. 1483. Beatus Bernardinus a Feltria, Tomitanus dictus, electus in capitulo s. Petri in Viminario celebrato.

1484. R. P. Ludovicus a Vicetia, pro quarta vice electus in capitulo s. Crucis Bigulini, Vicetiae.

1485. R. P. Franciscus Contarenus, pro secunda vice electus in capitulo Campi s. Petri celebrato.

Digitized by Google

1486. Id. confirm. in capitulo s. Blasii, Vicetiae celebrato.

1487. Id. confirm. in capituli s. Francisci Vineae, Venetiarum.

12. 1488. R. P. Franciscus de Montaneana, electus in capitulo Campi s. Petri celebrato.

1489. Id. confirm. in capitulo s. Crucis Bigulini.

1490. Id. confirm. in capitulo Riperii s. Ludovici.

1491. R. P. Franciscus Contarenus, pro tertia vice electus in capitulo Tarvisii celebrato.

1492. Id. confirm. in capitulo s. Bernardini, Veronae.

1493. Id. confirm. in capitulo s. Crucis Bigulini prope Cittadellam.

13. 1494. R. P. Ludovicus a Turre Veronensi, qui fuit Vicarius Generalis Cismontanae Familiae, electus in capitulo Vicetiae s. Blasii celebrato.

14. 1495. R. P. Ludovicus a Patavio, electus in capitulo s. Job, Venetiis celebrato.

1496. Id. confirm. in conv. Mantuae s. Francisci Magni.

1497. R. P. Ludovicus a Turre, pro secunda vice electus in capitulo Riperii s. Ludovici.

15. 1498. R. P. Albertus a Falcibus Veronensis, electus in conv. s. Blasii Vicetiae.

1499. R. P. Franciscus a Montaneana, pro secunda vice, electus in capitulo s. Mariae Gratiarum prope Mantuam.

1500. Id. confirm. in conv. Leonici s. Danielis.

1501. Id. confirm. in capitulo Schledi s. Francisci celebrato.

16. 1502. R. P. Bonaventura De-Righettis Veronensis, electus in conv. Riperii s. Ludovici.

1503. Id. confirm. in capitulo Mantuae celebrato, tempore Capituli Generalis.

1504. Id. confirm. in capitulo Tarvisii celebrato.

17. 1505. R. P. Hieronymus a Strata, Patavinus, electus in capitulo s. Crucis Bigulini prope Vicetiam.

18. 1506. R. P. Ludovicus a Vicetia, electus in capitulo Paduae s. Francisci Magni.

1507. Id. confirm. in capitulo Veronae celebrato.

1508. Id. confirm. in capitulo Vicetiae celebrato.

19. 1509. R. P. Hieronymus ab Auricalco Veronensis, electus in capitulo celebrato in conv. s. Francisci ad Desertum in Insula prope Venetias.

1510. Id. confirm. in capitulo Tarvisii celebrato.

1511. Id. confirm. in capitulo s. Francisci Vineae Venetiarum.

20. 1512. R. P. Franciscus Georgius Zorzi, Patritius Venetus, electus in capitulo Tarvisii. Vir iste fuit et Platonica Philosophia et Harcanorum Hebraicae linguae cognitione insignis, ut et liber problematum Sacrae Scripturae et alter de Harmonia mundi plene testantur.

1513. Id. confirm. in capitulo s. Mariae Gratiarum prope Mantuam.

1514. Id. confirm. in capitulo Patavii celebrato.

21. 1515. R. P. Seraphinus de Mantua, electus in capitulo Clodiae celebrato.

1516. Id. confirm. in capitulo Portusgruarii celebrato.

1517. Id. confirm. in capitulo s. Mariae Miraculorum Motthae.

N°. 21 Universim Vicarii Provinciales, et N°. 73 confirmationibus computatis.

—

ANNO DOMINI 1518.

Ab hoc anno Vicarii Provinciales creati sunt titulo Ministri Provinciae.

1. 1518. R. P. Nicolaus Malipiero, Nobilis Venetus, electus in capitulo s. Mariae Gratiarum extra Mantuam celebrato.

1519. Id. confirm. in capitulo Vicetiae s. Blasii.

2. 1520. R. P. Augustinus de Padua, electus in capitulo Paduae celebrato. — Deponitur praedictus P. Nicolaus

Digitized by Google

et electus in ejus locum fuit P. Augustinus Patavinus.

1521. Id. confirm. in capitulo Mantuae celebrato.

3. 1522. R. P. Franciscus Georgius, Zorzi, pro secunda vice electus in capitulo Clodiae s. Francisci.

1523. Id. confirm. in capitulo Plebis-Sacci s. Mariae Gratiarum.

1524. *Hoc anno celebratum est Capitulum Generale Mantuae tempore Hilarionis Sacchetti, Generalis commissarii, et annus transivit sine electione Ministri Provincialis.*

4. 1525. R. P. Nicolaus Malipiero, pro secunda vice electus in capitulo Patavii celebrato.

1526. Id. confirm. in capitulo Campi s. Petri.

5. 1527. R. P. Hieronymus ab Auricalco Veronensis, qui supra: Vic. Prov. ad ann. 1509, electus in capitulo s. Mariae Miraculorum Motthae.

1528. Id. confirm. in capitulo Riperii s. Ludovici.

1529. R. P. Nicolaus Malipiero, pro tertia vice electus in capitulo Plebis-Sacci.

6. 1530. R. P. Antonius Serena, Venetus, electus in capitulo s. Crucis Cittadellae.

1531. *Non est celebratum capitulum.*

1532. Id. confirm. P. Antonius in capitulo Schledi s. Francisci.

7. 1533. R. P. Gabriel Galvagno de Mantua, electus in capitulo s. Francisci Magni Mantuae.

1534. Id. confirm. in capitulo Riperii s. Ludovici.

1535. Id. confirm. in capitulo Mantuae celebrato.

1536. R. P. Franciscus Georgius, Zorzi, pro tertia vice electus in capitulo Feltriae s. Spiritus.

8. 1537. R. P. Joannes Barbaro, Nobilis Venetus, electus in capitulo s. Francisci Vinearum Utini.

1538. Id. confirm. in capitulo Schledi s. Francisci.

9. 1539. R. P. Hieronymus Contarenus, Contarini, Nob. Venetus, electus in capitulo s. Francisci a Vinea Venetiarum.

1540. Id. confirm. in capitulo Generali Mantuae S. Francisci habito.

1541. Id. confirm. in capitulo Veronae s. Bernardini habito.

10. 1542. R. P. Paulus de Bérgomo, electus in capitulo Vineae Venetiarum.

1543. Id. confirm. in congr. conventus Plebis Sacci.

1544. Id. confirm. in congr. conventus s. Francisci Paduae.

11. 1545. A. R. P. Paulus Manino Utinensis, electus in capitulo Mantuae celebrato.

1546. Idem Provinciam rexit *sine celebratione capituli.*

1547. A. R. P. Joannes Barbaro pro secunda vice electus in capitulo Patavii celebrato.

1548. Id. confirm. sine capitulo a Reverendissimo P. Generali Ministro.

1549. Id. confirm. in congressu Paduae habito.

1550. A. R. P. Antonius Serena, pro secunda vice electus in capitulo Veronae celebrato.

1551. Id. confirm. in congressu Vineae Venetiarum.

1552. Id. Provinciam rexit sine capitulo.

1553. A. R. P. Paulus Bergomensis, pro secunda vice electus in capitulo Mantuae habito.

1554. Id. confirm. in congr. Vallis-Agni.

1555. A. R. P. Joannes Bárbaro, pro tertia vice electus in capitulo Arce-Tani celebrato.

1556. Id. Provinciam rexit, sine capituli celebratione.

1557. *Non fuit celebratum capitulum.*

1558. Id. confirm. in congr. s. Francisci Schledi.

1559. *Non est celebratum capitulum.*

1560. A. R. P. Benedictus Bragadenus, Bragadin Nob. Venetus, electus in capitulo Patavii celebrato.

1561. Id. confirm. in congr. s. Francisci Vineae Venetiarum.

12. 1562. A. R. P. Antonius Bergomensis, electus in capitulo Mantuae celebrato,

Digitized by Google

cui praefuit Rmus P. Franciscus Zamorra, Minister Generalis.

1563. Id: confirm. in congr. s. Job Venetiarum.

13. 1564. A. R. P. Hieronymus Hispanus, electus in capitulo Veronae s. Bernardini, qui tamen non venit ad regendam Provinciam.

14. 1564. A. R. P. Seraphinus Montalbano a Conelliano, fuit Generalis Vicarius electus in capitulo Insulae Scalarum habito.

1566. Id. confirm.

1567. Id. confirm. in congr. Plebis-Sacci.

15. 1568. A. R. P. Seraphinus de Schledo, electus in capitulo Mantuae celebrato.

1569. † Moritur praefatus Minister et eligitur in Vicarium Provincialem P. Angelus a Valle Agni Commissarius Apostolicus.

16. 1570. A. R. P. Franciscus Visonus Januensis, electus in capitulo Leonici celebrato.

1571. Id. confirm. in congr. habita in conv. S. Danielis Leonici.

1572. Id. confirm. Ibidem.

17. 1573. A. R. P. Seraphinus Montalbano, pro secunda vice electus in capitulo Plebis Sacci habito.

(Continuabitur).

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

Constitutiones Generales Ordinis Minorum, a Capitulo Generali Romae in Collegio Sancti Antonii Patavini anno 1889 celebrato revisae et approbatae, jussu et auctoritate Rmi P. Aloysii a Parma, Ministri Generalis totius Ordinis Minorum, publicatae. — Ad Claras Aquas (Quaracchi) prope Florentiam, ex Typographia Collegii S. Bonaventurae 1890. In 8. gr. Pag. XV-110. Pretium L. 1, 50.

S. Bonaventurae, Seraphici Doctoris, tria opuscula; *Breviloquium, Itinerarium mentis in Deum* et *de Reductione artium ad Theologiam,* edita studio et cura PP. Collegii a S. Bonaventura. — Ad Claras Aquas (Quaracchi) ex Typographia Collegii S. Bonaventurae 1890. In 8. Pag. VIII-437. Pretium L. 3.

Incitamenta Seraphica ad Fratres Expulsos, ex periodico Acta Ordinis Minorum excerpta. Vol. I. — Ad Claras Aquas (Quaracchi), ex Typ. Collegii S. Bonaventurae 1890. In 16. Pag. VI-254. Pretium L. 1, 50.

P. Anastasio Bocci, Min. Obs. — Per l'inaugurazione della Biblioteca C. Cantù nella sede del circolo educativo S. Sebastiano in Livorno. Firenze tipografia di Enrico Ariani Via Ghibellina 53-55. 1890.

Anonymus. — Regula trzeciego Zakonu S. O. Franciszka Serai zlagodzona przez Konstytucya Ojca S. Leona XIII, z dodatkiem niektórych stósownych nabózénstw. III. poprawne wydanie (Wlasnosć prawna zastrzega sobie Wydawca). Poznari czcionkami Drukarni Kuryera poznanskiego 1890. In-16. Pag. XXXI-279.

Anonymus Ref. — Le T. R. P. Séraphin de Gazzo, Notice biographique publiée par ses Confrères. Nice. Imprimerie, lithographie et librairie J. Ventre et C.ie Rue de la Préfecture, 6 et place de la Préfecture 1. 1890.

Anonymus Capuccinus. — Missionum Ordini Fratrum Minorum Capuccinorum commissarum descriptio pro anno 1890. Romae, ex typographia « editrice industriale » in-16. pag. 80. — Peti potest a *P. Egidio da Milano, Archivista Cap.* Via S. Nicola da Tolentino 74. Roma (E.) (pret. L. 0, 75).

P. Bonaventura a Soriano, M. R. — Elogio Funebre di Mons. Filippo de Simone Vescovo di Nicotera e Tropea, per Padre F. Bonaventura da Soriano Ministro Provinciale Mi-

Digitized by Google

nore Riformato, letto nel duomo di Tropea il giorno 16 Gennajo 1890, trigesimo della morte dell' Elogiato. — Napoli Stab. Tip. Cav. Gennaro Salvati Maddalena dei Spagnoli, 19. 1890.

P. Candidus Mariotti, Min. Obs. — Il Venerabile Franceschino da Ghisone in Corsica, Chierico Prof. dei Min. Oss. modello di perfezione cristiana e religiosa, per P. Candido Mariotti, Postulator Generale dell' Ordine medesimo. Genova, Tipografia Arcivescovile 1890. In-16 pag. VIII-191.

(La presente operetta si vende in Roma, Collegio S. Antonio di Padova, Via Merulana 124 pr. L. 1).

P. Carmelus a Neapoli, M. R. — Terzo Ordine Francescano secondo le recenti disposizioni di Sua Santità Leone PP. XIII e le posteriori dichiarazioni della S. C. commentato istoricamente e canonicamente per P. Carmelo da Napoli, Ex-Definitore Generale M. R. Napoli, Tipografia degli Accattoncelli, San Raffaele a Mater Dei 1890.

P. Frediano Giannini, Min. Oss. — In morte del M. R. P. Remigio Buselli, Minore Osservante. Discorso funebre del P. Frediano Giannini, del medesimo Ordine. In Livorno, dalla Tipografia Franc. Vigo, 1890. In-8 pag. 28.

P. Hugolinus Fasolis, Min. Oss. — Novena della Natività di Maria Vergine del P. Ugolino Fasolis da Sommariva, Minore Osservante, predicata nel santuario della Consolata in Torino, 2ª edizione riveduta dall'Autore. Napoli, Stabilimento Tipografico Libraro di. A. e Salvatore Festa 1890. In-16 pag. 286.

P. Jesualdus Machetti, Min. Obs. —
1. — Ordem Terceira da penitencia segundo a Constitução di sua santidade o Papa Leão XIII de 30 de Maio de 1883 traduzida livremente do italiano por Frei Jesualdo Machetti Prefeito das Missões. Manaos Typographia Religiosa 1889.
2. — As Vantagens espirituaes e temporaes que se podem alcançar ouvindo devotamente a santa missa, segunda ediçao. Manaos Typographia Religiosa 1889.

P. Julianus Lambrechts, Min. Rec. — Nécrologe de l'Abbaye Benédictine de Saint Trond, précédé d'une notice sur la même Abbaye, par le Père Julien Lambrechts, Récollet Saint-Trond. — Tipogr. H. Vanwest-Dubois, au St Esprit, rue de Tirlemont 1889. In 8. Pag. 200.

P. Leonardus M. Wörnhart, M. R. — Maria, die wunderbare Mutter Gottes und der Menschen nach allen Gesichtspunkten dargelegt und mit sehr zahlreichen Stellen der hl. Väter und theolog. Schriftsteller begründet von P. Leonardus Maria Wörnhart O. S. F. (Prov. Tirol. S. Leopoldi), Lector der Theologie. Innsbruck, Druck und Verlag von Fel. Rauch 1890. (Pag. 447 in 8°).

Melchior (P.) a Tivisa, Min. Cap. — Compendio de Elocuencia sagrada en cuarenta lecciones: compuesto por el P. Melchior de Tivisa, Misionero Capuchino. Con licentia eclesiastica. Barcelona, Libreria y Tipografia Catolica Pino 5. 1890 In 12°. Pag. 270.

P. Petrus Bapt. a Falconara, M. O. — Libro primo, 12 sonate per harmonium od organo, del P. Pierbattista di Falconara M. O. Organista del Collegio Internazionale di S. Antonio in Roma. Prezzo netto: Lire 4 Prop. dell'Autore. Lit. D. Consorti Roma. Pietro Cristiano Via Condotti N. 76 Roma. Piazza Borghese N. 91 Roma.

P. Petrus Bapt. a Falconara, M. O. — Una critica musicale della Civiltà Cattolica, per F. Pierbattista da Falconara, Min. Oss. Organista del Collegio di S. Antonio in Roma. Roma, Tipografia Editrice-Industriale di M. Lovesio. Piazza S. Ignazio N. 127. 1890.

P. Stephanus Schoutens, Min. Rec. — Maria's Vlanderen of Beschryving van de wonderbeelder en merkweerdige bedevaartplaatsen van O.-L.-V. in Oost-en West- Vlaanderen, door P. Fr. Stephanus Schoutens, Minderbroeder-Recollect. Antwerpen. Van Os-De Volf. 1890.

(Flandria Mariana, sive historia statuarum et peregrinationum B. M. V. in provinciis Flandriae Orientalis et Occidentalis. Editio altera. Pretium 1,00).

Digitized by Google

V.

NECROLOGIA

—

Ex funebri sermone, quem in Ecclesia nostra S. Francisci civitatis Guayaquil, in republica Peruana Americae meridionalis, habuit Dr. Isidorus Barriga, Vicarius Generalis ejus dioecesis, die 2ª Decembris 1889, sequentia exscribimus:

P. Bernardinus Alessandrini, conventus S. Francisci civitatis Guayaquil Guardianus, ibidem die 1ª Novembris an. 1889 sancto fine quievit. Laureti in Italia natus est die 9 Februarii 1837, et obtenta 1855 religiosa veste sanctique Francisci regulam professus, anno 1860 ad sacrum presbyteratus ordinem promotus fuit.

Quum in Italia eo tempore nuperrimo rei publicae formae novae passim inducerentur, ipse cum quibusdam sociis, accepta superiorum benedictione, in rempublicam Columbiae (Americae meridionalis) civitatem vero Cali concessit, unde tamen eamdem fere ob causam brevi emigrare coactus, in rempublicam Peruanam transiit; a celebri viro Patre Gual, Ex-Definitore Generali, anno 1864 ad civitatem Guayaquil missus, ibidem ad mortem usque permansit zelantis apostoli vitam agendo.

Charitate Christi ductus nihil praetermittebat, quo animarum salus ultro promoveri posset; pauperes, divites, sanos et infirmos, magnos et humiles, verbo, exemplo et sacramentorum dispensatione ad Jesum sequendum instruebat, vocabat, trahebat. Purissimae Virginis Mariae, a Laureto dictae, addictissimus, cultum inter fideles plurimum promovebat, cujus et favorem haud raro in difficillimis suis laboribus expertus est. Tertium S. Francisci ordinem in ea civitate aliasque pias societates fundavit. Tantus fuit laborum suorum proventus, in vitae spiritualis fidelium emolumentum, ut superiores ejus merito censuerint nefas esse talem virum ex illa civitate aliorsum transferre, quapropter per annos sexdecim ibidem mansit apostolicis laboribus intentus; praeterea et Vice Commissarii Terrae Sanctae munus obibat. Uti a missionario, inde in Europam reverso, relatum est, populus ejus mortis eventu adeo fuerat commotus civitasque tota, ut decreverint, in pietatis testimonium, ejus corpus publicis expensis opobalsamo perungendum.

R. I. P.

Smyrnae in conventu nostro S. Mariae die 20 Februarii 1890 pie obiit P. Caelestinus a Vallestura, Ref. Custodiae S. Thomae filius.

Natus die 22 Augusti 1813, Ordinem ingressus est 22 Decembris 1830, in quo omnem conatum adhibuit, ut vitae perfectionem adipisceretur; cultui virtutum adjunxit sacrarum litterarum studium, ut semper moris erat apud majores nostros. Sacerdotii dignitate auctus, atque inter missionarios missionis Constantinopolitanae receptus, biennio munus lectoris philosophiae exercuit in seminario cleri junioris in insula et dioecesi Sirae. Posthaec, necessitate missionis sic exigente, primum Perae Constantinopoleos suburbio, dein in insula Rhodo vix non per 20 annos parochi munere fungebatur; demum Smyrnam translatus conventui S. Mariae ceu guardianus decennio praefuit. Vir hic semper apostolico zelo ductus, orationi et silentio plurimum intentus, continuo ad caelestia meditanda inclinabat; franciscanae paupertatis studiosissimus, nunquam voluit in Italiam redire suos visurus, dicendo: contra votum paupertatis esse iter facere absque gravi ratione. In excipiendis poenitentium confessionibus et verbo Domini annunciando assiduus, omnibusque omnia fieri voluit propter animarum salutem. Eum ut speramus fides in Deum viva et opera pia Christo sociarunt die et anno uti supra.

R. I. P.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.
ACTA ROMANO SERAPHICA

—

EX S. C. SUPER STATU REGULARIUM

Quoad acceptationem Novitiorum, in Italia et Insulis adjacentibus.

Beatissime Pater,

Fr. Raphaël ab Aureliaco, Procurator Glis Ordinis Minorum S. Francisci, ad pedes S. V. humiliter provolutus exponit, quod ex Rescripto S. C. super statu Regularium die 5 Martii 1880 declaratum fuit, acta acceptationis Novitiorum pertinere ad respectivum Procuratorem (Observantiae scilicet, Reformatorum, vel Recollectorum et Alcantarinorum) quoties ab Urbe abfuerit Rmus P. Minister Generalis. Quum vero accidat tam Ministrum Generalem quam unum alterumve ex Procuratoribus simul abesse, in hoc casu vivae vocis oraculo concessum fuerat ut Delegatus Generalis absentium vices gereret. Nunc autem cum typis edantur Constitutiones Generales Ordinis in ultimo Capitulo Generali approbatae, S. V. enixe rogat orator, nomine etiam Ministri Generalis et totius Definitorii Generalis, ut in eisdem Statutis N° 445 ubi agitur de examinatoribus pro Novitiis ad Ordinem admittendis, sequentia verba inserantur: « Si neque Minister Generalis, neque Procurator Generalis adsit, pro ipsis Delegatus Generalis suppleat ».

Pro qua gratia etc.....

Vigore specialium facultatum a SSmo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio super statu Regularium benigne annuit precibus Procuratoris Generalis Ordinis Minorum S. Francisci pro facultate juxta petita: Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, 12 Maji 1890 (1).

✝ Fr. Aloysius Epūs Callinicen., *Secret.*

—

EX S. CONGR. INDULGENTIARUM
DECRETUM

URBIS ET ORBIS

Quo conceditur Indulgentia Christifidelibus pium exercitium quindecim Sabbatorum in honorem Deiparae sub titulo Sanctissimi Rosarii peragentibus.

Pluribus abhinc annis Sodales Confraternitatum SSmi Rosarii consueverunt singulare pietatis obsequium Beatissimae Mariae Virgini tribuere quindecim Sabbatis, haud interruptis, vel immediate ante festum ejusdem B. Mariae Virginis sub memorato titulo, vel etiam quolibet infra annum tempore. Haec autem pia praxis sacris jam Indulgentiis a Summis Pontificibus pro supradictis tantummodo sodalibus ditata, in eo sita est, ut nempe singulis praefatis Sabbatis Sodales accedant ad sacramenta Confessionis et SSmae Eucharistiae, simulque aliquem devotionis actum eliciant in honorem quindecim Mysteriorum, quae recensentur in marialibus precibus SSmi Rosarii. Modo vero quum apud Christifideles usus exhibendi hujusmodi obsequium B. Mariae Virgini frequentissimus invaluerit, preces delatae sunt Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII, ut etiam Christifidelibus devote peragentibus hoc pium exercitium caelestes Indulgentiarum the-

(1) Typis jam editae erant Constitutiones Generales, quum praesens Rescriptum ad Ministrum Generalem pervenit; et ideo additio de qua in precibus in ipsis Constitutionibus inseri nequivit.

Digitized by Google

sauros benigne reserare dignaretur. Porro Sanctitas Sua, cui summopere cordi est, ut erga Beatissimam Virginem sub titulo SSmi Rosarii cultus foveatur et pietas, relatas preces in audientia habita die 21 Septembris 1889 ab infrascripto Secretario S. Congreg. Indulgentiis sacrisque Reliquiis praepositae peramanter excepit et, alia quacumque abrogata Indulgentia, quae fortasse pro universis Christifidelibus eidem pio exercitio quomodolibet fuerit adnexa, omnibus utriusque sexus Christifidelibus, qui in singulis haud interruptis quindecim Sabbatis vel immediate praecedentibus idem festum B. MARIAE Virginis sub titulo SSmi Rosarii partem devote recitaverint, vel aliter ejusmodi SSmi Rosarii mysteria pie recoluerint, *Plenariam Indulgentiam,* defunctis quoque applicabilem, semel tantum in uno ex supradictis Sabbatis uniuscujusque arbitrio eligendo, benigne concessit; in reliquis vero quatuordecim Sabbatis *Indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum,* animabus pariter in Purgatorio detentis applicabilem, clementer elargitus est. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem Sacrae Congregationis, die 21 Septembris 1889.

Pro Emo ac Rmo Dno
C. Card. CRISTOFORI, *Praefectu.*

ALOYSIUS Card. Episc. Sabinensis.

L. ✠ S.

ALEXANDER, Episc. Oensis, *Secret.*

II.
ACTA ORDINIS

—

EPISTOLA
RMI P. MINISTRI GENERALIS

ad Ministros Provinciales, qua futuri concursus pro Lectoribus instituendis Conventus designantur.

ADM REVERENDE PATER

Tribus abhinc mensibus per nostram encyclicam epistolam Romae datam ad S. Antonii sub die 1. Martii, ut Studiorum nostrorum Cathedras Lectoribus cum Philosophiae, S. Theologiae et S. Eloquentiae, tum etiam Physices, Mathesis et Humaniorum Literarum provideremus, generales Concursus indiximus: quin tamen eorumdem Concursuum locus a Nobis praefinitus fuerit. In praesentiarum, omnia, quae ad eos pertinent, qua par est diligentia praedisponere volentes, te praesentibus literis certiorem reddimus circa Coenobia a Nobis designata, in quibus, DEO favente, Concursus celebrabuntur. Itaque pro Fratribus Regularis Observantiae, hoc Coenobium designavimus S. Mariae Angelorum, ubi Seraphicus Patriarcha Ordinis nostri fundamenta jecit; pro Reformatis vero illud S. Damiani, multis ex rationibus illustre, quod positum est ad moenia urbis Assisiensis. Demum, quoniam in praefata nostra epistola Concursuum celebrationem habendam esse diximus post solemnia S. P. N. Francisci; hinc tempus melius definientes, juvenes nostros, qui ingenii sui vires periclitaturi sunt, praemonemus die 7 Octobris volventis anni in hoc Proto-Coenobio incepturas esse experimentales functiones, quibus post paucos dies absolutis, statim eaedem resumentur a Reformatis in illo S. Damiani.

Nunc te, Pater colendissime, rogamus ut quam citius ad Nos nomina tuorum juvenum concurrentium transmittas, una cum documentis a Statutis Generalibus ad id requisitis. Insuper tibi in memoriam revocamus ea, quae alias circa concurrentium dotes longiori calamo prosequuti sumus, videlicet, sicut dignis commendationes denegare tibi nefas est, ita indignos a concursu pro tuo munere viriliter arceas.

Haec quum perfeceris dum de tua Provincia et de Ordine benemereberis, insimul Nobis rem pergratam te facturum esse scias.

Interim in pignus benevolentiae nostrae, tibi tuisque seraphicam benedictionem peramanter impertimus.

Vale in DOMINO et pro Nobis exorare memento.

Datum ex hoc S. Coenobio Divae Mariae Angelorum prope Assisium hac die 26 Maji 1890.

FR. ALOYSIUS A PARMA,
Minister Generalis
Totius Ordinis Fratrum Minorum.

—

Digitized by Google

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XV.

Vener. SIMONIS PHILIPOVIĆ, *Bosniensis, Sacer. Professi I Ordinis.*

Hic Vener. DEI Servus Seonae in Bosnia Argentina ad lucem venit die 30.ª Septembris anno 1732 ex catholica familia dictae civitatis. In paroecia vero Bielensi sacra baptismatis unda regeneratus est, atque ei Philippi nomen impositum. Parentes ejus, Laurentius Philipović, et Petronilla Rabaić, adeo pietate et religione excellebant, ut apud omnes sanctitatis opinione fruerentur; unde filiolum ab ipsa infantia ad pietatem, morumque sanctitatem informare studuerunt: et quidem felicissimo successu. Adhuc enim tenellus, jam perfectionis vitae cupidus, evangelica sectari consilia sibi mature proposuit; omnia proinde, quae mundus habet, ceu caduca despicere, ea vero, quae caelestia et aeterna sunt, quaerere unice statuit. Nihil proinde ab hoc sancto proposito dimovere potuit; sed etiam clarius DEI voluntate cognita, nostrae Franciscanae Familiae nomen dare constituit. Itaque, Religiosis consentientibus, imo plaudentibus ob ejus jam perspectam morum innocentiam, in solemni festo Annuntiationis B. MARIAE Virginis anno 1752, religiosum habitum sumpsit, et Philippi in Simonis nomen commutavit.

Religionis habitu indutus, annum Novitiatus aggressus est, et statim ob perfectam Regulae observantiam, ob assiduum virtutis studium, ceteris omnibus exemplar apparuit. Emenso itaque summa cum laude Novitiatus anno, professionem emisit; atque deinceps studiis philosophicis et theologicis animum mentemque intendit. Et ut philosophica melius perficeret, in Hungariam, theologica vero in Italiam missus est apud Atriam in Aprutiis. Ibidem tale pietatis et ingenii specimen dedit, ut cum, Superioribus volentibus, ad propriam Provinciam redire debuerit, magnum sui desiderium in omnibus reliquerit. In Bosniam igitur reversus, cum ibi animarum cura a nostris Religiosis exerceatur, hinc et ipse Parochi munus obivit. Quod munus sibi creditum, licet difficile, magno tamen cum zelo, et fidelium utilitate sustinuit.

At vero post aliquot annos, DEUS Servum suum in solitudinem adducere voluit, quo facilius ad cor ejus loqueretur, eumque ad perfectionis apicem proveheret. Nam quadam die, veluti extra corpus raptus, infernum sub ejus pedibus apertum conspexit, nec non nonnullorum animas tormentis addictas, quas ipse jam caelesti beatitudine potitas crediderat. Inhorruit ex hujusmodi visione, totusque contremuit; ac proinde seipsum magis magisque sanctificare proposuit. Hinc mentem, animumque suum ad claustra rigidioris observantiae convertit, ubi a rerum mundanarum strepitu omnino sejunctus, dulce cum DEO colloquium inire posset. Quamobrem muneri suo modeste abrenuntians etiam ut hominum plausus evitaret, qui in dies augeri videbantur, posthabitis omnibus, ad Italiae claustra iterum convolare cogitavit. Revera, cum Superiorum venia, e Bosnia discessit, in qua nedum gratam memoriam, sed sanctitatis opinionem de se excitatam penes omnes reliquit. Cum in Italiam pervenisset, Ripanae civitatis Recessus in Marchia Firmana ipsi assignatus fuit, ad quem ingenti animi laetitia statim perrexit. Vix illud Coenobium ingressus, magnam de se expectationem excitavit; eventus tamen expectationem superavit. Mense probationis expleto, qui in Conventibus rigidioris observantiae praemitti solet, omnibus consentientibus, aggregatus est, et post quatuor annos Picenae Provinciae adscriptus fuit.

Igitur P. Simon, qui, dum parochi munere fungeretur, in hominum societate versatus est, nunc omnino privatam vitam aggreditur; ideoque ipsius acta et dicta Coenobii limites non excedunt. Verum si aliquando cum saecularibus agere, vel quavis ex causa in hominum conspectu, praesertim in templo, apparere debuit, ejus animi candor, simplicitas et perfecta virtus ita enituit, ut sanctus ab omnibus haberetur. Per viginti annos in eo Recessu moratus est, et nemo unquam in P. Simone culpam vel levissimam reperire potuit; imo splendidum omnigenarum virtutum exemplar suis Fratribus extitit, et quamvis aliqui eximia sanctitate conspicui ibi essent, omnibus tamen velut aquila sanctitate praeivit. Licet humilitatis causa ab omni munere abhorreret, attamen obedientia inductus saepe Novitiis prae-

Digitized by Google

esse debuit. Et vere dignus apparuit ut tamquam lucidissimum virtutis exemplum juvenibus praeponeretur. Siquidem zelo et charitate aestuans juvenes illos ad bonum perpetuo excitabat; et si quid minus rectum vel regulis contrarium in ipsis conspexisset a salutaribus monitis nullimode temperabat. Quod illi a communibus functionibus supererat tempus, totum orationi tribuens, ab hac assidua cum Deo locutione magnam animi serenitatem, magnamque in rebus asperis fortitudinem hauriebat. Proinde nonnisi raro et ex necessitate cum hominibus loquebatur. Verum, licet in claustro veluti in eremo clausus maneret, attamen ejus fama per Ripanam civitatem finitimasque regiones propagata est: et hinc praesertim infirmi pueri ad eum pertrahebantur, ut ab ipso benedictionem acciperent. Tunc autem charitate plenus, cubiculo relicto, afflictorum parentum desideriis indulgebat; et fronte serena, ingenua facie, et humanitate prope singulari inter illos per breve temporis intervallum versabatur. A Deipara per revelationem admonitus, se in illo claustro usque ad obitum permansurum, nihil aliud magis curavit, quam veri sanctique Coenobitae perfectionem acquirere. Hujusmodi finem reapse adeptus est; bellum enim assiduum passionibus indicens de singulis triumphavit, et nihil in eo nisi rectum, sanctumque repertum fuit; unde virtutibus omnibus in gradu heroico exornatus suis Fratribus semper aedificationi fuit. Cum jam per viginti annos in ea domo versatus esset, pectoris morbo confectus, die 9ª Maji anno 1802, omnibus Religionis praesidiis munitus inter adstantium preces atque moestitiam placidissime obdormivit in Domino.

Vix post unam horam ab ejus morte totam civitatem notitia pervasit; et statim omnes ad coenobii templum confluxerunt, in quo Dei famuli corpus tribus diebus expositum remansit. Omnes illud non tantum conspicere, sed et ejus dexteram, vel tunicam deosculari quaerebant; quinimo audaciores ex devotione moti, aliquod ex indumentis et ipsos capillos resecare decerpereque studebant, ut sibi ceu pretiosam reliquiam servarent. Qui concursus, cujuscumque gradus et conditionis, praesertim ad funus, adeo ingens fuit, ut excubias ad Ecclesiae januas ponere necesse fuit. Post haec Venerabilis corpus duplici lignea capsa inclusum in distincto ac seposito loco religiosissime repositum fuit. Post aliquot annos, cum ob rerum vicissitudines Religiosi ex illo sacro Recessu evadere coacti sint, eorumque templum in stabulum conversum fuerit, Servi Dei exuviae in Ecclesiam Cathedralem magna pompa, et civium laetitia translatae sunt, reliquis vero Religiosorum cadaveribus ibidem relictis. Etiam nunc in eadem Cathedrali Ecclesia requiescit, et ad illius sepulcrum concursus adhuc perdurat; eo vel magis quod fideles in eorum necessitatibus Vener. P. Simonem ceu validissimum intercessorem apud Deum saepe experiuntur.

Ast ob easdem temporum vicissitudines, praesertim vero ob expulsionem nostrorum Religiosorum a civitate Ripana, nihil usque ad annum 1866, pro Beatificatione et Canonizatione Ven. P. Simonis actum est. Hoc anno vero cura et sollicitudine P. Postulatoris Generalis Ordinis, necnon P. Francisci a Macerata, Guardiani nostri Conventus Montis Prandonum, atque Episcopi Ripani, in illa civitate *Processus Ordinarius* inceptus est; atque anno 1872 ad finem feliciter perductus, Romam ad Sacrorum Rituum Congregationem delatus est. Brevi examinatus et approbatus, anno 1875. *Causa Beatificationis et Canonizationis* Servi Dei apud Sedem Apostolicam introducta est. Paulo post, sed eodem anno, *Litterae Remissoriales* expeditae fuere tum ad Vicarium Apostolicum in Bosnia Argentina, tum ad Ordinarium Ripanum pro constructione *Processuum Apostolicorum.* Et quidem Ordinarius Ripanus statim eis manus admovit; et jam a pluribus annis ab eo absoluti fuere tum *Processus super fama sanctitatis in genere,* tum *Processus super non cultu:* remanet adhuc absolvendus *Processus super Virtutibus in specie.* In Bosnia vero nihil usque in praesens actum est.

Circa exitum hujus *Causae* nullum judicium hic et nunc proferri potest: hoc unum certum est, eam esse pauperrimam, caret enim mediis pro expensis necessariis... Habetur brevis *Vita* hujus nostri Venerabilis Simonis ab Adm. Rev. Dno Romualdo Veccia, Sacerdote Ripano, pulcre accurateque conscripta; atque in eadem civitate typis edita anno 1870. Acquiri potest

Digitized by Google

una cum imagine ejusdem Servi Dei etiam apud hanc Postulationem Generalem pretio L. 1.

—

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata (1).

III.

Observ. Provincia Seraphica.

In Conventu S. Mariae Angelorum die 22 Maji 1890 rite et canonice celebratum fuit almae hujus Provinciae Capitulum, Praeside Rmo P. Ministro Generali, in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Franciscus a Solerio.

Custos Provinciae

A. R. P. Stephanus a Castroplano.

Definitores

R. P. Ludovicus a Cryptis S. Stephani.
R. P. Darius a Morro.
R. P. Quiricus de Assisio.
R. P. Joannes Maria a S. M. Angelorum.

—

IV.

Observ. Prov. Neapolis et Terrae Laboris.

Die 31 Maji 1890 in Commissariatu Terrae Sanctae Neapolitano celebratum fuit Capitulum, Praeside A. R. P. Petro a Monsano, Definitore Generali et Visitatore, in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Cherubinus a Forigio.

Custos

A. R. P. Franciscus ab Horta.

Definitores

R. P. Franciscus a Camposano.
R. P. Jacobus a Fractamajori.
R. P. Raphael a Calvitiano.
R. P. Antonius de Abellis.

—

V.

Discalc. Provincia S. Petri de Alcantara Neapolis.

Die 11 Maji in Conventu S. Mariae *Occorevole* Pedemontii-Aliphae, Praeside A. R. P. Joanne Josepho a Maria Perdolente, ex Ministro Prov. Discal. Prov. Lyciensis et ex Procuratore Generali Discal. et Recoll., rite celebratum est Capitulum, in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Petrus Baptista a Maria.

Custos Provinciae

R. P. Fridericus a S. Paschale.

Definitores Provinciae

R. P. Paulus ab Ascensione.
R. P. Eugenius a Maria Perdolente.
R. P. Thomas a S. Joanne-Joseph.
R. P. Bernardus a S. Corde Jesu.

—

VI.

Refor. Custodia S. Thomae in Pedemontio.

Die 10 Junii a Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio vi facultatum a S. Sede concessarum electi sunt:

Custos Regiminis

A. R. P. Philibertus a Brá.

Discreti Custodiae

A. R. P. Fridericus ab Isolabella ex Custos immediatus.
R. P. Constantinus a Montanaro.
R. P. Eugenius a Poirino.
R. P. Marianus a S. Damiano.

(1) Cfr. fasc. II. hujusce anni pag. 28.

III.
VARIA.

—

BREVIS CONSPECTUS
Kalendarii pro anno Domini 1891.

—

Litter. Dominic. *D;* Litter. Martyrol. *A;* Epact. *XX;* Aur. numer. *11;* Cycl. solar. *XXIV;* Indict. Roman. *4.*

—

Jan. 1. Fer. 5. Circumcisio Domini.
» 4. Dom. (vac.) Oct. SS. Innoc. Mm.
» 6. Fer. 3. Epiphania Domini.
» 10. Sab. de 5. die inf. oct. 9. l. et com. B. Aegidii. Vesp. a cap. Dom. com. oct. et S. Hygini.

Digitized by Google

Jan. 11. Dom. inf. oct. et 1. p. Epiph. — Inc. Epist. 1. ad Corinth.
» 18. Dom. 2. p. Epiph. Cathed. S. Petr. Rom.
» 19. Fer. 2.... Inc. Epist. 2. ad Corinth.
» 24. Sab.... Inc. Epist. ad Galat. — 9. l. com. et ult. Ev. Dom. 3. p. Epiph.
» 25. Dom. Septuagesimae.
» 27. Fer. 3. Orationis Domini.
Febr. 1. Dom. Sexagesimae.
» 3. Fer. 3. Passionis Domini.
» 8. Dom. Quinquagesimae.
» 9. Fer. 2. B. Aegidii a S. Jos. C. 1. O. 9. l. et com. S. Apolloniae V. M.
» 11. Fer. 4. Cinerum.
» 13. Fer. 6. Spineae coronae Domini. 9. l. fer. com. SS. 7. Fundat., fer. et B. Viridianae V.
» 15. Dom. 1. Quadragesimae.
» 18. Fer. 4. Quat. Temp.... Officium Defunctorum.
» 20. Fer. 6. Quat. Temp. — Lanceae et clavor. Domini.
» 21. Sab. Quat. Temp.
» 22. Dom. 2. Quadragesimae.
» 23. Fer. 2. S. Margaritae de Cortona (f. heri).
» 27. Fer. 6. SS. Sindonis Domini.
Mart. 1. Dom. 3. Quadragesimae.
» 6. Fer. 6. S. Coletae V.
» 8. Dom. 4. Quadragesimae.
» 13. Fer. 6. SS. Sanguinis Domini.
» 15. Dom. Passionis.
» 20. Fer. 6. VII. Dolorum B. M. V.
» 22. Dom. Palmarum.
» 23. Fer. 2. maj. hebdom.
» 24. Fer. 3. » »
» 25. Fer. 4. » » [festum de praecepto].
» 26. Fer. 5. in Coena Domini.
» 27. Fer. 6. in Parasceve Domini.
» 28. Sab. sancto.
» 29. DOM. RESURRECT. DOMINI.
» 30. Fer. 2. Pasch.
» 31. Fer. 3. Pasch. -- In Vesp. com. S. Martinae V. M.
April. 1. Fer. 4. inf. oct. Pasch.
» 2. Fer. 5. » » »
» 3. Fer. 6. » » » (Indulg. plen.).
» 4. Sab. » » »
» 5. Dom. in Albis.
» 6. Fer. 2. Annuntiatio B. M. V. (f. 25 Mart.),
» 7. Fer. 3. S. Benedicti a S. Philad. (f. 3 Apr.).
» 8. Fer. 4.... Inc. lib. Act. Apostolor.
» 12. Dom. 2. p. Pasch. — SS. Sepulchri Domini.
» 19. Dom. 3. p. Pasch. — Patrocin. S. Joseph.
» 22. Fer. 4.... Inc. lib. Apocal. B. Joann. Ap.
» 26. Dom. 4. p. Pasch. — B. M. V. de Bon. Consil.
» 27. Fer. 2.... Inc. Epist. B. Jacobi Ap.
Maji. 1. Fer. 6.... Ll. I. Noct. de Script. occ.
» 3. Dom. 5. p. Pasch. — Inventio S. Crucis.
» 4. Fer. 2.... Inc. Epist. 1. B. Petri Ap. — 9. l. com. et ult. Evang. fer.
» 4. 5. 6. dies Rogation., process. et Litan. major. Ord. nostri.
Maji. 6. Fer. 4.... 9. l. com. et ult. Evang. vig. Asc. Domini.
» 7. Fer. 5. Ascensio Domini.
» 9. Sab.... Inc. Epist. 2. B. Petri Ap.
» 10. Dom. inf. oct. et 6. p. Pasch. — S. Antonini E. C. — Inc. Epist. 1. B. Joann. Ap.
» 12. Fer. 3.... Inc. Epist. 2. (1. 2.) et 3. B. Joannis Ap.
» 14. Fer. 5. Octava Ascensionis Domini.
» 15. Fer. 6.... Com. fer.
» 16. Sab. Vigil. Pentec. — Inc. Epist. B. Judae Ap.
» 17. Dom. Pentecostes. (Indulg. plen.).
» 18. Fer. 2. Pentec.
» 19. Fer. 3. Pentec.
» 20. Fer. 4. (Quat. Temp.) inf. oct. Pent. (Indulg. plen.).
» 21. Fer. 5. » » »
» 22. Fer. 6. (Quat. Temp.) » » »
» 23. Sab. (Quat. Temp.). » » »
» 24. Dom. SS. Trinitatis.
» 25. Fer. 2. S. Paschalis C. (f. 17. Maji).
» 26. Fer. 3. S. Bernardini C. (f. 20. Maji). [*Romae* S. Philippi Neri].
» 27. Fer. 4. S. Mariae Magdal. de Pazz. V. Incip. lib. I. Regum. [*Romae* S. Bernardini].
» 28. Fer. 5. SS. Corporis Christi.
» 29. Fer. 6. inf. oct. SS. Corp. Chr. [*Romae* Inc. lib. 1. Reg.].
» 30. Sab. inf. oct. SS. Corp. Chr.
» 31. Dom. » » » »
Jun. 1. Fer. 2. » » » »
» 2. Fer. 3. » » » »
» 3. Fer. 4. » » » »
» 4. Fer. 5. Octava SS. Corp. Chr. Vp. de oct.
» 5. Fer. 6. (Indulg. plen.) SS. Cordis Jesu, dup. 1. cl. De B. Pacifico hoc anno nihil.
» 7. Dom. 3. p. Pent. — Bb. Stephani, Raymundi etc. Mm.
» 14. Dom. 4. p. Pent. — S. Basilii E. D.
» 21. Dom. 5. p. Pent. — S. Aloysii Gonz. C. — Inc. lib. 2 Regum.
» 27. Sab... 9. l. com. et ult. Evang. vig.
» 28. Dom. 6. p. Pent. — De ea.
Jul. 5. Dom. 7. p. Pent. — SS. Sanguinis Dni.
» 6. Fer. 2. . . . Inc. lib. 3. Regum.
» 12. Dom. 8. p. Pent. — S. Joannis Gualb. Abb.
» 13. Fer. 2. . . . Officium Defunctorum.
» 19. Dom. 9. p. Pent. — B. Joann. de Dukl. C. — Inc. lib. 4. Regum.
» 26. Dom. 10. p. Pent. — S. Annae, matr. B. M. V. dup. 2. cl.
Aug. 2. Dom. 11. p. Pent. (1. Aug.) Dedic. S. Mariae Angelor. de Portiunc.
» 7. Fer. 6. . . . Inc. parab. Salomon.
» 8. Sab. . . . 9. l. com. et ult. Evang. vig.
» 9. Dom. 12. p. Pent. (2. Aug.) — B. Joann. de Alv. C. — Inc. lib. Eccle.
» 16. Dom. 13. p. Pent. (3. Aug.) — S. Joachim C., dup. 2. cl.
» 17. Fer. 2. . . . Inc. lib. Sapientiae.

Digitized by Google

Aug. 22. Sab. . . . 9. l. com. et ult. Evang. vig. (exc. Roma).
» 23. Dom. 14. p. Pent. (4. Aug.) SS. Cordis. B. M. V.
» 24. Fer. 2. S. Bartholomaei Ap. (*)
» 25. Fer. 3. S. Ludovici Reg. C. (*)
» 26. Fer. 4. S. Hyacinth. C. — Inc. lib. Eccli (*)
» 30. Dom. 15. p. Pent. (1. Sept.) — S. Rosae Liman. V. Inc. lib. Job.
Sept. 6. Dom. 16. p. Pent. (2. Sept.) — De ea.
» 13. Dom. 17. p. Pent. (3. Sept.) — SS. Nominis B. M. V.
» 16. 18. 19. Quat. Temp.
» 16. Fer. 4. . . . Inc. lib. Tobiae. — Officium Defunctorum.
» 19. Sab. . . . 9. l. com. et ult. Evang. fer. In Mis. or. 3. vig.
» 20. Dom. 18. p. Pent. (4 Sept.) — VII. Dolorum B. M. V.
» 22. Fer. 3. . . . Inc. lib. Judith.
» 27. Dom. 19. p. Pent. (5. Sept.) — S. Elzearii C.
» 28. Fer. 2. . . . Inc. lib. Esther.
Oct. 4. Dom. 20. p. Pent. (1. Oct.) — Solemn. S. P. N. Francisci.
» 5. Fer. 2. SS. Rosarii B. M. V. dup. 2. cl. (f. heri).
» 7. Fer. 4. . . . Inc. lib. 1. Machabaeor.
» 11. Dom. 21. p. Pent. (2. Oct.) — Octav. S. P. N. Francisci.
» 18. Dom. 22. p. Pent. (3. Oct.) — S. Lucae Evang.
» 25. Dom. 23. p. Pent. (4. Oct.) — B. Francisci a Cald. C. — Inc. lib. 2. Machabaeor.
Nov. 1. Dom. 24. p. Pent., ide. 4. p. Epiph. (1. Nov.) Omnium Sanctorum.
» 2. Fer. 2. De Octava. Inc. Ezechiel. (Commemoratio omnium fidelium Defunctorum).
» 8. Dom. 25. p. Pent., ide. 5. p. Epiph. (3. Nov. — 2. cum sua hebd. omitt.) Octav. omn. Sanctorum. Inc. Daniel.
» 13. Fer. 6. . . . Officium Defunctorum.
» 15. Dom. 26. p. Pent., ide. 6 p. Epiph. (4. Nov.) S. Gertrudis V. Inc. Oseas.
» 17. Fer. 3. . . . Inc. Joël.
» 20. Fer. 6. . . . Inc. Amos, Abdias, Jonas.
» 22. Dom. 27. et ult. p. Pent. (5 Nov.) S. Caeciliae V. M.
» 24 Fer. 3. . . . Inc. Michaeas, Nahum, Habacuc.
» 25. Fer. 4. . . . Inc. Sophonias.
» 27. Fr. 6. . . . Inc. Aggaeus, Zacharias, Malachias.
» 28. Sab. . . . 9. l. com. et ult. Evang. vig.
» 29. Dom. 1. Adventus.
Dec. 1. Fer. 3. Omnium Sanctor. 3. Ord. S. P. N. Francisci.
» 2. Fer. 4. . . . Commem. omn. Defunctor. 3. Ord. S. P. N. F.

(*) *Romae* die 24. S. Hyacinthi (Inc. lib. Eccli), die 25 S. Bartholomaei, die 26. S. Ludovici.

Dec. 6. Dom. 2. Adventus.
» 13. Dom. 3. Adventus.
» 16. 18. 19. Quat. Temp.
» 19. Sab. . . . 9. l. et ult. Evang. fer. In Mis. or. 4. vig.
» 20. Dom. 4. Adventus.
» 27. Dom. inf. oct. Nat. (vac.) S. Joannis Evang.
» 30. Fer. 4. De Dom. inf. oct. Nativ.

—

Festa duplicia majora et sanctorum Ecclesiae Doctorum, quae hoc anno propria die celebrari nequeunt, in sequentes dies sunt transferenda, nisi alicubi isti dies ad hoc vacui non sint:

Ex 25. Jan. Conversio S. Pauli Ap. — ad 3. Jul.
» 1. Febr. B. Andreae de Comit. C. — ad 31 Oct.
» 11. Febr. B. Joannae Val. Vid. — ad 3. Nov.
» 6. Mart. SS. V Vulnerum Dni — ad 16. Mart.
» 20. Mart. B. Joannis a Parma C. — ad 6. Nov.
» 22. Mart. B. Benvenuti E. C. — ad 19. Dec.
» 24. Mart. S. Gabrielis Archang. — ad 20. April.
» 30. Mart. B. Angelae Fulg. Vid. — ad 22. Dec.
» 3. Maj. Dedic. basilic. Assisiens. — ad 15 Maji.
» 24. Maj. B M. V. Auxilium christianor. — ad 8. Jun.
» 11. Oct. Maternit. B. M. V. — ad 29. Oct.
» 18. Oct. Purit. B. M. V. — ad 30 Oct.
» 8. Nov. Patrocin. B. M. V. — ad 9. Dec.

—

Ubique hoc anno ad instar simplicis celebrantur sequentia festa duplicia majora et sanctorum Ecclesiae Doctorum.

Die 27. Jan. S. Joann. Chrysost. E. D.
» 4. April. S. Isidori. E. D.
» 19. Maj. S. Ivonis C.
» 22. Maj. B. Joann. Forest M.
» 25. Maj. Translat. S. P. N. Francisci.
» 30. Maj. S. Ferdinandi Reg. C.
» 16. Aug. S. Rochi C.

—

Ubique hoc anno nihil fit de sequentibus festis:

Die 26. Mart. de B. Rizzerio C.
» 27. Mart. de B. Peregrino C.
» 28. Mart. de B. Marco a monte Gall. C.
» 29. Mart. de B. Paula Vid.
» 31. Mart. de B. Marco Fantut. C.
» 7. Maj. de S. Stanislao E. M.
» 18. Maj. de S. Felice C.
» 28. Maj. de S. Gregorio VII. P. C.
» 5. Jun. de B. Pacifico a Cered. C.

—

Digitized by Google

SERIES PRAELATORUM

Qui Vicariatus et Provincialatus Ministerio functi sunt in Alma S. Antonii Observanti Venetiarum Provincia (1).

(Continuatio).

1574. Id. A. R. P. Seraphinus confirm. in congr. Veronae.
1575. Id. confirm. in congr. Patavii.
1576. Id. confirm. sed non fuit celebrata congregatio.
1577. Id. confirm. in congr. s. Francisci Vineae Venetiarum.

18. 1578. A. R. P. Franciscus Gonzaga Mantuanus, electus in capitulo Plebis Sacci habito. Anno sequenti Parisiis electus est Minister Generalis.

19. 1579. Adm. R. P. Angelus a Valle Agni, electus in capitulo Mantuae habito.
1580. Id. confirm. in congr. habita Venetiis.
1581. Id. confirm. in congr. Veronae celebrata.

20. 1582. A. R. P. Franciscus ab Arce Jani, electus in capitulo Veronae s. Bernardini, in quo praefuit Rmus Minister Generalis Franciscus Gonzaga.
1583. Id. confirm. in congr. Arce Jani.
1584. Id. confirm. in congr. Mantuae.
1585. Id. rexit et gubernavit Provinciam.

21. 1586. A. R. P. Michael a Ceresario, electus in capitulo Mantuae celebrato.
1587. Id. confirm. in congr. Vineae Venetiarum.
1588. Id. confirm. in congr. Riperii s. Ludovici.

22. 1589. A. R. P. Jordanus a Venetiis, electus in capitulo Tarvisii celebrato.
1590. Id. confirm. in congr. Leonici habita.
1591. Id. confirm. in congr. Mantuae celebrata.

23. 1592. A. R. P. Joannes Bergomensis electus in capitulo Insulae Scalarum habito.
1593. Id. confirm. in congr. Mantuae celebrata.
1594. Id. confirm. in congr. habita in conv. s. Francisci ad Desertum in Insula prope Venetias.

(1) Cfr. fasc. V mensis elapsi.

24. 1595. A. R. P. Franciscus Pettinari a Vicetia, electus in capitulo Veronae habito die 4 Decembris.
1596. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1597. Id. confirm. in congr. Leonici celebrata.

25. 1598. A. R. P. Heleonorus Leonicco, electus in capitulo Paduae celebrato.
1599. Id. confirm. in congr. Vineae Venetiarum.
1600. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

26. 1601. A. R. P. Seraphinus Venetus, electus in capitulo Vicetiae celebrato.
1602. Id. confirm. in congr. s. MARIAE Gratiarum extra Mantuam.
1603. Id. confirm. in congr. habita in conventu s. Bernardini Veronae.

27. 1604. A. R. P. Josephus de Mantua, electus in capitulo Riperri habito die 28 Maji.
1605. Id. confirm. in congr. s. MARIAE Gratiarum extra Mantuam.
1606. Id. confirm. *Nihil factum est, interdictum enim fuit tempore tribulationis.*
1607. Id. confirm. *Sed vivitur sine regimine.*

28. 1608. A. R. P. Evangelista de Gabbiano, Prov. Brixiensis, pro Ministro commissarius extitit.

29. 1609. A. R. P. Hieronymus Boldrino, Prov. Brixiensis pro Ministro Commissarius extitit.
1610. Idem Provinciam rexit.

30. 1611. A. R. P. Angelus a Triniaco, electus in capitulo habito Venetiis die 3 Februarii.
1612. Id. confirm. in congr. s. Job Venetiarum.

31. 1613. A. R. P. Augustinus a Ceresario, electus in capitulo Patavii habito.
1614. Id. confirm. in congr. ibidem celebrata.
1615. Confirmatur idem P. Augustinus, electus in congr. s. MARIAE Plebis Sacci.

32. 1616. A. R. P. Laurentius Venetus, electus in capitulo Veronae celebrato.
1617. Id. confirm. in congr. Campi S. Petri.
1618. Id. confirm. in congr. Insulae Scalarum.

Digitized by Google

33. 1619. A. R. P. Benedictus de Colonia, electus in capitulo Patavii celebrato.
1620. Id. confirm. in congr. Atheste habita.
1621. Id. confirm. in cong. Vicetiae celebrata.
34. 1622. A. R. P. Alexander Madius, electus in capitulo Paduae habito die 12 Octobris.
1623. Id. confirm. in congr. Atheste habita.
1624. Id. confirm. in congr. Patavii habita.
35. 1625. A. R. P. Heleonorus Pajellus, electus in capitulo Venetiis in conv. s. Job.
1626. Id. confirm. in congr. Buxolingi celebrata.
1627. Id. confirm. in congr. Scledi habita.
36. 1628. A. R. P. Theodorus Persico, electus in capitulo Vineae Venetiar. habito.
1629. Id. confirm. in congr. Patavii habita.
1630. Id. confirm. in congr. Patavii celebrata.
1631. Id. confirm. in congr. Paduae celebrata tempore pestis.
37. 1632. A. R. P. Innocentius a Buxolingo, electus in capitulo Paduae habito.
1633. Id. confirm. in congr. Buxolingi habita.
1634. Id. confirm. in congr. Vicetiae celebrata.
38. 1635. A. R. P. Michael Ang. ab Arce Jani, electus in capitulo Veronae s. Bernardini celebrato.
1636. Id. confirm. in congr. Vicetiae habita.
1637. Id. confirm. in congr. sed vacavit.
1638. Id. confirm. in congr. Paduae celebrata.
39. 1639. A. R. P. Innocentius a Buxolingo, pro secunda vice electus in capitulo Vicetiae celebrato.
1640. Id. confirm. in congr. Plebis-Sacci habita.
1641. Id. confirm. in congr. Paduae celebrata.
40. 1642. A. R. P. Lucius de Muntursio, in capitulo Atheste celebrato die 2 Februarii.
1643. Id. confirm. in congr. Motthae, in conv. s. Mariae Miraculorum.
1644. Id. confirm. in congr. Paduae, in conv. s. Francisci majori habito.
41. 1645. A. R. P. Michael Angelus ab Arce Jani, pro secunda vice electus in capitulo Venetiarum die 8 Martii.
1646. Id. confirm. in congr. Veronae celebrato.
1647. Id. confirm. in congr. Vicetiae habita.
42. 1648. A. R. P. Pacificus, Venetus, electus in capitulo Paduae habito die 15 Maji.
1649. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.
1650. Id. confirm. in congr. Campi s. Petri celebrata.
43. 1651. A. R. P. Gaspar Venetus, electus in capitulo Campi S. Petri habito die 18 Aprilis.
1652. Id. confirm. in congr. Atheste celebrata.
1653. *Hoc anno Vicetiae congressus habitus est sine publicatione.*
44. 1654. A. R. P. Augustinus de Padua, electus in capitulo Vicetiae celebrato.
1655. Id. confirm. in congr. Motthae habita.
1656. Id. confirm. in congr. Sanguineti celebrata.
45. 1657. A. R. P. Joan. Baptista ab Atheste, electus in capitulo Campi S. Petri celebrato die 17 Decembr.
1658. *Vacat.*
1659. A. R. P. Joan. Baptista ab Atheste, electus in congr. Atheste habita.
46. 1660. A. R. P. Theodorus a Vicetia, electus in capitulo Vicetiae habito die 23 Octobris.
1661. *Vacat.*
1662. A. R. P. Theodorus a Vicetia, electus in congr. Patavii celebrata.
1663. *Vacat.*
47. 1664. A. R. P. Joan. Baptista Patavinus, electus in capitulo Paduae celebrato.
1665. *Vacat.*
1666. Id. confirm. in congr. Vicetiae habita.
48. 1667. A. R. P. Antonius Maria a Venetiis, electus in capitulo Vineae Venetiar. celebrato die 29 Aprilis.
1668. Id. confirm. in congr. Motthae habita.

Digitized by Google

1669. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.

49. 1670. A. R. P. Bernardus a Volta, Mantuanus, electus in capitulo Patavii celebrato, die 14 Septembris.

1671. Id confirm. in congr. Paduae habita.

50. 1672. A. R. P. Joan. Baptista de Padua, pro secunda vice electus in capitulo Utini celebrato die 15 Maji.

1673. Id. confirm. in congr. Paduae habita.

1674. Id. confirm. in congr. Patavii habita.

51. 1675. A. R. P. Antonius Maria a Venetiis, jam Vicarius Generalis Cismontanae Familiae, pro secunda vice electus in capitulo Paduae habito die 12 Maji.

1676. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.

1677. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.

52. 1678. A. R. P. Evangelista Bergomensis, electus in capitulo Veronae celebrato die 9 Maji.

1679. Id. confirm. in congr. Venetiis habita.

1680. Id. confirm. in congr. Paduae celebrata.

53. 1681. A. R. P. Joan. Baptista de Padua, pro tertia vice electus in capitulo Paduae habito die 1 Junii.

1682. Id. confirm. in congr. Paduae habita.

1683. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.

54. 1684. A. R. P. Andreas a Vicetia, electus in capitulo Venetiis habito die 21 Martii.

1685. Id. confirm. in congr.

1686. Id. confirm. in congr.

55. 1687. A. R. P. Antonius Maria a Venetiis, pro tertia vice electus Pater Ordinis in capitulo Vicetiae habito die 5 Maji.

1688. Id. confirm. in congr. Veronae celebrata.

1689. Id. confirm. in congr. Paduae habita.

56. 1690. A. R. P. Cherubinus a Plebe-Sacci, electus in capitulo Paduae habito die 11 Aprilis.

1691. Id. confirm. in congr. Patavii celebrata.

1692. Id. confirm. in congr. Paduae habita.

57. 1693. A. R. P. Vitalis a Guardistallo, electus in capitulo Venetiis celebrato die 24 Martii.

1694. Id confirm. in congr. Venetiis celebrata.

1695. Id. confirm. in congr. Veronae habita.

58. 1696. A. R. P. Julius a Venetiis, electus in capitulo Patavii celebrato die 26 Maji.

1697. Id. confirm. in congr. Venetiis habita.

1698. Id confirm. in congr. Marosticae in conv. S. Sebastiani.

59. 1699. A. R. P. Andreas a Vicetia, electus pro secunda vice in capitulo Venetiis habito die 5 Maji.

1700. Id. confirm. in congr. Paduae habita.

1701. Id. confirm. in congr. Vicetiae celebrata.

60. 1702. A. R. P. Josephus ab Arce-Jani, electus in capitulo Venetiis celebrato die 6 Maji.

1703. Id. confirm. in congr. Venetiis habita in conv. S. Francisci a Vinea.

1704. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata in conv. S. Job.

61. 1705. A. R. P. Julius a Venetiis, electus in capitulo Paduae celebrato die 4 Maji.

1706. Id. confirm. in capitulo Venetiis habito die 25 Aprilis.

1707. Id. confirm. in capitulo Paduae celebrato die 6 Junii.

62. 1708. A. R. P. Antonius a Campo S. Petri, electus in capitulo Venetiis habito die 2 Junii.

1709. Id. confirm. Venetiis die 13 Junii.

1710. Id. confirm. ibidem die 16 Maji.

63. 1711. A. R. P. Gabriel Maria a Venetiis, qui fuit Definitor Generalis, electus Paduae die 27 Aprilis.

Digitized by Google

1712. Id. confirm. Venetiis in congr.
1713. Id. confirm. ibidem in congr.
64. 1714. A. R. P. Vitalis De-Gherlis a Guardistallo, pro secunda vice electus in capitulo habito Venetiis die 24 Junii.
1715. Id. confirm. Venetiis in congr.
1716. Id. confirm. ibidem in congr.
65. 1717. A. R. P. Joan. Clemens de Marostica, electus Venetiis in capitulo habito die 9 Maji.
1718. Id. confirm. ibidem in congr.
1719. Id. confirm. Plebis-Sacci, S. Mariae Gratiarum.
66. 1720. A. R. P. Angelus a Leuniaco, electus Venetiis in capitulo habito die 24 Junii.
1721. Id. confirm. in congr. Vicetiae habita.
1722. Id. confirm. in congr. Paduae habita.
67. 1723. A. R. P. Laurentius a Cittadella, electus in capitulo Veronae habito die 28 Octobr.
1724. Id. confirm. in congr. habita Campi s. Petri.
1725. Id. confirm. in congr. habita Bigulini s. Crucis.
68. 1826. A. R. P. Felix de Domo David, Veronensis, electus in capitulo Atheste celebrato die 4 Junii.
1727. Id. confirm. in congr. habita Clodiae.
1728. Id. confirm. in congr. habita Veronae.
69. 1729. A. R. P. Laurentius, qui supra, eligitur in Commissarium Provincialem.
70. 1730. A. R. P. Franciscus Antonius de Canneto, Mantuanus, electus Mediolani die 5 Junii in capitulo Generali.
1731. Id. confirm. in congr. habita in conv. Athestis.
71. 1732. A. R. P. Jo. Antonius a Verona, electus in capitulo Patavii celebrato die 28 Maji.
1733. Id. confirm. in congr. Montaneanae habita.
1734. A. R. P. Laurentius, qui supra, pro secunda vice electus in capitulo Paduae habito die 31 Oct.
1735. Id. confirm. in congr. Paduae habita.
1736. Id. confirm. in congr. Atheste celebrata.
72. 1737. A. R. P. Carolus Maria a Venetiis, electus in capitulo Paduae habito die 3 Junii.
1738. Id. confirm. in congr. Arcisiani habita.
1739. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.
73. 1740. A. R. P. Josephus Maria de Marostica, electus in capitulo Patavii celebrato die 13 Sept.
1741. Id. confirm. in congr. Paduae habita.
1742. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.
74. 1743. A. R. P. Franciscus Antonius de Canneto, pro secunda vice electus in capitulo Paduae celebrato die 15 Junii.
1744. Id. confirm. in congr. Atheste habita.
1745. A. R. P. Gabriel Maria a Venetiis eligitur in Vicarium Provincialem ob mortem P. Francisci Ant. de Canneto.
75. 1746. A. R. P. Michael Angelus Carmeli a Cittadella, electus Venetiis in capitulo habito die 2 Maji.
1747. Id. confirm. in congr. Venetiis habita.
1748. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
76. 1749. A. R. P. Peregrinus Caelestis a Verona, electus in capitulo Venetiis celebrato die 24 Maji.
77. 1750. A. R. P. Josephus Maria de Marostica, qui supra, eligitur in Commissarium Provincialem.
1751. Id. confirm. in congr. Venetiis habita.
78. 1752. A. R. P. Illuminatus a Venetiis, electus in capitulo Venetiis habito die 15 Maji.
1753. Id. confirm. in congr. Venetiis celebrata.
1754. Id. confirm. in congr. ibidem celebrata.
79. 1755. A. R. P. Jo. Maria a Laona, Venetiis in capitulo habito die 20 Augusti.

Digitized by Google

1756. Id. confirm. in congr. Venetiis habita.
1757. Ob mortem P. Jo. Maria a Longa eligitur in Vicarium Prov. A. R. P. Josephus Maria de Marostica, vide supra an. 1740.
80. 1758. A. R. P. Daniel Victorius de Mantua, electus in capitulo Vicetiae habito die 5 Septembris.
1759. Id. confirm. in congr. Sanguineti habita.
1760. Id. confirm. in congr. s. Francisci Clodiae.
1761. Ob mortem P. Danielis, P. Illuminatus Venetus eligitur in Vicarium Provincialem.
81. 1762. A. R. P. Josephus a Pojanella, eligitur per Breve Pontificium.
1763. Id. confirm.
1764. Id. confirm.
82. 1765. A. R. P. Jeremias a Patavio, electus in capitulo Venetiis habito die 11 Maji.
1766. Id. confirm. in congr. Veronae habita. In hac congregatione quinque Conventus Mantuani segregantur a Provincia nostra et Custodiam Mantuanam efformant.
1767. Id. confirm. in congr. Veronae habita.
83. 1768. A. R. P. Peregrinus a Verona, eligitur in capitulo Paduae habito die 22 Maji.

(Continuabitur).

—

In honorem
Sanctorum Martyrum Gorcomiensium
Die IX Julii.

Fortes athletas, gloriosos martyres
Christum secutos aspera via crucis,
Quae duxit illos ad beatitudinem,
Laeti sequamur canticis et organis:
Paupertas, castitas, obedientia
Docuere Fratres abnegare se suaque;
Ut offerentis pura sit manus Deo,
Gregemque possit pascere sibi creditum.
Periculorum terror ingruentium
Non fecit illos territos, qui fortiter
Fidem tuentes, Roma, quam tu nos doces,
Non haesitare sanguinem profundere.
O Vos, Parentes, tanta fortitudinis
Exempla dantes filiis, precamini
Formata charitate nostra sit fides,
Quae sola praestat sempiterna praemia.
In Unitate Trinitati gloria,
Patri sit atque Filio cum Spiritu
Paraclito, qui praestitere gratiam,
Per universa saeculorum saecula. Amen.

Jam martyrum constantiam
In charitate, spe, fide,
Noster chorus cum gaudio
Extollat in laudem Dei.
Hi maxime mysterium
Sublimis Eucharistiae,
In qua Redemptor creditur
Praesens adesse, sustinent;
Et veritatem quae docet:
« Romana Sedes omnium
« Est prima, qua sedit Petrus,
« Ejusque successor sedet.
Promissa non trahunt eos,
Nec vis minarum praevalet,
Non sentiunt ludibria,
Blanditus omnis spernitur.
Tam multa perferentibus,
Tam firmiter credentibus,
Jesumque confitentibus
Esse licet his gaudentibus.
Fides eorum spem fovet
Salutis inscrutabilis;
Nam Christus hos coram Patre
Se confiteri praedicat.
Quae charitas est fortior
Quam mors, eadem fervidi
Precantur « O Pater pie,
« Ignosce persequentibus! »
O Vos beati milites,
Ecclesiam defendite, et
Precamini pro patria
Quam consecrastis sanguine.
Patrique Filioque sit
Cum Spiritu Paraclito,
Pro martyrum constantia
Aeterna laus et gloria. Amen.

Laudamus Dominum dum colimus pios
Heroes fidei, sanguine qui fidem
Confessi proprio, laurigero in choro
Festivum peragunt diem.

Digitized by Google

Laudamus memores quod dedit auxilii
Nostris martyribus, quo superare vim
Illatam variis et trucibus modis
Contra Catholicam fidem.
Laudamus pia quod mater honoribus
Sanctorum decorans, laudibus et coli
Fratres praecipiens, quos imitemur et
Nos Ecclesia perdocet.
Laudemus Triadem dum canimus « Deo
« Patri gloria sit, gloria Filio,
« Sancto Spiritui gloria permanens
In saeculum sine termino. Amen.

IV.
BIBLIOGRAPHIA

—

Anonymus Cap. Office de la Passion de N. S. Jésu Christ, extrait des œuvres de S. François d'Assise. Paris, Imprimerie Franciscaine Missionaire, 80, rue Dutot. 1890. — In 32, pag. 102.

Anonymus, Min. Rif. — La Chiesa e la Massoneria. Messina, tip. del Progresso, 1890. In-16. Pag. 145. Prezzo L. 2.

P. Carolus de Castris a Ferentino, Min. Obs. — Conferenze contro gli errori del giorno del M. R. Padre Carlo de Castris da Ferentino, Lettore Giubilato, Minore Osservante. Velletri, tip. di Andrea de Lazzaro, 1890. Pag. 350.

Folia periodica franciscana. — Publicis foliis in Ordine nostro editis, quorum elenchum in antecedenti fasciculo pag. 55 jam annuntiavimus, sequentia adjungenda sunt:

La luce, periodico settimanale, quod ab annis septem Messanae in Sicilia editur, Piazza del Duomo 13 cura praesertim Adm. R. P. Angeli Colantoni, Min. Ref. Pretio annuo L. 4 pro tota Italia.

Irish Franciscan Tertiary, a monthly Journal for the Third Order of St. Francis. Dublin, the Freeman's Journal Ltd., printers. (Periodicum mensile pro Tertiariis, quod publicatur a Patribus Recoll. Provinciae Hiberniae). Pretium pro anno, 1 Shilling, i. e. L. 1, 25. Hoc anno incepit.

V.
NECROLOGIA

—

In civitate Pennensi Italiae die 21 Februarii 1890 sanctam vitam clausit P. Constantinus Bajocco, domo Caporcianus, Provinciae Aprutiorum Reformatae filius.

Anno 1831 7 Januarii genitus, anno 1846 Ordini seraphico nomen dedit in Provincia supra dicta, ubi temporis decursu in virtutibus aeque ac litteris non mediocriter profecit. Anno 1853 ad sacros ordines promotus variis officiis, uti magistri novitiorum, guardiani etc. fungebatur. Sodalitiis Religiosorum suppressis, rectorem Ecclesiae Pennensis agitur, cui munere, ob ejus virtutes et scientiam, mox illud *examinatoris prosynodalis* adjunctum est. Historiae ecclesiasticae diligens cultor opusculum scripsit, quo evidenter demonstrabat venerabilem fr. Thomam a Castiglione auctorem celeberrimae sequentiae: *Dies irae* etc. Scripsit et vitas illustrium virorum civitatis Pennensis, quo factum est, ut a Senatu populoque Pennensi, gratitudinis ergo, inter cives Pennenses adoptaretur.

R. I. P.

Calari, Sardiniae metropoli, die 2 Martii hac vita pie defunctus est P. Justus Serra, ex ea Observante Provincia. Natus in oppido Sardara dictae insulae 19 Decembris 1821, 10 Septembris 1844 inter novitios franciscales susceptus, 14 Septembris 1845 vota solemnia emisit; 2 Octobris 1848 sacerdotio initiatus fuit.

Ordine nostro in iis etiam partibus suppresso, P. Justus obtenta S. Sedis facultate in paternam domum se recepit, sed dein cessantibus rationibus, ob quas ea facultas data fuerat, in Conventum S. Rosaliae rediit. Hic, prisco spiritu actus, totus promovendis inter populares suos virtutibus christianis incubuit; quo tamen hujus studii certum redderet profectum, ad Beatissimam Virginem Mariam, quae virtutum exemplum est perfectissimum, ferventi devotionis affectu sese convertit; eve-

Digitized by Google

nitque, ut ejus conatu imprimis typis ederetur folium periodicum, cui titulus: *Rivista Mariana, ossia l'Immacolata di Lourdes in Sardegna,* devotio in Beatam Virginem, a *Lourdes* dictam, in pluribus civitatibus Insulae introducta, capellae in ejus honorem erectae et piae peregrinationes susceptae fuerint. Sancta Sedes, collato anno 1888 insigni crucis « *pro Ecclesia et Pontifice* » pium ejus zelum probavit. Tandem devotissimus hic Mariophylus in osculo pacis ex hac vita migravit die et anno ut supra.

R. I. P.

R. P. Benjaminus Cenci de Fontegreca, Dioecesis Aeserniae Samnitibus, Obs. Prov. S. Ferdinandi in Molisio filius, Missionarius apostolicus, die 10 Martii currentis anni spiritum Deo reddidit in Collegio de *Propaganda Fide* civitatis Saltensis.

Natus die 5 Maji 1833, adhuc adolescens Ordini Minorum nomen dedit, et 3 Januarii 1850 solemnia vota Deo nuncupavit. Philosophicis ac Theologicis disciplinis imbutus tum in Provincia propria tum in Tuscia in Conventu *Observantiae* Senarum, S. Eloquentiae aliquamdiu Perusiae operam dedit: quo tempore a Cardinali-Archiepiscopo Joachimo Pecci (nunc Leo XIII) ad Diaconatus Ordinem fuit promotus.

Studiorum curriculo adhuc clericus emenso, et amore religiosae perfectionis attractus, in Recessibus de *Montefalco* ac deinde de *Civitella* aliquo tempore permansit, donec consilio Rmi P. Bernardini a Montefranco, Ministri Generalis Ordinis, Missioni ab A. R. P. Petro M.ª Pellicci collectae sese adjunxit, Americam profecturus ad Collegium de *Propaganda Fide* in civitate de Salta Reipublicae Argentinae fundandum, Bahiae Sanctorum in Brasilia ab Archiepiscopo Romualdo de Leixas ad Ordinem Sacerdotalem evectus est die 12 Octobris 1856: et post varia discrimina una cum sociis terra marique transacta, Saltam ejusdem nominis Provinciae civitatem principem die 19 Martii 1857 feliciter pervenit.

Collegio constituto, P. Benjaminus institutioni et educationi puerorum incubuit, ac postea ad Missionem inter infideles Ciachenses destinatus fuit. Reversus ad Collegium, in Capitulo Guardianali anni 1864 Praeses Hospitii de Jujuí electus, ibi usque ad annum 1870 commoratus est. Tum a Discretorio Collegii Romam missus tamquam Collector Missionariorum, atque ut hospitium in Conventum erigi curaret, quod ei feliciter cessit, a Rmo P. Ministro Generali primus ejusdem Conventus Guardianus est renuntiatus. Reversus cum aliquot Religiosis ad Conventum de « Jujui » post in Guardianatus triennium Collegium Saltense repetiit.

Deinde Confessarii Sororum B. Mariae V. ab Horto et Cappellani munus exercuit: et anno 1882 electus in Collegii Guardianum scholas Tertii Ordinis pro pueris et puellis instituit; ac postea Cappellanus Sororum Tertii Ordinis, ab A. R. P. Quirico Porreca institutarum, fuit nominatus.

Tandem mense Decembri anni praeteriti missus cum septem Sororibus Tertiariis ad aliud Collegium in pago de « *Cafayate* » instituendum, ad suum Collegium post duos menses reversus est valetudine aliquantulum perturbata; et quamvis signa gravis periculi medicum ipsum laterent, ipse proximitatem mortis praesensit, eique se preparavit; ac Sacramentis Ecclesiae munitus ex hac caligine ad veram ac perpetuam lucem migravit ex congestione pulmonari. Ejus inopinata mors moerore cunctos affecit, maxime vero Fratres ejus et consodales; atque ad ejus exequias magna populi multitudo accurrit. Et merito quidem, nam P. Benjaminus ut ex dictis colligi potest, fuit Religiosus morum gravitate, observantia regulari, pietate ac devotione praecellens; fuit Missionarius Apostolici roboris in cathedra, in Missionibus, in exercitiis spiritualibus tradendis Clero, Monialibus, fidelibus; in Sororibus et Collegiis educationis bene dirigendis, atque in confessionibus excipiendis praesertim puerorum, quorum tractu delectabatur, animosque sibi devinciebat.

Fide et spe magna donatus eodem quo decessit die Deum precabatur, ut ab exilio in patriam seipsum revocare dignaretur. Exauditus est pro voto! In pace sit locus ejus, et habitatio ejus in sancta Sion.

R. I. P.

Digitized by Google

P. Antonius Gregori, Provinciae Observ. Marchiae lector jubilatus, in oppido S. Mariae Novae, loco suo natali, die 24 Martii 1890 mortem oppetiit.

Is primam lucem conspexit die 23 Octobris 1821. Anno 1838 inter franciscales dictae Provinciae receptus, die 29 Novembris 1839 vota solemnia nuncupavit. Obedientiae cultor eximius, demandata sibi officia cum summa conscientiae rectitudine exequi conatus, Provinciae suae et imprimis juventuti religiosae in litteris excolendae, admodum profuit; nam per quadraginta annos mathematices et partim philosophiae professor, eas scientias ubere cum auditorum fructu explanavit, edito etiam philosophiae compendio; easdem scientias etiam extra claustrum, videlicet in S. Ginesio Velitris, et in seminario archiepiscopali Trejae explicavit.

Vir erat secus miti indole, humilis et nesciri amans, qui in abditis recessus divina meditari et mathematices secreta ruminari in deliciis habuit. Ex nimia virium adstrictione ultimis vitae diebus facultatum mentalium vitium contraxit, atque sic, qui continuo nihil nisi vitae perfectionem in hac lacrymarum valle appetebat, tandem corruptae naturae defectum expertus, ad meliorem emigravit vitam die et anno ut supra.

R. I. P.

Vukovarini in Slavonia die 11 Maji an. cur. pie obiit P. Gerardus Edinger Observ. Provinciae Capistranae filius. Natus Osjekini 13 Augusti 1829, Ordinem nostrum ingressus 3 Octobris 1848, solemnem professionem emisit ,1851, 4 Octobris, sacro presbyteratus ordine initiatus est 1853, 23 Octobris. Vir mitis et in exequendis officiis sibi injunctis sedulus, quasi per quadraginta annos continuos in praedicto oppido concionatorem et scholarum catechetam multo cum spirituali fructu agebat.

R. I. P.

Adm. R. P. Andreas a Graecio quoque viam universae carnis ingressus est, mense Majo proxime elapso. Ah! fluxas spes mortalium. Dudum excepto nuncio, juribus Exprovincialium decoratum fuisse P. Basilium a Graecio, oratorem nitidum, eloquentissimum, atque inter Definitores Ordinis pleno suffragio electum, P. Andream ejus patruum et Observantis Provinciae Seraphicae Exministrum, exultavimus nedum, sed internam laetitiam compescere impares, utrumque Brizium Nepotem et Patruum fuimus gratulati, spe fisi gloriae ulteriori, et utilitati futuros patriae, familiae et propriae Sodalitati. Aliquot vix elapsis mensibus, proh dolor! dum in gaudia adhuc perfundebamur, brevi trium mensium intervallo, utrumque invida sustulit mors. Tradita proinde Nepotis necrologia, damus nunc patrui aliqualem Biographiam.

Andreas Brizius humili genere Graecii natus ad Reatinos die 18 Octobris 1818, observanti Provinciae Seraphicae nomen dedit in S. Ameriae Recessu die 30 Novembris 1833. D. Andreae Apostoli profesto recurrente; atque votis Deo nuncupatis post menses duodecim, septennio studio philosophiae et theologiae Perusiae explevit in coenobio Montano Honorio a Varagine, Reginaldo a Cariniano et Irenaeo a Planis Lectoribus eximiis, quibus adsistentibus, privatim saepe, bis publice disputavit. Lector in concursu Provinciali Stronconii approbatus, triennio philosophiam docuit ad S. Hieronymi, septennio theologiam in Conventu Montis. In consilium rebus definiendis accitus prius, inde anno 1853 electus Provínciae suae Minister, Comitiorum Praeside percelebri Jacobo a Vicetia, aerumnas perplures deglutire ei fuit necesse ob assiduos praesertim motus quibus anno sequenti quatiebatur terra non sine periculo Basilicae Portiunculae laxandae. Perusiam, theologiae magisterium reassumpturus, redux, absoluto Provinciae Custodis titulo honestatus, tranquillam vitam invenisse denuo gavisus est. Praepositus econtra paulo post Virginibus Clarissis Montis Lucidi Confessarii Ordinarii titulo novam molestiarum segetem adinvenit quum immutato Gubernio Sanctimonialium suarum jura et negotia defendere fuit aggressus. Quare Portiunculam clanculum contendens, hanc amplius non dereliquit, nisi ultimis vitae suae periodis Assisii in protocoenobio degens praefuit aliquando Missionariis Indigenis, et Picenam Provinciam anno 1857 invisit Commissarii praerogativis insigni-

Digitized by Google

tus. Dissolutis anno 1866 Familiis Regularibus maluit cuidam decrepito Sacerdoti, Francisco ab Arcegrimaldo, ceu socius famulari, quam carum deserere claustrum; eoque functo, facultate obtenta illic immorandi, quoties opportunitas sese obtulit, toties fuit concionatus Sacro Adventus perdurante tempore et Quadragesimae, donec in pristinum restituta familia magisterium reassumpsit tum philosophiae, quum theologiae, cunctisque muniis Praefecti Studiorum et Vicecommissarii Terrae Sanctae impigre functus est, licet gravis annis. Interim Supremi moderatoris jussu et auctoritate Provincias Corsicae, Tusciae et Bononiae invisit atque comitiis praefuit. Vita tandem functo, exeunte Novembri 1889 clarissimo P. Remigio Buselli Definitore Generali, in ejus locum suffectus fuit. Vix Romam pervenerat, et Ordinis negotia introspicere coeperat, quum Assisium redire compulsus fuit ob nepotis dilectissimi gravem aegritudinem, eique die noctuque morienti assistere. Vegeta adhuc vita fruebatur, quamvis ab aliquot annis oedemate seu herpete laboraret. At ingrato accepto nuntio, nepote amisso auditisque fratrum et Nepotum clamoribus, tanto dolore affectus fuit, et calcanei prius dolore perculsus, deinde apoplexi pluries correptus, tributum naturae tandem exsolverit die 14 Maji, seu pervigilio Ascensionis Domini ineunte.

Vixit annos 71, menses 6 dies 27. Sacramentis cunctis semel et iterum, eo postulante, fuit refectus, ac mente integra. Solemni funere praehabito, penes Nepotem depositus fuit, ut quos sanguis junxerat et amor, sepulcrum haud separaret.

R. I. P.

In Conventu Suazensi Provinciae Reformatae D. Leopoldi in Tyroli die 21 Maji supremum halitum emisit M. V. P. Edmundus Etschmann, Ordinis et Sacerdotii Jubilaeus, Missionarius Americae septentrionalis emeritus, vir orationis amore, laboris assiduitate ac fraterna charitate spectabilis. — Ex Haiming in Tyroli oriundus, peractis studiis gymnasialibus et absoluto in Seminario Clericali Brixinensi primo theologico cursu, vigintiquatuor annos natus die 23 Octobris 1834 religioso habitu indutus et emissa post novitiatum solemni professione anno 1835 ad finem vergente Sacerdotio initiatus est. Officio docendi in Gymnasio addictus per aliquot annos solerter juventuti educandae et excolendae diligentiam adhibuit, donec anno 1846 annuentibus Superioribus qua Missionarius Apostolicus in Americam septentrionalem perrexit, ubi jam tunc aliquot Religiosi hujus Provinciae strenue adlaborabant in vinea Domini et neo-erectae ibi Provinciae S. Joannis Baptistae fundamenta ponebant. Illis se jungens P. Edmundus strenuus eorum adjutor erat in praedicando Dei verbo, confessionibus excipiendis ac juventute in Gymnasio erudienda, necnon aliquoties residentiis Confratrum Missionariorum qua Superior praeerat, quo in munere s. Regulae observantiam omnimode tueri ac promovere studebat omnibus seipsum praebens exemplum. Septemdecim annis elapsis, in patriam Provinciam reversus est, ubi pluribus in locis Guardiani, Superioris ac Confessarii Monialium munere zelo ac prudentia pari perfunctus est, usquedum ante aliquot annos apoplexia tactus talibus oneribus impar inveniretur. In Conventum Suazensem translatus et viribus aliquantulum auctus, iterum ad audiendas Christifidelium Confessiones promptum se exhibuit et reliqua etiam ad disciplinam claustralem pertinentia, in quantum fieri potuit, adimplevit, erga omnes simul Confratres ceu patrem omnino benevolum et charitativum se gerens. Tandem apoplectico morbo iteratis vicibus molestatus, ss. moribundorum Sacramentis mature provisus et in voluntatem divinam resignatissimus obdormivit in Domino.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

DECRETUM S. R. CONG.

I.

NEAPOLITANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

FR. MICHAELIS ANGELI A S. FRANCISCO

LAICI PROFESSI ORDINIS MINORUM EXCALCEATORUM STRICTIORIS OBSERVANTIAE SANCTI PETRI DE ALCANTARA PROVINCIAE NEAPOLITANAE

SUPER DUBIO

An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Justitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?

Juxta dictamina illius caelestis sapientiae mundo ignotae, quam Jesus Christus attulit hominibus, *vere bene doctus est, qui Dei voluntatem facit et suam relinquit,* ut ait Auctor aurei libelli de Imitatione Christi: *vere magnus, qui magnam habet caritatem: vere magnus, qui in se parvus est et pro nihilo omne culmen honoris ducit; duabusque alis, simplicitate nempe et puritate a terrenis sublevatur.* Hujusmodi sapientiae characteres, quibus tot Christi heroum sanctitas fulcitur, miro nitent splendore in Venerabili Dei Famulo Fr. Michaele Angelo a S. Francisco, qui novum inclytae Familiae S. Petri de Alcantara decus est atque ornamentum. Is in pago, quem vocant *Frattamaggiore,* Dioeceseos Aversanae, ortum duxit anno MDCCLX, parentes nactus pientissimos, qui vel ab incunabulis eum edocere studuerunt *ambulare spiritu, crescere in scientia Dei, ac in gratia et cognitione Jesu Christi.* Telarum opificio cum parentibus incumbens, a juvenilibus solatiis alienus, uni Deo piisque vacabat operibus, et singulari animi candore ac filiali prorsus erga Beatam Virginem in caelum Assumptam dilectione frequentique Sacramentorum usu, sanctitatis culmen aliquando se adepturum portendebat; siquidem *a studiis suis cognoscitur puer.* Sexdecim annos natus, perfectioris vitae desiderio abreptus, ac praesertim puritatis lilium, quod intactum usque servavit, ut arctius sepiret, superno lumine ductus, saeculo valedicens, ad Coenobium, quod est Neapoli, Sanctae Luciae ad Montem, Sodalium Franciscalium Strictioris Observantiae sub lege S. Petri de Alcantara, laetus advolavit. Uti Laicus exceptus, sacrisque votis solemniter emissis, Coenobii lanificio praefectus, laboriosum valde munus lanae texendae usque ad ultimum vitae diem naviter exercuit, virtutum omnium Consodalibus exemplar, humilitate potissimum, simplicitate cordis, effusa in pauperes caritate ac divinae gloriae zelo insignis. Elevatione mentis et affectus unione cum Deo, *quae Jesu Christi sunt quaerens,* evangelicam perfectionem plane assequutus est. Caritate aestuans coram sanctissima Eucharistia, qua fere quotidie vescebatur, horas integras agebat, quoties sibi extra lanificium manere ex obedientia dabatur. Tanto Deiparam prosequebatur affectu, ut ipsius Iconem lanificio praepositam adspiciens, saepe in ecstasim rapi, illamque veluti os ad os alloqui, ceu matrem filius, videretur. Probe au-

Digitized by Google

tem noscens quod *per amorem proximi*, ut ait sanctus Gregorius, *amor Dei nutritur*, sollicitam suam erga proximos dilectionem ostendit. Singulari animi lenitate, qua nunquam irasci visus est, candido sermone et simplici monita salutis cuique praebere, solari afflictos, aegrotos invisere, quos aliquando sanitati suis precibus meruit restituere, a cibo saepius abstinere, ut pauperibus illum distribueret, ac cetera demum officia, queis non tenebatur, ad Sodalium laborem minuendum hilari vultu obire consuevit. Acerbissimis corporis cruciatibus aeque ac daemonum vexationibus patientissime toleratis, supernis charismatibus donatus, praenunciata mortis die, Sacramentis munitus, in somno pacis sexagenarius obdormivit: ejusque obitum et sepulcrum non pauca signa illustrarunt. Praeclara illa opinio, qua dum viveret Dei Famulus apud egregios quoque viros et Regem fruebatur, eminentis nempe Christi sectatoris, qui a Deo uti amicus nimis honoratus erat, clarior post mortem in dies adaucta fuit, accedente miraculorum fama.

Hinc super vita, virtutibus et miraculis Servi Dei informativi Processus in Curia ecclesiastica Neapolitana constructi sunt, quorum aperitione in Sacrorum Rituum Congregatione peracta, discuti coepit, instante Causae Postulatore, de Ipsius Introductione Causae Beatificationis et Canonizationis. Quumque Rmi Cardinales Sacris tuendis Ritibus addicti unanimiter convenirent in affirmativum judicium; sa. me. Pius Papa IX Commissionem Introductionis Causae propria manu signavit IV Nonas Augusti anno MDCCCLV. Deinde juxta disciplinam sacri fori validitate omnium Processuum Ordinaria et Apostolica Auctoritate institutorum comprobata ab eodem Summo Pontifice, coacta fuere Antepraeparatoria Comitia super heroicitate virtutum Ven. Dei Famuli in aedibus cl. me. Cardinalis Thomae Martinelli, ob adversam valetudinem cl. me. Cardinalis Prosperi Caterini Causae Relatoris, sexto Idus Januarii anno MDCCCLXXVIII: ac de iisdem virtutibus disceptatum est in Praeparatorio Coetu ad Vaticanum coadunato sexto Idus Maji anno MDCCCLXXXI, et postremum in Generali Conventu coram SSmo Dno Nostro Leone Papa XIII in Palatio Vaticano XVII Kalendas Majas hoc anno; in quo Conventu Rmus Cardinalis Cajetanus Aloisi-Masella, Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, loco et vice Rmi Cardinalis Aloysii Pallotti Causae Relatoris, quum Dubium proposuisset: « *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Justitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servi Dei Fr. Michaelis Angeli a S. Francisco, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?* » Rmi Cardinales et Patres Consultores suam ex ordine protulere sententiam. Attamen SSmus Dominus supremum judicium suum differre maluit, omnesque adstantes hortatus est, ut interim in re tanti momenti sibimet a Patre luminum divini auxilii gratiam deposcerent.

Denique hac die, in quam Solemnitas incidit Sacratissimi Cordis Jesu, oblata prius in privato Sacello Hostia salutari, hanc nobiliorem petiit sui Palatii Vaticani aulam et Pontificio solio assidens, accito Rmo Cardinali Cajetano Aloisi-Masella, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, atque etiam loco et vice Rmi Cardinalis Aloysii Pallotti Causae Relatoris una cum R. P. Augustino Caprara S. Fidei Promotore et me infrascripto Secretario, iisdem astantibus edixit: « *Constare de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Justitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servi Dei Fr. Michaelis Angeli a S. Francisco, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur* ».

Decretum hoc evulgari, et in Acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit. Idibus Junii anno MDCCCXC.

C. Card. Aloysi-Masella, *S. R. C. Praef.*

L. ✠ S.

Vincentius Nussi, *S. R. C. Secret.*

—

Digitized by Google

II.

EPISTOLA S. R. C.

Ad episcopos, circa expositionem duarum imaginum similium in eadem ecclesia et speciatim imaginum B. V. a Rosario.

Illmo e Rmo Signore,

È norma liturgica, sempre inculcata da questa S. Congregazione de' Riti, non potersi nella stessa Chiesa, e molto più nello stesso altare, esporre alla pubblica venerazione due quadri o statue rappresentanti il medesimo santo, ed ove trattisi della SSma Vergine, rappresentanti la Madre di DIO sotto il medesimo titolo. Questo principio, che non ammette eccezione, fu tenuto presente dalla Sacra Congregazione nel rispondere, con Decreto del 24 Febbraio del corrente anno, ad alcuni dubbi proposti dal Procuratore Generale dell' Ordine de' Predicatori, relativi all' uso di esporre in qualche Chiesa, dove già veneravasi l' effigie della Vergine SSma del Rosario, l' altra che porta lo stesso titolo e che ha special culto nella Chiesa recentemente eretta nella Valle de' Pompei.

Infatti, checchè sia del luogo particolare, ove MARIA SSma è in tal modo onorata, e delle grazie e favori singolari che il SIGNORE si degna concedere a' Fedeli che ivi accorrono, o che alla Vergine colà venerata si rivolgono, è fuori di ogni dubbio, che quella Effigie rappresenta, anche ne' suoi accessori, tranne leggiere varietà, la Madre di DIO intitolata sempre dal SSmo Rosario. Non può dunque esporsi nelle Chiese e pubblici Oratori, dove un' altra sacra Immagine dello stesso titolo riceva venerazione e culto da' Fedeli.

Ond' è che, quantunque dopo la pubblicazione del detto Decreto molte petizioni sieno state dirette al S. Padre per implorare che si lasciasse in qualche Chiesa, insieme con l' antica Effigie della Vergine SSma del Rosario, l' altra cui si aggiunge la denominazione da Pompei, non si è potuto derogare all' enunciato principio, che informa le risposte date su tale argomento dalla S. Congregazione. Le quali risposte, per ciò che riguarda il dubbio sulle Indulgenze, confermano il fin qui detto, che le due sacre Immagini sono una stessa cosa; quindi, senza escludere nuove Indulgenze che potranno accordarsi dalla S. Sede, si riportano, per le già concesse, alle condizioni a tal uopo prescritte.

Intanto a porre un termine a tali domande, ed anche a ricordare sempre più le norme liturgiche da seguirsi in simili casi, questa S. Congregazione, presi gli ordini di Sua Santità, ha creduto opportuno di dirigere la presente lettera alla S. V., nella piena fiducia che Ella se ne varrà per contenere ne' giusti limiti la divozione, d' altronde così commendevole e salutare, verso la Vergine SSma del Rosario.

Il sottoscritto Cardinale Prefetto offre alla S. V. i sensi della sua particolare stima, mentre le prega dal SIGNORE le maggiori prosperità.

Di V. S.

Roma, 20 Maggio 1890.

Affmo come Fratello
GAETANO Card. ALOISI MASELLA
Prefetto della S. C. de' Riti.

VINCENZO NUSSI, *Segretario.*

—

EX S. CONGR. INDULGENTIARUM

Indulgentia 100 dierum conceditur recitantibus orationem in honorem S. Raphaelis Archangeli.

BEATISSIME PATER,

FR. RAPHAËL AB AURELIACO, Procurator Generalis Ordinis Minorum, ad pedes Sanctitatis Tuae humiliter provolutus, petit ut universis Christifidelibus devote recitantibus heic subjectam orationem in honorem S. Raphaelis Archangeli aliquam Indulgentiam concedere dignetur.

Et DEUS etc...

Ad gloriosum S. Raphaelem

ORATIO.

Gloriose Archangele S. Raphael, caelestis Curiae princeps inclyte, sapientiae et gratiae do-

Digitized by Google

nis praeclare, dux peregrinantium terra marique, miserorum solamen peccatorumque refugium, mihi, quaeso, praesto sis, in cunctis vitae hujus necessitatibus ac aerumnis, sicut juniori Tobiae peregrinanti astitisti. Quum sis medicina DEI, *Te humiliter exoro, ut animae meae infirmitates ac mala, quibus corpus meum premitur, sanare digneris, si mihi id expedierit. Angelicam praesertim a Te peto puritatem, qua* SPIRITUS SANCTI *Templum vivum esse merear. Amen.*

PRIÈRE

à Saint Raphaël Archange.

Glorieux Archange Saint Raphaël, grand prince de la cour céleste, illustre par les dons de la sagesse et de la grâce, guide des voyageurs par terre et par mer, consolation des malheureux et refuge des pécheurs, je vous supplie de m'assister dans toutes mes nécessités et les peines de cette vie, comme vous avez secouru le jeune Tobie dans ses pérégrinations. Puisque vous êtes le remède de Dieu, je vous prie humblement de guérir mon âme de ses nombreuses infirmités, et mon corps des maux qui l'affligent, si cette grâce me convient. Je vous demande en particulier une angélique pureté, afin de mériter ainsi d'être le temple vivant du Saint Esprit. Ainsi-soit-il.

Sanctissimus D. N. LEO P. XIII in audientia habita die 21 Junii 1890 ab infrascripto Secretario Sacrae Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae omnibus utriusque sexus Christifidelibus corde saltem contrito supradictam Orationem devote recitantibus *Indulgentiam centum dierum,* semel in die lucrandam, et defunctis quoque applicabilem, benigne concessit. Praesenti *in perpetuum* valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis die 21 Junii 1890.

C. Card. CRISTOFORI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Archiep. Nicopolit. *Secretarius.*

—

NOVI EX ORDINE NOSTRO PRAESULES

In Consistorio diei 23 Junii nuper elapsi, in palatio Vaticano coram summo Pontifice LEONE XIII habito, Illmus ac Rmus FRANCISCUS MARIA IMPARATI, olim Secretarius Generalis Ordinis, et jam episcopus Venusinus, evectus est ad metropolitanas ecclesias Acherontinam et Matheranen. *(Acerenza e Matera).*

In Consistorio vero diei 26 ejusdem mensis sequentes electiones, jam per Breve antea factae, publicatae sunt:

Illmus et Revmus FIDELIS ABATI, Ord. Min. Ref., ex Ecclesia residentiali Chien. ad titularem Ecclesiam Diocletianopolitanam translatus.

Illmus et Rmus MARTINUS POELL, Recoll. Prov. Hollandiae, electus Episcopus titularis Cybistren. et Vicarius apostolicus Chen-si meridionalis in Imperio Sinensi, nuperrime erecti a Summo Pontifice LEONE XIII.

II.
ACTA ORDINIS

—

MONITUM

Rmus P. Minister Generalis, vestigia premens Rmi Antecessoris sui, sequentes renovat Declarationes (1):

1° Paternitas Sua Rma concedit ut Ordinis nostri alumni, qui ab ipso vel a Delegato Generali obtinuerunt facultatem benedicendi Crucifixos Viae Crucis, non obstante clausula consueta « *advertendum tamen hujusmodi facultatem valere tantum* etc. », praedicta facultate valide ac licite uti posse, etiam in iis extra Urbem locis ubi Conventus Ordinis nostri habentur, *dummodo Conventus hujusmodi ordinarius superior actualis consentiat.* (Haec tamen declaratio valet tantummodo *durante munere* Rmi P. Ministri Generalis actualis)

(1) Cfr. *Acta Ordinis,* 1883 Anno II, pag. 195.

Digitized by Google

2° Paternitas Sua Rma libenter concedet Ministris Provincialibus et Custodibus gubernii, id specialiter postulantibus, auctoritatem proprios subditos subdelegandi facultatem erigendi Stationes Viae Crucis in Oratoriis privatis seu domesticis *ex Indulto apostolico erectis*, necnon benedicendi Crucifixos cum applicatione indulgentiarum Viae Crucis.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XVI.

Vener. Joannis a Triora, *Martyris Sacerd. Prof. I. Ordinis.*

De hoc Vener. Martyre pauca dicemus, eo quod nihil de eo usque in praesens typis divulgatum est.

Triorae in Liguria Occidua, Dioecesi Ventimiliensi, ex piis honestisque parentibus ortum habuit die quarta Martii anno 1760. Sortitus animam bonam, ab ipsa infantia Deum timere coepit, eique toto cordis affectu inservire. Factus adolescens, a suis parentibus ad Portum Mauritium studiorum causa fuit missus; postea vero Romam se contulit, atque in sortem Domini vocatus, Ordini Minorum de Observantia, in ipsa Romana Provincia, humiliter adscribi petiit. Statim voti compos factus, anno 1777 die 15ª. Maji in Conventu Hortarum ejusdem Provinciae, magna cum laetitia cordis sui seraphicum habitum induit, tyrociniumque alacriter incepit. Quo exactissime expleto, ac solemni professione emissa, studiis tum Philosophiae, tum Theologiae, variis in locis strenue incubuit; et adeo in his profecit, ut dignus habitus fuit, qui post consuetum tentamen, a nostris Constitutionibus requisitum, Lector supradictarum facultatum publice institueretur. Verum, post plures annos, quibus cum magno alumnorum profectu id munus docendi exercuerat, ad altiora a Deo vocatum se sensiit: zelo enim salutis animarum, ac divinae gloriae accensus, ad conversionem infidelium apud Sinenses pergere statuit. Quapropter, obtenta prius venia a suis Superioribus, cum ipsorum benedictione anno 1798 ad Indias orientales se transtulit; atque post longum difficileque iter Macaum appulit, ubi diu immorari debuit priusquam coeleste, uti dicunt, Imperium ingredi ei licuerit: tanta enim adhuc erat difficultas in illas regiones penetrandi!

Vix autem ad vineam Domini, quam ipse Pater familias ei paraverat, pervenit, tanquam bonus operarius, toto homine ad illam excolendam, ut tempore suo bonos copiososque fructus faceret, se dedit. Eo vel magis quod videret, messem quidem esse multam, operarios autem paucos. Et difficile dictu est quot calamitates, quot discrimina, quot cujuscumque generis incommoda P. Joannes perpessus sit quindecim annorum spatio, quo in illis regionibus ad infidelium conversionem, fideliumque confirmationem strenue adlaboravit, licet semper debili ac aegra valetudine. Tandem, oborta persecutione, ab inimicis nominis christiani fuit in carcerem detrusus; et post varia ac iterata tormenta ibi per plures menses perpessus, eo quod Christi crucem conculcare constanter renuisset, die 13ª Februarii anno 1816, Chang-zae, in provincia Hu-quang, laqueo suspensus gloriose Martyr occubuit; atque ad coelum evolavit a Domino immarcescibilem coronam recepturus.

Cujus venerabile corpus ibidem religiose sepultum est; anno vero 1820, Macaum translatum in illa Ecclesia cathedrali denuo fuit tumulatum, ut sic securius religiosiusque requiesceret. Post plures annos nempe 1859, Adm. R. P. Franciscus a Luca, tunc temporis Postulator Generalis Ordinis, de translatione ejusdem a civitate Macai ad Urbem cogitare coepit. Et revera, obtenta prius debita a Sacrorum Rituum Congregatione ad id facultate, una cum respectivis *Instructionibus* S. Fidei Promotoris ad Rmum Episcopum Macaensem, post multas, et saepe adversas vicissitudines, ita factum est. Etenim, mense Martii anni 1866 sacrae illae exuviae in capsa accurate inclusae una cum variis rebus ad Vener. P. Joannem jam pertinentibus Romam pervenerunt ad Conventum Aracoelitanum; atque post juridicam recognitionem ex parte supradictae S. Congregationis, ad Ecclesiam delatae, ibi in sacello S. P. N. Francisci pie conditae fuere, apposita in pariete sequenti inscriptione:

Digitized by Google

Α ☧ Ω

HAEIC · PAUSAT
VENERABILIS · JOHANNES · LANTRUA
LIGUR · DOMO · TRIORA
FRANCISCALIS · OBSERVANTIS · PROVINCIAE · ROMANAE
EMERITUS · PHILOSOPHIAE · AC · THEOLOGIAE · DOCTOR
VIR · LENIS · FRUGIS · AB · INFANTIA · DEVOTUS
SINENSIUM · IDIOMA · ULISYPONE · EDOCTUS
QUI · SUSCEPTA · EXPEDITIONE · HENCHOVENSI
DETECTIS · FIRMATISQUE · CHRISTICOLIS · OCCULTIS
REVOCATIS · DEVIIS · PLURIBUSQUE · ECCLESIAE · ADDITIS
POST · DISCRIMINA · INNUMERA
SEMESTREMQUE · CAPTIVITATEM · HENCHOVENSEM
OB · INVICTAM · CRUCIS · CONFESSIONEM
CHANGXAE · STRANGULATUS · EXPOSITUSQUE
IDIBUS · FEBRUARII · MDCCCXVI
ANNO · LV · MENS · XI
ADSERVIT · TRILUSTREM · APOSTOLATUM · DECORAVITQUE
HENCHEVAE · PRIDEM · AC · MACAI · SEPULTUS
URBEM · EVECTUS · ANNO · MDCCCLXVI · INEUNTE
RAPHAELE · PONTICULENSI · ORDINIS · MODERATORE
CURANTE
OH · JURE · PROMERITOS · CAPITOLII · CAELESTIUMQUE · HONORES·

Interea jam ab anno 1843, mense Julii, *signata* fuerat a Gregorio XVI, Summo Pontifice, *Commissio Introductionis Causae super Martyrio, Causa Martyrii ac Signis* nostri Vener. P. Joannis, nec non aliorum quadraginta trium Servorum DEI ad varios Ordines tum Regulares, tum Saeculares pertinentium, qui omnes in Sinis, vel finitimis regnis variis temporibus, videlicet ab anno 1790 ad annum 1840 ob fidei catholicae confessionem ab infidelibus diverso mortis genere necati sunt. Et quidem post decennium, anno scilicet 1853 a Sacrorum Rituum Congregatione *Litterae Remissoriales* expeditae fuere ad Revmum Dom. Rizzolati, Vicarium Apostolicum Hu-Quang pro constructione *Processus Apostolici super Martyrio* etc. tum Vener. P. Joannis a Triora, Ordinis Nostri, tum Venerabilium Sacerdotum Francisci Clet, et Joannis Gabrielis Perboyre, Congreg. Missionis S. Vincentii a Paulo. Ast, nescio ob quam causam, talis *Processus Apostolicus super Martyrio* Vener. P. Joannis vix anno 1877 a Revmo Eusebio Maria Semprini, Ordinis nostri, Vicario Apostolico Hu-Nan constructus fuit. Alter vero *Processus Apostolicus, Additionalis* nuncupatus, super eadem *Causa* Martyrii jam ab anno 1857, Romae conditus fuerat in domo Revmi Dom. Frattini tunc temporis S. Fidei Promotoris. Hic et nunc de validitate horum Processuum agitur; quibus approbatis, statim *Causa* ipsa directe discutienda suscipietur. Non est autem hic praetereundum, quod si haec *Causa* semper cum debita diligentia ac solertia acta fuisset, forsitan in praesenti ad finem perducta esset; eo modo quo ad finem feliciter perducta est altera supradicti Vener. Joannis Gabrielis Perboyre, licet inter hujusmodi Martyres novissimi; qui, ut omnibus notum est, anno superiori ab Apostolica Sede Beatorum Albo adscriptus fuit.

—

Digitized by Google

CAPITULA PROVINCIALIA

hoc anno celebrata

VII.

Obs. Prov. S. Ladislai, in Hungaria.

Die 12ª Junii anni currentis, in Conventu S. Joseph Patriarchae Nagy Kanizsae, celebratum fuit Capitulum Provinciale Nostrae Obs. Prov. S. Ladislai Regis sub praesidentia Adm. Rev. P. AUGUSTINI ZUBAĆ, Definitore Generali et Visitatore. In quo quidem Capitulo electi fuerunt:

MINISTER PROVINCIALIS

A. R. P. Ludovicus Horvat.

CUSTOS

A. R. P. Sigismundus Eger.

DEFINITORES

R. P. Norbertus Nith.
R. P. Adrianus Horvat.
R. P. Theodorus Totta.
R. P. Vitus Varga.

—

VIII.

Observ. Prov. Romanae.

Die 17 mensis Junii anni curr. celebratum est Capitulum nostrae Observ. Prov. Romanae in hoc Collegio Sancti Antonii Patavini Urbis, praesidente Reverendissimo Patre ALOYSIO DE PARMA, Ministro Generali. In quo rite electi fuerunt:

MINISTER PROVINCIALIS

A. R. P. Benedictus a Tybure.

CUSTOS

A. R. P. Bernardinus a Ferentino.

DEFINITORES

A. R. P. Joseph a Ferentino.
A. R. P. Cosmas a Cora.
A. R. P. Nazarenus a Ficullis.
R. P. Seraphinus a Badaluco.

—

IX.

Rec. Custodia Angliae.

Die 25 Junii in Conventu Mancuniensi, ad S. Franciscum, celebratum est Capitulum hujus Custodiae, Praeside Adm. R. P. ALOYSIO LAUER, Procuratore Generali Recollectorum et Alcantarinorum, ac Visitatore Generali ejusdem Custodiae. Rite autem electi sunt:

CUSTOS GUBERNII

A. R. P. David Fleming, reelectus.

DISCRETI CUSTODIAE

R. P. Polycarpus Vervoort.
R. P. Brendanus Butti.
R. P. Franciscus Verhagen.
R. P. Aidanus Mac Carthy.

III.

VARIA.

—

SERIES PRAELATORUM

Qui Vicariatus et Provincialatus Ministerio functi sunt in Alma S. Antonii Observanti Venetiarum Provincia (1).

(Continuatio).

1769. Id. confirm. Hoc anno 1769 die 1 Junii sexdecim Conventus Provinciae clausi fuere a Veneta Republica.

84. 1770. A. R. P. Jo. Carolus Alciati, Venetus, electus in congres. habito die 22 Martii anno 1790.

1771. Ob cujus mortem, Vic. Provincialis electus est, conf. in congr. Paduae celebrata.

85. 1772. A. R. P. Josephus Horatius Longo a Vicetia, electus in capitulo Venetiis habito die 20 Julii.

1773. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

1774. Id. confirm. in congr. Paduae celebrata.

(1) Cfr. fasc. V et VI anteced.

Digitized by Google

86. 1775. A. R. P. Illuminatus, Venetus, pro secunda vice electus in capitulo Paduae habito die 20 Junii.
1776. Id. confirm. Venetiis.
1777. Id. confirm.

87. 1778. A. R. P. Vincentius Maria Pesena a Verona, electus in capitulo Venetiis celebrato die 3 Julii.
1779. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1780. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

88. 1781. A. R. P. Justinianus a Venetiis, electus in capitulo Venetiis habito die 21 Maji.
1782. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1783. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

89. 1784. A. R. P. Illuminatus Venetus, pro tertia vice electus in capitulo Paduae habito die 24 Maji.
1785. Id. confirm. in congr. Venetiis habita. Sed postea ob mortem ejus eligitur in Vic. Provincialem.
1786. R. P. Aloysius Polacco a Vicetia.

90. 1787. A. R. P. Vincentius Maria a Pesena, pro secunda vice electus in capitulo Venetiis die 19 Maji.
1788. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1789. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

91. 1790. A. R. P. Justinianus a Venetiis, pro secunda vice electus in capitulo Venetiis die 8 Maji.
1791. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1792. Id. confirm. in congr. ibidem habita.

92. 1793. A. R. P. Archangelus Maria a Cadubrio, electus in capitulo Venetiis die 13 Maji.
1794. Id. confirm. in congr. ibidem habita.
1795. Id. confirm. in congreg. Venetiis habita.

93. 1796. A. R. P. Bartholomaeus ab Asulis, electus in capitulo Venetiis habito die 10 Maji.
1797. Id. confirm. in congreg. ibidem habita. Sed ob ejus mortem:
1798. A. R. P. Franciscus Dominicus a Marostica, eligitur in Vicarium Provincialem.

94. 1799. A. R. P. Joannes Albertus Zennari a Verona, electus in capitulo Veronae habito die 24 Junii.
1800. Id. confirm. in congreg. Marosticae habita.
1801. Id. confirm. in congreg. Veronae habita.

95. 1802. A. R. P. Josephus a Bressanvito, electus in capitulo Paduae habito die 21 Junii.
1803. Id. confirm. in congreg. ibidem habita.
1804. Id. confirm. in congreg. ibidem habita.

96. 1805. A. R. P. Joann. Bapt. a Clarano, electus in capitulo (1) Patavii celebrato die 27 Maji.
1806. Confirmatur.
1807. Confirmatur.

97. 1808. A. R. P. Antonius Bravin a Venetiis, eligitur in magno capitulo Mediolani habito, cum titulo *Vicarii Provinciae Venetae,* quae Provincia cum Bononiensi, Brixiensi et cum Custodiis Mantuana et Novariensi unam tantum *magnam* Mediolanensem Provinciam efformabat.

1810. Hoc anno, die 10 Maji, Napoleonicum Decretum nefarium executioni mandatum est, vi cujus Regulares omnes quasi lapides Sanctuarii dispersi fuere in capite omnium platearum. Dies amara valde!... ast misericordiae Domini quia non sumus penitus consumpti; utique Deus semper dives in misericordia nobis reliquit semen, quod post circiter lustra quinque fructificavit et reliquiae Minoritici Israelis die exoptata nimis, 4ª videlicet Octobris anni 1834, in Conventu S. Mariae Miraculorum Motthae iterum coadunatae sunt et Provincia nostra in laetitia cordis, suos filios est amplexata.

Reverendissimus P. Josephus-Maria ab Alexandria, Siculus, tunc Generalis Ordinis Moderator, Commissarii Visitatoris Generalis titulo decoravit Adm. Rdum Patrem Antonium Bravin a Venetiis, jam Lectorem Jubilatum, Definitorem Generalem et Terrae Sanctae Commissarium etc., qui supradicta die 4ª Octobris una cum aliis duodecim Fratribus sanctum Religionis habitum resumpsit et Provinciam, praedicto Commissarii Visitatoris

(1) Hoc est postremum Provinciale Capitulum ante Fratrum dispersionem.

Digitized by Google

Generalis titulo, per decennium gubernavit, usque ad annum videlicet 1844, in quo primum Provinciale Capitulum regulariter celebratum est, Ordinem moderante Adm. P. Aloysio a Laureto, in quo quidem Capitulo Venetiis habito, mense Martii die 14. Idem:

1. 1844. A. R. P. Antonius Bravin Venetus, Provincialis Minister est renuntiatus, ab restituta Provincia.
2. 1847. A. R. P. Mauritius a Brixia, electus in capitulo Venetiis habito die 30 Septembris, Praeside Adm. R. P. Antonio Bravin a Venetiis, actuali Provinciali Ministro.
3. 1850. A. R. P. Antonius Bravin, pro secunda vice electus in capitulo Venetiis celebrato die 26 Septembris, Praeside Adm. R. P. Mauritio a Brixia.
4. 1853. A. R. P. Jo. Bapta. Zenti a Verona, electus in capitulo Venetiis habito die 7 Decembris, Praeside Adm. R. P. Jacobo Martini a Vicetia.
5. 1856. A. R. P. Gregorius Fioravanti a Cryptis Castri, electus in capitulo Venetiis celebrato die 26 Octobris, Praeside ipso Rmo Patre Generali Ministro, Bernardino a Montefranco.
6. 1860. A. R. P. Philippus Maria Castellani a Venetiis, electus in capitulo Venetiis habito die 11 Junii, Praeside Adm. R. P. Joanne a Candia.
7. 1863. A. R. P. Jo. Bapta. Zenti, pro secunda vice electus in capitulo Venetiis celebrato die 11 Junii, Praeside Adm. R. P. Peregrino de Monte-acuto.
8. 1866. A. R. P. Anselmus Ossola a Mediolano, electus in capitulo Venetiis habito die 26 Maji, Praeside Adm. R. P. Hermete a Recineto.

Anno 1868, valetudinis causa Adm. R. P. Anselmus, Minister Provincialis, munus abrenuntiavit, in patriam suam se recepit ibique mortuus est et in ejus locum suffectus:

9. 1870. A. R. P. Philippus Maria a Venetiis, ex-Minister Provincialis et Terrae Sanctae Commissarius, cum titulo Vicarii Provinciae.

Anno 1871, die 23 Augusti ipse decessit et Litteris Generalibus eligitur in Provinciae Ministrum:

10. 1872. A. R. P. Gregorius Fioravanti, qui pro secunda vice rexit ad annum usque 1877.
11. 1877. A. R. P. Seraphinus Battajola a Bolentina, Observantis Provinciae Seraphicae, in capitulo Venetiis habito eligitur, Praeside Rmo P. Ministro Generali Bernardino a Portu Romatino. Sub sequentibus annis pro quinta vice jam usque nunc confirmatus est.

MINISTRI PROVINCIALES

Speciali commemoratione digni ob doctrinae et pietatis praestantiam.

—

EX VICARIIS PROVINCIALIBUS.

1445. R. P. Petrus Bonus Veronensis, summa doctrina clarus, ast clarior virtutibus.

1447-53-57. R. P. Ludovicus a Vicetia, pro tertia vice electus ob ejus in pertractandis negotiis maximam dexteritatem, quam cum eximia pietate conjunxit.

1445. R. P. Petrus Maurocenus, ex patritia Morosini familia, nobilis genere, ast prudentia ceterisque virtutibus nobilior.

1462. R. P. Paulus a Verona, regularis observantiae strenuus assertor, quam ipse prior in se actu complevit.

1465. R. P. Ludovicus Lauredanus, qui generis nobilitatem, religiosis auxit virtutibus.

1477. R. P. Franciscus Contarenus, ex ducali genere Contarini ortus, qui majorum suorum acta sequutus virtuti continuo studiit, quique pro tertia vice meruit in Vicarium Provincialem assumi.

1494. R. P. Ludovicus a Turre Veronensi, qui pro sua doctrina vere singulari et pietate insigni meruit designari Vicarius Generalis Cismontanae familiae.

1512. R. P. Franciscus Georgius (Zorzi), patritius Venetus, (V. suo loco Elogium) jam tertio electus V inferius N.° III et VII Min. Prov.

1515. R. P. Seraphinus de Mantua, qui ob doctrinae praestantiam fuit theologus ducis Mantuani, qui que doctrinae observantiam regularem fideliter constanterque adjunxit.

EX MINISTRIS PROVINCIALIBUS

1518.

1518. R. P. Nicolaus Malipiero, nobilis Venetus omnigena clarus virtute, Theologus summe clarus no-

Digitized by Google

vem annorum spatio Provinciam summa cum laude gubernavit.

1527. R. P. Hieronymus ab Auricalco, qui Provinciam fortiter suaviterque gubernavit: omnibus charus ob suam spectatam prudentiam atque virtutem.

1537. R. P. Joannes Barbaro, nobilis Venetus, iterato et tertio Provincialis Minister: pater iste una cum socio P. Francisco Zorzi plurimum adlaboravit pro aedificatione Ecclesiae S. Francisci a Vinea.

1539. R. P. Hieronymus Contarenus, nobilis Venetus. Summae fuit aestimationis nedum apud Provinciae Fratres sed toti religioni et serenissimo principi Aloysio Pisani theologus acceptissimus.

1545. R. P. Paulus Veronensis, ex nobilissima Maninorum familia, qui in theologicis disciplinis et in munere concionatoris praeclarum sibi acquisivit nomen. Fuitque etiam Guardianus S. Montis Sion et quidem zelo pro T. S. succensus.

1560. R. P. Benedictus Bragadenus, nobilis Venetus, probatae virtutis homo, rectitudine et honestate vere illustris: omnibus propterea acceptissimus extitit.

1565 et 1573. R. P. Seraphinus Montalbano a Canceliano, nobilitate generis, eruditione clarissimus, Definitoris et Vicarii Generalis Ordinis honoribus cumulatus fuit.

1578. R. P. Franciscus Gonzaga de Mantua, cui nomen satis: Generalis Minister vigilantissimus, Ordinis historiographus et ultimo Episcopus Mantuanus electus.

1582. R. P. Franciscus ab Arce-Jani, vir vere summus in omni disciplinarum genere, maxime vero laudabilis pro sua religiosa conversatione.

1589. R. P. Jordanus a Venetiis, philosophus insignis ac magni nominis theologus, Cismontanae familiae Commissarius Generalis et Praeses Capituli Generalis Burgis celebrati.

1601. R. P. Seraphinus Venetus, prudentia, humanitate atque familiaritate omnibus peracceptus est; omnium amore tenebatur, omniumque sibi captavit reverentiam.

1604. R. P. Josephus de Mantua, theologus insignis. Ducibus Mantuanis acceptissimus fuit, sed magis Deo ob virtutes praeclaras, quibus refulsit.

1608. R. P. Evangelista de Gabbiano, summae in gubernando dexteritatis doctrina, prudentia et virtute singularis inter suos, propterea omnibus acceptus.

1635. R. P. Michael Angelus ab Arce-Jani, bis electus Minister Provincialis. Hic de litteraria Republica optime meritus, eruditus satis in Orientalibus idiomatibus pietatis vero studiosissimus.

1639. R. P. Innocentius a Buxolingo, bis electus Minister Provincialis, meritis et laboribus plenus decessit e vita ab omnibus defletus pro sua praesertim erga Fratres suos charitate.

1648. R. P. Pacificus Venetus, orator insignis fuit, summa doctrina et eruditione praeditus; ad munus regendi natus visus est, tanta fuit praeditus dexteritate.

1654. R. P. Augustinus de Padua, doctrina et prudentia per omnes quos ascendit religionis gradus mirifice refulsit.

1667-75. R. P. Antonius M.ª a Venetiis, iterum et tertio electus, vir valde magnanimus et ad sublimiora natus.

1681. R. P. Joannes Baptista de Padua, Lector Jubilatus, sanctae Inquisitionis theologus Consultor. Obiit annis non solum et honoribus cumulatus, sed virtutibus praecipue et meritis.

1696. R. P. Julius a Venetiis, jam Consultor Sancti Officii, Ordinis nostri scriptor. Eluxit in eo laudabilis religiosae vitae institutio.

1699. R. P. Andreas a Vicetia, iterum Minister Provincialis difficillimis temporibus, gravitate, auctoritate et prudentia Fratres gubernavit. De liberalibus artibus insuper bene est meritus.

1711. R. P. Gabriel-Maria a Venetiis, theologus insignis, meruit pro sua doctrina et pietate eligi Definitor Generalis.

1723. R. P. Laurentius Cocchetti a Cittadella, iterum Minister Provincialis, in scientiis omnibus peritus, ast magis in scientia Sanctorum, proinde omnibus charus fuit.

1730. R. P. Franciscus Antonius de Canneto Mantuanus, bis Minister Provincialis, Theologus, summe clarus et Orator disertissimus, quas dotes virtutibus religiosis perbelle honestavit.

1737. R. P. Carolus Maria Lodoli a Venetiis; vita Fratris huius assiduum studium fuisse perhibetur, Venetae Reipublicae Consultor, et publicus in Patavina Universitate Professor ab omnibus admiratus est.

1746. R. P. Michael Angelus Carmeli a Cittadella, vir doctissimus et universae eruditionis exemplar insigne, Orientalium linguarum ordinarius publicus professor, sancte obiit adhuc desiderandus.

1752-75. R. P. Illuminatus a Venetiis, iterato Minister Provincialis, Concionator sui temporis clarissimus, regularis observantiae strenuus assertor, ideo Fratribus honorabile nomen reliquit.

1765. R. P. Jeremias a Padua, plurimorum librorum disertissimus auctor vir fuit profundissimae doctrinae ac vastissimae eruditionis, pius de reliquo, simplex humilis et omnigenae virtutis clarissimum exemplar.

1768. R. P. Peregrinus a Verona (Manfredi), iterato Minister Provincialis, summa prudentia, doctrina et gubernandi dexteritate nulli secundus, difficillimis temporibus Provinciam optime rexit.

1770. R. P. Joannes Carolus Alciati Venetus, Lector Jubilatus, Regularis Observantiae et decoris Ordinis nostri in cunctis amantissimus extitit. Pater Patriae nuncupatus.

1778-87. R. P. Vincentius Maria Pisena a Verona, iterato Minister Provincialis, suavitate morum eluxit, subditos suos charitate religiosa semper amplexatus est, ideo suave reliquit nomen.

1781. R. P. Justinianus a Venetiis, hic vir cum multa virtutum insignia dedisset per omnes quos ascendit

Digitized by Google

Religionis gradus, suorum animos sibi intime conciliavit.

1796. R. P. Bartholomaeus ab Asculis, Lector Jubilatus, vir prudens, consideratus ac providus extitit in tanta hujus temporis acerbitate, ut omnium bonorum sibi conciliaverit animos.

1799. R. P. Albertus Zennari a Verona, animi sinceritate et optimo corde praeditus.

1802. R. P. Josephus Antonius a Bressanvito, vir prudens, regularis observantiae cultor et propagator, omnibus acceptissimus cujus memoria non peribit in Provincia nostra.

1805. R. P. Joannes Baptista a Clarano, vir simplex, lenis, rectus ac timens DEUM, qui in illa temporum calamitate anchoram Provinciae firmissime pariter ac suaviter tenuit.

1808. R. P. Antonius Bravin a Venetiis, qui in magno Capitulo Mediolani habito hanno 1808 electus est. Rector Provinciae Venetae, titulo Vicarii Provincialis, magno Provinciali Mediolanensi subjectus.

1844. Idem P. Antonius, qui anno 1834, die 4 Octobris in Conventu S. Mariae Miraculorum Motthae sanctum cum aliis duodecim resumpsit habitum, Provinciam instaurando cum titulo Commissarii Generalis, fuit Definitor Generalis, et per annos 52 Terrae Sanctae Commissarius, cujus jura sanctissima strenue vindicavit.

1847. R. P. Mauritius a Brixia, Pater Ordinis, vir vere singularis, quia in omni scientia versatus, quam omnigena decoravit virtute: fuit Definitor Generalis et Ordinis Chronologus.

1853-63. R. P. Joannes Baptista Zenti a Verona, vir iustitiae tenax, et regularis Observantiae maxime cultor, et disciplinae assertor assiduus.

1866. R. P. Anselmus a Mediolano, rectitudine animi et honestate praeclarus, qui pro regulari suppressione animi dolore concepto, Provincialatus onus abdicavit et in patria sua paulo post decessit, in odore virtutis.

(Finis).

—

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A LUCA WADDINGO

Annalium Minorum auctore celeberrimo.

NOTANDUM. — Hanc enarrationem desumpsimus ex *Vita Lucae Waddingi,* quam scripsit P. Franciscus Haroldus Ord. S. Francisci Recollectorum, qui P. Wadingi discipulus fuit, ac dein per plures annos eruditarum elucubrationum in Conventu S. Isidori collaborator. Gratitudinis ergo et ut junioribus exemplum vitae pie docteque instruendae exhiberet, tanti magistri vitam composuit, eamque Cardinali Francisco Barberini, olim Waddingo amicissimo et Ordinis Protectori dedicavit. Ex hac luce migravit P. Haroldus anno 1685.

CAP. I (XLVIII) (1).

Fundatio Collegii S. Isidori.

Ea quae notavimus, et plura peculiaria, quae consulto praeterimus, praestitit universo Minorum Ordini Lucas Waddingus, sed Provinciam Hiberniae, unde ortum ipsum diximus, insigni beneficio in hac Urbe Roma decoravit, quando pro illa fundavit hoc nationale Collegium Romanum S. Isidori, ipsumque usque ad mortem suam ita gubernavit, ut illi Provinciae totique nationi, et universo Ordini aestimationem utilitatemque non contemnendam attulerit: cujus operis occasio, et ratio haec fuit.

CAP. II (XLIX).

Quid ante factum reperit.

Aliqui Religiosi Hispani Regularis Observantiae Franciscanae Discalceati peculiari studio impetrarunt a Gregorio XV Pontifice, ut proprium Procuratorem ex suis in Curia Romana habere possent, pro expediendis negotiis eorumdem Discalceatorum Provinciarum Hispaniae, et Indiarum; et Hospitium in Urbe aedificare, in quo Fratres ejusmodi Discalceati susciperentur, atque ipsis, tamquam superior praeesset idem Procurator; cum ipsi prius, ut reliqui omnes Fratres Ultramontani, ad Aracaeli diverterent, et negotia sua per Ordinis Procuratorem, et Commissarium Curiae ex antiquissimo Religionis usu, et Statutis generalibus peragerent. Igitur habita illa facultate Gregorii, et alia, per quam licebat Ecclesiam cum campana, et reliquis addere Hospitio, Josephus Caesaraugustanus tunc Procurator Discalceatus, et alius ejusdem Instituti, laici ordinis, et notae probitatis Frater Paulus Matritensis, electa area construendi Hospitii in Monte Pincio, ubi prius erat hortus carduorum prope viridiarium Cardinalis Ludovisii, non tamen illi contiguo, sed per XIV cannarum spatium dissito deorsum versus descensum ad forum Sfortianum, quod hodie Barberinum vocant, fundum ipsum quadrum, circuitus cannarum tantummodo XL non emerunt, sed in perpetuam emphyteusim acceperunt ab

(1) Priori numero caput hujus narrationis, posteriori vero *Vitae* a P. Haroldo scriptae indicatur.

Digitized by Google

Excellentissimo D. Joanne Antonio Ursino, Duce S. Gemini, domino proprietario fundi, cum onere solvendi in singulos annos perpetuum canonem, seu censum scutorum XL monetae Romanae, quae si unquam aliquando per triennium integrum non solverent, ipso jure et facto fundus totus cum quibuscumque aedificiis, vel operibus in eo interim faciendis, cujuscumque pretii, ad ducem devolverentur. Quod si ulla occasione in terra invenirentur lapides, metalla, gemmae, vel alia ejusmodi cujuscumque pretii vel quantitatis, sive rudia, seu elaborata, duae tertiae partes eorum spectabant ad dominum ducem, et reliquam eidem vendere tenebantur Patres, qui etiam omnia suis ipsorum expensis extrahere, et ad propria, et libera ducis bona transportare debebant. Ulterius nullo unquam tempore poterant dicti Patres vendere, cedere, donare, permutare, aut alio quovis modo alienare totum, aut censum illius imponere sine licentia et consensu ducis. Obstricti quoque erant ad subeundas quascumque futuras expensas publicas, et taxas impositas vel imponendas huic fundo pro plateis, fontibus, fortificationibus, aut aliis ejus generis.

Erant insuper obligati numquam petere defalcationem, seu diminutionem praedicti canonis, ratione belli, pestis, absentiae Pontificis, aut Curiae Romanae, Sedis vacantis, aut alterius cujuslibet insoliti accidentis, nec remissionem devolutionis fundi, et operum in triennali mora solvendi canonem, sed quod in quovis casu tenerentur ad omnia supradicta, idque per publicum instrumentum stipulatum die XVIII Aprilis anni MDCXXII notario Olivello. Patres igitur, obtento his pactis necessario terrae spatio, erexerunt primum sumptibus Octaviani Vestrii Barbiani, Patritii Romani, Equitis Ordinis Calatravae, et deinde dum vixit Urbani VIII Pontificis Cubicularii quatuor latera templi in crucis formam ducta, cum fornice et tecto sub titulo sancti Isidori Agricolae, tunc recenter per Gregorium Pontificem canonizati. Ad dextrum templi latus, pecuniis Magistrorum fabricae interim expensis, extruxerunt habitaculum seu hospitium, quod inferius ad primum ingressum constabat parvo claustro seu peristylio, cum duobus parvis cubiculis ad ipsum templi parietem, quorum loca nunc occupant sacella sancti Antonii, et sanctissimi Crucifixi, aliisque duobus hinc atque inde, quorum alterum prope januam, e sinistra manu intrantis, ad divina interim facienda pro sacello serviebat, alterum, e regione hujus pro templi sacrario olim futuro destinatum fuit. Sed ad alteram partem claustreoli contra templum erat refectorium, et culina cum duabus parvis promptuariis seu cellis penuariis, in quibus earum officinarum supellex reponebatur. Extra refectorium autem, inter culinam et cellam refectorii, patebat impluvium, quo imber colligitur in subjectum stagnum, seu hydrothecam, quadrato muro, ac trilatera arcuata porticu circumdata. Erant praeterea sub sacrario, refectorio et culina cryptae concameratae, quarum pars una nobis hodie pro fullonica ad abluendas vestes, altera ad ligna et horti impedimenta reponenda deservit. Superna domus contignatio erat angustum dormitorium, quod in tribus lateribus a parte exteriori constabat XIV parvis cubiculis et ambitu, qui ex his immediate egredientes excipit; interius vero circa peristylium complectitur alium ambitum quadrilaterum pro domestica deambulatione et colloquio Religiosorum, omnia desuper arcuatis fornicibus operta, quibus immediate incumbebat tectum totius fabricae, cujus omnes fere partes adhuc tunc rudes, et imperfectae fuerunt. Neque ullibi extra quadratum hoc aedificii circuitum Patres Discalceati habuerunt tres cubitos terrae.

CAPUT III (L).

Qua occasione, quo pacto ad Lucam devenerit.

In eo tamen habitarunt pauci aliquot Fratres Discalceati, duos circiter annos, donec praesentientibus Superioribus Ordinis, et Philippo IV Hispaniarum Rege, et Sedis Apostolicae apud suam Majestatem tunc Nuncio, novam divisionem nimis alioquin divisae Religionis, quae postmodum attentata fuit, Rex ipse missis ad Franciscum Cardinalem Barberinum ejusdem Nuncii litteris per alias suae Majestatis ad Ruizium Gomesium a Sylva, Pastranae Ducem, et suae Majestatis tunc in Urbe Oratorem, praecipit huic, ut datis Cardinali litteris Nuncii, cum ipso serio et efficaciter ageret, quatenus interposito studio et opera suae

Digitized by Google

Eminentiae, Urbanus VIII Pontifex, cujus erat Nepos et Pontificii oneris administer, ad quietem Ordinis conservandam praeciperet, ut cum effectu auferretur Patribus Discalceatis praedictum Hospitium et officium, et suam Majestatem de effectu certiorem redderet Orator.

Itaque hac ratione remissis Patribus Discalceatis ad pristinum locum Aracaelitanum, Urbanus Pontifex hospitium sancti Isidori Ordinis usui reliquit, ac liberae Ministri Generalis dispositioni commisit. Is tunc fuit Frater Bernardinus a Senis, qui statim in hospitio collocavit aliquot Patres Hispanos Regularis Observantiae, quos de familia vocant. Sed hi cum pauci essent, et vix ad victum necessaria illis suppeterent, non libenter inhabitabant angustam domum tot sui partibus adhuc perficiendam, annuo censu aliisque oneribus, et opificum aere ad tria fere millia scutorum gravatam, ob quod paucis post mensibus res illuc devenit, quod querentibus creditoribus, Generali Ministro Ordinis, per sententiam sacrae Congregationis Visitationis Apostolicae, mandatum fuerit, ut pecuniam illis debitam intra unius mensis tempus persolveret, vel Hospitium plus offerenti venderetur, et ex pretio illis satisfieret. Inter haec anxie premebatur Generalis: grave quippe illi videbatur Ordinem perdere tam insignem in Urbe situm, et aedificium, utcumque jam tum suo tecto clausum, nec ex altera parte fuit vel ipse, vel Patres, quibus locum post amotos Discalceatos tradidit solvendo tam magnam summam debitorum.

Dum haec ita essent, Lucas noster cum Antonio Hiquaeo, qui, ut ante diximus, habitabat in Conventu Romano sancti Petri Montis Aurei, et cum nosset Generalis magnam ejus fuisse auctoritatem, eosque habuisse amicos, ad quos pro subsidio solvendi debita facile recurrere posset, dolorem suum illi exposuit, rogavitque ut labanti negotio succurrere vellet, et Religionem eo dedecore, damnoque liberare. Waddingus, tametsi ab initio negotium, ob summae persolvendae magnitudinem, difficile, et ob aedificii immaturitatem fundique angustias, intento suo minus aptum arbitraretur, re tamen pro suo in Ordinem patriamque studio et zelo catholicam fidem in ea conservandi profundius considerata, et cum ipso Urbano Pontifice, et Francisco nepote, Regiisque Ministris, praesertim Cardinale Trejo, et aliis, quorum intererat, mature consulta, cum hos videret adeo in suum ipsius propositum pronos, ut non consulerent solum, sed et suaderent, et suum quisque patrocinium, opemque offerret, consensit Generali, seque obtulit solvendo creditorum aeri, ea tamen conditione, ut locus ipse in Collegium studiorum, et recollectam domum regularem Fratrum Minorum Observantum Nationis et Provinciae Hiberniae appropriaretur. Neque Generali displicuit conditio, tum quod ipsius desiderium servandi locum Religioni sic impleretur, tum propter peculiarem ipsius affectum in personam Lucae et Provinciam, de Ordine ipso et catholica religione optime meritam, quae ut erat Haereticorum persecutionibus oppressa, hac ratione sublevaretur, et erudirentur litteris et pietate viri Hiberni, qui Anglicanae quoque nativis Minoritis eousque destitutae, et Scoticae praesertim Ecclesiae nostris Franciscanis Hibernis specialiter et cum fructu commissae, successive servirent.

Hac igitur conventione facta, Generalis Romae in Conventu Aracaelitano, Idibus Junii, ipso die festo sancti Antonii Patavini, anno MDCXXV subscripsit, et majori Ordinis sigillo munivit litteras patentes, per quas facta mentione facultatis sibi ab Urbano Pontifice concessae, et habita prius super hoc matura deliberatione, cum illis Patribus, cum quibus majora Ordinis negotia communicanda erant, dictum Hospitium sancti Isidori in Collegium convertit, Provinciae Hiberniae aggregavit, eiusdemque Provinciae Ministro, et Patribus in perpetuum submisit, ut in eo liberalium artium, sacrae Theologiae et Fidei controversiarum studia instituerent: aliaque in patentibus disposuit, quae ad peculiare gubernium Collegii Constitutionibus, et Pontificio fundationis Diplomate fusius explicantur. Urbanus enim Pontifex, ipsius Ministri Generalis, ac in primis Waddingi petitione et ipsius postulati justitia motus, Apostolica auctoritate cuncta confirmavit, multa proprio suo dictamine ad firmiorem Hibernorum stabilitatem in Bulla exprimi, mutarique fecit, protectionem suam, et favores pollicitus, quibus conferendis Lucae, et Collegio Provinciae, et Nationi ad mortem

Digitized by Google

suam usque non defuit. Bullam hanc edidit Urbanus eodem anno MDCXXV die XIII kalendis Novembris. Cum jam prius a die XXI Junii Collegii possessionem inierit Lucas collocatis in eo Antonio Hiquaeo primo et primario sacrae Theologiae Lectore, et Patritio Flemengo, Lectore Philosophiae, vocatisque indifferenter omnium Provinciarum Hiberniae nativis Fratribus qui in Hispania, Belgio, Germania dispersi, aliarumque Provinciarum caritate sustentati, vel inveniri, vel venire poterant, ut Collegium brevi, adjunctis Martino Valesio secundario Lectore Theologiae, et Joanne Pontio Philosophiae pariter Lectore, creverit ad numerum triginta Religiosorum, eamque aestimationem Religionis, et litterarum assecutum fuerit, ut grati admodum Romanis esse coeperint, eorumque fama ad exteros propagari.

IV.
BIBLIOGRAPHIA

P. Anacletus Sonsini, Min. Ref. — Discorso di S. Giovanni da Capistrano, detto il 15 Maggio 1890 dal Padre Anacleto Sonsini Missionario Apostolico dei Minori Riformati. Roma Tip. Artigianelli di S. Giuseppe Via Monserrato 149, 1890-pag. 16.

P. Francesco da Reus, Min. Oss. — Compendio della vita della serva di Dio Suor Maria Agnese Chiara Steiner del Costato di Gesù, Monaca Professa in Assisi nel ven. Monastero delle Terziarie Francescane Riformate, dette volgarmente Cappuccine, e Fondatrice delle Clarisse della prima Regola mitigata nel ven. Monastero di San Giovanni Battista in Nocera-Umbra; scritto dal già suo Confessore R. P. Francesco da Reus, spagnuolo Missionario Apostolico, Min. Osservante; terza edizione riveduta ed aumentata dall' Autore. Foligno, R. stab. F. Campitelli Editore 28-4-89. In-16. Pag. VII-254.

Hilarius (P). a Parisiis, Min. Cap. — Saint Antoine de Padoue, sa légende primitive et autres pièces historiques avec des sermons inédits et nouveaux et un Manuel de dévotion: par le T. R. P. Hilaire de Paris, Docteur, de l'Ordre des FF. MM. CC. de S. François d'Assise. — Librairie H. Trembley, Editeur, Rue de la Corraterie, 4: Genève. 1890. In-16. Pag. LI-290.

Ignatius (P). a Cambrils, Min. Cap. — Cronicón de la Misión de PP. Capuchinos en Centro-América, ó Fundación y propagación de la Seráfica Religión Capuchina en la America Central, por el M. R. P. Fr. Ignacio de Cambrils, Asistente y Lector emérito Capuchino. Lo publica con notas y apéndices el P. Fr. José Calasanz de Llevaneras, religioso de la misma Orden. Con las debidas licencias. — Barcelona: Imprenta y Libreria de la Inmaculada Concepcion, 13, Buensuceso. 1889. In-16. Pag. 251.

P. Prospero da Martigné, Min. Cap. — La Scolastica e le tradizioni Francescane, per il Rmo P. Prospero da Martigné, Definitore e ex-Lettore di Filosofia dei Min. Cappuccini; versione dal francese del P. Luigi da Piedilama, Min. Rif. della Provincia Serafica, col permesso dell' autore. Assisi, Stab. Tip. Litografico Metastasio 1889. In-8. Pag. X-190. Prezzo L. 2.

1. P. Simplicianus a Nativitate, Min. Alc. — Disciplina regolare proposta alle Suore Terziarie Margheritine, dal P. Simpliciano della Natività, ex Provinciale dei Minori Alcantarini della Provincia di Napoli. Roma, Tipografia Poliglotta della S. C. di Propaganda Fide. 1890.

2. Vita di S. Margarita da Cortona, Terziaria, raccolta dai processi per la canonizzazione da Francesco Marchese, dell' Oratorio. 2ª ediz. riveduta e corretta. Pag. 428. L. 1, 50.

3. Vita dell' Apostolo S. Giuda Taddeo, speciale patrono nelle umane sventure. 3ª ed., corretta e migliorata. Pag. 227. L. 2. (Questi due ultimi libri si trovano anche presso della Curia Generalizia, Roma, Via Merulana. 124).

Opera Ordinem concernentia.

P. Saintrain, S. S. Redemptoris. — Notice sur la vie et les vertus de la Révérende Mère Julie, Abbesse des Pauvres Claires de Tournai 1810-1882, d'après les mémoires conservés dans son couvent, par le Père Henri

Digitized by Google

Saintrain, de la Congrégation du T. S. — Rédempteur. Société de Saint-Augustin Desclée, de Brouwer et Cie 1890. In 16. Pages 112.

Caelestinus Vielle. — Le R. P. Léon de Clary, ex-Povincial des Franciscains de l'Observance, notice biographique par l'abbé Célestin Vielle, aumônier du Sacré-Coeur de Toulouse. — N. D. de Lérins, imprimerie M. Bernard, 1890. In-12, pag. 173.

V.

NECROLOGIA

—

R. P. Venantius a Fundo, absoluto quinquennio studiorum gymnasialium in Tyrolo germanico seraphicum habitum induit in Ref. Provincia Tridentina die 6 Novembris 1856, et cum ad Physices et Matheseos scientias apprime idoneus videretur, statim ac Theologiae cursum complevit, eum ad illas scientias clericis Provinciae tradendas Superiores destinarunt. Lectoris officio sibi commisso per annos 26 diligentissime incubuit qualibet hebdomada, decem ad minus horis docendo, simulque fidelem se in vinea Domini operarium exhibuit tum concionando, tum sacras confessiones excipiendo, tum salutaribus consiliis ad se recurrentes juvando, ita ut Roboreti, ubi fere semper commoratus est, omnium sibi corda devinxerit. Pluries Definitor electus magnae in agendis dexteritatis specimina dedit. Diutino morbo probatus, cum ad finem vitae propinquaret in Valetudinarium Conventus S. Bernardini Tridenti adductus, ibidem efficaci sermone juvenes lectulo adstantes ad pietatem et regulae observantiam adhortatus est, et omnibus moribundorum sacramentis munitus, in osculo Domini obiit die 19 Januarii 1890, actualis Definitor, annos natus 55.

R. I. P.

R. P. Hieronymus a Furnis in Dioecesi Utinensi qui in saeculo Tridentinum Gymnasium frequentans inter omnes condiscipulos eminuerat die 17 Septembris 1850 Ordinem ingressus in Provincia Tridentina strictioris Observantiae, magna cum ingenii sui laude in studiis tum gymnasialibus tum theologicis excelluit, dein Concionatoris munere praeclare functus, ab anno 1882 usque ad mortem studii biblici cathedram tenuit. Pietatis suae monumentum extat opus, quod ex Gallica lingua vertit. « *La S. Comunione, Conferenze di Monsignor G. F. Landriot Arciv. di Reims, versione italiana di un Frate Minore. Quaracchi 1885* ». Pleuritide correptus, patientia et sua ad Dei voluntatem resignatione confratribus aedificationi fuit, et sacro Viatico refectus ac Extrema Unctione munitus, die 7 Martii 1890 placide in Domino quievit anno aetatis 57° actualis Definitor. Quanti habitus fuerit, post ejus mortem apparuit, talis enim et tanta nobilium et popularium frequentia ejusdem funus comitata est, qualis numquam Tridenti in Fratrum funere conspecta fuit.

R. I. P.

Die 4 Februarii 1890 in Conventu Pulaskensi Ord. Min. Ref. in Dioecesi Sinus Viridis et Statibus foederatis Americae septentrionalis pie obdormivit in Domino R. P. Erasmus Sobocinski, Ref. Prov. Poloniae Majoris, ejusdem Conventus Praeses et Rmi P. Generalis Commissarius, anno aetatis 49, religionis vero 29. Suppressis a Russico gubernio anno 1864 Ordinibus religiosis, ut fidem Deo datam servaret, Romam venit, studia in Ref. Provincia Romana absolvit, dein in Galliam missus usque ad 1880 in Provincia S. Bernardini mansit. Postea ad Ref. Provinciam Galiciae Austriacae se contulit, donec pro fundatione Conventus nationis polonicae in Americam missus fuit. Regularis observantiae zelo, ac pietate enituit. Expositionem Regulae, et Examina spiritualia P. Gabrielis Angeli a Vicetia in polonicam linguam vertit; et sui desiderium omnibus qui eum noverant, reliquit.

R. I. P.

R. P. Ludovicus Lanari, vir egregius Ordinis nostri, ex hac vita migravit die 26 Aprilis currentis anni. Ortum habuit Claravalle in Piceno die 12 Augusti 1827. Seraphicum habitum induit inter Minores Observantes die 5 Maji 1843, et die 16 Martii 1850 sacerdotio initiatus est. Acri ingenio praeditus

Digitized by Google

et discendi amore cupidus, ad studia litterarum se totum convertit, ac ingenitae inclinationi indulgens, scientiis naturalibus, praesertim Philosophiae, Physicae et Mathesi, in quibus vere excellens evasit, alacri animo semper incubuit. Periculo per concursum honorifice facto, cathedram obtinuit, et Ordinis alumnos instruendos obedientiae merito suscepit. Hyspellum in Umbria postea vocatus, ibi in publico Collegio praefatas scientias juvenum profectu civiumque plausu ad plures annos docuit. Rebus ob politicas vicissitudines mutatis, ac Fratribus e Claustris ejectis, P. Ludovicus in patriam se recepit, ubi difficile dictu est quot bona patriae suae tum verbo, tum magisterio, tum operibus contulerit. Dissertationes, opuscula ac libros, praesertim de Mathesi, a doctis viris et publicis ephemeridibus valde laudatos, ad erudiendam juventutem scripsit, ac typis edidit. Omnibus patriae suae necessitatibus occurrens, operariis, senibus, pueris et puellis singulari sollicitudine et charitate providit, apposita hospitia erigendo, et opportunam societatem pro indigenti classe fundando. Hinc factum est ut ipse a concivibus habitus semper fuerit ceu consiliarius, refugium ac pater omnium, omnibusque dilectus ob ejus indolem placidam et ad benefaciendum tam proclivem. Ideo nil mirum si ad nuntium mortis ejus tota civitas commota fuerit, lacrymans et orans ejus funeri adstiterit, et corpus ad coemeterium comitaverit. Heu, quod nimis cito Pater charissimus patriam, Provinciam Ordinemque suum reliquit! Lux perpetua luceat ei, Domine!

R. I. P.

In Conventu Quintiani Provinciae Excalceatorum S. Paschalis Lyciensis die 1ª mensis Julii currentis anni 1890, obdormivit in Domino A. R. P. Angelus Maria a SS. Trinitate, cujus memoria in benedictione est apud Deum, et apud homines. Natus Neapoli die 15 Augusti anni 1809, ab adolescentia sua crevit in timore Domini, et acquisitione litterarum sub cura Patrum Conventus S. Paschalis Baylon ejusdem civitatis; et nondum expleto aetatis suae anno sextodecimo, inter Clericos Excalceatos praefatae Provinciae adnumeratus fuit die 9 Maji anni 1826. In anno suae probationis seipsum praebuit exemplum bonorum operum, necnon observantiae Regulae ac Constitutionum sui Instituti. Absoluto autem anno novitiatus, ad discendas scientias, maxime sanctorum, sese totum tradidit, in quas non parum profecit, ita ut, emissa solemni professione, die 5 Septembris anni 1830, et postea presbyteratus ordine insignitus, a Patribus Examinatoribus Provinciae idoneus adjudicatus fuit ad edocendam juventutem philosophicis, theologicisque disciplinis, quod munus multos per annos laudabiliter exercuit. Ab anno 1850 usque ad diem sui obitus bis Minister Provincialis electus, et interim in obeunda difficiliora aeque ac graviora ministeria suae Seraphicae Familiae adjectus, non est dictu quantum boni attulerit non solum religiosae suae Provinciae, verum etiam iis, qui se ipsi commendavere propriis in vitae angustiis et moeroribus, attenta magna illius animi benignitate, licet non defuerint juxta solitum, irae et benedictiones: alii enim eum maledicebant, et alii multo plures benedicebant. Multa bona opera utique operatus est, sed multa etiam tulit ex irrumpentium undique passionum tumultu. At ille in Deum semper sperans, non est confusus; quinimo ex adversis magis confortatus usque ad ultimum suae peregrinationis diem adlaboravit ad sublevandos egenos, ad miserias reparandas, et summopere in restaurandam suam religiosam Provinciam, jam adversitate temporum periclitantem, et in malum ruentem. Munitus tandem Sacramentis Ecclesiae, et adstante familia Fratrum, ac pro felici exitu ejusdem deprecante, placide in osculo Domini quievit. Mors tanti Patris, civium Quintiani et Confratrum lacrymis comitata fuit, ob summam jacturam quam isti et illi passi sunt. Nunc oret pro nobis Deum, apud quem, uti fas est sperare, jam aeterna gloria gaudet.

R. I. P.

Nihil obstat
Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

SANCTAE ROMANAE ET UNIV. INQUISITIONIS
EPISTOLA

AD OMNES LOCORUM ORDINARIOS

—

Qua indulgetur, ut omnes Christifideles hoc anno carnibus vesci possint, feria sexta, recurrente festo gloriosae Assumptionis.

Cum festum gloriosae Assumptionis B. MARIAE Virginis hoc anno in feriam sextam incidat, Sanctissimus D. N. LEO divina providentia PP. XIII, precibus a plerisque locorum Ordinariis Ei porrectis annuens, omnibus, quotquot sunt in orbe, Christifidelibus indulgere dignatus est, ut carnibus ea die vesci possint, firmo praecepto jejunii in ejusdem pervigilio. Optat autem Sanctitas Sua, ut hanc benignitatem iidem fideles compensare studeant tertia Rosarii parte juxta Ipsius mentem recitanda. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, die 25 Julii 1890.

R. Card. MONACO.

—

DECRETUM

Feria II die 18 Junii 1890.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi, ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio apostolico Vaticano die 18 Junii 1890; mandavit et mandat in Indicem librorum prohibitorum referri quae sequuntur Opera damnata atque proscripta a Sacr. Congr. S. Romanae et Universalis Inquisitionis:

Lo spiritismo in senso cristiano, per Teofilo Coreni. — Presso l' Unione-Tipografico-Editrice. Roma-Torino-Napoli, 1890. — *Decret. S. Off. Fer. IV, die 16 Aprilis 1890.*

Les annales de Loigny, paraissant le 1er Vendredi de chaque mois. — S'adresser à M. Glénard, à Loigny, par Orgères (Eure-et-Loir), Secrétaire de l'Œuvre du Sacré-Cœur de Jésus-Pénitent de Loigny. — *Decr. S. Off. Fer. IV, die 11 Junii 1890.*

La vérité sur les condamnations qui frappent Mathilde Marchat (Marie-Geneviève du Sacré-Cœur de Jésus-Pénitent) à Loigny au diocèse de Chartres et les partisans de ses révélations. — Saint-Malo, Imp. du Commerce, Y. Billois 8, rue Robert-Surcouf, 1889. — *Eod. Decret.*

La question de Loigny au 28 Février 1809. — Nécessité pour tout d'un appel à Sa Sainteté LÉON XIII. — Saint-Malo, Imprimerie du Commerce, Y. Billois, Rue Robert-Surcouf, 1890. *Eod. Decr.*

Itaque nemo cujuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco, et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus illa tradere teneatur, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascri-

Digitized by Google

ptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 18 Junii 1890.

Camillus Card. Mazzella, *Praef.*

Fr. Hyacinthus Frati, *Ord. Praed.*
S. Ind. Congreg. a Secretis.

Loco ✠ Sigilli.

Die 2 Augusti 1890 ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

Vincentius Benaglia, *Mag. Curs.*

—

EX S. R. C.

I.

DECRETUM

Viglevanen. confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti servo Dei *Fr. Christophoro a Macassoliis beato nuncupato.*

Quum in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis Coetu subsignata die ad Vaticanum coadunato, ad instantiam Revmi Dni Episcopi Viglevanen. nec non Revmi P. Postulatoris Generalis Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia, Emus et Rmus Dnus Card. Cajetanus Aloisi-Masella, Sacrae eidem Congregationi Praefectus, ac supradictae Causae Ponens, Dubium proposuerit: *An sententia lata a Judice delegato a Revmo Episcopo Viglevanen. super cultu ab immemorabili tempore praestito praefato Servo* Dei, *seu super casu excepto a Decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu, et ad effectum de quo agitur?* Emi, et Revmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurato examine perpensis, auditoque voce et scripto R. P. D. Augustino Caprara Sanctae Fidei Promotore, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu sententiam esse confirmandam.* Die 11 Julii 1890.

Facta postmodum de his per infrascriptum Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII fideli relatione, Sanctitas Sua Rescriptum Sacrae ipsius Congregationis ratum habere, et confirmare dignata est. Die 23 iisdem Mense et Anno.

R. Card. Monaco.

L. ✠ S.

Vincentius Nussi, *S. R. C. Secret.*

—

II.

Variis dubiis responsa.

Montis Politiani — 20 Maji 1890 — Hodiernus Redactor Kalendarii pro Clero Dioeceseos Montis Politiani, de consensu Rmi sui Episcopi, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodare humillime proposuit, nimirum:

Dubium I. — Missa votiva SS. Cordis Jesu per Decretum diei 28 Junii pro Ecclesiis, in quibus de mane exercitia pietatis in honorem ejusdem Divini Cordis peraguntur, concessa, celebrari debet sine *Gloria,* sine *Credo* et cum tribus Orationibus, an ritu quo celebrantur Missae votivae solemnes cum *Gloria* et *Credo* et unica Oratione?

Dubium II. — In eodem Decreto statuitur quod secundae Vesperae diei octavae Corporis Christi sunt dicendae sine *ulla commemoratione.* Cum non sint concordes redactores Kalendariorum in interpretandis his verbis, quaeritur an per eadem verba commemoratio sequentis festi SS. Cordis excludatur, vel etiam commemoratio alicujus Sancti eo die ad modum simplicis redacti, ut accidit hoc anno pro S. Joanne a S. Facundo.

Dubium III. — Capitulum Vesperarum in festis Sanctorum septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V. et S. Catharinae Fliscae Adurnae dicendumne est etiam ad Tertiam?

Dubium IV. — Quando Episcopus Fer. V in Coena Domini bis procedit ab altari ad mensam pro sacris Oleis conficiendis, et ad altare regreditur, debetne uti baculo pastorali?

Dubium V. — In benedicendo post Communionem extra Missam ministratam, atque in absolvendis fidelibus in Poenitentiae Sacramento debetne Episcopus unam tantum vel tres Cruces efformare?

Digitized by Google

Dubium VI. — Si Sabbato Sancto fiat Sacra Ordinatio, dicendae suntne Litaniae in Missali pro tali die assignatae; vel illae consuetae quae habentur in Pontificali Romano?

Dubium VII. — Dioeceses, quibus concessum est officium B. M. V. titulo Boni Consilii, tenenturne assumere novum Officium cum respondenti Missa pro eodem Festo a S. R. C. anno 1884 probatum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem infrascripti Secretarii, exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit, nimirum:

Ad I. *Negative* ad primam partem; *affirmative* ad secundam.

Ad II. Utraque commemoratio est omittenda.

Ad III. *Affirmative.*

Ad IV. *Affirmative.*

Ad V. Servandae Rubricae Ritualis Romani.

Ad VI. Dicendae sunt in casu Litaniae in Missali assignatae, additis quae Episcopus proferre debet super Ordinandos post V. *Omnibus fidelibus defunctis* etc.

Ad VII. *Affirmative.*

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit die 20 Maji 1890.

C. Card. Aloysi Masella, *S. R. C. Praef.*

Vincentius Nussi, *Secretarius.*

—

EX S. C. DE PROPAGANDA FIDE

I.

De pia precum unione inter catholici Orbis episcopos.

Illme ac Rme Domine,

Jam inde ab anno 1866, adhortante viro Eminentissimo Cardinali Xisto Riario Sforza Archiepiscopo Neapolitano, pia quaedam Unio efformata est inter plures Europae aliarumque regionum Episcopos, qui in Spiritu congregati preces persolvunt, antecessores suos vita functos, seipsos, propriosque greges unanimiter Deo commendantes. Quo autem haec pia Unio precum magis in dies inter alios quoque Episcopos propagetur, a SSmo D. N. Leone PP. XIII eorum quidam nuperrime expostularunt, ut eam benigne adprobare atque Apostolica Benedictione auspicari dignaretur. Porro Sanctitas Sua, ut primum praedictorum Praesulum vota excepit, propositae ab ipsis Unioni precum Benedictionem Apostolicam peramanter impertiens, eam nedum amplissimis cohonestare laudibus, sed et in omnibus adprobare ac peculiaribus indulgentiis ditare dignata est. Voluit praeterea SSmus D. N. ipsam piam Unionem per Decretum hujus S. Congregationis de Propaganda Fide erigi, atque in eadem S. Congregatione ejus praecipuam sedem seu centrum, statui pro cunctis totius catholici orbis Episcopis adscribendis.

Quae cum ita sint, Decretum erectionis memoratae Unionis precum ad Amplitudinem Tuam transmitto, Te simul rogans ut mihi significes an ad ipsam adscribi velis. Atque interim responsionem tuam praestolans, precor Deum ut Te quam diutissime servet ac sospitet.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Propaganda Fide die 7 Decembris 1887.

Ampl. Tuae Addictissimus uti Frater
Joannes Card. Simeoni, *Praef.*

Dominicus, Archiep. Tyren., *Secretarius.*

—

DECRETUM

Anno 1866 Cardinalis Xistus Riarius Sforza, Archiepiscopus Neapolitanus, epistola ad Archiepiscopum Baltimorensem data, haec de unione precum inter Episcopos constituenda habebat: « Inter tot, quibus Episcopus quotidie detinetur labores, interque curas, quas secum affert Pastorale Ministerium, haud exiguum levamen erit, si omnes Episcopi catholici sibi mutuo auxilium praebere studeant, et assiduis orationibus invicem Omnipotentem Deum exorent. Hinc aliqui Episcopi, praesertim Ditionis Ecclesiasticae, operae pretium esse existimarunt, si plurimi Episcopi in Spiritu Domini congregati tria pietatis officia vellent exercere. Primum erga defunctos Episcopos, secundum erga seipsos, tertium erga Episcopos in coelis

Digitized by Google

cum CHRISTO regnantes esset persolvendum ». Ad id autem inter alia haec proponebat:

I. Ut primo fiat satis, quilibet Episcopus quotidie in Missa specialem memoriam habeat de Episcopis recens vita functis; quotannis vero infra Octavam Omnium Sanctorum vel per se, vel per alium Sacerdotem, Missam unam celebret pro omnibus Episcopis Catholicis in CHRISTO quiescentibus.

II. Secundum pietatis officium erga seipsos adimplendum in eo sit, ut omnes sint speciali modo in Spiritu congregati coram DOMINO, dum orationi quotidie vacant aliasque sanctas absolvunt actiones. Quare sive mentali orationi, sive piae lectioni vacent, sive Missam celebrent, sive Horas canonicas persolvant, sive preces supererogatorias recitent, sive sacras functiones peragant, omnia simul agere intendant. In Sacro quoque faciendo specialiter orent pro toto Episcopatu catholico, pro incolumitate Romani Pontificis, et pro sanctificatione gregis unicuique commissi. Ut autem haec pia Unio firmior in dies evadat, Reginae Apostolorum tutelae et patrocinio commendanda est, ac proinde neminem ex Episcopis pigebit post horas canonicas, vel alio tempore semel in die orationem recitare *Memorare piissima Virgo,* et ter deinceps illam invocare: *Virgo Immaculata, Regina Apostolorum, ora pro nobis.*

III. Tertium denique pietatis officium postulat, ut speciali cultu prosequantur omnes Episcopos qui, in terra degentes pastorali munere sanctissime perfuncti, nunc in coelis semper prompti et parati sunt ad interveniendum apud DEUM pro iis qui missi ad excolendam Vineam Domini in labores eorum introierunt. Quapropter in fine Horarum canonicarum commemorationem hoc modo facient Episcoporum, quorum illa die festum agitur, et omnium Sanctorum Episcoporum:

I. ANT. Pastores optimi, qui animam posuistis pro ovibus, intercedite pro nobis et pro grege nostro ad Dominum.

℣. Benedicite Sacerdotes Domini Domino.

℟. Benedicite et superexaltate eum in saecula.

OREMUS. DEUS qui in Sanctis Tuis, et exemplum et praesidium collocasti, concede nobis famulis Tuis, Sanctorum omnium Antistitum, quorum hodie memoriam recolimus, et exempla sectari et protectione muniri. Per CHRISTUM Dominum nostrum.

II. ANT. Omnes Sancti Pontifices estote memores nostri, deprecamini pro nobis Filium DEI Sacerdotem magnum.

℣. Benedicite Dominum omnes Electi Ejus.

℟. Agite dies laetitiae, et confitemini Illi.

OREMUS. Fiat Domine, quaesumus, super nos misericordia tua, et omnium Sanctorum Antistitum intercessione concede, ut in pastorali officio obeundo eorum experiamur suffragia, et vestigia prosequamur. Per CHRISTUM Dominum nostrum.

Cum vero nuper nonnulli ex Episcopis praesertim Foederatorum Statuum Americae Septentrionalis, supplices preces SSmo D. N. LEONI PP. XIII porrexerint, ut hujusmodi piam Unionem firmius constituere, et sacris Indulgentiis ditare dignaretur, Sanctitas Sua in Audientia diei 19 Septembris 1886, referente infrascripto R. P. E. Archiepiscopo Tyrensi, S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario, memoratam piam Unionem benigne adprobans atque confirmans, omnibus ac singulis catholici orbis Episcopis in eam adscribendis benigne largiri dignata est sequentes indulgentias in perpetuum:

1°. Plenariam omnium peccatorum Indulgentiam lucrandam die primo eorum ingressus in ipsam piam Unionem: dummodo vere poenitentes, confessi ac sacra Eucharistia refecti ecclesiam aliquam visitaverint, atque ibidem pias ad DEUM preces effuderint pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione et juxta Summi Pontificis intentionem.

2°. Plenariam item lucrandam in cujuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes, confessi ac sacra Communione refecti, vel si id nequiverint, saltem corde contriti, ore si potuerint, sin minus corde, SS. Nomen JESU devote invocaverint.

3°. Plenariam etiam diebus quibus fit Commemoratio Omnium RR. Pontificum, et Orationis D. N. JESU CHRISTI in *Monte Oli-*

Digitized by Google

veti, adimpletis consuetis conditionibus, ut supra in N°. 1°.

4°. Partialem insuper 60 dierum lucrandam semel singulis diebus, cum sacris ministeriis sibi concreditis ipsi vacaverint.

Demum Sanctitas Sua Episcoporum adscriptiones in supradictam piam Unionem apud Sacram hanc Congregationem Christiano Nomini Propagando fieri atque servari, et ab eadem super his omnibus praesens Decretum dari mandavit.

Datum Romae, ex Aed. S. Congregationis de Propaganda Fide die 7 Decembris 1886.

JOANNES Card. SIMEONI, *Praef.*

DOMINICUS Arch. Tyren. *Secret.*

—

II.

De quibusdam privilegiis Sororibus Ostiariis Monasterii Clarissarum Hierusalem et Nazareth concessis.

BEATISSIME PATER,

Soror Elisabeth a Calvario Abbatissa cum aliis sanctimonialibus S. Clarae in monasterio Hierosolimitano degentibus ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutae humiliter sequentia exposcunt :

1°. Ut Sorores conversae, Ostiariae dictae, vulgo *Tourières*, licet vota simplicia tantum emittant, eadem statuta observare queant, iisdemque gaudere privilegiis ac Sorores in claustro degentes.

2°. Valeant etiam probationis et tyrocinii tempus intra claustrum ducere.

3°. Ipsis liceat intra claustrum aliis cum Sororibus sepeliri.

4°. Ut Duo monasteria in civitatibus Nazareth et Hierusalem existentia, omnino uniformia sint ac maneant in propriis Constitutionibus (1) et observantiis, ut magis magisque vinculis conjungantur perfectae charitatis.

5°. Ut eadem privilegia quae supra, Sororibus conversis ostiariis in monasterio Nazareth degentibus concedantur.

(1) Duo haec monasteria primitivam S. Clarae regulam profitentur, cum constitutionibus a S. Coleta adjectis.

Ex Audientia SSmi habita die 6ª Julii 1890.

SSmus Dominus Noster LEO Divina Providentia PP. XIII, referente me infrascripto Archiepiscopo Tyren. S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario, porrectis precibus rescribi mandavit :

Ad Primum benigne indulsit, ut Sorores Conversae Ostiariae frui possint iisdem privilegiis quibus fruuntur Sorores Conversae claustrales, non tamen subjciantur iisdem legibus.

Ad secundum : *Negative.*

Ad tertium : *Affirmative.*

Ad quartum : Pro gratia juxta preces non tantum quoad duo monasteria existentia in civitatibus Ierusalem et Nazareth : sed optandum ut omnia alia Monasteria ejusdem Ordinis servent eamdem Regulam ac Constitutiones, exceptis observantiis.

Ad quintum : pariter pro gratia juxta petita.

Datum Romae, ex Aedibus dictae Congregationis die et anno ut supra.

† D. Archiep. Tyren. *Secr.*

Gratis quocumque titulo. Prot. 1403.

II.
ACTA ORDINIS

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XVII.

B. CHRISTOPHORI A MACASSOLIIS

Sacerdotis professi I Ordinis.

Pauca nobis supersunt de sancti hujus viri vita ; ex certis tamen documentis constat, ipsum ex nobilissima familia de Macassoliis Mediolani exortum fuisse, saeculo ineunte decimo quinto, quo noster seraphicus Ordo maxima praesertim sanctitate ubique floruit. Postquam pueritiam ac adolescentiam in paterna domo innocenter transegerat, anno salutis 1435, sanctioris vitae percupidus, ad Minorum Observantium claustra laetus convolavit. Ubi libenter exceptus, ac post tyrocinium per solemnia vota DEO sacratus, statim virtutum omnium

Digitized by Google

specimen dedit; praesertim vero puritatis cordis, firmae spei in DOMINUM, atque seraphicae paupertatis.

Sacerdotio postea insignitus, totum ad animarum salutem procurandam verbo atque exemplo se dedit; unde innumeros propemodum peccatores e vitiorum coeno ad viam salutis revocavit. A Beato Pacifico a Cerano Confratre suo adjutus, auctor fuit ut prope Viglevanensem urbem celebre nostri Ordinis coenobium aedificaretur sub titulo B. M. Virginis a Gratiis; obtenta prius ad id facultate tum a Serenissimo Duce Galeatio, tum a Summo Pontifice Sisto IV. Atque in eo reliquum vitae suae duxit tempus; tantoque sanctitatis nomine brevi percrebuit, ut in maximam Viglevanensium civium venerationem devenerit, qui ad eum turmatim confugiebant opem in temporalibus indigentiis, in spiritualibus vero necessitatibus aeternae salutis consilia postulantes. Cum igitur virtutibus, ac miraculis toto vitae tempore inclaruisset, tandem meritis plenus, DEO hominibusque carus, ex hoc terreno exilio ad caelestem patriam migravit. Ejus pretiosa mors contigit die 5 Martii anno 1485 in supradicto coenobio, cujus aeficationi, uti innuimus, omnes animi sui vires contulerat, quodque eximio sanctitatis, ac miraculorum fulgore illustraverat. Ejus solemnia funebria plurimis divinae omnipotentiae portentis illustrata fuere, quibusve Viclevanensis Clerus universus ac magna fidelium multitudo ex finitimis quoque regionibus confluentium astitit. Tandem in S. Bernardini Sacello prope Aram tumulatus fuit cum sequenti inscriptione:

B. CHRISTOPHORUS A MEDIOLANO
QUI PER 50 ANNOS
QUOS IN MAXIMA SANCTITATE
VIXIT IN ORDINE
MULTIS CLARUS VIRTUTIBUS
ET MIRACULIS CORUSCANS
OBIIT 1485
CUJUS CORPUS HIC JACET IN CAPELLA S. BERNARDINI

Tanta autem sanctitatis fama in vita claruerat, ut statim post mortem publicae venerationis honores ei tribuerentur. Cujus quidem nobis superest antiquitatis praeclarum monumentum, vetustae scilicet imaginis, quae in memorato S. Bernardini sacello altari superposita devotorum fidelium preces excipiebat. Adhuc permanet vetus haec pictura Beatam Mariam Virginem cum divo Infante in trono sedentem repraesentans. Eam enim circumdant tres Sanctorum imagines, quorum altera pertinet ad S. Claram Assisiensem, altera vero ad S. Bernardinum Senensem, cui sacellum erat dicatum, tertia demum ad nostrum Beatum Christophorum, prout clare legitur in tegumento libri, quem manibus gerit. Hanc autem fulgentes radii capiti superpositi exornant, qui sunt procul dubio sanctitatis signa. Quae tabula, cum annum exhibeat 1502, uti omnibus datum est videre, omne dubium abstulit circa centenarium, quod ante nota Decreta Urbani VIII Summi Pontificis necessario requiritur, ut cultus alicui sancto viro praestito ab Apostolica Sede confirmari possit. Qui cultus erga Beatum Christophorum numquam apud Viglevanenses cessavit, imo excrevit in dies usque in praesens; eo vel magis quod ipsi cives ejus validum patrocinium non semel in rebus adversis experti sint. Unde pluries ipsius Beati reliquiae publicae fidelium venerationi expositae fuere. Contigit autem infausti hujus saeculi exordio, ut S. Mariae coenobium propter adversas publicarum rerum vicissitudines supprimeretur. Attamen post miserum hunc eventum Beati Christophori cultus haud quidem fuit interruptus, quinimo quam maxime auctus. Tanta enim erat tunc temporis in sacras ejus reliquias populi veneratio, ut clarissimi Praesulis Milesi decreto, legitime prius recognitae, solemni supplicatione in Cathedralem Ecclesiam transferrentur; ibique in altari Visitationis publico fidelium cultu exponerentur. Quod quidem contigit anno 1811. Ex eo tempore, ut testes omnes unanimi depositione fatentur, singulis annis die 5ª Martii ejus festiva commemoratio peragitur.

Tandem anno 1880 Illmus ac Revmus Dominus Petrus Joseph De Gaudenzi, actualis Viglevanensis Episcopus, qui gloriae DEI, Sanctorum honoris, animarumque salutis semper extitit zelantissimus, de confirmatione cultus ex parte Apostolicae Sedis nostro B. Christophoro *ab immemorabili* praestito cogitare coepit. Et de facto, neque sumptibus, neque laboribus Praesul praeclarissimus parcens, brevi propria auctoritate Processum *super casu excepto* rite

Digitized by Google

canoniceque confecit: consentiente, ac coadjuvante nostro Adm. R. P. Postulatore Generali jam defuncto. Qui Processus ad Urbem delatus, Sacrorum Rituum Congregationi in forma exhibitus, post maturum examen fuit approbatus; quapropter in Ordinariis ejusdem S. Congr. Comitiis, habitis in Vaticano Palatio die 11ª Julii currentis anni 1890 confirmata fuit sententia a Judice in praefato Processu Delegato emanata; quae est tenoris sequentis, scilicet: « a tempore immemorabili, atque ante annum 1534, quo centenarium Urbanianum initium habet, Servum Dei Christophorum de Macassoliis cultu publico ecclesiastico, in hac praesertim Civitate (Viglevanensi), et in finitimis locis potitum fuisse; atque hunc cultum nunquam interruptum, aut imminutum ad nostram usque aetatem feliciter esse deductum, ideoque nihil obstare quominus accensendus sit inter casus exceptos a Decretis San. Mem. Urbani VIII. Cum vero die 23ª ejusdem mensis de hac sententia facta fuerit Summo Pontifici Leoni XIII fidelis relatio ab Illmo ac Revmo Domino Vincentio Nussi, Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, Sanctitas Sua eam ratam habere et confirmare dignata est, uti patet ex jam superius allato Decreto.

—

CAPITULA PROVINCIALIA

hoc anno celebrata

X.

Ref. Prov. SS. Salvatoris in Hungaria.

Capitulum Ref. Prov. SS. Salvatoris in Hungaria rite et canonice celebratum fuit in Conventu Gyöngyösiensi die 6 Julii 1890 sub praesidentia Adm. Rev. P. Theodorici Elek, Prov. S. Mariae Defin. et Generalis Visitatoris. In eo quidem electi fuerunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Marcus Bognár.

Custos

A. R. P. Rudulphus Zsembery imm. ex Min.

Definitores

R. P. Bartholomaeus Panck.
R. P. Marcellus Daránszky.
R. P. Aurelius Erdös.
R. P. Timotheus Stricsooszky.

—

XI.

Obs. Prov. S. Francisci Ragusiae.

In capitulo Obs. Provinciae S. Francisci Ragusinae, die 9 Julii Ragusii habito, praeside Adm. R. P. Eusebio Fermendzin, ex Definitore Generali ac Visitatore, rite electi sunt:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Urbanus Talija, lector generalis Theolog.

Custos

R. P. Jacobus Jović.

Definitores

R. P. Marianus Pusić.
R. P. Paulinus a Dobranje.
R. P. Sebastianus a Ragusio.
R. P. Antonius Kazilari.

—

XII.

Ref. Prov. S. Mariae in Hungaria.

Die 14 Julii 1890 rite celebratum est Capitulum Provinciae S. Mariae in Hungaria in Conventu Posoniensi ad B. Virginem ab Angelo salutatam, praesidente A. R. P. Polycarpo Lászlò, Provin. a S. Stephano Rege in Transsylvania Custode, ex Min. Prov. et Generali Visitatore. Electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Floridus Skrobánck.

Custos

A. R. P. Gaudentius Dosztál imm. ex Minis.

Definitores

A. V. P. Arnoldus Bartoss.
A. V. P. Bonaventura Formássy.
A. V. P. Alexander Bán.
A. V. P. Isidorus Ozorai.

—

XIII.

Ref. Prov. Galiciae.

Die 18 mensis Julii anni currentis habitum est capitulum Reformatae nostrae Pro-

Digitized by Google

vinciae B. V. Mariae Dolorosae in Galicia Austriaca in Conventu Vielicensi sub praesidentia R. P. HIPPOLYTI PHILIPP, Visitatoris Glis et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

Adm. R. P. Joachimus Macieiczyk.

CUSTOS PROVINCIAE

R. P. Ladislaus Zajaczek.

DEFINITORES

R. P. Melchior Kruczynski.
R. P. Victor Drzewicki.
R. P. Henricus Lobajczyk.
R. P. Silvester Hanula.

—

XIV.

Obs. Custodia Melitensis.

Die 21 Julii in Conventu Vallettae, celebratum fuit Capitulum Nostrae Obs. Custodiae Melitensis, Praeside Adm. R. P. PETRO A MONSANO, Generali Visitatore, in qua quidem electione electi fuerunt:

CUSTOS REGIMINIS

Adm. R. P. Samuel a Melita.

DISCRETI

A. R. P. Antonius M. Cesal a Melita.
A. R. P. Franciscus a Melita.
R. P. Pacificus a Melita.
R. P. Joannes Evangelista a Melita.

—

LABORES EXANTLATI

a Patribus Ref. Prov. S. Stephani Regis in Hungaria a die 15 Julii 1889 ad 15 Julii 1890.

Infantes ex christianis parentibus baptizati	505
Sacram. Poenitentiae administratum sanis.	30,877
Sacram. Poenitentiae administratum infirmis.	377
Sacram. Eucharistiae administratum sanis et infirmis	31,446
Sacram. Eucharistiae administratum infirmis per modum viatici. . .	340
Sacram. Extremae Unctionis administratum.	333
Assistentia matrimonialiter copulatis.	95
Conciones productae	1,240
Catecheses	2,186
Sepulturae mandati	412
Conversi e Calvinismo	21
» e Lutheranismo	2
» e Schismate	3
Numerus animarum in parochiis a nobis administratis.	9,686
Scholares per nos instituti et catechizati	2,564

Signatum Medgyes die 20 Julii 1890.

FR. EUGENIUS SIMON
Minister Provincialis.

III.

VARIA.

—

MONITUM

pro Kalendarii dispositoribus.

In fasciculo VI anni curr. Actorum Ordinis in *Brevi conspectu Kalendarii pro anno 1890* error irrepsit. Festum enim Cathedrae S. Petri Antioch. reponi debet sequenti anno juxta consuetas repositionis regulas. De S. Ivone sequenti anno ubique nihil fieri potest.

—

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A LUCA WADDINGO

CAP. IV (L).

Quid Lucas in area comparanda et claudenda praestiterit.

(Continuatio).

Lucas autem cum reliqua rite disposuisset, accessit ipse die XII Octobris ejusdem anni, et solerter, corrogatis benefactorum subsidiis curavit in primis, ut inchoati aedificii fabris expensae per ipsos pecuniae, et opera-

Digitized by Google

rum stipendia plene solverentur. Hinc parvum illum fundum domus templique absolutae emptionis pure ab omnibus canonis, aliisque prius impositis numerato pretio in perpetuum liberavit. Adjunxit postmodum eodem emptionis pacto, et multorum millium scutorum soluto pretio totum terrae spatium, quod inter Hospitii parietem, et Ludovisiorum viridarium situm fuit, ipsumque dilatavit ambulacro, Nicolai Principis liberalitate concesso, quod retro novum nostrum aedificium, seu secundum Claustrum adhuc relictum est. Emit etiam totam terram, quae inde deorsum jacebat a laterali linea Conventus ex ea parte usque ad viam publicam, quae ex Urbe ducit ad portam Pincinianam, ac deinde illam, in quo nunc secundus noster hortus est ad dexteram exeuntis in plateam templi, ipsamque plateam, quam denique dilatavit recuperata a Patribus Cappuccinis, ea ratione, quam superius explicuimus, illa terrae portione, quae prius ipsorum muro ferme ad nostri Templi portam claudebatur.

Omnia libere, et absque ullo onere, praeter pretium pecuniarum ab ipso suis terminis, diu ante mortem suam exacte solutum, praeter partem, quam Dux areae venditor ob certos respectus Lucae remisit, propterea inter aedis Benefactores merito numerandus. Totum denique hunc situm ad religiosi status clausuram solido muro cinxit, ac terra multo aere transvecta ipso montis clivo vallem fossasque complevit, atque horti forma in planitiem reduxit, et suis areis viisque distinctam, partim fructiferis arboribus, partim oleribus, herbisque coli curavit, ad usum nostrae paupertatis, qui his rebus plusquam piscatorii fori, vel macelli mercibus nutrimur. Hortum ornat etiam nitidum sacellum, quod Sanctae Mariae Pietatis, et Christi passioni posuit Laurentius Bonincontrus Romanus, et olim Collegii Syndicus, uno Altari, et ejusdem Passionis mysteriis, in testudine et pariete depictis ornatum.

CAP. V (LI).

Quid in aedificio Templi.

Hinc se ad inchoatum Hospitium perficiendum accingens Lucas, in primis illius plani Templi parietes, et arcus eatenus rudes, arenato perpoliri gypso alicubi intus et externa fronte glyphice exornari, uda calce undique dealbari, pavimentum lateribus sterni, tholi lanternam, et templi fenestras pellucido vitro clausit, tinctaeque telae ductiles curtinas ad arcendum vehementius lumen interius cuique appendit. Post haec erexit summum Altare e pario varioque marmore, ejusdem materiae clathris circumseptum, trium graduum ascensu elevatum, interius cavum, et pulchra parii lapidis tumba instructum, ad reponenda lipsana Sanctorum Leontii et Floriani martyrum, Urbani VIII et Innocentii X Pontificum dona. Tota tumba conspicua est per cratem ferream auro obductam, qua latus anterior arae clauditur. Superius ipsam ornat imago sancti Isidori Deiparam in aëre apparentem flexis poplitibus adorantis, Andreae Sacchi manu depicta, opere marmoreo circum ornata, cujus fastigium sustinent duae altae, crassaeque columnae alabastri undati oleagini. Paucis post annis Templum ipsum hiscentibus muris, et per medium tholum fornice ruinam e vicino minitans, novis fundamentis a sinistro latere suffulsit, et aliis aedificiis circum circa constructis firmavit: in primis amplo vestibulo, quod altissimo, solidoque fundamento subnixum, testudine desuper contra pluviae solisque molestias tegitur, quam crassae structiles pilae suspendunt. Inter has porticum ipsam alte sepiunt clathri ferrei, qui binis ejusdem structurae foribus noctu clauduntur. Testudo et muri interius gypso ornati sunt, et pavimentum latere stratum, quod quia Templi plateae supereminet, ex hac in ipsum ascenditur scalis duplicibus, quae interne se mutuo respiciunt, et quindecim hinc, atque inde totidem largis gradibus, ex albo tyburtino lapide, non cochlide, sed quadro ascensu binis areolis interrupto, et muris exterius vallato junguntur in areola suprema, ex qua per vestibuli valvas ingresso a fronte patet ostium Templi, a laeva vero ad campanulae sonitum aperitur janua Coenobii.

Quia vero fornix, quae supra portam Templi interius pro priorum incolarum odeo constructa fuit, nec prae sui angustia nostros capere poterat, ac simul Ecclesiae spatium impediebat, ea dejecta Lucas supra porticum exterius aliud aedificium extulit, quod altitu-

Digitized by Google

dine sua templi fastigium ulnis aliquot superat, quo, praeter fulcimentum, datum est templo novum et nobilius frontispicium, ad artis symmetriam compositum, sed nondum ultima glyphicorum manu exornatum. Interius est spaciosa tribusque quatuor valvarum specularibus fenestris lucida aula, sedilium choro e dolata nuce sic pro divino psalmodiae commodiori cantu disposita, ut plures quam sexaginta Religiosi suo quisque loculo, et ordine sedentes, aut genuflexi, seu stantes in eo simul duplici corona consistere possint, aperto in Templum pariete, forma hemispherii. Sed ne iterum rediturus hinc abeam, Lucas duas campanas pro officii, et sacrorum solemnitate procuravit. Cumque chartae scriptoriae impressos primum libros officii divini cantui, et communi recitationi necessarios curasset, qui sensim terebantur, deinde magna decem volumina chartae pergamenae, docta domestici Fratris manu scribi satagebat, ex quibus sex nitide scripta, minioque depicta, et horum tria nuceis asseribus, forti corio, et ahenis cuneis ad usum compacta reliquit: alia quatuor in primis religiosi scriptoris, ac ipsius post Lucae obitum intermissa fuerunt. Curavit autem praeterea pro majori divini cultus solemnitate pneumaticum organum portatile, curaturus aliud majus et fixum, si rebus humanis invida mors hunc, et alios ejus nobiles cogitatus non intercepisset.

CAP. VI (LII).

Quid in construendis ornandisque Sacellis.

Interea tamen ipsum Templum ampliavit sacellis sex, quorum parietes firmis fundamentis substructi, tamquam anterides, labans prius Templum obfirmant, et fenestrae, aliaque ornamenta, et arae illustriorem et utilem reddiderunt Ecclesiam, planis ante parietibus arctam, et solo summo Altari ad sacrificium offerendum idoneam. Primum sacellum a dextra summi Altaris S. Patritio Hibernorum Apostolo, et S. Francisco Minorum Patriarchae sacrum, aedificarunt haeredes Petri Pavonii Ariminensis, Pauli V. et Gregorii XV. Pontificum a cubiculis Praefecti, pro ejusdem Praelati sepultura tholum, et arcum anteriorem, inaurato gypso, et pictis sanctorum imaginibus decorarunt: in ara sacrificii SS. Patritii, et Francisci imagines una tabula depictas appenderunt, discolori marmore coronatas, et e simili materia et opere monumentum defuncto ad dextrum sacelli latus posuerunt, suscepto ejus capite, et inciso aureis litteris epitaphio et insignibus, datis ad cultum altaris omnium colorum sacris vestibus, nunc ferme usu detritis. Inferior crypta nostrorum Fratrum communi sepulturae deservit.

Alterum sacellum ad laevam Summi Altaris, Deiparae Virginis Immaculatae Conceptioni posuerunt executores testamenti Alphonsi Mazanedi de Quiñiones Vallisoletani, Romanae Rotae diuturni Auditoris, indeque Patriarchae Hierosolymitani, in eodem sacello sepulti.

Sed quoniam erecto pariter e marmore Altari, et Patriarchae monumento, sacellum nec reliquo aedificii ornatu perfectum, nec rebus ad arae vel sacrificii cultum necessariis provisum fuit, id sibi, et haeredibus suis novo opere exornandum et perpetua cura colendum nuper assumpsit Rodericus Lopez a Silva, S. Jacobi in Lusitania Ordinis eques, summo gaudio Francisci ejus filii, paternae pietatis aemuli.

Quod alterum templi crucis angulum huic sacello adversum occupat, S. Annae Deiparae Matri construxit Dominicus Castellus Romanus, Apostolicae Camerae sub multis continuo Pontificibus Architectus. Ipsum gypso, auro, et Sanctae actis penicillo bene representatis adornavit, Sanctorum reliquiis, et aliquali supellectili instruxit; sed cum a prosequendo per mortem praeventus, in eodem sacello sepultus sit, cultum sacelli nunc curat Eminentissimus Cardinalis Franciscus Barberinus, cujus favoribus et beneficiis obstrictus Dominicus ipsum Cardinalem, tum hujus sacelli, cum aliarum suarum rerum haeredem testamenti tabulis reliquit. Dominicus autem dum vixit sanctam tutelarem annua festivitate solemnissime colebat.

Huic proximum inferius, in eodem templi latere, est sacellum S. Josephi Deiparae Sponsi, quod rudibus muris tholo et subterranea crypta construxit Flavius Alalconius Nobilis Romanus, paulo post in eadem crypta, et Nostri Ordinis habitu conditus. Et quia

Digitized by Google

familiae suae postremus fuit, mero intuitu virtutis, et personalium qualitatum Herculis Ranconii, praecipui in Urbe causarum patroni, ipsius olim Flavii et nostri cari optimique vicini, sacellum ipsi testamento legavit, prius tamen perpetuo sacrificio dotatum. Ronconius post Flavii decessum opus absolvit gypso pariter et auro excultum, atque S. Josephi actis Caroli Maratti Anconitani, Andreae Sacchi quondam discipuli, nunc ejusdem virtutis, et famae haeredis, manu adeo ad artem, et pietatem depictis, ut continuae molestiae nobis sint, qui picturarum exemplaria seu rubrica, seu vivis coloribus expingunt. Nec cessavit pius Ranconius usque ad mortem suam omni congrua supellectili, quae utilitatem aut ornamentum inservit, et pulchris omnium colorum sericis paramentis instruere sacellum; Christi nutritoris annuam festivitatem solemni cultu celebrare. Cujus erga Patriarcham devotionem Franciscus et Nicolaus nepotes cum reliqua substantia haereditarunt.

Aliud sacellum ipsi Christo crucifixo sacrum e regione prioris, in dextro latere templi, pro sua pietate in passionem nostri Redemptoris aedificavit Constantia, Camilli Principis Pamphilii germana soror, et Nicolai Venosi et Plumbini Principis Ludovisii cara conjux. Atque cum Lucas noster, qui Constantiae Principis conscientiam regebat, omnino nollet, quod parietes omnes marmore vestirentur, his inaurato gypso glyphice decoratis, aram saltem elegantem sane, ex idea Dominici Castelli, e vario marmore construi curavit, cujus medium occupat adhuc in Cruce viventis Christi effigies, opus Maratti, qui laterales quoque sacelli tabulas, ac tholum Christi passionis diversis mysteriis depinxit. Ipsa pia Princeps sericis omnium anni temporum paramentis, et aliis rebus ad ordinarium sacrificium in sacello faciendum necessariis nostro sacrario providit; omnia vero quinque haec sacella a templi gremio separant marmorei clathri orantium genibus, cubitisque flectendis commodi.

Sextum denique minorum sacellorum, quod inferiorem crucis angulum in dextro latere templi occupat, S. Antonio Patavino aedificare coepit, opere valde sumptuoso, Cataneus Catanei Januensis; sed pavimento marmoreis floribus variegato, collocatisque pulvinis, quibus implantarentur cancellorum columnulae, utriusque lateris pariete pulchro marmore inferius incrustato et superius ornato quibusdam Sancti depictis miraculis, erecta etiam, sed non perfecta ara, cujus marmoreum frontale naturalis artis et artificiosae naturae certamen exhibet, adverso casu ab opere continuando praeoccupatus, quidquid hujus factum fuit, conventui donavit facta facultate, ut alium quempiam S. Antonio devotum amplecterentur, qui solutis Architecto sumptuum reliquiis, reliquum opus propriis expensis perficeret.

Atque haec omnia praenotati operum auctores Lucae nostri amore et industria apud nos potius quam alibi praestiterunt. Ipse vero praeter horum sacellorum cryptas, et varia per templa sparsa sarcophaga, duo coemeteria sub ingressum templi communium eleemosynarum expensis fodi, subterraneis parietibus distingui, fornicibus tegi, et marmoreis operculis desuper occludi curavit; ut dum alter recenter sepulti cadaveris causa minus expeditum videretur, alterum adferendi fortassis interim defuncti sepulturae serviret.

CAP. VII (LIII).

Quid in accommodando priori hospitio.

Haec autem in solo templo ad illum statum reducendo, in quo hodie cernitur, peregit Waddingus: quando ut parvam illam hospitii domum usui accommodaret, oportuit in primis ad ipsum ingressum ambitus peristylii subterraneos meatus fodere, arenatis parietibus claudere et minutissima glarea replere per quam decurrens imber tecti sordibus expurgaretur, priusquam in cisternam decideret; deinde solum desuper lateribus sterere, et fornices murosque arenato pollire; quod fecit sumptibus Ducis Pastranae ipsi Lucae, et ipsius Fratribus Hibernis adeo confidenter addicti, ut huc se a reliquis negotiis colligens, Regis sui litteras aperire, Lucae consilium adhibere, Fratrum preces postulare, regia rescripta dictare et sigillis claudere solebat, coenobitas iis etiam favoribus, et beneficiis prosecutus ob quae meruit insignia sua, et incisam lapidi memoriam, tamquam peculiaris benefactor in claustro habere, cisternam prius formatam ex qua-

Digitized by Google

tuor muris, qui peristylii columnas sustinent, et superne clausam testudine absolvit, ejus inferiora latera fortiter loricavit, pavimentum, prius aqua permeabile, crasso signini operis fundo solidavit, foveae crepidinem orificio saxeo, et ferreis instrumentis ad extrahendam aquam accommodavit, ejusque testudinem lateritio pavimento desuper stravit, benefactorem indicant Ferdinandi Henrique a Rivera, Alcalani Ducis insignia, Orificii summam tribuit in expensas fundi, quae ejus beneficia, et alios fautores fusius profitetur Lucas in Epistola nuncupatoria tomi tertii Annalium, quem titulo gratitudinis dedicavit huic Principi, tunc utriusque Siciliae Proregi.

Impluvium praeterea, quod supra horti stagnum constructum dixi, ne stillicidium fornices penetraret, laevigatis lateribus complanavit; apertum illius umbilicum, per quod aqua in stagnum diffluit ovali muro cinxit, cui pectoretenus inniti possunt, qui in subjectum stagnum prospicere volunt, totumque solarii latus, quo hortum versus apertum est pectorali muro clausit, et pensilibus hortulis adornavit; stagnum ipsum inferius eadem opera qua cisternam, et porticum, qua cingitur, eadem qua superius Claustrum complevit, eique vicinam in separato loco construxit officinam fullonicam, in qua per aquam ultro adfluentem eluuntur vestes Religiosorum. Sacrarium illius temporis quod nunc amplioris sacrarii primos ingressus excipiendis adventantium Sacerdotum confessionibus, et manuum lotioni deservit, lateritio pavimento stravit, testudinem et parietes scalpro purgari, arenato et albario poliri fecit. Denique, totius hujus inferioris structurae fenestras, omnes quatuor valvarum latas, per quas noctivagi fures seu reptu, seu portatilium scalarum usu penetrare possent, ferreis cancellis exterius obstruxit, perlucidoque vitro, et ligneis valvis interius conclusit.

Hinc superiorem domus contignationem, seu dormitorium, cubiculis aliquot, aliaqua necessaria officina et aperto in templum oratorio adauxit, in quo principum Oratores, et Romani Proceres, Cardinales, Praelati, qui ad Lucam frequenter adventabant, sacrificiis, quae in templo offeruntur secreto interesse possent. Post haec toto tecto prioris aedificii dejecto, tertiam contignationem superstruxit, cujus ea pars, quae plateam respicit, constat Bibliotheca, qua hactenus utimur, cum suo procestrio, archivo scripturarum, et vicino cubiculo, in quo haec scribens habito, omnibus amplis, ac delitiosi prospectus cubiculis, Cardinalis Treji pecuniis absolutis. Alteram alam huic adversam occupat nostrum vestiarium Petri Pavonii sumptibus erectum, cum aliquot minoribus cellis, et alia majori in qua Lucas ipse vivebat et mortuus est. Tertia, quae in harum medio transversa majusculae notae aspirationis formam cum illis effecit, cursus est cum uno cubiculo habitabili, officina sutoria, et descensu scalarum, quae in inferius dormitorium ducunt. Supremum autem hoc aedificium duobus brachiis templum versus complectitur supremam fornicem peristylii, quam Lucas coetis quadratisque, lateribus, ad ambulationis usum, ac dimittendos in cisternae compluvium imbres bis operuit, totumque intermedii vacui circuitum ferreis clatheris ad pectus altis circumcinxit; Bibliothecam deinde, et subjecta cubicula ruinam minitantia, ducto ab imis fundamento antemurali confirmavit.

CAP. VIII (LIV).

Quid in aedificio secundi Claustri.

Atque haec omnia oportuit Lucam facere, ut inchoatum illud parvumque hospitium suorum Collegialium Fratrum habitationi, et sacris litterariisque exercitiis aptum efficeret. Crescebat interea Collegium eo usque, quod in decem palmorum cellulis habitarent Fratres bini ternique, quando Emmanuel a Mourâ Lumiarium Comes et Marchio Castri Roderici, vir civili prudentia, nec minus magnificentia et auctoritate quam justitia et pietate illustris, Romam appulit, a Philippo IV. Hispaniarum Rege ad Urbanum VII. Pontificem destinatus Orator: qui cum pro sua benevolentia, et praedecessorum successorumque Oratorum consuetudine Lucam nostrum domi inviseret, et Coenobium universum perlustrans conspiceret, tot animas aura patriae saluberrima nutritas, in Romano caumate tam anguste constringi, ut vix unus halitum emittere posset, quin alius eumdem inhauriret, tanto incommodo compassus nullius rogatu nutuve, sed propriae pietatis impulsu, statim jussit excavari novi operis fun-

Digitized by Google

damenta, profundissimas fossas solida materia replevit, criptas aliquot concameratas, aperto ad horti planum ingressu et fenestris, construxit quarum fornices continuum pavimentum praestant superstructis officinis, amplae culinae, aulae capitulari, triclinii 50, Fratrum regulari ritu accumbentium capacis, atque huic annexae cellae penuariae.

Supra haec erexit dormitorium seu cursum concameratorum bini ordinis cubiculorum, numero undeviginti, quorum interior series lapideis columnis suspensa, novi peristylii integro lateri, et alterius lateris initio arcuatum tectum exhibet. Voluit vero Marchio dormitorium altera concameratione in altum duplicare et hanc iterum plano tecto pro studentium deambulatione, et prospectu coronare: sed Lucas apud se reputans, nec necessaria tot cubicula et superbum fore tam longum latum altumque solarium, rogavit Marchionem ut paupertatis nostrae humilitatisque memor, magnificentiam suam his terminis arctari sineret, et aedificandi finem faceret. Ille tamen interim majus illud cubiculum, in quo Lucam habitasse dixi superius, construxit, et retro totum aedificium, sed aliquot passibus dissitum aliud a fundamentis erexit cujus inferiora spatia parietibus discriminata, cum adjuncto hortulo, variis valetudinarii usibus inserviunt.

Superior pars ita secretae necessitati Fratrum accommodata est ut ipsi dormitorio, structili fonte, desuper arcuato conjuncta, commodissimum habeat accessum, absque incommodis quae alibi quandoque sentiuntur. Majoris quoque fabricae murum sic usque ad horti finem produxit, ut ea partis montis clivum suspendat, et plenam aream superius efficiat, quae medicis herbis pro infirmorum Fratrum valetudine curanda conseritur. Majoris quoque horti descensum latis viginti graduum scalis ex Tiburtino lapide commodum nobis reddidit.

Porro qua mente, qua promptitudine, qua liberalitate haec et alia nobis praestiterit singularis hic benefactor, Lucas ipse, benefactoribus suis ubique gratissimus, in epistola, per quam quartum Annalium tomum dedicavit Marchioni, melius quam ego meis possem hujusmodi suis verbis declaravit. *Qualis illa et quam effusa in aedem hanc nostram liberalitas? quam frequentes rerum suppetiae, quam continuum nostrae indigentiae levamen? quam familiaris denique, et paternus ad nos accessus? Multis aureorum millibus domum capacissimam adjecisti, adjectam ornasti, ornatam tuo fovisti patrocinio pulchrius et nobilius hoc beneficium, quod nulla fuerit dilatione suspensum, nullis precibus redemptum, nullis meritis comparatum. Pio in gentem Hibernam studio, et summa in me benevolentia accessisti, visurus a patria exules propter fidem orthodoxam extorres: vidisti in parvo nidulo compressos et confestim nullo rogante, nullo movente, jussisti dilatari spatia, habitaculum ampliari, et quibus dolebas domum esse angustam, profusis fecisti sumptibus augustam.*

Quemadmodum sol non expectat preces et praestigias ut exoriatur, sed illico fulget, ita neque tu expectaveras preces neque plausus, ut commodares; sed sponte inconvulsos et alienigenas radios sparsisti tuae beneficentiae. Pietate plenum, dixit Senator ille Romanus, peregrinam gentem publicis beneficiis obligare, et non tantum Compatriotas ad substantiae lucra admittere, quantum quoque ipsos advenas invitare. Vicisti, Domine, vicisti; quid enim te dignum reddere, aut qua facultate beneficium tot pulchris notis distinctum liceat compensare? Vicisti et triumphum auxisti. Statuisti ut munus tuum penes nos totum remaneret, nec quidpiam ad te rediret: ipsum grati animi testimonium vetuisti adhiberi. Volui candido marmori candidam mentem, et beneficii memoriam committere, et nobilissima stemmata operis fronte explicare, quibus et ingratitudinis notam repellerem, et honoris incrementum adveherem dum tui esse videremur. Prorsus noluisti, sed pie succensens dixisti: Nolo tanti emere inanis gloriolae auram et vanum hominum applausum; caduca sunt ista et peritura, sempiterna appeto, et solidiora praemia; his subtractis nollem mihi exprobraret justissimus retributor: Jam recepisti mercedem tuam. O christianam vocem! O aequam mundanarum coelestiumque rerum aestimationem! Nemo non gaudet beneficium suum latius patere: ferme omnes, non tam benefacere delectat, quam videri benefecisse. Tu beneficia tua vis nota solis quibus prosunt, et ei dumtaxat manifesta, quem celare non potes qui occulta videt in abscondito, qui tam liberaliter beneficia compensat, quam secreto cernit esse collata. Absconde tamen quantum liceat silentio, et tenebris

Digitized by Google

involve quantum libeat, res ipsa nobis tacentibus loquetur, ipsa se extollet et propalabit authorem. Plures quam putas, obligasti: nobis continuo augmento adventant alii et perpetua successione, longo tractu beneficium cum suo auctore transibit ad posteros. In te speciosum est, quod celes: in me turpe, si taceam. Inficiandi genus est silentium, ignosce, ne videar ingratus, non furtive non in angulo, non in aurem, sed in concione admotis arbitris debitum agnoscam. Permitte itaque ut loquar; noli me hac injuria premere, ut vivam et moriar ingratus. Admitte exiguum hoc munusculum perpetui obsequii sacramentum, non accepti muneris pretium, ut me devinctum liberem, sed, pignus ut obstringam. Haec Lucas de Marchionis erga nos affectu et munificentia. Justum tamen existimans, ut obligationis nostrae diuturnum aliquod monumentum extaret, fecit, quod omnium maxime peroptabat pius heros, ut essent continua precum suffragia, quae ne oblivione vel posterorum ignorantia ommitterentur, Lucas duratura petitione semel exegit, incisa marmori supra portam Refectorii interius hac rei memoria.

Hujus · Coenaculi · Authori
Perpetuae · Orationis
Momumentum · Fratres
PP.
Anno · Domini · MDCXXXIII.

In Cubiculorum autem singulis a fronte ingredientium collocati sunt lapides his et similibus memoriae stimulis incisi:

Frater, coelum impetra cellae largitori.
Frater, ora in abscondito pro publico benefactore.
Frater, qui cellam extruxit, tuas preces reposcit.

Deinde communibus aliorum eleemosynis, alterum illud inferioris, claustri latus per Marchionem inchoatum, duorum arcuum peristyli spatio produxit, in quo scalam peperimi lapidis aedificavit, qua ex dormitorio in claustrum per gradus triginta quatuor quadrato flexu descenditur, et sub illa statuit officinam fabri lignarii, superius autem ad dextram latus descendentis unum cubiculum, et ex altera parte supra claustrum, aliam cameram duarum mensura protensam, in qua deinde valetudinarii pharmacopaejam collocavit. Tertium peristylii latus, seu porticum claustri, quae e regione prioris a sacello S. Francisci ad portam aulae capitularis extenditur, integram a fundamentis exstruxit, ejusque fornicem superius quadratorum laterum subdiali pavimento contexit, et murulo ad genua elevato praeclusit. Quarto demum latere conclusurus peristylium retro summum templi sacellum, erexit scalarum gradus triginta tres, per quos ex infimo claustro reflexo ducta in illud subdiale claustri solarium scanditur, inchoatis etiam illis, qui in futuram olim bibliothecam sursum ducerent. Pene scalas autem interius, aulam scholasticis lectionibus destinatam, ac desuper quatuor cubicula suis testudinibus concamerata construxit, donec ampliorem aulam pro theologicis lectionibus, et publicis etiam disputationibus decentius, et majori sacrorum reverentia, quam in templo habendis, et desuper illam ampliorem bibliothecam secretiorum scripturarum archivo per benefactorum liberalitatem aedificare posset. Fecit autem postmodum altissima hujus operis fundamenta, eaque qua lata, qua longa aula est crassa testudine junxit, et erecta terra, excavavit, ut siccius foret aulae pavimentum et ut terrae humore situque non facile sordesceret. Atque haec ultima ipsius in Collegio fabrica fuit, quam post ejus mortem diversorum largitionibus et communibus eleemosynis continuavit qui Guardianus officio sub ipsius morte fungebatur R. P. Joannes Jecslenanus, adjuncta ea parte claustri ac dormitorii, quae scholae majoris, et bibliothecae muro inititur erectisque ac tectis ipsis harum parietibus, qui adhuc, dum haec scribimus, rudes et imperfecti remanent, ea quoque parte nondum elevata, in qua archivum et bibliothecae procestrium atque scala in hoc sursum ducens construenda sunt.

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

Anonymus Cust. T. S. — Gesù al Cuore del Giovine, ossia breve raccolta di Meditazioni e preghiere. Gerusalemme, Tipografia dei PP. Francescani 1889. In-32 Pag. 511.

Digitized by Google

ANONYMUS, Cust. T. S. — Guida del Pellegrino divoto in Terra Santa. Terza edizione. Gerusalemme, Tipografia dei PP. Francescani 1890. In-16. Pag. 210.

P. BERNARDINO DA CARASCO, M. O. — Introduzione allo studio della lingua Latina del P. Bernardino da Carasco. Minore Oss. di Terra Santa. Gerusalemme, Tipografia dei PP. Francescani 1890. In-16. Pag. 116.

CONRADUS (P.) EUBEL, Min. Conv., — Doctor S. Theol. Universitatis Herbipolensis, p. t. Poenitentiarius apost. in basilica Vaticana ad S. Petrum de Urbe (idem auctor est operis quod inscribitur: *Geschichte der oberdeutschen (Strassburger Minoritenprovinz)*.

1. Registrum fr. Bentevengae ex Ord. Min. Cardinalis et Poenitentiarii majoris: continens 61 documenta rem poenitentiariam illustrantia ex annis 1279-1289.

2. Necnon Elenchum Episcoporum, Cardinalium, Summorumque Pontificum ex Ord. Min., ab exordio ejusdem usque ad annum 1305; illud quidem in folio periodico: *« Archiv für Katholisches Kirchenrecht »,* f. LXIV, hunc vero in simili folio, cui titulus est: *« Römische Quartalschrift », t. IV.* Vel completius: Römische Quartalschrift für Christliche Alterthumskunde und für Kirchengeschichte unter Mitwirkung von Fachgenossen herausgegeben von D.r A. de Waal, Rector des Collegiums von Campo Santo. Dritter Jahrgang. Erstes Heft. Mit III Tafeln in Heliotypie. Rom 1889. In Commission der Herder' schen Verlagshandlung zu Freiburg im Breisgau, und der Buchhandlung Spithöver zu Rom.

1. P. DOMINIQUE WERSON, Min. Rec. — Grammaire Française par le P. Dominique Werson, Franciscain de Terre Sainte, Missionnaire Apostolique. 2.e édition revue et augmentée. Jérusalem, Typographie des PP. Franciscains, 1889. In-16. Pag. 53.

2. Grammaire Française par le P. Dominique Werson, Franciscain de Terre Sainte, Missionnaire Apostolique, traduite en Arabe. 2.e Edition revue et augmentée. Jérusalem, Typographie des PP. Franciscains, 1889.

FRANCESCO PRUDENZANO. — Francesco d'Assisi e il suo secolo, considerato in relazione con la politica, cogli svolgimenti del pensiero e colla civiltà. Studi di Francesco Prudenzano, ottava edizione, riveduta dall'Autore. Napoli, Tipografia di R. Rinaldi e G. Sellitto. Via Forcella, Palazzo Municipale. 1890. In-8.° pag. 400. *(Invenitur etiam apud Curiam Generalem pro pretio Lib. 3).*

P. GAUDENZIO DI MATELICA, M. O. — Introduzione allo studio della Lingua Araba del P. Gaudenzio di Matelica, Francescano dell alma Osservante Provincia Picena e Miss. Apost. di Terra Santa ad utilità dei giovani PP. Missionari della Francescana Custodia di Terra Santa. Terza edizione, corretta ed aumentata dall' autore. Gerusalemme, tip. dei PP. Francescani 1887. In-8, pag. 190.

P. HYACINTHUS A BELMONTE, Min. Cap. — Discorsi Religiosi per i tempi che corrono, del Padre Giacinto da Belmonte, Def. Gen. Cappuccino e Cons. dell' Indice. Roma, tip. S. Lucentini via Sistina, 135. 1889. 2 vol. in-16, pag. 490, et 486. Pretium L. 5.

JOSEPHUS HERMO, M. O. — Guía del Peregrino en Tierra Santa ó sea reseña religioso historica de la Palestina con dos apéndices al fin, obra escrita por el P. Fr. José M.a Hermo O. M. del Colegio de Santiago en España y Misionero de Tierra Santa. Jerusalén, tip. de los PP. Franciscanos. 1889. In-16, pag. 373-XCV-102.

P. LEONE D'ALEPPO, M. O. — Elementi di Lingua Araba, pel P. Leone d'Aleppo, M. O. parte prima. Gerusalemme, tip. dei PP. Francescani, 1889. In-16, pag. 63.

STEPHANUS SCHOUTENS, Min. Rec. — Levensschets van den Eerw. Pater Thyssen, Minderbroeder Recollect von het voormalig Klooster te Antwerpen door P. Fr. Stephanus Schoutens, minderbroeder.

P. Fr. STEPHANUS SCHOUTENS, Min. Recoll. in Belgio. — Vita R. P. Thyssen, Min. Recoll., Conventus Antuerpien.

Digitized by Google

V.

NECROLOGIA

P. Gabrieli Vicini terra natalis fuit Sabinianum Romandiolae et Ariminensis dioecesis haud ignobile oppidum. Ortum nactus inibi die 11 Martii 1811 ad Rubiconem vitam adhuc agentibus Julio Perticari, Hieronymo Amati, Bartholomaeo Borghesi, Nardi Aloysio conterraneis clarissimis; atque studia auspicatus, cum Rectoris munere fungebatur Joseph Ignatius Montanari, vir quaquaversus celebratus, dictu mirabile est, qua diligentia, quove ardore institerit ut amoeniores disceret litteras. Ingenio feraci praeditus, tenaci memoria et criterio consono, brevi condiscipulos diligentiores aequavit, peritiores anteivit adeo ut doctus Professor laeto sub pectore volvens saepe imitandum proposuerit. Inter Franciscales Observantis Provinciae Bononiensis adscriptus die 25 Novembris 1829 postque probationis annum Buxetum prius, Ferrariam inde adire jussus ut scientias scitu utiles et necessarias compararet, illic Philosophiae navavit operam, heic Theologiae dogmaticae et Morali, et quum nulli inferior existeret, sacerdotio initiatus sacrum primitus Deo obtulit Ferrariae ad S. Spiritum, redeuntibus anno 1833 solemniis Natalis Domini. Litteris et scientiis egregie imbutus cathedram conscendere quivisset doctorali laurea redimita fronte ac seraphicam juventutem naviter edocere scientias vel saltem amoenas litteras, si qui studiis preaerant uberius excitassent, minusque indulsisset ipse poesi et satyrae potissimum. Ipse e contra maluit litteras colere, sibique relictus verbi Dei praedicationi insistere. Qua orator pluribi laudabiliter concionatus est, nec ulla fuit Romandiolae civitas vel insignis terra, in qua concionatus non fuerit. Qua litteraturae cultor autem multa scripsit ediditque soluta oratione vel versu, quae si in unum colligerentur, poetam et oratorem eximium fuisse fateretur quisque, qui litteras vix a limine salutasset. Et licet pluribus annis functus fuerit Cappellani munere in ergastulo Foroliviensi, ut consanguineis suis et nepotibus prodesset, nusquam tamen studio et calamo pepercit. Inter alia quae pedetentim scripsit sparsimque edidit, sequentia nobis innotescunt:

1854. *Gli Angeli nella Immac. Concezione di Maria.* Terzine. Bologna nelle letture cattoliche.

1856. *Componimenti Poetici* (Dialoghi XX) *sul S. Natale, recitabili da fanciulle.* Forlì, Tip. Casali fasc. 1. disp. 124. in 8.

1868. *Alla bell' anima di S. Maria Clotilde Fourvier de Romanis. Ricordo delle Alunne.* Canzone. Ferrara, Tipogr. Taddei pag. 14 in 8.

1871. *Necrologia di Donna Beatrice Manfredini Benedettina.* Ferrara, Tip. Taddei pag. 11. in 12º.

1874. *Nel sesto Centen. del Seraf. Dottore S. Bonaventura.* Poesie. Carpi, Tipogr. Comunale.

1875. *Osservazioni filologiche intorno a 220 parole giudicate improprie da Federico Balsimelli.* Forlì, Tipogr. Bordandini pag. 116 in 12.

1880. *Scoto e l' Immacolata,* Carme recitato all' Accademia in Bologna. Forlì Stab. Tip. Croppi pag. 12 in 8.

1882. *L' Idiota Romagnolo, Dialoghi a difesa de' Promessi Sposi* di Aless. Manzoni. Forlì, Stab. Croppi, un fascic. di pag. 170 in 12º.

1884. *Risposta dell' Idiota Romagnolo a Cesarino e Sozi Censori degl' Inni di Aless. Manzoni.* Forlì, Stab. Tip. Croppi di pag. 138 in 12º.

1887. *Omaggio de' Minori Oss. a Mons. Domenico Svampa nel suo ingresso alla Sede Vescovile Forlivese,* Forlì, Stab. Croppi pag. 8 in 12º.

1887. *Omaggio dell' Oss. Provincia di Bologna, a Leone XIII. nel suo Giubileo Sacerdotale,* Parma, Tip. SS. Annunziata pag. 8. in 8º.

Ut legenti patet nedum eruditus, sed Vicinius noster erat quoque profundus philologus et nitidus poeta. Tanti fiebant ejus animadversiones et censurae ut doctiores consulerent saepe, audaces silentio adicerentur, et nonnullis *terribilis coenobitae* titulo condecorare placuerit quia obsistere et respondere nescii (1). Quamvis septuagenarius diu noctuque elaborabat ut in unum colligeret et in lucem proferret quae poetice vel soluta oratione exaraverat: apoplexi e contra correptus calendis Aprilis 1889, die 4 ejusdem mensis functus est, Sacramentis cunctis pridie refectus et vitam explevit in coenobio Foroliviensi, qua in civitate vitam claustralem pene totam vixerat.

(1) Forolivio commoranti plures ei fuerunt discipuli et cultores et aliquamdiu amoenas litteras utiliter tradidit alumnis faeminei collegii franciscalis, cui Sorores praesunt Tertiariae. Litteratorum amicitia fuit honestatus et etiam adlectus sodalis quorumdam Academiarum.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

EX S. CONG. S. R. U. INQUISITIONIS

S. INQUISITIONIS PRAECEPTIO QUOAD CLERICOS DELECTU MILITARI COMPULSOS.

Suprema, cui a S. Officio nomen est, Congregatio, de mandato sibi a SSmo Patre funestae Legis de militari delectu ab Italico Dominatu nuper promulgatae examine quatenus ea Clericos attingit, sacris ordinibus initiandos, postquam ad hanc rem sedulo animum intenderet in comitiis Feria V, Loc. IV die IX Septembris hoc anno MDCCCLXXV habitis, eo consilio percita ut, quoad ejus fieri possit contra innumeras, quae aggeruntur, difficultates, eorum Clericorum promotionem, qui omnibus per sacros canones praescriptis conditionibus rite praediti sunt, facilem reddat, et ii arceantur, qui, postquam stipendia fecerint, certam cautionem haud exhibent se in bonos utilesque Presbyteros evasuros; opportunum judicavit Rmis Dioecesium Italicarum Episcopis regulas quasdam, praeceptiones et documenta praebere, quae variis possibilibus eventis applicari possunt; quaeque omnes consequentibus articulis comprehenduntur.

1. Quoad illos ecclesiasticos alumnos, qui ad primam categoriam, per summum infortunium, pertinent, nec sperare possunt fore, ut a militia subeunda quandoque eximantur, nec, deficiente pecunia, per annum voluntariae

ISTRUZIONE SUI CHIERICI COLPITI DALLA LEVA MILITARE.

La Suprema Congregazione del S. Offizio incaricata da Sua Santità dell'esame della nuova infausta legge sul reclutamento, testè promulgato dal Governo Italiano, in rapporto alla promozione dei Chierici agli Ordini sacri, dopo aver portato la sua attenzione su tale argomento nell'adunanza della feria V, loco IV 9 del corrente Settembre 1875....., guidata dall'intendimento di agevolare, per quanto è possibile, a traverso alle molte difficoltà che si oppongono, la promozione dei chierici che sono forniti dei requisiti voluti dai ss. Canoni, e tenere lontani quelli, che avendo subìto il servizio militare, non offrono garanzie sufficienti di buona riuscita, ha riconosciuto espediente di additare ai reverendissimi Ordinarii delle Diocesi d'Italia alcune norme, cautele e prescrizioni applicabili alle varie evenienze, che tutte si compendiano nei seguenti articoli:

1. Per quegli alunni ecclesiastici, i quali hanno la sventura di appartenere alla prima categoria e non possono sperare di essere riformati; nè possono ottare per mancanza di mezzi al volontariato di un anno, la promo-

Digitized by Google

militiae nomen dare, eorumdem ad sacros ordines promotio omnino differatur oportet, quousque tribus aut quinque annis stipendia milites conscripti. fecerint, praeviis quidem divinae vocationis indubiis argumentis.

2. Neutiquam expedire videtur peculiaribus in casibus invocare, gratiae loco, anni XXVI dilationem ad subeundam sive voluntariam unius anni, sive coactam trium annorum militiam eorum exemplo, quos legis articuli VII, VIII, IX memorant; eo quidem consilio ut studia compleantur, et sacri recipiantur Ordines; quia, etsi hujusmodi petitiones fortasse exciperentur, funesta tamen atque irreparabilia exinde incommoda cum Ecclesiae, tum vero etiam Alumnis ipsis consequi possent, si forte contingeret, eos, quo tempore stipendia faciunt, divinam, ut ajunt, vocationem amittere atque in nequitiam erroremve abduci.

3. Utilis videtur militiam uno anno sponte subeundam assentiri. Ad quem scopum Rmi Episcopi piam sive inter Clericos, sive inter Laicos catholicos societatem, cui iidem Episcopi praeerunt, suis in Dioecesibus instituendam promovendamque curabunt; cujus largitionibus statutum a Principe pretium vel ex integro, vel ex parte pro varia Alumnorum conditione, solvi possit, atque iisdem voluntariae militiae tempore opitulari.

4. Hoc beneficium nihilominus in illos tantummodo Alumnos conferri deberet, qui cum ob bonam ipsorum indolem, tum vero etiam ob morigeras anteactae vitae rationes spem firmissimam praebent, toto voluntariae militiae tempore in sancto proposito perstituros, atque ideo ecclesiasticae vitae curriculum deinceps prosequuturos: ne cujus forte desidia foveatur, ac frustra pro quopiam prodigetur piorum liberalitas, qui a triennali militia abhorrens, elapso voluntariae militiae anno, ab ecclesiasticae vitae proposito, divinae vocationis defectum praetexens, abscederet.

5. Alumni, qui ob quaslibet corporis pravitates a militia subeunda excluduntur, ad sacros Ordines promoveri poterunt, etiam intra biennium, quo alteri militaris delectus consilio obnoxii sunt; dummodo ejusmodi sit ea pravitas, ut dubitari nullo modo possit, praecedens exclusionis judicium fore revocandum.

zione agli Ordini sacri è una necessità, che sia differita fin dopo compiuto il servizio attivo di tre o cinque anni, e previi indubbii argomenti di vocazione ed idoneità.

2. Nè si ravviserebbe espediente invocare nei casi particolari, in via di grazia, la dilazione dell' anno 26 per subire il volontariato di un anno, o il servizio triennale, sull'esempio degli individui contemplati dalla legge negli articoli 7 a 9, nell' intendimento di compiere gli studi e ricevere gli Ordini sacri: poichè seppure venissero ammesse tali domande, potrebbero seguirne conseguenze disastrose ed irreparabili alla Chiesa ed agli individui stessi, qualora avvenisse, che durante il servizio militare perdessero la vocazione e si pervertissero.

3. Più utile sembra favorire il volontariato d' un anno. Al quale effetto i reverendissimi Vescovi procureranno promuovere nelle loro diocesi una pia associazione fra il clero e laicato cattolico da essi presieduta, colle di cui elargizioni possa sopperirsi o in tutto o in parte a seconda della condizione degli alunni, alla tassa richiesta dal governo, ed anche sovvenirli durante il volontariato.

4. A questo beneficio dovrebbero ammettersi quegli alunni solamente, i quali per la loro indole e per la loro antecedente condotta, offrono fondatissima speranza, che si manterranno nella vocazione, nonostante l' anno di volontariato, e che quindi proseguiranno la carriera ecclesiastica; potendo altrimenti fomentarsi l' infingardaggine, e profondersi inutilmente una liberalità verso di chi non amasse sostenere il servizio triennale, e quindi compiuto l' anno di volontariato si ritirasse dalla carriera ecclesiastica, allegando mancanza di vocazione.

5. Quegli alunni che per difetti fisici cadono sotto riforma, potranno essere promossi ai ss. Ordini anche entro il biennio, in cui possono essere sottoposti ad altro consiglio di leva, qualora il difetto sia di tal natura, da non potersi dubitare, che venga revocato il precedente giudizio di riforma.

Digitized by Google

6. Firma tamen atque immota manent, quae per sacros Canones sancita sunt, quoad illos qui corporis pravitatibus laborant irregularitatem, quam vocant, inducentibus; pro quibus Romani Pontificis singulis in casibus dispensatio imploranda est.

7. Ampliores profecto cautiones quoad eos juvenes clericos adhibendae sunt, qui stipendia tribus aut quinque annis coacti milites fecerunt, ac dein ecclesiasticum habitum vitamque iterum suscepturi se sistunt. Criteria in iisdem admittendis haec esse poterunt: — *a)* Divina ad ecclesiasticum statum vocatio, jam satis ante comprobata; — *b)* Commendabilis vitae ratio toto militiae tempore constanter servata; — *c)* Firmum animi propositum, statim ac domum reversi fuerint, ecclesiasticum habitum vitamque iterum suscipiendi.

8. At vero ut moralis certitudo habeatur de bonis animi dispositionibus, quas juniores Clerici inter arma, et contuberniorum pericula servarint, Rmi Episcopi sollertissimam navabunt operam, iis omnibus adminiculis utentes quae haud paucas occurrentes difficultates, sin minus superare, minuere saltem valeant: quorum aliqua heic subjecta suggeruntur:

a) Iis juvenibus, qui cum firmo animi proposito discedunt in sancta vocatione constanter persistendi, praeter salutaria monita, ut spiritum, Religionis officia quoad fieri poterit, frequentando, librosque ecclesiasticos, praesertim vero Kempisianum De imitatione Christi perlegendo, excolant atque conservent, obligatio imponenda esset, si opus sit, etiam scripto tradita, proprium Episcopum certiorem continenter faciendi de locis ubi identidem cum militiae sociis diutius constituri sint, ut eosdem localis Episcopi vigilantiae, charitati ac prudentiae commendare, atque ab ipso opportunas de illis cognitiones accipere possit, adscito adjutore ibi aliquo probo viro ecclesiastico, vel etiam laico, ex iis praesertim, qui Societati a contribuenda pecunia pro solutione vectigalis voluntariis militibus impositi, de quo supra in Art. 3, nomen dederint. Haec tutelae species necessaria, nedum valde utilis, reputatur; nec Rmis Episcopis adeo grave videatur hujusmodi officium sibi mutuo exhibere.

b) Si de quorum moribus satis aequae relationes habitae fuerint, domum reversi in

6. Rimangono tuttavia ferme le prescrizioni dei ss. Canoni in ordine a quelli che presentano difetti inducenti irregolarità, pei quali deve implorarsi nei singoli casi la dispensa Pontificia.

7. Maggiori cautele richieggonsi per quei giovani chierici i quali hanno dovuto subire il servizio attivo di tre o cinque anni e quindi si presentano per riassumere la carriera ecclesiastica. I criteri per la loro ammissione potrebbero essere: — *a)* La vocazione allo stato ecclesiastico abbastanza dimostrata in antecedenza; — *b)* La condotta da essi tenuta durante il servizio militare; — *c)* Il fermo proposito di riassumere la carriera ecclesiastica, tornati che siano nelle loro case.

8. Ma per avere una certezza morale sulle buone disposizioni conservate dai giovani chierici in mezzo alle armi e fra i pericoli delle caserme, i reverendissimi Vescovi non risparmieranno il loro zelo ed operosità, usando tutti quei mezzi valevoli, se non a superare almeno a diminuire le difficoltà che si frappongono; e fra i varî, si suggeriscono i seguenti:

a) A quei giovani che partono col proposito di mantenersi nella loro vocazione, oltre ai salutari ammonimenti a conservare lo spirito mediante la possibile frequenza delle pratiche religiose e la lettura dei libri ecclesiastici, non escluso il da Kempis *De imitatione Christi,* dovrebbe imporsi l'obbligo, se occorre anche in iscritto, di tenere sempre informato il proprio Vescovo intorno ai luoghi ove essi saranno di guarnigione, per raccomandarli alla sorveglianza, carità e consigli dell'Ordinario locale, ed avere da esso opportune informazioni, mediante la cooperazione di qualche buono ecclesiastico, od anche laico, fra quelli segnatamente che saranno ascritti alla pia Associazione pel contributo alla tassa del volontariato, di cui all'art. 3. Questa specie di tutela reputasi necessaria ed oltremodo proficua; ed i reverendissimi Vescovi non dovrebbero avere a grave di prestarsi a questo scambievole officio.

b) Quelli a di cui favore risultassero informazioni soddisfacenti, potranno al loro ri-

Digitized by Google

Clericorum numerum denuo admitti poterunt, at vero non ita facile ad sacros Ordines; prius enim haud dubia divinae vocationis argumenta exigenda forent, imposita iisdem Clericis mora unius alteriusve anni in aliquo ecclesiastico Collegio, aut in ipso Seminario, disjunctim tamen ab Alumnis; et ubi hujusmodi loca desint, eos regimini ac solerti vigilantiae alicujus probi, docti et prudentis Presbyteri subjicere praestat; ut in ipsis juvenibus spiritus ecclesiasticus reviviscat, vitiaque corrigantur, quae quantumlibet cauti fuerint, summopere difficile est, eos in militiae exercitio nequaquam contraxisse.

c) Denique major aut minor sacrorum Ministrorum in unaquaque Dioecesi necessitas criterium esse deberet in eorumdem ad sacros ordines promotione facilius vel difficilius perficienda, ne quando uncti DOMINI, ingruente bello, ad militiam plus minusve diutinam, pro variis cathegoriis in quibus conscripti sunt, cum iis, quae exinde consequi solent, affatim funestis incommodis, denuo subeundam cogantur.

9. Easdem ob causas haud leviores exiguntur cautiones in Beneficiis, seu canonicatibus cathedralium, conferendis, theologali praesertim, poenitentiario et parochiali: quorum postremi in eos tantummodo conferri deberent, extremae casu necessitatis excepto, qui militari delectui jam amplius obnoxii non sunt, utpote qui trigesimum nonum aetatis suae annum sunt transgressi: quod quidem tamquam axioma firmissimum profecto esset in praxi adoptandum.

10. Ad hoc consilium actu facilius reddendum, laude dignum esset atque utile, per Rmos Episcopos ecclesiasticas, ut ajunt, vocationes in adultis juvenibus ab omni prorsus militiae iterum quandoque subeundae periculo exemptis, sedulo promoveri, sive illos in Seminariis, sejunctim quidem ab alumnis, ad sacrum ministerium educando, sive alio quovis modo, quem ad felicem exitum obtinendum opportunum judicabunt.

11. Si quando vero Parochias ceteraque ecclesiastica Beneficia iis sacerdotibus, qui etsi juxta cathegorias ad quas pertinent, militiae cursum jam expleverint, civili tamen lege ad arma iterum capessenda, urgente bello, obli-

torno essere riammessi allo stato clericale, ma non così facilmente agli ordini sacri; mentre prima dovrebbero esigersi sufficienti prove di loro vocazione, mediante la dimora di qualche anno in qualche convitto ecclesiastico o nel seminario, separatamente però dagli alunni, ed ove sia difetto di tali luoghi, sottoporli alla direzione e sorveglianza attiva di qualche pio, dotto e discreto sacerdote, per far rivivere in essi lo spirito ecclesiastico, e correggere quei difetti, che per quanto si voglia, è assai difficile che non abbiano contratto nella milizia.

c) Infine la maggiore o minore necessità di ministri dovrebbe essere il movente a facilitare più o meno la promozione dei medesimi agli Ordini sacri, per non esporre gli unti del SIGNORE a riassumere il servizio militare più o meno attivo, a seconda delle diverse categorie, alla evenienza di una guerra, e subire pure le conseguenze funeste della medesima.

9. Per gli stessi riguardi, non minori cautele si esigono nella collazione dei beneficii, ossia dei canonicati della Cattedrale, e segnatamente Teologale, Penitenziaria e Parrocchiali. Di questi ultimi, tranne il caso di assoluta necessità, dovrebbe adottarsi per massima la collazione fra quelli solamente che sono esenti da ogni servizio militare per aver varcato il 39 anno di loro età.

10. Ad agevolare tale intendimento sarebbe cosa lodevole ed utile, se i reverendissimi Vescovi si adoperassero col loro zelo a promuovere le vocazioni, nei giovani adulti esenti da ogni pericolo di divenire militari, educandoli al sacro ministero nel Seminario, separatamente dagli alunni, od in altra guisa che stimeranno acconcia alla buona riuscita.

11. Qualora poi la necessità obbligasse a conferire le Parrocchie od altri officii ecclesiastici a sacerdoti, che ad onta di avere in antecedenza esaurito il servizio militare a seconda delle categorie a cui appartengono, sono

Digitized by Google

gentur, conferenda, forte necessitas cogeret, prudenti Rmorum Episcoporum consilio committitur specialibus, in iisdem conferendis, cautionibus uti, virum in Beneficii possessionem immissum hisce in casibus amovibilem declarando; aut saltem illum prudenter adigendo ut conditioni adstipuletur, portionem reddituum atque proventuum Beneficii parochialis, juxta prudens proprii Episcopi arbitrium, ei qui ipsius absentis vices interim gesturus sit, sponte relinquendi.

12. Eadem conditio in poenitentiarii et theologalis Canonicatus collatione exigenda foret.

13. Cum pro varia mensium ratione, aut aliis de causis, ad S. Sedem collatio spectat opportunum itidem erit, per Rmos Episcopos in Commendatitiis literis, quae dantur, conditionis, in qua versantur ii, qui ad Beneficium assequendum concurrunt, expressis verbis mentionem fieri; videlicet utrum legi militiae quandoque sebeundae sint, nec ne adhuc obnoxii.

14. Eaedem vigilantiae rationes, in Art. 8 sub lit. *a* adnotatae, quoad illos ecclesiasticos viros adhibendae essent, de quibus in Art. 11 sermo est, quoties hi imminente bello militare deberent; utque fuerint a militia domum reversi, per statos dies piis Religionis officiis, quibus ecclesiasticus spiritus iterum excitetur, antequam sacrum Ministerium denuo exercendum suscipiant, operam daturi secedant oportet.

15. Iis in casibus qui hactenus commemorati sunt, Rmi Episcopi Parochos, ceterosque Beneficia ecclesiastica habentes ab assiduae, ad quam officii sui ratione cogerentur, praesentiae lege eximere poterunt; itemque Clericos et Sacerdotes ab irregularitate, in quam toto militiae tempore fortasse incidere potuerint, absolvere.

16. Si qui vero casus cum extraordinariis nec opinatis adjunctis contigerint, prudentiae erit Rmorum Episcoporum ad S. Sedem pro opportunis praeceptionibus accipiendis confugere.

C. Card. Patritius.

tuttavia vincolati dalla legge a riassumere le armi in caso di guerra, sarà della prudenza dei reverendissimi Vescovi usare delle cautele nelle collazioni; dichiarando in simili casi il provvisto amovibile; o per lo meno facendo ad esso accettare la condizione di rilasciare liberamente una porzione delle rendite e proventi del beneficio parrocchiale secondo il prudente arbitrio del proprio Vescovo, a favore di quello che interinalmente dovrebbe sostenere le veci.

12. La stessa condizione dovrebbe esigersi nella provvista della Penitenziaria e della Teologale.

13. Quando per ragione dei mesi od altri titoli, la provvista è riservata alla S. Sede, sarà pure opportuno che i reverendissimi Vescovi nelle commendatizie che rilasciano facciano espressa menzione della condizione dei concorrenti, cioè se ancora sieno oppur no soggetti alla legge militare.

14. Le stesse misure di sorveglianza notate sotto l'art. 8, lettera *a*, dovrebbero adoperarsi per gli ecclesiastici di cui l'art. 11, quante volte pel caso di guerra dovessero militare; e tornati che siano dal servizio, sarà cosa espediente che si ritirino in santi esercizi per qualche tempo, prima che riassumano il sacro ministero, onde richiamare in essi lo spirito ecclesiastico.

15. Pei casi sopra indicati i reverendissimi Vescovi potranno dispensare dalla legge di residenza i Parrochi ed altri prebendati, che vi sarebbero astretti dal loro officio, come pure dalla irregolarità pei chierici o sacerdoti che avessero potuto contrarre durante le fazioni militari.

16. Avvenendo casi con circostanze eccezionali e non previste, sarà della prudenza dei Reverendissimi Vescovi ricorrere alla S. Sede per analoghe istruzioni.

Roma, li 16 Settembre 1875.

Card. Patrizi.

Digitized by Google

II.

ACTA ORDINIS

—

MONITUM

Rmi P. Generalis

Abhinc quatuor circiter mensibus significavimus omnibus Ordinis Nostri Superioribus, absoluto Concursu Generali in S. Maria Angelorum et in S. Damiano prope Assisium, auspicaturum studiorum cursum in hoc Collegio S. Antonii Patavini de Urbe; ac ideo praefatos Superiores enixe exoravimus ut Nobis notum facerent quot et quales juvenes mittere voluerint sive pro studio passivo ordinario, sive pro cursu superiori. Modo addendum esse censemus, quod pro *sustentatione seu alimentis juvenum,* id a qualibet Provincia recipiemus *quod sponte in Collegii levamen elargietur,* manente tamen obligatione solvendi quidquid exquiritur pro indumentis et libris scholasticis, aliisque expensis extraordinariis cujuslibet studentis.

Denuo Provinciarum Superiores rogamus ut de numero et notis juvenum, quos Romam mittere judicaverint, quam citius Nos certiores reddant.

—

EPISTOLA

Rmi P. Generalis ad omnes Provinciales annuntians Indultum a Summo Pontifice concessum in proxima regulari S. Adventus quadragesima.

Rnde Pater Obsme,

Praesentibus litteris Paternitati Tuae notum facimus SS. D. N. Leonem Divina Providentia Pp. XIII etiam in proxima regulari S. Adventus quadragesima hujus anni, omnibus Religiosis utriusque sexus Nostrae jurisdictioni subjectis benigne indulsisse:

I. *Usum carnium* primis quinque cujusque hebdomadae diebus, in unica tamen comestione, vetita carnium et piscium promiscuitate in eadem refectione, et exceptis feria IV quatuor Temporum, ac vigiliis Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis, et Nativitatis D. N. Jesu Christi.

II. *Usum ovorum et lacticiniorum* in omnibus sextis feriis et Sabbatis, in unica pariter comestione, et exclusis semper diebus quatuor Temporum, ac praefatis vigiliis: nisi forte alicubi, etiam in his diebus exceptis, vigeat privilegium vel legitima consuetudo utendi ovis et lacticiniis in jejuniis ecclesiasticis: tunc enim Religiosi quoque huic indulto seu consuetudini in jejuniis Regulae sese conformare possunt *(Vid. Corduba in Expos. Regulae).*

Verumtamen hortamur hujus Apostolici Indulti favore usuros, ut, nedum piis compensationibus mortificationem Christi in corpore circumferre studeant, sed singulis quibusque sextis feriis, post mensam in communi, ut mos est, vel privatim, qui tunc sunt impediti, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum devote visitent, et sequentibus precibus, idest: *O sacrum convivium* etc., sex *Pater, Ave* et *Gloria* ac semel *Salve Regina,* divinae misericordiae, B. V. Mariae intercessione, praesentes Catholicae Religionis et Seraphici Ordinis Nostri necessitates commendent, ut gratiam et consolationem, quam P. T. et Provinciae Tibi commissae humiliter adprecamur, a Domino tandem recipere possimus.

P. T. R.

Romae, ad S. Antonium Patavinum, die 10 Septembris 1890.

Humillimus in Christo Servus
Fr. Aloysius, *Min. Glis.*

N. B. — Rmus P. Minister Generalis exoptat, ut illae Provinciae, quae ejusmodi Indulto hucusque non utebantur, etiam in posterum in sua laudabili observantia maneant.

—

Digitized by Google

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata

—

XV.
Obs. Prov. Corsicae.

Die 23 Junii 1890 in Conventu S. Mariae Gratiarum, Praeside Adm. R. P. Innocentio Francescani, celebratum est Capitulum Provinciale in quo rite et canonice electi sunt:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Petrus a Vulpaiola.

Custos Vocalis

R. P. Isidorus a S. Sabino.

Definitores

Adm. R. P. Antonius a Lumio.
R. P. Baldinus a Piscia.
R. P. Basilius a Lumio.
R. P. Stephanus a Muro.

—

XVI.
Refor. Prov. S. Leopoldi in Tirolo Septent.

Die 24 Julii 1890 in Conventu Suazensi, Praesidente Adm. R. P. Placido Fabiani Ref. Prov. S. Crucis Croatiae-Carnioliae Ministro Provinciali et Visitatore Generali, rite celebratum est Capitulum in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Generosus Heubacher.

Custos

R. P. Joseph Maria Musch.

Definitores

R. P. Martinus Lutz.
R. P. Joachim Schroffenegger.
R. P. Bartholomaeus Unterladstettër.
R. P. Victor Passagnoli.

—

XVII.
Ref. Prov. Bohemiae et Moraviae.

Die 6 Augusti 1890 in Conventu Pragensi, Praeside Adm. R. P. Petro Dudziak Definitore Generali et Visitatore, rite celebratum est Capitulum, in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Hippolitus Philipp.

Custos

R. P. Benjaminus Sirůček.

Definitores

R. P. Antonius Neumeyer.
R. P. Laetus Schindler.
R. P. Agnellus Fischer.
R. P. Nicolaus Neberth.

III.
MISSIONES

—

RELATIO EX REP. PERUVIANA.

De Statu Collegii Apostolici Sanctae Rosae de Ocopa in Republica Peruviana.

Reverendissime Pater,

Libentissimo animo adhaerens desiderio Paternitatis tuae ut relationem habeas de statu singularum Missionum Ordini nostro commissarum, pergratum mihi est hujus Collegii Sanctae Rosae de Ocopa statum tibi referre.

Collegium Sanctae Rosae de Ocopa, antea Hospitium missionum infidelium Provinciae duodecim Apostolorum *Limanae,* fundatum fuit anno 1717 zelo Clarissimi V. P. Francisci de Sancto Josepho, hujus almi Collegii de Ocopa. Decurrente autem anno 1824, Collegium de facto cessavit ob civile bellum (la Independencia del Peru); restitutum est autem anno 1836: ex eo tempore ad praesens usque sine vicissitudine permanet.

Sacerdotes hujus Collegii 18 numerantur; quorum quatuor in Infidelium Missionibus commorantur; duo Peruani sunt, ceteri omnes Hispani. — Clerici professi 18: Fratres Laici 8: Fratres Tertiarii 12.

Patres Missionarii quotannis exeunt ad exercitium apostolicum Sacrarum Missionum, et per unum, vel duos vel quatuor menses in-

Digitized by Google

ter fideles catecheses instruunt, Verbum Dei praedicant, et sacras audiunt Confessiones, ita quidem ut plusquam ducenta oppida visitent.

Alumni istius Collegii studiis Latini ac Quichua idiomatis, Historiae, Philosophiae, Theologiae Dogmaticae et Moralis, Mathematicae ac Juris Canonici *respective* dant operam.

In ecclesia Collegii singulis diebus Dominicis et aliis festis de praecepto catecheses fiunt, ut praescribitur in Brevi SS. Pii Papae IX: « Apostolica Sedes ». Quotannis, ante Pascha Dominicis quadragesimalibus in nostra Ecclesia praedicatur. Mense Majo fiunt exhortationes Marianae, ut mos est in Europa. Ex die 30 Julii ad diem 2 Augusti fiunt sermones sacrarum Missionum, ut fideles excitentur et apprime praeparentur ad lucrandam indulgentiam vulgo de Portiuncula. Insuper, Tertius Ordo P. N. S. Francisci extat sub directione ac visitatione Rectoris istius Collegii.

Structura Collegii providet habitationi plusquam quinquaginta Religiosorum. Separatim adest domus Novitiorum, et alia domus pro Clericis studentibus; adest etiam Bibliotheca libris necessariis instructa pro Religiosis Missionariis. Denique, sancta paupertas, in cunctis servatur, et Religiosi ex eleemosynis fidelium vivunt. Hucusque de Collegio.

De Missionibus hujus Collegii inter infideles, absente R. P. Praefecto, pauca possum dicere, idcirco brevissime absolvam.

Missiones Collegii de Ocopa anno 1631 initium habuere; quo nonnulli Fratres, Provinciae duodecim Apostolorum Limanae filii, infidelium conversiones per diversa loca aggressi fuerunt. Exstinctis Missionariis, Neophiti, tanquam oves sine pastore relicti, ad vomitum infidelitatis iterum redierunt; donec V. P. Franciscus de S. Josepho, hujus almi Collegii fundator, anno 1712 ad Regnum Peruvianum pervenit. Hic Pater admodum venerandus, divinae gloriae et animarum zelo incensus, fervidisque commilitonibus adjutus, missiones omnes amissas restauravit.

Anno autem 1742 tam mirabiles conversiones, propter quemdam Indum apostatam, qui Sanctus Athahualpa vocabatur, ad nihilum fere redactae sunt; Ille enim, omnibus Indis ad defectionem inductis, cunctos Missionarios interfecit, et eorum Ecclesias flammis succendit.

Anno vero 1787 eaedem Missiones zelo, ingenio et fortitudine R. P. Emmanuelis Sobrebiela denuo floruerunt. Sed heu! elapso aliquo tempore, supervenientibus bellis, et numero Missionariorum deficiente, omnis Missionum viror emarcuit, et ipsae tanquam turris turbinibus quassata, ad nihilum fere reductae sunt. Ex tunc quatuor tantum conversiones conservavimus.

Limites Missionum Infidelium ad Collegium de Ocopa pertinentium, hodie iidem sunt ac ipsi Peruvianae Reipublicae, ita ut omnes fluvii, valles et montes contenti in gradibus 4° et 15° latitudinis australis, et 300° et 305° longitudinis Orientalis (Merid. a Tenerife), in quibus infideles morantur, sunt et fuerunt semper scopus laborum et excursionum Patrum Praefectorum hujus apostolici Collegii. Populi, sive conversiones, quibus hodie inservimus sequentes sunt: *Cayaria* in ripa fluminis *Veayali* ad grad. 8° lat. 303° 10° long. *Caschiboya* in eodem flumine ad grad. 7° 25° lat. 303° 40° longitudinis. *Zuillasri* in Valle Huancabamba ad grad. 10° 45° lat. 301° 40° long. *Cerro de la Sal* sive Sancti Aloysii de Schauru juxta flumen Paucartambo ad grad. 11° 2° lat. et 302 long. Omnes termini isti juxta Meridianum *a Tenerife* intelligendi sunt. Lingua qua supradicti populi utuntur multiplex est. Nam in *Cayaria,* qui morantur, lingua *quichua* utuntur. In *Cachiboya* lingua *Pana* in usu est. In *Zuillasri* lingua *amucixa* omnibus familiaris est; et eadem utuntur infideles in *Cerro de la Sal.*

Numerus habitantium in his Missionibus idem proxime est quem anno proxime elapso Paternitati Vestrae manifestum feci. Nimirum, *Cachiboya* quadrigentas animas habet. *Cayaria* centum quinquaginta: *Zuillasri* centum, et Sancti Aloysii in *Cerro de la Sal* centum plus minusve reperiuntur. In hac ultima conversione, quam praecipuam vocaveris, in dies crescit, Deo favente, numerus tam fidelium quam infidelium ad eam concurrentium.

Pater conversor pro unaquaque missione, vix unus inveniri fas est, scilicet: Pater Praefectus: Pater Thomas Hernandez: Pater Antonius Batlle, et Pater Leonardus Deu: quibus omnibus totidem Fratres Laici, sive *Donati* assistunt.

Digitized by Google

In omnibus missionibus, praeter catechesim, legere et scribere pueros docemus.

Et hic meae cuilibet narrationi finem faciens, Paternitatem Tuam Reverendissimam adprecor ut mihi et meis seraphicam impertiri dignetur benedictionem.

Datum Sanctae Rosae de Ocopa die 7 Julii 1890.

Fr. Pius Sarobe, *Guardianus.*

De mandato Paternit. Suae Rdae
Fr. Franciscus ab Herrero.

Ad Rmum P. Min. Generalem
Ord. Min. Obs. Romam.

—

COLLEGIUM CAXAMARCAE

IN REPUBLICA PERUVIANA.

Die 20 Julii anni 1890.

Rmo P. Aloysio de Parma, Ministro Generali totius Ordinis Minorum Romam.

Rme Pater,

Litteras a Reverendo Adm. Patre, Vice Commissario Generali nuper accepi, quibus mihi significabatur desiderium P. V. Rmae, ut quilibet Guardianus hujus Commissariae Generalis relationem super statu respectivi sui Collegii quamcitius ad curiam generalitiam transmittat. Pietate filiali et obsequentissimo animo obtemperans, ut muneri mihi commisso fierem satis, haec sunt mihi exponenda.

Collegium Sancti Antonii de Caxamarca a fundamentis erectionem habuit, anno millesimo octingentesimo sexagesimo nono. Sistit ad grad. 7°, 8' 38° latitudinis meridionalis et 80°, 55', 37 longitudinis juxta meridianum parisiense et supra mare sese effert 2, 860, metris.

Nullas inter infideles adhuc habet missiones, ideoque nec Praefectus eligitur, sed qui ad hoc sanctum opus vacare desiderant ad praefecturam Collegii de Ocopa pergunt, ibique sub obedientia et directione Praefecti Missionum, juxta leges, ministerium apostolicum inter infideles exercent.

Duas dioeceses amplectitur hujus collegii Guardiania, Truxillanam et Chachapoyensem, et sex regiones politicas (vulgo Departamentos) nempe: Cajamarca, Trujillo, Lambayeque, Piura, Amazonas et Loreto. Regio de Cajamarca, prout apparet in censu, auctoritate gubernii instituto, habet 273,000 incolarum, de Trujillo 56,000, in hoc numero etiam comprehenditur Lambayeque, de Piura 172,000 de Amazonas 44,000, de Loreto 58,000. Limites Guardianiae sunt ad Orientem Brasiliana respublica, ad Occ. Oceanus Pacificus ad merid. regio de Ancahs, pertinens ad Archiepiscopatum Limanum, ad sept. sese extenditur usque ad Aequatorianam rempublicam.

Religiosi qui in hoc Collegio morantur sunt triginta sex hoc ordine distributi;

Sacerdotes	9
Clerici solem. prof.	9
Laici solem. prof.	6
Novitii	6
Fratres (vulgo *Donados*)	3
Fratres (vulgo *Devotos*)	3
Omnes	36

Sacerdotes Collegio addicti per anni curriculum Missionibus inter fideles dant operam ac assistentiae spirituali hujus civitatis consulunt. Juvenes Clerici vacant studiis grammaticae latinae, philosophiae, theologiae dogmaticae et moralis ac juris canonici; quoad jus canonicum hi qui a Discretorio sunt designati tantum. — Praeter hos cursus qui fundamentales vocantur, adsunt etiam post vesperas classes de geographia, mathesi, historia ecclesiastica et profana ac eloquentia sacra, quotiescumque rerum adjuncta hoc sinunt.

Sex regiones politicae, supra memoratae, civili gubernio reipublicae peruanae subsunt et fere solis Catholicis constant, infideles seu errantes tribus sylvicolae, quae in regionibus de Amazonas et Loreto vitam degunt, vel ad jurisdictionem episcopi Chachapoyensis qui per saeculares sacerdotes conversionis eorum curam gerit, vel ad patres missionarios Collegii de Ocopa pertinent.

Lingua hispanica apud Peruanos, vulgo blancos, inter indigenas vero *quichua* adhibetur. Ad 14,000 pertingit numerus incolarum hujus civitatis de Caxamarca, quae habet duas paroecias; monasterium Immaculatae Conceptionis, quod jurisdictioni episcopi Truxillani

Digitized by Google

subest, et institutum puellarum charitatis Sancti Vincentii a Paulo. Omnes ferme sunt catholici et non nisi raro protestantes aliive ad heterodoxas religiones pertinentes accedunt negotiationis causa.

Ecclesia nostra est valde capax et perpulchra; Collegium habet quatuor claustra, bibliothecam modestam sed sufficientem et officinas ad servitium communitatis necessarias. Primum claustrum occupant Sacerdotes Collegii, secundum Clerici professi et studentes, tertium Novitii et quartum Fratres laici; in hoc loco stat transitorie valetudinarium pro infirmis, donec peculiare claustrum ad hoc erigatur.

Clima hujus regionis est mediocriter salubre. Aliquoties vero morbi *virucla* tiphoidea et pulmonaris grassantur, virucla maxime apud indigenas.

Tertius Ordo, ubicumque missiones praedicantur, instituitur ut fructus spiritualis in populis semper vigeat, et curam illius gerit Rector ad hoc juxta leges deputatus.

Dum haec P. V. Rmae de mandato Reverendi Adm. Patris Vice Commisarii Generalis communico, liceat mihi benedictionem seraphicam a P. V. Rma suppliciter exorare.

P. V. Rmae addictissimus filius,

FR. LEONARDUS DE BADIOLA,
Guardianus.

IV.
VARIA.

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico* (1).

Commissarius Apostolicus ac Fundator Reformationis in Polonia, A. R. P. Alexander Patavinus, qui quamvis sexagenario major apostolicis mandatis obediens, assumptisque sociis cum aliquibus Polonis Patribus, qui pro Reformatione in laboribus et persecutionibus continuis zelantes usque ad mortem decertaverunt, pedestri itinere de Mediolano in Poloniam profectus, accessit primo Glivicium ubi officiosissime susceptus a P. Benedicto Bulakowski (Bulacovscio) Guardiano, et capta per aliquot dies quiete, relictis aliis sociis Glivicii cum P. Cypriano Gozdecio Polono die 15 Octobris 1622 Cracoviam intravit, ubi ab Eppo Martino Szyszkowski perhumaniter exceptus est. Demum S. R. M. Sigismundi III Regis Poloniae et Sueciae praesentiam adivit et socios dimisit ad varios Magnates Regni, ea felicitate progressos ut intra annum fere quinque loca pro Conventibus (quos ligneos et pauperculos esse voluerunt) obtinuerint. Primum Zakliczyni, secundum Gorcae, tertium Osiecznae, quartum Vielicii, quintum Chocii. Negotium itaque Reformationis ordinare cupiens die 3 Maji 1623 subditos suos ad Capitulum celebrandum Zakliczyni convocavit, ubi duas Custodias pro Polonis erigit: unam S. Mariae Angelorum, alteram S. Antonii Patavini. Custodes et Discretos elegit pro utraque. Statuta ad modum Reformationis Italicae, praescripsit. Deinde profectus Varsaviam ubi pro erigendo Conventu obtinuit locum et successu temporis Regia liberalitate Conventum et Ecclesiam erigi fecit in quo 12 Maji 1624 piissime obiit.

SERIES CUSTODUM

S. Mariae Angelorum in Polonia Minori.

1. A. R. P. Felix Mackowski (Moncovius) electus in Capitulo Zakliczyni ad Dunajec die 3 Julii 1623 sub praesidentia A. R. P. Alexandri Patavini Commis. Gnrlis. Pater meritissimus, qui sub unione cum PP. Observantibus in amore strictioris observantiae perseverans, a. 1640 mense Majo, se in Italiam contulerat et Romae pro sublevatione Reformationis cum aliis Fratribus strenue laborabat. Facta autem disjunctione, cupiens tranquillam vitam agere in Italia remansit, et in Provincia S. Antonii Venetiarum, tam exemplariter vixit, ut Magistri Novitiorum officio perfungeretur pieque demum et cum sanctitatis opinione inibi mortis debitum solvit. Hic, inquam, Pater dum adhuc viveret omnia fausta Custodiae nostrae optans, quaecumque ad bonum ejus spirituale pertinere videbantur, Romae procurabat et de periculis commonefaciebat.

2. A. R. P. Cyprianus Gozdecki (Gozdecius) Doctor utr. Juris. Ante Religionem in aula Petri Tylicii Eppi Cracoviensis Cancellarius. Religionem ingressus in observantia, totum se perfectioni dedicans, circa ipsa Reforma-

(1) Hanc seriem recepimus ab Adm. R. P. Joachimo Maciejiyk, Ministro Ref. Prov. S. Mariae Dolorosae in Galicia Austriaca, cujus epistolam integram hic inserere operae pretium ducimus.

Cracoviae 10 Julii 1890.

ADM. REVDE PATER COLENDISSIME

Hisce mitto Seriem Custodum et Provincialium Provinciae B. V. MARIAE *Angelorum in Polonia Minori sub russico regimine, cujus nostra Provincia B. V.* MARIAE *Dolorosae in Galicia austriaca A. D. 1746 filia est, ne nomina tot meritissimorum Patrum oblivioni dentur. Provincia B. V.* MARIAE *Angelorum Decreto Alexandri II Imperatoris Russorum 8 Novemb. sublata est. Hoc tempore numerabat 9 Conventus in quibus habitabant 75 Patres, 26 clerici et 30 Fratres laici, quorum 20 adhuc sunt inter vivos, ex his autem major pars est in cura animarum, reliqui in Conventibus tribus locati una cum PP. Observantibus pariter suppressis scil. in Pilica, Pincrow et Stopnica in quibus expectare debent ultimos dies vitae suae.* DEUS *illos benedicere et feliciora tempora quamprimum videre sinat per intercessionem B.* MARIAE *V. Angelorum et S. P. Francisci, enixe oremus.*

Rogo ut haec Series Praelatorum in Actis Ordinis Min. *typis exaretur.*

Digitized by Google

tionis Poloniae principia ad eamdem se divino plane consilio transtulit, specialis defensor et futurus promotor. Sexies Romam nudipes et omnino pauper adivit. Contra Arianos strenue decertabat. Fratres non tantum verbo sed et exemplo ad arctissimam Regulae observantiam excitabat. Humilitate profunda, mansuetudine suavissima, omnium animos sibi devinciebat. In Custodem Provinciae electus Varsaviae in Capitulo die 2 Augusti 1625 celebrato; die autem S. Martini Eppi i. e. 11 Decembris post meditationem et Confessionem, Missae sacrificio absoluto, appoplexia tactus eodem die post meridiem vitam finivit A. D. 1649.

3. A. R. P. Vitalis a Galbiato (Italus) electus in Cap. Sublimi 1630 sub praesidentia A. R. P. Prosperi a Galbiato, Provincialis Austriae habitantis Viennae, Commissarii ac Visitatoris Gnrlis, uterini fratris, contra omne jus et canones eccles., protestantibus Patribus Vocalibus, qui de electione P. Vitalis nunquam cogitassent, nisi a Patre Commissario stimulati, sollicitati et circumventi fuissent.

4. A. R. P. Bernardinus Kaliski (Kalisius) electus Cracoviae 18 Octobris 1634 qui officii sui munus zelose et exemplariter coepit exercere, apparuit enim primo anno sui officii per omnia Regulae zelantissimus, observantiae strict. promotor insignis, paupertatis altissimae observantissimus, devotionis, silentii, cultor sed tertio anno muneris sui defecit.

5. A. R. P. Bonaventura Dzierzanowski (Dzierzanowscius) ex nobilissima familia ortus honestissime educatus nomen suum Religiosae familiae inter PP. Observantes Prov. Poloniae dedit. De virtute in virtutem in dies proficiens factus forma vivendi omnibus. Custos Regiminis in Reformatione electus Cracoviae die 7 Septembris 1638. Quater Romam ut Custos vocalis pedester perrexit. In Conventu Recoll. Opatoviae Guardianus nominatus summa exemplaritate adeo illuxit omnibus, ut Minister Provincialis peracta in hoc Conv. visitatione videns strictissimam in omnibus observantiam Regulae et strictissimum ordinem edixit publice: *« Ita, judico, non ad Conventum me venisse, sed ad paradisum terrestrem! »*

SERIES MINISTRORUM.

1. A. R. P. Bonaventura Dzierzanowski (Dzierzanowscius) primus Minister Provincialis in Cap. Romae in Aracoeli sub praesidentia Urbani Pp. VIII. A. D. 1639 electus. Officium suum ingenti novae plantulae suae fructu absolvit. Verbo et exemplo Fratres suos in concepto semel observantiae rigore confirmans. Exacto Ministeriatus Officio, paupertatis amator in pauperculo Rakoviensi Conventu locari petiit in quo solitudinem internam coluit, animarum tamen zelo flagrans per vicos et oppida Arianorum foece eo tempore plena, verbo salutis, ferventi spiritu disseminabat, Arianis fidem, peccatoribus instillans dignos fructus poenitentiae. Ipse vitam communem studiosissime coluit, Fratribus multum amabilis in Conv. Stopnicensi finita Missa et pro more suo devotissima gratiarum actione, circa meridiem paralisi tactus die 17 Septembris 1649. piissime in DOMINO obiit.

2. A. R. P. Valerianus Bienkowski, (Bienkowscius) observantiae regularis promotor potissimus, eamdem verbo et exemplo semper firmavit. Vitae communis studiosissimus cultor fuit. Ad Chorum et orationem mentalem diu noctuque primus; idcirco penes Novitiatum frequentissime collocabatur, ut junioribus exemplo foret. Minister Provincialis bis electus i. e. in Cap. Cracoviensi 10 Aprilis 1641 et Cracoviae 4 Maji 1647. Jubilatus presbyter nonagenario proximus post suscepta devotissime Sacra, Vielicii 11 Decembris 1675 vitam finivit.

3. A. R. P. Ambrosius Stalicki (Stalicius) Cracoviae 3 Martii 1644 sub praesidentia A. R. P. Francisci ab Aquila Commissarii et Visitatoris Generalis electus in quo Capitulo Ordinationes et Statuta nonnulla fuere condita. Brevi post absolutum Capitulum et immediate post recessum P. Commissarii in Italiam pervenerunt ad Ministrum Provincialem Litterae encyclicae Revmi P. Min. Generalis intimatoriae Cap. Generale Toleti in Hispania celebrandum anno sequenti. Min. Provincialis visitat Provinciam suam statim et celebrat Cracoviae primam interm. Congregationem mox in Hispaniam profecturus. Hoc tempore Missionarii ex hac Provincia in Tartariam missi sunt: P. Dominicus a Nissa, Fr. Zatyriski Cler. cum socio. Die 16 febr. anni 1646 celebrata secunda interm. Congr. Hoc tempore Fratres Laici implorabant apud S. Sedem Apostolicam ut in quolibet Capitulo unus Laicorum in Definitorem eligeretur, et sine scitu et licentia Superiorum librum quemdam impressum promulgarunt de praecedentia sua inter Clericos solliciti, quos Revmus P. Generalis poenis contrá tales in Statutis contentis affecit et auctorem libri Romae incarceravit.

4. A. R. P. Valerianus Bienkowski (Bienkowscius) secundo sub praesidentia A. R. P. Francisci ab Aquila Commissario et Visitatore Generali die 4 Maji 1647 in Cap. Cracoviae celebrato fere unanimiter electus. Peracta visitatione Conventuum indixit primam interm. Congregationem in Conventu Stopnicensi die 10 Maji 1648.

5. A. R. P. Franciscus Rychtowski (Rychtowscius) sub praesidentia A. R. P. Francisci ab Aquila in Cap. Cracoviae 10 Octobris 1649 celebrato electus, nobili genere natus. Antea lector Philosophiae et Theologiae per ipsum sicuti studia et viri excultissimi ita religiosi eximia pietate insignes creverunt, quos verbo pariter et sanctissimae conversationis exemplo scientiam sanctorum edocuit. Premiliae Guardianus, lector Theologiae et concionator Cathedralis. Multos Graecos disunitos, ad fidem catholicam convertit. Auctor Concionum, vir piissimus, doctissimusque. Obiit in via penes Magierow 21 Martii 1673. In funere ejus quilibet habitum ejus tangere peroptabat. Sepultus Leopoli in Ecclesia nostra S. Casimiri primam Congregationem interm. celebravit in novo Conv. Biecensi 28 Augusti 1650.

6. A. R. P. Stephanus Urbanides electus in Cap. Becii 14 Julii 1652. Vitae singularium qualitatum, qui a tyrocinio vitae religiosae pientissima sua conversatione vitaeque austeritate junctis vixit ad exemplum, enascenti vero Provinciae Polonae sublimi sua doctrina, consiliorum gravitate profuit ad palmare ornamentum, nam

Digitized by Google

omnia pene in Religione officia, dexterrime administravit nullique se labori subtraxit: Confessarius, Praedicator, Vicarius, Philosophiae ac Theologiae Lector multis annis Guardianus, arctissima observantia zelotes, Definitor, Custos vocalis geminatim electus. Romam bis pro generali Cap. pedester absque ulla provisione petiit. Qua Min. Provincialis Provinciam in suis adhuc principiis verbo et exemplo rexit et firmavit. Conv. Ghivicensem vi incendii redactum in favillam sua sollicitudine reparavit. Tam extraneis quam Fratribus ob vitae sanctitatem venerandus. Annis 46 fructuosissime in Religione exactis ad laborem, ad requiem transivit pientissime dispositus anno DOMINI 1686 die 4 Octobris. Cujus corpus in ligneo sepulcro reclusum hucusque requiescit.

7. A. R. P. Christinus Chojecki (Chojecius) electus sub praesidentia A. R. P. Hyacinthi a Sospitello Prov. Refor. S. Thomae in Sabaudia in Cap. Cracoviae 3 Augusti 1655 nobilissimo sanguine ortus, humilem statum apud PP. Observantes suscepit, vitae tamen arctioris desiderio ad Reformationem se contulit anno Dni 1640 die 21 Aprilis in qua semper de virtute in virtutem progrediens verum exemplar perfecti Religiosi in se expressit. Humilitatis et obedientiae pretio nunquam locum aut officium sibi eligere voluit, quavis de ordinatione Superiorum contentus. Praedicationis dono a DEO exornatus. Multoties Guardianus, aliquoties Definitor, bis Minister Provincialis (semel tamen oblatum hoc onus post annum resignavit) electus. Pedester semper etiam rigidissima hieme absque ullo pedum impedimento incessit et Provinciam visitavit. Cumque illi jam annoso a discretis charitative disuaderetur, respondebat: « Qualia vident subditi in Superiore, talia in se exprimunt ». Mortificationi et orationi ex corde addictus Virgini Beatissimae perquam devotus. Viribus exhaustus Sacramentis Ecclesiae praemunitus, attrito quamvis et pauperculo habito exui petiit, nudusque in terra depositus exemplo S. Patriarchae Francisci inter ferventissima ad DEUM suspiria feliciter exspiravit A. D. 1678 die 23 Octobris magna cum opinione sanctitatis, exemplis bonorum operum post se relictis.

(Continuabitur).

—

FUNDATIO
COLLEGII S. ISIDORI IN URBE
A P. LUCA WADDINGO

CAP. IX (LX).

Quid in ornamento et supellectili sacrarii.
(Continuatio).

Lucas autem translatis Fratribus ad novum hoc aedificium, priorem culinam in commune calefactorium, ejusque promptuarium in Fratrum tonstrinam accomodavit, et vetus triclinium, aperta ex vetere Sacrario porta, principalem ejus partem effecit, et pulchris nitidisque armariis, peculiari artificio e polita nuce, Religiosorum artificum opera fabricatis, ad reponendam omnem sacrificii et altarium supellectilem instruxit; atque hanc ipsam omnigenam pro usu sacrificii, pro Sacerdotum altariumque ornatu, pro templi quoque parietibus majori solemnitate decorandis, honestissimam sane, juxta professionis nostrae statum procuravit. Et praeter illa Sanctorum Leontii et Floriani Martyrum integra lipsana, aliasque sanctorum reliquias ornatis thecis inclusas, constanti studio, et longa expectatione tandem effecit, interposita Religionis Ministrorum Generalium opera, ut Matrito haberet reliquiam sancti Isidori agricolae, templi nostri tutelaris, quam ut Magistratus Matritensis, in hunc sui quoque oppidi Patronum devotissimus, honorificentius mitteret, curavit fieri sesquipalmarem circiter sancti Agricolae stivam regentis statuam, è solido argento, pondo unciarum pene centum, eamque cum inclusa in ejus aperto pectore parte ossis Sancti, et incisa circa basim donationis memoria, pro Conventu et Templo Romano sancti Isidori, ad instantiam Ordinis sancti Francisci. Sed oportuit nihilominus, ut laborasset Lucas, et cum potenti adversario contendisset, ne Romam advecta reliquia alibi, quam in sancti Isidori collocaretur. Acceptam denique solemni supplicatione, et aliis necessariis ritibus ad nos e vicina domo Advocati Herculis Ronconii adduxit ipso die festo Sancti, qui apud nos est decimus quintus mensis Maji.

Quoniam autem proprium Sancti officium recitare eatenus nobis concessum non fuit, sed illud quod Confessorum non Pontificum commune est, in sancti Solemnitate cantabamus, *institit Lucas attribui facultatem Fratribus Conventus sancti Isidori in Monte Pincio recitandi officium proprium sancti Isidori titularis, ad usum Cleri Castellae a sanctae memoriae Urbano VIII approbatum: et Eminentissimi Patres Sacrorum Rituum Congregationi praepositi, ob peculiarem erga eamdem Congregationem Oratoris religionem, Fratribus praedictis gratiam petitam indulserunt, die X Junii MDCLVI.* Construxit quoque Lucas intra sacrarium in loco prioris Capituli secretum sacellum, in quo sacrificium commodius offerre possent, seu domestici seu

Digitized by Google

forenses, qui aliqua valetudinis, aut alia causa id in publico templo praestare prohiberentur.

CAP. X (LVI).

Quid in instruenda, et conservanda Bibliotheca.

Quemadmodum Lucas ut fundator et perpetuus curator domus, reliquas ejus officinas conveniente supellectili sufficienter instruxit, sic post Sacrarium, Bibliothecae, in primis, et Archivo instruendis, quorum usus tum ipsi praesertim Lucae, tum aliis Collegii Patribus, vel docendo, vel scribendo semper intentis, maximus futurus erat, copiose providit. Neque inutilibus libellis pluteos complere satagebat, qui ad numerum tantum et ostentationem inserviunt, sed quos ipsius, vel aliorum studiis necessarios utilesque censebat; cujusmodi comparavit selectorum voluminum omnigenae eruditionis typis editorum circiter quinque millia, majori parte magna, in forma folii, nulla duplicata, nisi forte rarum aliquod diversae editionis: id enim ipsius jussu mihi semper incubuit, ut si quem invenirem librum nulla diversitate bis positum, hunc e vestigio seponerem, vel cum aliis commutandum, vel postea Capranicensibus mittendum. Reliqui suis classibus per alphabeti litteras et codicum numeros distribuuntur, ut auctorum indice alphabetico has notas demonstrante opus quodlibet facile reperiatur.

Praeter hunc vero, et alium indicem, in quo libri eo ordine descripti sunt, quo in scamnis repositi, ad hoc, ut si desit aliquis liber, facile reperiatur quis fuerit. Considerans Lucas, quam specialis esset utilitas, et frequens necessitas prompte porrigendi eorum vitas, qui sanctimonia vel singulari pietate illustres essent, tum pro scribendis Annalibus, tum pro usu Sacrae Congregationis Rituum, in qua Servorum Dei acta ad Canonizationem discutiuntur, et conficiuntur officia peculiaria peregrinorum sanctorum, in diversis Ecclesiis, Dioecesibus, et religiosis Ordinibus celebranda; in quibus officiis ordinandis ipsius Lucae opera saepius utebatur Sacra Congregatio, tum etiam quod cum antiquorum Sanctorum reliquiae ex Romanis Coemeteriis concederentur, qui illas accipiebant, crebro Lucam accedebant, ut indicaret, ubi vel eorum integrae vitae, vel sparsa notitia haberi posset; hinc mihi tunc juveni Bibliothecae praefecto, tametsi quotidianis scholarum exercitiis occupato, post ordinatam Bibliothecam et conscriptos alios indices, imposuit, ut universa Bibliotheca foliatim pervoluta, singularum personarum, quas reperirem, ejusmodi sanctitatis, miraculorum, aut singularis pietatis nota claruisse, nomina describerem, et per alphabetum ordine distribuerem, subscriptis cuilibet iis auctoribus, quotquot in Bibliotheca nostra ejus notitiam aut notabilem mentionem haberent, adnotato volumine et folio: quod etiam, ut alia, praestiti; magno sane meo labore, sed majori voluptate et fructu, magnoque deinceps usui Lucae et aliorum, hodieque meo: nam schedulae meae postquam eas ordinatim filis imposui, amanuensis calamo descriptae duo crassa volumina confecerunt, quorum exemplaria nuper sibi describi fecit S. D. N. Alexander VII cui olim visa placuerunt.

Ad conservationem autem librorum obtinuit Lucas ab Urbano VIII Pontifice litteras Apostolicas, quibus sua Sanctitas *interdicit et prohibet, ne quisquam quavis auctoritate fungens quosvis libros, quinterna, folia impressa, sive manuscripta, tam per Lucam praedictum, quam per quoscumque alios Christi fideles dictae Bibliothecae hactenus donata et assignata, seu imposterum donanda et assignanda, quovis praetextu, aut quaesito colore, ex quacumque causa, ratione, vel occasione e dicta Bibliotheca extrahere, seu aliis personis accommodare, vel ut extrahantur, seu accommodentur permittere, aut consentire audeat, seu praesumat, sub excommunicationis, et vocis activae et passivae poenis, per contra facientes incurrendis.* Quod adeo universaliter injunctum observatumque voluit Urbanus, ut dum Lucas aliquos ob dignitatem personarum excipi posse diceret, id omnino noluerit Pontifex, asserens eo magis esse his prohibendam extractionem librorum; nam quo major est personarum dignitas et potentia, eo difficilius ipsis libri negari, aut ab eis recuperari possunt. Permisit Pontifex ipsius Collegii Fratribus, *ut libros, et quinterna folia ejusmodi e dicta Bibliotheca ad eorum cellulas studii ergo asportare possint, dummodo prius in libro, a pro tempore existente Bi-*

Digitized by Google

bliothecario retinendo, libri seu librorum, quo seu quibus uti volent, ut praefertur inscriptionem, ad effectum illum, seu illos Bibliothecae praedictae postea restituendi, scribant. Quod ita observabat Lucas, ut Collegii scholaribus nullum librum concedi permitteret, praeter unum aliquem minoris formae e spiritualibus, cujus lectio animae impinguandae, et asceticae doctrinae prodesset, aut forte alium amoenioris litteraturae; reliquum scholasticis dictatis intentos eos voluit. Imo ipsis Patribus in docendo, vel ad prelum scribendo occupatis non alios libros ad cubicula concedebat, quam eos, qui ex professo tractabant illas materias, quas quisque Patrum conscribebat; ceterum pro incidente aliquo puncto, vel horulae studio ad communem Bibliothecam eos recurrere volebat; nam ejusmodi Bibliothecam communem esse negabat, et frustra instructam, si communi advenientium usui pro omni occasione ad manum inservire non posset, cum libri per cellas distracti, quaerentibus praesto non forent. Religioso Bibliothecae custodiae et obsequiis praefecto, quem semper voluit esse juvenem aliquem ex scholaribus activum, et eruditionis avidum, quique sciret adventantibus satisfacere, ipse plerumque praesens instruebat, dirigebat in opere, et si quando lassum solabatur, si negligentiorem dulciter concitabat. Nam dum ipsi per valetudinem licebat, non alio utebatur musaeo, quam ipsa Bibliotheca, propter varietatem et multitudinem librorum, quae requirebant ejus studia.

(Continuabitur).

V.
BIBLIOGRAPHIA

—

Bernardinus Orellana, Min. Obs. — El Rústico devoto de la Virgen del Valle, preparado para celebrar su coronacion, por el Padre Fr. Bernardino Orellana, Definidor General, comisionado ad hoc. Roma, Tipografia Artigianelli, Monserrato, 149 — 1890.

Hieronymus Vladić, Min. Obs. — Triginta una dies coram Sanctissimo Sacramento, juxta Torre et S. Alphonsum composuit P. Hieronymus Vladić a Rama, Lector jubilatus provinciae Bosnae Argentinae. — Serajevo, Thipis Spindler et Lesner, 1890.

Prospero da Martigné, Min. Cap. — La Scolastica e le tradizioni Francescane per il Rdo P. Prospero da Martigné, Definitore e ex-Lettore di Filosofia dei Min. Cappuccini. Versione dal Francese del P. Luigi da Piedelama, Min. Rif. della Provincia Serafica, col permesso dell'Autore. — Parte prima in 16 pag. X-190, prezzo L. 2. — Parte seconda, pag. 385, prezzo L. 4.

Joseph Antonius a Lovera, Min. Rif. — Archeologiae Biblicae compendium, exaratum studio et opera P. Josephi Antonii a Lovera, Ord. Min. strict. Observ. Missionarii Apostolici in Patriarchatu Hierosolymitano. Mediolani, Typis Vallardianis, 1890, pag. 117.

VI.
NECROLOGIA

—

Adm. R. P. Joachimus a Villa Verucoli, Dioec. Ariminensis, filius hujus Reformatae Provinciae Bononiensis, vix emenso studiorum cum Philosophiae, tum sacrae Theologiae cursu in numerum Provinciae Lectorum adscitus, tanta diligentia et assiduitate incubuit iisdem scientiis tradendis clericis propriae curae commissis, ut ex ipsis duo, nempe Fidelis a Mutina et Joseph a Campogaleano, Dioec. Mutinensis, eo magistro, in studiis ac pietate excelluerint, ac dein in Missiones exteras profecti ad episcopalem dignitatem fuerint evecti. Sed P. Joachim natura ad humaniores litteras et italicam praesertim poesim mirifice propensus, nonnulla soluta oratione, plura vero scripsit carmine italico, typis Galeati Imolensis edita, quae styli venustate et linguae elegantia tum litterati tum ephemerides litterariae uno ore laude digna affirmarunt. Plenissimis suffragiis Minister Provincialis inauguratus hoc officium tenuit ad quatuor annos, ipsumque zelo, animi demissione, morum bonitate exercuit et pari in subditos caritate. Tandem Guardianus Coenobio Observantiae ad Imolam datus difficile, ratione temporum, onus triginta

Digitized by Google

circiter annis sustinuit ac implevit tanta animi lenitudine, zelo et prudentia, ut acceptissimus evaserit nedum subditis, sed et civibus, quibus consilio et opera jugiter praesto fuit. Nec praetereundum, quod, peracta Regularium suppressione, impensam navavit operam pro Conventus Imolae recuperatione, quod tandem ei feliciter cessit. Ast brevi licuit de recuperato Conventu gaudere; nam, recrudescente ulcere, quod septennium toleravit exemplari patientia et constanti animi fortitudine, pie decessit, septuagenario major, die 23 Decembris an. 1889. Imolae in Conventu Observantiae, moerore et lacrymis sodalium prosequutus et civium, qui die trigesima ab obitu in grati animi et affectus testimonium, propria stipe funere instaurato, musica sacra et laudatione funebri honestarunt pium ac doctum Coenobitam de Conventu, de Civitate magnopere benemeritum.

Vale Anima desideratissima; in pace CHRISTI quiesce!

R. I. P.

Inter lacrymas tanto Fratre dignas ex hac vita migravit Panormi, die 18 Julii anni currentis, R. P. F. JOSEPH SALVATOR MARIA RANDAZZO, A CARENO, Lector, ex Definitor et ex Custos Observantis Provinciae Vallis Mazariae.

Honestis parentibus natus die 19 Julii, anno 1822, nondum tertio aetatis lustro inchoato, inter probandos in coenobio S. Laurentii Careni fuit admissus. Deinde novitius receptus, laudabiliter anno probationis expleto, studiorum causa Perusiam venit, ibique solemnem emisit professionem et theologicarum explevit cursum disciplinarum. In matrem Provinciam reversus philosophiae concursum mirabiliter sustulit, et Lector renuntiatus seraphicae militiae alumnos eam per multos annos docuit.

Post religiosorum Ordinum eversionem, praedictam S. Laurentii rexit Ecclesiam maximoque fervore ac devotione coluit, quamvis plures annos infensa cruciaretur valetudine. Ipse alacriter studuit, ut Seraphici Patris non tam assecla et aemulator, quam viva quaedam imago videretur. Veram paupertatem semper sectatus est: asperrimam poenitentiam exercuit, et sic virtutibus fuit exornatus, ut humilitate, patientia et oratione nemini secundus extiterit. Inter ejus autem virtutes praecipue obedientia eluxit, quam supremam legem religiosae vitae ac perfectionis nuncupabat.

Ab Adm. R. P. Ignatio Fleres, Ministro Provinciali, revocatus, etiamsi infirma valetudine, tamquam agnus mansuetus non aperiens os suum, libenter se contulit prius in Conventum solitudinis S. Joannis Baptistae Baidae, deinde Fabariam, ut exemplo virtutum auxilium afferret praelaudato Ministro Provinciali in exequendo pergrandi et difficillimo proposito aedificandi ibi novum coenobium.

Fabariae delatis muneribus erudiendi in scientiis Clericos sui Ordinis, ferendi opem agoni decedentium et praesidendi directioni Sororum Collegii sub titulo Sanctae MARIAE, tanta doctrina, tantoque fervore functus est, ut nemo esset, qui ejus opera non perciperet velut occultos stimulos ad arripiendum perfectionis iter, et prodigii obedientiae loco non haberet, in corpore adeo graviter affecto tantam inesse firmitatem.

Morbo tandem ingravescente, virtute obedientiae Panormum venit, ubi praenoscens, non obstantibus curis, finem vitae suae adventantem, Ecclesiae sacramentis refectus, deosculans imaginem CHRISTI Crucifixi ad ostendendum eximium in passionem ejus amorem, Fratres suos de coelesti gloria alloquens, sublatis in coelum oculis, animam DEO reddidit.

Revdus Minister Provincialis ad solamen tanti angoris jussit solemniter parentari animae ipsius; quam ob causam e Fabaria Panormum se contulit, ibique ipso et Fratribus Ordinis in Ecclesia S. MARIAE Angelorum adstantibus, magno etiam populi et religiosorum Ordinum in civitate degentium concursu, parentalia celebrata fuere die 24 Julii.

Utinam omnes tanta exempla virtutum memoriae mandent operibusque compleant!

R. I. P.

A. R. P. PASCHALIS A FERRARIA, in saeculo Joseph Castelvetri, Francolini ad Padum ortus die 8 Junii 1807, interque Nostrates adscriptus die 5 Novembris 1822, pietatem quam ab incunabulis patefecit et in sacro Montis Jani recessu novitius auxerat, ad senectam usque indefessus retinuit. Emenso passivo studiorum curriculo, nondum salutatus Lector, christianam ethicam sodalibus suis Ferrariae tradidit et

Digitized by Google

Regii Lepidi, ac expositas theorias totidem casibus ad praxim deducere sategit. Inter Lectores generales theologiae adlectus anno 1837, in generali concursu Bononiensi, magisterium pluribus annis Ferrariae exercuit. Magistrali laurea decoratus, et in consilium accitus rebus Provinciae definiendis, Coenobiarchae munus Cotiniolae, Saxoli et Ferrariae nitide exercuit, et aliquando praefuit Missionum indigenarum Collegio. Ob prudentiam domi forisque commendatus, exeunte Novembri 1855 suae observantis Provinciae Bononiensis comitiis praefuit, (e quibus Minister Provincialis prodiit Clariss. P. Angelus Pianori, inde Episcopus Faventinorum), cunctisque muneribus sibi assignatis egregie functus est. Quare anno 1858. cum ageretur de eligendo Provinciae Moderatore, pleno suffragio fuit salutatus Minister Paschalis noster, iterumque Brevi Apostolico confirmatus, eo quod ob temporum perversitatem impossibile plane foret comitia convocare, et inde, diutino perdurante octo annorum Gubernio suo, quum res civiles sus deque versae essent, multa ei deglutire fuit necesse, et contra votum suspendere coactus fuit festivitatem Martyrum Japonensium insanienti illius temporis gubernio invisam. Quapropter Ferrariam reversus, sic asceticae et mysticae theologiae institit, ut nedum opellas duas exaraverit de orandi modo et III Ordine, sed fere cunctis patriae suae Monasteriis praeesse potuerit. Adscriptus quoque fuit inter examinatores prosynodales, nec ulla effulsit dies, in qua confessionibus excipiendis non vacaverit, dormitum incaenatus abiens, ut in crastinum poenitentibus excipiendis attenderet. Paralysi tandem correptus, mortem laetus aspexit die 29 Novembris 1889, solemniis redeuntibus divi Leonardi Missionum Indigenarum Patroni sui dulcissimi, ac bonis cunctis ejus abscessum dolentibus.

Vale in pace, senex pientissime!

R. I. P.

Tres tantum elapsi menses ab obitu Adm. R. P. Joachim a Villa Verucoli, ex-Ministri Provincialis, et ecce Provincia haec Reformata Bononiensis jacturam eaque magnam et inopinatam cogitur lamentari.

Adm. R. P. Petrus Damiani a Sancto Archangelo, Dioecesis Ariminensis, prima sua juventute habitum induit Franciscalem in Conventu Observantiae apud Faventiam. Ingenio praestanti et animo ad pietatem prono a Deo locupletatus mirifice in litteris, scientiis et virtutibus profecit. A Provinciae Moderatoribus ad lecturam philosophiae ac theologiae deputatus alacri animo, constanti studio ac labore in clericis instruendis, si paucos excipias annos, ad mortem usque intendit, insimul eos exemplo ad pietatem et regularem observantiam informans. Qua de re merito a Rmo Ordinis Ministro Generali fuit Lectoris Emeriti titulo in sacra Theologia decoratus. Neque tantum propriae Provinciae profuit, sed et in fidelium bonum maxime allaboravit. Quippe orator clarus, multa praeditus doctrina, ut mittam minores sed creberrimas praedicationes, quadragesimales conciones quotidianas habuit pluries in templis majoribus civitatum Tusciae et Longobardiae magno cum animarum fructu. Minister Provincialis electus, officium sibi demandatum adamussim implevit et regularem observantiam constanter et impense propugnavit, provexit. Post Regularium suppressionem, ejus praecipue consilio et opera Conventus Sanctae Crucis Villae Verucoli recuperatus; in ipsum Religiosi jam exturbati iterum restituti; ibique Novitiorum domus constituta. Designatus Guardianus et Curatus *Coenobii* Observantiae ad Caesenam, familiam sibi creditam egregie administravit; curiales doctrina, prudentia et vitae integritate in sui admirationem et amorem attraxit. Tot tantisque meritis permotus Antistes Caesenatensis in numerum Examinatorum Pro-Synodalium ipsum adscivit. Ast dum felicia de eo et prospera sibi ominabatur Provincia universa, brevi sed immiti morbo affectus, consumptus, spe omni frustrata, in osculo Domini piam efflavit animam in Conventu Observantiae in suburbio Caesenae die 31 Martii an. 1890 quum ageret tantum annum 59 necdum expletum.

Salve, dilectissime et nunquam obliterande Frater: bene vivas in Christo!

R. I. P.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

I.

ACTA ROMANO SERAPHICA

—

EX SUP. ROM. ET UNIV. INQUISITIONE

DUBIA

Quoad privilegium in favorem fidei concessum.

I. Quaeritur utrum dispensatio a vinculo Matrimonii, quae dari solet ab Ecclesia, positis ponendis, post baptismum unius partis potest applicari in casu, in quo post baptismum unius, duae partes non cessarunt habere connexionem, et consummarunt matrimonium sicut ante baptismum?

II. Matrimonium valide contractum ante baptismum inter duos infideles potest ne dissolvi, quando, post baptismum unius, pars infidelis promittit quidem se non inquietare mulierem baptizatam in professione Christianitatis, sed ille recusat dimittere alias uxores illegitimas, vel non vult promittere se servaturum leges Evangelii circa monogamiam?

III. In casu praecedenti, si Matrimonium dissolvi potest, mulier baptizata tenetur ne recurrere ad dispensationem pro dissolutione Matrimonii?

IV. Mulier baptizata potest ne recurrere ad dispensationem, quando praenoscit, quod, facta dissolutione Matrimonii, educatio prolis susceptae penitus erit in potestate viri ejus infidelis?

V. Si dispensatio dari non potest, mulier legitima, quae fit christiana, post conversionem, potest ne cohabitare cum marito infideli, qui simul in eadem domo retinet uxores alias illegitimas?

VI. Puella Christiana, obtenta dispensatione disparitatis cultus, potest ne legitime contrahere Matrimonium cum infideli qui non promittit se a polygamia abstinere in futurum?

VII. Bertha, adhuc infidelis, contrahit Matrimonium cum infideli statim ac pervenit ad annos pubertatis; et post duos annos relinquit virum suum, nulla suscepta prole, et ambo currunt ad alias nuptias, imo vir accipit plurimas uxores et fit polygamus. Sed nunc mulier aetate provecta, audito Missionario, vult baptizari: potest ne illa mulier dispensari a vinculo Matrimonii contracti cum primo marito, non postulato consensu ejus, et sic remanere cum secundo marito, ex quo illa suscepit prolem?

VIII. Apud quosdam infideles detestabilis viget consuetudo, juxta quam vir, post commissum adulterium cum uxore alterius, administrat remedium uxori adulterae, cujus effectus erit inferre mortem super legitimum maritum, eo ipso quod postea habebit connexionem cum uxore sua post adulterium commissum, si convertirur ad fidem, poterit dispensari a vinculo Matrimonii sui contracti in infidelitate et ducere alteram uxorem, etiamsi infidelis uxor adultera vellet et ipsa baptizari?

S. Officii 11 Julii 1886, ad Vicarium Apost. Natal.

EE. et RR. PP. ad singula postulata responderunt juxta sequentem modum, hisce tamen praenotatis.

1. Supra scripta postulata intelligi de privilegio a Christo Domino in favorem fidei concesso et per Apostolum Paulum, I ad Cor. VIII, 12, seq. promulgato.

2. Hoc privilegium divinum in eo consistere, quod, stante Matrimonio legitime in in-

Digitized by Google

fidelitate contracto, et consummato, si conjugum alter Christianam fidem amplectitur, renuente altero, in sua infidelitate obdurato, cohabitare cum converso, aut cohabitare quidem volente, sed non sine contumelia Creatoris, hoc est non sine periculo subversionis conjugis fidelis, vel non sine execratione Sanctissimi nominis CHRISTI, et Christianae Religionis despicientia, tunc integrum sit converso transire ad alia vota, postquam infidelis interpellatus aut absolute recusaverit cum eo cohabitare, aut animum sibi esse ostenderit cum illo quidem cohabitare sed non sine Creatoris contumelia.

3. Juxta idem divinum privilegium, conjugem conversum ad fidem, in ipso conversionis puncto, non intelligi solutum a vinculo Matrimonii cum infideli adhuc superstite contracti; sed tunc, si conjux infidelis renuat, acquirere jus transeundi ad alias nuptias cum tamen conjuge fideli. Ceterum tunc solum conjugii vinculum dissolvi, quando conjux conversus transit cum effectu ad alias nuptias.

Hinc:

Ad I. Si quando evenerit, ut stante duorum infidelium Matrimonio, alter conjugum ad fidem conversus baptismum susceperit, atque cum infideli conjuge pacifice, et sine contumelia Creatoris cohabitaverit, si postmodum infidelis, quin tamen pars fidelis rationabile motivum dederit discedendi, nedum converti recusaverit, sed insuper fracta fide de pacifica cohabitatione, aut odio religionis discesserit, aut sine contumelia Creatoris cohabitare noluerit, vel fidelem ad peccatum mortale, aut ad infidelitatem trahere tentaverit, integrum erit conjugi fideli ad alia vota transire.

Ad II. Si agatur de uxore pagana alicujus pagani concubinarii, quae convertitur, tunc, facta interpellatione, si renuat converti aut cohabitare absque injuria Creatoris ac proinde desinere a concubinatu, qui sine injuria Creatoris certo haberi nequit, poterit uti privilegio in favorem fidei concesso.

Ad III. Quando conjux infidelis rite interpellatus, aut absolute recusaverit cum conjuge ad fidem converso cohabitare, aut animum sibi esse ostenderit cum illo quidem cohabitandi, sed non sine Creatoris contumelia, vel absque eo quod se a concubinatu abstinere perpetuo velit, tunc conjux conversus, praehabito Superioris ecclesiastici judicio, separari debet ab infideli, et poterit, si velit, uti privilegio seu divina dispensatione in favorem fidei concessa, et sic ad alia vota transire cum persona fideli.

Ad IV. Si conjugi converso impossibile prorsus sit filios e potestate alterius conjugis in infidelitate obdurati, subducere, nec fas sit, praemissa juridica et formali interpellatione, cum eo cohabitare, vel quia ille non vult, vel non sine contumelia Creatoris vult cohabitare, praehabito judicio Superioris ecclesiastici, integrum erit ad alia vota transire, firma tamen manente obligatione, qua semper tenetur, curandi, si quo modo poterit, catholicam filiorum educationem.

Ad V. Provisum in praecedentibus.

Ad VI. Negative, et in similibus casibus Missionarii, qui ex concessione apostolica pollent facultate dispensandi super disparitate cultus, caveant ne dispensationem concedant, nisi remoto polygamiae periculo.

Ad VII. Quum agatur, uti supponitur, de Matrimonio legitimo in infidelitate contracto, mulier separetur a secundo viro omnino et cum effectu; et si ob gravissimas causas et realem impotentiam separari nequeat quoad habitationem, separetur saltem quoad torum et consuetudinem, *nullum amplius habens cum* eodem viro tractum, aut carnale commercium. Deinde de more instruatur, ei praecipue notificando, quod suscepto baptismo non dispensetur ab obligatione, quam habet redeundi ad primum maritum; et quatenus post debitam instructionem constet, eam moveri ad accipiendum baptismum ex vero religionis motivo, admittatur statim ad baptismum, eoque collato, interpelletur omnino primus vir, et interrogetur utrum converti velit, aut sine contumelia Creatoris cum ea vitam traducturus sit, et de omnibus resultantibus R. P. D. Vicarius Apostolicus Sacram Congregationem certiorem faciat. Quod si vero summarie saltem, et extrajudicialiter constet conjugem in infidelitate relictum adeo esse absentem ut moneri legitime non possit, aut monitum intra tempus in monitione praefixum, suam voluntatem non significavisse vel, si adiri quidem possit conjux infidelis, sed de comparte jam facta Christiana interpellari nequeat sine evi-

Digitized by Google

denti gravis damni ei vel Christianis inferendi periculo, quin hujusmodi damna cum necessaria circumspectione et cautela removeri possint, haec omnia Apostolicae Sedi renuntiabit Vicarius Apostolicus, expressis nominibus et expositis gravissimis causis pro obtinenda dispensatione super impedimento dirimenti disparitatis cultus, si praetensus secundus vir adhuc in infidelitate persistat, et narratis omnibus rerum, personarum, et facti adjunctis, ut in re tam gravis momenti procedi tuto possit.

Ad VIII. Matrimonium etiam in infidelitate contractum natura sua est indissolubile, et tunc solum quoad vinculum dissolvi potest virtute privilegii in favorem fidei, a CHRISTO Domino concessi, et per Apostolum Paulum promulgati, quando conjugum alter Christianam fidem amplectitur, et alter nedum a fide amplectenda omnino renuit, sed nec vult pacifice cum conjuge converso cohabitare, absque injuria Creatoris, ideoque non esse locum dissolutioni quoad vinculum Matrimonii legitime contracti in infidelitate, quando ambo conjuges baptismum susceperunt, vel suscipere intendunt.

—

EX S. POENITENTIARIA

EXPLANATIO *resolutionis antiquioris circa divortium civile a Magistratu catholico pronuntiandum, valido remanente matrimonio religioso.*

EME AC RME DOMINE,

Joannes Ludovicus Robert, Episcopus Massilien., Sacram Em. Tuae Purpuram deosculans, humiliter exponit ut infra:

Repetitis licet vicibus Sanctae Sedis oraculum quid sentiendum sit declaraverit, de actu civilis judicis divortii sententiam inter conjuges ferentis legitimo matrimonio coram Ecclesia inito conjunctos, theologorum in Galliis imo et Episcoporum unus interpretandis S. C. decretis non est sensus. Major etiam animarum confusio facta est, ex quo publicae ephemerides S. Poenitentiariae responsum evulgarunt die 24 Septembris 1887 Episcopo Ord. Lucionensi datum, nimirum Syndicum, in casu praemissis utique debitis declarationibus, divortium pronuntiare tolerari posse: quod responsum in periodico *Le Canoniste Contemporain* scriptor aliquis ita interpretatus est, ac si decreto aequivaleret permittendi generatim Syndico, ut, praemissis debitis declarationibus, divortium in casu simili pronuntiet. Et aliunde ex quo idem responsum publici juris factum est, magis magisque invaluit opinio actum judicis divortii sententiam ferentis atque Syndici illud pronunciantis, dummodo praemittantur praescriptae declarationes, non esse juri divino contrarium nec proinde malum intrinsecum.

Quapropter praedictus orator, utpote quia hucusque oppositam sententiam ex decretis ab S. R. U. inquisitionis hac de re latis, tanquam unice veram tenebat et docebat, supplex, ut propriae in obeundo Episcopali suo munere conscientiae consulat, responsum super duplici sequenti dubio expostulat.

I. Utrum ex memorato S. Poenitentiariae ad Episc. Ord. Lucionen. rescripto deducere liceat, universim Syndicos, in Gallia, qui secus Officio suo cedere cogerentur, praemissis debitis declarationibus, divortium inter conjuges, in facie Ecclesiae ligatos, tuta conscientia pronuntiare posse?

II. Utrum idem dici valeat de judice civili, inter similes conjuges, et sub iisdem declarationibus, divortii sententiam ferente?

Massiliae, die 25 Aprilis 1890.

(Signatus) LUDOVICUS, *Episc. Massilien.*

Sacra Poenitentiaria, mature consideratis expositis, ad proposita dubia respondet:

Ad I. Sacra Poenitentiaria in rescripto, de quo agitur, edendo, id unum in mente habuisse, ut casui particulari pro ejus circumstantiis et exigentiis provideret.

Ad II. Negative.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 4 Junii 1890.

R. Card. MONACO, *P. M.*
HIP. Can. PALOMBI, *S. P. Secret.*

—

Digitized by Google

EX S. R. CONGREGATIONE

DECRETUM

Quo festum S. Joannis Damasceni, S. Joannis a Capistrano, et S. Silvestri abb. ad universalem Ecclesiam extenditur.

URBIS ET ORBIS

Quod jampridem erat in votis Christifidelium Catholici Orbis, ut celebraretur ubique memoria Sanctorum Confessorum Joannis Damasceni, Silvestri Abbatis et Joannis a Capistrano, quorum primus pro ea qua inclaruit praestantia doctrinae, alteri pro apostolicis operibus, quibus animarum saluti profuerunt, Ecclesiam Dei mirifice illustrarunt; id nostra hac aetate plurium sacrorum Antistitum, ac Virorum dignitate insignium ingeminatis precibus a Romana Sede enixius postulatum est.

Hinc ejusmodi supplicibus votis libenter obsecundans Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII rem omnem commissam voluit maturo examini et judicio Sacrorum Rituum Congregationis; quae in Ordinario Coetu coadunata, audito voce et scripto R. P. D. Augustini Caprara Sanctae Fidei Promotoris, petitam Festorum extensionem ad universalem Ecclesiam ita concedi posse censuit, nimirum ut de S. Joanne Damasceno Confessore fiat die XXVII Martii sub ritu duplici minori, addita *Doctoris* qualitate; de S. Silvestro Abbate, die XXVI Novembris sub eodem ritu; ac demum de S. Joanne a Capistrano Confessore agatur die XXVII Martii sub ritu semiduplici. Respectiva tamen Officia cum Missis de enuntiatis Sanctorum Festis, cura ipsius Sacrae Congregationis quantocius fieri possit edenda, anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo ab omnibus, qui è Clero tam Saeculari quam Regulari ad Horas Canonicas tenentur, in posterum recitanda sunt: servatis Rubricis.

Insuper iidem Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus Praepositi decernendum putarunt, ut sexta lectio Officii de Sacratissimo Corde Jesu, cujus Festum ab eodem Sanctissimo Domino Nostro ad ritum Duplicis primae classis anno superiore pro universa Ecclesia evectum est, deinceps ita concludatur, videlicet: « Quam paritatem Christi patientis et pro « generis humani redemptione morientis, atque « in suae mortis commemorationem instituentis « sacramentum corporis et sanguinis sui, ut « fideles sub sanctissimi Cordis symbolo devo- « tius ac ferventius recolant, ejusdemque fructus « uberius percipiant, Clemens Decimus tertius « *ipsius sacratissimi Cordis festum nonnullis Ec-* « *clesiis celebrare concessit, Pius Nonus ad uni-* « *versam extendit Ecclesiam, ac denique Summus* « *Pontifex* Leo *Decimus tertius, orbis catholici* « *votis obsecundans, ad ritum Duplicis primae* « *classis evexit* ».

Sanctitas porro Sua, ad relationem mei infrascripti Cardinalis Sacrae Rituum Congregationi Praefecti, sententiam ipsius Sacrae Congregationis in omnibus ratam habens et confirmans, memorata tria Festa sub enuntiato ritu statisque diebus ad universam Ecclesiam extendit, simulque praefatam additionem ad calcem supradictae lectionis in Officio Sacri Cordis Jesu approbare dignata est. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die XIX Augusti MDCCCXC.

C. Card. Aloysius Masella, *S. R. C. Praef.*

L. ✠ S.

Vincentius Nussi, *Secretarius.*

—

BREVE

Leonis XIII *ad Rmum P. Ministrum Generalem, quo ipsi renovatur privilegium commutandi* viginti Pater Ave *et* Gloria *ad lucrandas Indulgentias Viae Crucis cum Crucifixo benedicto, mutatis tamen conditionibus.*

LEO PP. XIII

Dilecte Fili
salutem, et apostolicam benedictionem.

Exponi Nobis curavisti, ex benignitate Apostolica Ministro Generali Ordinis tui pro tempore existenti, aliisque Sacerdotibus tum saecularibus, tum regularibus ab eo delegatis privilegium fuisse concessum Crucifixos benedicendi cum applicatione indulgentiarum Viae Crucis, seu Calvariae, ita ut christifideles, qui legitime impediantur quominus pium exercitium Viae

Digitized by Google

Crucis, in locis, ubi ipsum rite institutum est, peragere possint, si ante imaginem Crucifixi Redemptoris sic benedictam vicies repetant Orationem Dominicam, salutationem Angelicam, et laudem *Gloria Patri* easdem Viae Crucis indulgentias adipiscantur. Insuper roganti decessori tuo Summus Pontifex Pius Nonus rec. mem. litteris XVIII Decembris MDCCCLXXVII benigne concessit, ut ipse, durante munere, gravi morbo laborantibus hanc recitationem in breviores aliquas preces commutare posset. Jam vero cum tu, dilecte fili, similem Nobis adhibueris postulationem, Nos piis hujusmodi votis tuis obsecundare volentes, tibi facultatem facimus, *ut donec Ministri Generalis Ordinis tui munere fungaris,* iis tantum, qui deficientibus gravi morbo viribus, recitandis *viginti Pater, Ave, et Gloria* omnino impares sint, concedere possis, ut eorum loco ad acquirendas indulgentias Viae Crucis, ipsi ore recitent Actum Contritionis, et invocationem « *Te ergo quaesumus tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti* » et mente saltem sequantur recitationem ab alio adstante factam *trium Pater, Ave, Gloria.*

Non obstantibus nostra, ac Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris die IX Septembris MDCCCXC, Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Pro Dño Card. LEDOCHOWSKI.

J. Archiep. Seleucien, *Substitutus.*

II.

ACTA ORDINIS

—

MONITUM

Sicut annis elapsis, monentur Superiores Provinciarum Ordinis nostri, praesertim ex regionibus Europae Septentrionalis, adesse Bordighera in ora ligustica mediterranei maris prope Ventimiliam, Terrae Sanctae Hospitium in quo hiemali tempore admitti poterunt *tres quatuorve* Sacerdotes nostri, qui ad reficiendas vires mitiori climate indigent, dummodo brevi concione, singulis dominicis habenda in lingua Anglica vel Gallica vel Germanica et confessionibus audiendis in eisdem idiomatibus impares non sint, in commodum Catholicorum, qui ad hiemandum quotannis ad hunc amoenum situm confugiunt.

Ministri Provinciales, qui tales haberent in suis Provinciis Sacerdotes, ad Ministrum Generalem scribant, opportunas informationes et obedientiales litteras recepturi. Sic enim et bono animarum et saluti quorumdam nostratum, qui debili valetudine laborant, providebitur.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XVIII.

Vener. EMMANUELIS RUIZ, *Hispani et aliorum septem Sociorum Martyrum I. Ordinis.*

Inter acerbas persecutiones postremis hisce temporibus ab infidelibus in fideles excitatas, immanissima quidem tum genere tormentorum, tum Martyrum copia (plus enim duodecim millia adnumerantur) fuit illa, quae mense Julii anno 1860 Mahumetanos Drusosque, Damascum in Syria incolentes, habuit auctores. In qua omnes Religiosi Ordinis nostri, qui tunc temporis in illius urbis coenobio morabantur, crudelissime interempti fuere. Octo hi erant numero, sex Sacerdotes ac duo Laici; qui, duce P. Emmanuele Ruiz maxima fidelium aedificatione spiritualem Christiani populi curam agebant, verbis exemplisque homines ad pietatem, vitaeque sanctimoniam allicientes. Hinc dum filialem devotae plebis affectum sibi comparaverant, in se ab adverso converterant iram furoremque paganorum; qui,

Digitized by Google

vix erecto persecutionis vexillo, illos uti praecipuas victimas immiti eorum ferociae debitas voluere. Hinc nocturno tempore coenobium invadunt, flammas cladibus miscent, Religiososque viros blanditiis minisque frustra ad apostasiam incitatos barbaris, immanibusque cruciatibus ad obitum adducunt. Cadunt Christi victimae impavido pectore, proprio madefactae cruore; eorumque animae Martyrum palmis exornatae ad augendas catholicorum heroum cohortes fulgidas aeternae beatitudinis januas ingrediuntur.

Primus itaque inter hos inclytos Martyres, ut superius innuimus, recensetur R. P. Emmanuel Ruiz Conventus Guardianus, qui anno 1825, cum jam vigesimum tertium aetatis suae annum complesset, in Hispanica Provincia Immaculatae Conceptionis B. M. Virginis religioso habitu inter Minores Observantes suscepto, summaque cum laude Theologicis studiis expletis, sese ad predicandum infidelibus Christi verbum divina voce vocatum intellexit; unde ad Terrae Sanctae Missiones destinatus fuit. Ibi, arabica lingua brevi tempore edoctus, totum se dedit curandae aeternae fidelium saluti; assiduisque studiis vitaque integerrima uberes retulit fructus. Verum haud interrupti duodecim annorum labores adeo ejus corporis vires consumpserant, ut ad amissum valetudinis florem recuperandum necesse ei fuerit Hispaniam repetere. Instauratis aliquantulum viribus, novo apostolico fervore inflammatus, rursus anno 1852 Missionarii officium suscepit; ac propter singulares ejus virtutes Praeses electus fuit prius hospitii loci, qui vulgo dicitur *Ramla,* dein Damasceni coenobii; quod dum tanta vitae sanctimonia regeret, anno aetatis suae quinquagesimo sexto martyrii palmam gloriose promeruit.

Huic sequitur P. Carmelus Botta, pariter Hispanus, qui in Valentina Provincia Min. Obs. Ordinem ingressus, anno 1825 solemnia vota nuncupavit. Emensa magna cum laude studiorum palaestra, in Palaestinam missus fuit, ac arabica lingua bene instructus Damascum se contulit, ibique Parochus ac juvenum Missionariorum Magister institutus fuit. His muneribus maxima sedulitate ac diligentia functus est; ac quodvis ei superesset temporis in erudienda italicae literaturae praeceptis Damascena juventute, curandoque externi cultus in propria Ecclesia nitore insumebat. Adeo autem virtutibus vitaeque integritate omnibus exemplo fuit, ut immaturam ejus mortem civitas tota defleverit.

Tertius accensendus est P. Engelbertus, seu Angelus, Holland Provinciae Reformatae Tyrolensis S. Leopoldi, vir eximiae sanctitatis singularisque moribus innocentiae; qui, ortus in pago vulgo *Ramisau* anno 1827, ab ipso primae pueritiae flore propter eximium animi candorem puritatemque vitae maximam suorum admirationem sibi comparavit. Vigesimo aetatis anno Religionem ingressus est; ac postquam octo regularis observantiae annos duxisset, ferventis sui animi voti compos effectus, in Palaestinam mittitur. Ingenio praeditus acuto, humanis litteris historicisque studiis apprime edoctus, praeter arabicam ac latinam, hispanam quoque, gallicam, italicam, alemannamque linguas callebat; suique animi vires, ingeniique notiones in catholicae fidei emolumentum contulerat. Hinc assiduis pro animarum salute laboribus exantlatis ac P. Emmanueli in pastorali munere adjutor indefessus, omnium sibi Catholicorum animos adsciverat, quapropter eum veluti patrem amantissimum diligebant.

Tenet quartum locum inter hos Martyres P. Nicanor Ascavius ex Observanti *Castiliana* Provincia. Hic ortus anno 1814, religiosum habitum induit anno 1830. Tristia pro hispanica Ecclesia tempora volvebant; siquidem cum civilem ordinem subversores homines potiti essent, Religiosas familias e Conventibus exturbaverant. Tunc, et Fr. Nicanor in patriam, seu locum nativum, reversus, ibi ecclesiasticas scientias didicit, ac ad Sacerdotium evectus praedicationi munus maximo cum animarum fructu plures annos exercuit. Tandem anno 1852, quod jamdiu concupiverat, obtinuit; scilicet ut Palaestinae Missionariis comes laborum accenseretur. Verum post paucos annos barbarorum manu Martyrum coronam accepit.

Duo, qui supersunt Sacerdotes, sunt P. Nicolaus Alberga ex Corduba in Andalusia, ac P. Petrus Saler de Arca Provinciae Murciensis; ambo eximia virtute viri, quorum primus anno 1830, alter vero anno 1827 exorti, ac in ipso adolescentiae flore Minorum Ordinem professi, emenso ecclesiasticae disciplinae curriculo, in Palaestinam missi sunt; ibique alacri

Digitized by Google

animo ad arabicae linguae studium incumbebant cum a barbaris necati gloriosa morte ad superos evolarunt.

Hos inclytos Sacerdotes duo Laici comitati sunt, quorum nomina Fr. Franciscus Pinaz d'Aspuentes, et Fr. Joannes Jacobus Fernandex. Primus a Valentina Hispalensi Provincia anno 1812 exortus, decimo nono aetatis anno Minorum S. P. N. Francisci habitum indutus est. Dein anno 1843 in Terram Sanctam profectus in pluribus nostri Ordinis coenobiis maximam perfectionis famam adeptus est. Postquam aliquot annos Hierosolymae moratus esset, in Damascenum Monasterium translatus gloriosam ibi mortem oppetiit. Alter vero anno 1808 natus, vix adolescens effectus, ad claustra Minorum evolavit. Statim se cupidum ostendit religiosam Palaestinae Missionem inserviendi; verum nonnisi anno 1859 voti compos effectus est. Summa cum pietate veneranda Religionis nostrae monumenta invisit; dein Damasceni coenobii famulatui destinatus, ibi propter eximiam pietatem, maximamque humilitatem omnibus acceptus erat: dignus propterea qui a Domino martyrii palma decoraretur.

Superstites Damasceni cives tanta horum Martyrum fortitudine permoti, quos fidei magistros optimarumque virtutum exemplum habuerant in terris, eos purpureas Martyrii coronas adeptos uti caelestes patronos venerari, seseque eorum intercessioni commendare coeperunt. Eo vel magis quod Deus ipse, uti plures fidei digni testes narrant, aliquibus supernaturalibus signis sanctitatem Servorum suorum detectam voluit. Hinc *Ordinarii* Processus super eorum martyrio conditi, hinc probationes collectae, hinc supplices preces SSmo Domino Nostro Leoni XIII porrectae, ut novorum Martyrum *Causa* ad fovendam fidelium pietatem, ad novum Ecclesiae, Ordinisque nostri decus *introduceretur*. Quas humiles preces primum Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus mature perpensis, in Conventu ordinario ad Vaticanum habito die 17 Decembris anni 1885 benigne exaudivere; postea vero idem Summus Pontifex propria manu *signare* dignatus est *Commissionem Introductionis Causae* praedictorum Servorum Dei P. Emmanuelis Ruiz et Sociorum. Hic et nunc magna cum diligentia *Processus Apostolicus* apud Curiam Vicariatus Apostolici in Syria conficitur.

Habetur apud Postulationem Generalem tum imago, tum brevis Historia horum Vener. Martyrum a R. P. Victore Bernardino de Rouen Gallice conscripta, sed nunc italice reddita.

—

CAPITULA PROVINCIALIA

anno 1890 celebrata

—

XVIII.

Ref. Prov. Vallis Mazariae in Sicilia.

A Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio die 18 Septembris electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Salvator a Montemellis.

Custos Provinciae

R. P. Antonius a Marinaeo.

Definitores Provinciae

R. P. Bonaventura a S. Margarita.
R. P. Joseph a Marinaeo.
R. P. Joannes a Cianciano.
R. P. Vincentius ab Arcecolumbae.

—

XIX.

Ref. Prov. VII Martyrum Calabriae Ulterioris.

A Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio, vi facultatum a S. Sede concessarum, die 18 Septembris electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Paschalis a Regio, ex-Miss. Ap.

Custos Provinciae

A. R. P. Bonaventura a Soriano, ex-Minist. immediat.

Definitores Provinciae

R. P. Theophilus a Drapia.
R. P. Bernardinus a Cardinali.
R. P. Jacobus a Bianco.
R. P. Bernardinus a Bianco.

—

Digitized by Google

XX.

Ref. Prov. Calabriae Citerioris.

A Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio in Generali Congressu die 18 Septembris habito electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

A. R. P. Franciscus Antonius a Morano.

CUSTOS PROVINCIAE

A. R. P. Daniel a Sersale, ex-Min. immed.

DEFINITORES PROVINCIAE

R. P. Clemens a S. Stephano.
R. P. Franciscus Maria a Morano.
R. P. Bonaventura a Bisiniano.
R. P. Innocentius a Sersale.

III.
MISSIONES

RESPUBLICA PERUVIANA

Collegium Sancti Antonii Patavini de Cuzco Anno 1890.

REVERENDISSIME PATER,

Lubenti animo Rmae V. Pat. mandatum exequens, breviter exponam Pat. V. Rmae ea omnia ad nostrum Collegium pertinentia, ut labores ab hujus Collegii Missionariis in obeundo apostolico ministerio tolerati, cognoscantur.

Apostolicum hoc Collegium extra moenia civitatis *Cuzci* situm est. Haec civitas (Cuzco) sistit ad grad. 13° 25' Lat. Australis, ac 73° 60' Long. Occidentalis, juxta Meridianum Parisiensem. Ad. 14,000 ped. et dim. supra mare elevatur. Clima ejus benignum ac salubre est.

Tota Dioecesis Cuzci confinia habet ad Septentrionem cum *Ayacucho* et *regionibus Infidelium;* ad Orientem cum eisdem regionibus et *Puno;* ad Meridiem cum *Puno* et *Orequipa,* et ad Occidentem cum *Ayacucho.*

Incolarum hujus Dioecesis numerus est 500,000 et supra; in eadem autem civitate Cuzci 35,000 habitatores enumerantur. Omnes sunt catholici, et hispanica lingua et *Quichua* utuntur.

Cuzco est Sedes Episcopalis, cujus jurisdictio ad 15 Provincias extenditur. In hisce Provinciis 105 Paroeciae numerantur. Sacerdotes saeculares in tota Dioecesi 123 adsunt; quorum 12 sunt Canonici, 82 Parochi et alii 7.

Ecclesiae in hac civitate, praeter Ecclesiam Cathedralem, sunt 20; Oratoria publica 5. Existit Seminarium Conciliare sub titulo S. Antonii Abbatis in quo 120 interni et externi educantur.

Conventus Regularium sunt: S. Dominici cum 10 Sacerdotibus; S. P. N. Francisci (Convento Masimo) cum 4 Sacerdotibus; et Religiosorum Redemptionis Captivorum cum 7 Sacerdotibus. *Monasteria* Monialium sunt S. Catharinae cum 22 Monial.; S. Clarae cum 20 Monial. plus minusve; et S. Teresiae cum 19 Monialibus. *Congregationes* Mulierum piarum, quae professionem votorum simplicium emittunt, sunt sequentes: *Nazarenas* cum 22; *Carmen Alto* cum 13; *Sanctae Rosae* 14; Mutkkapuccyo cum 5; et *Belen* cum 9. Existit etiam Hospitale pro viris et mulieribus, quibus 8 Sorores, Filiae *Stae. Annae* dictae spirituales corporalesque curas praestant.

Habetur insuper in hac civitate Collegium nuncupatum *Universidad* cum 63 alumnis, in quo traditur Philosophia, Ius civile etc. 2 Collegia Nationalia, unum pro pueris cum 100 alumnis et alterum pro puellis cum 87 alumnis, et Scholae elementares municipales, quae in Civitate sunt pro pueris 17 et pro puellis 9 in quibus numerus alumnorum ad 330 accedit. Existunt denique Collegia particularia 4 pro pueris et pro puellis in quibus instructionem recipiunt pueri 300, et puellae 230.

Collegium Missionariorum Sti. Antonii de Padua.

Hic locus, ab ejus fundatione a R. P. Fr. Francisco de Velasco, anno 1598, fuit Conventus Fratrum Recollectorum usque ad mensem Junii anni 1860. In eodem anno 1860 vero erectus fuit in Collegium Apostolicum de Propaganda Fide, servatis de jure servandis, a R. P. Fr. Melchiore Vera.

Structura Collegii praebere potest triginta Religiosis habitationem. Separatim adest domus

Digitized by Google

pro Novitiis, Clericis Professis et Postulantibus, bibliotheca aliaque Communitati necessaria.

Alumni hujus Collegii 29 enumerantur; quorum 11 sunt Sacerdotes, Clerici Professi 3, Laici 7, Postulantes ad habitum 5, Donati 3. Juvenes Clerici et Postulantes vacant respective Grammaticae latinae, Philosophiae, Theologiae Dogmaticae et Morali, aliisque scientiis secundariis.

In hac amplissima et populosa Dioecesi ministerium Apostolicum inter fideles exercitatum ab hujus Collegii Missionariis valde laboriosum est, ita ut plusquam centum oppida visitent. Haec est portio Christifidelium, in qua principaliter hujus Collegii Missionarii totis viribus et assidue laborant a triginta annis usque ad praesentes dies: nempe in audiendis confessionibus Monialium, Sororum et alumnorum Seminarii atque Collegiorum, nec non utriusque sexus fidelium, in Ecclesia et in eorum domibus die noctuque in sana et aegra valetudine; in exercitiis spiritualibus dandis tum Clero Saeculari et Regulari, tum Monialibus et Sororibus, tum Seminario aliisque Collegiis, tum populo fideli; in praedicatione divini Verbi, sive in nostra, sive in Cathedrali Ecclesia, sive in aliis; in Missionibus dandis fere in omnibus paroeciis hujus Dioecesis, et in aliquibus etiam dissitis, sicut etiam in hac civitate; et denique in adjuvandis parochis quoties postulant, praesertim tempore Quadragesimae et aliarum festivitatum. Talis fit concursus poenitentium in nostra Ecclesia, ut Missionarii fere omnes in Collegio degentes, quotidie per plures horas sedem confessionalem occupare debeant.

In omnibus his ministeriis Apostolicis Missionarii tum lingua Hispanica tum Quichua utuntur.

Tertius Ordo S. P. N. Francisci ultimis hisce temporibus valde propagatus est, non solum in hac civitate Cuzci, sed etiam in aliis hujus Dioecesis oppidis.

Nuper aedificata est domus, ut in ea exercitia spiritualia dentur; haec domus ad nostrum Collegium pertinet, et quotannis Alumni hujus Collegii quatuor series exercitiorum spiritualium dant, scilicet: 2 in Hispanica lingua, et 2 in Quichua.

Quamvis, conversiones infidelium ad fidem sint primus Collegiorum scopus, et cujuslibet Collegii gloria principalis, et Missionarii ante oculos hunc finem habere debent, attamen hic et nunc non habet hoc Apostolicum Collegium Missiones inter infideles; quia hujus Collegii alumni sunt paucissimi et fere omnes admodum juvenes sunt ad mittendum. Ab erectione hujus Collegii aggressi sunt ter vel quater nonnulli Missionarii explorationem *regionum infidelium* ut Missiones inter eos fundare possint, sed sine aliquo exitu.

Haec sunt, Rme Pater, quae rudi quidem calamo sed maxima diligentia scribere judicavi.

Interim, sum Pat. Vestrae Rmae obsequentissimus filius in Domino.

Cuzco, die 3 Junii 1890.

Fr. Jgnatius Leturia, *Guardianus.*

IV.

VARIA.

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis Mariae *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio).

8. A. R. P. Chrisostomus Dobrosielski (Dobrosielscius) electus in Cap. 12 Sept. 1658. Nobilitatem generis, virtutum stematibus auxit et insignivit. Chrisostomus fuit ex primis Reformationis Polonae Promotoribus, ad quam strictioris vitae zelo a familia Observantina adhucdum Clericus transivit, eoque perfectionis doctrinae ac maturissimae prudentiae pervenit, ut mox finito studio theologico in Provinciam Majoris Poloniae Custos Regiminis eligi meruerit et in Generali Capitulo Romano a. D. 1639 aucthoritate Pontificia primus Minister declararetur. Ubi rebus optime compositis ad hanc Minoris Poloniae sibi nativam regressus in ea quoque munia Guardiani, Definitoris laudabiliter tractavit, potissimum vero per annos 12 Magistri Novitiorum Officium utilissime exercuit. Se ipsum exhibens novellis pro singulari Idea devotionis, abnegationis omniumque aliarum virtutum. In hoc munere conscripsit lucique publicae dedit: « *Theologiam Asceticam* », in quo libro omnes asceseos fontes aperuit et ex illis tota haec Provincia, multaeque aliae Religiones, hauriunt aquam sapientiae salutaris. Octavus denique Minister in hac Provincia electus eam sanctissime rexit, non tantum verbo salutis, sed exemplo arctissimae paupertatis, sobrietatis et austeritatis vitae. Vielicii

Digitized by Google

dum saevissima pestis grassaretur cum aliis tribus Provinciae patribus obsequio pestiferorum heroice deservivit, sanus tamen evasit et vitae reliquiam in studiis solitudinis, contemplatione assidua, multorum etiam doctissimorum tractatuum scriptione traduxit. Videbatur semper unitus DEO et in eo fere absorptus. In extremo quoque senio, nihil remittens a pristino vivendi rigore. Demum continuo anhelans ad caelestem patriam, morte pretiosa decessit a. D. 1676 die 1 Junii magno sui desiderio, non minori sanctitatis eximiae opinione relicta. Manus ejus dextera, qua scripsit aurea opera, plurimis a morte annis, omnino integra conditorio reposita est, atque incorrupta perseveravit.

9. A. R. P. Franciscus Rychlowski (Rychlowscius) secundo electus Vielicii 19 Sept. 1661 (vide ut supra).

10. A. R. P. Valerianus Rzewuscki (Rzewuscius) electus in Cap. Zakliczyni die 8 Sept. 1664. Nobili genere natus; relicto mundo cum opibus et honoribus ipse ad signa S. Francisci Seraphici convolavit ad quae tres alios fratres exemplo suo pertraxit. Vixit in Reformatione pro Observantia strictiori zelosus omnibus Provinciae officiis dexterrime perfunctus, discretionis spiritu plenus, per omnia exemplaris, ob zelum animarum Vielicii pestiferorum obsequium infatigabiliter sustinuit. Absoluto Ministeriatus officio, in lectione librorum et asceticis exercitiis indefessus. Idea fuit Novitiis penes quos locabatur saepius. Demum hydrope et artreticis doloribus conflictatus, innumeros pro DEO et Religione labores, beata morte conclusit; anno vitae Religiosae 40. a. D. 1696 die 18 Octobris Cracoviae.

11. A. R. P. Christinus Chojecki (Chojecius) secundo electus in Cap. Vielicii die 8 Octobris 1667 qui supra. Obiit Leopoli 23 Octobris 1678.

12. A. R. P. Franciscus Rychlowski (Rychlowscius) tertio electus in Cap. Cracoviae die 9 Aprilis 1671 ut supra. Mortuus 1673 die 21 Martii.

A. R. P. Ludovicus Rózycki (Rózycius) Vicarius Provincialis, electus Cracoviae 2 Maji 1673. Sublimi doctrina, parique pietate memorandus, qui juvenis Religionem ingressus, morum elegantia, literaturae studio, inter paucos hanc Provinciam exornavit, doctissimis vero ac fervidis praedicationibus etiam luci publicae datis zelum suum erga salutem animarum luculentissime commonstravit. Philosophiam ac Theologiam sacram, pluribus annis fructuose legit. In regimine vero fratrum omnes qualitates superiore dignas adeo comprobavit, ut praeter alia munia semel egerit Vicarium Provincialem bis autem Ministri officium condigne absolverit. Edidit in lucem librum sub titulo: « *Umbra apologetica* » cujus materia etsi postea non sit omnibus usquequaque probata, ingenium tamen auctoris et solida doctrina clarissime demonstratur in hac umbra. In decursu suae vitae, pro majoris quiete Spiritus in Conventu Glivicensi residentiam sibi elegit, ita ceteroquin saluti propriae vacabat; ne proximorum deesset, munus namque zelosi Missionarii in illis partibus foede haeresum abundantibus circumquaque strenue agebat et tam verbo quam exemplo multorum corda, ad viam salutis reduxit. Demum asperitate vitae continuis laboribus et annis fractus, temporale exilium pro aeterna patria commutavit, praevia dispositione pientissima, aetatis religiosae 51. a. D. 1698 di 3 Augusti.

13. A. R. P. Ludovicus Rózycki (Rózycius) electus in Cap. Cracoviae 1 Julii 1674 ut supra.

14. A. R. P. Constantius Przystalowski (Przystalowscius) nobili genere natus militarem vitam per aliquot annos egit. Sentiens se vocari a DEO ad Religionem, ut vocationis exprimeret veritatem Reformationi nostrae nomen dedit, ubi in perfectionis religiosae ac sapientiali studio a tyrocinio suo proficiebat, idcirco utroque pietatis ac severioris literaturae suffragio adstipulante, continuo ad Religionis officia aptabatur. Lector eminenti scientia celeberrimus. Philosophiam ac Theologiam sacram pluribus annis magno studentium fructu, non minori legit diligentia, pluresque discipulos eo scientiae imbuit, ut Ministros Provinciales ex eis haberet isthaec Provincia. Praedicator suo aevo inter quosque doctissimos audiit et passim ille Magnatum funebres exequias aliosque solemnissimos actus praedicatione sua exornavit. Munia Guardiani, Definitoris, Custodis commendatissime exegit. In Ministrum Provincialem sub praesidentia A. R. P. Maxentii Eisner Prov. Austriae in Cap. Cracoviae d. 3 Julii 1677 electus primum interm. Congr. Def. celebravit in Convent. Becensi 1678. Secundam in Conv. Cracoviensi d. 21 Aug. 1679. Romam pro Generali Cap. pedester omnino innixus soli providentiae Divinae adivit. Postquam in Patriam rediisset consumatus brevi quidem sed gravi infirmitate correptus sumpto Viatico Cracoviae a. D. 1684 die 20 Octobris ad coelestem patriam, vitae religiosae 23, migravit.

15. A. R. P. Paulus Jezierski (Jezierscius) nobilissimo prognatus sanguine virtutibus nobilior in Religione emicuit humilitate potissimum ac patientia. Magister Novitiorum saepius institutus, devotionis spiritu, mortificatione utriusque hominis, chori frequentia, morum gravitate praeluxit junioribus. In Guardianatu observantiae promotor, paupertatis seraphicae zelator eximius, demum non tantum ob sublimem doctrinam, sed etiam ob raram prudentiam post alios gradus in Cap. Cracoviae 18 Augusti 1680 ad Provincialatum assumptus eo laudabiliter exacto vitam privatam humilitatis studio duxit, laborumque mercedem pretiosa morte reportavit a. D. 1686 die 6 Aprilis Stopnicii.

16. A. R. P. Ludovicus Rózycki (Rózycius) secundo electus in Cap. 4 Julii 1683 ut supra.

17. A. R. P. Joachimus Stanzel, ommigenae virtutis speculum. Lector S. Theologiae Zakhizyni-Praedicator devotus aeque ac doctissimus. Scripsit: « Expositio in Regulam Seraph. » « Exhortationes domesticae ad Fratres », exemplar summae austeritatis, paupertatis et humilitatis. Provincialis bis electus 7 Julii 1686 in Cap. Cracoviae et 25 Maji 1698 in Cap. Sandomiriae. Qua actualis Guardianus Cracoviae obiit peste 17 Novembris 1707.

18. A. R. P. Clemens Rakowicz (Rakowius) qui continuo de virtute in virtutem proficiens evasit Religiosus inter paucos eximius, moribus gravis, doctrina solidus, in meditatione potissimum dominicae Passionis ferventissimus. Talentis et laboribus suis optime foeneratus, egit Praedicatorem zelosum, lectorem doctissimum,

Digitized by Google

Guardianum vigilantissimum, demum post gradus Definitoris et Custodis vocalis in Cap. Cracoviae celebrato 30 Januarii 1689 Minister hujus Provinciae electus, verbo et exemplo strictiorem observantiam promovit. Subjectis fratribus justitiam et charitatem administravit. Absolutus ab officiis in summa paupertate, profunda humilitate, communis vitae studio, tempus reliquum duxit et variis infirmitatibus probatus cum pientissima dispositione mortalem vitam absolvit Lublini die 12 Septembris 1699.

19. A. R. P. Bonaventura Proszkowski (Proszkowius) electus in Cap. Solecii 1692 observantiae cultor et promotor zelosus, arctissimae paupertatis, humilitatis profundissimae. Obiit Cracoviae peste tunc tempore grassante a. D. 1707.

20. A. R. P. Jacobus Zagorowski (Zagorowscius) electus sub praes. A. R. P. Vicentii de Lodio, ex Refor. Prov. Romana in Cap. Cracoviae 30 Septembris 1695. In hoc Cap. A. R. P. Commissarius Generalis propalavit Decretum prohibitorium PP. Provinciae ad Capitula et Congregationes. Protestatione a PP. Provinciae facta contra decretum Commis. Generalis primum interm. Congregati celebratur 1696 in Conv. Stopnicensi, secunda Congr. celebrata Sandomiriae 16 Junii 1697. — Nobilissima natus prosapia, mundi opes et gloriam contempsit, seraphicam Religionem conversatione sancta adornavit, in moribus gravis et exemplaris, in labore strenuus Dei operarius, munia Praedicatoris, Magistri Novitiorum, Guardiani, Definitoris, Custodis prov. fructuosissime administravit, semel cum voto ad Capitul. Generale Victoriense in Hispania iterum ad Romanum pedester et absque provisione temporali iter molestissimum terra marique absolvit. Pro argumento devotionis erga S. Jacobum Apostolum suum tutelarem, ejusdem sepulchrum in Compostella visitavit. Minister Provincialis electus magno subjectorum exemplo peditando Provinciam visitavit et in caritate rexit, observantiam promovit. Exacto officio Conv. animi collectioni opportunum petiit, devotioni continuo intendit, variis demum infirmitatibus correptus, dum Lublinum curationis gratia pervenisset, mortis futurae praescius, sacramenta extrema pientissime suscepit, petitaque a superiore humiliter licentia moriendi e vivis decessit die 27 Septembris 1707.

21. A. R. P. Joachimus Stanzel secundo electus in in Cap. Sandomiriae 25 Maji 1698 ut supra sub praes. A. R. P. Bernardini Ungar Prov. Bohemiae Patris. 1.ª interm. Congr. Def. celebrata fuit in Conv. Biecensi die 28 Junii 1699 ex qua Congregatione A. R. P. Provincialis porrexit informationem Reverendissimo P. Ministro Generali de actis in Congregatione ac de jure PP. Provinciae accedendi ad Congregationes Capitulares tali modo: Pro Congregatione Capitulari 1.ª vocati fuerunt praeter R. P. Custodem et Definitores actuales, etiam PP. Prov. h. est illi qui fuerunt Ministri Provinciales. Cui vocationi et praesentiae PP. Prov. in Congregatione ipsa opposuerunt se Definitores. Quod autem vocati sunt PP. Provinciae ad Congreg. Capitularem, factum est (ut mihi notum est) ex jure. Nam primo Statuta Generalia Ordinis Cap. VIII § 46 de Congregatione Cap. n. 8. sic disponunt: « Ad Regulae Statutorum, et bonarum consuetudinum observantiam teneantur Ministri Provinciales sub propriorum officiorum privatione, singulis annis saltem semel convocare Definitores et PP. Provinciae, ut simul consulant de extirpatione abusuum, si qui irrepserint et disciplinae regularis promotione et conservatione serius tractent ». Item Cap. VIII § 39 de Defin. n. 8. Item Cap. VIII n. 43. Cap. VIII n. 47. Stat. Provin. Cap. VIII § 1 n. 5. — Et multa alia — Annal. Min. tom. 3 pag. 299-303.

22. A. R. P. Antonius Wengrzynowiez (Wengrzynowius) Cracoviae spectatissimis parentibus natus. Religionem a. D. 1675, aetatis suae a. 17° in ea toto vitae suae decursu, ut religiosus in moribus gravis, exemplaris, vitae communis observator punctissimus. Absolutis cum laude studiis, Lectoris Philosophiae ac S. Theologiae munus diu tractavit diligentissimum studium cum pietate conjungendo, otii acerrimus hostis, nullam temporis particulam sinebat in vacuum ire, unde praeter exercitationes doctrinales innumeros legit authores in omnique materia. Vir doctissimus evasit. Interim Mathesi, Pictoria, Sculptoria et aliis artibus sese distrahendi animi gratia occupabat. Paupertatis ac humilitatis amore libenter ostiatim panem mendicabat. Cilicio setoso ac ferreis catenulis jugiter carnem suam edomabat. Virginalis innocentiae custos exactissimus. Intuitu suarum qualitatum electus Definitor, Custos, Prominister ad Cap. Generale tandem ad regimen totius Provinciae in Capitulo Cracoviae 14 Augusti 1701 electus. Discretione et mansuetudine singulari praeditus. Quamvis corpulentus et statura sublimis, pedester tamen omnia sua itinera absolvit. Fratribus amabilis, exteris autem summopere venerabilis. Multa opera praebent testimonia doctrinae Philosophiae ac Theologiae ejusdem. Inter alia in lucem edidit: « 1 Melodia S. Casimiri » (opus concionum). 2 « Septem Tubae Apocalypticae » (opus concionum pro Dominicis). 3 « Columnae domus Sapientiae » (Conc. de Virtutibus). 4 « De quatuor Novissimis » (in Dom. anni.). 5 « Nuptiae Agni » (de Festis Div.). 6 « Alphabetum Marianum » (de Immac. Concept. B. V. Mariae). 7 « Syllabus Marianus ». 8 « Panoptia Ecclesiae Dei » (in controversias fidei). 9 « Theologia Ascetica ». — Plura ad laudem Dei scribere meditatus vix coepta reliquit, Guardianum agens Cracoviae paralisi attrectatus, eoque absoluto, mature se aeternitati paravit per varia pietatis officia. In choro nunquam voci parcens assiduus Dei laudes concinebat, culinae utensilia quotidie abluebat. Somnum parcissime admittebat. Contemplationi et lectioni spirituali incumbens vitam communem ac frugalissimam duxit. In ultima eaque gravi infirmitate Anagogiae et dispositioni animae intentus, die ac hora exitus sui praenuntiatis die 2 Augusti in festo S. V. M. Angelorum, quod semper optabat et unice a Matre Virgine exorabat, ad laborum suorum praemia commigravit. Anno Domini 1721, in Conventu Cracoviensi ad aedes S. Casimiri.

23. A. R. P. Sigismundus Babski (Babscius) genere nobili, adhuc juvenis Religionem ingressus Philosophiae ac Theologiae Lector, Magister Novitiorum, multoties Guardianus, Definitor, Custos. In Provincialem electus Cracoviae die 10 Augusti 1704 paupertatem arctissimam ut unus e minimis coluit. Infirmis magna charitate con-

Digitized by Google

descendit, sui contemptu, obedientia et singulari patientia post 56 annos vitae religiosae piissime obiit Solecii die 11 Maji 1720.

24. A. R. P. Christophorus Klimecki (Klimeccius) vir insignium qualitatum, votorum observator strenuus ac zelosus, in jure sacro philosophicis ac theologicis scientiis versatissimus, ea multis annis cum auditorum fructu praelegit, otii acerrimus hostis. Orationi, labori et multae lectioni assidue incubuit. Virgini Beatissimae mirum in modum devotus, ex illo Angelico Programmate: « Ave Maria gratia plena Dominus tecum » improbo labore sex mille pura Anagrammata elicuit, eaque luci publicae dedit sub titulo: « Chilias Liliorum ex horto Mariano decerpta ». Conscripsit item: « Novum modum propugnandi Immaculatam Conceptionem Deiparae ». Perfunctus laudabiliter omnibus pene officiis in Religione in Cap. Casimiriae 18 Junii 1707 celebrato in Ministrum Provincialem electus, munus illud infracto zelo administravit, paupertatis sanctae quam impense amavit custos vigilantissimus quaecumque nitorem hujus evangelicae gemmae obfuscare videbantur sustulit. Laboribus et senio fractus, collectioni mentis totum se dedit, Lublinum tandem designatus tribus annis in continuis infirmitatibus praeparans se ad mortem decessit a. D. 1720 die 16 Augusti, aetatis suae octuagesimo, Religionis 54, Lublini.

25. A. R. P. Antonius Wengrzynowicz (Wengrzynovius) secundo sub praes. A. R. P. Alexii Koralewicz s. Theol. Lectoris Def. Prov. Majoris Poloniae Refor. die 16 Junii 1710 in Conv. Becensi electus qui supra. In hoc Cap. inter alia statuta sunt; 1.° Candelabra de aurichalco rejiciuntur et lignea statuuntur. 2.° Lectio s. Scripturae tam temporis prandii, quam coenae in medio refectorii standi etiam a patribus, qui non sunt confessarii indispensabiliter fiat. Fundatio Residentiae Ressoviensis facta. Fundator Passakowicz Andreas valde infirmus enixe B. V. Mariam rogat, ut possit audire campanulam Ecclesiae Reformatorum pro devotione populum convocantem et sanatus est.

26. A. R. P. Augustinus Staniewski (Staniewscius) a tyrocinio vitae Religiosae in castris Dei strenue militavit. Regulae seraphicae observator exactissimus, quibusvis eximiis qualitatibus a Deo exornatus, vultu decorus, judicio maturus, consilio promptus, scientiis et moribus excultissimus, memoria felicissimus, in agendo dexterrimus, modestus, comis ac affabilis. Philosophiae ac Theologiae lecturam longo tempore magno auditorum profectu tractavit. Praedicator clarissimus ac celeberrimus, Magistri Novit., Guardiani, Definitoris, Custodis, Commissarii Generalis Majoris Poloniae, munia prudentissime gessit. In Cap. Cracoviae 19 Sept. 1713 suo tantum deficiente voto electus. Officium suum tanta prudentia, aequitate ac discretione administravit, ut iterum ab omnibus ad id munus desideraretur. Ultra alia pretiosa scripta, elegantissimo charactere conscripsit 4 tom. concionum; ast ignis edax, dum Guardianum ageret Vielicii omnia haec auctori et posteris eripuit cui damno, cum alii ex corde condolerent, ipse ut in omnibus vir magni animi resignantissime absque ullo doloris signo hanc decoxit jacturam. Ut erat Magnatibus acceptissimus in brevi Conv. Vieliciensem ab incendio vastatum reparari procuravit. Denique in quadam concione paralisi tactus, multis propterea dolorosis infirmitatibus praessus, per duos prope annos, ad mortem se praeparavit et in terra se deponi postulans, continuo anagogicis actibus, in quibus exercitatissimus fuit, vacabat, ac in illis verbis: « In manus tuas Domine commendo spiritum meum » animam Deo reddidit Cracoviae 1722 die 5 Augusti, maximo fratrum moerore, utpote vir plane incomparabilis, Provinciae gemma, scientiarum athenaeum, virtutum Idea, proborum amor et deliciae.

(Continuabitur).

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

CAP. X (LVI).

Quid in instruenda, et conservanda Bibliotheca.

(Continuatio).

Etiamsi vero tanta fuerit cura servandi libros, et ex ipsius Pontificii diplomatis praescripto, ejusdem exemplar ad valvas Bibliothecae continuo affixum maneat, non eo magis defuit quisquam, qui satagebat privata sua summa publicis aliorum libris exornare, quos melius, vel aliunde comparasset, vel etiam emisset. Casum refero, quo et librorum custodes discant, quam non debeant omnibus aeque fidere, et habeat lector meus, in quo videat Lucae nostri in re sua tractanda moderationem, prudentiam, et curam famae proximi.

Ipsum in collegio crebro conveniebat vir Princeps in cujus famulatu, et aulae munere non infimo fuit quidam, qui decere se libros domi habere credebat. Quoties ergo Princeps cum Luca moram trahere volebat toties ille volebat cum libris esse, seu potius libros esse cum ipso.

Tandem deprehensus est, nam dum Bibliothecarii oculum effugere conaretur, in pejorem incidit, ex diversa fenestra visus magnum tomum operum Francisci Suarii nova toga donare. Dissimulatum interim; sed postquam abivit Princeps, res Lucae revelata fuit.

Ille vero quantumvis conservandae Bibliothecae ad passionem usque zelosus, non excanduit tamen, aut mali quidquam in hominem protulit; sed imposito referenti silentio, mox

Digitized by Google

libros oculis perlustrat, et plures abesse cernens, tacitus indoluit.

Post paucos inde dies, ea hora, qua sciebat cum Principe abfuturum domo hominem, ipse domum accessit, cumque petitum ab eo Principem abesse dicerent, ille de altero sciscitatur, et ad ejus cubiculum recta pergens, forte fortuna reperit famulum apertis foribus aliquid officii sui tunc exercentem.

Intrat Lucas ea familiaritate, qua in tota Principis domo pollebat, videt non contemnendam portionem selectorum codicum, laudat museum, lustrat libros, et quanquam ex aliis Religiosorum Bibliothecis plura, ex sua tamen S. Isidori reperit volumina XXII omnia e scamnis in mensa collocat, et catalogum inde sibi describit; sed ne famulus quidem heri sui factum detegeret, Lucas ipsum admonuit, ne libros illos moveret, se quippe in illis notasse, quod venienti domino usui foret, tantum famulus illi porrigeret schedam, in qua Lucas ad ipsum scripsit, se oblata occasione, vidisse satis ornatum ejus museum, quod cum aliis optimis libris sufficienter instructum esset, proinde rogare suam dominationem, ut quos e Bibliotheca S. Isidori tanto tempore mutuo retinuit, restitueret; opus enim illis esse in Collegio, illosque et alios ad ipsius usum ibi semper paratos fore. Ita factum, et Lucas libros suos sine tumultu, sine bile, sine alieni nominis jactura recuperavit. Habeo nunc prae oculis illam schedam, qua alter domum reversus gratias agit Lucae quod ipsius cameram sua praesentia honoraverit, excusat se, quod illos libros ante plures annos mutuo acceperit, dum Lucas tunc Urbe abesset; exinde vero negligentia quidem et oblivione imprimis factum fuisse, ut libros non prius restituerit, deinde temporis diuturnitate, et varia commutatione cubiculorum ipsos cum aliis ipsius libris ita permixtos fuisse, ut ab istis vix dignoscerentur, et libros cum hac responsione ad Lucam sine dilatione remisit, Lucas ipsi negligentiam sine ulteriori querela amice exprobavit.

CAP. XI (LVII).

Quid in Archivo scripturarum.

Ad ea vero studia quae diximus Lucam vel absolvisse, vel meditatum fuisse, magna cura, solertia, et sumptibus tot collegit manuscripta monumenta, ut partim prius in libros compacta, partim in fasces deinde consuendos ordine colligata, conficiant numerum octingentorum circiter, aut plurium ligaminum, quorum pleraque plures diversosque tractatus, seu variarum rerum scripturas continent, adjunctis paucis quibusdam impressis libris secretioris custodiae, praeter triginta ductiles capsas, quibus Pontificatuum ordine distributa servantur, quotquot ille colligere potuit originales bullas ad Minorum Ordinem pertinentes a Gregorio IX ad Alexandrum VII inclusive. Cum autem me huc ad continuandum Annalium opus revocavit, — prima cura mihi ipsi ad id necessaria ab ipso injuncta fuit, ut confusa prius haec volumina distinguerem, sparsa folia, et vagos quinterniones certo modo et ordine in fasces digererem, omniumque catalogum conficerem: quo facto ipse ad perpetuam eorum conservationem et augmentum, — obtinuit ab Alexandro Pontifice litteras, quibus sua Sanctitas Apostolica auctoritate interdicit, et prohibet: *Ne de cetero perpetuis futuris temporibus quaevis scripturae, libri, manuscripta et monumenta etiam minima Archivi ejusmodi e dicto Collegio, pro servitio et usu cujuslibet personae, etiam speciali expressione dignae, extrahi et asportari; neque illa cuipiam ex dicti Collegii Fratribus pro suo usu ad tempus necessarium extra idem Archivum consignari, nisi prius manu Archivistae pro tempore existentis annotentur dies consignationis hujusmodi et nomen Fratris cui consignatio fiet, ipseque, Frater proprio chirographo in libro per eumdem Archivistam ad hunc effectum penes se tenendo et conservando fateatur sibi factam consignationem hujusmodi, nullatenus possit, aut valeat, sub excommunicationis latae sententiae poena, a qua nemo nisi a Nobis* (inquit) *et Romano Pontifice pro tempore existente praeterquam in mortis articulo constitutus absolvi possit, absque alia declaratione per contrafactores incurrenda.* Deinde Sua Sanctitas alia constituit circa qualitatem et officium Archivistae, mihi tunc nominatim impositum.

CAP. XII (LVIII).

Quibus sumptibus et praecipuis benefactoribus haec omnia praestiterit.

Ea fuit semper providentia et prosperitate Waddingus, ut cum quinque vicibus Colle-

Digitized by Google

gium pro munere gubernasset, quoties officium suscipiebat toties etiam subibat aliqua praedecessorum debita persolvenda; sed quoties dimittebat, nulla successori solvenda linquebat, quibus non providisset ipse solutionis modum. Et sane cum ultima vice deposuit officium, illam reliquit annalium, suorum, aliorumque distrahendorum quantitatem, ut, etiam post ipsius mortem, Collegii Superiores aliquod sumptuum subsidium inde habuerint. Saepe vidimus ipsum Fratres Collegii provisores objurgantem, quod creditores non sollicitassent, ut pecuniam ipsis debitam accepturi venirent, quamdiu suppeterent eleemosynae in manu syndici: eam enim dicebat illis prodesse posse, si acciperent; nobis vero solutionis tarditatem nihil ferre lucri; cum ex adverso si quae prae manibus esset eleemosyna dilaberetur, ut aliam expectarent creditores, id illis damno fore, Collegio autem dedecori, et Superioribus anxietati. Tantum valuit virtus, et industria hujus Viri ut quamquam pauper Minorita, et externus ab extrema Orbis nostri Insula, ut cum Romam venit annorum aetatis suae tantummodo triginta, tales tamen amicos, eosque Maecenates brevi tempore sibi comparaverit, ut ipsorum ultronea beneficentia, potiusquam ipsius importuna mendicatione, a die XIV. Junii Anni MDCXXV, quo Hospitii Sancti Isidori possessionem inivit, usque ad secundum diem Augusti MDCXXX quo primum Guardianatum absolvit, viginti duo millia scutorum Romanae monetae in aream, aedificium, libros, sacrarii supellectilem tantummodo impensa fuerint, cum nondum tunc aedificata esset porticus Templi, vel Chorus, aut Clausurae murus, vel complanatus major hortus, aut minor ullatenus comparatus, vel ullus lapis positus in secundo claustro, aut ampliatum sacrarium, vel recenti ornamento instructum; haec enim omnia, et alia pleraque posteriori tempore procuravit.

In omnibus autem, praeter jam ante nominatos, et perennem Populi Romani in advenas, non minus quam in indigenas charitatem, addictissimi fautores, et munifici benefactores erga Lucam fuerunt ipsi imprimis quinque continuo Summi Pontifices, Paulus V. Gregorius XV. Urbanus VIII. Innocentius X., et qui diu beateque vivat nunc regnans Alexander VII., atque ex eorum nepotibus uterque Burghesius Cardinalis, et Princeps: Princeps item Ludovicus et uterque Cardinalis Ludovicus et Nicolaus; Barberini Fratres, Franciscus et Antonius, largi et perpetui benefactores protectoresque. Praeterea Philippi IV. Hispaniarum Regis Romae Ministri, quibus continuos favores debet Collegium.

Post hos Joannes Antonius Ursinus, Dux S. Gemini, qui ex fundi pretio, tum liberalitate sua, tum intuitu obsequii per Lucam praestiti, aliquam partem remisit. Et Andreas Weise Hibernus Ordinis Melitensis magnus Prior Angliae, ipsius nostri Lucae sanguine et civitate propinquus, qui bonam summam contribuit; aliique Cardinales, Praelati, Principes, et viri nobiles, qui vel summariis fabricae subsidiis, vel temporariis largitionibus, vel utrisque simul religiosas Lucae nostri cogitationes conatusque promovebant: quibus ille vicissim grato animo, gratoque ore, et fidelibus promptisque obsequiis correspondebat, quique singuli cum acceptis beneficiis in Collegii rationum libris ad perpetuum etiam successorum nostrorum gratitudinis vinculum pernotantur, eosque speramus, (quod ipsi pluris aestimant, nosque continuo precamur) in libro vitae scriptos esse; quod Religioso coetui ob Catholicae fidei constantiam extorri, universae Nationi Romanae Religionis, ac debitae Pontificis obedientiae causae afflictissimae tam benigne consulerint et opitulentur.

(Continuabitur).

V.

BIBLIOGRAPHIA

—

P. Angelico Martarelli, Min. Obs. — El Colegio Franciscano de Potosí y sus misiones. Noticias historicas por el P. Fr. Angelico Martarelli, Misionero del mismo Colegio, con licencia de los Superiores y autoridad eclesiastica. Potosí, tip. italiana, Tarija 18. 1890. In 12, pag. 332. L. 2,40.

Anonymus, Min. Obs. — Handbuch für die Franziskaner-Tertiarier. Uebersetzt ans dem Französischen und herausgegeben von den

Digitized by Google

Observantes Franziskaner-Patres von Metz. Mit Erlaubnis der Diözesan-Behörden und der Ordens-Oberr. In-16, pag. 564.

Anonymus. — Etude sur les sanctuaires de Nazareth par un Résident de Terre-Sainte. Le Caire, tip.-lit. A. Costagliola, 1890.

P. Benjamin Elbel O. S. F. — Theologia Moralis per modum Conferentiarum, novis curis edidit P. Fr. Irenaeus Bierbaum, O. S. F. Prov. Saxoniae S. Crucis Lector Jubilatus. — Volumen primum continet tres partes. Pars 1. De Actibus humanis, Conscientia, Legibus atque peccatis. Paderbonae 1891, ex Tipographia Bonifaciana. J. W. Schroeder.

Una povera Clarissa del Monastero di S. Chiara dell' Ave Maria di Grenoble. Il mese dello Sposo Divino, ossia Trenta giorni consacrati all' amore del Sacro Cuore di Gesu. — Prima traduzione italiana fatta sulla seconda francese. Firenze presso Luigi Manuelli libraio editore 1890.

Mgr. Hébrard, Protonotaire apost. — Histoire de Sainte Jeanne de France, Duchesse d'Orléans et de Berry 1464-1505 par Mgr. Hébrard, Protonotaire Apostolique, Chanoine d'Honneur et Vicaire Général d'Agen, Docteur en Théologie et en Droit Canon, décoré de la Croix *pro Ecclesià et Pontifice*. Paris, Librairie Poussielgue Frères, Ch. Poussielgue, successeur rue Cassette 15, 1890.

Marcellino da Civezza, Min. Obs. — Una Composizione Musicale per i Selvaggi Huroni d' uno dei primi Missionari del Canadà, cioè il Francescano Frate Gabriele Sagard Teodato al principio del secolo XVII. In 8, pag. 12.

P. Sigismondo da Jenne, Min. Rif. — Nove *Tantum ergo* ad una a due a tre voci. Questa musica scritta con sentimento religioso, a stile scorrevole ma con criterio musicale all' occorrenza si presta molto bene per le sacre funzioni, e mediante una buona esecuzione riesce di un ottimo effetto. Essendo stata più volte eseguita ha meritato l' approvazione di esimii professori e di valenti artisti da incoraggiar l' Autore a pubblicarla.

Ogni copia franca di posta L. 6. Per i Sacerdoti messe 4. Dirigere le domande col relativo importo all' Autore. Napoli, S. Chiara, ed al Collegio di S. Antonio Roma via Merulana.

Spila m. r. p. Benedetto, Min. Rif. — Memorie storiche della Provincia Riformata Romana. Tom. I, un vol. in 4° di pag. XVI-662. Roma, tip. degli Artigianelli, 1890.

Hoc opus nedum quoad substantiam, sed etiam quoad editionis nitorem commendari meretur. Figurae Conventuum, praesertim Vallis Reatinae, nec non nonnullae fratrum imagines fidelissime descriptae editionem adornant. Summus Pontifex, cui auctor opus suum obtulit, idem summa excepit benevolentia, ac desiderium ostendit, ut paragraphus in quo de Carpineti Conventu agitur seorsim imprimeretur; quod et factum est.

Haberi potest a Fr. Juliano a Verona, Romae ad S. Antonium. Praetium pro Nostratibus libell. 6,60.

VI.

NECROLOGIA

Mense Septembris hujus anni quatuor incliti viri Ordinis Nostri ex hoc mundo ad patriam, prout confidimus, translati sunt, quorum memoria certe manebit; nempe Patres *Petrus Gual, Maximilianus Kirchner, Antonius Lopez,* et *Aloysius de Pedelama.* Prioris necrologiam ex Limanis ephemeridibus excerptam edimus, sperantes ut aliorum trium necrologiae ad Directorem *Actuum* quam primum mittantur.

A. R. P. Petrus Gual, Canneti ad mare prope Barchinonam in Hispania natus anno 1813 a primis aetatis suae annis pietatis ingeniique praeclara specimina ostendit. Die 28 Februarii anno 1831 clericalem habitum relinquens Ordinem Minorum Regularis Observantiae ingressus est Barchinone in Conventu de Jesu, vulgo *de los Missioneros descalzos.* Expulsis in Hispania anno 1834 e suis coenobiis Fratribus, adhuc Clericus Romam venit *(una cum nonnullis aliis vita regulari eminentibus, quorum memoria in Provinciis Obs. Seraphica et Romana in benedictione est).* Sacerdotio dein insignitus, popularis Missionarii officium in Pontificia ditione exercuit, donec anno 1847 ad Collegium de Ocopa, unicum tunc temporis in Peruviana Republica,

Digitized by Google

destinari obtinuit, ubi non multo post confratres ejusdem pietatem, doctrinam et prudentiam admirantes eum sibi Guardianum elegerunt. Limam a Rmo Archiepiscopo Luca Pizarro ad conciones habendas accitus, ibidem anno 1859 fuit ex praecipuis Collegii Limani Missionariorum, vulgo *los descalzos*, fundatoribus. Reipublicae Peruanae Praeside Castilla, et cultus administro Philippo Pardo, Peruanae Ecclesiae legatus ad Concilium Vaticanum missus fuit, qua Procurator D. Goyoneche Archiepiscopi Limani. Officia et munera quibus functus est sequentia sunt: *Guardianus semel Ocopae, bis Limae, Lector Theologiae et Juris Canonici, Primus Director Tertii Ordinis Limae, et Tertii Ordinis fundator in Callao, Definitor Generalis Ordinis, per plures annos Commissarius Generalis, Examinator Sinodalis, et Censor Archiepiscopalis.* Nonnulla etiam opera edidit quorum series hic adnotatur:

1. El equilibrio entre la dos potestades, refutacion del doctor Vigil. 3 vol.
2. El dogma de la Immaculada Concepcion, refutacion del mismo doctor Vigil. 1 vol.
3. La moralizadora del mundo, ó la confesion sacramental, refutacion del Presbitero italiano de Sanctis. 1 vol.
4. Oracula Pontificia (relate ad Concilium Vaticanum). 1 vol.
5. La vida de Jésus, refutacion de Renan. 1 vol.
6. El triunfo del Catolicismo. 1 vol.
7. El derecho de proprietad. 1 vol.
8. La infalibilidad del Romano Pontifice. 1 vol.
9. El Concilio Ecumenico del Vaticano. 1 vol.
10. La India cristiana ó los Hijos de Dios. 1 vol.
11. Curso de Misiones apostolicas. 3 vol.
12. Curso de ejercicios espirituales para el clero secular y regular. 1 vol.
13. Refutacion de Mr. Champollion. 1 vol.
14. Varios opusculos y articulos sueltos.
15. Un magnifico sermon sobre la Immaculada Concepcion de Maria, predicado en Ocopa (ante definitionem dogmatis).
16. El Rosario meditado y predicado (opus quam primum edendum).

Poenitentiae operibus, et strictae Regulae observantiae addictissimus P. Gual, nullum temporis momentum otiose transegit, imo ut orationi vel studio incumberet etiam noctu tres tantummodo horas somno concedebat. In Missionarii munere per annos fere 50 numquam laboribus defatigatus perseveravit universam Peruvianam Rempublicam excurrens, pluries ad Clerum exercitia spiritualia tradidit, nonnulla relaxata Monialium Monasteria ad vitam perfectam communem instituendam adduxit, et semper et ubique charitatis praecipue virtutem nedum omnibus praedicare consuevit, sed ipsemet exercuit, non sibi sed aliis vivendo. Jam a nonnullis annis laboribus, et abstinentiis attritus, nonnisi stricte necessaria pro vita servanda admittens, respuebat ea quae medici ad solamen praescribebant. Cum die 2 Septembris anni currentis ad Moniales Ordinis SS. Trinitatis Sacerdotalis ministerii munus obiturus pergeret, repente genuum debilitate correptus in terram cecidit, et ad Collegium allatus sequenti die hora 5ª cum dimidio pomeridiana mortuus est praetiosa morte justorum. Statim ac mortis ejus notitia pervulgata fuit, apparuit quanti ab omnibus haberetur, nam Ecclesia Collegii a frequentissima populi turba invadebatur ad invisendum cadaver, et nobiles foeminae certatim particulas de ejus habitu rapere, vel saltem cum crucibus vel coronis precatoriis defuncti corpus tangere conabantur. Funeri interfuerunt omnes religiosae virorum familiae, clerus saecularis et Rmus Archiepiscopus, Capitulum Metropolitanum, Seminarium S. Turibii, nec non, vice et loco Praesidis reipublicae, Decanus Regiminis, Administri Cultus et Negotiorum ab intra, plurimi Senatores ac Deputati, et fere innumera populi turba. Mirandum non esset, si quantocius ordinarius processus ab Archiepiscopo Limano instruatur super P. Gual vita et virtutibus, sancte enim vixit, sancte obiit. Vale ac pro nobis Deum precato.

R. I. P.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.
ACTA ROMANO SERAPHICA

—

EX S. ROM. UNIVERS. INQUISITIONE

Quaenam quantitas spiritus vini (alcool) *sit licita in vino albo ad sacrificium Missae inserviente.*

Beatissime Pater,

Joannes Ludovicus Robert, Episcopus Massiliensis, ad pedes S. V. humillime provolutus, dubium infrascriptum S. Sedis examini et judicio ad Religionis bonum committendum existimans, quaerit:

In pluribus Galliae partibus, maxime si eae ad meridiem sitae reperiantur, vinum album, quod incruento Missae sacrificio inservit, tam debile est, ac impotens, ut diu conservari non valeat nisi eidem quaedam spiritus vini (spirito-alcool) quantitas admisceatur:

1. An istiusmodi commixtio licita sit?

2. Et si affirmative, quaenam quantitas hujusmodi materiae extraneae vino adjungi permittatur?

3. In casu affirmativo, requiriturne spiritus vini ex vino puro seu ex vitis fructu extractus?

Feria IV die 30 Julii 1890.

In Congregatione Generali habita per Emos ac Rmos DD. Cardinales in rebus fidei et morum Generales Inquisitores, proposita suprascripta instantia, praehabitoque Rmorum DD. Consultorum voto, iidem Emi ac Rmi Patres rescribi mandarunt:

Dummodo spiritus (alcool) extractus fuerit ex genimine vitis, et quantitas alcoolica addita una cum ea quam vinum, de quo agitur, naturaliter continet, non excedat proportionem duodecim pro centum, et admixtio fiat quando vinum est valde recens, nihil obstare quominus idem vinum in Missae sacrificio adhibeatur.

Sequenti feria V, die 31 d. m. facta de his SSmo D. N. Leoni PP. XIII relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Cardinalium adprobavit, et confirmavit.

L. ✠ S.

J. Mancini, *S. R. et U. Inq. Not.*

—

EX S. R. CONGREGATIONE

Rescriptum quo declaratur preces post Missam praescriptas recitandas esse immediate post ultimum Evangelium.

BASILEEN.

Beatissime Pater,

Fridericus Episcopus Basileensis provolutus ad pedes S. V. humiliter implorat authenticam interpretationem Apostolici Decreti quoad preces recitandas a Sacerdote finita Missa; quaestio nempe ita se habet:

Utrum preces praescriptas *(3 Ave, Salve Regina* etc.) in quibusdam casibus, nempe vel alicujus parvae functionis, vel communionis distribuendae, peracta demum adnexa Missae caerimonia recitare liceat; vel an subsequi Missam ipsae semper immediate debeant?

Et Sacra Rituum Congregatio proposito Dubio sic rescripsit: Preces a SSmo D. N. Leone Papa XIII praescriptae, recitandae sunt

Digitized by Google

immediate expleto ultimo Evangelio. Atque ita rescripsit.

Die 23 Novembris 1887.

—

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Declarationes circa Decretum S. Officii diei 23 Junii 1886 (Cfr. Acta Ordinis *anno V, pag. 171).*

EMINENTISSIME DOMINE,

Post decretum S. Cong. R. et U. Inquisitionis, absolutionem a casibus Rom. Pontifici reservatis spectans, datum sub die 23 Junii 1886, sequentia dubia occurrunt mihi missionario, quorum nequidem in recentioribus auctoribus solutionem reperire mihi possibile est; quapropter hanc ab Eminentia Vestra sollicite imploro.

I. Decreti responsio ad 1.^{m} quae sic se habet: « Attenta praxi S. Poenitentiariae praesertim ab edita Constitutione Apostolica S. N. Pii IX quae incipit *Apostolicae Sedis,. negative* », non videtur respicere casus specialiter reservatos Sum. Pontifici sine censura: siquidem de his non agitur in Constitutione *Apostolicae Sedis*. Numquid ergo integra manet vetus doctrina Theologorum dicentium de his absolvere posse Episcopos vel eorum Delegatos, vel, ut vult Castropolaus, simplicem sacerdotem, quando poenitens Romam nequit petere, quin scribere necesse sit?

II. Quando indultum quinquennale Episcopi habent a S. Congregatione de Propaganda Fide, complectens 14 numeros et n° 10° concedens facultatem absolvendi ab omnibus casibus etiam specialiter reservatis Rom. Pont., excepto casu absolventis complicem, numquid illam possunt delegare in Gallia et in Europa pro casu saltem particulari? ita ut non necessarium sit ut poenitens adeat Episcopum ipsum, quamvis in n° 12° indulti sit haec clausula: « Communicandi has facultates in totum vel in partem prout opus esse secundum ejus conscientiam judicaverit, sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus in locis tantum ubi prohibetur exercitium catholicae religionis »?

III. Posito quod negative respondeatur, quid si poenitenti impossibile sit adire Episcopum tale indultum habentem?

IV. Quando sedes episcopalis vacat, numquid Vicarius capitularis potest communicare facultates quinquennales Episcopo amoto vel defuncto concessas per indultum S. Poenitentiariae vel Congregationis de Propaganda Fide?

V. Certe hodie integra viget facultas a Tridentino concessa Episcopis absolvendi a simpliciter reservatis occultis, sed quaeritur utrum tale decretum attingat casus simpliciter reservatos eodem modo ac specialiter reservatos Summo Pontifici?

VI. Quando missionario occurrit poenitens censuris innodatus et transiens obiter, ita ut Missionarius non possit iterum poenitentem videre, numquid sufficit, posito casu urgentiori absolutionis, exigere a poenitente promissionem scribendi, tacito si vult nomine, ad S. Poenitentiariam intra mensem, et standi illius mandatis, quin confessarius ipse scribat?

VII. Utrum, tuta conscientia, docetur et in praxim deducitur, ut quidam volunt, propter hodiernum periculum ne aperiantur epistolae a potestate civili, non requiri ut epistola ad Summum Pontificem dirigatur in casibus urgentioribus, vel quando adire nequit Papam?

VIII. Posito quod non requiratur epistola ad Summum Pontificem, numquid requiratur epistola directa ad Episcopum, stante hoc generali periculo, praesertim quando agitur de absolutione complicis, quae etiam perfidiose detecta et revelata scandalum generare potest?

Horum dubiorum solutionem ab Eminentia Vestra fiducialiter expectans et Ejus sacram purpuram exosculans,

Illius

humillimum et addictissimum servum me fateor.

A. xxx

Sacra Poenitentiaria, mature consideratis expositis, ad proposita dubia respondet:

Ad I^{m} Negative.

Ad II^{m}, III^{m} et IV^{m}. Orator consulat Episcopum, et, quatenus opus sit, idem Episcopus recurrat ad Sacram Supremam Congregatiouem Universalis Inquisitionis.

Ad V^{m} Affirmative, si casus sint occulti.

Digitized by Google

Ad VI^m Affirmative.

Ad VII^m Negative, cum in precibus nomina et cognomina sint supprimenda.

Ad VIII^m Provisum in VII^m.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 7 Novembris 1888.

R. Card. Monaco, *P. M.*

II.

ACTA ORDINIS

—

ELECTIO NOVI DEFINITORIS GENERALIS.

Cum per obitum piae memoriae Adm. R. P. Andreae a Greccio officium Definitoris Generalis vacasset, Rmus Pater Minister Generalis cum suo Definitorio in plenario Congressu diei 23 Septembris ad normam Constitutionum Ordinis n. 502, in Definitorem Generalem elegit Adm. R. P. Stephanum a Castroplanio, Observantis Provinciae Seraphicae ex-Ministrum.

—

CONCURSUUM GENERALIUM RELATIO.

Concursus generales in Conventu Sanctae Mariae Angelorum prope Assisium, a die septima *Octobris proxime elapsi usque ad diem vigesimam quintam, et in Conventu Sancti Damiani a die* decima quinta *ad decimam nonam ejusdem mensis, sub praesidentia Reverendissimi Ministri Generalis, habiti fuerunt. In quibus quidem concursibus ex* Observantibus *sequentes fuerunt :*

IN SACRAM THEOLOGIAM.

P. Johannes Maria ab Assisio	Provinciae Seraphicae.
P. Constantius a Bolentina	Provinciae Seraphicae.
P. Marinus Marcucci	Thusciae.
P. Hyacinthus Mei	Thusciae.
P. Leonardus Bianconi	Thusciae.
P. Nuntius a S. Pio	S. Bernardini.
P. Aloysius a Melita	Custodiae Melitensis.
P. Barnabas a Larnaca	Custodiae Terrae Sanctae.

IN PHILOSOPHIAM.

P. Bonaventura a Cryptis S. Stephani	Seraphicae.
P. Leonardus a Burgo Panigale	Bononiae.
P. Nazarenus a Stiolo	Bononiae.
P. Bonaventura Buselli	Thusciae.
P. Isidorus Meli	Thusciae.
P. Joachinus Geroni	Thusciae.
P. Peregrinus Paoli	Thusciae.
P. Daniel Duranti	Thusciae.
P. Antoninus a Cave	Romanae.
P. Eusebius Statecz	Venetiarum.
P. Philippus a Venetiis	Venetiarum.
P. Salvator ab Angri	Principatus.
P. Josephus a Neapoli	Principatus.
P. Franciscus a Laurino	Principatus.
P. Cajetanus a Neapoli	Neapolis et Terrae Laboris.

IN SACRAM ELOQUENTIAM.

P. Robertus Razzoli	Thusciae.
P. Angelus Centi	Januae.

IN LITTERAS HUMANIORES.

P. Faustinus Ghilardi	Thusciae.
P. Bonaventura a Vico	Principatus.
P. Franciscus a Vico	Principatus.
P. Aemilius a Castromari	Principatus.
P. Theodorus a Carignano	S. Thomae Taurini.

IN MATHESIM.

P. Paulus a Melita	Cust. Meliten.

EX REFORMATIS IN SACRAM THEOLOGIAM.

P. Bonaventura a Ripa	Seraphicae.
P. Antonius a Praeneste	Romanae.
P. Anselmus a Terra nova	Thusciae.
P. Sylvester a Montevarchio	Thusciae.

IN PHILOSOPHIAM.

P. Petrus Dominicus a Cryptis	Seraphicae.
P. Hyacinthus a Celleno	Seraphicae.
P. Cherubinus a Badia S. Salvatoris	Thusciae.
P. Valerianus a Montecoronario	Thusciae.

Digitized by Google

IN SACRAM ELOQUENTIAM.

P. Theophilus a Soci . . } Thusciae.
P. Theodosius a S. Digito . }

Die decima nona autem, in Conventu S. Damiani, Minister Generalis, praemissa efficaci allocutione in lingua italica, a neo-Lectoribus recepit Fidei professionem, post quam Litteras patentales singulis consignavit assignando eis locum, in quo lecturi essent. Idipsum peregit in Conventu Sanctae Mariae Angelorum die vigesima quinta, pronunciando sequentem orationem latino idiomate exaratam.

ORATIO RMI MINISTRI GENERALIS.

In Nomine D. N. J. C.

In solemni collatione Litterarum patentalium neo-Lectoribus die XXV Octobris MDCCCXC habita in Coenobio S. M. Angel. prope Assisium.

Vobis, qui transactis diebus experimentum doctrinae et idoneitatis ad magisterium, ad legum nostrarum normam, doctioribus Ordinis adstantibus et judicantibus dedistis, gratulationes sint et vota mea ex corde! Gaudium magnum quo afficior, silentio magis quam sermone exprimere valeo! Etsi enim Ordo Noster omnimodis tentatus, viribus tamen non destituitur, ut in medio procellarum mundi suam adimpleat missionem, societatis et Ecclesiae bono: et quemadmodum in superioribus aetatibus scientiae aureola decoratum eum miratus est orbis, ita et hodie, compertum habemus in florenti nostra juventute (quam desiderium et spem nostram dicimus) vehementem satis ad Scholae Franciscanae gloriosas traditiones amorem. Merito itaque cor meum gaudio maximo et consolatione plenum est, et una mecum, quotquot hic sunt praestantissimi Patres, gaudent et gratulantur vobis, o lectissimi juvenes: spe enim erecti, transacta nondum esse Seraphici nostri Instituti heroica tempora, a vobis multa ejusdem decori avide expectamus!

At ut magisterium vestrum juventuti nostrae sit proficuum, atque scientiae pabulum quod praebituri estis, mentes adolescentulorum vere nutriat, et gignat fructus uberrimos, qui e vera scientia promanant, audite paulisper, antequam, emissa professione fidei, academicum gradum vobis conferam, docendique munus assignem, audite paulisper vocem Patris vestri, nil aliud ardenter cupientis quam instaurationem et incrementum Seraphicae nostrae Religionis, mediante scientia et pietate, studio virtutis et doctrinae, regulari observantia et recta juvenum institutione. Brevi sermone, at efficaci, quantum valebo, dicam vobis in primis de timore Domini, qui est initium sapientiae: 2.° vero de humilitate in docendo et in addiscendo. Timor enim Domini et humilitas, quibus informati debent esse magistri et discipuli, efformant sane sapientes veri nominis, qui fulgebunt quasi splendor firmamenti, et quasi stellae in perpetuas aeternitates.

1. Nulli dubium, docendi munus esse prae ceteris nobile atque sublime, dicente S. Jo. Chrysostomo « quid majus quam animis moderari, quam adolescentulorum fingere mores? Omni certe pictore, omni certe statuario, ceterisque hujusmodi omnibus excellentiorem hunc duco, qui juvenum animos fingere non ignoret » (Hom. 60. in cap. 18. Matth.). Unde Deus posuit in Ecclesia nedum Apostolos, prophetas, evangelistas et pastores, verum etiam et Doctores, qui verbum vitae annuntiantes, sana doctrina mentes imbuentes, errores refutantes, adlaborent aedificationi corporis Christi. At ad hujusmodi muneris finem attingendum nedum necessaria est scientia, verum etiam et sapientia: scientia quidem et sapientia, non hujus saeculi, quae stultitia est coram Deo, sed scientia illa et sapientia quae a Deo procedit, quaeque a timore Domini initium sumit. Dixi, *necessaria est scientia,* quae mentes instruit omnigenis cognitionibus, naturalibus et supernaturalibus, divinis et humanis, circa Deum, mundum et hominem. *Necessaria est sapientia* qua educatur cor, instituitur voluntas, moveturque homo vel ab adolescentia sua ad virtutum exercitium. Scientia ducit ad cognitionem et acquisitionem veritatis; sapientia infundit saporem ejusdem et dulcedinem. Scientiam dicerem adeptionem veritatis, ejusdemque contemplationem: sapientiam vero,

Digitized by Google

ejus praxim et gustum. Scientia, uno verbo, nos ducit ad DEUM; Sapientia nos replet Ejus amore. Ergo quis sapiens esse nequit, qui nesciat: nemo vere scit, qui sapiens non est. Scientia absque sapientia, vana, inutilis, perniciosa etiam est, juxta illud « scientia inflat, charitas vero aedificat » (I. Cor. VIII.): et alio loco « qui alium doces, teipsum non doces » (Rom. II.). Sapientiam autem habere absque scientia ecquis poterit, cum nil volitum, et per consequens nil diligi queat, quin sit praecognitum? Veram itaque Sapientiam praesupponere scientiam in propatulo est omnibus. Ad quam adipiscendam timor DOMINI nos ducit.

2. Timore itaque DOMIMI informentur magistri, informentur discipuli. Timeant DEUM magistri, et quae ab exedris docent juvenes, alacriter exequantur. Doctrinae pabulum alumnis praebeant, et una simul virtutum exemplum. Et quoad nos attinet: sint magistri in apostolico nostro Ordine veri Franciscani, idest fervidi Regulae observatores, patientes, modesti, mansueti, humiles, pauperes rebus, pauperes spiritu, mortificationem JESU in propriis corporibus semper circumferentes, rigore vitae et austeritate praeeuntes discipulis, cum laetitia portantes jugum religionis, quod vel a flore juventutis sibi portandum assumpserunt. Bonum eorum exemplum efficax quam maxime erit, imo efficacius eorum dictatis. Historiam Ordinis consulite, ad memoriam revocate viros illos gloriosos in generatione sua, quos licet in abjecta veste franciscana omne aevum dicet sapientissimos Doctores, et in quibus virtus intaminatis fulgebit honoribus. Mementote infinitae seriei illorum vere sapientum, qui septem saeculorum decursu dum lucem scientiae eximiae in gymnasiis, lyceis, academiis diffundebant, scriptoque dabant futuris ingentis molis volumina, sanctissimis emicabant moribus, erantque in omni loco bonus odor CHRISTI. Horum doctrina et virtus, insimul sancto vinculo junctae eos efformabant veri nominis sapientes. En quomodo Timor DEI est initium, fundamentum, anima et vita verae sapientiae! Hujusmodi enim Timor, habetur Eccli I, est scientiae Religiositas: Religiositas autem custodit et justificat cor, jucunditatem dat et gaudium.... a Timore DEI Dilectio Ejus. Stulti, ut dicit Scriptura, Sapientiam atque doctrinam despiciunt, DEUMQUE ergo non diligunt: quare? quia in ipsis non est Timor DOMINI. Sit itaque Timor DOMINI vobiscum, o Scientiarum Magistri, et cum diligentia cuncta facite (II. Paralip. 19.). Sit in vobis Franciscanae Regulae exacta observantia, zelus disciplinae, fervor devotionis, orationis exercitium, castigatio morum, vitae innocentia, mortificationis internae et externae studium, virtutum operatio. Uno verbo, luceat lux vestra coram discipulis et omnibus: Videant hi opera vestra bona, sancta vitae vestrae exempla, et glorificent DEUM Patrem, quem in caelis habemus. Doctrina tunc et scientia vestra erit quoque vera sapientia: Magni labores vestri, utiles quammaxime vobis erunt et alumnis: uberes fructus spiritus et vitae gignet magisterium vestrum DEI honori et gloriae, Sanctae Ecclesiae incremento, Ordinis Nostri decori, animarum sanctificationi et saluti, atque etiam scientiarum reali progressui. JESUS CHRISTUS, et hic Crucifixus, sit vester liber! Ex Ipso haurietis abunde et quidem cum gaudio venam sapientiae, ut hausit Seraphicus Doctor Noster, Sanctus Bonaventura!

3. Admirabilem doctrinam et incredibilem scientiam Iste consecutus est, ut cuilibet patere potest e Sancti Viri lucubrationibus et praeclaris scriptis, quae, ut ait Sixtus PP. V (Bull. Triumphantis Jerusalem § 3), divini ingenii sui monimenta posteris reliquit, et tamen in docendo et addiscendo mira fulsit humilitate! Hujusmodi, aliorumque vere Sapientum exemplum moneat vos, o Magistri, et per vos alumnos vestros, quanta opus est animi submissione in docendo et addiscendo, ut studium magisteriumque proficiat. Quis enim doctus, quis sapiens, quis eruditus, quin sit a DEO scientiarum DOMINO?... Quis ingenio acutus, mentis acie profundus, eloquio decorus, egregiis intelligentiae dotibus, aliisque praeditus, quas a DEO non acceperit? Hujusmodi ergo dona qui accepit, gratias Ipsi DEO reddat, semperque fateatur ipsa dona desursum a Patre luminum promanare, ut divinae gloriae, animarum saluti, Religionis decori iis sedulo utatur. Idque praestabunt utique magistri in eorum disquisitionibus, lectionibus, ceterisque

Digitized by Google

scholasticis actionibus, eorumque in studiis, si humiles mente, voluntate et corde, verbo et facto erunt: si prae oculis habebunt, nil ipsos scire, nisi id quod jam ab aliis didicerint, et praecipue, non debere sibiipsis placere de habilitate aut ingenio suo, ne displiceant Deo, cujus est totum, quidquid boni naturaliter habuerint, nec sese reputare aliis meliores, ne forte coram Deo deteriores habeantur, qui scit, quid est in homine (Vid. de Imit. Christi, Lib. I. cap. 7).

Franciscana septem saeculorum historia vos, o clarissimi magistri, edoceat, quanta fuerint humilitate divites, celeberrimi illi doctores nostri qui ab exedris Academiarum mirum diffuderunt splendorem super omne scibile, quique nobis pretiosum reliquerunt thesaurum scientiae simul et pietatis in mole ingenti voluminum, in aevum miranda. Ecquis revera sapientior praefato Bonaventura, Alexandro Halensi, Richardo a Mediavilla, Joanne de Rupella, Rogerio Bacone, Guillelmo Varrone, Raymundo Lullio? Ecquis doctior, ecquis acutior Ioanne Scoto, ut de innumeris aliis sileam? At isti scientes *desuper lumen intelligentiae accepisse, et humilem sui ipsius cognitionem certiorem viam esse ad Deum quam profundam scientiae inquisitionem,* humilitati maxime studuerunt, quae sicuti fundamentum est evangelicae perfectionis, ita et scientificae. Unde quanto ipsi humiliores, tanto sapientiores.

Unde de pluries citato Seraphico Doctore legimus, grandi veneratione semper ipsum prosecutum fuisse magistrum suum Halensem, quem patrem vocat, ejusdemque dictatis et opinionibus stetisse semper, quia magnae auctoritatis in scholis. Scotum autem quis non miretur, magis fulgentem demissione animi et modestia, quam acuto ingenio et doctrina? Et de ceteris innumeris vere Doctoribus, vere sapientibus, quid dicam? Dicam, ad culmen pervenisse perfectionis scientificae, et mundo fuisse et esse admirationi, quia humilitati studuerunt, scientes, per vanam scientiam quae a Deo non est, nec ad Deum ordinatur, multos periisse: scientes, quod qui magis eligunt magni esse, quam humiles, evanescunt in cogitationibus suis; scientes denique quod vere magnus est ille, qui in re parvus est, et pro nihilo omne culmen honoris ducit.

Et vos, o Magistri, veri eritis sapientes, si sectando patrum nostrorum vestigia, in vestris investigationibus humilitati studueritis. Quod humilitatis studium prae oculis habetote semper, praesertim in duobus: primo scilicet in pertractandis et scrutandis iis, sive metaphysicis, sive physicis, sive etiam theologicis, quae Deus tradidit disputationi hominum. Liceat utique vobis in hisce disputabilibus in hanc vel illam partem inclinare, atque quod magis libet vobis, argumentis roborare et rationibus. Hujusmodi libertatem non adimit Ecclesia, imo laudat, quia acuit ingenia, et mirifice favet scientifico progressui. At tamen, humilitate maxima, sobrietate et modestia, quia nostra opinio et noster sensus saepe nos fallit, et modicum videt. Utatur utique quis hujusmodi libertate; jus suum prosequitur: caveat tamen ab iis quae superbiam et arrogantiam sapiunt, quaeque charitatem offendunt. Ne ergo in iis erigatur in magistrum, ne spernat contrarium sentientes.

Studium humilitatis prae oculis, o magistri, habetote secundo, mente et corde vestrum praebendo obsequium, nedum doctrinis quas Santa Mater Ecclesia edocet et credendas proponit, verum etiam iis sapientissimis iudiciis, quae in tanta errorum colluvie, saepe saepius profert, vel per sacras Congregationes, circa dictata vel philosophica, vel theologica, vel politica, vel moralia, quae quia ambigua et ideo suspecta, damnat et reprobat. Ad id tenetur quisquis qui se gloriatur Christiano nomine, qui catholicae Ecclesiae vere est addictus: ad id tenetur praecipue Frater Minor, qui profitetur specialem Romanae Ecclesiae subjectionem et obedientiam, qui hujusmodi praeceptum habuit commendatum a Patre suo Seraphico, antequam ex hac vita migraret. Hocce enim in Coenobio decubans in terra et pulvere... ad se omnes Fratres existentes in loco fecit vocari, et eos consolationis verbis pro sua morte demulcens, paterno affectu ad divinum est hortatus amorem. Possessionem quoque paupertatis et pacis hereditaria ipsis successione reliquit et legavit, etiam atque etiam profundam venerationem, plenam perfectamque subjectionem Romanae Ecclesiae et Christi in terris Vicario enixe commendavit. Addiscant ergo omnes filii Seraphici Patris, et

Digitized by Google

praecipue magistri, addiscant quanta eos veneratione teneri erga magisterium Ecclesiae et Romani Pontificis, velit Seraphicus Pater! Nedum ea propter doctrinas damnent, quas ipsa aperte damnat, verum etiam eas quas suspectas habet; nedum caveant ab errorum cohorte, et etiam ab iis qui volunt sapere plus quam oportet sapere; ab iis qui distinctiones super distinctiones facientes, ad judicium proprium audent pertrahere judicia Ecclesiae, vel ea contorquent. Humilitati studete, o Magistri, et in humilitate radicati ad apicem verae sapientiae pervenietis, magisteriumque vestrum erit valde proficuum: e schola franciscana denuo prodibunt illi famosi Doctores, qui eam *classicam* reddiderunt: *classicam,* inquam, quia ait Picenardi, *suas, illasque ingentes laudes sine dubio promeruit.*

Eja ergo, juvenes lectissimi, cathedras vobis ab obedientia assignatas, quasque periculo superato meruistis, ascendite. Electa corona sapientum, qui circumstant, solemnemque faciunt hanc frequentiam, quique aequa lance judicarunt de vestra ad magisterium idoneitate, multa sperant et magna a vobis expectant. Ego etiam et Ordo universus. Expectamus siquidem, quod per vos Franciscana schola restauretur et florescat, et cum ipsa scientiae florescant et litterae, ita tamen ut nec in vobis, neque in aliis extinguatur spiritus orationis. Vana utique non erit nostra expectatio! Qua spe erecti, Ego et sapientissimi judices, qui una mecum avide praefuimus scholasticis exercitationibus, Coenobitae cum Moderatore, et omnes, qui victoriis vestris ex corde sumus gavisi, salutem plurimam vobis dicimus, cunctaque fausta ominamur, ac divinis benedictionibus munimus. Vobiscum sit semper bonus Angelus, vos ubique comitetur et custodiat, hujus Bethlehem Seraphicae Patrona, Angelorum Regina, vobis a Filio suo Jesu obtineat plenitudinem Spiritus Francisci, Spiritus paupertatis, humilitatis, patientiae, orationis et charitatis, ut eodem repleti promoveatis in populis bonum Christi odorem, ejusque regni dilatationem, ac ita jure meritoque, at grato animo exclamare possitis. « Est Deus in Israel »: Bonus ac Misericors suscitavit semen nostrum, a dejectione gentem nostram erexit, misertus est nobis: pusillus grex noster vivit adhuc, et in aevum vivet; seraphicum viridarium et hodie, licet diris tempestatibus obnoxium, flores producit et fructus honoris et honestatis, doctrinae et pietatis, sanctitatis et scientiae, producetque, faxit Deus, usque ad consummationem saeculorum. Fiat, Fiat.

CARMEN

OCCASIONE CONCURSUUM GENERALIUM, VULGATORUM 6 OCTOBR. 1890

A REVERENDISSIMO P. MINISTRO TOTIUS ORDINIS MINORUM

ALOYSIO DOMO PARMA

AD PORTIUNCULAE PRO OBSERVANTIBUS AD S. DAMIANI PRO REFORMATIS PROPE ASSISIUM

JUSSU EJUSDEM MINISTRI CONCINNATUM

A FR. IRENAEO A BUXETO EX-DEFINITORE GENERALI ORDINIS.

Tertia (1) pensa Tibi exsolvo, admirande Minister,
Motus ab insigni causa mihi sponte cadente,
Nempe Tuo zelo instar Religionis avitae,
Quo impense graviora foves studia, addis et imo.
Quis, quid dignius, opportunius, utiliusve
Volvente hoc aevo, cedo excogitare valeret?

(1) Primum pro sua electione in Ministrum Generalem 3 Octobr. 1889, secundum pro suo onomastico die 21 Junii 1890.

Digitized by Google

Idcirco ut sapiens domui Provisor et Astor,
Grandi indicto concursu pro pube sequaci
Germanae regulae, voluisti tempore stato,
Atque loco non dissito ab Assisio, urbe vetusta,
Pauper ubi Patriarcha qua incunabula vidit,
Ut se colligeret, specimen praesto inde daturam
Doctrinae variae, ut varie, dispescitur ipsa;
Sed loco, ubi conversus suevit saepe precari,
Raptus ubi angelicos cantus audivit et haesit....
Ac ubi adeptus pro omni sonte, juvante Maria,
Publicam eam veniam a Nato, de qua annuit olli,
Atque ubi tam lachrymatus dans monita ultima charis,
Hac de valle volans ad praecelsum angelicum orbem,
Quo ictus Lucifer, ascendit pulcherrimus Ipse;
(Sicuti in extase eum plures videre sedentem)
Aequum erat ut Filî aggregarentur ad exta Parentis.
Pro decurtatis, ubi nobilis illa puella
Francisci prior assecla, idest Virguncula Clara,
Quae Antistita virginum ubique simulque celebrûm
Quo, Ipsa, loco Damiani stabat Ecclesia parva
Aedes pro sociis humiles extruxit et aretas,
Sub quibus Hostiae ope augustae atros perdidit hostes:
Quaeque viris stant pro asceterô quippe severo.
Huc juvenum atque illuc utriusque electa caterva
Conventa ex tota Ausonia et regionibus extra,
Ter deni ex primis, hinc deni, alacres et anheli
Ad subeundum discrimen quodcumque parati;
Praeside Eo super, et selectis Judicibus sex,
Rite observato respectu utriusque cohortis,
Accitisque petentibus alterutrinque duobus,
Diversisque locis, quoque diversisque diebus;
Nec non Conventûm tota spectante phalange
En adaperta palestra equidem gravis, ardua sane.
Scilicet aut tentamina plura superque mathesim;
Aut literas humanas, quaeque vocantur amenae;
Iter ut ostendant rectum eloquentiam ad altam,
At studio mediante Patrum et sacro Bibliorum;
Vel linguas potiores intra extraque locutas;
Omnia item systemata seu veterum haecque recentûm
Multimode nunc respicientia utramque sophiam,
Vel quae naturae indito acumine adepta stupetur,
Vel quae coelitus immisso olim lumine habetur;
Per Logicam sane acrem Critica ab arte libratam,

Ambae per quantum longe lateque vagentur.
Nempe ea disceptatio quae complectitur omne (1).
Ferme lunam durarunt certamina in anceps,
Sed qualis fuit exitus, o juvenes generosi?
Sin vos, fabor ego pro vestro quippe decore.
Vosmet qui propter sapientes ultro Magistros
Imbuti sapientia, arenam non metuistis,
Qui impavidi de tot tantisque pericula inistis,
Qui tam magnanimi, ergo non renuistis agonem,
Qui ad metam currentes, arripuistis eamdem,
Quique coronati aureola fulgetis honora:
Faustum se prodit, nam stant sua praemia gestis;
Vobis collaetor, multoque magis congaudet
Supremus Rector cum delecta hacce phalange
Quae jure audit pro amplo templo prima Minorum.
Nunc vero ad Te, Presul ter Reverende, revertens,
Qui intrepido ausu provehis ad tam digna juventam,
Qui cathedras illis signasti pro merito aequas
Te inde salutatum cupiens hoc accipe votum:
Vive Tibi et nobis, ut nos vivamus honori
JESU, Virginis, Ecclesiae, et nostri Ordinis almi.

III.

VARIA.

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio).

27. A. R. P. Marianus Lapczynski (Lapczynscius) juvenis Religioni nostrae nomen dedit, sapientiali studio aeque ac pietati a tyrone addictissimus, optimus ac doctissimus vir evasit. Munus Praedicatoris, Philosophiae ac Theologiae lecturam plurimis annis studiose tractavit. Officia Guardiani, Definitoris, Custodis, Generalis Commissarii in Majori Polonia magno zelo Regulae sanctae administravit. Tener at debili complexioni nequaquam connivens, frugalissimus vixit. Omnia itinera pedester et nudipes absolvit. Cracoviae in Cap. 14 Julii 1716 Minister Provincialis electus verbo et exemplo observantiam promovit. In provecta aetate solitudine ac oratione animum potissimum exercuit, quamquam toto vitae tempore sive domi, sive in via quasi continuo orabat. Pro zelo salutis animarum omnes nervos et conatus intendit ad conversionem Illustrissimi cujusdam Dynastae et Archi-Magistri Calvinistarum doctissimi quem, ut convinceret, quinque volumina successive conscripsit, in quibus fidei catholicae dogmata clarissime propugnat, Calviniana subruit et quibusvis illius Dynastae dubiis, argumentis, responsis, cumulatissime satisfecit. Assidue interim in salutem viri (qui tametsi adhucdum dissidens a fide, nostros fratres veluti Angelos DEI domi suae excipiebat et multa beneficia Conventibus praestabat), Deum exorans meruit, ut ille antesignatus praefatae sectae vinctas manus CHRISTO daret, fidei catholicae professione in manibus Eppi Cracoviensis emissa, auctusque senatoria purpura a Rege in sanctis operibus degeretur, suam conversionem ingenue post DEUM Patri Mariano adscribens, cujus scripta filio suo itidem catholico servanda consignavit. P. Marianus porro vacans piis exercitiis ad mortem se mature paravit ac placidissime in DOMINO obdormivit Lublini 10 Augusti 1726, vitae Religiosae supra quadragesimum quartum. His temporibus habitabant Cracoviae inter alios duo eximiae sanctitatis viri i. e. Ven. P. Sebastianus Wolicki Mag. Nov. et Vicarius Conv. et P. Carolus Ktner Lector.

(1) Alluditur novo Collegio S. Antonii in quo non solum linguas addiscent juvenes, sed et historiam, geographiam, physicam, astronomiam et quaecumque praeconis evangelici mentem ornare valent.

Digitized by Google

28. A. R. P. Raymundus Majkiewicz (Majkiewius) in Cap. Cracoviae 25 Junii 1719 sub praes. A. R. P. Aloysii Horman Com. Gnrlis., Prov. Austriae. P. Exministri, Guardiani Viennensis, electus in Min. Provinciae. Vir profundissimae humilitatis, mirabilis mansuetudinis, gratiosae modestiae. Devotionis autem spiritu super omnia coelestia dona enituit, semperque orans ac elevatus in DEUM videbatur. Intimam pietatem sublimi scientiae habuit foederatam. Philosophiae ac Theologiae sacrae Lector absolutus, multisque officiis continuo admotus, Guardiani, Mag. Novit. munia cum summa charitate et discretione administravit. Definitor Provinciae geminatim, Custos ac bina vice Min. Provlis. electus, verbo salutis et exemplo sanctitatis ad puram Regulae observantiam cunctos deducere conabatur. In quibusvis occupationibus spiritum ab oratione non relaxabat. Asceticarum lectione et scriptione delectabatur. Erga SSm. Eucharistiae Sacramentum mira devotione ferebatur, ejusque adorandi studio centies in die invisebat Ecclesiam curis etiam implicitus, imprimis vigilabat, ut in quolibet sacrificio elevationi adesset in Ecclesia. Annis quinque ante mortem ex continuis laboribus et vitae austeritate multis infirmitatibus contractis, eas cum mirabili patientia sustinuit, nemini molestus, obsequiorum gratissimus, solusque cum solo DEO in assidua oratione perseveravit, cupiens dissolvi et esse cum CHRISTO, in cujus Ascensionis festo Missam solita devotione audiens, sub ipsum elevationis tempus, apoplexia tactus, placidissime obdormivit in DOMINO Cracoviae die 11 Maji a. D. 1736. Natus autem Zakliczyni ad Dunajec, ubi ejus devotissima mater in Ecclesia Ordinis nostri sepulta est. Frater autem ejus D. Josephus Majkiewicz fuit Syndicus Conventus Zakliczynensis anno 1725.

29. A. R. P. Victor Licholacki (Licholaccius) Guard. Cracoviensis in Cap. Cracoviae 22 Junii 1722 celebrato sub praes. A. R. P. Archangeli Sarnowski Guard. Calissiensis electus, almae hujus Provinciae decus et ornamentum. Post toleratos summos pro gloria DEI et honore S. Religionis labores, utpote sexennio Philosophiae et duodecim S. Theologiae Lector. Praedicator eximius, ad Cap. Generale ac pro aliis Provinciae negotiis ter Romam adivit. Variis in Provincia perfunctus officiis, tot auctus dignitatibus, quot meritis gloriosus, tandem fractus viribus, plus minus 10 annis decumbens, gravi infirmitate pressus, gloriosum vitae certamen prope septuagenarius feliciter consummavit in Conv. Leopoliensi ad S. Casimirum die 27 Augusti 1740.

30. A. R. P. Coelestinus Chederowski (Chederovius) in Cap. Cracoviae sub praes. A. R. P. Camilli a Bergomo 3 Junii 1725 electus, quae electio multis displicuit et erat per A. R. P. Praesidentem extorta praeter voluntatem Patrum vocalium. Hinc A. R. P. Victor Licholacki, qua Custos Vocalis illum illegitime electum declarat, appellat Romam nominando eum intrusum, ignarum lègum, male instructum a Commissario ut scilicet gubernet Provinciam independenter etiam in rebus majoris momenti, non consulturus Definitorium etc. etc., penes haec non erat ei prudentia neque charitas fraterna. Quapropter dum multae querelae contra eum motae sunt Romam, Reverendissimus P. Minister Generalis Laurentius a S. Laurentio suadet ei resignationem Officii, sed frustra, expleto demum triennio nova electio secuta est, et A. R. P. Coelestinus transtulit se ad Conv. novum Ravensem ubi 22 Maji 1748 obiit.

31. A. R. P. Raymundus Majkiewicz (Majkiewius) secundo. Decurrente tertio anno Ministeriatus A. R. P. Coelestini ipse certiorem fecit Reverendissimum P. Ministrum Generalem de accelerante fine Officii, expetivitque ab Eo Commissarium Generalem in provinciam suam, cujus desideriis annuens Reverendissimus elegit A. R. P. Castulum Laubner ex Prov. Bohemica Concionatorem, Theologum, Guard. Lignicensem, sacrosanctae Basilicae Lateranensis expoenitentiarium, quo recepto nuntio A. R. P. Minister Provincialis non aequo animo tulit hunc Commissarium datum; ideo scripsit A. R. P. Procuratori Generali ut ipse alium ex Majori Polonia procuraret Commissarium sub praetextu cavendarum expensarum pro conductione ejus; sed dum Procurator Generalis adit Reverendissimum in hoc negotio, negativum ab eo tulit responsum, se jam expeditionem suam mutare non posse. Hinc A. R. P. Castulus e Conventu S. Annae in Silesia de sua jurisdictione intimatorias litteras per omnes Conventus misit et absoluta visitatione pro Capitulo celebrando ad Conv. Cracoviensem PP. Vocales pro die 5 Junii 1728 convocavit. Et statim resolvenda V.V. Definitorio proposuit: Quaesitum fuit utrum admittendus sit Secretarius Provinciae ad sessiones Definitorii? Responsum est: Negative. In hoc Cap. electus est A. R. P. Raymundus in Ministrum Provincialem de quo supra.

Anno sequenti i. e. 1729 die 6 Julii celebrat cum suo Definitorio Cracoviae Congregationem annuam, in qua multa pro bono Provae statuta sunt: 1) Renovantur laboritia in studiis litterariis. 2) Laici pulsari campanis pro horis adjunguntur etc. etc. et acceptavit fundationem Visnensem die 15 Maji 1730.

32. A. R. P. Adrianus Czechowicz (Czechowius) annorum 64 sub praes. A. R. P. Malachiae Amchof Commissarii Generalis. Lector emerit. Guard. Visnensis, qui prius totam Provinciam zelose quidem sed cum charitate et singulari prudentia visitavit. Die autem 24 Julii 1731 Cracoviae Cap. celebravit, in quo electus est in Min. Provlem. A. R. P. Adrianus Czechowicz devotissimus et exemplarissimus Pater, aliquoties Definitor, multoties Mag. Novit. solertissimus, pluries Guardianus laudabilis, vitam agens cum aedificatione tam Regularium quam Saecularium, sobrius, prudens, patiens, humilis, charitativus, ad ultimum agonem chori diligentissimus. In vigilia tantum mortis ob languores pectorales a Matutino solum abfuit. Mane confessus post collationem sumptam cum Fratribus pergens ad Chorum saecularem pro dicenda Corona ac laudando DEO, penes ultimam cellam ante Chorum saecularem in superiori ambitu, languore correptus corruit. Fratres convocati destitutum viribus invenerunt, elicitis actibus Guardianus eum absolvit et P. Vicarius extremam Unctionem ministravit. Obiit Becii die 25 Augusti 1743.

(Continuabitur).

Digitized by Google

FUNDATIO
COLLEGII S. ISIDORI IN URBE
A P. LUCA WADDINGO
CAP. XIII (LIX).
Felix Lucae Gubernium.

(Continuatio).

Hoc igitur modo, hisque mediis Lucas Waddingus Collegium S. Isidori acquisivit, aedificavit, instruxit, a contrario quorumdam conatu patienter, prudenter conservavit. Quoniam autem, ceu polos molis, duos fines in ejus fundatione sibi praefixit, litterarum studium, et Franciscanae recollectae domus disciplinam, ideo regiminis modum sic his terminis adaptavit, ut quod non ubique fit, utrumque ad votum attigerit. Censent enim aliqui, et aliquando contingit, nescio quid adversitatis habere siccam scientiarum auram, et pinguem illum rorem asceticae conversationis; ibi enim intellectus rerum admiratione extenuatur, hic autem affectus coelestium deliciarum consuetudine pinguescit. Sed ea fuit prudentia, is zelus, ea in omnibus prosperitas Waddingi, ut eo gubernante, ipsi Generales Ministri, postquam lustrabant Ordinis Provincias, non dubitassent saepius et publice pronunciare non alibi se scientiam et pietatem, arctiori vel foecundiori conjugio copulatas reperisse, quam in Collegio Romano S. Isidori Fratrum Hibernorum.

Benignus Januensis, tam serius et severus vir, dum aliquando in gravi Patrum Ordinis corona de statu Religionis dissereret, et sermo forte misceretur de Collegio S. Isidori, eam huic laudem tribuit, quod ejus incolae Fratres non possent peccare. Mirati Patres ejusmodi paradoxum, quid scilicet (inquiunt) Reverendissime Pater, an homines non sunt, ut alii, aut forsitan confirmati in gratia? Quibus ille: nequaquam, inquit, nam et homines sunt, nondum in gratia confirmati; sed adeo remoti a mundo ac tam exactis rationibus temporis et exercitiorum scientiae religionis adstricti, ut neque quae in mundo sint cogitent, neque diabolus eos unquam inveniat otiosos. Deinde Benignus in Lucae tunc absentis laudem, et gubernandi gratiam et modum pluribus expatiatus, palam evicit, bono sensu dici potuisse quod ipse de S. Isidori Fratribus pronunciavit. Idem aliorum sensus, eademque sententia fuit Bernardini Senensis, qui Collegium nostratibus concessit: Ioannis a Campanea, quem amaris lacrymis planxisse diximus, quod vel extremam senectam hic degere, et lassum aevo, et laboribus corpus deponere non illi permiserit vinculum Episcopatus: Joannis Merineri post Generalatum Ordinis per sexennium cum laude absolutum Episcopi Vallisoletano, qui, ut audimus, indissimulanter aliquando promit suum desiderium, in Collegio S. Isidori suos dies absolvendi, ut quos in vita dilexerat, sepulcri socios haberet quatuor illos, quos ante diximus in Templo nostro sibi invicem adjacere: itemque Joannis a Neapoli, pleni sensu et auctoritate viri, qui dum vixit, aestimationem suam, et inde natum amorem in Lucam et Collegium, laudibus, favoribus et beneficiis continuo monstrabat. Proinde isti, qui praecipui fuerunt, et ceteri, qui post fundatum Collegium, Ordinem gubernabant, tanti faciebant Lucae zelum, et prudentiam, ut nihil in Collegio recte factum arbitrarentur, quod non vel suggereret ille, vel non approbaret; et quam id merito effectus monstrabant, nam omnia cum fructu et publica laude succedebant.

CAP. XIV (LX).
Prudens et suave.

Verumtamen cum eadem de Luca esset opinio, idemque in eum affectus Curiae Romanae, ut proinde utroque brachio posset in Collegio disponere quidquid vellet, ea tamen fuit suavitate et prudentia, ut semper maluerit id sibi licere magis amore subditorum, quam Superiorum quantumvis justa potentia. Et quoniam ad sobrietatem sapiebat, non adeo fidebat sibi, ut rem alicujus momenti, non nisi ex praefixis regulis disponeret, nec nisi petito et accepto communi Patrum Discretorum consilio et assensu. Imo vero omnem aliter disponendi licentiam, ipse sibi et aliis futuris Collegii Guardianis, sancita lege, et sublata sufficienti jurisdictione, ab initio dempsit: *Quoniam ita Collegii status exigit, quod extra provinciam fundatum sit, ut unius perso-*

Digitized by Google

nae quantumlibet industriae privato arbitrio ejus regimen absolute committere securum non videatur. Quod Lucas, ut ex animo judicioque sanciri curavit, sic adamussim observabat quatuor integris trienniis, quibus per tot vices Guardianatus Collegii onus ex officio sustinuit, et quinta vice qua reluctans et lacrymans obedientiae praecepto coactus est regimen Praesidentis titulo suscipere, donec recenter tunc electus et absens Guardianus adveniret, quod magno Lucae dolore, totius anni spatio dilatum fuit.

Et sane hac ratione suavissimum reddebat gubernium, nam et Patres, quorum judicio et voluntati tantum deferebat, ut vel ex ipsorum suffragiis ultro datis omnia disponere, vel si adversari quisquam videretur, non prius resolvebat agenda, quam exposita convenientia sententiae suae, talem traheret ad consensum. Quo etiam id lucrabatur, ut si subditorum aliquis rerum decreta sibi minus convenire quereretur, Patres omnes, quorum communi sententia transacta res fuit, communi quoque studio minus contentum subditum, ratione et auctoritate placarent, quietumque et consolatum redderent. Quantumvis cum alii Guardianatus officio fungerentur non minus ipse sustinebat onus; illis enim consilio et auxilio assistebat, omnique solatio ipsos erigebat, continuam ipse solus promovendae fabricae, et notabilioris supellectilis procurandae curam agebat: quidquid extra domum gravioris ejus negotii agendum occurrebat, hoc ipse pedibus, lingua, calamo pertractabat, ut aliis domus Praefectis nihil interim aliud incumberet, quam ut Fratres subditos in domesticis exercitiis comitarentur, et in officiis ac disciplina dirigerent.

CAP. XV (LXI).

Indifferens in vocandis junioribus.

Quoniam autem Waddingus in erectione vel gubernio Collegii non studebat partibus, sed prospiciebat communi bono Catholicae et Franciscanae Religionis in tota Insula et Regno Hiberniae, curabat semper quantum poterat, ut indifferenter ex omnibus regni provinciis ad Collegium transmitterentur selecti juvenes, qui litteris et Religione hic instructi, deinde ad CHRISTI oves verbo et exemplo pascendas in Provinciam remitterentur.

Habeo inter schedas ipsius litteras authographas, quarum sententia, cum res postulabat, ad Provinciae et aliorum Collegiorum Superiores ipse scribebat, vel per Generales Praelatos scribi curabat, rogando ut transmitterentur juvenes sive Philosophiae sive Theologiae studiosi, probi tamen et pacifici, doctrinae capessendae idonei, et si fieri possit, ex Provinciis Ultoniae seu Conaciae oriundi; ex Lagenia etenim, inquit, a Mamonia nunc major est numerus hic residentium.

Et sane Lucas in hanc sententiam cum Collegii Patribus tractabat, quoties vocanda erat nova juventus, et residentium inaequalitas exigebat. Quamquam enim Provinciae Mamoniae Lucae nativa Coenobiorum numero Lageniam ipsam tertia parte, aliarum autem alteram tota media, alteramque duabus tertiis exsuperet, non proinde curabat ipse, ut ex illis plures, quam ex istis vocarentur; quantumvis isti difficultates itineris, et Romani coeli aestum victumque subinde causarentur, tamquam qui in Borealibus Hiberniae nati et educati, congruentiorem suis humoribus, moribusque locum, nec tanto itinere petendum, in Germania, Belgioque haberent, opinione non undequaque approbanda; constat enim plures Hibernorum Lovanii et Pragae variis languoribus infirmari, atque ex infirmis plures mori quam Romae.

(Continuabitur).

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

STATUTA et Constitutiones Generalis familiae Cismontanae Ordinis Sancti Francisci Minorum Reformatorum, sancita in Congregatione Generali Romana anno Domini 1642 celebrata, et auctoritate S. Sedis Apostolicae ab Urbano VIII confirmata et approbata, demum in Capitulo Generali Romano anno 1889 modificata. — Ad Claras Aquas (Quaracchi) prope Florentiam, ex Typographia collegii S. Bonaventurae 1890.

Digitized by Google

In-8 majori pag. 133, quibus sequitur tabula status localis et personalis omnium Provinciarum Reformatorum nunc existentium. L. 2.

NOTA. — *Mense p. v. in lucem apparebit versio italica horum Statutorum.*

EMIDIO (P.) CARDINI, Min. Oss. — Ragionamenti Sacri. — Quaracchi presso Firenze, Tip. del Collegio di S. Bonaventura. 1890. In-8. Pag. 336. L. 2,50 *(vel Missae 2)*.

SPECCHIO DELLA DISCIPLINA, Istruzione e Regola de' Novizi, con alcuni salutevoli ricordi del ben vivere. Operette del Serafico Dottore S. Bonaventura. Terza edizione. — Quaracchi, presso Firenze, Tip. del Collegio di S. Bonaventura 1891. In-16. Pag. XXXV-348. L. 1,25 *(vel una Missa)*.

ANGELI P. FRANZ SAL. — Die Posaune des hl. Kreuzes. Organ der Wächter des heiligen Grabes in Jerusalem. Redigirt von P. Franz Sal. Angeli, General-Commissär des heil. Landes. Selbstverlag des General-Commissariates des heil. Landes. Preis 1 fl. ö. w. — 2 M.

Latine: Tuba S. Crucis.

DIE MISSION IM HL. LANDE. — Pilger-Berichte, Beschreibungen, und Almosen-Ausweise. Herausgegeben von dem General-Commissariate des hl. Landes in Wien. Mit Illustrationen. Pag. 284. Würzburg, Verlag von Leo Woerl. Wien. *Latine:* Missio Terrae Sanctae.

ANONYMUS. — Notice sur le Tiers-Ordre de Saint François par un Tertiaire, ancien officier supérieur. Paris. Imprimerie Franciscaine Missionaire, 80 Rue Dutot 80. — 1890.

ANONYMUS, Capuc. — Manual Sérafico de los FF. MM. Capuchinos de las Provincias de España y sus Misiones: publicado por mandado del Rmo Padre Bernardo de Andermatt, Ministro General de toda la Orden de Menores Capuchinos de N. P. S. Francisco. — Roma: Tipografia Vaticana 1890. In-16. Pag. VII-428.

ANONYMUS, Capuc. — Il Cappuccino ritirato per dieci giorni in se stesso, ossia Esercizi spirituali, aggiustati ad uso de' Frati Cappuccini di S. Francesco, da un Religioso dello stesso Ordine. — Milano: Tipografia e Libr. Arciv. Boniardi-Pogliani 1890. In-16. Pag. 309. Prezzo: L. 1,50.

ANONYMUS, Observ. — Le petit Latiniste ou Grammaire latine à l'usage des commençants contenant de nombreux thèmes et versions et un dictionnaire latin-français et français-latin par le Père X... ancien Professeur du Collège Séraphique. — Burdigalae: Typographia S. Ludovici Episcopi MDCCCXC.

DEYMANN. P. CLEMENTINUS, O. S. F. Prov. Ss. Cordis JESU.

1. Devotion to St. Anthony of Padua. Pag. 20.

2. A Guide for Holy Week for Laymen. pag. 24.

3. Portiuncula Indulgence. Pag. 36.

Omnia tria ed. 1390 Market Street. San Francisco, California.

4. A Novena in honor of St. Francis of Assisi. Pag. 22. San Francisco Cal. 737 Market Street.

JOANNES BAPTISTA (P.) A GENUA, Min. Cap. — Temi del giorno, ossia Conferenze importanti di Religione, richieste per la nequizia dei tempi a scampo e salute del popolo cristiano. Opera apologetica del Sac. Gio. Battista Tagiasco da Genova, Capp. della Ligure Provincia. — Sarzana: Tipografia Civica di G. Tellarini. 1890. In-16. Pag. 316.

FRANCESCO STELLA (P. d. M.). — Introduzione allo studio della sacra Liturgia ad uso dei Seminari. II.ª Ed. Siena, tip. Arciv. S. Bernardino editrice 1887. In-8. Pag. 607. (Emi potest in Collegio S. Antonii L. 2,75).

V.
NECROLOGIA

Recollectae Custodiae S. Elisabeth Thuringiae die 17 Septembris inopinato ereptus est A. R. P. MAXIMILIANUS KIRCHNER. Dicta die, qua recurrit anniversarium impressionis sacrorum stigmatum in corpore S. P. N. Francisci, praefatus Pater mane excepit multas fidelium confessiones et cantavit Missam solemnem, qua finita fecit discursum ad sodales Tertii Ordinis, eisque absolutionem generalem impertitus est. Deinde vocatus est ad vicinum pagum, ut ibi cuidam moribundae exeuntium Sacramenta ministraret. Veniens prope do-

Digitized by Google

mum dictae infirmae, SS. Sacramentum supra pectus portans, mortuus cecidit in terram, summopere deploratus ab omnibus qui eum cognoverant.

Natus erat Salismonasterii in Hassia electorali die 24 Junii 1825, et Ordinem nostrum ingressus est in Conventu Fuldensi die 31 Octobris 1844. Sacerdotio initiatus, statim in cura animarum strenue laboravit, ac multis in locis, et magno cum fructu Missiones praedicavit et Exercitia spiritualia. Cum ex Conventibus, qui ex iterato suppressa Provincia S. Elisabeth Thuringiae supererant, anno 1855 Custodia Regiminis denuo erigeretur, ipse primus istius Custodiae Custos Gubernii fuit electus, eique per duodecim annos continuos laudabiliter praefuit. Duobus Capitulis Generalibus, anno 1856 et 1862, interfuit; regularem disciplinam tum in propria Custodia, tum in aliis Provinciis, quarum Visitator delegatus fuerat, verbo et exemplo sedulo promovit. Fuit vir rectus, decisus, et bene instructus, atque Concionator eximius, qui per plures annos in Ecclesia cathedrali Fuldensi Dominicis diebus praedicare debuit. — Piissimus Jesus, pro cujus amore ampliando tantum in vita sua laboravit, et quem moriens supra pectus suum portavit, omnes labores ipsi cumulate retribuere dignetur!

R. I. P.

Adm. R. P. Aloysius a Pedelama. Luctui sat gravi, quem haec nostra Reformata Provincia Seraphica adhuc patiebatur moerens ob infandum et in criminum historiis inauditum scelus in tres perdilectos Fratres nostros sanguinariis manibus effrena auri cupidine motis, paucis abhinc mensibus in nostro Sanctuario S. Francisci Specus in Dioecesi Narniensi crudelissima nece interemptos, patratum, haud nunc levis iungitur luctus ob mortem Adm. R. P. Aloysii a Pedelama Lectoris Theologi, Ex-Ministri et Custodis actualis, omnibus Ecclesiae Sacramentis pie nuper in Domino defuncti. Voluntati divinae, ut aequum et justum est, per omnia obsequentes quae talia nos pati sinit, non possumus quin hunc Confratrem lugeamus amissum eique debitum gratitudinis nostrae solvamus. Profecto dies 28 Septembris usque moesta et lacrymabilis rediet cunctis hujusce Provinciae Alumnis, utpote in ea tam optimo Patre sunt destituti, ut pleno jure ex ejus obitu persentiant se gravi fuisse perculsos jactura! Aloysius enim a Pedelama inter eos praeclaros nostri Ordinis viros merito est recensendus, qui ob res optime gestas maxima post se desideria suique memoriam haud brevi perituram relinquunt: quique dum totam vitam gemino virtutis et scientiae amore atque cultu refertam duxissent, talia operati sunt docendo et agendo quibus et bene de Instituto universo fuerint meriti et Provinciae suae decus exstiterint ac fulcimentum.

Natus die 2 Junii 1831 piis honestisque parentibus, ab infantilibus fere annis, praeter cetera ingenii pietatisque indicia, tenerrima coepit ac veluti nativa dilectione ferri in Patriarcham Seraphicum suosque asseclas. Hos etenim in proximo S. Francisci Coenobio Arquatae ad Truentum posito degentes puerulus, ex tunc clericali habitu indutus, persaepe laetitia gestiens adibat tum sacris inserviturus, tum vel maxime ab ipsis in timore Domini literarumque erudiendus principiis. Quae omnia Franciscales libenti animo eidem praestabant, ea etiam spe freti fore ut aliquando de tali juvene Minoritarum Religionem ingresso, prout iterum ac tertio hoc suum desiderium jam patefecerat, ceu de religioso viro undequaque spectabili qualem se praenuntiabat futurum Ordo Seraphicus emolumentum caperet ac laetaretur. Nec spes de eo concepta fefellit, cumulatissime imo respondit. Siquidem maxima sui cordis laetitia die 28 Decembris 1846 religioso habitu in sacro Recessu Montis Luci prope Spoletum, in quo recens adhuc et viva Ven. P. Leopoldi a Gaichis memoria sanctitatem olebat, assumpto, et post completum tyrocinium solemnibus votis rite nuncupatis, adeo virtutibus excolendis Scientiisque, Philosophicis praesertim ac Theologicis ad quas Superiores illum destinarunt, egregiam navavit operam, ut vix unctus Sacerdos Lector per concursum fuerit renunciatus. Vir forti mentis acie ditatus natura, patientique aucta labore, multa in Magisterio gessit magno addiscentium profectu. Silentio praetereundum non est quod in maximam cedit istius Patris laudem, amor nempe et cultus prorsus intelligens ac filialis quo Scholae Franciscanae Doctores maximeque Divum Bo-

Digitized by Google

naventuram semper est prosequutus, et quorum voluminum paginas nocturna diurnaque versavit manu. Eapropter jam inde ab anno 1857 dum in studio Generali Conventus nostri S. Martini prope Trebiam Philosophiae moderaretur cathedram, nullis parcens laboribus *Compendium Philosophiae ad mentem Sancti Bonaventurae* proprio marte redegit, quo bonaventurianos aliorumque Majorum nostrorum thesauros nostris clericis reserens, de pleniore illius methodi apud nostrates restauratione optime est promeritus, quae nunc favore et hortamentis sapientissimi Pontificis Leonis XIII, ubique culta florescit. Ceterum suum erga scientias amorem sat commonstrant sequentia quae ab ipso, ultimis praesertim hisce tempoporibus typis edita sunt opera, quaeque haud sine plausu a viris doctis excepta fuere, videlicet: *Parva Chronica Provinciae Seraphicae Reformatae: Memorie intorno alla vita del M. R. P. Luigi da S. Giacomo,* et *La Scolastica e le Tradizioni Francescane* etc. quod ultimum opus ex gallica lingua in italicam vertit opportunis ac eruditis notis hac illac adjectis. Adhuc plura haecque majoris ponderis opera, quibus scribendis vel unico motus scientiarum incremento Ordinisque bono diu aegra licet valetudine insudabat, ex istius Patris ingenio profecto habuissemus, ni tam cito fuisset ereptus ad dolorem quidem nostrum, sed ad coeli gloriam, quam ejus virtutes ipsi jam promeruisse speramus. Aloysius enim non solum praeclara docuit, sed optima quoque est operatus.

Vir omnimoda religiositate spectabilis, quae ad divinum cultum aeternamque hominum salutem spectant amare atque exercere, nec non tum praedicatione verbi Dei tum sacris confessionibus excipiendis utraque promovere omni tempore solemne habuit. Amantissimus Seraphici Ordinis, in omnibus et per omnia ipsius bono, prosperitati, incremento decorique studuit. Ex iis haud mirum videbitur si anno 1875, Romae in Ministrum electus hujus Provinciae Seraphicae, quae, non secus ac ceterae, suppressionis quassata turbine et religiosis huc illuc dispersis in magna versabatur pernicie, vel tum ex initiis omnem suum zelum et operositatem converterit, ut illata damna repararet ac restaurationem promoveret. Nullis ergo parcens laboribus ac itineribus nullique cedens difficultati, tenacis propositi vir, plura suppressa coenobia redemit, Fratresque dispersos in illis collegit iterum corde et animo unitos in regulari observantia Deo servituros. Per sexennium, quo laudabiliter Ministeriatus munere functus est, et Collegium Seraphicum, unum ex primis in Italia, pro excipiendis juvenibus Ordinem ingredi postulantibus inque eo literis imbuendis Eugubii ad S. Hieronymi instituit, et Novitiatus aperuit, novisque filiis laetificavit Provinciam, ita ut jure meritoque sit appellandus illius *Restaurator et Pater.* Has animi dotes et praeclara Aloysii gesta cum Generalis Minister perspecta haberet, ipsi plurium Provinciarum sacram generalem Visitationem demandavit, quod munus sibi commissum zelo, prudentia ac dexteritate adimplevisse plures commendationes testantur.

Haec omnia nos mente nunc revolventes, dum de talis Patris terrestri vita sic pie glorioseque impensa in Domino laetamur, maximum de ejus morte experimur dolorem, nobiscum et cuncti experiuntur, qui amore adhuc et veneratione prosequuntur virtutem et scientiam indissolubili atque amico inter se foedere junctas, ut fit manifestum ex pluribus Necrologiis quas in ejus memoriam Ephemeridum scriptores superioribus hisce diebus vulgarunt. Sit igitur in pace locus ejus et habitatio ejus in sancta Sion!

R. I. P.

Ex necrologia quam R. P. Josephus M.ª a Cisternino Guardianus Min. Obs. Ref. Lyciensis nuper transmisit haec de Adm. R. P. Antonio a Martina duximus referenda, etsi annus jam ab ejusdem obitu defluxerit. Natus Martinae Tarentinae Archidioeceseos die 26 Aprilis 1812 a pueritia se franciscanum fore dictitabat, et ad ea quae Dei sunt semet applicabat. In humanioribus litteris satis excultus Ordini nostro in Reformata Lyciensi Provincia die 25 Martii 1831 nomen dedit, et in suo tyrocinio (quod terrestrem paradisum vocare solebat) omnibus virtutum exemplar se praebuit. Emenso studiorum curriculo, et sacerdotio insignitus, ad sacrum Recessus Coenobium tunc opera A. R. P. Seraphini ab Ostuneo Provincialis Ministri Taviani institutum convolavit, ubi et vitae exemplo, et assidua verbi

Digitized by Google

divini praedicatione, sacramentorumque administratione Tavianensis populi saluti cooperatus est usque dum adversae valetudinis causa alibi transferri coactus esset. Pristinae sanitati restitutus otio nullimode indulsit sed facto periculo tum Philosophiae in Provinciali concursu, tum Theologiae in Generali, unam alteramque facultatem nostrates docuit quousque Provinciae necessitas exegit, verbi divini praedicationi incubuit, Tertii Ordinis sodalitia fundavit, omnibus acceptissimus evasit. Guardiani ac Definitoris munera primum obivit, ac dein per annos 25 Provinciae qua Minister praefuit ab an. 1859 ad 1884 inter plurimas animi angustias ob persecutiones et Conventuum omnium suppressionem, fratrumque dispersionem. Difficillimis hisce temporibus pluries filios suos huc illuc dispersos adire non defuit, arguens illos, obsecrans, increpans in omni patientia et doctrina, ut in dilectione et timore Dei sistentes, votorum observantia vitam aeternam consequerentur. Abdicato Ministeriatu successori suo P. Eugenio a Martina Provinciae instauratori consilio et opera praesto fuit. Laboribus plusquam annis fractus levi apoplexia tactus est mense Septembri anni 1887, et aegre ferens se adhuc extra claustra commorari ad Monasterium reverti ardenter cupiebat. Ast cum superatis difficultatibus semet ad Mandurium versus proficiscendum accingeret, ut inibi inter suos reliquum vitae transigeret, tenuit eum infirmitas, et dum spes valetudinis cito recuperandae effulgere videbatur die 15 Novembris 1889 superveniente paralysi correptus, placide in osculo Domini efflavit animam.

R. I. P.

R. P. Philippus Antonius Belli, lucem hausit S. Elpidii ad mare in agro Piceno VII Kalendas Octobres anno 1813. Quo tutius suae consuleret animae octodecim annos natus, nostrum amplexus est Ordinem; ubi abhorrens magnopere otium, vacavit assidue orationi, studio et confessionibus fidelium excipiendis. Sedulam etiam navavit operam sacris concionibus; quo factum est, ut muneris apostolici titulo digne honestaretur. Egregia praeterea voce praeditus, divinas canere laudes consuevit tum musice tum cantu *gregoriano;* quibus diligenter excolendis sese juvenis dederat. Septimum jam et septuagesimum attigerat aetatis annum, quum diabete et gangraena nec opinus correptus, Ecclesiae Sacramentis munitus, pie decessit, uti semper vixerat, domi nostrae, S. Genesii, decimo quarto Kalendas Novembres ineuntis hujus anni 1890.

R. I. P.

Die 27 Octobris 1890 suae aetatis anno 81 et religionis 58 R. P. Petrus Paulus a Cinta, Ref. Provinciae S. Vigilii Tridenti triduana infirmitate correptus in osculo Domini obiit in Conventu nostro Perginensi, ubi per decennium et ultra morabatur, et franciscani sacerdotis semet exhibebat exemplar praesertim quoad morum simplicitatem et erga omnes, sed speciali modo erga pauperes, charitatem tum spiritualem tum corporalem. Ab anno 1838 usque ad 1858 Matheseos cathedram tenuit in studio Provinciae domestico, ad id munus ab aulica imperiali et regia studiorum Commissione, praemisso rigoroso examine adprobatus, et per biennium (1848-1850) etiam saeculares discipulos habuit (inter quos nonnulli celebres evasere) cum politicarum turbationum causa Lycaeo Tridentino suspenso, Gubernium concesserat ut scholae domesticae Franciscanorum Roboreti saecularibus etiam juvenibus inservirent. Omnibus semper charus fuit, ejusque memoria apud Vigilianos fratres in benedictione erit.

R. I. P.

R. P. Ferdinandus a Catteris, Obs. Provinciae Corsicae Sacerdos, die S. Petro Alcantarensi sacra, Marcassi consummatus in brevi explevit tempora multa, anno suae aetatis trigesimo, heroicae patientiae exempla relinquens Provinciae, quae de eo magnam conceperat spem.

R. I. P.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

AUDIENTIA SUMMI PONTIFICIS LEONIS XIII

die 11 Novembris 1890.

Die 11 mensis superioris Sanctitas Sua ad osculum S. Pedis admittebat Rmum P. Generalem, admodum Rdos PP. Praesidem et Praefectum nostri Collegii S. Antonii in Urbe necnon ejusdem Collegii Doctorum Decuriam.

Sanctitas Sua sciscitata est a Rmo P. Generali de ratione hujus Collegii aedificandi et de facultatibus in eo tradendis; atque gavisa est vehementer percipiens Collegium eo consilio fuisse institutum ut Franciscales ephebi rei litterariae ac physicae, philosophicae juxta ac theologicae studium qua fieri potest perfectione aggrederentur, atque insimul qua par est doctrina imbuantur ii, qui catholicum nomen inter barbaras gentes, pro Dei voluntate, sint illaturi.

« Nos quoque, subtexuit Sanctitas Sua, eidem fini studuimus, cum Nostra cura Vaticanum patuit Seminarium, in quod sex praestantissimos viros adscivimus, ut iisdem usi magistris adolescentes post studia ordinis secundi absoluta iis disciplinis expolirentur, in quas sua quisque magis natura ferretur ».

Varias posthac facultates, quae in Collegio nostro traduntur Sanctitas Sua commendavit, praecipue vero S. Theologiam, data, pene dixerim, opera commemoravit, cujus enucleandae necessitatem eo majorem esse edixit quo nostra hac tempestate audaciores adsurgunt Ecclesiae Christi ejusque Religionis adversarii.

« Quare iisdem armis dimicandum quibus illi per summum scelus abutuntur, verae scilicet scientiae placitis deliramenta eorum retundere. Quod bellum adversus catholicam doctrinam ferocius exardescat in patulo esse: ast ubi adversariorum astui vera Christi doctrina multiplici validoque argumentorum pondere instructa opponatur, ipsos nefariorum conatus in bonum christianae Religionis flectere. Nobis ante oculos exemplum Germanicae nationis obversari. Incredibile memoratu esse quantopere abhinc paucis annis adlaborarint infensissimi homines Christiano nomini e Germaniae finibus profligando; verum dum, inito certamine, se certo victores reputarent, adversarios nactos fuisse acerrimos armis, qui nedum tunc palmam invidisse, phalangem modo constituere unione virium firmissimam, in aciem, si res postulet, mox prodituram ».

Et inter haec dicendum Sanctitas Sua vividiorem oculorum ictum proferebat, ut ostenderet, aut ego fallor, persecutionem Sibi animum non dejicere, sed contra attollere, cum et ipsa transverso licet tramite, velit nolit, causam Dei agat.

« *Vos autem, Franciscales viri, Theologiae Magistrum habetis, cujus volumina nocturna diurnaque manu Catholicae doctrinae explanandae, defendendae, versetis. Quemadmodum PP. Dominicani Angelicum Doctorem, S. Thomam, sibi vindicant, ita vos, Franciscales, Doctorem Seraphicum, S. Bonaventuram, vobis iure quidem optimo vindicatis. Is* POSTQUAM MAXIME ARDUAS SPECULATIONIS SUMMITATES CONSCENDIT, DE MYSTICA THEOLOGIA TANTA PERFECTIONE DISSERUIT, UT IN EA, COMMUNI HOMINUM PERITISSIMORUM SUFFRAGIO, HABEATUR FACILE PRINCEPS. *Frequens libensque Nos Doctorem hunc legimus; ex qua lectione incredibili animi voluptate percellimur et*

Digitized by Google

fere in aëra levamur: ipse enim MANUDUCIT *ad* DEUM ». Dum haec diceret, S. S. supernaturalem formam induere est visa, submotaque senecta, juventam in augusta Ejus facie effloruisse. Patres qui aderant laetabantur vehementissime quod ex ore Pontificis Summi laudes depromi audirent in S. Doctorem Bonaventuram, quem nostra memoria, repentini quidam homines, studio partium abrepti, obliteraverant.

Peracto elogio Theologiae Bonaventurianae, Sanctitas Sua maximi interesse dixit, ut scientiarum studium exercitium omnium, praecipue seraphicarum, virtutum comitetur. « Nihili scientiam faciendam, immo obesse, nisi agnoscatur eamdem esse medium ad suam aliorumque sanctificationem assequendam. Hunc finem ab omnibus Franciscalibus intendendum, verum maxime ab iis quos DEUS mittat laturos Evangelium gentibus in umbra mortis adhuc misere constitutis. Id semper memoria retinendum Religiosos Ordines divino Providentiae consilio excitatos fuisse ad conversionem mundi ».

Post haec, Summus Pontifex familiari quadam, ut patrem decet, oratione utens Ordinem Franciscalem se amore peculiari complecti, inquit, peculiarique ratione plures Sanctos hujusce Ordinis colere, in primis Seraphicum Patriarcham, dein S. Bonaventuram, S. Petrum de Alcantara, B. Conradum ab Ophida, B. Egidium ab Assisio, aliosque quorum intercessioni, quotidiana prece, sese committeret ad Ecclesiae gubernacula firmius tractanda.

Denique Apostolicam benedictionem, equidem peculiarissimam, Rmo P. Generali Sanctitas Sua impertivit, hinc Patribus qui aderant, aeque ac cunctis tyronibus jam nunc in Collegio degentibus, necnon quotquot, volventibus annis, sint inibi commoraturi.

II.
ACTA ORDINIS

SOLEMNITAS PERACTA STUDIIS AUSPICANDIS
in Athenaeo principe ad S. Antonii in Urbe.

Die XX Novembris solemniter auspicatum est Collegium S. Antonii in Urbe. Hora septima cum dimidio R.mus P. Generalis, adstantibus duobus Episcopis Franciscalibus, cunctis Ordinis Proceribus, Decuria Doctorum cum alumnis Collegii, incruentum Missae Sacrificium celebravit, quo iidem alumni sacra de altari libaverunt. Sacrificio absoluto, R.mus P. Generalis sermonem habuit italico stylo exaratum, quem etiam latine redditum heic subjicimus. Dein hymno *Veni, Creator,* lumine divini Paracliti implorato, Doctores decuriales publicam eamque solemnem fidei Professionem emiserunt. Alia narratu digna praeterimus, quia ex sequenti sermone depromi queunt.

Jesus, Maria, Joseph, Franciscus.

DISCORSO
NELL' INAUGURAZIONE SOLENNE DEGLI STUDI.
NEL COLLEGIO DI SANT' ANTONIO IN ROMA
20 NOVEMBRE 1890.

Monsignori, Prestantissimi Padri,
Giovani dilettissimi!

Un Principe di Santa Romana Chiesa, Sua Eminenza Reverendissima, il Cardinale

SERMO
DICTUS STUDIIS AUSPICANDIS
IN ATHENAEO PRINCIPE S. ANTONII IN URBE
DIE XX NOVEMBRIS 1890.

Illustrissimi ac Rmi Domi ıi, praestantissimi Patres,
adolescentes dilectissimi.

Sanctae Romanae Ecclesiae Principem Patrem Cardinalem Joannem Simeoni, Ordi-

Digitized by Google

Giovanni Simeoni, benemerentissimo Protettore del Nostro Serafico Ordine, presiedere doveva a questa nostra festa, modesta e pia: Egli rallegrare doveva la inaugurazione degli studi in questo Collegio, colla sua maestà renderla più solenne, col suo dolce èloquio animarci all' impresa, colla sua autorità di *Moderatore, Protettore, Correggitore* (1) della nostra fraternità, confortare le nostre speranze, munirci di salutari documenti, perchè efficaci e feconde di buoni frutti abbiano a riuscire le nostre fatiche. Ma un lutto di famiglia (2), che facciamo anche nostro, mentre gli ha impedito di tenere l'invito, inaspettatamente ci ha privato della gioia di averlo tra noi. Per cui a me, Ministro Generale dell' Ordine, sebbene indegno, spetta il presiedere e compiere sì bella funzione, ed in pari tempo rivolgere a voi specialmente, o giovani, che dalle diverse Provincie dell' Ordine qua accorreste per formarvi agli studi una parola d' affetto paterno, una parola di conforto, una parola di esortazione, perchè con gran cuore, e con animo volonteroso, *corde magno et animo volenti,* abbiate a rispondere degnamente all' espettazione dell' Ordine, che innalzò questo Collegio, perchè fosse quale un vivajo di giovani piante serafiche, quale un seminario, per gli alunni del francescano nostro Istituto, di scienza e di pietà, e donde pieni di scienza e di pietà uscissero, e si spargessero pel mondo per annunziare la pace. Ma che vi potrò dire io mai, che degno sia e della santità di questo luogo (3), e della circostanza solenne di questa festa, e degli egregi personaggi che la onorano di lor presenza (4)? La ristrettezza del tempo non mi ha permesso di preparare il meglio che avrei saputo e potuto fare di analogo alla circostanza, per cui non badando alla forma del mio dire, ma al desiderio di pur dire qualche cosa di utile, e di salutare a questi nostri cari giovani, mi sarete larghi, quanti qui siete ad

(1) Cap. XII. della Regola.

(2) La morte della sorella avvenuta ieri.

(3) Questo sermone fu recitato nella Chiesa del Collegio, sacra a sant' Antonio, dopo la Messa dello Spirito Santo.

(4) Erano presenti in forma solenne, due Vescovi dell'Ordine Francescano, i Padri del Rmo Definitorio Generale, e il Corpo degli Insegnanti, i quali ultimi dopo il canto del *Veni, Creator Spiritus,* emisero la professione di fede.

nis Nostri Seraphici Protectorem magnificum, nostrae huic piae humilique Festivitati praefuturum putabamus, dum, ea qua est benignitate, conditionem acceperat. Is festo huic diei quem agimus studiis in principe hoc Athenaeo auspicandis decus sua praesentia ac majestate addidisset; suavi alloquio ad opus, quod auspicamur, persequendum fuisset adhortatus, suaque Moderatoris, Protectoris et Correctoris nostrae Fraternitatis (1) auctoritate spem nostram erexisset, atque salutaria edidisset documenta, quibus ex praeclarissimo hujus Collegii instituendi facinore uberrimos fructus petere valeamus. At res contra votum cessit: luctu enim familiari (2), quem et nos, ex charitate, participamus, praepeditus, eo nos gaudio privavit, quod ex praesentia hujus Ecclesiae Principis dulcissima consuetudine nobis devincti percepissemus. Quare meum est, Ministri Generalis Ordinis, licet indigni, huic Festivitati praeesse, arreptaque occasione, vos praecipue tyrones, qui ex variis dissitisque provinciis huc, studiorum causa, convenistis, alloqui ut singularem in vos meam voluntatem significem, simulque adhorter ut *corde magno et animo volenti* respondeatis expectationi Ordinis, qui hoc excitavit Collegium, ut seraphicarum viresceret seminarium plantarum, videlicet alumnorum Franciscalium, ex quo scientia et pietate insignes digrederentur, pacem ubique locorum populis nuntiaturi. Sed quid vobis praefabor quod sanctitati hujus loci (3), reique, quam agimus gravitati respondeat, quodque tot praeclarissimorum Sodalium praesentia non sit indignum (4)? Accedit quod angustia temporis vetuit quominus aliquid minus absonum concinnarem. Quae cum ita sint, nihil pensi habeatis velim rationem dicendi, id unum animadvertentes si quid bonum, si quid utile, si quid salutare in rem vestram possitis convertere. Ceterum non doctor discipulos, sed pater alloquor filios.

(1) Cap. XII Regulae.

(2) Interitu sororis, qui heri contigit.

(3) Sermo dictus fuit in Ecclesia Collegii, S. Antonio sacra, post Missam de Spiritu Sancto.

(4) Aderant, forma solemni, duo Episcopi Ordinis, scilicet Illmus ac Rmus Dominus Lucianus Sarracani et Illmus ac Rmus Dominus Stephanus Maria Potron; admodum Revdi Patres Definitorii Generalis et decuria Doctorum Collegii.

Digitized by Google

ascoltarmi, di benigno compatimento. È un padre amante che parla agli amati suoi figli!

Il Nostro Serafico Padre volle che l' Ordine suo fosse un misto di vita attiva e contemplativa: volle che queste due vite andasser del pari e fossero congiunte con vincolo indissolubile: volle che i suoi figli di tutti i tempi e di tutti i luoghi avessero a procacciare la propria santificazione, e quella dei prossimi. Da ciò la necessità dello studio pei figli di S. Francesco, il bisogno che essi applichino la mente all' acquisto delle scienze, per essere dotti di quella dottrina che richiedesi per santificare le anime, per portar la luce del Vangelo ai popoli, per dissipare le tenebre degli errori, per ribattere i sofismi della falsa scienza, per mostrare la verità, in una parola, per adoperarsi al trionfo del regno di Cristo. Considerata quindi la intrinseca natura dell' Ordine francescano, lo studio delle scienze è necessario a' suoi alunni; e il Santo fondadatore non lo proibì, no, non lo proibì lo studio a suoi frati, solo volle che si guardassero bene da quella smania di sapere, che l' Apostolo S. Paolo condanna (1), da quello studio smodato, che estingue lo spirito di orazione. E perchè? perchè lo studio disgiunto dallo spirito di orazione non ha la virtù di formare veri sapienti, ma solo falsi sapienti, sapienti secondo il mondo, non sapienti secondo Dio. E siccome la sapienza secondo il mondo è vera stoltezza, è ignoranza, è vanità, così il Santo fondatore non la volle ne' suoi figli, anzi la maledisse; comandando in quella vece ad essi la sapienza secondo Dio, quella vera sapienza, che opera la virtù, che porta alla santità.

Fuvvi già, lo so, chi meravigliandosi e quasi scandolezzandosi farisaicamente, perchè i Frati Minori attendessero allo studio delle scienze e delle lettere, osò chiederne ragione (2), giudicando non convenire ad essi lo studio, in forza di lor professione, che è di vita umile, povera, mortificata!... Ma fuvvi anche un Santo, un Dottore esimio che rispose con forza all' insolente domanda, il Santo di

(1) *Non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem.* Rom. XII. 3.

(2) Guglielmo da Sant' Amore, ed altri: *cur Fratres Minores studio vacent?*

Pater noster Seraphicus Ordinem suum ejusmodi fundavit, ut vitam activam simul ac contemplativam complecteretur, eo quidem pacto, ut hae duae vivendi rationes haberent quoddam commune vinculum et quasi cognatione quadam inter se continerentur. Voluit insuper ut filii sui semper et ubique, omni qua fieri potest contentione, propriae atque alienae sanctitati prospicerent. Ex quo facili conjectura carpitur sodalibus Franciscalibus in studia summopere esse incumbendum, praecipue vero in eam scientiam ingenio esse periclitandum, quae necessaria est ad sanctitatem pectoribus insculpendam, ad lucem Evangelii populis inferendam, ad errorum tenebras profligandas, ad sophismata resolvenda, verbo, ad gloriam Dei, optimi maximi promovendam. Hac ratione inspecta Ordinis nostri natura, patet alumnis suis studium scientiarum esse perquam necessarium. Neque Legifer noster idem prohibuit, neutiquam, mehercule! id tantum praecepit, ut ab ea sciendi libidine abstineremus, quam Apostolus reprehendit (1). Ita ergo est studendum, ut spiritus orationis non extinguatur: studium enim ab orationis spiritu sejunctum fatuos equidem non veros efficit sapientes, tales scilicet ut secundum carnem sint, non secundum Dei voluntatem. Hanc vero sapientiam secundum carnem Legifer sanctissimus non modo suis vetuit, sed etiam ei maledixit, commendans contra sapientiam secundum Deum qua, concepta virtute, ad sanctitatem provehimur.

Fuit, fatebor enim, qui scandalo actus pharisaico miraretur, quod Fratres Minores litterarum scientiarumque studiis vacarent, atque rationem expostulavit (2), ratus studia Minores dedecere, qui vi professionis humilem atque pauperculam vitam inirent. At Seraphicus doctor S. Bonaventura audacem virum compellavit atque sciscitantem ad silentium argumentorum efficacia compescuit. « Cum praedica-

(1) Rom. XII. 3.

(2) Gulielmus a Sancto Amore, aliique: *Cur Fratres Minores studio vacent?*

Digitized by Google

Bagnorea, il Dottore Serafico. Udiamolo per poco a nostro incoraggiamento: « I Frati Minori, (così egli), si applicano allo studio, perchè essendo di lor professione il predicare la parola di DIO, l' ascoltare le Confessioni dei fedeli, l' esercitare gli ufficii del Sacro ministero, è loro necessario, per adempierli degnamente e con frutto, lo studio delle Sacre Scritture, e quindi l'avere maestri che le espongano, affinchè per imperizia, per ignoranza non abbiano a insegnare l' errore in luogo della verità (1). Questa risposta chiuse per sempre la bocca ai detrattori dell' Ordine francescano. Questa risposta ebbe lungo il corso di sette secoli il suggello della suprema autorità della Chiesa, che approvò, promosse, favorì sempre lo studio nell' Ordine Minoritico; e la storia francescana non solo ma la storia della Chiesa narra a noi, narra al mondo le glorie della scuola francescana, i suoi imperituri trionfi, l'impulso gagliardo che ella diede al progresso delle scienze. Essa conta a centinaia, e migliaia i suoi Dottori, Oratori, Letterati, Scrittori di ogni fatta scienza; e basta, a convincere chiunque, l'entrare in ricca biblioteca, per rimanere ammirati dinanzi alle innumerevoli, voluminose opere di francescani Dottori, celebri ed eminenti in ogni ramo dello scibile, naturale e soprannaturale, umano e divino. E ciò che in questo gran fatto è degno di nota, e che voi specialmente, o giovani, dovete considerare attentamente, e ricordar sempre a vostro ammaestramento, si è, che quanto più, quei Dottori francescani che la storia ci presenta, e il mondo ecclesiastico e civile onora, sono illustri e celebri per la scienza che si accoglie nei loro volumi, tanto più la storia ci assicura della santità di lor vita, pieni che furono dello spirito francescano.

Ora, o giovani diletti, appunto perchè lo studio delle scienze e delle lettere non solo conviene, ma è necessario agli alunni del nostro Ordine, perchè possano compiere nella Chiesa di CRISTO la missione accennata, e

(1) Cum praedicationis officium ex regulari professione Ordini annexum sit, et etiam confessionis, quae notitiam requirunt sacrae Scripturae, quae subtili indiget in plerisque locis expositione, ne ex imperitia errores pro veritate doceamus, necesse est nobis Sacrae Scripturae habere studium et magistros. Determ. quaest. q. 3.

tionis officium, respondit S. Doctor, ex regulari professione Ordini annexum sit, et etiam confessionis, quae notitiam requirunt sacrae Scripturae, quae subtili indiget in plerisque locis expositione, ne ex imperitia errores pro veritate doceamus, necesse est nobis Sacrae Scripturae habere studium et magistros ». Determ. quaest. q. 3. Hanc responsionem suprema Ecclesiae auctoritas ratam habuit, dum studia in Ordine Seraphico probavit, commendavit et nullo non tempore promovit vehementer. Franciscalis Historia, quin et Ecclesiastica universa Scholae Franciscalis glorias, triumphos ejus numquam e memoria hominum excisuros, ejusque impulsum scientiis provehendis efficacissimum saeculis renarrant. Ipsae centenos millenosque enumerant Franciscales Doctores, Oratores, scientiarum quarumcumque emunctissimae naris cultores. Cujus rei hoc vel unum sat est testimonium, videlicet quaelibet instructa Bibliotheca, in qua innumerae, pene dixerim, prostant epigraphae conspiciendae, de re qualibet voluminibus adjectae, quae Franciscalem scriptorem testantur. Id autem hac in re a vobis adolescentibus, in spem Religionis nostrae succrescentibus, animadverti firmiterque memoria retineri velim, quod omnes Sodales praeclarissimi, cujus Historia meminit, sanctitate atque moribus Franciscalibus, ipsius Historiae testimonio, floruerunt.

Jamvero, hoc ipso quod scientiarum litterarumque studium, nedum convenire, necessarium est Ordinis nostri alumnis, ut munia in Ecclesia CHRISTI sibi commissa adimpleant, atque finem ejus Ordinis instituendi a Patriarcha nostro intentum assequantur, supremi hujusce Ordinis Moderatores animum semper applicuerunt studiis provehendis: hocce autem Collegium eloquens de hac re exstat testimonium. Magnifica de Collegio universali instituendo in quo scientiae ac litterae tyronibus

Digitized by Google

raggiungere il fine per cui S. Francesco ebbelo istituito, i Superiori intesero in ogni tempo al miglioramento degli studi; e questo Collegio ne è una prova parlante. Il grandioso concetto di un Collegio internazionale pei giovani serafici, dove si dovessero insegnare e apprendere colla maggiore perfezione possibile le scienze e le lettere, fu di molti Ministri Generali che mi precessero nel governo dell' Ordine; ma nessuno ebbe il coraggio, il santo ardimento di porlo ad effetto! Chi lo ebbe, e in tempi al certo non favorevoli agli Ordini Religiosi, fu, ben lo sapete, il mio illustre predecessore immediato, P. Bernardino da Portogruaro. Egli efficacemente lo volle, ed eccolo innalzato! Lo volle, e l' Ordine universo corrispose al suo volere, imponendosi sacrifizi! Sacrifizi, i quali, dobbiamo sperare, produrranno benefici effetti a vantaggio e decoro di tutta la Serafica famiglia, in un non lontano avvenire. L' Ordine universo sarà largamente compensato dei sacrifici già fatti e di quelli che gli restano a fare, per soddisfare agli incontrati impegni!

Ora qual' è lo scopo di questo Collegio, in cui oggi s' inaugurano solennemente gli studi delle scienze e delle lettere, e dove veggiamo già raccolta fiorente e valorosa gioventù, avida del sapere? Ognuno lo apprende chiaramente dalla Lettera circolare del prefato mio antecessore, indirizzata a tutte le Provincie dell' Ordine (1). Lo scopo per cui si erige questo Collegio, è primamente per allevare i migliori ingegni dell' Ordine negli studi superiori di quelle scienze, a cui ciascuno sentesi più inclinato, onde abbiano per tal modo a meritare l' onore e l' ufficio dell' insegnamento negli studi delle Provincie: per allevare secondariamente negli studi necessari, quanti nell' Ordine aspirano e sono chiamati da Dio all' onore dell' Apostolato in mezzo alle genti sedenti nell' ombre di morte: e in via transitoria per allevare i giovani di quelle Provincie che per la tristizia dei tempi sono ridotte a tal misero stato, da non avere chi porga il cibo della scienza a propri giovani figli. Ecco il nobile, il santo fine, che ebbe il mio illustre predecessore nell' erezione di que-

(1) Data alli 12 Novembre 1883.

nostris traderentur quam penitissime, cogitatio in mente plurium Ministrorum Generalium insedit; at eamdem facto firmare licuit nemini. Qui paulo superiore memoria rem fidentissimo animo perfecit, temporibus religiosis Ordinibus adversis, fuit, ut bene nostis, illustrissimus meus Praecessor, P. Bernardinus a Portu Romatino. Id efficaciter voluit, et assequutus est. Ordo universus voluntati ejus est obsequutus, multimodisque obviam ivit angustiis, quas in commodum atque decus totius Seraphicae Familiae cessuras confidimus, eumque Ordinem pro praeteritis et pro his, quas ex oneribus susceptis absolvendis experietur angustias, compensandum fore.

Verum enim vero quinam est finis Collegii hujus excitandi, in quo hodie solemniter scientiarum atque litterarum studia auspicamur, florentemque iuventam, volentem sciendique avidissimam cernimus huc convenisse? Probe id novit unusquisque vestrum ex Litteris encyclicis a praedicto nostro antecessore universis Ordinis Provinciis datis (1). Finis igitur est, primario, ut delecti acrioris ingenii tyrones, iis disciplinis penitus addiscendis insudent, in quas sua quisque magis se pronum natura sentit, ac postea e Collegio digressi honorem atque onus magisterii in suis Provinciis exercendi recipiant: secundario, ut opportuna doctrina imbuantur ii qui munus Apostolatus divino instinctu suscipiunt, laturi Evangelium Christi gentibus quae adhuc in umbra mortis sedent: et denique obiter, ut instituantur earum Provinciarum alumni, qui ob tristitiam temporum magistris carent, in quorum disciplinam conveniant ad scientiam necessariam sibi comparandam. Quem finem Collegii hujus instituendi nobilem ac sanctum proculdubio, ita nos Deus adjuvet! consequemur,

(1) 11 Nov. 1883.

Digitized by Google

sto grandioso Collegio. E questo santo e nobile fine si conseguirà, se il Cielo ne aiuti, perchè appunto noi tutti uniti e concordi, confidiamo nella divina Provvidenza e nella possente grazia di Dio, che non ci verrà meno come non è venuta meno giammai, lungo il corso di sette secoli, ai Confratelli tutti che ci precessero. Si conseguirà, perchè non vogliamo e non dobbiamo volere, che la maggior gloria di Dio, il trionfo del suo regno, l'esaltazione della Madre Chiesa, il prosperamento e rifiorimento dell'Ordine, la santificazione e salute delle anime. Lo si conseguirà, perchè non vogliamo e non dobbiamo volere, che l'acquisto di quella scienza che parte da Dio, e a Dio conduce; l'acquisto di quelle armi che sconfiggono l'errore, armi di che abusano stoltamente i nemici della verità affin di combatterla, e se fosse possibile, di rovesciarla. Sì, verrà fatto di conseguire sì santo e nobile fine! e Maria Immacolata, nostro vanto e nostra gloria, nostra aita e nostra speranza, Maria Immacolata, che invocheremo sempre *Sede della Sapienza* al principio dei nostri studi, ogni giorno e ogni momento, ci sarà guida, ci sarà validissima Patrona. Si conseguirà cotal fine, e per conseguirlo, coll'Immacolata Maria, ci assisterà il Beato Nostro Padre, di cui non dimenticheremo il salutare documento che dà del continuo a studiosi suoi figli, di non estinguere giammai a cagione dello studio, nè in noi, nè in altrui lo spirito di orazione. Si conseguirà, poichè il Taumaturgo, da cui s'intitola il nostro Collegio, S. Antonio da Padova ci assisterà dal suo seggio di gloria, e S. Bonaventura, che Chiesa santa onora e venera quale uno de' suoi precipui Dottori, e noi quale Principe della scuola Francescana, sarà con noi, e ci additerà del continuo quel libro sopra di cui Esso studiava, Gesù crocifisso, donde, com'Esso, attingeremo con gaudio vive acque di vera scienza.

Ed a voi, o giovani desideratissimi, a voi, in cui riposte sono tutte le nostre più belle speranze, a voi spetta far prò di tanta opportunità procacciatavi dai Superiori. A voi spetta l'attendere con diligenza, con alacrità, cura indefessa allo studio delle materie, che vi insegneranno i vostri preclari maestri. Notte e giorno, l'adempimento di questo vostro grave

quia divinae Providentiae nos nostraque addicimus, quae si per magna septem saeculorum intervalla Sodalitati nostrae praesto fuit, nobis etiam, quemadmodum speramus, aderit praesentissima. Talem finem utique consequemur, nos enim pariter id unum intendimus, majorem scilicet Dei gloriam, Ipsius Regni triumphum, exaltationem sanctae matris Ecclesiae, prosperitatem ac instaurationem Ordinis, sanctificationem denique atque salutem animarum. Utique consequemur, nos enim non alius scientiae adeptionem volumus quam ejus quae a Deo progreditur et ad Deum ducit; nos iis armis instrui volumus, quibus per summam stultitiam abutuntur adversarii veritatis ad hanc oppugnandam et, si fieri posset, penitus convellendam. Utique consequemur, quia Immaculata Virgo, nostra gloria, nostra adjutrix, nostra spes, quam in exorsu studiorum quotidiana prece sedem Sapientiae invocabimus, potentissima atque volentissima aderit nobis Patrona. Utique consequemur, quia Legifer noster peculiari nos apud Deum intercessione tuebitur: consequemur, quia Thaumaturgus ille Antonius, a quo Collegium et Ecclesia denominantur e sede beatitudinis nos commendabit, et S. Bonaventura, quem Ecclesia universa Doctorum cultu veneratur, atque Ordo Scholae Franciscalis Principem reveretur, erit nobiscum, atque innuet indesinenter eum librum, in quem studeret, Jesum Crucifixum, ex quo, eo intercedente, verae scientiae hauriemus aquas cum gaudio.

Nunc autem vestrum est, juvenes dilectissimi, hac opportunitate frui a superioribus exhibita. Vestrum est omni animi conatu in earum rerum studium incumbere, quae a vestris egregiae notae magistris proferuntur. Die noctuque hoc studendi munus ante oculos obversetur. Memineritis nemini sine studio, scientiae vestibulum adire fas esse, nil sine magno

Digitized by Google

dovere stia in cima a tutti i vostri pensieri. Ricordate che senza studio non è dato a veruno di entrare nel santuario del sapere, senza fatica non si può imparare, come senza combattimento non si raggiunge la vittoria. Senza studio accurato, l' ignoranza di quanto deve sapere un religioso, un ministro di Cristo, sarebbe la vostra porzione, e n' avreste in pena l' essere dimenticato dagli uomini e da Dio, dicendo l' Apostolo, che chiunque è ignorante verrà ignorato, *si quis ignorat, ignorabitur* (1); e lo Spirito santo, che mali enormi incontra chiunque ha in abbominio l' imparare; *qui evitat discere incidet in mala* (2); e in altro luogo inveendo contro gli odiatori del sapere grida: E fino a quando perfidieranno costoro nel delitto di contrariare il sapere? *usquequo imprudentes odibunt scientiam?* (3) Lo studio, ripeto, o giovani dilettissimi, lo studio sia il vostro impegno, perchè qua a questo scopo voi ne veniste. Retta sia la vostra intenzione, santo lo scopo dei vostri sudori, santo il fine cui vi proponete di conseguire. Sia in voi congiunto lo spirito di quella santa emulazione, la quale sta riposta nel voler progredire di giorno in giorno come nell' acquisto della scienza così in quello della virtù; e all' opposto vi guardate da quella detestabile emulazione la quale è riposta nel sopraffare il fratello, nella smania di soprastargli; questa è figlia della superbia, è in odio a Dio e agli uomini... Quanto non sarà per tal modo il vostro progresso nelle scienze, studiando e pregando, pregando e studiando! Iddio benedirà alle vostre intenzioni, benedirà alle vostre fatiche, e raggiungerete così il fine nobile e santo per cui qua vi accoglieste, sarete degni Francescani, addiverrete Dottori, Apostoli, Ministri di Dio, quali la Chiesa e l' Ordine vi vogliono, ma più addiverrete santi, perchè santo addiviene colui il quale si studia di raggiungere la vera scienza, quella scienza che ad ognuno è necessaria per compiere degnamente le parti della missione assegnatagli dalla Provvidenza. Oh! le più dolci speranze di un migliore avvenire per l' Ordine nostro, mi allietano, mi

(1) I. Corinth. 14.
(2) Prov. 17.
(3) Prov. 1.

labore dedisse naturam mortalibus, uti sine pugna deficit victoria. Sine studio assiduo ignorantia rerum, quas Religiosum hominem callere decet, vos obruet, et ad poenam, a Deo atque ab hominibus obliteraremini, aiente Apostolo: *Si quis ignorat, ignorabitur* (1), et Spiritu Sancto: *Qui evitat discere incidet in mala* (2), et alibi, contra adversarios scientiae inclamante: *Usquequo imprudentes odibunt scientiam?* (3). Studium sit vestra cura, o juvenes, quia hoc quidem consilio huc accessistis. Recta sit intentio vestra, sanctus laborum vestrorum finis, quocum spiritus aemulandi meliora charismata copuletur, qui totus in eo est, ut in dies scientiae atque virtutis succrescat amor; e contra, ab illa aemulandi ratione cavetote quae in voluptate sodalis opprimendi consistit, quaeque superbiae filia, odio est Deo atque hominibus... Quantus igitur hac studendi ratione exstabit profectus, si nempe studium orationem atque oratio studium alterna vice subsequetur! Deus benedictione sua vestras firmabit intentiones atque labores, finem quem intendistis, consequemini, eritis veri Franciscales, efficiemini Doctores, Apostoli, Ministri Dei, sicut Ordo atque Ecclesia expostulant, et quod longe est praestantius, efficiemini Sancti, cum Sanctus reipsa ille efficiatur, qui veraci scientiae adsequendae studet, quam adsequendam divina dederit Providentia. Spe equidem dulcissima delector, suavique voluptate percellor hoc momento, dum haec jucundissimum aliquid futurum portendant. Ipse, successor indignus Patris nostri Legiferi, ab hujus Collegii institutione multa bona fidens expecto, non secus ac praestantissimi Patres supremis Ordinis negotiis gerundis, itemque Provinciae omnes in quas Seraphicus Ordo dispescitur. Et eo firmior spes majorque est expectatio quo fecundior est benedictio terrestris Dei, quam superiori mense (4) ejus pedibus provoluti, ipse Minister Generalis et Decuria Doctorum efflagitavimus. Paternis verbis nos hortatus est ad profunda studia ineunda, ut multiplices veritatis adversarios oppugnaremus invicte; nobiscum vos quoque, tyrones, benedixit, qui jam in Collegio hoc

(1) I. Corinth. 14.
(2) Prov. 17.
(3) Prov. 1.
(4) Die 11 mensis Novembris.

Digitized by Google

confortano, mi riempiono d' ineffabile gaudio in questo solenne momento. Grandi vantaggi dall' istituzione di questo Collegio, che oggi s' inaugura, attendo io, successore indegno del Serafino di Assisi, Capo Supremo della Francescana Milizia; lo attendono i prestantissimi Padri che ne formano il senato, e meco partecipano al governo di essa; lo attendono con ansia le molte Provincie in cui è divisa. E tanto più ferme sono le nostre speranze, e maggiore la espettazione nostra, in quanto che abbiamo con noi e sopra di noi la benedizione del Vicario di Gesù Cristo, che pochi giorni or sono (1), prostrati a suoi piedi, io Generale Ministro e Insegnanti, avevamo la grazia di ricevere. Esso ci confortava con calde paterne parole a studi profondi, affine di potere combattere da valorosi i moltiformi nemici della verità; Esso ci benediceva e con noi benediceva voi ancora, o giovani diletti, che qua siete già convenuti e quanti in seguito vi converranno. Questa benedizione del Vicario di Cristo vi sia stimolo a compiere il vostro dovere, onde un giorno possiate raccogliere frutti abbondanti e preziosi dei vostri sudori, largo compenso ch' essi saranno quaggiù ai vostri chiarissimi Maestri, delle cure e sollecitudini che per voi adoprano con tanto amore. Noi intanto invocheremo uniti il S. D. Spirito, perchè degnisi di discendere sopra di noi tutti, e riempirci de' suoi santi doni, affinchè nei nostri studi nelle nostre scolastiche esercitazioni, abbiamo sempre a pensare ciò che è retto e buono, e col suo aiuto e colla sua guida possiamo porlo in opera alacremente: « ut cogitemus Te inspirante quae recta sunt, et Te gubernante eadem faciamus ».

diversamini et quotquot in posterum inibi morabuntur. Quae quidem benedictio vobis incitamento sit ad munia vestra ad amussim exequenda, ut denique fructus ex exantlato labore pretiosos atque uberes petere possitis, curisque eorum in quorum disciplinam convenistis, satisfacere. Nos interea Divinum Paraclitum invocabimus, ut super nos descendere dignetur, nosque suis repleat donis, quibus, in studiis nostris, eo duce atque auxiliante, quod rectum sit cogitare atque perficere valeamus: *ut cogitemus Te inspirante quae recta sunt, et Te gubernante eadem faciamus.*

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata.

XXI.

Obs. Prov. S. Joannis Capistrani.

Die 7 Augusti 1890 rite celebratum est Capitulum Obs. Prov. S. Joannis Capistrani, in Conventu Budae in Hungariae ad S. Stephani, praesidente Adm. R. P. Augustino Zubac, Definitore Generali, et canonice electi sunt:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Julius Amberger.

Custos Vocalis

R. P. Stephanus Sikisćević.

Definitores

R. P. Lambertus Schwab.
R. P. Aloysius Tamás.
R. P. Alexander Osjak.
R. P. Adjutus Spacek.

(1) L' 11. del corrente mese.

Digitized by Google

XXII.

Recoll. Prov. S. Joseph in Belgio.

Die 7 Augusti in Conventu Trudonopolitano ad S. Franciscum Solanum, Praeside A. R. P. Aloysio Lauer, Procuratore Generali Recollectorum et Discalceatorum, ac Commissario Visitatore, rite celebratum fuit Capitulum, in quo electi sunt:

Minister Provincialis

A. R. P. Theodorus Vander Linden.

Custos Provinciae

A. V. P. Paschalis Descheemaeker, Lect. Jub.

Definitores Provinciae

A. V. P. Valentinus Paquay.
A. V. P. Edmundus Collet.
A. V. P. Theophilus Reinartz.
A. V. P. Marcus De Vos.

—

XXIII.

Collegium Corrientes in Rep. Argentina.

Die 6 Octobris currentis anni 1890, Praeside Adm. R. P. Quirico Porreca, Commissario Generali, rite celebratum est Capitulum Guardianale Apostolici Collegii S. Mariae de Mercede civitatis *Corrientes* in Republica Argentina, et canonice electi sunt:

Guardianus Collegii

R. P. Andreas Bianchi.

Discreti Collegii

R. P. Cornelius Casali.
R. P. Antoninus Belli.
Adm. R. P. Franciscus Palacios.
R. P. Philibertus Bocchio.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS

Die 18.ª mensis Novembris currentis anni habita est apud Vaticanum Congregatio *Praeparatoria* Revmorum Patrum sacris Ritibus tuendis praepositorum super Virtutibus Vener. P. Benedicti a Podio Bonitio, Sacerdotis Ordinis Min. de Observantia. De quo Vener. Viro vide *Acta Ordinis,* anno 1889, mense Septembri.

Die vero 9.ª Decembris, habita est in eodem loco, et quidem super eadem forma, Congregatio *Praeparatoria* super Virtutibus Vener. Isabellae Gherzi, Monialis Professae II Ordinis.

III.

MISSIONES

—

COLLEGIUM CIVITATIS CORRIENTES

IN REPUBLICA ARGENTINA.

Labores Patrum Missionariorum Collegii S. Mariae *Virginis de Mercede Civitatis,* Corrientes *a die 6 Octobris 1887, usque ad eamdem diem anni 1890.*

IN COLLEGIO

Baptismi parvulorum ex parentibus fidelibus	690
Baptismi parvulorum ex parentibus infidelibus	14
Confessiones	9,500
Communiones	8,750
» in Carcere et Hospitali	84
» ad infirmos	130
Extremae Unctiones	160
Matrimonia benedicta cum consensu Parochi	24
Sermones Panegirici in Collegio et aliis Ecclesiis	18
Sermones morales in Collegio et aliis Ecclesiis	149
Schola puerorum	1

Catechismus singulis dominicis diebus.

IN PRAEFECTURA

Resistencia (Gran Chaco).

Baptismi parvulorum ex parentibus fidelibus	716
Baptismi parvulorum ex parentibus infidelibus	716
Ad fidem conversi	812
Confirmationes fidelium	380
» Indorum ad fidem conversorum	24
Matrimonia benedicta	100
Confessiones et Communiones adultorum	3,930
Primae Confessiones et Communiones	110
Extremae Unctiones	56

Sermones morales omnibus diebus festis.
Catechismus semel in hebdomada, et in Quadragesima omnibus diebus.

Digitized by Google

IN VICE-PRAEFECTURA

Formosa (Gran Chaco).

Baptismi parvulorum ex parentibus fidelibus	326
Baptismi parvulorum parentum infidelium ad fidem conversorum	4
Confessiones et Communiones adultorum	1,500
Primae Confessiones et Communiones	50
Communiones ad infirmos	18
Extremae Unctiones	23
Matrimonia benedicta	31
Mortui christiani adulti cum adsistentia	65
» » parvuli	42
Sermones Panegirici	8
» Morales tres in mense.	
Schola sub directione Vice-Praefecti	1
Catechismus omnibus dominicis diebus, et quotidie in Quadragesima.	

Fr. Cornelius Casali
Guardianus.

IV.

VARIA

—

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis Mariae *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio).

33. A. R. P. Valerianus Calavscius (Kalawski) sub praes. A. R. P. Ignatii de Brixia ex Provincia Seraphica Commissarius ac Visitator Generalis electus in Cap. Cracoviae die 14 Julii 1734. Eximiis qualitatibus a Deo exornatus, insignis doctrinae ac pietatis documenta huic Provinciae reliquit. Modestiae, mansuetudinis, humilitatis, quasi innatas habuit virtutes. Philosophiae ac Theologiae Lector, Praedicator in Premistiensi Ecclesia cathedrali, Guardianus aliquoties, magnae discretionis et vigilantiae, denique Definitor, Custos Provinciae, vocalis ad Generale Cap. Mediolanense vastum iter absque ulla provisione ac pedester absolvit, nonnullorum calculis dignus honore Definitoris Generalis visus. Ad provinciale Ministerium electus per unum tantummodo annum illud administrans, prima enim interm. Congreg. peracta correptus maligna febre pientissime se ad supremum luctum praeparavit. Fratribus tenerrime valedixit et jam jam ultimo exspirio proximus, composito ad hilaritatem vultu adstantibus dixit: « Christus venit, aperite » et in his verbis placidissime spiritum exhalavit magno sui relicto desiderio. A. D. 1735 die 29 Julii in tumba lignea sepultus in Conv. Solecii.

A. R. P. Joannes Zacherla. Mortuo Ministro Provinciali Valeriano, A. R. P. Raymundus Majcovius (Majkiewcz) primus Provae. Pater uti ad se de jure spectabat convocavit indilate V.V. Definitorium ad Conv. Cracoviensem in Ordine ad eligendum Vicarium Provinciae pro 18 Augusti a. c. et cum pro hac die unus Definitorum R. P. Anastasius Balfor Resoviae morans ob magnam pro tunc inundationem aquarum non potuerit comparere, ideo praefatus A. R. P. Provae. primus, differendum necessario hunc actum electionis censuit ad diem adventus praementionati R. P. Anastasii Definitoris, proinde cum die 23 Augusti circa 12 horam comparuerit in Conventu Cracoviensi idem A. R. P. Provae. convocavit dicta die V.V. Definitorium electionemque canonicam die eadem intimavit celebrandam, in qua electus est in vicarium Provincialem A. R. P. Joannes Zacherla Guard. Conv. Vielicensi, in cujus locum pro Guardianatu successit M. V. P. Stephanus Stanievscius (Staniewski) Praedicator Vielicensis. Sic electus Vicarius Provinvialis Officium laudabilissime administravit. Fuit antea S. Theologiae Lector, bis Ex-Definitor Prov., regularis observantiae promotor et defensor zelosissimus, charitatis fraternae fruendae studiosissimus, pacis et silentii cultor. In asperitate vitae, mortificationibus rigorosissimus, in multis tribulationibus, angustiis resignatissimus ad voluntatem divinam. Vir multarum virtutum ac meritorum. Decus et ornamentum religionis, matura morte abreptus quievit in Domino, Sandomiriae die 17 Julii 1747.

34. A. R. P. Ildephonsus Zelaszcovius (Zelaszkiewicz) sub praes. A. R. P. Gaudentii a Lepuniano, Commissarii Generalis Prov. Romanae. Guard. ad Ripam S. P. Francisci electus in Cap. Cracoviae die 20 Julii 1737 P. Ildephonsus a principio religiosae vocationis, omnibus virtutibus enituit, maximam pietatem sublimi scientia habuit foedaratam, Philosophiae ac S. Theologiae Lector absolutus, multisque officiis continuo admotus Guardiani. Mag. Novit. munia cum discretione administravit. Definitor Provinciae, Custos verbo salutis et exemplo sanctitatis ad regulae observantiam adducere conabatur. Asceticorum librorum lectione delectabatur. Erga SS. Eucharistiae Sacramentum mira devotione fruebatur. Ante et post Missam dulci vacabat contemplationi. Missam quotidie ardentissimo spiritu in Ecclesia audiebat, in devotione erga B. V. Mariam ferventissimum exemplar. Cibi et potus parcissimus. Omnes quadragesimas ad imitationem S. Francisci strictissime observabat. Demum laboribus fractus post dispositionem pientissimam, posita Explicatione Regulae super pectus placidissime animam suo reddidit Creatori in Conv. Cracoviensi die 24 Octobris 1747.

35. A. R. P. Stephanus Hovdinscius (Howdynski) sub praes. A. R. P. Gondisalvi Rychter Prov. Bohemiae

Digitized by Google

Lect. emerito Definitor act. et quidem in Conv. Jaroslaviensi die 8 Januari 1741 electus. Ex his quae in hoc Cap. A. R. P. Provincialis pro tuenda observantia s. Regulae V. V. Definitorio statuenda proposuit et ex Litteris encyclicis post suam electionem ad singulos Conv. Provinciae communicatis facile judicari potest eum revera esse virum strictae observantiae, mortificationis, devotionis, humilitatis erga B. V. MARIAM devotissimum. Piam consuetudinem decantandi Litanias de B. V. MARIA quolibet die Dominico et Festivo ipse renovavit. Et « Tota pulchra es MARIA » post completorium. Anno sequenti 1742 die 4 Junii convocat V. V. Definitorium Cracoviam pro celebranda ibidem Congregatione. Secundam Congregationem celebravit cum suo Definitorio iterum Cracoviae 26 Junii 1743. P. Stephanus piissime in DOMINO obiit Leopoli die 19 Septembris 1751.

36. A. R. P. Sigismundus Mieczykovius (Mieczykowski) sub praes. A. R. P. Francisci Kowalscii (Kowalski) Provinciae Majoris Poloniae Lector s. Theologiae in Cap. Cracoviae die 21 Julii 1744 celebrato electus. Hic Pater Novitiatum egit Vielicii. Ob exulceratum pedem tempore destinato ad professionem non admissus, sed directus ad infirmariam Cracoviensem, cum a medico opem sanitatis suae spemque non haberet, tempore prandii, manibus pedibusque reptans quadrupes per ambitus pervenit ad Ecclesiam magna cum fiducia ad s. Casimiri altare, quod et ascendit usque ad imaginem, simplici fide admovit pedem, moxque regressus bipes ad cellam reversus, sanus factus. Suo medico in vim gratitudinis voto se obstringit privato, ante solemnitatem S. Casimiri se semper flores ornaturum in laudem ejusdem. Moxque ad professionem admissus, in ulteriori vitae progressu: Instructoris, Lectoris Philosophiae, Concionatoris, Vicarii, Guardiani, Mag. Novitiorum, Definitoriatus officia multis peregit annis. — Obiit Cracoviae 30 Decembris 1748 aetatis annorum 59 religionis autem 41.

A. D. 1745 Provincia B. V. Mariae Dolorosae in Galicia austr. Decr. S. Sedis Apost. 20 Novemb. 1745 a Provincia Minoris Poloniae i. e. B. V. Mariae Angelorum disjuncta est qua custodia et ab anno 1763 in Provinciam evecta B. V. M. Dolorosae.

37. A. R. P. Raymundus Sworcovscius (Sworkowski) sub praes. R. P. Josephi Achorn Definitor hab. et act. Guard. Varsaviensis in Cap. Cracoviae die 18 Julii 1747 electus. S. Theologiae Lector, Ex-Custos et Guardianus Cracov. actualis. Vir strictissimae observantiae, profundae pietatis et humilitatis. Die 2 Junii 1748 celebravit primam intermediam Congregationem Stopnitii. Die vero 2 Junii 1749 secundam intermediam Congregationem Cracoviae. Fuit Romae pro Cap. Generali 1750 in quo die 16 Maji in Conv. Aracaelitano electus in Ministrum Generalem Rmus Petrus Joannetius de Molina. In fine Ministeriatus electus est Definitor Generalis, quod munus ex obedientia suscipere coactus. Obiit Stopnicii 2 Februarii 1754.

38. A. R. P. Hyacinthus Lascavius (Laskawski) sub praes. R. P. Jacobi Suvalinii (Suwalinski) ex Prov. Ref. Majoris Poloniae s. Theologia Lector. Definitor habit. et Conv. Posnaniensis Guard. act. in Cap. Stopnicii 17 Septembr. 1750 celebrato electus. Anno 1723 die 22 Augusti in Conv. Vielicensi religiosum habitum suscepit. Pro studiis applicatus dum in his proficit non deficiebat a vita religiosa. Finitis studiis instituitur Lector sexque annis Philosophiae, sex item s. Theologiae Professor. Repetitis vicibus in Guardianum electus prudentia ac zelo observantiae omnibus praelucebat. Mag. Novitiorum institutus inexplicabili zelo curam gessit in educanda juventute, illam omni pietate methodo meditandi, virtutes colendi ac acquirendi imbuendo. Qua Custos fuit in Cap. Generali Romae 1750 celebrato, qua Provincialis cum omni prudentia, mansuetudine et amore regebat Provinciam. Anno 1752 nominatus Commissarius et Visitator Poloniae Majoris et Custodiae Russiae. Erga Passionem Domini N. JESU CHRISTI semper devotissimus. Morti proximus omnes res minutissimas proprio usui applicatas Guardiano reddidit, professionemque renovavit. Omnibus Sacramentis munitus obiit piissime in Domino die 3 Aprilis 1758 Cracoviae.

39. A. R. P. Damianus Letoviscius (Letowski) sub praes. R. P. Remigii Zavadcii (Zawadzki) Commissarii ac Visitatoris Generalis Provinciae B. V. M. Angelorum, electus Cracoviae die 8 Julii 1753, clarissima, nobilissimaque familia natus et humilem vitam amplexus. Verus extitit S. P. N. Francisci imitator, decus Provinciae ad primarias dignitates promotus. Mag. Novitior., Guardianus ad plures annos repetito. Definitor Provinciae, Custos vocalis. Laudabiliter omnia Officia administravit. Charitate et zelo plenus. Probos fovebat et confortabat amore. Discolos et malos corrigere non praetermisit, non aliter tamen, nisi eadem charitate plenus, ex ea charitate profluentibus et ea plenis mediis. Ultimos vitae dies clausit piissime ab omnibus deploratus Becii die 25 Martii 1765.

40. A. R. P. Stephanus Stanievscius (Staniewski) sub praes. A. R. P. Adriani Wojnacovicii (Wojnacowicz) s. Theologiae Lect., Ex-Definitoris Custodiae Russiae sive Roxolanae, electus Cracoviae in Cap. die 21 Septembris 1756, qui ab initio laborum in Religione et Officiorum Lector Philosophiae, inde Praedicator ad duodecim annos hosce protraxit labores. Finito Provincialatu destinatus fuit Commissarius et Visitator Generalis a Revmo ad Provinciam Majoris Poloniae. Tandem post obitum A. R. P. Bernardi Misievscii (Misiewski) act. Ministri Provincialis a convocato Definitorio Vicarius Provinciae electus, quam semi-altero anno rexit, et qua talis missus qua Commissarius Generalis ad Provinciam Reformatam Russiae. In visitatione sua Provinciae insperate aliquo dolore sive ulcere quasi, in pede correptus, debilitari coepit et recitatis Psalmis, Sacramentis moribundorum susceptis obdormivit in Domino Lublini die 18 Martii 1768.

(Continuabitur).

—

Digitized by Google

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

CAP. XV (LXI)

(Continuatio).

Nec proinde defuerunt plures, quos ipsius praesertim studio, et proficua Provinciae et Collegiis opera, ex aliis Provinciis quam ex Mamonia in Collegio sancti Isidori educatos, et in eodem atque alibi promotos, ipsius Collegii registra testantur, in quibus cujusque nomen et cognomen, patria, parentes, aetas, gradus et qualitas pernotantur, ac singulorum accessus recessusque, vel domesticae promotionis dies. In vocandis autem vel admittendis ad Collegium incolis, ita exactus erat Collegii legum observator, et stabili in posterum observando decreto per Patres sanciri curavit, ne quispiam in Collegium adscriberetur, qui vel ipsorum Patrum unanimi consensu vocatus non fuerit, vel absque praevio ipsorum decreto accesserit. Atque hinc aliquando duos Patres Comprovinciales suos, sacrae Theologiae Lectores, et alios quosdam nullatenus admittere voluerit, eo quod praeter leges advenissent, quantumvis cum Generalium Superiorum patentibus litteris: quod factum ipsi Generales postmodum approbabant, intentionis suae haud quaquam fuisse, vel esse declarantes quempiam non utilem et necessarium, aut absque Patrum ipsius Collegii consilio et assensu in eo collocare, prout Generales pro recollectis domibus editae Constitutiones, et huic Collegio in ipsa fundatione traditae decernunt.

CAP. XVI (LXII).

Aequum et prudens in distribuendis Collegii muniis.

In distribuendis autem Collegii muniis idem omnino fuit aequitatis affectus in Luca; quamquam in his nunquam voluit sic esse ligatus aequalitati Provinciarum, ut non pluris faceret qualitates personarum, quas arbitraretur tum junioribus domesticis in tali Collegio tum exteris omnibus in hoc orbis theatro, Roma, verbo et exemplo profuturos. Et sane inter quosdam gradu et virtute pares vidimus illum alienis plus favisse quam suis; quod si aliquando jure facere non posset, ut illos istis praeferret, saltem precibus et efficaci hortatione faciebat, ne locum ullum relinqueret litibus, aut quamtumvis injustae murmurationi, de quo non raro querebantur non solum patria, sed sanguine simul ipsi conjuncti: cujus rei singularia exempla pronum esset mihi producere, si non minus expediret personarum nomina publicare. Et haec virtus in Luca longe laudabilior fuit, quod cum ipse Collegium totum suis ab initio fundare potuerit, sed tamen omnibus potius voluit, atque cum ipsius patria Coenobia tanto excessu alia superent, proinde ampliorem Collegii usum illis concedendum vel aequitas ipsa postularet, vel certe urbanitas et gratitudo ultro et cum gratiarum actione offerendum suaderent, sed ipse nihil horum respexit, sibi suisque malens dure agere quam omnibus, vir sane publico bono natus, ad id perpetuo pronus.

Id vero in personis quibuscumque optabat, ut natura potius et affectu exercitii, quam arte, aut libertatis ambitu ad munia quaeque subeunda propenderent: nam naturalis indoles ipso rerum usu ad omnia facile comparatur, cum ex adverso ars absque natura violenta plerumque sit, semperque difficilis, et minus grata, cum cui neutra suppetit, nihil omnino prodest: sed beatus cui utraque simul contingit. Nullos autem in Collegio habere voluit, qui vel otiosi essent, vel titulo et specietenus, aut leviori exercitio tantum occupati, sciebat enim quam multam malitiam doceat otiositas et quanta pestis in occupatorum coetu sit vel una hujusmodi persona: cum enim apud se non habet quod agat, nunc hunc, nunc illum in sua solatia et nugas distrahendo a meliori bono retrahit.

Propterea Lucas non alios umquam passus controversiarum fidei, vel casuum conscientiae professores, quam eosdem ipsos, qui scholasticam Theologiam simul docebant: non Bibliothecae, vel Chori praefectum, non Magistrum Novitiorum, aut Professorum juvenum, aut alios ejusmodi Ministros, quam aliquem Patrum domus in legendo scribendove simul occupatum, aut studentium quempiam,

Digitized by Google

vel ipsum domus Vicarium, juxta ministerii cujuslibet qualitatem; sciebat enim, considerato statu Collegii, et ministeriorum onere et ordine quo ea exercendo praescripsit, non tam impedire se mutuo, quam apprime juvare.

CAP. XVII (LXIII).

Providus in procurandis rebus necessariis.

Quia vero hos omnes litterarum studio et orationis exercitio maxime vacare, nec frequenti cum exteris conversatione ab his exercitiis ulla ratione divelli cupiebat, satagebat in primis pro externo commercio mendicationis, et rerum procurandarum, atque pro mechanicis officiis Conventus, habere ex ipsa natione Italica, vel Hispanica Laicos Fratres, gnavos, expertos et exemplares, quales ex omni Italia ipsi concedebant Generales Ordinis, et peculiares Provinciarum Praefecti, quorum favores et benevolentiam ille vicissim, frequenti et importanti obsequio, et mutua concessione Philosophiae et sacrae Theologiae Lectorem ex Collegii alumnis promerebatur: ceteris autem atque his ipsis, ipsorum labore, et industria sua ita providebat omnia, quibus ad victum, vestitum, curandamque valetudinem et exercitium officii cujuslibet, aut religiosa solatia, juxta status conditionem, opus habere possent, ut nec vera necessitas nec status convenientia quempiam anxiose cogitare compelleret, vel quidem de acu, aut filo, de calamo scriptorio, aut folio chartae peculiariter sibi procurando, nec proinde superfluum quid ulli permittebat.

Invigilabat etenim singulis ipse Lucas, nec minimum quid ejus oculum evadebat, si quid in vestibus lacerum vel dissutum, si quid maculatum advertebat, Fratrem vestiarii vel sutrinae praefectum vocari jubebat, monebatque ipsius officii esse, non tantum petita Fratribus obsequia praestare, sed invigilare etiam, ne quis petendis indigeret, et obsequium offerendo praevenire, ne peteret: alterum quoque reprehendebat, quod religiosi habitus decorem neglexerit, aut paratum caritatis officium non humiliter fidenterque juxta Regulae praescriptum interpellarit; et rem illico resarcire curabat, sicque in ceteris omnibus prospiciebat Lucas omni Subditorum indigentiae et consolationi, ut audacter vicissim a singulis exigere et sperare posset, quod ad officium cujusque pertinebat.

Singularem gerebat curam Fratrum infirmorum, pro quorum valetudine curanda peculiarem locum in Conventu designavit, omnique necessaria suppellectili instruxit. Eos ipse frequenter visitabat sollicite inquirens, an aliquid ipsorum curae necessarium, vel justo solatio communis conveniens deesset. Medicorum praescripta, vel alias requisita omnia, sine mora ministrari curabat, et si singulare quid forte ipsimet fere semper infirmo ab aliquo mittebatur, suo substrahens, ad Fratres in valetudinario id ori decumbentes non raro mittebat. Cumque considerasset bonam partem eleemosynarum in pharmaca consumi, nec semper adeo utilia, curavit ut quae ordinario usui nostro necessaria viderentur, ea conficerentur Domi, et locum illis tum conficiendis, tum conservandis assignavit, ipseque in eam rem peculiares procurabat expensas: atque ad Collegium venire fecit Fratrem Seraphinum Gambaram Religiosum Provinciae Bononiensis, quem in hac arte expertum, et moribus commendatum intellexit: qui etiam post mortem Lucae, magna caritate, et singulari industria et labore Pharmacopolae, Chirurgi et valetudinarii partes simul solus agit, pharmacopoejam nullis fere sumptibus Conventus auget et ornat; et stillatoriam officinam composuit omnibusque necessariis rebus competenter instruxit. Lucae quoque prudentiae et providentiae post Deum debemus, quod illo anno, quo pestis in urbe grassabatur, nemo ex toto Conventu sancti Isidori ullo morbo infirmatus fuerit; tametsi eadem Templi officia prosequuti, nulli interim denegaverimus ordinaria ministeria sacramentorum, et nonnisi panem ostiatim quotidie mendicato toto illo tempore viveremus, cum etiam divina gratia ex ipsis quinque Religiosis, qui ad res procurandas a reliquo Conventu separati, quotidie per urbem ibant, nullus interim aegrotaret.

Sed ut omnia quatuor elementa congereret, sine quorum singulis humana vita non ducitur, quia sufficiens terrae spatium jam habuit, et aerem in Urbe salubrem, statuitque modum, quo deputati Fratris solertia, per ligna ostiatim

Digitized by Google

quotidie mendicata Romani populi ardentissima caritas necessarium ignem nobis accenderet; demum ex torrente liberalitatis Ludovici Cardinalis Ludovisii id etiam obtinuit; ut copiosa unda per subterraneas plumbi tubas, ipsius Cardinalis impensa positas, ex ipsius vicino viridario in Conventum perpetuo flueret, quae dum non aliquo casu impeditur, ad hortum peculiari terrae qualitate sitientissimum irrigandum, et ad coquinae et fullonicae usum abunde sufficit, et aliquibus vicinorum aedibus aliquando communicatur.

CAP. XVIII (LXIV).

Quale in exercitiis litterarum.

Exigebat autem in litterarum studiis diligentiam et assiduitatem, in divinis decorem ac devotionem, in moribus ornatum et monasticam disciplinam.

Studia vero sic instituit, ut juvenes in Collegio educandi, praeter Logicas et Philosophicas disciplinas, Sacram Theologiam, qua scholasticam, qua polemicam, qua paraeneticam, qua moralem sufficienter edocti, vel praelegendis alibi scholasticis tractatibus, vel oppugnandis pravis dogmatibus, propugnandisque catholicae fidei mysteriis, vel dirigendis fidelium conscientiis, vel populis e suggestu erudiendis apti fierent, prout cujusque indoles et profectus, conformisque Superiorum dispositio postularet; quibus exercitiis certa tempora, certamque methodum ita praescripsit, ut his nihil temporis desit, quod intra modum desiderare possit, nec tamen Monasticis aut Ecclesiasticis officiis integre praestandis quidquam demant. Duas integras horas ad minus quotidie, nam saepius protrahuntur, excipiendis calamo Lectorum dictatis, reddendisque scriptorum rationibus, ac tertiam integram quotidianae disputationi in utraque schola impendi voluit, praeter septimanalem concertationem, quae in utraque pariter, diversis diebus, duas horas perdurat; atque huic omnes Patres intersunt, et ad singula argumenta per scholares inchoata scholas exercent.

Habetur autem hoc exercitium diebus Lucae ipsi in primis valde importunis, hoc est Veneris et Sabbati, quibus ille conscribendis epistolis maxime premebatur: attamen vel has potius omittebat, quam abesset scholis, vel ita praeveniebat horam, ut utrisque satisfacere possit; animat enim juvenes praesentia seniorum, eorumque auctoritas et exemplum pondus modumque adhibet omni illorum verbo et actioni: atque ipsi Patres juniorum profectum defectumve et ingenia discernunt, quo rectius de singulis disponere valeant: ac proinde Lucas aliorum etiam Patrum nullum abesse sinebat. Imo ipsos logicos aut Philosophos, Theologorum exercitiis, ac Theologos vicissim Philosophorum disputationibus assistere faciebat, ut Theologi, continuatis exercitiis Philosophiae, accepta olim theoremata firmius possiderent, et Philosophi familiari usu terminorum Theologiae sese illam postea facilius percipiendam disponerent, et neutris interim permitteretur libertas otiandi, dum alteri exercerentur. Ad juvenes autem in publico probandos, alias disputationes, quas menstruas vocant, haberi voluit, vocatis etiam externis, et propositis thesibus manu scriptis quidem, sed amplioris argumenti. Alias vero impressas theses, et alicui Principi, seu illustri viro dicatas, quo frequentior esset concursus, et actus ipse solemnior, saltem bis in anno ab unoquoque Lectorum exponi curabat. Atque hac ratione conabatur tum juvenes ipsos, ipsosque Lectores sui ipsorum honoris periculo, ad studia fortius provocare, tum etiam publico reddere rationem studiorum, more per sanctum Bonaventuram in Religiosorum coetibus primitus instituto; ne torpere nos domi, vel supinos dormire crederent.

In domesticis exercitiis si Lectorum quempiam, vel discipulum in aequivoco laborare cerneret Lucas, ipse, interposito verbo, rem breviter declarari curabat, vel ipse declarabat, quo fructuosius pergeret disputatio: quandoque etiam totum argumentum assumebat, ut solent alii Lectores, sed ut non omnes ubique solent, acute et breviter tangebat punctum difficultatis, seseque ac totam controversiam paucis argumentis expediebat. Sane saepe mirati sumus in tam veterano Lectore, ac diversissimis studiis et occupationibus distracto, promptum usum terminorum, recentemque memoriam status controversiarum; et venerabamur in effracto corpore tam acre ingenium, ut omnes

Digitized by Google

difficultatis nodos, et subtilissimas formalitates absque ulla confusione distingueret. In Theologicis autem non recordor me illum unquam disputantem audisse quin vel Sacrae Scripturae, vel Concilii cujuspiam, aut sancti Patris, praesertim Augustini locum aliquem ex fide recitaret, et satis plausabiliter in adversarium urgeret, tam alacri animo et sonora voce, tam suaviter et gratiose, ut quantumvis tepidum, vel torpentem auditorem ad attentionem, et voluptatem excitaret.

Eamdemque rationem Theologicas materias tractandi Lectoribus ab initio praescripsit, ut eas solide ex Scriptura, Patribus, Conciliis exponant, rationibus Metaphysicis et Aristotelicis parcius insistentes, quas ex cursu Philosophiae jam notas supponant, et nulla rationi tractent ex professo.

(Continuabitur).

EXUVIAE

CLARISSIMI P. LUCAE WADDINGI

IN DECENTIORI LOCO

COLLOCATAE.

Honoris ornamenta laetitiaeque insignia, quorum praeter Urbis haud ita facile partem ceperit quispiam Conventus noster, venerabili Fratrum Recollectorum Hiberniae Collegio S. Isidori Romano paulo ante contigerunt. Amatissimus noster Rmus P. Aloysius de Parma filios suos Hibernos voto diu versato compotes facturus secum duos, quos adesse fortuna erat, Ordinis Illmos Episcopos, Rmum suum Definitorium Generale cum Secretariis Generalibus et Seraphici Collegii S. Antonii Rectoribus ac Lectoribus Generalibus in a. d. XIV Kal. Decembres ad familiam quam diximus invitaverat. Erat enim cum pusillo isto grege honor deferendus viro temporis quidem spatia jam saeculis ante transgresso, operibus autem et virtutibus inter nos nondum extincto neque unquam extinguendo. R. A. P. Lucas Waddingus, Collegii S. Isidori fundator, die XVIII Novembris A. D. MDCLVII diem supremum ibidem obierat. Quis fuerit iste, quid Ecclesiae universae, quid Ordini, quid scientiis litterisque, quid patriae, quid posteris suis, non est paucis his verbis coarctandum. Libri, Collegia, templa ejus memoriae perstant, testes vivi fuerunt et sunt quotquot vestigia ejus prementes virtutes eximias sectabantur nec desistunt sectari. Unum sui cives et fratres deesse jam diu videbant, decorem exuviis atque ornatum. Ante saeculum, quantum reliquiarum in tumulo Ecclesiae supererat, exemerunt, exemptas in urna fictili solidae tumbae incluserunt. Sic occultus quiescebat, cujus non potuit occidere memoria, cujus vivax recordatio vitaeque nova instituta imitatio ab annis iterum filiorum Patris honorificentius colendi desiderium excitaverat. Nunquam non honori ac venerationi habentur filiis majores, praesertim quum illi istorum moribus sua et corda et mentes conformare conantes, sensibus tamquam tangunt labiisque spiritualibus degustant ac percipiunt, quam sit bonum et quam jucundum sanctis Patrum vivendi institutis adamussim inhaerere. Inhaerebant et inhaerent Fratres isti nostri novo studio novoque ardore, ex quo, septem anni nunc sunt, Rmus P. Bernardinus a Portu Romatino Minister Generalis « in Collegio « Nostro S. Isidori de Urbe, ex quo tot viri « praeclari prodierunt, qui pietate sua atque « doctrina praefatam Provinciam illustrarunt, « probatam disciplinam, quae ibi olim flore- « bat, pro viribus restituendam » (1) duxit. Restituenda illico suscepta est disciplina Deoque propitio eo perducta, ut, quantum arbitrari licet, in praecipuis saltem et quae essentiae sunt a Waddingi diebus hodie haud ita longissime discrepare videatur. Waddingus ex eo tempore princeps magister edocuit, lucens exemplar praeivit, benevolus pater confovit; quae docuerat, quae fecerat, quae protexerat suis vitae meritis irrigata nunc beatus suis precibus incremento locupletat. Caeli videlicet auxilia, Dei Sapientia et Potentia efficere sola potuerunt, ut difficultatum et rerum adversarum nebulae nubesque abigerentur, cum fluctuum praeruptis procellis turbines secure superarentur. Superata sunt plurima; sed quot quanta superanda supersint, Deus novit, Deus ut veniant permittit, sed non, ut firma spes est, relinquet orphanos eos, quibus tantum dedit fundatorem, doctorem, exemplar, patrem.

(1) Ex decreto approbationis Statutorum Collegii dato Romae ex Aracaeli die 27 mensis Februarii anni 1885.

Digitized by Google

Haec est fiducia, haec spes, hoc totum, hoc unum desiderium eadem qua Waddingus progrediendi proficiendique via franciscana. Cui intento et purius et securius et firmius exequendo nihil tam potuit proficere, quam profundior, quomodo diu noctuque Waddingus Seraphicae vixerit Regulae observator, consuetudinum avitarumque caeremoniarum et servator et custos, perscrutatio perspicuaque recognitio. Itaque vitae ejusdem, domesticarum observationum, statutorum, rituum notitiam sibi Fratres puram putamque candidissime acquisiverunt ad eamdemque omnino vivendi instituebant rationem. Ex quo factum est ut, cujus morum imaginem referebant alterique alter offerebant, ossa ejus occulta quanta liceret pompa ac veneratione ornata vellent. Tumbae veteri pulchriorem sufficere statuerunt et vere pretiosam thesauroque perdignam faciendam curarunt, ad quam die XVIII Novembris modo elapsi mutationis festivitatem celebrarunt. Hujus rei causa tanta summorum Ordinis virorum celebritas illuc congregata conspiciebatur. Qui quantum exanimis reliquiis honoris habebant et decoris tantum et plus tanto firmaminis et roboris superstitibus illius vitam fide viventibus contulerunt vivis votis clarisque approbationibus. Honorificae frequentiae abesse non debuit, quo mortuis confratribus precum solatia et sacrosancti Sacrificii incruenti beneficia provenirent. Idcirco Collegio carissimum fuit officium persolvendi pridie istius diei ante novam tumbam Nocturnum cum Laudibus defunctorum. Ipsius diei mane hora 9 Patres invitati adventare coeperunt et circa 10 A. R. P. Aloysius Lauer, Procurator Generalis Recollectorum et Discalceatorum, toto Seraphico Senatu adstante, Summum Sacrum de « Requiem » celebravit, ipsis Fratribus Hibernis in choro suas partes dignissime cantantibus. Absolutionem ad tumbam in Ecclesia compositam ipse Rmus Pater Generalis sibi agendam assumpsit. Deinde ad sarcophagum singulari opere artificioque perfectum supra aptam consentaneamque basim in loco eleganti manu depicto positum, quotquot advenerant, sese contulerunt. Pater Rmus accepta stola congruam ex Rituali Romano benedictionem loci perfecit.

Tum bis Ordinis et Collegii sigillis arca in postica parte munitur, congrua documenta leguntur, quorum alterum testimonium est illius repositionis et subscriptum a Rmo Ministro Generali ab utroque Illmo Episcopo, a tribus Procuratoribus Generalibus, a Procuratore pro Hispania, a Continuatoribus quum Annalium Waddingi, tum Chronologiae Ordinis, tum Historiae Franciscanae, a Secretario Generali, demum a Collegii Superioribus.

Postea Rmus Pater ante ipsum venerandum monumentum subsidens locum dedit verbis sibi a V. P. Vicario Conventus cum omnibus Hibernis Fratribus commoventissime directis. Noluerunt enim hi inde, ubi Fundatori honorem praestiterant de suis, ante discedere, quam vivum de se ipsis Deo Optimo Maximo sacrificium juxta avi cineres obtulissent. In manibus amatissimi nostri omnium Patris generosum deposuere propositum omnino in patria abstinendi ab acrioribus potulentis et liquoribus.

His cum gaudio auditis, filiorum indolem bonam desideriumque modice ac sobrie vivendi Rmus Pater libentissime et laetissime confirmavit, quamque sit ipsis civibusque proficuum, quam Deo placens totique Ordini honori significavit et, ut fide constanterque quae promisissent exequi valerent, Omnipotentis Dei per verba S. P. N. Francisci benedictionem Fratribus in genua procumbentibus imploravit.

Et haec quidem de sacris istis matutinis. Interea meridie paulatim appetente, providerant ne quis eorum, quos laeta spiritualia antemeridianam diem tenuerant, familiari recreationi deesset. Dape sobria hilaritatem auctam esse malueris perfectamque, quam finitam existimare. Lecta post sacram Scripturam morte Waddingi ab Haroldo descripta, Rmus P. Minister Generalis laetabundos filios imprimis Hibernos gravi oratione rerumque plenissima sic fere allocutus est:

Summopere gratulari se, ait, quod festae illi cinerum Lucae Waddingi translatorum occasioni cum omnibus Definitorii Generalis Patribus interesset, quos se ad laudes A. V. P. Bernardo, Collegii Praesidi, tribuendas invitare, quem nec difficultatibus fractum neque ulli parcentem sollicitudini de ipso Collegio optime meritum nossent, tum quod ad pristinam a Waddingo institutam vivendi rationem illud revocasset servaretque in eadem, tum quod

Digitized by Google

materiale ejusdem bonum et promovisset et multipliciter auxisset. Cujus rei causa laudes gratiasque esse agendas Adm. R. P. Gregorio Janknecht, Recollectorum Provinciae S. Crucis in Saxonia Ministro Provinciali, qui eleemosynis copiosis Collegium generosus adjuvasset. Laudibus efferendum etiam Rmum P. Bernardinum a Portu Romatino, cujus auctoritate et zelo Collegii instauratio coepta esset et perfecta. Tum cinerum Waddingi translationem in novaque decora arca repositionem veluti culmen, ait, instaurati Collegii coronamque videri debere. Quem honorem Waddingo, tot illustrium auctori operum, ejusdemque Hibernorum Collegii inclyto fundatori, optimo tribui consilio. Ejus reliquias nobis plane praedicare qualem vitam nostram, mores, quales esse oporteat, quibus operibus intenti esse, quae amare, quae sperare debeamus. Waddingum honore prosequi, Waddingum venerari et aemulari omnes quidem, praecipue vero et quodam velut proprio atque haereditario jure Sodales Collegii ab ipso conditi debere, quum et ejusdem instituti et patriae ejusdem vinculis cum illo connecterentur. Propterea ad servandas adamussim Collegii leges ab ipso Waddingo conditas eos vehementer hortabatur, ut ad scopum sui instituti attingerent, qui non est nisi Hibernicae Recollectorum Provinciae instauratio et incrementum atque catholicae religionis per eamdem insulam conservatio ac propagatio. Praestantissimum hunc scopum, ait, proculdubio illos esse assecuturos, quum in patriam redeundi tempus advenisset, verosque suae gentis apostolos esse futuros, si ubique retinerent exhiberentque vitam Franciscano dignam, in paupertate et humilitate ambulantes, scientiae pietatem copulantes, quemadmodum Waddingus ad veram patriae utilitatem, decus Ordinis Deique gloriam suis verbis magisque suo exemplo eos perpetuo doceret.

Verba isthaec aequo amore et auctoritate facta vivacissimi omnium applausus exceperunt. Paulo post R. Adm. P. Panadero V. Procurator Generalis pro Hispania suo jure Waddingi laudes exorsus est. Suo jure, inquam; namque Hispania illum exulem susceperat, sacra Ordinis veste induerat, educaverat, philosophiae sacraeque theologiae in celeberrimis scholis vacare denique Presbyteratus Ordine initiari fecerat. Reliqua vitae oratione nervosa et expedita, idiomate hispanico, laudatissime explicuit: Triennio postquam Sacerdos factus esset, Romam petivisse ibique post initam brevi hospitii S. Isidori possessionem, Ecclesiae, Ordini, scientiis solum se dedisse; plurium, ut S. Officii, S. Rituum, Indicis et Propagandae Fidei Congregationum consultorem, ipsis quinque Romanis Pontificibus Paulo V. Gregorio XV. Urbano VIII. Innocentio X. Alexandro VIII. familiarem, viris nobilibus et principibus Urbis et exteris carissimum, sicque nonnullatenus totius Romae centrum exstitisse. Quantum ipsi Ordini profuisset, novisse qui annales ejus pervolutassent, novisse, qui collegia, Bibliothecas, Archiva ab eo fundata visere potuissent. Neque nostris scientiis eum defuisse cultorem, patronum, propagatorem, Scoti amicissimum Scoticaeque doctrinae gnarum et peritum cum subtilique Doctore strenuissimum invictumque Immaculatae defensorem. Quid denique in eo infuisset sanctimoniae, testimonio esse vitae propriae rationem vivendique per ritus ac constitutiones domesticas aliis praeceptum modum; tanto viro laudes deberi et honores, tanti viri filios et sectatores optimis ominibus votisque prosequi oportere. Suis demum fervidis gratulationibus plausus laudesque cuncti reddiderunt.

Tum R. P. Anselmus de Terra-Nuova ex collegio S. Antonii Lector Generalis s. Theologiae Moralis duo carmina diei accommodatissima voce acuta ardenti motu gestuque pronuntiavit.

Neque poëta neque Francisci filius, quum verbis, tum cordis affectibus manifestus manus vocesque astrepentes effugere potuit.

Brevi post A. R. P. Diomedes a Pescocostantio, Procurator Generalis familiae Reformatorum, paucis quidem sed eo gravioribus verbis, Britannico sermone Waddingi verorumque Franciscanorum tempora praedicavit: novisse se gentem Hibernam, novisse se, quid Fratres illi olim praestiterint, summo se ferri in Fratres S. Isidori amore, nihilque magis se optare nisi ut in Hiberniam mox aditus illis patesceret, ad vivendam vitam regularem talem, qualem veteres Fratres Minores ibidem vixissent.

Ut nativo sermone percepto ita maxime suis sententiis suisque consiliis tam pure per-

Digitized by Google

fecteque quam breviter expressis commoti fratres Hiberni non potuerunt non abripi non prorumpere in amplissimas comprobationes.

Illmus D. Stephanus Maria, Ep. Hieric. Ord. Min. pro suo erga collegium S. Isidori amore et benevolentia, quam eos cordi haberet, quanto studio praesidioque eos prosequeretur essetque prosecuturus, ostendendi publice occasionem praetermittere noluit revocandi memoriam A. R. P. Gregorii Janknecht, Provinciae Saxoniae S. Crucis Ministri Provincialis, viri illius magnanimi beneficentissimique fautoris, sibique amicissimi. Quibus omnino assentiendo applaudendoque testimonium clarissimum tulerunt omnes.

Reliquum erat, ut ipsius Collegii aliquis celebritatem tot virorum optimorum laetissimam alloqueretur.

Itaque V. P. Vicarius senior inter Hibernos Collegii surrexit convenientissimum esse ajens, quin et oportere, istis omnibus quae perpulchre dicta essent, nonnihil se ipsos Waddingi filios respondere, palamque ostendere, quo se animo, quo amore, studioque quum usque tum eo die tenerentur. At uberioribus exhibendis seipsum minus parem idoneumque ingenue reputans, rem totam A. V. P. Praesidi, quem « ipsis Hibernis Hiberniorem » appellabat, tradidit explicandam. Qui continuo assurgens exorsus est sermonem, quo breviter historia Collegii instaurationis juxta normas Waddingi perstrinxit et firmum propositum omnium vitam vere franciscanam ad Waddingi exemplum vivendi, et sic Hiberniae decus ac salutem promovendi palam edixit.

Quam bene planeque dixerit orator, ut sentiunt sui filii et Fratres, id perpetuae eorum comprobationes vividissimique applausus omnibus qui aderant, persuaserunt. Quae unio animorum ac Collegii totius in sanctis Majorum vivendi institutis perseverandi concordia simul cum omnium in ea magis ardua visa vita serena hilaritate dicto fortius suaviusque Patres congregatos affecit.

Oblatis post gratiarum actionem consuetis in Ecclesia precibus parumper familiariter colloquendi causa in aulam historicam ibatur. Unde antequam domum discederent, tumbae imagines arte photographica factae singulis dono commonitorio dabantur, ac libro ad id parato sua nomina inscripserunt primi qui ad illam visendam ac Waddingum honorandum adventarunt.

Quem gloria et honore caelestis paradisi merito coronatum spe bona confidimus, illius ne opera spiritumque denuo resuscitatum periculis ac pugnis iterum siverit subjacere Dominus Deus, cui soli honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

V.

BIBLIOGRAPHIA

—

Statuti e Costituzioni Generali della famiglia Cismontana dei Minori Riformati di S. Francesco, stabilite nella Congregazione Generale di Roma l'anno del Signore 1642, e per autorità della S. Sede Apostolica confermate ed approvate da Urbano VIII ed ultimamente modificate nel Capitolo Generale di Roma 1889. — Quaracchi presso Firenze, Tipogr. del Collegio di S. Bonaventura 1890. In 8.° gr. di pag. 118. L. 1, 50.

Gioacchino Garcia Icazbalceta, — Fr. Giovanni di Zumarraga dell' Oss. di San Francesco, primo Vescovo e Arcivescovo di Messico, studio biografico e bibliografico con un' appendice di documenti inediti traduzione dallo spagnuolo del P. Faustino Ghilardi M. O. — Quaracchi presso Firenze, Tipogr. del Collegio di S. Bonaventura 1891. In 8.° di pag. 671. L. 6.

Marcus a Burgo. -- Scrittori Francescani Riformati del Trentino. Compilazione fatta sulle Cronache della Riformata Provincia di S. Vigilio. Trento, Stabilimento Lit. Tip. Scottoni e Vitti Ed. 1890. In 8. gr. di pag. 60.

Nonaginta quatuor Confratrum memoria in hoc opusculo fit, quorum nonnulli Tridentinae historiae Patres jure merito vocari possunt, inter eos Bonellius et Tovatius eminent.

Digitized by Google

Franciscus Haas, Min. Cap. — Leben der Dienerin Gottes Schwester Maria Diomira von Menschwerdung, Kapuzinerin im Kloster von Fonano, von ihr selbst geschrieben. — Mit Supplement. Aus der italienischen Herausgabe. Tipografia Pontificia Mareggiani, Bologna 1877 übertragen von P. Franziskus Haas, Ord. Cap. Generaldefinitor. Mit Genehmigung des Hochwürdigsten P. Generals. Mit Portrait. — Approbirt durch das Hochwürdigste Ordinariat Salzburg. 1891. Regensburg, New-York et Cincinnati. — Druck und Verlag von Friedrich Pustet. Pag. 84.

Irenaeus Bierbaum, Min. Rec. — Theologia moralis, per modum conferentiarum auctore clarissimo P. Benjamin Elbel, O. S. Fr. Novis curis edidit P. F. Irenaeus Bierbaum, O. S. Fr., Provinciae Saxoniae S. Crucis Lector Jubilatus. Cum approbatione Superiorum. Paderbornae Typographia Bonifaciana.

Theologia ista Elbeliana agit de doctrina morali universa, tam generali, quam speciali. Complectitur universim partes decem: in quarum prima agitur de actibus humanis, conscientia, legibus atque peccatis; in secunda de virtutibus theologicis atque religionis; in tertia et quarta de praeceptis decalogi; in quinta et sexta de dominio, contractibus et de restitutione; in septima de censuris et statibus particularibus; in tribus reliquis de Sacramentis. — Singulae partes etiam seorsim poterunt emi. — Pars prima lucem modo aspexit; pars secunda decurrente mense Octobri comparebit; opus integrum saltem infra biennium D. f. erit completum. — Unaquaeque pars distribuitur in conferentias; singulae conferentiae in paragraphos tres, quarum prima exhibet principia; secunda tres casus practicos resolutos et contra difficultates defensos; tertia corollaria ex praedictis fluentia. Paragraphis istis praemittitur summarium, vere summam dicendorum continens. Pars I. constat M. 2,25 pariter pars 2; attamen pro Nostratibus, in Italia praesertim, diminutionem pretii impetrabit P. Irenaeus, si ad ipsum scribatur, Paderborn, (Westfalen); pretium operis totius summam M. 20 vix superabit.

Editio nova confecta est juxta editionem V. ab ipso auctore a. 1751. recognitam; mutationes veteris proprie tales non continet, nisi ubi decreta Apostolica recentiora id exigebant; quae mutationes positae sunt loco textus origiuarii; ab ipso vero distinguuntur per asteriscum in principio et fine adjectum. Praeterea deleta non sunt, nisi verba aut phrases, quae tautologiam sapere videbantur. — Plurimae aliorum auctorum probatissimorum citationes in suis fontibus sunt inspectae, et ubi necessarium fuit, correctae. In citandis locis juris canonici et civilis loco citationis difficilioris facilior Recentiorum modus servatus est.

Quanti habenda sit theologia Elbeliana, uno ore annuntiant, quotquot inter Moralistas eminebant. S. Alphonsus ipsam citat frequentissime; id idem non minus faciunt Auctores recentiores, qui de Elbel dicunt, quod « praestet sana nitidaque doctrina necnon casuum practicorum expositione et solutione » (Gury ed. IV. in Germania), — quod « sana doctrina necnon casuum practicorum copia praestet » (Müller lib. I. t. III. § 78), — quod sit « auctor in re morali gravis et probabilista » (Hurter, nomencl. lit.), — quod « mereatur numerari inter classicos atque primarios scriptores theologiae moralis » (Lehmkuhl theol. mor. II. ed. III. pag. 791. 798).

Valor intrinsecus theologiae istius in tribus praecipue consistit: est videlicet dilucida, practica, scientifica. Dilucida quidem, tum secundum sententias, quas docet, tum secundum idioma planissimum captuque facillimum. — Practica vero non tantum propter casus practicos trinos in qualibet conferentia resolutos, sed quia etiam in quaestionibus theoreticis semper respicit, quae in vita humana communius aut saltem frequentius contingere solent. — Scientificam denique eam merito dicimus, quia cuicumque assertioni praeter argumenta ab auctoritate desumpta, adduntur argumenta brevia quidem, ast vere solida, in forma syllogistica ut plurimum proposita. — Certissime hinc persuasum habemus, neminem fore, qui tollat et legat theologiam istam, qui in legendo non sentiat facilitatem, jucunditatem, utilitatem.

Novum Ordinis Periodicum. — Sendbote des III. Ordens des hl. Franziskus. Unter der Leitung der Franziskaner-Patres der Observanz in Metz. (Pretium pro anno 1 Mark, sive 1 Lira, 25 cent.) — Metz, Kapitelstrasse 17. — (*nuntius Tertii Ordinis* a Patribus de Observantia in dioecesi Metensi directus).

Raymundus Diociajuti, Min. Obs. — Compendio di quanto scrisse sulla scuola Francescana il P. Alessandro Baroni, M. O. per il P. Raimondo Diociajuti dello stesso Ordine. Fucecchio 1890. In-16. Pag. 464.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

TABULA MATERIARUM

PERIODICI

ACTA ORDINIS MINORUM

ANNO 1890.

—

I. — ACTA ROMANO-SERAPHICA.

II. — ACTA ORDINIS.

Causae Sanctorum Ordinis nostri.

Digitized by Google

Capitula Provincialia hoc anno celebrata.

III. — Missiones.

IV. — Bibliographia.

V. — Necrologia.

Digitized by Google

VI. — Varia.

			ERRATA	CORRIGE
Pag. 22.	Col. II.	Lin. 16.	*Una fide*	*Una fides*
» 150.	» »	» 6.	Holland	Kolland
» »	» »	» 9.	Ramisau	Ramsau
» 159.	» I.	» 3.	Oberr	Obern
» 167.		» 38.	Religionis	Relligionis
» 168.		» 1.	Astor	Altor
» »		» 5.	qua	sua
» »		» 20.	Ecclesia	Eclesia
» »		» 24.	utriusque	utrinque

Digitized by Google

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

1891.

Digitized by Google

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

VEL AD ORDINEM QUOQUO MODO PERTINENTIA

IN LUCEM EDITA

JUSSU ET AUCTORITATE

RMI P. ALOYSII A PARMA

TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTRI GENERALIS

IN COMMODUM PRAESERTIM RELIGIOSORUM SIBI SUBDITORUM

Veritatem facientes in charitate.
EPH. 4, 15.

Peculiari prorsus laude dignum putavimus, Dilecte Fili, consilium quo horum Actorum collectio atque editio suscepta est.
(Ex Epist. LEONIS P. XIII. ad Ministr. General.)

ANNO X.

AD CLARAS AQUAS
(QUARACCHI PROPE FLORENTIAM)
EX TYPOGRAPHIA COLLEGII S. BONAVENTURAE
1891.

Digitized by Google

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

Januarii 1891.

SUMMARIUM: COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS. — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: *Epistolae Summi Pontificis super cultu sacrae Familiae exhibendo.* — S. C. super disciplina Regulari, *de admittendis hoc anno novitiis in Italia.* — Sacra Poenitentiaria: *De realitate ignis inferni.* — Ex S. Rit. Cong.: *circa cantum duarum Missarum eiusdem festi in eadem Ecclesia.* — Ex S. C. Indulg.: *Dubia circa validam erectionem Viae Crucis.* — *Novi Episcopi ex Ordine.* — II. ACTA ORDINIS: *Capitula Provincialia anno 1890.* — *Causae Sanctorum Ordinis: Ven. P. Generosi Mariae a Premosello.* — III. MISSIONES: *Religiosi elapso anno ad Missiones profecti.* — *Collegium Caxamarcae in Rep. Peruana.* — IV. VARIA: *Series Praelatorum Ref. Prov. Poloniae Minoris (Contin.).* — *Fundatio Collegii S. Isidori (Contin.).* — V. BIBLIOGRAPHIA. — VI. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS

1. — De mandato Rmi P. Generalis monentur Provinciarum Superiores, ut ad praescriptum *Constitutionum Generalium Ordinis,* n.° 341, ad Curiam Generalem quamprimum transmittant elenchum, in quantum fieri poterit, typis impressum (juxta formularium quod singulis Provincialibus exhibetur), omnium individuorum cujusque Provinciae et Custodiae. Cum haec relatio universalis petatur, pro vertente anno dispensantur Provinciales ab altera relatione peculiari in eodem numero praescripta.

2. — Ad normam n. 695 *Const. Gen.,* monentur pariter Commissarii Terrae Sanctae, ut Ministro Generali transmittant rationem eleemosynarum omnium, quas pro Terra Sancta collegerunt aut colligi vel expendi fecerunt, separatim notando summas ab Episcopis receptas, aliasque propria industria collectas.

3. — Italiae et Insularum adjacentium Provinciales invenient infra in *Actis Romano-Seraphicis* numerum Novitiorum, quos praesenti anno ad Ordinem admittere valent.

MONITA.

1. Expensae pro edendis et mittendis *Actorum* fasciculis a Curia Generali solvuntur ex spontaneis eleemosynis ad hunc finem oblatis. Gratias agimus tam Provinciis quam Conventibus, qui dictis expensis etiam hoc anno cooperari voluerunt.

2. Cupientes, ut quilibet Ordinis Conventus unum saltem exemplar recipiat, Ministros Provinciales rogamus, ut nos certiores reddere velint, si fasciculi forsitan ad omnes Conventus non perveniant.

Digitized by Google

3. Epistolae ad *Actorum* redactionem spectantes dirigantur ad P. Directorem *Actorum*, Collegio S. Antonio, Via Merulana 124, ROMA; epistolae vero fasciculorum transmissionem concernentes ad P. Directorem Typographiae S. Bonaventurae, BROZZI per *Quaracchi*, presso FIRENZE (Italia).

4. Rogantur Ordinis nostri scriptores, ut ad Curiam Generalitiam transmitti curent operum suorum in *Actis* annuntiandorum duo exemplaria, quorum alterum in Archivo remanebit, alterum vero bibliothecae novi Collegii generalis adscribetur. Hortamur quoque Confratres, ut ad nos eodem numero transmitti satagant aliorum scriptorum etiam saecularium opera edita, *ad Ordinem spectantia*, dummodo fidei catholicae et historiae veritati sint consona, et haec volumina in *Actis* pariter annuntiari curabimus.

5. Pro illis libris habendis, *qui in Curia Generalitia* vel *Claris Aquis exstant*, loco solutionis faciendae, quibus ita arriserit, congruus celebrandarum Missarum numerus assignabitur.

6. Praeterea obsecramus Confratres, qui *Actorum* edendorum expensis gratuita Missarum celebratione contribuere optaverint, ut, *Ministro Generali aliove e Curia Patre* de hac intentione praemonitis, Missarum celebrationem differre curent, donec de earumdem assignatione certiores reddantur.

7. Cum fasciculi *Actorum* primorum septem annorum deficerent et a pluribus requirerentur, nova eorum editio incepta est, et fasciculi annorum 1882, 1883, 1884 et 1885 denuo typis impressi sunt, et a Curia Generalitia peti possunt.

8. Confratres rogamus, praesertim vero Ministros Provinciales, ut Curiam Generalitiam monere velint, quoties aliquem ex Patribus nostris *Acta* recipientibus mori acciderit, ne in vanum continuetur defuncto fasciculorum transmissio.

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

EPISTOLA

Summi Pontificis ad Eminentissimum Cardinalem BAUSA *super cultu sacrae Familiae exhibendo.*

RME DOMINE UTI FRATER,

Sanctissimus Dominus Noster LEO PAPA XIII pro Apostolica Sua sollicitudine Litteras die XX mensis elapsi datas mittere dignatus est ad Emum et Rmum Dnum AUGUSTINUM Card. BAUSA, Archiepiscopum Florentinum, super cultu sacrae Familiae exhibendo, praecipiens ut hujusmodi litterae cunctis Rmis Dioecesium Ordinariis communicarentur.

Mandato itaque Summi Pontificis obtemperans, Sacra Rituum Congregatio ad *Amplitudinem Tuam* exemplar earumdem Litterarum transmittit, additis simul duabus precum formulis, jubente atque adprobante Ipsa Sanctitate Sua editis, scilicet Consecrationis familiarum sacrae Familiae, et Orationis ante venerandam Illius imaginem quotidie ab ipsis recitandae.

Interim *Amplitudini Tuae* cuncta a Domino fausta ex animo adprecor.

Amplitudinis Tuae

Romae die 10 Decembris 1890.

Uti Frater

C. Card. ALOYSIUS MASELLA, *S. R. C. Praef.*

VINCENTIUS NUSSI, *Secr.*

—

Digitized by Google

LITTERAE

SS. D. N. LEONIS PP. XIII

AD CARDINALEM BAUSA

ARCHIEP. FLORENTINUM.

Dilecte Fili Noster,
salutem et apostolicam Benedictionem.

Novum argumentum perspecti tui erga hanc Apostolicam Sedem studii et obsequii prodiderunt litterae Augusto mense exeunte ad Nos datae, quibus vota Nobis significasti plurium fidelium, ut veneratio quae CHRISTO Domino ac Matri Virgini et S. Josepho domesticae Ejus societatis consortibus, sub sacrae Familiae titulo exhibetur, ad ampliorem in Ecclesia cultus dignitatem provehatur, atque de hac re, uti fieri debet in causis gravibus fidem ac disciplinam spectantibus, sententiam et judicium hujus Apostolicae Sedis postulasti. Tuae observantiae et prudentiae officium Nos plurimi aestimantes, confestim postulationis tuae rationem habendam censuimus, ac rem propositam Consilio Nostro sacris Ritibus praeposito cognoscendam mandavimus, ut deinde ad Nos consulta et exquisita referret. Re itaque diligenter expensa, Tibi nunc significamus, ob peculiares justasque causas Nos decrevisse, ut pietatis cultus erga sacram Familiam, nullis aliis inductis ejus exercendi novis formis, in eo statu servetur, in quo auctoritate hujus Apostolicae Sedis probatus fuit, atque ut potissimum christianae domus sacram Familiam ad venerationem et exemplum propositam habeant, juxta instituta piae illius Consociationis, quam Decessor Noster fel. rec. Pius IX suis litteris, die V Januarii Anno MDCCCLXX datis, probavit et commendavit, atque in spem certam maximorum fructuum latius in dies propagari exoptavit. Quam spem salutarium bonorum et Nos ultro in ejusdem Societatis spiritu ponimus: confidimus enim Fideles omnes probe intelligentes, in cultu quem sacrae Familiae exhibent, sese mysterium vitae absconditae venerari, quam CHRISTUS cum Virgine Matre et S. Josepho egit, inde magnos stimulos habituros ad fidei fervorem augendum, et virtutes imitandas, quae in divino Magistro, ac Deipara Ejusque Sponso sanctissimo fulserunt. Hae autem virtutes, ut non semel monuimus, dum aeternae vitae mercedem pariunt, ad prosperitatem etiam domesticae et civilis societatis tam misere hoc tempore laborantis spectant; cum ex familiis sancte constitutis, civitatis etiam commune bonum, cujus familia fundamentum est, necessario consequatur. Majus vero fiducia Nostra incrementum capit, dum cogitamus, sacrae Familiae cultores ex instituto Societatis quam diximus, a CHRISTO DOMINO gratiam per merita Matris Virginis et S. Josephi sedulo efflagitantes, propitiam indubie opem experturos, ut vitam sancte componant, atque uti in domibus suis concordiam, caritatem, in adversis tolerantiam, morumque honestatem laetentur efflorescere. Vota igitur ad DEUM effundimus, ut germanus memoratae Societatis spiritus in dies latius inter Fideles emanet ac vigeat, atque in hanc rem operam suam collaturos tum sacrorum Antistites, tum omnes Ecclesiae administros non dubitamus. In mandatis autem dedimus Consilio Nostro sacris Ritibus praeposito, ut orandi formulam ad te mittat, quam confici et edi curavimus in usum Fidelium, ad domos suas sacrae Familiae consecrandas, tum etiam quotidianae precationis exemplar a Fidelibus in sacrae Familiae veneratione persolvendae. Tuo demum in Nos obsequio, dilecte Fili Noster, parem dilectionis affectum libenter profitemur, et in auspicium caelestium munerum, apostolicam Benedictionem Tibi, et Clero ac Fidelibus, quibus praesides, peramanter in DOMINO impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XX Novembris Anno MDCCCXC, Pontificatus Nostri Decimotertio.

LEO PAPA XIII.

—

Digitized by Google

FORMULA

RECITANDA A CHRISTIANIS FAMILIIS QUAE SE SACRAE FAMILIAE CONSECRANT.

O Jesu, Redemptor noster amabilissime, qui e caelo missus, ut mundum doctrina et exemplo illustrares, majorem mortalis tuae vitae partem in humili domo Nazarena traducere voluisti, Mariae et Josepho subditus, illamque Familiam consecrasti, quae cunctis christianis familiis futura erat exemplo, nostram hanc domum, quae Tibi se totam nunc devovet, benignus suscipe. Tu illam protege et custodi, et sanctum Tui timorem in ea confirma, una cum pace et concordia christianae caritatis; ut divino exemplari Familiae tuae similis fiat, omnesque ad unum quibus ea constat, beatitatis sempiternae sint compotes.

O amantissima Jesu Christi Mater et mater nostra Maria, tua pietate et clementia fac, ut consecrationem hanc nostram Jesus acceptam habeat, et sua nobis beneficia et benedictiones largiatur.

O Joseph, sanctissime Jesu et Mariae custos, in universis animae et corporis necessitatibus nobis tuis precibus succurre; ut tecum una et beata Virgine Maria aeternas divino Redemptori Jesu Christo laudes et gratias rependere possimus.

FORMOLA

DI CONSECRAZIONE DELLE FAMIGLIE CRISTIANE ALLA SACRA FAMIGLIA.

O Gesù Redentore nostro amabilissimo, che, venuto ad illuminare il mondo colla dottrina e coll'esempio, la maggior parte della vostra vita mortale voleste passare umile e soggetto a Maria ed a Giuseppe nella povera casa di Nazaret, santificando quella Famiglia, che doveva essere l'esemplare di tutte le famiglie cristiane, accogliete benigno la nostra, che ora a Voi si dedica e consacra. Voi proteggetela, Voi custoditela, e stabilite in essa il santo timor vostro, la pace e la concordia della cristiana carità, affinchè, uniformandosi al divino modello della vostra Famiglia, possa conseguire tutta intiera, nessuno escluso, l'eterna beatitudine.

Maria, Madre amorosa di Gesù e Madre nostra, colla vostra pietosa intercessione rendete accetta a Gesù questa umile offerta, ed otteneteci le sue grazie e benedizioni.

O Giuseppe, custode santissimo di Gesù e di Maria, sovveniteci colle vostre preghiere in ogni spirituale e temporale necessità; sicchè possiamo con Maria e con voi eternamente benedire il divino nostro Redentore Gesù.

—

ORATIO

QUOTIDIE RECITANDA ANTE IMAGINEM SACRAE FAMILIAE.

O amantissime Jesu, qui ineffabilibus tuis virtutibus et vitae domesticae exemplis Familiam a Te electam in terris consecrasti, clementer aspice nostram hanc domum, quae ad tuos pedes provoluta propitium Te sibi deprecatur. Memento tuam esse hanc domum; quoniam Tibi se peculiari cultu sacravit ac devovit. Ipsam benignus tuere, a periculis eripe, ipsi in necessitatibus occurre, et virtutem largire, qua in imitatione Familiae tuae sanctae jugiter perseveret; ut mortalis suae vitae tempore in Tui obsequio et amore fideliter inhaerens, valeat tandem aeternas Tibi laudes persolvere in caelis.

ORAZIONE

DA RECITARSI QUOTIDIANAMENTE INNANZI L'IMMAGINE DELLA SACRA FAMIGLIA.

O Gesù amorosissimo, che con le ineffabili virtù e con gli esempi della vostra vita domestica santificaste la Famiglia da Voi eletta qui in terra, guardate pietoso la nostra che, prostrata innanzi a Voi, v'invoca propizio. Ricordatevi che è famiglia vostra, perchè a Voi specialmente dedicata e consecrata. Assistetela benigno, difendetela da ogni pericolo, soccorretela nelle sue necessità, e datele grazia di mantenersi costante nell'imitazione della vostra santa Famiglia; affinchè fedelmente servendovi ed amandovi in terra, possa poi benedirvi eternamente in paradiso.

Digitized by Google

O Maria, Mater dulcissima, tuum praesidium imploramus, certi divinum tuum Unigenitum precibus tuis obsecuturum.

Tuque etiam, gloriosissime Patriarcha sancte Joseph, potenti tuo patrocinio nobis succurre, et Mariae manibus vota nostra Jesu Christo porrigenda submitte.

Indulgentiâ 300 dierum semel in die lucranda ab iis qui se sacrae Familiae dedicant juxta formulam a S. Rituum Congregatione editam.

(Leo PP. XIII).

Maria, Madre dolcissima, all'intercessione vostra noi ricorriamo, sicuri che il divin Figliuolo esaudirà le vostre preghiere.

E voi pure, o glorioso Patriarca San Giuseppe, sovveniteci colla vostra potente mediazione, ed offrite per le mani di Maria i nostri voti a Gesù.

300 giorni d'Indulgenza da lucrarsi una volta al giorno da quelli che si consacrano alla S. Famiglia con la formola pubblicata dalla S. C. dei Riti.

(Leone PP. XIII).

Gesù, Maria, Giuseppe illuminateci, soccorreteci, salvateci. Così sia.

Indulgentia 200 dierum semel in die lucranda.

(Leo PP. XIII).

LITTERAE

PII PAPAE IX

AD REV. P. FRANCOZ S. J.

PROMOTOREM PIAE UNIONIS

A SACRA FAMILIA NUNCUPATAE.

Dilecte Fili,
salutem et apostolicam Benedictionem.

Dum supremae struuntur insidiae religiosae juxta et civili societati, nullaque idcirco non adhibetur ars ad familiam ipsam, utriusque fundamentum, distrahendam ac dissociandam; nulla certe efficaciore ratione, quam per religionis virtutem, tanto discrimini occurrere licet. Quoniam vero a sacra Familia non modo aptissimum validissimumque patrocinium rei perficiendae petendum videtur, sed et perfectissimum exemplum pietatis, sanctitatis, mutuorum officiorum; peropportune te peculiarem illius cultum fidelibus proposuisse censemus, eisque suasisse, ut Jesu, Mariae et Joseph se plane devoventes, unusquisque cum conjunctis suis vespere domi conveniat filialia ipsis persoluturus obsequia, eorum imploraturus opem, seque ac ceteras christianas familias iisdem commendaturus. Quotidiani enim conventus illi et communis precationis virtus caritatem fovebunt inter consanguineos, mutuae spiritualium officiorum exhibitiones a singulis familiis editae apud *sacram Familiam* universas invicem inter se et cum ipsa copulabunt; ac praeterea mysteria et gesta illius ob oculos uniuscujusque posita in imagine, quam venerantur omnes, excitabunt ad propriae vitae rationem componendam ad illa sanctissima exempla. Gratulamur itaque tibi, quod coepto huic adeo Deus obsecundaverit, ut complura jam familiarum millia nomen dederint piae isti Consociationi, fructumque religionis, concordiae, probitatis inde duxerint amplissimum. Quamobrem toto corde Deum rogamus, ut perutilis ista Societas augeatur in dies et propagetur, virtutemque suam latius semper et efficacius exerat in christiani populi emolumentum. Auspicem vero divini favoris, Nostraeque paternae benevolentiae testem tibi, dilecte Fili, et piis omnibus sodalibus Benedictionem apostolicam peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die V Januarii MDCCCLXX, Pontificatus Nostri anno Vigesimo quarto.

Pius Papa IX.

—

Digitized by Google

S. C. SUPER DISCIPLINA REGULARI

I.

RESCRIPTUM

Quo datur facultas Provinciis Min. Observantium in Italia Insulisque adjacentibus, admittendi praescriptum pro vertente anno Novitiorum numerum.

Beatissimo Padre,

Il Padre Raffaele d'Aurillac, Procuratore Generale di tutto l'Ordine dei Minori di S. Francesco, premesso il bacio dei santi Piedi, umilmente implora per il prossimo anno 1891 la facoltà di vestire Novizi per le seguenti Provincie d'Italia e nel numero indicato col permesso di poter sostituire altri a quelli che durante l'anno della prova deponessero l'abito e tornassero al secolo.

			Chierici	Laici
Per la	Provincia	di Toscana	20	9
»	»	di Bologna	16	6
»	»	di S. Angelo di Puglia	6	3
»	»	di Napoli	10	5
»	»	di Bari	6	3
»	»	di Principato	10	5
»	»	di Valdinoto	8	4
»	»	di Valmazzara	10	5
»	»	di Valdemone	6	3
»	»	di Venezia	8	4
»	»	di S. Saturnino (Sardegna)	6	3
»	»	di Corsica	8	4
»	»	di Sassari (Sardegna)	6	3
»	»	di Genova	10	5
»	»	di Lecce	6	3
»	»	di Torino	10	4
»	»	Serafica	15	6
»	»	delle Marche	10	6
»	»	Romana	10	4
»	»	di S. Bernardino (Abruzzi)	10	4
»	»	di Calabria	6	3
»	»	di S. Ferdinando	4	2
»	»	di Basilicata	6	3
Per la	Custodia	di Malta	10	5
»	»	di Milano	8	2

Sacra Congregatio super Disciplina Regulari, attentis expositis, benigne annuit pro petita facultate ad annum; servatis tamen conditionibus, quae in decreto diei 28 Nov. 1848, et in Rescripto diei 17 Nov. 1873 reperiuntur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, die 16 Decembris 1890.

J. Card. Verga, *Praef.*

† Fr. Aloysius Epus Callinicen. *Secr.*

II.

RESCRIPTUM

pro Provinciis Min. Reformatorum.

Beatissimo Padre,

Fr. Diomede da Pescocostanzo, Procuratore Generale dei Minori Riformati di S. Francesco, oratore umilissimo della S. V. previo il bacio del santo Piede, espone come tutte le Provincie d'Italia si trovano in bisogno di ricevere Novizii per mantenere nei Conventi un numero sufficiente di Religiosi; quindi supplica la S. V. a degnarsi a concedere pel prossimo venturo anno 1891 la facoltà di vestire:

	Chierici	Laici
Per la Provincia di Toscana	18	10
Per le Provincie di Terra di Lavoro, Marche, Bologna, Serafica nell' Umbria, Genova, Venezia, S. Diego, Lombardia, Romana e S. Bernardino negli Abruzzi	12	7
Per le Provincie di S. Angelo in Puglia, Lecce, Nizza, Torino, Principato e Custodia di Lucca	8	6
Per le Provincie di Calabria, Sette Martiri, Valdemone, Valmazzara, Valdinoto, Bari, Basilicata e Custodia di S. Bonaventura	6	4

Sacra Congregatio super Disciplina Regulari, attentis expositis, benigne annuit pro petita facultate ad annum; servatis tamen conditionibus, quae in decreto diei 22 Dec. 1848, et in Rescripto diei 11 Junii 1880 reperiuntur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Romae, die 18 Novembris 1890.

I. Card. Verga, *Praef.*

† Fr. Aloysius Epus Callinicen. *Secr.*

Digitized by Google

EX S. POENITENTIARIA

De realitate ignis inferni.

Poenitens se sistit coram confessario, et inter alia declarat opinari, quod in inferno ignis non sit realis sed metaphoricus, scilicet quod inferni poenae, quaecumque illae sint, sunt vocatae ignis aliquo dicendi modo; nam sicut ignis dolorem omnium intensiorem producit, ita ad indicandas atrocissimas inferni poenas nulla adest imago aptior ad ideam inferni efformandam.

Hinc Parochus quaerit, an liceat relinquere poenitentes in hac opinione, et an liceat eos absolutione donari? Notat autem Parochus, quod non agitur de opinione alicujus individui, sed est opinio generaliter admissa in quodam pago, ubi dici solet: « infantes solum persuade, si potes, quod sit ignis in inferno ».

Sacra Poenitentiaria ad praemissa respondet: — Hujusmodi poenitentes diligenter instruendos esse: et pertinaces non esse absolvendos.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 30 Aprilis 1890.

R. Card. Monaco, *P. M.*

—

EX S. R. CONGREGATIONE

Circa cantum duarum Missarum ejusdem festi, in eadem Ecclesia, et circa occurrentiam Annuntiationis B. Mariae *V. cum festo dup. I. classis.*

Romana — 23 Aug. 1890.

Ex parte Academiae Liturgicae Romanae sacrorum Rituum Congregationi insequentia Dubia pro opportuna declaratione exhibita sunt, nimirum:

Dubium I. Plura vulgata fuere Decreta, quae prohibent, ne Missa de eodem Festo eodem die atque in eadem Ecclesia bis canatur; et recentiori in Zacathecas diei 18 Martii 1874 ad quaesitum: « Nulla ratione nullisque in circumstantiis licet ne cantare duas Missas de eodem Festo in ipsa die, absque gratia speciali et expressa Sanctae Sedis »? responsum fuit: Negative, juxta Decretum in Asten. 13 Augusti 1652, et in Mediolanen. 3 Augusti 1652. Quum nihilominus aliud exstet Decretum in Gadicen. diei 26 Augusti 1652 ad 3, quod declarat, ex circumstantia alicujus fundationis posse cantari duas Missas de eodem Festo, una die in eadem Ecclesia, quaeritur:

An in casu alicujus Missae fundatae standum sit Decreto in Gadicen., an alteri in Zacathecas, ut illud habeat solummodo rationem indulti?

Dubium II. Decreto in Aquen. die 2 Septembris 1741 ad 1 et in alio Generali diei 22 Martii 1817 fe. me. Pii Papae VII adprobato, statutum fuit, ut festum Annuntiationis Beatae Mariae Virginis, quando transfertur cum feriatione, praeferri debeat duplicibus primae classis occurrentibus, etiamsi esset Patronus Principalis, vel Titularis, vel Dedicatio Ecclesiae. Hinc quaeritur: Eadem praeferentia gaudet ne Annuntiatio, quum agitur propria die 25 Martii?

Hisce porro Dubiis sacrae eidem Congregationi in ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum coadunatae, a me infrascripto Cardinali Praefecto et Relatore propositis, exquisito voto in scriptis ac prelo cuso alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, Emi et Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi rescribere rati sunt:

Ad I. Decretum in Gadicen. habere rationem Indulti.

Ad II. *Negative.* Atque ita declararunt et rescripserunt die 23 Augusti 1890.

C. Card. Aloysius Masella, *S. R. C. Praef.*
Vincentius Nussi, *Secretarius.*

—

EX S. CONG. INDULGENT.

Dubia de necessariis ad validam erectionem Stationum Viae Crucis.

Episcopus Constantiensis et Abrincensis, Provinciae Rothomagensis in Gallia, huic Sacrae Indulgentiarum Congregationi humiliter exponit: — Quum in una Apamiensi, die 25 Septembris 1841 (Decret. Authent. S. Cong. Indulgent., Edit. Ratisb. n. 294), legatur dispositio sequentis tenoris: « Circa erectionem Stationum Viae Crucis, impetratis antea ab Apostolica Sede necessariis et opportunis fa-

Digitized by Google

cultatibus, omnia et singula, quae talem erectionem respiciunt, scripto fiant, tam nempe postulatio quam ejusdem erectionis concessio, quorum instrumentum in codicibus seu in actis Episcopatus remaneat, et testimonium saltem in codicibus paroeciae seu loci, ubi fuerint erectae praefatae Stationes, inseratur »; hinc quaeritur:

I. An postulatio erectionis scripto fieri debeat sub poena nullitatis?

II. An ipsa concessio Episcopi, qui ab Apostolica Sede facultatem obtinuit erigendi Stationes Viae Crucis, item scripto fieri debeat sub poena nullitatis?

III. An in ipsa Episcopi concessione mentio fieri debeat facultatis obtentae ab ipsa Apostolica Sede erigendi Stationes Viae Crucis, sub poena nullitatis?

IV. An tandem testimonium erectionis in actis Episcopatus aut in codicibus paroeciae seu loci, in quo fit erectio Stationum Viae Crucis, inserendum sit sub eadem nullitatis poena?

Porro Sacra Congregatio propositis quaesitis ita respondendum censuit:

Ad I. *Negative:* cf. Decretum sub n. 175.

Ad II. *Affirmative:* cf. Decretum supra cit. et Decr. sub n. 445.

Ad III. Congruit ut fiat mentio, sed non est necessaria.

Ad IV. Praescribitur insertio testimonii erectionis in actis Episcopalibus et in codicibus paroeciae seu loci etc., sed non sub poena nullitatis: cf. Decretum sub n. 294.

Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis, die 6 Augusti 1890.

—

NOVI EPISCOPI EX ORDINE

Per Breve apostolicum diei 20 Junii anni 1890 electus est Episcopus titul. Cybistren. et Vicarius apostolicus Chan-si meridionalis in Imperio Sinensi Rmus P. MARTINUS POELL, jamdiu Missionarius in eodem Imperio et Recollectae Provinciae Hollandiae filius.

Per aliud Breve apostolicum diei 12 Augusti anni 1890, Rmus P. ALPHONSUS A CRUCE SARDINAS, Min. Obs. et Missionarius Collegii Limensis, in Rep. Peruana, electus est Episcopus Huanucensis, in eadem Republica.

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA

Anno 1890 celebrata.

—

XXIV.

Obs. Prov. SS. Redemptoris.

Die 4 Decembris proxime elapsi, celebratum fuit in Conventu Spalati Capitulum Obs. Provinciae SS. Redemptoris in Dalmatia, Praeside Adm. R. P. Definitore Generali AUGUSTINO ZUBAC, Visitatore Generali; in quo quidem rite electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

Adm. R. P. Marcus Ivandić.

CUSTOS

R. P. Petrus Bacić.

DEFINITORES

Adm. R. P. Gabriel Puratić.
R. P. Andreas Copić.
R. P. Andreas Marić.
R. P. Vladimirus Stanicić.

—

XXV.

Obs. Prov. Vallis Mazzariae.

In Congressu Definitorii Generalis diei 18 Decembris, Praeside Rmo Ministro Generali, electi fuerunt Superiores Obs. Prov. Vallis Mazzariae in Sicilia:

MINISTER PROVINCIALIS

Adm. R. P. Joannes Franciscus a Raffadali.

CUSTOS

Adm. R. P. Ignatius Fleres, Min. imm.

DEFINITORES

R. P. Joannes Maria a Panormo.
R. P. Carmelus Antinoro a Canicatteno.
R. P. Carmelus a Leucata.
R. P. David Buffa a Bisaquino.

—

Digitized by Google

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XIX.

Ven. Servi DEI P. GENEROSI MARIAE A PREMOSELLO, *Sacerd. I. Ord.*

In oppidulo, quod vulgo *Premosello* dicitur, dioecesis Novariensis, hic DEI famulus ortum habuit die 24 Augusti anno 1729 ex parentibus humilibus quidem, sed honestate et christiana pietate praestantibus. Quapropter, ut infantulus statim sacro regeneraretur lavacro, curarunt imposueruntque ei nomen Bartholomaei. Infantiam ac adolescentiam in paterna domo innocenter transegit sub optima suorum parentum disciplina, quibus ipse obsequentissimus semper fuit. Nec aliud ei carius erat quam in parochiali ecclesia immorari, atque ibi Sacrarii officio adjuvare, Sacerdotibus celebrantibus inservire, et aliis quibuslibet divini cultus functionibus suam operam conferre. Opportuno tempore, et jam primis latinae linguae elementis imbutus, ad scholas proximi Castri Aronae, ut grammaticam artesque humaniores addisceret, missus est. Quibus in studiis usque ad annum decimum nonum aetatis suae versatus est; factus condiscipulis suis omnium virtutum exemplar, praesertim vero diligentiae, modestiae, amoris DEI et proximi, nec non mundi contemptus. Unde jam de aliquo religioso Instituto capessendo cogitare coeperat.

Et revera, cum vigesimum primum annum attigisset, DEO inspirante, Assisium se contulit apud sanctam MARIAM de Portiuncula; ibique lacrymis magis quam verbis a Superiore Provinciali humiliter petiit, ut Ordini Minorum de Observantia adscriberetur. Quod statim obtinuit, quapropter paulo post, idest mense Junio anno 1750, ibidem religiosum habitum induit magna sui cordis laetitia, tyrociniumque inchoavit, nomen Fr. Generosi Mariae assumens. Quo exactissime expleto, atque solemni professione emissa, a Superioribus, qui eum ob vitae integritatem summopere commendabant, Perusium studiorum causa mittitur. Et cum jam esset maturus aetate, scientia ac pietate, sacerdotio initiatus est, licet prae humilitate repugnaret. Tamen, ut sanctius hoc sublimissimo ministerio fungeretur, veniam a Superioribus obtinuit, ut intermissis parumper studiis, in sacrum Amerinum Recessum pro aliquali recollectione spiritus secedere posset. Voti compos factus, illuc se contulit, et integro mense in assidua oratione suique corporis et spiritus mortificatione transactum Perusium repetiit. Anno sequenti, idest 1756, ad Mediolani coenobium ex obedientia perrexit; atque dum ibi degeret, quadam nocte fuit a DEO, qui eum ad sublimioris perfectionis viam vocabat, peculiari in somnio de terribili sui judicii rigore vivide excitatus. Ex quo tanto terrore perculsus est, ut mane veniens ad chorum inopinato omnibus totum sui capitis crinem in canitiem versum ostenderit. Post haec nihil aliud P. Generosus in mente habuit quam DEO toto cordis affectu inservire, magnamque sanctitatem acquirere.

Quod ut facilius consequeretur, in sacris Recessibus vitam ducere obtinuit; ac primo quidem per aliquot annos in illo prope Mediolanum ipsum, postea vero in altero S. Fortunati Montisfalconii in Umbria commoratus est; ac tandem ad illum Amerinum sese recepit, in quo jam primas gustaverat spirituales delicias, et deinde reliquum vitae suae cursum, qui adhuc ad triginta sex annos se extendit, sanctissime explevit. Licet autem ab iis officiis, quae honorem sapiunt, pro viribus abhorreret, nihilominus ex obedientia coactus eadem obire debuit, praesertim Rectoris, seu Guardiani ipsius Recessus. Hic longum ac perdifficile esset omnia argumenta attingere, quae ejus sanctimoniam mirifice ostendunt; sufficit nobis testimonium eorum Religiosorum, qui in Amerino coenobio Servo DEI jam diuturna intimaque familiaritate conjunctissimi erant: hi enim asserunt totam ejusdem vitam aliud non praesetulisse quam perfectissimam undequaque Seraphicae Regulae, et peculiarium sacri Recessus Constitutionum observantiam, nec non incensum de ea zelum, praecipue dum Superioris officium gereret. Quae vitae sanctimonia una cum ardenti charitate erga proximum, quam sedulo ostendit sive in praedicatione verbi DEI, sive in excipiendis sacramentalibus confessionibus, sive in adjuvandis ex hac vita decedentibus, universalem tum Religiosorum, tum populorum totius Amerinae dioecesis admirationem venerationemque erga

Digitized by Google

seipsum excitavit; ita ut tamquam vir sanctus ab omnibus haberetur, et esset. Neque defuit Deus ipse sanctitatem Servi sui caelestibus donis ostendens, etiam dum in vivis agebat. Tandem vero, cumulatus meritis atque virtutibus, ex molestissimo hydropisiae morbo, summa patientia per integrum mensem tollerato, die 7 Junii anno 1804, aetatis suae septuagesimo quarto, ad caelos feliciter evolavit.

Fama ejus sanctitatis, quam apud omnes adhuc vivens acquisierat, post ejus felicem transitum miro modo excrevit; uti clare patet ex aliquibus circumstantiis omnino singularibus. Ejus enim cadaver, vix anima ab eo egressa erat, speciem exhibuit viri non mortui, sed placidissime dormientis; immensus ex omni parte fidelium concursus, cujuscumque gradus atque dignitatis, ad ecclesiam, quo jam delatum erat, et quidem per tres integros dies, quibus ad eorum explendam devotionem mansit insepultum; plura supernaturalia signa coram populo patrata, quibus Deus certe glorificare voluit Servum suum, uti instantaneae sanationes a morbis, vividus et copiosus cruor, qui experimenti causa a vena incisa tertia die ab ejus morte effluere visus est; flexibilitas omnium corporis membrorum, fragans odor ex eo manans; et cetera hujusmodi.

Quae et alia sanctitatis signa post ejus sepulturam saepe renovata fuere, et quidem clariori modo; ita ut de die in diem semper percrebuerit etiam apud exteros tum concursus fidelium ad ejus sepulcrum, tum eorum devotio et invocatio apud Deum maxime in rebus adversis. Quapropter erat in votis omnium ejus Causam *Beatificationis* et *Canonizationis* apud sacram Rituum Congregationem quamprimum promovere. Attamen, sive ob adversas vicissitudines publicas, sive ob aliam causam, nescimus, certum quippe est, quod vix anno 1856 *Processus Informativus* super Virtutibus etc. nostri Ven. Generosi Mariae constructus fuit in Amerina Curia, sollicitudine praesertim ac expensis Rmi P. Bernardini a Montefranco, tunc temporis neo-electi totius Ordinis dignissimi Ministri Generalis. Post decennium, idest anno 1866, instantibus pluribus Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, Regularium Ordinum Praesulibus etc. *Causa* ejusdem apud Sacram Congregationem *introducta est*. Currente anno 1873, Decretum super fama sanctitatis *in genere* emanatum fuit; atque ab anno 1868, usque ad annum 1875, omnes *Processus Apostolici* confecti fuere, Romam delati ac aperti. Verum, ob aliquem defectum, et forsitan intrinsecum, eorumdem Processuum, Causa haec in praesenti minime progreditur. Faxit Deus, ut quamprimum remotis obstaculis reassumatur, et quidem usque ad felicem exitum! Eo vel magis quod devotio fidelium erga Ven. virum crescit in dies, crescentibus etiam numero singularibus beneficiis ob ejus intercessionem a Deo obtentis.

Habetur brevis vita hujus Ven. Religiosi italice conscripta ab Adm. R. P. Jacobo a Solerio, Ord. Min. de Observantia.

III.

MISSIONES

RELIGIOSI ORDINIS NOSTRI

IN MISSIONES PROFECTI

decurso anno 1890.

In Terram Sanctam.

1. *P. Ludovicus a Vibo,* Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
2. *P. Eugenius Butterman,* Ref. Prov. Cincinnatensis.
3. *P. Seraphinus a Melita,* Obs. Cust. Melitensis.
4. *P. Dominicus Vigiani,* Obs. Prov. Marchiae.
5. *Fr. Clemens a Vallelonga,* Clericus Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
6. *Fr. Vincentius a Canicatti,* Clericus Obs. Prov. Vallis Mazzariae.
7. *Fr. Seraphinus Amorosi,* Laicus Obs. Prov. Tusciae.
8. *Fr. Angelus Tognazzi,* Laicus Obs. Prov. Tusciae.
9. *Fr. Ludovicus Peroneau,* Laicus Obs. Prov. S. Lud. Galliae.
10. *Fr. Andreas Beer,* Recoll. Prov. SSmi Cordis Americae.

Digitized by Google

11. *Fr. Joan. Baptista ab Orefalconis,* Obs. Prov. Palermit.

12. *Fr. Lucas Van Veldhoven,* Recoll. Prov. Belgii.

13. *Fr. Donatus Koppen,* Recoll. Prov. Hollandiae.

14. *Fr. Dominicus Rheidl,* Recoll. Prov. SSmi Cordis.

15. *Fr. Bernardus Bazzano,* Obs. Prov. Syracusarum.

16. *Fr. Servasius Jaspers,* Recoll. Prov. Hollandiae.

17. *Fr. Aloysius Drusiani,* Obs. Prov. Bononiae.

In Republicam Argentinam.

18. *P. Evangelista a Treppio,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

19. *P. Bonaventura a Calamecca,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

20. *P. Leo a Quarata,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

21. *P. Rufinus a Spedia,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

22. *P. Angelus Grosso,* Obs. Cust. Melitensis, ad Coll. Rivi Quarti.

23. *Fr. Petrus-Baptista a Castello,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

24. *Fr. Samuel a Nicosia,* Ref. Prov. Tusciae, ad Coll. Rivi Quarti.

25. *P. Fidelis Codinach,* Obs. Prov. Galliae, ad Coll. Corrientes.

26. *Fr. Ignatius Scapigliati,* Clericus Ref. Prov. Seraphicae, ad Coll. S. Caroli.

27. *Fr. Aloysius Scalabrella,* Ref. Prov. Seraphicae, ad Coll. S. Caroli.

28. *P. Franciscus a Parma,* Obs. Prov. Bononiae, ad Coll. Salta.

29. *P. Barnabas Tambolleo,* Obs. Prov. Tusciae, ad Coll. Salta.

30. *P. Raphael Maggi,* Obs. Prov. Tusciae, ad Coll. Salta.

31. *Fr. Henricus Biagini,* Clericus Obs. Prov. Tusciae, ad Coll. Salta.

32. *Fr. Andreas Martini,* Clericus Obs. Prov. Tusciae, ad Coll. Salta.

33. *Fr. Joan. Angelus Bennati,* Clericus Obs. Prov. Bononiae, ad Coll. Salta.

34. *Fr. Humilis Righini,* Laicus Obs. Prov. Tusciae, ad Coll. Salta.

In Imperium Sinense.

35. *P. Matthaeus Canioni,* Obs. Prov. Corsicae, ad Vic. Chan-si.

36. *P. Pacificus a Gragnano,* Obs. Prov. Bononiae, ad Vic. Chan-si.

37. *Fr. Nicolaus Colombani,* Clericus Obs. Prov. Corsicae, ad Vic. Chan-si.

38. *P. Gonzalvus M.ª Harmel,* Obs. Prov. Galliae, ad Vic. Chan-tong Septent. (def. 4 Sept.).

39. *P. Pacificus ab Aincreville,* Obs. Prov. Galliae, ad Vic. Chan-tong Septent.

40. *P. Apollinaris a Chatelandren,* Obs. Prov. Galliae, ad Vic. Chan-tong Septent.

41. *P. Cherubinus a Monte Pessulano,* Obs. Prov. Galliae, ad Vic. Chan-tong Septent.

42. *Fr. Sabas a Didenheim,* Laicus Obs. Prov. Galliae, ad Vic. Chan-tong Septent.

43. *P. Christophorus Van Bussl,* Recoll. Prov. Hollandiae, ad Vic. Chan-si Merid.

44. *P. Valentinus Van den Oord,* Recoll. Prov. Hollandiae, ad Vic. Chan-si Merid.

45. *P. Zenobius M.ª Zampini,* Obs. Prov. Tusciae, ad Vic. Chen-si.

46. *P. Angelus Mongardino,* Obs. Prov. Taurinorum, ad Vic. Chen-si.

47. *P. Cherubinus a Sappada,* Obs. Prov. Venetiarum, ad Vic. Chen-si.

48. *P. Aurelius Van de Wynckel,* Recoll. Prov. Belgii, ad Vic. Hu-pè Merid.

49. *P. Thomas Coules,* Recoll. Cust. Angliae, ad Vic. Hu-pè Merid.

50. *P. Cassianus Kleinenbroich,* Recoll. Prov. Belgii, ad Vic. Hu-pè Merid.

51. *P. Angelus Timmers,* Recoll. Prov. Belgii, ad Vic. Hu-pè Merid.

In Albaniam.

52. *P. Antonius a Prio,* Ref. Prov. S. Vigilii.

53. *P. Vitalianus a Montemarciano,* Ref. Prov. Marchiae.

54. *Fr. Joseph a Scodri,* Laicus Ref. Prov. Tusciae.

55. *Fr. Joseph Flavineli,* Laicus Ref. Prov. Galliae Cispadanae.

56. *Fr. Herculanus a Torgiano,* Ref. Prov. Seraphicae.

57. *Fr. Nicodemus a Tegoleto,* Ref. Prov. Tusciae.

Digitized by Google

Ad Miss. Constantinopolit.

58. *P. Candidus a Rovigno,* Ref. Prov. Venetiarum.
59. *P. Ludovicus a Collepardo,* Ref. Prov. Romanae.
60. *Fr. Electus a Gellio,* Laicus Ref. Prov. Tusciae.

In Miss. Tripolitanam.

61. *P. Antonius a Neapoli,* Ref. Prov. Neapolitanae.
62. *P. Michaelangelus a Melita,* Obs. Cust. Melitensis.
63. *Fr. Paulinus a Liekens,* Laicus Recoll. Prov. Belgii.

In Aegyptum Superiorem.

64. *P. Peregrinus a Lucignano,* Ref. Prov. Tusciae.
65. *P. Demetrius a Lucignano,* Ref. Prov. Tusciae.
66. *Fr. Antonius a Malmantile,* Laicus Ref. Prov. Tusciae.
67. *Fr. Joannes a Peucetia,* Laicus Ref. Prov. Tusciae.

Ad Marrochium.

68. *P. Joseph M.ª a Jesu Ramoz,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
69. *P. Eugenius Redondo,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
70. *P. Joseph M.ª Gonzalez,* Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
71. *Fr. Marcellinus Tamariz,* Laicus Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
72. *Fr. Hieronymus Alonso,* Laicus Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
73. *Fr. Antonius Lorenzo,* Laicus Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
74. *Fr. Apollonius Ximenez,* Laicus Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
75. *Fr. Antonius Erezuma,* Laicus Obs. Coll. S. Jacobi Compostellae.
76. *P. Augustinus Azepiazii,* Obs. Coll. Terrae Sanctae.

Ad Insulas Philippinas.

77. *P. Franciscus Santos,* Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
78. *P. Romanus Prieto,* Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
79. *P. Martinus Rubio,* Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
80. *P. Sabinus Campaya,* Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
81. *Fr. Alphonsus Rodriguez,* Clericus Diaconus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
82. *Fr. Leontius Gomez Platero,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
83. *Fr. Jesus Sierra,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
84. *Fr. Antonius Mariblanca,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
85. *Fr. Julianus Rojo,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
86. *Fr. Marianus Gil Atienza,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
87. *Fr. Gregorius Lopez,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
88. *Fr. Angelus Gomez Platero,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
89. *Fr. Lopis Moraleda,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.
90. *Fr. Ezechiel Moreno,* Clericus Disc. Prov. S. Gregorii in Hispania.

—

COLLEGIUM CAXAMARCAE

in Rep. Peruana.

Die 16 Octobris anni 1890, praeside Adm. R. P. JOSEPHO VIDAL, Commissario Generali Reip. Peruanae et Aequatorianae, celebratum est Guardianale Capitulum Collegii de *Propaganda Fide,* civitatis Caxamarcae (vulgo Cajamarca), et rite electi sunt:

GUARDIANUS COLLEGII

R. P. Augustinus Alemany.

DISCRETI

R. P. Fidelis Bancell.
R. P. Leonardus Badiola.
R. P. Leonardus Mogollon.
R. P. Antonius Berduque.

Digitized by Google

IV.

VARIA

—

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio).

41. A. R. P. Vitalis Krzyscovscius (Krzyszkowski) sub praes. A. R. P. Valeriani Borcovscii (Borkowski) Prov. Majoris Poloniae s. Theologiae Lectoris, Ex-Definitoris, electus in Cap. Cracoviae 22 Julii 1759 celebrato. Ab ipsis teneris in Religione annis continuo ferme in officiis fuit; in iis autem cum decore, honore ac utilitate Provinciae semper se gessit, ipsum Guardianatus officium 16 annis administrando dexterrime. Erectioni a fundamentis Conventus Visnensis multum profuit. Praefectus istius fabricae per aliquot annos vigilantissimus. Electus in Definitorem et post aliquot annos in Ministrum Provincialem cum emolumento ac aedificatione rexit Provinciam, pedester ad praescriptum Regulae imitationemque CHRISTI ac Apostolorum visitando Conventus, vitia exstirpando, virtutes plantando, viam rectam quae ducit ad vitam verbo et exemplo omnibus demonstrando. Fuit itaque, qua Minister in Cap. Generali Mantuano. In hoc Generali Cap. Custodia Reformata B. V. MARIAE Dolorosae in Russia obtinuit consensum, ut evehi possit in Provinciam die 29 Maji 1762 sess. 10. Commissarius ac Visitator Generalis Prov. Ref. Majoris Poloniae et Provinciae Russiae. Cracoviae die 29 Augusti 1767 anno aetatis 71 relig. 47 Sacramentis munitus animam DEO reddidit.

42. A. R. P. Romualdus Plucinscius (Plucinski) sub praes. A. R. P. Philippi Woinarovii (Wojnarowicz) ex Custodia Russiae Ref., Ex-Definitor s. Theologiae Lector, Procurator emeritus in Cap. Cracoviensi 15 Augusti 1762 electus. Insignium meritorum in Provincia Pater. Lector Philosophiae sex annis ac totidem s. Theologiae subtilissimus, Guardianus per duos annos zelosus. Definitor Provinciae, Custos vocalis, Mag. Novit. Qua Custos descendit ad Cap. Generale Mantuanum. Obiit Sandomiriae 26 Maji 1767 aetatis 50, relig. 32 anno.

43. A. R. P. Bernardus Misievscius (Misiewski) sub praes. A. R. P. Cypriani Kozlovscii (Kozlowski) Prov. Majoris Poloniae Ref., Ex-Definitor s. Theologiae Lect. electus in Cap. Stopnicii die 7 Julii 1765. A juventute semper in laboribus fuit. Lector artium simul Professor Theologiae Mysticae. Praedicator egregius, propter debilitatem tamen pectoris non multis annis in hoc officio laboravit. Ad Mag. Novit. officium quasi natus exemplarissime per aliquot annos educabat juventutem. In Conv. Cracoviensi die 11 Julii 1766 obdormivit in Domino.

A. R. P. Stephanus Stanievscius (Staniewski) Primarius Prov. Pater. Mortuo Ministro Provinciali A. R. P. Bernardo Misievscio (Misiewski) in Conv. Cracoviensi 20 Julii 1766 in Vicarium Provincialem electus est. Hoc Lublini in Visitatione can. die 18 Martii 1768 mortuo.

A. R. P. Damascenus Kilian in Conv. Pinczoviensi per RR. Patres Definitores capitulariter et legitime congregatos die 15 Aprilis 1768 sub praes. A. R. P. Alexandri Lisiecii (Lisicki) Definitoris primi, quia Custos vocalis erat in Valentia in Cap. Generali, qui ex Cap. reversus actus electionis vult annihilare, sed legitime facta electio confirmata exstitit a Rmo Patre Ministro Generali die 16 Augusti 1768 Matriti in Conv. S. Francisci.

44. A. R. P. Damascenus Kilian sub praes. A. R. P. Dionysii Sydry Definitoris act. Provinciae Majoris Poloniae Commissarii ac Visitatoris Generalis die 25 Septembris 1768 in Cap. Vielicii celebrato electus. Qui a juventute religiositate s. virtutibus praelucens absolutis studiis Socius Magistri et Instructor Novit. Lector artium et Philosophiae per quinque annos, pariter et s. Theologiae par quinque annos Lector. Guardianus Definitor Secretarius Provinciae, Mag. Novit. Qua Guardianus obiit Zakliczynii s. Sacramentis provisus die 14 Januarii anno 1775.

45. A. R. P. Alexander Lisicius (Lisicki-Lisula) sub praes. Stanislai Kleczevscii (Kleczewski) s. Theologiae Lector Provinciae Russiae B. V. MARIAE Dolorosae almae Provinciae Minoris Poloniae, electus in Cap. Pinczoviae die 21 Julii 1771. Celebravit primam interm. Congr. Def. in Conv. Stopnicensi 29 Junii 1772, et quintam Congr. in Conv. Jaroslaviensi 28 Julii 1773 in qua electus fuit Commissarius Provincialis pro Provinciali Romam pro Cap. Generali qua Minister Provincialis pedester ibat. Deinde Professor Theologiae Mysticae s. Theologiae Lector et Philosophiae, pluries Guardianus Definitor Provincialis, Custos. In his omnibus officiis non intermittebat exercitium devotionis. Theologiam Mysticam in linguam Polonicam transtulit, ut typis dari possit. In fine vitae visum amisit. Paralysi tactus, s. Sacramentis provisus, obiit Cracoviae 19 Decembris 1797 aetatis 73 et relig. 56. Sepultus in Ecclesia S. Petri Minor. extra civitatem in arenis.

(Continuabitur).

—

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

CAP. XVIII (LXIV)

(Continuatio).

Porro methodum illis liberam reliquit, modo a Doctoris subtilis doctrina non recedant. Habent praeterea controversiae fidei, habent pariter casus conscientiae ab ipso praefixas exercitiorum horas, in quibus non scriptis dictatis agitur, sed certae theses ex impresso

Digitized by Google

libro prius assignatae a studentium singulis singularibus argumentis per ordinem oppugnantur, non protractis in longum ratiociniis, sed uno ad summum aut altero argumento, quo quisque aliquod haereticorum fundamentum exponit, et a respondente discipulo, et assistente lectore solvitur. In his autem nolebat Lucas, ut examinarentur materiae, quae in ipsis scholis speculativis ordinarie traduntur, quod dicebat actum agere, sed aliae, quae vel nunquam, vel nimis raro a Theologiae speculativae professoribus dictantur, ut sunt auctoritas Ecclesiae, Summi Pontificis, Conciliorum, et librorum sacrae Scripturae, invocatio Sanctorum, cultus Imaginum, fides Purgatorii etc. in quibus nulla est inter Catholicos opinionum varietas, sed res tota cum Haereticis controversa est.

Hinc aestivi dies a festo Sanctae Mariae Magdalenae usque ad festum Nativitatis Deiparae, quo tempore valetudinis periculum est gravioribus studiis incumbere, cessantibus interea lectionibus septimanalibus, tantum disputationibus et amoeniori studio sacrarum concionum reservati sunt, et certus dies singulatim cuique praescribitur, quo juniores quidem plerumque latine, provectiores autem qua ipsis libet lingua dicere tenentur, ut et illi solidiora latine componendi ac declamandi jacerent fundamenta, et isti propius ad praedicandum populo disponerent, qui Hibernice, qui Anglice, qui Italice, qui Hispanice, qui quo melius possit idiomate, modo bene componere beneque pronuntiare judicari possit. Interim dum reliqui in Refectorio pranderent, qui sermonem se sic exercentis compendio temporis excipiunt loco lectionis mensalis; et per Superiorem deinde laudato socii profectu, vel notatis ejus defectibus, inde discunt, quid in concionando imitari, quid fugere debeant. Quemadmodum autem ante concionem semper inchoatur lectio, sic absoluto sermone indispensabiliter eam continuari curabat Lucas.

Laetabatur autem ex animo de profectu singulorum, et quos vel ingenio, vel studio, aut ulla virtute praestare cernebat, hos praeter publicam laudem peculiari aliquo praemio post actum donabat, quo et ipsis animum adjungebat, et alios incitabat ad aemulationem virtutis.

Nulli autem licebat in publicum prodire, quin prius a Lectorum aliquo privatim auditus, actione, dictioneque probaretur.

(Continuabitur).

V.
BIBLIOGRAPHIA

—

P. Eusebius Fermendzin, Min. Obs. — Chronicon Observantis Provinciae Bosnae Argentinae Ordinis S. Francisci Seraphici, sastavio O. E. Fermendžin, Ex-Def. Glis Ordinis. U. Zagrebu, Tisak Dioničke Tiskare 1890. In-16 Pag. 67.

Norbertus (P.) a Tux, Min. Cap. — Compendium Theologiae fundamentalis ope scriptorum P. Alberti a Bulsano aliorumque probatorum auctorum concinnavit et in usum praeprimis scholae adaptavit P. Norbertus a Tux, Ord. Cap. Prov. Tyrol. septentr. Theol. Lector. — Vol. 1. De Religione et Revelatione. In-8. Pag. VIII-332. Pretium flor. austr. 1, 80 Buchhandlung des Kath. polit. Pressvereines Brixen, Tyrol. meridion. Austria. — Volumen II. de Ecclesia edetur post trimestre.

Novum folium periodicum, in America septentr. — Revue du Tiers-Ordre et de la Terre Sainte. Bulletin publié par les Pères Franciscains de l'Observance, avec l'approbation du Ministre Général de tout l'Ordre de St. François. On s'abonne chez Mme. Faure 3585, Rue Notre-Dame à Montréal (Canada). Paraissant par livraison mensuelle de 32 pages. Prix de l'abonnement annuel § 1.00.

VI.
NECROLOGIA

—

Rmus Pater Joseph Maria Larroca, Magister Generalis inclyti Ordinis Praedicatorum, die 8 hujus mensis in Domino supremum diem clausit. Rmus P. Generalis Ordinis nostri, ob

Digitized by Google

antiquam consuetudinem et fraternam amicitiam inter apostolicum Patrem Dominicum et seraphicum Patrem Franciscum in geminis eorumdem familiis perenniter protractam, singulorum Fratrum nostrorum suffragiis animam desideratissimi Patris enixe commendat.

R. I. P.

Die 29 Octobris 1890 in Conventu de *Varatojo* in Lusitania supremum diem clausit R. P. Antonius a Praesepio. Piis illustribusque parentibus ortus vidit primam lucem in oppido *Campo Major,* Dioecesis Elvensis, anno Domini 1829.

Litterarum amore allectus, et ad sacerdotium vocatum se sentiens, studiorum curriculum aggreditur, ut rite Presbyteratus ordine insigniri posset, quo emenso sacerdos est consecratus. Tunc Ulyssiponem se recepit, ubi concionatoris munus per plures annos singulari omnium admiratione et animarum lucro obivit, tamquam orator eximius salutatus.

Ipse autem, cum sciret *unum esse necessarium,* agnoscens et timens vanitatem honoris mundani, omnem curam in id contulit, ut religiosam assequeretur perfectionem. Quapropter, spreto mundo relictisque omnibus, Deo ita adspirante, ad Seminarium Varatojense Missionariorum Apostolicorum Ordinis nostri se contulit, ubi cooptari petiit et obtinuit aetatis anno 36. Tyrocinio cum laude expleto, tribus votis Jesu Christi cruci se confixit.

Superiorum mandatis obtemperans missionibus destinatur; ministeriumque verbi magno cum animi fervore assumpsit. Diversa obivit munera, nempe Guardiani, Praesidis, Magistri Novitiorum, in quibus tamquam memor suae professionis se gessit, at nunquam officium praedicationis praetermisit. Lustravit praecipuas regni civitates, confluente undique magno populi concursu ad eum audiendum. Plures e vitiorum coeno ad salutis viam reduxit, plures etiam ad mundi contemptum verbo atque exemplo pertraxit. Fundavit Collegium Seraphicum S. Bernardini. Postremo III. Ordinem saecularem regebat, quando extremo morbo correptus fuit.

Sacramentis munitus et corona Fratrum circumdatus placide obdormivit in Domino aetatis anno 61. Sequenti die solemnes exequiae habitae fuerunt, et postea, magno comitante populi concursu, qui eum tamquam magnae virtutis virum venerabatur, in publico coemeterio sepultus est.

R. I. P.

P. Franciscus Vannucci a Nave anno 1857 natus, sacrum induit habitum anno 1872 et professionem emisit anno sequenti, in Obs. Provincia Corsicae. Post diuturnum pulmonarem morbum, quem sexdecim annos cum patientia et resignatione sustinuit, die 12 Novembris Lavasinae animam Deo reddidit, sacris munitus Sacramentis.

R. I. P.

Die 12 Decembris anni proxime elapsi in *Madridejos,* Toletanae Archidioeceseos in Hispania, diem obiit supremum Adm. R. P. Baldomerus Sanchez, apostolicae Provinciae Alcantarinae S. Gregorii Magni in Insulis Philippinis filius perquam illustris. Hujus tanti viri interitum luget praeclara Hispanorum Franciscalis Familia, cujus summa negotia Romae gerebat; luget apostolica Provincia S. Gregorii, in quam vivens praecipuo ferebatur amore, quamque ceu Theologus, ceu Magister, ceu Praeco absolutissimus illustraverat; eum denique sibi abreptum filium luget patria Consuegra, cujus in eum praecipua benevolentia ex justorum funebrium solemnitate atque ex translatione cadaveris ab urbe Matrito maximopere patuit.

Praeclarus hic noster in regione Consuegra natus IV. Cal. Martias an. 1844, a teneris annis in pietatem pronum sese ostendit, singulari vero cultu gloriosum S. Antonium de Padua prosequebatur, a quo plura munera accepta referebat, ex quibus instinctum vehementissimum ingrediendi aliquando Ordinem Franciscalem, cuius Calendis Octobribus an. 1863 in Pastranensi Conventu Provinciae Guadalaxarae habitum sumpsit. Nondum sacerdotium inierat, cum ex obedientia ad Insulas Philippinas transmeavit, ubi post parochiale munus in Palapag, qui vicus est Insulae Samarensis, assiduo ardentique zelo exercitum, a Superioribus, qui probe ingenium tanti viri suspexerant, primo Lector S. Theologiae, postea Sacrorum Canonum fuit renuntiatus.

Digitized by Google

Quanti meriti exstiterit in utraque disciplina tradenda, plurimi, qui in ejus disciplinam convenerant, alumni testantur, inter quos fere omnes adsciscendi qui nunc vigent in Provincia S. Gregorii Lectores. Nunquam e memoria excidet alumnorum, ex quibus ipse fui qui hoc μνημόσυνον grati animi ergo concinnavi, ea sollicitudo qua studii amorem ingerebat cum pietate conjunctum, quemadmodum virum franciscalem decet. Id vero maxime mirabamur, quod magna animi contentione elaboraret doctrinis S. Bonaventurae pectoribus inserendis, quem sanctitate et scientia spectabilem impense venerabatur.

Ubi sese in cathedris illustravit, Rector Collegii Pastranensis electus fuit, et postea a Rmo Commissario Generali apostolico Romam est adscitus, ad summa Sodalium Hispanorum negotia procuranda. Heic verissime innotuit quanta prudentia, dexteritate juxta ac comitate polleret noster, cum omnium animos sibi dulcissimo nexu devinxisset.

Baldomere, te in pace! et si luce jam meliori potiris, prosperitatem sacrorumque charismatum augmentum universo Ordini atque tuae Provinciae implora, quam dum vita suppeditavit, magnopere dilexisti.

R. I. P.

Adm. R. P. Vincentius Pagliariccius, Obs. Provinciae Picenae jam Lector Jubilatus, Definitor, Administer, Custos. Natus est honesto et humili loco S. Elpidii ad mare Firmanae ditionis Nonis Martiis anno 1822. Quindecim annorum aetatem quum ageret, dicto lubentissime vale parentibus, nostrum iniit Ordinem; cui sese perpetuo addixit tertio Idus Sextiles anno 1838. Paulo post Philosophiae, deinde Theologiae vacavit eo successu, ut utriusque lauream facultatis sit adeptus, easque postea docuerit haud mediocri Juvenum nostrorum progressu. Neque minus peritus Juris canonici rerumque ad nostrum S. Institutum spectantium, ut quivisset salutari magister. Probus, pius, prudens, mitique ingenio; primo licet adspectu putasses vehementer asperum, peneque mutum. Abhinc aliquot annos saepe variis afflictabatur morbis minime metuendis; quum, ecce, repente quo magis brevi cruciatu, eo captus acerbiore, quarto Idus Decembris anni 1890 in Coenobio Ripaetransonis, ubi fungebatur Quaesitoris synodalis munere, fere extemplo piam efflavit animam inter manus suorum Sodalium; qui casum egregii Patris moerebunt diutissime. Vale, dilecte Sodalis, et fervide Deum precare pro nobis.

R. I. P.

Adm. R. P. Paschalis a Catana, Lector Emeritus quasi speculum ad exemplum Reformatae Provinciae Siciliae, hilari animo praenuntiato mortis suae tempore, in amplexu imaginis Crucifixi Domini Jesu mortem justorum meruit obtinere die 16 Decembris 1890.

Natus Catanae 9 Julii 1818 ex piissimis honestisque parentibus, anno vero 1839 Regulam nostram professus, 72 annos vixit in admirationem Fratrum civiumque suorum. Amabat nesciri et pro nihilo existimari. Paupertatis aliarumque virtutum cultor vigilantissimus. Sacrae Theologiae, Philosophiae, Historiae, Geographiae ac humanarum litterarum studiis optime excultus, nec non bonarum artium probe versatus. Praedicationi deditus magis exemplo quam verbo profuit. Cappellani munus suae Parochiae, post suppressionem, maximo zelo exercuit. Toti Clero Catanensi et Dioecesis acceptissimus; praesertim Em. Cardinali Archiepiscopo, qui toto ejus aegritudinis tempore paternam curam ei praestitit.

Provincialatu prudentia et decore expleto, post biennium paralysi correptus, admirabili patientia et serenitate Deo gratias incessanter reddebat, repetens « bonum mihi, quia humiliasti me ».

Post recitationem divini Officii Officium Defunctorum, Rosarium B. Mariae V. ejusque Officium parvum et visitationem S. Viae Crucis, etiam per septennium aegritudinis suae, nunquam intermisit. — Requiescat in pace et orare dignetur pro nobis.

R. I. P.

Nihil obstat.

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

Februarii 1891.

EPISTOLA ENCYCLICA

RMI P. MINISTRI GENERALIS

FR. ALOYSII DE PARMA

FR. ALOYSIUS DE PARMA

ORDINIS MINORUM REGULARIS OBSERVANTIAE

SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI

S. THEOLOGIAE LECTOR JUBILATUS

PROVINCIAE BONONIENSIS JAM MINISTER

TOTIUS ORDINIS MINORUM

MINISTER GENERALIS

HUMILISQUE IN DOMINO SERVUS

Venerabilibus Provinciarum Ministris, omnibusque Fratribus et Sororibus in CHRISTO *dilectissimis, Nostrae jurisdictioni subjectis, salutem, pacem ac consolationem in Spiritu Sancto.*

Maxima cordis Nostri tristitia animique luctu, hisce Nostris litteris Vobis infaustum nuntium sumus allaturi. Die VIII hujus mensis, ut jam probe nostis, Reverendissimus Pater JOSEPHUS MARIA LARROCA, inclyti Ordinis Praedicatorum Generalis Magister, viam universae carnis est ingressus, ejusque anima, ut pie credimus, firmeque speramus, ad aeternam beatitatem admissa. Ipse utique beatus! qui cursu hujus vitae consummato, ac fide servata, tantisque miserrimi hujus saeculi superatis insidiis et periculis, coronam gloriae a CHRISTO Domino reservatam in caelis hic legitime certantibus, jam est adeptus. Attamen tanti Patris amissio innumeros Ejus filios amantissimos grandi affecit moerore, Nosque etiam ipsis summa necessitudine conjunctos. Vinculo enim charitatis Ordini Praedicatorum constricti, uti Sancti Nostri Patriarchae, DOMINICUS ET FRANCISCUS, sicuti Dominiciana fausta nostra facimus jure meritoque, ita et tristia. Unde et Nos magnam jacturam amare flevimus, et una simul precibus et hostiis, ad Altare DOMINI, cum Dominiciani Ordinis Alumnis, corde uno et ore, aeternam deprecati sumus pacem et requiem animae praestantissimi defuncti (si quid ei superesset luendum). Quod pium fraternumque opus ut praestetis et Vos, Filii Filiaeque Nobis in CHRISTO dilectissimi, quotquot adestis per orbem diffusi, hisce Nostris encyclicis litteris exoramus enixe.

Digitized by Google

Quis autem fuerit quem lamentamur amissum; quae ipse operatus et passus sit propter justitiam, incrementum et prosperitatem Ordinis sui, quem sapientia et prudentia ultra decennium rexit, ac propter Dei gloriam; quaeque Ejus mirificae dotes, qualitates, virtutes, merita; Nos equidem digne et adaequate describere nequimus. Est autem qui haec omnia perbelle enarrat, videlicet Rmus P. Joseph Ambrosius Laboré, Vicarius Generalis Ordinis Praedicatorum. Ipsum ergo audite, piisque affectibus vitam et benefacta praeclarissimi viri ad aeterna migrati apprehendite, Vestrum consolationi et aedificationi.

IN DEI FILIO NOBIS DILECTIS
ADM. RR. PP. PRIORIBUS PROVINCIALIBUS
ET CONVENTUALIBUS
NEC NON OMNIBUS PATRIBUS, FRATRIBUS AC SORORIBUS
ORDINIS PRAEDICATORUM
NOS FR. JOSEPHUS AMBROSIUS LABORÉ
PRIOR PROVINCIALIS PROVINCIAE OCCITANAE
AC TOTIUS EJUSDEM ORDINIS
HUMILIS VICARIUS GENERALIS ET SERVUS

Salutem et novissimorum recordationem.

« Exitiosum quod nuper omnes pertimebamus eventum, hodie ad vestram notitiam deferendi, Patres et Fratres dilectissimi, nostri officii munus est, quod summo animi dolore explemus. Rmum Patrem Fr. Josephum-Mariam Larroca, septuagesimum quartum Ordinis nostri Magistrum generalem, a nobis lugemus ereptum; qui Creatori suo animam pie reddidit, a. d. VI Idus hujus mensis Januarii, hora circiter secunda post mediam noctem, aetatis suae anno septuagesimo octavo, post religiosam professionem sexagesimo primo, expletis in Magisterio Ordinis annis circiter undecim, post diutinam aegritudinem, incredibili patientia toleratam.

« Ubi morbum in dies gravescentem sentiit, Rmus ipse Pater ultimis, quibus S. Ecclesia morientes filios solatur, et corroborat, ultro communiri Sacramentis petiit, fratribusque nostris, fere quotquot in Urbe commorantur, moeste adstantibus, sacro Viatico V Kal. Januarias refectus est; quintoque die post infirmorum oleo extremum inunctus est; quae sacra summa pietate, atque animi tranquillitate suscepit, dum ritualibus precibus ipse clara et firma voce responderet; subindeque tum fratribus lectulum genuflexo circumdantibus, cum ceteris omnibus per universum orbem dispersis, extensis manibus bene adprecatus est. Quod autem postea vitae superfuit, in silentio et ad Deum orationibus, ubi per vim morbi licuit, continuo insumpsit.

« Rmus P. Fr. Josephus-Maria Larroca-Estala, natione Hispanus, Sebastiani Fani in Cantabris ortus erat a. d. IV Idus Septembres MDCCCXIII. Annos vix sexdecim natus, Ordini nostro nomen in patria dedit, in coenobio ad S. Telmi, a. d. XII Kal. Novembres MDCCCXXIX. Victoriaeque in domo ad S. Dominici posito tyrocinio, insequenti anno, Nonis Novemb. solemnia Deo vota nuncupavit; annoque MDCCCXXXVI. IX Kal. Januarias, Azpeitiae sacerdotio inauguratus est.

« Anno autem MDCCCXXXIX. post Vergarense pactum, Fr. Josephus-Maria, una cum aliis multis regularibus viris, in Galliam aufugere coactus, paroeciam v. d. Basusarri in Vasconibus, dioeceseos Bajonensis, variis annis administravit. Pacatis utcumque rebus, in patriam quidem remeavit, quin tamen de antiquis super civitate sensibus, quos ad mortem integerrimus servavit, vir justus, ac propositi tenax, quid unquam remitteret: quam animi constantiam in omnibus aequis, ac praesertim in iis quae religionis sunt, vel observantiae regularis, vir rectus ac timens Deum usque retinuit.

« Ad suos redux, primum Sanctimonialibus Ordinis nostri Azpeitiae, mandato Praelatorum, conscientiarum arbitrum egit, quibus anno MDCCCL. Ubam ad Sebastiani Fanum ejus opera translatis, idem muneris apud ipsas explevit, usque ad initium anni MDCCCLX. Hoc autem anno Kal. April. jussu Rmi P. Antonii Orge, Ordinis apud Hispanos Commissarii generalis, gymnasium in oppido Corias, dioeceseos Ovetensis, erigendum curavit, in quo postea tum novitiorum institutioni praefuit, cum studiorum moderatorem, ac rectorem iterum atque iterum egit; quibus in officiis bona studia promovit, verboque et exemplo regularis observantiae diligens assertor fuit.

« Ex hoc ad majora vocatus, anno MDCCCLXVIII. XVI Kal. Octobres a novo

Digitized by Google

Commissario generali Fr. Vincentio Romero socius assumitur, quocum ad unitatem totius Ordinis sub uno eodemque capite perficiendam, omni ope adlaboravit; insequentique anno Romam missus, eo de gravi negotio, cum Ordinis Magistro bo. me. F. Vincentio Alexandro Jandel apud S. Sedem acriter egit. Quo tandem absoluto, idem Magister Ordinis Fr. Josephum M. Larroca mense Septembri MDCCCLXXII. in Urbem evocavit, socium laborum suorum pro linguae Hispanicae provinciis assumpsit, addito Provincialis Graeciae titulo, et S. Theologiae Magistrum creavit. Laudato Magistro generali mox e vivis exempto, noster a Vicario generali Fr. Josepho Maria Sanvito non solum in consuetis Ordinis negotiis occupatus est, sed et pluries ejus vices expleturus in Hispaniam missus, qui Conventus antiquos restitueret, novos erigeret, et in gymnasiis cum Hispaniae, tum Provinciae Philippinarum studia refoveret, et ordinaret; annoque tandem MDCCCLXXIX. ad Insulas Philippinas Visitator ac Vicarius generalis de gravioribus negotiis, postulante provincia, ab eodem legatus. Dum autem ibi res sibi mandatas sedulo curaret, suae ad totius Ordinis Magisterium assumptionis, Romae V Nonas Octobris ratae, Manilae nuntium accepit.

« In Europam, Urbemque paulo post reversus, munus in templo S. Mariae super Minervam Kal. Februariis solemniter auspicatus est. Quod qua prudentia, quo vitae regularis studio, qua gravitate simul ac suavitate, necnon laboris tolerantia rexerit, testes sunt omnes qui cum eo versati sunt, sive hic Romae, sive in omnibus Ordinis provinciis. Ad canonicas enim peragendas visitationes indefessus, itinera longa, laboriosaque plurima instituit, non modo ad vicinas, sed ad remotiores Europae provincias, immovero ad disjunctissimas Americae regiones, quo earumdem provinciarum, et conventuum melius, testis oculatus, statum cognosceret, eorumque necessitatibus opportunius provideret, praesertim ubi de studiis agebatur, vel de regulari observantia, qua nil antiquius habuit quam ut in primo splendore floresceret: ubi vero, fracta valetudine, ab ejusmodi laboribus prohibitus est, nonnullas per idoneos visitatores inspiciendas provincias curavit. Quorum ut citius certiusque suorum laborum finem assequeretur, generalia Ordinis comitia anno MDCCCLXXXV. Lovanii celebravit, cujus acta nostri Magistri Generalis, cum sapientiae, tum in regularem disciplinam amoris, tum animi ad bona studia fovenda propensi, perenne testimonium exstabunt.

« Nec possumus quin commemoremus ea duo praeclare ac prospere in commune Ordinis bonum gesta, quibus vitae suae Magister noster generalis veluti coronam imposuit; instaurationem scilicet Ordinis in Terra sancta, a qua saeculorum quinque tractu exsulaverat, super basilicae Protomartyris Stephani ruinis erecto coenobio; et Universitatis studiorum Friburgi in Helvetiis institutionem, cui, praeeunte Summo Pontifice Leone XIII f. r. noster, una cum aliis nobilibus atque eruditis viris, praecipuam operam contulit, et cur S. Theologiae Facultas Ordini Praedicatorum crederetur auctor fuit.

« Et hanc praeterea singularem fortunam habuit, ut dum Ordinis clavum teneret, SS. D. N. Leo PP. XIII. Litteras plures ederet encyclicas, ad commune quidem Ecclesiae bonum spectantes, sed et ad Ordinis nostri decus magnopere conducentes, tum ad D. Thomae Aquinatis doctrinae cultum promovendum, cujus etiam Doctoris Angelici opera splendide typis edenda curavit; tum ad Rosarianarum precum devotionem magis, magisque per populos diffundendam, quae ad Ordinem nostrum haereditario jure a SS. Patriarcha Dominico, velut quoddam patrimonium devenit; auctorque noster Magister generalis fuit, supplicibus ad S. Pontificem Litteris porrectis, ut invocatio in Litaniis Lauretanis, *Regina Sacratissimi Rosarii,* antea Ordini nostro propria, ad universam Ecclesiam extenderetur.

« Laudabimus ne nunc in eo, praeter eas virtutes cum civiles, tum christianas ac religiosas quarum meminimus, etiam fidei spiritum atque orationis ad Deum, modestiam, morum comitatem, simulque gravitatem, benignitatem ad omnes, et alias quibus omnium non modo existimationem, sed et amorem, maxime sodalium Ordinis sibi conciliaverat? Cujus haud ambiguae ei significationes exhibitae sunt, quum anno MDCCCLXXXVI recurrente scilicet anno quinquagesimo postquam sacerdotio initiatus sacra primum fecerat, undique terra-

Digitized by Google

rum ubi Praedicatorum Ordo constituitur, confluxerunt epistolae amantissimae, cum a fratribus, tum sororibus scriptae, carmina, elogia, cujusque generis dona ac munera certatim missa, adeo ut filios carissimi patris festum laetanti animo agentes liquido videre fuerit.

« At quia Deo acceptus erat, necesse fuit ut a tentatione probaretur, et post triumphalem palmarum diem, calicem doloris et ipse biberet. Plures fortasse vestrum audierunt quibus animi sui molestiis postremis vitae annis confectus sit, vir sine fuco et dolo. At in hujusmodi positus angustiis, curam suam omnem in Domino projecit, in silentio et in spe reponens fortitudinem suam.

« His mentis non minus atque corporis cruciatibus, summa patientia et humilitate perlatis, ejus animam sat expiatam eamque in gaudium Domini jam introisse bona spe confidimus. Attamen, ne fortasse amantissimi Patris animae, aliquid propter fragilitatem humanam, in altera vita divinae justitiae solvendum contingat remanere, eam precibus vestris, et consuetis Ordinis suffragiis enixe commendamus: praecipientes insuper ut in Martyrologio Ordinis, sub die VIII Januarii, quotannis recitandus, inscribatur *Obitus venerabilis Fratris Josephi-Mariae Larroca Hispani, septuagesimiquarti Magistri Ordinis.*

« Et ut finem huic epistolae tandem imponamus, vobis notum facimus Nos, virtute Constitutionum nostrarum, Dist. II, Cap. IV, Text. II, uti Priorem Provincialem Provinciae Occitanae, ubi Capitulum generale electionis proxime celebrandum indictum est, vices Magistri Ordinis in omnibus, licet indignos, suscipere debuisse, onerique nos subjicere, quousque novus Magister Ordinis in dicto Capitulo fuerit electus, ad quod proxime a nobis convocandi estis.

« Datum Romae, ex Aedibus nostris ad S. Sebastiani, a. d. V Kal. Februarias D. Thomae Translationi sacram, MDCCCXCI.

(L. ✝ S.) « Conservus in Domino
« Fr. Jos. Ambrosius Laboré
« *Provincialis Occitan. et Vicarius Ord.*

Reg. pag. 125.

« Fr. Josephus Dom. Martinez
« *Provincialis Graeciae et Socius* ».

Et nunc, dum haec de sancto viro Vobis annuntiamus, et commendatam vestris precibus Ejus animam volumus, Deum exoremus, ut meritis et intercessione Beatorum Patrum Dominici et Francisci, detur Dominicianae Familiae, semper illustri, suo Patre et Pastore viduatae, Supremus Moderator et Magister, qui paternarum traditionum aemulator existens magis ac magis foveat sanctam unionem, fraternamque charitatem inter nostros Ordines, Praedicatorum nempe et Minorum. Hi enim cum difficillimis temporibus Divina Providentia prodierint, « *sanctae Ecclesiae ad catholicam religionem propugnandam maxime utiles fuerunt, ad omnes labores et pericula pro orthodoxa fide subeunda parati semper exstiterunt;... Petri naviculae, tot fluctibus agitatae, et Romano Pontifici, ejus clavum non sine magna sollicitudine tenenti, fortem et fidelem operam navarunt* (1) », quia unitis viribus incesserunt. Ergo et hodie, ac sequentibus saeculis usque ad consummationem temporum, sancto et indissolubili amicitiae vinculo, nos, Dominici et Francisci alumni, conjuncti, magno erimus emolumento Ecclesiae Dei, horribili tempestate convulsae; atque a nostris familiis, « *tamquam ex fertili et bene culto solo, quotidie per* Dei *gratiam foecundae et fructuosae plantae procreabuntur* (2) », Divinae gloriae, Religionisque incremento, bono societatis, errorum profligationi, veritatis triumpho, populorum saluti, atque aedificationi corporis Christi. Pergamus itaque alacriter viam Patrum nostrorum, eorumque sectemur vestigia: Divinam exoremus clementiam, ut gemini Nostri Ordines prosequantur esse cor unum et anima una, unaque veluti acies in Ecclesia Christi pro veritate et justitia. Experiemur utique, quod jam experti sunt Patres nostri, et nos ipsi, quod in unione stat virtus nostra et fortitudo.

Interim vestris in orationibus mementote quotidie *Sanctae Matris Ecclesiae,* ut destructis adversitatibus et erroribus universis, secura Domino serviat libertate; *Summi ejusdem Capitis,* Leonis PP. XIII, ut Dominus conservet Eum, vivificet et beatum faciat in terra, ac non tradat in animam inimicorum Ejus; *inclyti nostri*

(1) Sixtus PP. V, Bulla *Triumphantis Hierusalem* 14 Martii 1588.

(2) Loc. cit.

Digitized by Google

Protectoris, S. R. E. Cardinalis Joannis Simeoni, ut Ordinis Nostri prosperitati Eum Deus ad plurimos sospitet annos; et *Nostrae denique infirmitatis,* ne supremi regiminis onere oppressa succumbat, aut Franciscali familiae Nobis subjectae damno sit ac detrimento. In pignus vero Nostri paterni affectus, Vobis omnibus Seraphicam Benedictionem peramanter impertimur in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.

Datum Romae, ad Sanctum Antonium in Via Merulana, die XXIX Januarii MDCCCXCI.

Fr. ALOYSIUS, *Minister Generalis.*

De mandato Pat. Suae Rmae
Fr. Petrus ab Arce Papae,
Secretarius Generalis Ordinis.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

S. CONG. EPISC. ET REGUL.

I.

DECRETUM

De manifestatione conscientiae, et de jure Confessarii quoad Moniales et Instituta virorum penitus laicorum.

Quemadmodum omnium rerum humanarum, quantumvis honestae sanctaeque in se sint: ita et legum sapienter conditarum ea conditio est, ut ab hominibus ad impropria et aliena ex abusu traduci ac pertrahi valeant; ac propterea quandoque fit, ut intentum a legislatoribus finem haud amplius assequantur: imo et aliquando, ut contrarium sortiantur effectum.

Idque dolendum vel maxime est obtigisse quoad leges plurium Congregationum, Societatum aut Institutorum sive mulierum, quae vota simplicia aut solemnia nuncupant, sive virorum professione ac regimine penitus laicorum; quandoquidem aliquoties in illorum Constitutionibus conscientiae manifestatio permissa fuerat, ut facilius alumni arduam perfectionis viam ab expertis Superioribus in dubiis addiscerent: econtra a nonnullis ex his intima conscientiae scrutatio, quae unice Sacramento Poenitentiae reservata est, inducta fuit. Itidem in Constitutionibus ad tramitem SS. Canonum praescriptum fuit, ut Sacramentalis Confessio in hujusmodi Communitatibus fieret respectivis Confessariis ordinariis et extraordinariis; aliunde Superiorum arbitrium eo usque devenit, ut subditis aliquem extraordinarium Confessarium denegaverint, etiam in casu quo, ut propriae conscientiae consulerent, eo valde indigebant. Indita denique eis fuit discretionis ac prudentiae norma, ut suos subditos rite recteque quoad peculiares poenitentias ac alia pietatis opera dirigerent; sed et haec per abusionem extensa in id etiam exstitit, ut eis ad sacram Synaxim accedere vel pro lubitu permiserint, vel omnino interdum prohibuerint. Hinc factum est, ut hujusmodi dispositiones, quae ad spiritualem alumnorum profectum, et ad unitatis pacem et concordiam in Communitatibus servandam fovendamque salutariter ac sapienter constitutae jam fuerant, haud raro in animarum discrimen, in conscientiarum anxietatem, ac insuper in externae pacis turbationem versae fuerint, ceu subditorum recursus et querimoniae passim ad S. Sedem interjectae evidentissime comprobant.

Quare SSmus D. N. Leo divina providentia Papa XIII, pro ea qua praestat erga lectissimam hanc sui gregis portionem peculiari sollicitudine, in Audientia habita a me Cardinali Praefecto S. Congregationis Episcoporum et Regularium negotiis et consultationibus praepositae die decimaquarta Decembris 1890, omnibus sedulo diligenterque perpensis, haec quae sequuntur voluit, constituit atque decrevit.

I. Sanctitas Sua irritat, abrogat, et nullius in posterum roboris declarat quascumque dispositiones Constitutionum, piarum Societatum, Institutorum mulierum sive votorum simplicium sive solemnium, nec non virorum omnimode laicorum, etsi dictae Constitutiones approbationem ab Apostolica Sede retulerint in forma quacumque etiam quam ajunt specialissimam, in eo scilicet, quod cordis et conscientiae intimam manifestationem quovis modo ac nomine respiciunt. Ita propterea serio injungit Moderatoribus ac Moderatricibus hujusmodi Institutorum, Congregationum ac Societatum, ut ex propriis Constitutionibus, Directoriis ac Manualibus praefatae dispositiones omnino deleantur penitusque expungantur. Irritat pariter

Digitized by Google

ac delet quoslibet ea de re usus et consuetudines etiam immemorabiles.

II. Districte insuper prohibet memoratis Superioribus ac Superiorissis, cujuscumque gradus et praeeminentiae sint, ne personas sibi subditas inducere pertentent directe aut indirecte, praecepto, consilio, timore, minis, aut blanditiis ad hujusmodi manifestationem conscientiae sibi peragendam; subditisque e converso praecipit, ut Superioribus majoribus denuncient Superiores minores, qui eos ad id inducere audeant: et, si agatur de Moderatore vel Moderatrice Generali, denunciatio huic S. Congregationi ab iis fieri debeat.

III. Hoc autem minime impedit, quominus subditi libere ac ultro aperire suum animum Superioribus valeant, ad effectum ab illorum prudentia in dubiis ac anxietatibus consilium et directionem obtinendi pro virtutum acquisitione ac perfectionis progressu.

IV. Praeterea, firmo remanente quoad Confessarios ordinarios et extraordinarios Communitatum quod a Sacrosancto Concilio Tridentino praescribitur in Sess. 25, cap. 10 de Regul., et a s. m. Benedicti XIV statuitur in Constitutione quae incipit « *Pastoralis curae* »: Sanctitas Sua Praesules Superioresque admonet, ne extraordinarium denegent subditis Confessarium, quoties ut propriae conscientiae consulant ad id subditi adigantur, quin iidem Superiores ullo modo petitionis rationem inquirant, aut aegre id ferre demonstrent. Ac ne evanida tam provida dispositio fiat, Ordinarios exhortatur, ut in locis propriae Dioeceseos, in quibus mulierum Communitates existunt, idoneos Sacerdotes facultatibus instructos designent, ad quos pro Sacramento Poenitentiae recurrere eae facile queant.

V. Quod vero attinet ad permissionem vel prohibitionem ad sacram Synaxim accedendi, Eadem Sanctitas Sua decernit, hujusmodi permissiones vel prohibitiones dumtaxat ad Confessarium ordinarium vel extraordinarium spectare, quin Superiores ullam habeant auctoritatem hac in re sese ingerendi, excepto casu quo aliquis ex eorum subditis post ultimam Sacramentalem Confessionem Communitati scandalo fuerit, aut gravem externam culpam patraverit, donec ad Poenitentiae Sacramentum denuo accesserit.

VI. Monentur hinc omnes, ut ad sacram Synaxim curent diligenter se praeparare et accedere diebus in propriis Regulis statutis; et quoties ob fervorem et spiritualem alicujus profectum Confessarius expedire judicaverit ut frequentius accedat, id ei ab ipso Confessario permitti poterit. Verum qui licentiam a Confessario obtinuerit frequentioris ac etiam quotidianae Communionis, de hoc certiorem reddere Superiorem teneatur; quod si hic justas gravesque causas se habere reputet contra frequentiores hujusmodi Communiones, eas Confessario manifestare teneatur, cujus judicio acquiescendum omnino erit.

VII. Eadem Sanctitas Sua insuper mandat omnibus et singulis Superioribus Generalibus, Provincialibus et Localibus Institutorum de quibus supra sive virorum sive mulierum, ut studiose accurateque hujus Decreti dispositiones observent, sub poenis contra Superiores Apostolicae Sedis mandata violantes ipso facto incurrendis.

VIII. Denique mandat, ut praesentis Decreti exemplaria in vernaculum sermonem versa inserantur Constitutionibus praedictorum piorum Institutorum, et saltem semel in anno, stato tempore in unaquaque Domo, sive in publica mensa, sive in Capitulo ad hoc specialiter convocato, alta et intelligibili voce legantur.

Et ita Sanctitas Sua constituit atque decrevit, contrariis quibuscumque etiam speciali et individua mentione dignis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria memoratae S. Congregationis Episcoporum et Regularium, die 17 Decembris 1890.

J. Card. Verga, *Praefectus.*

Fr. Aloysius Epus Callinicen., *Secret.*

—

II.

DECRETUM

De Sodalitatibus Sororum habitum religiosum non deferentium, quoad conditionem et jura.

Ecclesia catholica hoc omnino habet, ut cum ad christianam fovendam pietatem, tum ad vitia exstirpanda suas vires omnes jugiter in-

Digitized by Google

tendat. Hinc nostra fera aetate, nedum verae Congregationes religiosae in magnum christianae civilisque reipublicae bonum excrevere, verum etiam aliae atque aliae fidelium piae sunt formatae societates, quae et consilia evangelica sequerentur, et charitatis officia majori libertate obirent, a quibus per temporum nequitiam exercendis religiosae familiae aut pene aut omnino prohibentur. Cum autem piae istae fidelium societates, non secus ac verae religiosae Congregationes, a S. Sede laudatae fuerint, earumque Statuta approbata, ac novae insuper societates hujusmodi approbari postularent, de earumdem societatum natura, deque S. Sedis mente in illis approbandis coeptum est disputari.

Qua de causa in generali S. R. E. Cardinalium Congregatione EE. et RR. de mandato SSmi D. N. Leonis Pp. XIII duo haec quaesita sunt:

I. Utrum expediat, ut S. Congregatio Episcoporum et Regularium Decretum laudis aut approbationis concedat Institutis illis, quae praeter Sorores in Communitate viventes, habent obstrictas votis simplicibus sive temporaneis sive perpetuis alias Sorores, quae propriis in domibus vivunt, quin signum aliquod prae se ferant externum, per quod innotescat eas membra esse alicujus regularis Instituti.

II. Utrum expediat, ut eadem S. Congregatio concedat Decretum laudis aut approbationis Institutis illis, quorum membra, etiamsi in Communitate vivant, nullum tamen ejusdem Instituti signum prae se ferunt, quinimo student occultare tam Institutum ipsum quam ejus naturam.

Porro in plenaria Congregatione habita in Palatio Apostolico Vaticano die XXI mensis Junii anni MDCCCLXXXIX, Eminentissimi Patres decreverunt: — Sacra Congregatio quando laudat vel approbat hujusmodi Instituta, etiam sub expresso Congregationum nomine, ea intendit laudare aut approbare non quidem uti Religiones formales votorum solemnium, neque etiam ut formales seu veras religiosas Congregationes votorum simplicium, sed tantum uti pias sodalitates, in quibus praeter alia quae juxta hodiernam Ecclesiae disciplinam desiderantur, nec religiosa professio proprie dicta emittitur, sed vota, si quae fiant, privata censentur, non publica nomine Ecclesiae a legitimo Superiore accepta. Haec insuper sodalitia laudat vel approbat S. Congregatio sub essentiali conditione quod plene perfecteque respectivis Ordinariis innotescant, ac eorum omnino subsint jurisdictioni. Denique harum sodalitatum membra, quamvis nullum regularem habitum deferant, attamen satagant ut in seipsis non sit... *indumenti vestimentorum cultus* (I. Pet. III, 3.) nec aliquid quod cujusquam offendat adspectum, sed quod decet religiosas personas, *promittentes pietatem per opera bona* (I. Tim. II, 10); caveantque ne, quod per spiritus prudentiam occulitur, per prudentiam carnis in culpabilem simulationem degeneret.

Hoc autem Decretum Sanctitas Sua ratum habuit ac confirmavit, et in hujus generis Institutorum Statutis inseri praecepit, in Audientia habita a me Cardinali Praefecto praelaudatae S. Congregationis Episcoporum et Regularium, die XI Augusti MDCCCLXXXIX.

J. Card. Verga, *Praefectus.*
Fr. Aloysius Epus Callinicen., *Secret.*

—

S. C. SUPER STATU REGULARIUM

RESCRIPTUM

Quo declaratur Professos votorum simplicium in Superiores valide eligi non posse.

Beatissime Pater,

Fr. Diomedes a Pescoconstantio, Procurator Generalis Minorum Reformatorum, ad pedes S. V. provolutus, ut e medio omne dubium in re gravis momenti tollatur, sequentia, pro opportuna declaratione, humillime submittit.

In Decreto a S. Congregatione super Statu Regularium, diei 12 Junii 1858, Apostolica auctoritate edito, circa jura, quae professis votorum simplicium competunt: ad n. VI. decernitur, quod *professi dictorum votorum simplicium participes erunt omnium gratiarum et privilegiorum, quibus professi votorum solemnium in memorando Ordine legitime utuntur, fruuntur et gaudent.* Immo in n. VIII. additur: — *anni professionis, qui in dicto Ordine requiruntur, ut quis voce activa et passiva gaudeat, et ad officia*

Digitized by Google

admitti possit, a die emissionis votorum simplicium computentur.

Hinc quaeritur:

Utrum professi votorum simplicium, qui ex allato Decreto, quoad jura tam gratiarum et privilegiorum, quam vocis activae et passivae professis votorum solemnium aequiparantur, ut professi votorum solemnium in Praelatos seu in Superiores in eodem Ordine licite et valide eligi possint et valeant.

Sacra Congregatio Emorum ac Rmorum S. R. E. Cardinalium super Statu Regularium, omnibus mature perpensis, super praemissis censuit rescribendum « *Negative* ».

Datum Romae, ex Secretaria praefatae Congregationis, hac die decima sexta Januarii 1891.

† Fr. Aloysius Epus Callinicen., *Secret.*

—

S. RITUUM CONGREGATIO

DECRETUM

De validitate processus Ordinarii Augustani super Ven. Servae Dei *Crescentiae Hoessin miraculis.*

AUGUSTANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVAE DEI

SOR. CRESCENTIAE HOESSIN

MONIALIS PROFESSAE TERTII ORDINIS S. FRANCISCI

IN MONASTERIO KAUFFBURANO

Quum per Decretum Sacrae Rituum Congregationis sub die 16 Junii MDCCCLXXXVII a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII jam indultum fuisset, ut in Ordinariis Sacrae ejusdem Congregationis Comitiis absque interventu et voto Consultorum agi valeret de validitate Processus Apostolica auctoritate in Curia ecclesiastica Augustana constructi super miraculis praefatae Ven. Servae Dei Crescentiae Hoessin; ideo ad instantiam Rev. Patris Fr. Candidi a Camerino, Sacerdotis Professi et Postulatoris Generalis Causarum Beatificationis et Canonizationis Servorum Dei Ordinis S. Francisci de Observantia, a me infrascripto Cardinali Sacrae eidem Congregationi Praefecto, loco et vice Emi et Rmi Dni Cardinalis Miecislai Ledochowski Causae ipsius Ponentis, in speciali Ordinario ejusdem Sacrae Congregationis Coetu juxta peculiares Sanctitatis Suae dispositiones die 20 Novembris 1878 editas constituto, subsignata die ad Vaticanum coadunato sequens dubium propositum fuit, nimirum: « *An constet de validitate Processus Apostolica Auctoritate Augustana in Curia constructi super Ven. Servae* Dei *miraculis; testes sint rite et recte examinati, ac jura producta legitime compulsata in casu, et ad effectum de quo agitur* »? Sacra porro eadem Congregatio, omnibus accurato examine perpensis, post auditum voce et scripto R. P. D. Augustinum Caprara S. Fidei Promotorem, rescribere rata est: *Affirmative, facto verbo cum Sanctissimo, praevia sanatione quorumdam defectuum et praecipue omissae inspectionis sanatae infirmae Rosae Heinberger; et attestatio doctoris Meyer de specie et gradu morbi Crescentiae Fichtel loco adminiculi habeatur.* Die 4 Decembris 1890.

Facta postmodum de praemissis per subscriptum Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis in omnibus ratam habuit et confirmavit, expetita sanatione insimul impertita. Die 16 iisdem mense et anno.

C. Card. Aloisi-Masella, *S. R. C. Praef.*

L. † S.

Vincentius Nussi, *Secretarius.*

—

NOVUS EPISCOPUS EX ORDINE

Per Breve diei XXIII Decembris anni proxime elapsi 1890, electus est episcopus Ecclesiae Pulatensis in Albania Rmus P. Nicolaus Marconi, Ref. Prov. S. Vigilii in Tyrolo filius, qui a pluribus annis in Missionibus Albanensibus sacrum ministerium laudabiliter exercuit.

Digitized by Google

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA

Anno 1890 celebrata.

XXVI.

Obs. Provincia SS. Trinitatis in Rep. Chilena.

Capitulum Provinciale nostrae Obs. Prov. SSmae Trinitatis, in Republica Chilena celebratum est die 15 Octobris 1890 in Conventu maximo B. M. V. de Succursu, Praesidente Adm. R. P. Joanne Baptista Reinoso, Visitatore Generali; in quo quidem electi fuerunt:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Isaias Nardocci, Ref. Prov. Seraphicae filius et jam Commissarius Glis in Republica Chilena (1).

Custos

R. P. Raymundus Carrera.

Definitores

R. P. Michael Toro.
R. P. Joannes B. Labra.
R. P. Carolus Maria Bianchi.
R. P. Joannes B. Diaz S.

—

CAPITULA PROVINCIALIA

Hoc anno 1891 celebrata.

I.

Obs. Prov. Vallis Nethi in Sicilia.

Die 29 Januarii 1891 in Congressu Definitorii Generalis nominati et electi sunt:

Minister Provincialis

Adm. R. P. Salvator a Melilli.

Custos

Adm. R. P. Alexander Brancati.

Definitores

R. P. Caelestinus a Licordia.
R. P. Aloysius Antonius ab Avola.
R. P. Jesualdus a Ragusio.
R. P. Seraphinus a Ragusio.

—

ELECTIO P. POSTULATORIS

Pro Causis servorum Dei *Fratrum Minorum Excalceatorum.*

Vacante officio Postulatoris in Causis Sanctorum Fratrum Minorum Excalceatorum, in Congressu Definitorii Generalis diei 8 Januarii proxime elapsi, electus est ad hujusmodi officium Adm. R. P. Julius a Jesu et Maria, Disc. Provinciae Neapolitanae Ex-Minister et actu Definitor Generalis Ordinis.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XX.

Servi Dei P. Pauli a Recineto *Sacer. Primi Ordinis.*

Recineti in Marchia Anconitana, die 26 Augusti anno 1761, Dei famulus ortum habuit ex catholicis piisque parentibus, qui ei in sacro regenerationis lavacro Pauli nomen imposuere. Placuit Deo, bonorum omnium largitori, puerulum hunc eximia venustate corporis exornare, certo ut vultus species animae simul pulchritudinem quodammodo referret. Pollebat enim egregia indole, suavitate morum atque ad studium aptitudine et proclivitate; nil ergo mirum si, factus adolescens, sub optima parentum disciplina ac Magistrorum solertia in schola tum virtutum, tum disciplinarum multum profecerit: vix enim expleto aetatis suae anno decimoquinto latinam graecamque linguam, nec non rethoricam probe noscebat. Inter ceteras virtutes, modestiam summopere excoluit: fertur enim inter alia quod, dum adhuc esset adolescentulus, Lauretum ductus ad Sanctuarium B. Mariae Virginis, praetereun-

(1) Exorto dubio de validitate praefatae electionis, quia Minister electus Observantis Provinciae Chilenae ad Reformatam Provinciam pertinebat, et responso accepto a S. C. de Propaganda Fide super interpretatione Num. CXIII Constitutionis Pianae « *Apostolica Sedes* », qua reguntur Collegia Missionariorum in America, quaesita fuit a S. Congregatione Episcoporum et Regularium ejusdem electionis sanatio; Sacra vero Congregatio benigne concessit Ministro Generali cum suis Definitoribus opportunas facultates ad effectum de quo agitur; et in Congressu diei 23 Januarii nuper elapsi Rmum Definitorium praefatam electionem sanavit ac confirmavit.

Digitized by Google

tium laudes fastidiens, flavam pulcherrimamque comam sibi abscidit. Unde etiam de eo dici potest, quod jam de S. Bernardino Senensi dictum est, nempe castitatem, egregia forma repugnante, sanctissime custodivisse.

Interea Recinetum venit Bartholomaeus Del Monte, vir doctrina et sanctitate conspicuus, qui, divino afflante Spiritu, verbum Dei tanto fervore praedicavit, ut uberrimos fructus ex suis laboribus collegerit. Quum illum Paulus noster audivisset, amore virtutis magis ac magis accensus, mundi illecebras omnino effugere statuit, et ad tranquillitatem alicujus Coenobii convolare; ubi, a terrenis curis semotus, omne studium impenderet, futuramque ac manentem civitatem sibi acquireret. Parentes vero, qui tenere Paulum adamabant, id aegre audiunt; ast tandem a pluribus, et quidem supernaturalibus signis Dei voluntate cognita, libentissime annuunt, et Religiosis plaudentibus, quibus adolescentis pietas, candor et sancta indoles nota erant, die 14 Novembris 1777, Coenobium Minorum de Observantia Fabriani ingressus est, in quo religiosum habitum assumpsit. Expleto Novitiatus anno, non sine maxima omnium laude et admiratione professionem emisit. Postea vero Anconae ex Superiorum obedientia philosophicis ac theologicis studiis animum mentemque adhibuit, ut divina et humana fultus scientia suo tempore ad sacerdotium ascendere ac sacerdotalia munia probe obire valeret. Profectui in scientiis spectatissimam vitae rationem semper consociabat; adeo ut ob assiduum virtutis et scientiae studium, ob perfectam Regulae observantiam ceteris omnibus exemplo esset. Sacerdotio initiatus, nullum pietatis ac religionis limitem admittere visus est, atque ad salutem animarum curandam totum se dedit.

Post aliquot annos, cum Ancona terra marique obsidione premeretur, factum fuit ut innocens P. Paulus a nefariis hominibus criminis cujusdam accusatus, ad arcem urbis captivus perduceretur. Durissimis laboribus subjectus, injuriis et contumeliis affectus, inimicorum fulmineis ictibus expositus, omnia patientissime tulit; donec Gallorum militum Dux de ejus innocentia certior factus, illi libertatem restituit. Ad suos reversus, per inceptum iter virtutum perrexit, quarum suavissimus odor per urbes finitimosque pagos adeo diffundebatur, ut complures eum inviserent, valetudinem corporis aliaque beneficia impetraturi, neque frustra. Paulo post Magister Novitiorum in Conventu Fabriani, ubi vitae religiosae cursum coeperat, electus est; quod quidem munus, etsi humilitatis gratia fortiter recusaret, obedientia tamen inductus suscepit: ibique vere dignus apparuit, ut tamquam lucidissimum virtutis exemplum juvenibus proponeretur. Interea cum jam seditiosi tumultus etiam per Italiam exarsissent, P. Paulus una cum aliis omnibus Religiosis e claustro expulsus est; unde in patriam reverti cogitur, semper tamen perfectioni suiipsius animarumque saluti intentus. Post hanc saevam procellam, religiosis Ordinibus in integrum restitutis, Servus Dei statim ad Coenobium convolavit, ac pristinum ministerium reassumpsit, non autem Fabriani, verum apud Podium Urceani, ubi per undecim integros annos permansit. Tandem Superiorum dispositione, quibus semper addictissimus fuit, Conventui Montis Cassiani prope Maceratam praeficitur. Quo munere paulo post resignato, eodem in loco Confessarius Monialium Clarissarum per plures annos exstitit; semper et ubique ejus animi candor, simplicitas, modestia et perfecta virtus enituit, ita ut sanctus ab omnibus jam haberetur; eo vel magis quod Deus ipse donis supernaturalibus Servum suum exornaverit.

Sed jam gravis aetate, laboribus fractus, ac crurum morbo, quo jam dudum laborabat, recrudescente, finem vitae suae praesensit. Ast, quo magis ob infirmitatem corpus consueta officia recusabat, eo magis animus velox ad Deum convolabat; et ab assidua cum Deo locutione tranquillitatem, et in rebus asperis fortitudinem hauriebat. Bellum assiduum passionibus indicens, de singulis usque triumphavit, et nihil in eo nisi rectum sanctumque repertum fuit. Mense Januarii anno 1842 adeo morbus saevit, ut eum in lectulo perpetuo defigeret; ipse vero, oculis ad caelum sublevatis, invicta animi fortitudine et patientia gravissimos morbi dolores perferebat. Die demum 2 Junii, cum jam octogesimum aetatis annum explesset, plenus meritis et virtutibus ad propositam sibi mercedem convolavit.

Digitized by Google

Vix vulgata Servi Dei morte, protinus magnus concursus ad ejus funus factus est. Omnes illum conspicere, tangere, manum tunicamque deosculari certatim quaerebant; ita ut vix daretur via ad venerabilis viri corpus ob confertam multitudinem capillos vel frustula vestis petentium. Neque solum rudes homines convenerunt, verum etiam clarissimi viri et Ecclesiastici, omnes uno verbo: ingens propterea pompa, extraordinarius concursus, magnaque devotio. Unde fama ejus sanctitatis, quae dum viveret grandis erat, post mortem mirum in modum aucta est, non solum penes vulgus, sed et apud homines doctos, nobiles, vel ecclesiastica dignitate conspicuos. Neque angustiis limitibus obstricta, verum per multos pagos, oppida civitatesque pervasit, et usque in praesens constans ac integra perseverat. Ita ut vere de eo dici potest: Immortalis est memoria illius, quoniam apud Deum nota est et apud homines.

Nihilominus Processus, quem *Informativum* vocant, super virtutibus et miraculis Servi Dei nonnisi anno 1875, in Curia Recinetensi-Lauretana inceptus est; atque post sex annos circiter ad finem feliciter adductus, Romam allatus et apud Sacrorum Rituum Congregationem depositus. Paulo post brevis Processus super *Non Cultu* ei praestito pariter confectus est. Nunc vero fit *Perquisitio Scriptorum* ejusdem illis in locis, ubi diu est immoratus; atque ut tandem Causa *introducatur,* pro viribus ab iis, ad quos spectat, curatur.

Jam ab anno 1880 exstat Compendium vitae Servi Dei ab Adm. R. P. Pacifico, concive suo, pie fideliterque conscriptum. Quod etiam apud Postulationem Generalem acquiri potest.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI.

In commodum et utilitatem nostrorum Fratrum agere proposuimus in his « *Actis Ordinis Minorum* » de caelesti thesauro Indulgentiarum, quibus, ut cuique notum est, fideles omnes uti ac juvari maxime possunt sive ad exsolvendum in hac vita temporalem suorum peccatorum poenae reatum, sive ad Defunctorum animas piacularibus poenis detentas sublevandas. Post lugendam enim Religiosorum Ordinum suppressionem et subsequentem amissionem ac dispersionem suarum Bibliothecarum, haud amplius pluribus ex nostris Consodalibus, praesertim in Italia, praesto sunt vel magna volumina, vel recentiores super re S. Sedis decisiones, vel media quibus sibi comparari queant sive libri, sive periodicae publicationes, quae de hac gravis momenti materia tractant.

Dum autem hujusmodi propositum patefacimus, Confratres nostros monemus, mentem nostram non esse, ut omnia quae de Indulgentiis dici possunt, exponamus (hoc enim nedum limites hujus periodici excedit, verum etiam longum studium magnumque laborem exigit); sed ea tantummodo colligere et veluti in unum congerere, quae scitu magis necessaria existimantur, vel propius ad Ordinem nostrum referuntur. Quod quidem non est ingenii opus, sed potius patientiae meritum, cum totus labor in eo sit positus, ut quaerantur ac insimul disponantur, in quantum ad rem nostram faciunt, decisiones SS. Congregationum. Ne cogamur quoad citationes eadem fere semper repetere, sufficiat hic ab initio monere, fontes, ex quibus ut plurimum decisiones S. Sedis deprompsimus, esse vel opus, cui titulus: *Decreta authentica, aut Rescripta authentica* S. Congr. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae; — vel *Synopsis Canonico-Liturgica* Aloysii Adone; — vel *Collectanea* S. Sedis; — vel *La Raccolta;* vel, quatenus hae desunt, sententiae communes vel communiores probatorum Auctorum allegantur.

Tribus capitibus materiam absolvemus, in quorum primo de natura et partitione Indulgentiarum, ac de auctoritate eas concedendi et publicandi agemus. — In secundo de conditionibus ad eas lucrandas. — In tertio summarium exhibebimus illarum Indulgentiarum, quae Summorum Pontificum benignitate Ordini Minorum concessae sunt, vel aliquo modo ad eumdem referuntur. — Cum autem de Indulgentiarum natura, divisione, deque auctoritate eas concedendi omnes Theologi abunde tractent, nos haud putamus super re multum immorari. Ideo paucis primum caput expediemus.

Digitized by Google

Caput I.

De natura et partitione Indulgentiarum, deque auctoritate eas concedendi.

1. Ex doctrina catholica constat, peccatori poenitenti, post culpae remissionem et poenae aeternae condonationem, superesse ordinarie obligationem aliqua temporali poena divinae justitiae satisfaciendi vel in praesenti vel in altera vita; et poena temporalis, expianda quoque in hac vel in altera vita, debetur etiam cuilibet peccato veniali. Jam vero Dominus noster in sua infinita misericordia disposuit, ut fideles ab his temporalibus poenis liberari possint vel ex toto vel ex parte: *in praesenti vita*, tum operibus satisfactoriis, quae ipsi compleant; tum sanctis Indulgentiis, quas *per modum absolutionis* Ecclesia eisdem fidelibus concedit, ut ipsi lucrentur. — *In altera vero vita* per applicationem earumdem Indulgentiarum animabus Purgatorii *per modum suffragii* factam. Hinc patet quid sit Indulgentia.

2. *Definitio.* Indulgentia est remissio poenae temporalis Deo pro peccatis quoad culpam condonatis debitae, quam per applicationem thesauri Ecclesiae ecclesiastica auctoritas extra Sacramentum Poenitentiae fidelibus concedit. — Ex qua definitione pronum est colligere:

a) Effectum Indulgentiarum non esse remittere peccatum neque mortale, neque veniale, sed poenas temporales, quae saepe remanent luendae post earumdem culparum remissionem.

b) Subjectum Indulgentiarum esse fideles adultos rite dispositos, et etiam animas in Purgatorio degentes.

c) Ministrum legitimum pro universa Ecclesia esse Romanum Pontificem, ac Episcopos in propria Dioecesi intra limites sibi constitutos.

d) Ejusmodi remissionem fieri extra Sacramentum Poenitentiae, cum non eveniat virtute alicujus Sacramenti, sed per applicationem thesauri ecclesiastici.

e) Eamdem remissionem valere non solum in foro Ecclesiae, ut loquitur D. Thomas, sed etiam in foro Dei.

f) Indulgentias dari virtute clavium, quibus applicantur satisfactiones Christi, B. Mariae Virginis et Sanctorum, quae constituunt *Ecclesiae thesaurum* (1).

3. *Divisio.* Multipliciter Indulgentia distinguitur:

1.° Alia est *plenaria* seu *totalis*, quae ab omni poena temporali liberat. Alia *non plenaria* seu *partialis*, quae a parte tantum poenae liberat, ut sunt *septenae, quadragenae* etc., quibus intelligitur relaxari illam poenam, quae relaxaretur per jejunium septem annorum aut quadraginta dierum in pane et aqua juxta canones poenitentiales olim imponi solitum.

2.° Alia est *localis*, quae affixa est alicui loco, v. g. Ecclesiae, Oratorio etc. Alia *realis*, quae adnectitur alicui rei mobili seu portatili, v. g. cruci, coronae, numismati etc. Alia *personalis*, quae independenter a loco et re conceditur directe et immediate personis, v. g. orantibus, communicantibus, tali Confraternitati vel religiosae familiae etc. — Ut per se patet, Indulgentiae tam locales quam reales adnectuntur quidem *immediate* pio loco vel rei mobili, sed *mediate* conceduntur fidelibus, talem Ecclesiam v. g. visitantibus, aut tale objectum penes se devote habentibus. Realis insuper est fere semper etiam personalis, quatenus nempe plerumque solus dominus rei, cui adnexa est Indulgentia, eam lucrari valeat.

3.° Alia est *temporalis*, quae ad tempus determinatum; alia *perpetua*, quae in perpetuum vel sine ullo termino praefixo conceditur.

4. Inter Indulgentias celebris est illa, quae sub nomine *Jubilaei* venit. Jubilaeum idem est quoad effectum ac caeterae Indulgentiae ple-

(1) In omni opere bono justorum duplex inest valor sive pretium, *meriti* scilicet et *satisfactionis*. Meritum refertur ad consequendum *praemium*; satisfactio ad extinguendum *debitum*. Opus bonum, qua meritorium est, non potest aliis applicari; potest tamen, qua satisfactorium. Justorum opera, quatenus sunt *meritoria*, Deus superabundanti compensat *praemio*. Quatenus vero sunt *satisfactoria*, ea acceptat ad delendum *debitum*. Quod si debitum excedunt, ideoque superabundant, Deus non praemio illa compensat, cum satisfactio non referatur ad praemium, et eorum valori meritorio cumulatissime sit satisfactum, sed ea asservat ad extinguendum aliorum debitum. Ex hoc patet *satisfactionem* non idem esse, si proprie loqui velimus, ac *meritum*. Sed quia eadem opera solent esse meritoria simul et satisfactoria, ideo communiter nomina satisfactionis et meriti promiscue usurpantur, et dici solet, Indulgentias conferri per applicationem meritorum Christi et Sanctorum.

Digitized by Google

nariae, a quibus proinde *accidentaliter* tantum differt, ratione scilicet solemnitatis et privilegiorum, quae ipsi adnectuntur, ut sunt facultates Confessariis collatae absolvendi a quibusdam casibus reservatis, commutandi aliqua vota simplicia etc. Quare definitur: *Indulgentia plenaria solemnis cum privilegiis adnexis, a Summo Pontifice concessa fidelibus certa pia opera peragentibus.*

5. *Divisio.* Jubilaeum varie distinguitur:

a) Jubilaeum *majus,* seu *ordinarium,* quod regulariter occurrit omni anno vigesimo quinto, qui *Annus sanctus* vocatur.

b) Jubilaeum *minus,* seu *extraordinarium,* quod conceditur a Summis Pontificibus post uniuscujusque exaltationem, vel in aliis peculiaribus circumstantiis. — Jubilaeum majus concedi solet *Urbi,* seu *Romae soli,* per integrum annum, quo expleto, ad universum Orbem extenditur; secus Jubilaeum minus.

c) Jubilaeum *generale,* quod conceditur universo Orbi, ut Jubilaeum majus, ac saepe etiam Jubilaeum minus.

d) Jubilaeum *particulare,* seu in *forma Jubilaei,* quod conceditur alicui Provinciae, civitati, vel communitati etc.

6. Indulgentiae applicantur fidelibus vivis *per modum absolutionis,* quae tamen annexam habeat *solutionem* ex thesauro satisfactionum Christi et Sanctorum. Defunctis autem *per modum suffragii,* seu simplicis solutionis, quatenus nempe rogatur Deus, ut benigne velit eas acceptare et animabus Purgatorii applicare. Ratio discriminis est, quia animae defunctorum non amplius subduntur, sicut fideles viventes, jurisdictioni Ecclesiae; ideo Ecclesia nequit eas absolvere a poenis veluti per sententiam sive absolutionem judiciariam. Est communis cum Doct. Seraph. S. Bonaventura. (Lib. IV Sent. Dist. XX q. V).

7. Licet ex dictis tam viventes quam defuncti subjecta capacia sint Indulgentiarum, tamen hoc inter utrosque interponitur discrimen, quod respectu viventium Theologi communiter *infallibilem* dicant Indulgentiarum effectum, si nihil obstet aut ex parte dantis, aut ex parte recipientis, aut ex parte causae, cum illa vera sit absolutio ac solutio, quae ex vi clavium divinitus Ecclesiae collatarum provenit. Ast non ita cum de animabus Purgatorii agitur. Theologi enim in duplicem abeunt sententiam: alii affirmantes Indulgentias infallibiliter prodesse defunctis, alii negantes. Hoc tamen pro certo haberi debet, Indulgentias, saltem ut plurimum, prodesse defunctis; secus enim aliquid inutile ageret Ecclesia, eas illis applicando; quod sane absque impietate dici nequit.

8. Ut Indulgentiae applicari possint animabus Purgatorii, duae speciatim requiruntur conditiones: 1.° ut tamquam illis *applicabiles* in Rescripto Apostolico concedantur; 2.° ut adsit intentio talem applicationem faciendi, quae utique fieri potest vel uni aut pluribus defunctis, vel omnibus animabus Purgatorii, cum suffragia sint divisibilia, ac proinde in omnes animas distribui possint.

9. Cum effectus Indulgentiarum sit remittere non culpas, sed poenas temporales, consequitur, peccatum veniale non remissum quoad culpam, non posse remitti quoad poenam. Illud tamen veniale non impedit quominus remittatur poena debita aliis peccatis jam deletis. Sicut enim non repugnat culpam alicujus peccati venialis remitti, quin aliorum culpa remittatur; sic nec repugnat deleri poenam venialium aut mortalium remissorum, quamvis solvenda remaneat poena pro uno aut pluribus venialibus. Peccatum ergo veniale, quoad culpam non remissum, posset esse obex ad lucrandam Indulgentiam *omnino* plenariam, seu *plenissime* plenariam (Vid. S. Alph. l. 6, n. 534 etc.).

10. Ministris clavium tantum, iis nempe, qui jure divino Ecclesiae praesunt, competit *potestas concedendi Indulgentias.* « Et ideo, ad rem Doctor Angelicus (Suppl. q. 26. a. 3.), potestas faciendi Indulgentias plene residet in Papa, quia potest facere prout vult, causa tamen existente legitima; sed in Episcopis est taxata secundum ordinationem Papae, et ideo possunt facere secundum quod eis est taxatum, et non amplius ». Hinc

1.° Romanus Pontifex tantum, utpote qui solus habet in Ecclesia plenitudinem potestatis et jurisdictionem in fideles universos, concedere potest Indulgentias *plenarias,* vel *toti orbi* catholico. Eas tamen concedit vel per se, vel per suos delegatos. Item solus Papa concedit Indulgentias, quae sint defunctis applicabiles.

2.° Episcopi (non tamen titulares) possunt ex Lateranensi IV concedere suis subditis Dioe-

Digitized by Google

cesanis Indulgentiam 40 dierum; Indulgentiam autem *unius anni* in dedicatione Ecclesiae. Has etiam Religiosi exempti lucrari possunt, quia, ut ait Dens apud Scavini, et pluribus rationibus demonstrat Ferraris: de Indulg. art. 11. n. 11, non obstat privilegium exemptionis, quominus in re favorabili se subjiciant Episcopis.

3.° Cardinales elargiri possunt Indulgentias 100 dierum in Ecclesiis suorum titulorum (Ferraris a. 11. n. 23) Gury, Clemens Marc.

4.° Nuntiorum et Legatorum hac in re facultates ex litteris apostolicis dignosci debent.

5.° Praelati Episcopo inferiores non possunt ullas Indulgentias concedere, nisi ex expressa Pontificis vel Episcopi delegatione.

(Continuabitur).

III.

MISSIONES

—

CAPITULA COLLEGIORUM APOSTOLICORUM IN AMERICA

II.

Colleg. Apost. de Tarija in Rep. Boliviana.

Die 22 Nov. anni proxime elapsi 1890 celebratum est capitulum Guardianale Collegii ad S. Mariam Angelorum in civitate *Tarija,* praeside Adm. R. P. Josepho Giannelli, Commissario Generali pro Collegiis Boliviae, et canonice electi sunt:

Guardianus Collegii

R. P. Sebastianus Pifferi.

Praefectus Missionum

R. P. Nazarenus Dimeco.

Discreti

R. P. Zephyrinus Muzzani.
R. P. Dionysius Guerrini.
R. P. Dorotheus Gianecchini.
R. P. Gervasius Costa.

III.

Collegium de Ica in Rep. Peruana.

Die 15 Decembris nuper elapsi celebratum est guardianale Capitulum Collegii de Propaganda Fide civitatis *Ica* in Rep. Peruana, praeside Adm. R. P. Joseph Vidal, Commissario Generali, et canonice electi sunt:

Guardianus

R. P. Joseph Revull.

Discreti

R. P. Bernardinus Damaré.
R. P. Franciscus Usaola.
R. P. Joachim Estrach.
R. P. Antonius Falconi.

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

Doctoris Seraphici S. Bonaventurae. — Opera omnia, jussu et auctoritate Rmi P. Aloysii a Parma, totius Ordinis Minorum S. P. Francisci Ministri Generalis, edita studio et cura PP. Collegii a S. Bonaventura, ad plurimos codices mss. emendata, anecdotis aucta, prolegomenis, scholiis notisque illustrata. Tomus V. In 4.° gr. pag. LXIV, 606. Fr. 20.

In quinto nostrae omnium operum S. Bonaventurae editionis volumine collecta sunt omnia diversi generis opuscula, quae ad ejusdem theologiam speculativam et scholasticam illustrandam servire possunt.

Praeter notissima et summis laudibus elata opuscula *Breviloquii, Itinerarii mentis in* Deum et *de Reductione artium ad theologiam,* quae ad normam antiquissimorum codicum castigata sunt, cetera ejusdem tomi opuscula vel penitus hucusque incognita erant, vel edita in solo parum divulgato Supplemento P. Benedicti Bonelli, vel denique in praecedentibus editionibus ita erant vitiis, interpolationibus lacunisque deformata et obscurata, ut absterrerent a lectione et ob caliginem eis offusam vix certum seraphici auctoris vestigium retinerent; unde factum est, ut a quibusdam eruditis viris inter opera spuria vel saltem dubia relegarentur. Hoc dicendum est imprimis quoad *Collationes in Hexaëmeron* a S. Bonaventura non scriptas, sed ex ore dicentis ab auditoribus exceptas, quae intolerandis vitiis in omnibus editionibus deformatae erant. Has igitur Collationes gravissimis sententiis refertas ad normam antiquorum codicum improbo labore ita correctas exhibemus, ut quasi nova forma indutae appareant.

Prorsus ignotae et a P. Fidele a Fanna b. m. primum detectae fuerunt *Quaestiones disputatae* a nobis hic integrae editae, quae tertiam hujus voluminis partem explent atque doctrinae excellentia valde eminent. His scriptis ineditis accedunt praeter tres Sermones novem *Collationes de septem donis Spiritus sancti,* quarum tantum *epitome* quaedam a praedicto Bonelli publicata erat.

Digitized by Google

Pleraque quinti voluminis opuscula tum copia doctrinae excellunt tum eminenti modo exprimunt indolem et spiritum seraphico Doctori proprium.

In Prolegomenis hujus tomi copiosis rationibus S. Bonaventurae vindicantur opuscula in ipso contenta, simulque probatur, plura alia de rebus theologicis scripta, quae in praecedentibus editionibus continentur, falso eidem tribui.

Tomus separatus, qui continet plures indices copiosos rerum, quae sunt in quatuor voluminibus magni Commentarii in libros Sententiarum, ex parte jam typis impressus est; sed ne accuratio laboriosi operis detrimentum patiatur, editionem non praecipitandam esse putavimus.

In sexto et septimo tomo publicabuntur Commentarii nostri Doctoris in plures libros sacrae Scripturae, in octavo opuscula ascetica et ad statum religiosum spectantia; ultimo loco ponentur Sermones, quorum magna pars est anecdota.

EDITORES.

Anonymus, Min. Obs. — Nozze d'Argento di Sua Eccell. Rma Mons. Amato Pagnucci Vescovo titolare d' Agatonica, Vicario apostolico del Chen-si settentrionale 1891. — Verona, tipolitografia Sordomuti, 1891. In 4, pag. 32.

Anonymus Capuccinus. — Catecismo de N. S. Regla, dedicado a los H. H. Coristas y Legos Capuchinos de las Provincias de España, por un Religioso Capuchino de la Provincia de la Madre de Dios. — Roma, tip. Vaticana, 1890. In 16, pag. 114.

Anonymus Capuc. — L' Araucania. Memorie inedite delle Missioni dei Frati Minori Cappuccini nel Chili. — Roma, tip. Vaticana, 1890. In-12, pag. 168.

Maria Antonius (P.) Min. Cap. — 1. Le Livre de la Douleur. Notre-Dame des Douleurs dans la Grande Grotte de Lourdes; par le R. P. Marie-Antoine, Missionnaire Capucin. Deuxième édition. — Limoges: Marc Barbou et C. Imp. Editeurs, Rue Puy-Vieille-Monnaie. 1890. In-18, pag. 413.

2. Petites Pages d'Or, ou Trésors de la Vie Chrétienne, des Missions et du Tiers-Ordre; par le P. Marie-Antoine, Missionnaire Capucin: avec l' approbation des Evêques et des Supérieurs de l' Ordre. — H. et L. Casterman, Editeurs Pontificaux, Imprimeurs de l' Evêché: Tournai, 1890. Paris, Lib. internationale-catholique, Rue Bonaparte, 66. Leipzig, L. A. Kittler, Commissionnaire, Sternwartenstrasse, 46. In-16, pag. 184.

V.
NECROLOGIA

Salutiis, in Subalpinis, die 9 Januarii vertentis anni 1891, pie sancteque in Domino obdormivit Illmus ac Revmus Dnus Gabriel Grioglio, Episcopus titularis Euriensis et jam Vicarius Apostolicus in Imperio Sinensi.

Natus Morettae, Archidioecesis Taurinensis oppidi, ex honestis piisque parentibus die 7 Octobris an. 1813, anno aetatis suae 17 Ordini Seraphico nomen dedit in Minorum Observantium Provincia S. Thomae Apostoli in Pedemontio, ita quidem ut cum habitu religioso copiosum Franciscalem spiritum induerit, quem constanter retinuit auxitque. Ingenio praestans non minus ac studio addictus, philosophiae ac theologiae lauream magna cum laude adeptus est. Ad Missiones vocatum se sentiens, a Superioribus ad Vicariatum Chansi in Imperio Sinensi destinatus fuit et anno 1840 alacriter profectus est.

Quanto zelo ibi flagraverit, quam perfecte optimi Missionarii partes impleverit, ex hoc liquido patet, quod duobus vix a suo adventu transactis annis, Episcopus electus die 2 Martii an. 1844 a proprio Revmo Vicario Alphonso Donati consecratus fuerit, cum titulo Euriae ipsiusque Coadjutor designatus, cui postea successit.

Vicarius Apostolicus effectus, in difficillimis persecutionis temporibus, Vicariatum sibi concreditum mira patientia parique fortitudine rexit annos viginti, quo tempore etsi ex laboribus in infidelium conversione et Christianorum perseverantia exantlatis, mortem non invenerit, palmam tamen martyrii penitus non amisit. Uti enim ex quadam sua epistola ad intimum suum consodalem scripta eruitur, jam fune ad collum alligato ad supplicium trahebatur, cum disponente Dei providentia, inopinato fuerit ereptus; quod ei postea humilitatis argumentum semper fuit, dicere solitus, se tanta martyrii gratia dignum non fuisse.

Digitized by Google

Valetudinis causa in Europam redire coactus, et Vicariatu Apostolico in manus s. m. Pii Pp. IX resignato, nihil illi magis cordi fuit, quam ut ad suos Fratres rediret, et in unum ex Conventibus suae Provinciae se reciperet. Primo igitur Sanctuarium B. M. V. Pulchrimontis petiit, ubi jam Novitiatum peregerat; deinde in solitarium Sancti Bernardini Coenobium prope Civitatem Salutiarum secessit, in quo fere triginta annos vitam absconditam cum CHRISTO in DEO duxit, et ex quo nunquam exivit, nisi ut Concilio Vaticano interesset, orationi et studio assidue intentus, et, more Apostolorum, a labore manuum suarum non abhorrens. Ut hoc amoenissimum Coenobium peracta civili suppressione Ordini servaret, directionem Observatorii meteorologici assumere non recusavit, quo officio maxima diligentia ac peritia functus est.

Summa religione ac pietate in DEUM affectus, S. Missae Sacrificium, Horas Canonicas, aliasque orationes et omnia quae ad DEI cultum pertinent, tanta gravitate, diligentia, devotione peragebat, ut adstantes commoveret, tepidos excitaret et negligentes suo exemplo corrigeret. Ut devotionem erga CHRISTI passionem et Beatam Virginem promoveret, meditationes piissimas pro visitandis Stationibus Viae Crucis typis mandavit, et numismata incidi, necnon Imagines photographicas ejusdem B. MARIAE Virginis, quae in Sanctuario patriae suae colitur, fieri curavit.

Vere filius S. P. Francisci, sanctam Regulam quam professus fuerat, etiam dum Missiones ageret, saepissime perlegit et exactissime semper observavit. Spiritu pauper ordinario victu contentus fuit, ac religiosa cella, quam simplices Imagines chartaceae ornabant; atque aetate etiam provectus, nunquam culcitra pro lectulo usus est, sed vili stramine in quo et supremum diem clausit.

Erga pauperes charitate flagrans, ex modesta pensione sibi a S. Sede assignata partem subtrahebat, ut pauperibus tam pecunia quam vestimentis piisque libris succurreret. Ego ipse, qui haec scribo, in die mortis ejus viduas audivi plangentes, ejusque eleemosynas enarrantes.

Pulmonari infirmitate correptus, frequentissime vel orationes jaculatorias eliciebat, vel psalmos recitabat, vel fervide praesentes exhortabatur. Sacramentis devotissime susceptis, placidissime animam efflavit, et ejus funera, prout ipse testamento dictaverat, more Religiosorum peracta sunt a Patre Provinciali cum interventu Fratrum Coenobii S. Francisci, qui moerentes ejus exuvias in sepulcro majoribus ecclesiasticis reservato deposuerunt.

R. I. P.

Per telegraphum nuperrime infaustum accepimus nuntium ex Imperio Sinensi, Rmum P. MARTINUM POELL, Recol. Prov. Hollandiae filium, cujus in ultimo fasciculo electionem ad episcopalem dignitatem annuntiavimus, supremum diem clausisse in suo Vicariatu Chen-si meridionalis. Quum fusiores ad nos pervenerint informationes, easdem in *Actis* publicabimus; interim vero egregii defuncti animam Fratrum nostrorum precibus commendamus.

R. I. P.

R. P. DANIEL A MORANO, Ref. Provinciae Calabriae Citerioris, ab honestis parentibus natus, undevigesimo aetatis suae anno Ordinem ingressus, ordinario aliorum vivendi modo usus est usque dum ad subdiaconatum promotus fuit; at exinde mutatus, virtutibus omnibus assequendis operam dedit. Superiores eumdem postea Magistrum Novitiorum instituerunt, et qua talis insignis prorsus evasit. E Claustro S. Marci Argentani pulsus anno 1867 in parva domo prope Claustri Ecclesiam se recepit, nihil de sua vivendi ratione immutans et caritatis suae ministerium omnibus ad se accurrentibus exhibens. Anno 1883 Dipignanum ab obedientia accitus, in sacculo omnia secum portans eodem se contulit, ubi ejusdem virtutum fama ita percrebuit, ut undequaque ad eum accurrerent, confessionis vel consilii petendi causa. Die 14 Decembris 1890 subitanea sed non improvisa morte transiit ex hoc mundo ad patriam caelestem.

R. I. P.

Nihil obstat
FR. ALOYSIUS, MIN. GEN.

SACERDOS HENRICUS LANZETTA, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Martii 1891.

SUMMARIUM: *Communicationes Curiae generalis.* — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: Ex S. R. et Univ. Inquisitione, *de facultate dispensandi, urgente mortis periculo, in impedimentis matrimonialibus cum civiliter junctis.* — Ex S. Rit. Cong. *1° Decretum quo in Breviario Romano-seraphico S. Joannis Damasceni ac S. Silvestri, Abb. festa inscribuntur. 2° De vexillis nationalibus in exequiis defunctorum. 3° Festum Apparitionis B. M. V. Immaculatae vulgo* de Lourdes *Obs. Prov. Galliae concessum.* — Epistola S. C. de Propaganda Fide, *qua Brevis* Salvatoris *pro Terra Sancta executio inculcatur, revocata quacumque dispensatione, et absolute prohibetur ne quis nova Sanctuaria uti authentica prodat absque ejusdem Cong. judicio.* — II. ACTA ORDINIS: *Capitula Provincialia nuper celebrata.* — *Causae Sanctorum Ordinis nostri: XXI. Servi* DEI *P. Magin Català, sacerdotis I. Ord.* — *Synopsis indulgentiarum (Contin.).* — III. VARIA: *Collegium S. Isidori in Urbe (Contin.).* — *Series Praelatorum Ref. Prov. Poloniae (Contin.).* — IV. BIBLIOGRAPHIA. — V. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES

CURIAE GENERALIS

A. R. P. AUGUSTINUS ZUBAC, Definitor Generalis Ord., sequentia dubia solvenda Reverendissimo Definitorio Generali proposuit:

1. In quadam Provincia consuetudo viget, ut Vocales omnes ante electionem Provincialis ac Patrum Definitorii insimul conveniant, et in absentia Visitatoris ac praesidis Capituli discutiant de meritis eligendorum, et facta discussione se singillatim praesidi praesentent pro scrutinio servando. An hujusmodi consuetudo toleranda?

2. In alia Provincia moris est, ut Definitorium in praesentia praesidis proponat tres Patres pro Provinciali, totidem pro Custode, ac octo pro Definitoribus. Praeses vero in scrutinio Patribus vocalibus notam facit propositionem Definitorii, salva libertate etiam alios non propositos eligendi. An hic mos consulendus?

3. Quidam ex neo-electis Definitoribus sibi jus vindicant acta antecapitularia (i. e. ante electionem Provincialis ac patrum Definitorii) facta sub praesidentia Visitatoris Generalis ac praesidis Capituli, examinandi ac approbandi vel reprobandi. An praeses teneatur submittere judicio novi Definitorii hujusmodi acta?

4. Cum ad Capitulum spectet condere leges ac statuta pro Provincia; quidam putant posse Definitorium una cum Guardianis sub praesidentia praesidis Capituli id facere ante electionem Provincialis ac Definitorii Patrum: alii vero negant, sed nomine Capituli intelligi debere utrumque Definitorium una cum Guardianis. Quid juris hac in re?

5. Cum vi Constitutionum Patres triginta annorum religionis majores eumdem titulum habeant, quem et Custodes ac Definitores Provinciae, scilicet titulum *Adm. Venerandi Patris:* quaeritur an possit et debeat Provincia eos tali titulo condecorare, inconsulto Reverendissimo Patre Ministro Generali?

Patres Reverendissimi Definitorii Generalis, mature examinatis propositis dubiis, et consultis auctoribus Ordinis nostri in jure canonico probatis, respondendum censuerunt:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Tolerari posse, sed non est consulendus.

Digitized by Google

Ad III. Negative omnino.

Ad IV. Esse verum Capitulum in sensu exposito tam ante, quam post electionem, dummodo fiat intra dies capitulares.

Ad V. Affirmative, id est posse, ad normam Num. 601 Constit. Gen.

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

EX S. R. ET U. INQUISITIONE

De facultate dispensandi, urgente mortis periculo, in impedimentis matrimonialibus cum civiliter junctis.

Beatissime Pater,

Vicarius generalis N., ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, sequentium dubiorum solutiônem perhumiliter expostulat, nempe:

Litteris S. Officii datis die 20 Februarii anno 1888, concessa est locorum Ordinariis facultas dispensandi, sive per se sive per ecclesiasticam personam sibi benevisam, aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos, quando non suppetit tempus recurrendi ad S. Sedem, super impedimentis quantumvis publicis matrimonium jure ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro presbyteratus Ordine et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente. Decreto vero lato fer. IV die 9 Januarii 1888, declaratum est, Ordinarios quibus memorata facultas praecitatis litteris diei 20 Februarii 1888 data fuit, posse illam subdelegare habitualiter parochis tantum, sed pro casibus in quibus desit tempus ad ipsos Ordinarios recurrendi et periculum sit in mora.

Jam igitur quaeritur:

1. Utrum S. Congregatio, per verba « super impedimentis quantumvis publicis », confirmare intenderit communem theologorum et praesertim S. Alphonsi sententiam, quae habet, posse Episcopos in casibus urgentis necessitatis dispensare super impedimentis occultis eamque facultatem veluti ordinariam probabiliter delegare etiam generaliter, ita ut mens Congregationis fuerit significare, Episcopos a fortiori ab impedimentis occultis in praedictis adjunctis dispensare posse?

2. Utrum in gravissimo mortis periculo coadjutores parochi, quando ob ingentem parochiarum illius dioecesis amplitudinem ad eum recurrere non possunt, nomine parochi ab impedimentis publicis dispensare valeant?

3. Utrum in decreto diei 9 Januarii 1889 nomine parochorum veniant etiam vicarii temporales, qui post obitum parochorum vel in eorum absentia sufficiuntur?

Feria IV, die 23 Aprilis 1890.

In Congregatione generali S. Romanae et Universalis Inquisitionis, habita per Eminentissimos et Reverendissimos DD. Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales, propositis suprascriptis dubiis, ac praehabito Rmorum DD. Consultorum voto, iidem Emi ac Revmi Patres rescribi mandarunt:

Ad I. Ex vi decreti, affirmative pro mortis articulo.

Ad II et III. Detur responsum hac eadem feria datum R. P. D. Abbati Sanctissimae Trinitatis Caven., quod est sequens, scilicet: *Propositis* a R. P. D. Abbate supra laudato sequentibus dubiis:

I. An sub nomine parochorum in subdelegatione facultatis, de qua in precibus, intelligendi sunt etiam vice-parochi vel oeconomi-curati ad nutum amovibiles, in quibus paroeciis parochi stricte sumpti ac vere nominis non sunt creati?

Et quatenus negative.

II. Utrum saltem in dioecesibus, in quibus, sicut et in abbatia Nullius Sanctissimae Trinitatis Caven., ex privilegio vel ex antiquissima ac immemorabili consuetudine, nonnullae sunt paroeciae quarum curati tamquam vicarii Abbatis sunt instituti sub nomine oeconomi vel archipresbyteri curati, ad nutum amovibiles, ad hos quoque possit extendi?

Eminentissimi Domini Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales praedicta die ac feria rescribi mandarunt:

Ad I. Comprehendi omnes, qui actu curam animarum exercent, exclusis vice-parochis et capellanis.

Ad II. Provisum in praecedenti.

Digitized by Google

Eadem feria ac die, facta de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emrum Patrum adprobavit et confirmavit.

F. Mancini, *S. R. et U. Inq. Not.*

—

EX S. RIT. CONGREGATIONE

I.

DECRETUM

Quo in Breviario Romano-Seraphico S. Joannis Damasceni, *Conf. et Doct. ac* S. Sylvestri, *Abbatis festa inscribuntur.*

ORDINIS MINORUM SANCTI FRANCISCI.

Per Decretum Urbis et Orbis die 19 Augusti 1890 in Kalendario universalis Ecclesiae sub ritu Duplici minori die 27 Martii festum inscriptum est S. Joannis Damasceni Conf. et Ecclesiae Doct., et die 26 Novembris festum S. Sylvestri Abbatis. Quum vero praefata die 27 Martii ab alumnis Ordinis Minorum Sancti Francisci agatur festum Beati Peregrini Conf. sub ritu semiduplici ad libitum et simplici de praecepto, dies vero 26 Novembris impedita occurrat Officio potioris ritus; hinc Rmus Pater Aloysius de Parma Minister Generalis totius Ordinis Minorum, SSmum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII humillime rogavit, ut memorata die 27 Martii fieri valeat in posterum de Beato Peregrino sub ritu simplici, festumque S. Sylvestri Abbatis diei 9 Decembris affigatur, redacto pariter ad ritum simplicem Officio hucusque semiduplici ad libitum et simplici de praecepto Beatae Joannae a Signa Virg. Tertii Ordinis, cum IX Lectione in breviorem formam contracta. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem SSmo Domino Nostro tributis, benigne annuit in omnibus juxta preces; et supradictam Lectionem de Beata Joanna a Signa a Rmo ipsius Sacrorum Rituum Congregationis Assessore revisam uti in adnexo folio approbavit: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 21 Februarii 1891.

C. Card. Aloisi-Masella, *Praef.*
Vincentius Nussi, *Secret.*

—

Pro B. Joanna a Signa *Virgine Tertii Ordinis*
Lectio IX.

Joanna Virgo Signae prope Florentiam tertio decimo saeculo orta est. Ab ineunte aetate alendis ovium gregibus dedita, mirae simplicitatis et innocentiae specimina praebuit. Quam grata esset illi, cui cum simplicibus est sermocinatio, tum felix gregum suorum incolumitas, tum crebra per eam a Deo patrata miracula comprobarunt. Dum oriebatur quaedam caeli tempestas, ne gutta quidem ingruentis pluviae neque in eam, neque in pastores ad eam confugientes, neque in pecora incidebat. Arnum fluvium, strato super undas pallio, saepius transivit. Deo in solitudine totam sese mancipatura, aetate adhuc integra, assumpto prius habitu tertii Ordinis sancti Francisci, in exiguum conclave ad ripam Arni secessit. Ibi, eleemosynis sponte oblatis victitans, eremiticam vitam duxit. Caeco lumen oculorum restituit; quemdam infantem mortuum inter ulnas receptum nutrici vivum reddidit, aliaque plurima patravit miracula. Cum in aediculae angustiis per annos fere quadraginta vixisset, quinto idus Novembris anni millesimi tercentesimi septimi migravit ad Sponsum. Ejus mortem campanae trium proximarum ecclesiarum sponte sonantes patefecerunt. Cultum immemorabilem quinque saeculorum spatio eidem delatum et perpetuis miraculis confirmatum Pius Sextus Pontifex Maximus benigne approbavit.

—

II.

De vexillis nationalibus in exequiis defunctorum.

Fr... Sacerdos Ordinis Minorum Observantium... in Vicariatu Apostolico Alexandriae Aegypti, ad pedes S. V. provolutus humillime petit:

1.° An liceat in ecclesiasticis defunctorum exequiis feretrum obvolvere nationali vexillo? Et quatenus affirmative.

2.° An in locis ubi habitatores ad diversas nationes pertinent, liceat apponere diversa vexilla secundum varias nationes? Quatenus vero negative.

3.° An ubi usus invaluit, tolerari possit?

Digitized by Google

Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia.

Sacra Rituum Congregatio rescribendum censuit his precibus: — Detur Decretum in una Patavina (1) diei 14 Julii 1887. Atque rescripsit die 17 Januarii 1890.

C. Card. ALOISI-MASELLA, *Praef.*
VINCENTIUS NUSSI, *Secret.*

—

(1) PATAVINA

Rmus Dominus JOSEPHUS CALLEGARI Episcopus Patavinus exponens in Ecclesiis Parochialibus sibi commissae Dioeceseos usum invalescere in exequiis vel quibusdam festis ecclesiasticis, quibus laicae sodalitates intersunt, harum respectiva vexilla in templum afferuntur, et si mere civilia sint, neque benedicta, ad omnem animi sui anxietatem removendam, insequentia dubia, italico idiomate expressa, Sacrorum Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subjecit, nimirum:

Dubium I. È lecito ammettere nella chiesa in occasione di solennità, funerali ecc. le bandiere non benedette di Corpi in qualunque modo appartenenti allo Stato, come Municipio, Università, Ginnasi, Istituti ecc.?

Dubium II. È lecito ammettere nelle stesse circostanze le bandiere non benedette di Società private, come quelle dei Reduci delle patrie battaglie, dei Volontari del 1849, di Mutuo Soccorso tra membri di certe classi di cittadini, anche quando tali società facciano comparsa in manifestazioni anticattoliche, onorino uomini frammassoni ed irreligiosi, e si temano in qualche modo affigliate alla Massoneria?

Dubium III. E dato che la risposta al I e II o ad uno o all'altro dei proposti dubbi fosse negativa, è lecito al Parroco tollerare la presenza di tali bandiere nella chiesa, quando chiedendo che restino fuori ed opponendosi al loro entrare, teme possa darsi occasione a conflitti e disordini, a più formale ed evidente disprezzo della legge divina ed ecclesiastica?

Dubium IV. Se non è lecito di tollerare la presenza di tali bandiere nelle circostanze esposte al dubbio III, deve il Parroco in quei casi, dopo fatta l'intimazione sospendere le sacre funzioni, e ritirarsi ove non venga obbedito?

Sacra vero eadem Congregatio ad relationem infrascripti Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caerimoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit, videlicet.

Ad I. Non licere admittere nisi vexilla religiosa et pro quibus habeatur formula in Rituali Romano.

Ad II. Provisum in primo.

Ad III. et IV. Intimatione facta antecedenter juxta mentem Sacrae Congregationis, Parochus se abstineat.

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

Die 14 Julii 1887.

III.

DECRETUM

Quo festum Apparitionis B. M. V. Immaculatae vulgo de LOURDES *ad Obs. Provinciam Galliae extenditur.*

Hodiernus Minister Provincialis praepositus Provinciae a S. Ludovico Episcopo Confessore in Gallia, Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia, votis suorum Alumnorum libenter obsecundans, a Sanctissimo Domino Nostro LEONE Papa XIII humillime efflagitavit, ut in Kalendario ac Proprio in usum Coenobiorum ipsiusmet Provinciae sabbato, quod secundum accurrit in mense Februario, affigi valeat sub ritu Duplicis majoris festum Apparitionis Beatae MARIAE Virginis Immaculatae vulgo *de Lourdes,* cum Officio ac Missa nuperrime approbatis. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem Sanctissimo Domino Nostro tributis, attento commendationis officio Rmi Patris Procuratoris Generalis Ordinis Minorum S. Francisci, benigne annuit pro gratia juxta preces: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 25 Februarii 1891.

C. Card. ALOISI-MASELLA, *Praef.*
VINCENTIUS NUSSI, *Secret.*

—

S. C. DE PROPAGANDA FIDE

EPISTOLA

Qua necessitates Custodiae Terrae Sanctae universis episcopis denuo commendantur, Brevis Salvatoris *executio inculcatur, revocata quacumque dispensatione, et absolute prohibetur ne quis nova sanctuaria uti authentica prodat, absque ejusdem S. Cong. judicio et approbatione.*

Illme et Revme Domine,

Die 20 Februarii 1891.

Haud ita pridem hoc Sacrum Consilium Christiano Nomini propagando diligenter ad examen revocavit ea omnia quae ad necessitates Missionum Palaestinae, quaeque ad regi-

Digitized by Google

men et moderationem arcae a Fratribus Minoribus Franciscalibus in Locorum Sanctorum curam custodiamque administratae referuntur. Hac opportunitate petitiones Apostolicae Sedi porrectae circa eadem argumenta exhibitae sunt. Enimvero exploratum est, inspectis temporum nostrorum circumstantiis, auctaque itinerum facilitate, desiderium inter fideles quotidie magis exardescere ea loca visendi, quae Salvator Noster CHRISTUS Dominus praesentia sua, ac praedicatione, potissimum vero morte ac Sepulcro suo nobilissima imprimis reddidit, eaque de causa ingentes sane expensas ad peregrinos hospitio recipiendos exigi: insuper Sanctuariis conservandis, restaurandis, scholis erigendis, missionibus provehendis haud exiguam pecuniae vim requiri. Ad administrationem vero collectae stipis oculos convertens, eam reperit esse tanto ponderi plane imparem. Decennio quippe mox elapso diligenter inspecto, vim redditu̇um Custodiae Terrae Sanctae vix ad decies centena millia libellarum quotannis pervenire intellexit. Qui quidem ex triplici fonte derivantur. Pars siquidem illius summae ex oblationibus ad sanctuaria, ex juribus stolae, et eleemosynis missarum, quae a Franciscalibus celebrantur proveniunt: pars ex collectis, quas in universo orbe Fratres ipsi industria sua perficiunt: pars denique ex eleemosynis, quae Feria VI in Parasceve in omnium gentium ecclesiis colliguntur. Haec porro postrema pars non nisi exiguam portionem totius redditus, quae nimirum tertiam partem illius certe non excedit, complectitur. In ea vero conferenda stipe Americae et Europae gentes aeque concurrunt. Ad quam pecuniam diligenter ac studiose administrandam jam a pluribus saeculis benemerens Ordo Minorum magna cum laude incubuit; dum fidem Catholicam duris exantlatis laboribus, fusoque sanguine, praeclari sui Fundatoris vestigiis inhaerens, per totam Palaestinam, Syriam, atque Aegyptum amplificavit. Quapropter Apostolica Sedes nedum religiosos hujusmodi viros benevolentia ac beneficiis suis nullo non tempore cumulavit, verum ipsum Terrae Sanctae Pium Opus non unius nationis proprium sed internationale constituit, quo ea, quae illius intersunt, vigilantiae religiosorum virorum ex diversis nationibus credita communi veluti praecipuarum Europae gentium studio procurentur: tantumque administrationis negotium sibi obnoxium declaravit.

Ea itaque omnia considerans S. Congregatio, et curam prorsus singularem rerum ad Terram Sanctam pertinentium sibi a Summo Pontifice commissam esse sciens, Eodem adprobante, declarandum censuit, uti per praesentes declarat, administrationem arcae Custodiae Terrae Sanctae sub sua speciali tutela esse constitutam, sibique negotiorum quoad eam gestorum uti antea ita in posterum esse quotannis reddendam rationem, ut a se examinetur et a Summo Pontifice adprobetur. Hoc scilicet modo debita oblationum ratio habebitur, quaeque ad nova aedificia extruenda, vetera amplificanda, caeteraque gravia in quoscumque usus dispendia pertinent, S. Consilium accuratae disceptationi subjiciet, ipsisque religiosis viris, SSmo D. N. sanciente, perficienda committet.

Ut vero commodius oblationum collectae fiant, mandatur ut apostolicae litterae die 26 Decembris 1888 datae, quae incipiunt *Salvatoris,* ab universis ad quos pertinent omnino ad executionem mittantur, collectaeque eleemosynarum una vice singulis annis Feria VI in Parasceve, vel alio quolibet intra annum die pro Terra Sancta faciendae, non debeant quomodolibet ad alios usus converti atque applicari, sed integrae ad Revmum P. Custodem Terrae Sanctae per Commissarios Ordinis S. Francisci ex omnibus orbis regionibus diligenter transmitti, quacumque dispensatione exinde revocata.

Quoniam vero studiosissime satagendum est ne in Palaestinae regione praeter ea quae ab antiquo recognita sunt, nova Sanctuaria aut recenter inventa, aut in posterum detegenda inconsiderate adstruantur, absolute vetat hoc S. Consilium ne quis uti authentica prodat ejusmodi Sanctuaria vel eorum cultum permittat, quin idem Consilium ea super re judicium edat, ac sententia sua ut talia recognoscat ac probet.

Haec A. T. gravissima hac super re significanda erant: interea vero D. O. M. vehementer adprecor ut omnia fausta felicia tibi fidelibusque curae tuae creditis concedat.

Addictissimus uti frater
J. Card. SIMEONI, *Praefectus.*
✠ D. Archiep. TYRENSIS, *a Secretis.*

Digitized by Google

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA
Anno 1890 celebrata.

XXVII.

Obs. Prov. S. Joannis Baptistae S. Fidei de Bogota in Columbia.

Die 13 Septembris 1890 electi fuerunt Superiores Nostrae Obs. Provinciae S. Joannis Baptistae in Columbia.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Marianus Barros.

CUSTOS

A. V. P. Rufinus Ruiz.

DEFINITORES

A. V. P. Hyacinthus Avila.
A. V. P. Jesus Becerra.
A. V. P. Marcellinus Bernal.
A. V. P. Virgilius Rodriguez.

—

CAPITULA PROVINCIALIA
Hoc anno 1891 celebrata.

II.

Obs. Prov. SS. MARIAE *Assumptae Fluvii Platensis in Rep. Argentina.*

Die 18 Januarii 1891, celebratum est Capitulum Obs. Prov. Fluvii Platensis, in Conventu S. Francisci civitatis *Buenos Ayres,* Praesidente Adm. R. P. JOANNE JUNES, Visitatore Generali, et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Josephus R. Quiroga, reelectus.

CUSTOS

A. V. P. Joannes Baptista Reinoso.

DEFINITORES

A. V. P. Joseph L. Chapo.
A. V. P. Benedictus Perez.
A. V. P. Carolus Ramallo.
A. V. P. Michael Garcia.

III.

Obs. Prov. S. Jacobi de Xalisco in Rep. Mexicana.

Die 23 Januarii celebratum est Capitulum Provinciale Obs. Provinciae S. Jacobi de Xalisco in Mexico ab Adm. R. P. ISIDORO M.ᴬ CAMACHO Commissario Generali, in quo electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Petrus M.ª SS. Angelorum Espinosa.

CUSTOS

A. V. P. Justinus Madrigal.

DEFINITORES

A. V. P. Joannes Gallegos.
A. V. P. Petrus C. Camacho.
A. V. P. Antonius Salazar.
A. V. P. Michael Rodriguez.

IV.

Recoll. Custodiae S. Elisabeth Thuringiae.

Facultate ab Apostolica Sede sub die 14 Februarii 1891 concessa Rmo P. Ministro Generali et Rmi Definitorii Patribus, in Congressu diei 12 Martii, visis praefatae Custodiae Vocalium schedis, sequentes Patres *electi* declarati sunt:

CUSTOS REGIMINIS

R. P. Damasus Rusing.

DISCRETI CUSTODIAE

A. V. P. Venantius Eder.
A. V. P. Gregorius Schlitt.
A. V. P. Dionysius Schuler.
A. V. P. Lambertus Boerger.

—

CAUSAE SANCTORUM ORDINIS NOSTRI

XXI.

Servi DEI P. MAGIN CATALÀ, *Sacer. Prof. Primi Ordinis.*

De hoc perinsigni Californiae Missionario, cujus *Causa Beatificationis et Canonizationis* ut apud Sacrorum Rituum Congregationem quamcitius *introducatur* hic et nunc pro viribus agitur, praeter ea, quae in *Processu In-*

Digitized by Google

formativo jam expleto a testibus secreto deposita fuere, fere nihil habemus!... Attamen, ut lectores nostri penitus eum non ignorent, brevem ipsius vitae notitiam, quem in Archivo hujus Postulationis Generalis invenimus, ad verbum hic transcribimus, licet et haec sit res parvi momenti. Speramus tamen ut aliquis Fratrum nostrorum, praesertim inter eos, qui in ipsa California Venerabili Viro in ministerio Apostolico successerunt, in posterum curam impendat sparsas de eo notitias in unum colligere, easque publicare: uno verbo vitam Servi Dei brevi facilique stylo conscribere. Id enim exigit tum decus Ordinis nostri, tum *Causa* ipsa *Beatificationis* et *Canonizationis,* tum denique fidelium utilitas, quibus nos intendere procul dubio omni tempore, et in omni loco debemus.

« Collegium S. Clarae in California possidet reliquias Servi Dei R. P. Magini Català, nati Monteblanchi Archidioecesis Tarraconensis in Hispania, mense Januario anno 1761. Sexdecim annos natus Barcinone ingressus est Ordinem S. Francisci de Observantia; in quo studia sua ecclesiastica peroptime absolvit, et Sacerdos ordinatus est. Ductus desiderio pro bono proximi sese dedicandi vitae Missionariorum in America, a Superioribus suis obtinuit licentiam eundi ad Collegium Apostolicum S. Ferdinandi in ditione Mexicana; ex quo primus christianae fidei praedicator in California P. Juniperus Serra, et multi alii Apostolici Missionarii Franciscani missi sunt ad varias partes Mexici, Texas, Novi Mexici et Californiae ad annuntiandum pauperibus Evangelium Christi.

« P. Maginus missus fuit in Californiam ad continuandum opus a P. Junipero inchoatum, scilicet christianam instructionem Indorum. Anno 1784, incepit sacrum suum ministerium in Missione S. Clarae, ibique incessanter laboravit usque ad mortem in bonum omnium, peculiariter autem dilectorum sibi Indorum. Instruxit enim eos constanter de doctrina christiana, praedicavit illis assidue legem Evangelii. Mulieres artem nendi et suendi, aliasque ejusmodi occupationes edocuit; viros autem ut terram colerent, et variis mechanicis laboribus se occuparent. Omnes ducebant quamdam primaevam et patriarchalem vivendi rationem, formantes magnam communitatem duorum vel trium millium, sub directione Missionarii, participantes abundanter terrae, et eorum industriae fructus. Plusquam centum pecora qualibet hebdomada mactabantur pro hujus amplae S. Clarae familiae membris, quae antea grano plantarum agrestium, et pinibus nutriebantur.

« Cibus autem spiritualis datus illis a P. Magino magis ipsis profuit, magisque placuit. Indi non minus quam populus Hispanus agnoscebant in ipso virum, qui die noctuque sese dicabat ipsorum emolumento, semper paratus ad solandum eos, ad visitandum eorum infirmos, et ad sublevandum eos in necessitatibus suis. Amabant eum ejusque doctrinam, et libenter ab ejus labiis perceperunt christianae religionis instructionem. Matricula baptizatorum in S. Clara demonstrat ipsum baptizasse 3067, qui magna ex parte erant adulti.

« Quod autem maxime attraxit Indos ad vitam civilem religiosamque ducendam, erant procul dubio ejus humilitas, abnegatio sui ipsius, et evidens charitas; quas virtutes didicerat praesertim ad pedes Crucifixi in ecclesia Missionis, ubi tempus, quod ipsi supererat, genuflexus transegit.. Insuper Indi saepe observabant et videbant eum absorptum in sancta oratione usque ad majorem partem noctis saepe protracta, et obliviscentem collationem suam vespertinam. Plura etiam facta mirabilia de ipso referunt, verbi gratia, se vidisse eum orantem cum ipsis in ecclesia eo tempore, quo se in cellam jam receperat ad sumendum quietem nocturnam; docuisse Indos longe distantes, et eodem tempore simul in Missione remansisse; annuntiasse ex pulpito mortem alicujus in loco distanti accidentem, vel mortem alterius infra hebdomadam eventuram esse, indicando peculiares mortis circumstantias, et petendo a fidelibus preces pro levamine hujusmodi victimae. Plures Californiae homines adhuc viventes istis factis erant praesentes, eaque proprio testimonio confirmant; quibus tamen testimoniis nullam auctoritatem attribuere intendimus priusquam a S. Sede fuerint examinata, et approbata. Quae facta mirabilia, et praesertim ejus vitae sanctitas, effecerunt, ut omnes eum venerarentur et aestimarent tamquam sanctum, atque saepe hoc nomine vocarent.

Digitized by Google

« Haec universalis veneratio erga Dei Servum speciali modo testificata fuit in die funeris ipsius, celebrati 22 Novembris anno 1830, in ecclesia ipsa Missionis S. Clarae, quae hac occasione ne dimidiam quidem partem populi potuit continere, qui convenerat ex omnibus circuitus partibus. Omnes indiscriminatim sentiebant, et copiosis lacrymis exprimebant, se Patrem suum perdidisse; domum repleverunt lamentationibus ac gemitibus; et sedulo studuerunt recipere, imo et surripere parvam partem habitus ipsius, quam tamquam pretiosam reliquiam habebant.

« Quapropter visum est decere, ut non solum conservaretur memoria hujus veri Apostolici Missionarii, sed etiam ut ordinarii gressus fierent pro ejus Beatificatione aliquando obtinenda, si S. Sedes, praevio maturo examine, hoc expedire censuerit. Ad hunc finem *Primus Processus* institutus est, et omnes gressus praeliminares ab auctoritate dioecesana fere ad terminum ducti. Acta istius *Processus Ordinarii* Romam mittentur pro eorum accurato examine; quo peracto, speramus fore ut Beatificatio nostrae Californiae Missionarii sequatur. — Pius IX felicis et sanctae memoriae aliquando dixisse perhibetur, Status Unitos Americae non habere multos Sanctos. — Speramus fore, ut Dominus unum nobis concedat in R. P. Magino Català ». Faxit Deus, ut haec pia vota adimpleantur!

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

Caput I.

De auctoritate indulgentias concedendi.

(Continuatio)

11. Quoad Episcoporum potestatem in elargiendis Indulgentiis, sequentia decisa sunt a S. Cong. Indulgentiarum.

a) Episcopus Ordinarius tantum potest concedere Indulgentiam quadraginta dierum, minime vero alii Episcopi per eam Dioecesim transeuntes; et si concedant, nullius roboris sunt ac momenti (Decr. 17 Dec. 1838).

Idem dicendum de Archiepiscopis, qui post benedictionem cum Ven. Sacramento, seu post quascumque alias peractas functiones, non octoginta, sed solummodo quadraginta dierum Indulgentiam impertiri possunt fidelibus (Decr. 22 Febr. 1847).

b) Servatis apostolicis ordinationibus circa fragilitatem objectorum, quibus non sunt adnectendae Indulgentiae, possunt Episcopi adnectere Indulgentiam quadraginta dierum aliquibus imaginibus seu statuis, ab ipsis designandis, lucrandam a visitantibus, seu recitantibus ante eas nonnullas praescribendas orationes (Decr. 24 Januarii 1846).

c) Nequit Episcopus vel alius quicumque Praelatus eidem actui pietatis, sive eidem pio Sodalitio, cui a Romano Pontifice jam Indulgentiae sive plenariae sive partiales concessae sunt, alias Indulgentias adjungere; neque crucibus, coronis, sacris imaginibus a Papa vel Sacerdote legitima facultate munito, benedictis, novas adnectere Indulgentias, *nisi novae conditiones adimplendae praescribantur* (Decr. 12 Jan. 1878).

d) Nequit Episcopus eidem rei vel eidem actui pietatis, cui jam Antecessor Indulgentias adnexuit, *novas Indulgentias applicare* (Decr. eod.).

e) Non potest Episcopus, quin limites sui juris excedat, eumdem actum pietatis in partes dividere, et ex. gr. pro omni verbo Salutationis Angelicae quadraginta dies Indulgentiarum concedere (Decr. eod.).

f) Nequit Episcopus fidelibus non suae Dioecesis Indulgentias concedere, etiamsi Ordinarius loci consentiat (Decr. eod.).

g) Episcopus *Titularis,* quamvis Auxiliator Ordinarii alicujus Dioecesis, Indulgentiam quadraginta dierum concedere non potest sicut Dioecesanus (Decr. eod.).

h) Delegatus Apostolicus consultius se abstineat a concurrendo cum uno vel altero Episcopo territorii Delegationis suae, ut idem objectum vel eumdem actum pietatis Indulgentiis ditet (Decr. eod.).

i) Praelati, quibus privilegio apostolico data est facultas concedendi in quibusdam solemnibus festivitatibus per annum Indulgentias plenarias, debent hac facultate uti per modum actus toties quoties talis solemnitas occurrit, quin possint unica concessione eamdem Indulgentiam extendere ad omnes solemnitates pe-

Digitized by Google

riodo annorum recurrentium, aut in perpetuum (Decr. eod.).

k) Vicarii Apostolici, cum non sint veri Ordinarii, nequeunt concedere regulariter et per se Indulgentias quadraginta dierum. — Colligitur ex dictis, et etiam ex Decreto S. C. de Propag. Fide, 16 Januarii 1797. — Zitelli, Apparatus Juris Ecclesiast. De Privilegiis Vicariorum Apostolicorum.

l) Tandem sciendum est quod Praelatus, sive qui elargitur Indulgentiam, etsi non possit sibi tantum eam facere (nempe concedere), potest tamen Indulgentiam jam aliis concessam lucrari. Si enim non posset pro se uti thesauro Ecclesiae, quem aliis dispensat, ipse pejoris conditionis esset, quam alii (S. Thomas q. XXVII, art. IV).

12. Ut Indulgentiarum concessio sit *valida* requiritur, praeter auctoritatem concedentis, *justa et legitima causa.* Est communis sententia, praeeuntibus Doctoribus Seraphico et S. Alphonso. Ratio est, quia Praelati Ecclesiae non sunt domini, sed dispensatores bonorum ecclesiasticorum. Dispensatio autem sine causa facta non valet, cum sit potius dissipatio, ut ait S. Ligorius. Caeterum non est fidelium judicare de sufficientia causae, ob quam Indulgentia conceditur: debent enim simpliciter existimare justam esse.

13. Tenendum omnino est, Indulgentiis remitti poenas temporales non solum *coram Ecclesia,* sed etiam *coram* Deo. Constat ex contrariis propositionibus a Summis Pontificibus damnatis, ut videre est apud Theologos. Si secus esset, « Ecclesia, ut optime advertit D. Thomas (Suppl. q. 25. a. 1.), hujusmodi Indulgentias faciens, magis damnificaret quam adjuvaret, quia remitteret ad graviores poenas, scilicet Purgatorii, absolvendo a poenitentiis injunctis ».

14. Tam ex definitione S. Concilii Trid. sess. XXV in Decreto de Indulgentiis, quam ex ipsa rei natura clare patet: *Indulgentiarum usum christiano populo maxime salutarem esse.* Conandum est igitur fidelibus cunctis, maximeque Confratribus nostris, utpote qui statum perfectionis amplexi sunt et sanctam Deoque placentem ducere debent vitam, ut de tanto salutari thesauro, omni qua par est sollicitudine, participes fieri velint.

15. Quoad Indulgentiarum *recognitionem* et *promulgationem ex parte Ordinariorum* in propriis Dioecesibus, sequentia habentur authentice decisa:

1.° Quando Summus Pontifex Indulgentiam quamlibet concedit Urbi et Orbi, ut fideles talem Indulgentiam in variis Dioecesibus lucrari possint, non requiritur ut haec Indulgentia ab Ordinariis locorum promulgetur, sed sufficit ut certi sint praedictam Indulgentiam a Summo Pontifice fuisse concessam (S. C. Indulg. 1 Julii 1839).

2.° Indulgentias, quas Summi Pontifices omnibus totius Orbis fidelibus concessere in Bullis seu Rescriptis jam publicatis, et ab Auctoribus probatissimis citatis, fideles lucrari valent, etiamsi antea ab Ordinariis locorum in suis respectivis Dioecesibus promulgatae non fuerint. Possunt tamen Episcopi eas in suis Dioecesibus promulgare, modo eas reperiant relatas apud Auctores fide dignos, v. g. apud Ferraris vel in *La Raccolta* (S. C. Ind. Decr. 31 Aug. 1844).

3.° Indulgentiae *locales,* id est, quae cuidam loco, v. g. ecclesiae, altari, affiguntur, nullae dici nequeunt ex eo, quod Episcopus Ordinarius eas non recognoverit aut publicari non permiserit. Expectanda tamen erit publicatio Ordinarii, postquam illas recognoverit, ut sciant fideles, an sint Indulgentiae plenariae vel partiales, et quae sint conditiones assignatae ad illas acquirendas (Decr. eod.).

4.° Item, Indulgentiae, privilegia et facultates *personales,* id est, quae alicui personae privatae conceduntur, v. g. Indulgentia concessa alicui pro articulo mortis, Indultum personale altaris privilegiati, facultas benedicendi Coronas B. M. V. cum applicatione Indulgentiarum, nullae dici nequeunt, quamdiu Episcopus illas non recognovit et executioni mandari non permisit (Decr. eod.). Imo, excepta facultate quoad erectionem Viae Crucis, qui dictas facultates obtinuit, non tenetur eas exhibere Ordinario, nisi aliter disponatur in obtentis concessionibus (Decr. 5 Feb. 1841).

16. S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, juxta institutionem a Clemente Pp. IX peractam, facultate instructa est omnem difficultatem ac dubietatem in Sanctorum Reliquiis aut Indulgentiis emergentem ex-

Digitized by Google

pediendi, ac si qui abusus in eis irrepserint, illos corrigendi et emendandi, falsas, apocryphas, indiscretasque Indulgentias typis imprimi vetandi, impressas recognoscendi et examinandi, ac ubi Romano Pontifici retulerit, illius auctoritate rejiciendi. (Clemens IX, Const. *In ipsis Pontificatus primordiis,* die 6 Julii 1669).

17. Monentur fideles ut sint cauti ad adhibendam fidem foliis, diariis, libellis, in quibus adnotantur orationes vel pia opera, Indulgentiis, uti dicitur, ditata, et videant an hujusmodi impressiones (vulgo *stampe*) munitae sint approbatione S. C. Indulgentiarum *(Raccolta).*

18. Siquidem pluries Indulgentiae typis impressae delatae sunt S. C. Indulg., quae licet falsae omnino, apocryphae et indiscretae, attamen huc illuc, sive hominum malitia, sive incuria, et absque ulla prorsus auctoritate typis mandantur et circumferuntur... Quapropter S. C. plures hujusmodi Indulgentias typis excusas, tamquam apocryphas, nullas et indiscretas habendas esse declaravit, et locorum Ordinariis, per quorum Dioeceses Indulgentiae ejusmodi circumferuntur, commendandum censuit, ut S. C. Decreta in hanc rem edita omni studio observari curent (Decr. 14 Apr. 1856).

19. In primis vero observari oportet Decretum super earumdem Indulgentiarum *publicatione* et *impressione,* sub die 19 Januarii 1756 latum, et a Benedicto Pp. XIV adprobatum, quod ita se habet: *Cum experientia quotidie comperiatur complures Indulgentiarum concessiones generales expediri, inscia ipsa S. C., ex quo multi promanant abusus ac confusiones, re mature perpensa, praesenti Decreto declaravit, impetrantes posthac hujusmodi generales concessiones, teneri,* SUB NULLITATIS POENA *gratiae obtentae, exemplar earumdem concessionum ad Secretariam ejusdem S. C. deferre.* Cujus Decreti observantia iterum praescripta est a Summo Pont. Pio Pp. IX in Audientia diei 14 Aprilis 1856.

20. *Preces in publico recitandae,* pro quibus petitur Indulgentia, exhibeantur prius S. Congregationi Rituum; quibus, si ita ei visum fuerit, probatis, tunc a S. Congregatione Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita examinetur utrum expediat iisdem applicare aliquas Indulgentias (Decr. 9 Julii 1777).

21. S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, cum nonnulli abusus super publicatione Indulgentiarum etiam novissime irrepserint, inhaerendo Decretis alias editis, censuit renovandam esse, prout expresse renovat, prohibitionem quorumcumque librorum continentium concessiones, summaria et diaria Indulgentiarum, et quocumque alio nomine vel titulo nuncupentur, absque praevia approbatione ejusdem S. Congregationis (Decr. 17 Martii 1738).

22. In Decretis de libris prohibitis, quae post regulas Indicis addita sunt, haec leguntur § III, n.° 12: *Indulgentiarum libri omnes, diaria, summaria, libelli, folia etc., in quibus earum concessiones continentur, non edantur absque licentia S. Cong. Indulgentiarum.* Exorto dubio circa hujus regulae interpretationem, sequens responsum prodiit:

Articulus 12 § III etc. ita intelligendus est et in praxim deducendus, ut si agatur de edenda concessione alicujus Indulgentiae vel Summarii Indulgentiarum, quod ex Brevi Apostolico vel Rescripto desumendum est, aut de Summario ex auctoritate S. C. jam vulgato, in potestate Ordinarii sit licentiam concedere earumdem Indulgentiarum concessiones typis imprimendi (dummodo pro aliquo elencho non sit specialis et expressa prohibitio); econtra vero si sermo sit de Summario vel antea collecto, sed nunquam approbato, vel nunc primum ex diversis concessionibus colligendo, requiritur expressa S. C. Indulgentiarum licentia; addita tamen conditione: facto verbo cum Sanctissimo (S. C. Indulg. 22 Januarii 1858).

23. Hic meminisse juvat, quod S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, ut communi Fidelium utilitati consuleret, opportunum duxit, opus, cui titulus: *Raccolta di orazioni e pie opere per le quali sono state concesse dai Sommi Pontefici le SS. Indulgenze,* jam pluries editum, iterum typis imprimi, et in vulgus edi, additis piis precibus piisque operibus, quae in editione anni 1877, ob non exhibita tempore documenta aut non relata, aut postea Indulgentiis ditata fuerunt. — Hujusmodi *Collectionem,* quae typis S. Congregationis *de Propaganda Fide* in lucem et usum prodiit anno 1886, Summus Pontifex Leo PP. XIII Apostolica sua Auctoritate approbavit, quae ut genuina et authentica Indulgentiarum hactenus concessarum Sylloge ab

Digitized by Google

omnibus habenda sit. Hinc etiam ad decidenda dubia, quae forte de sensu concessionis aut de conditionibus lucrandarum Indulgentiarum oriantur, eamdem hanc Syllogen normae instar esse debere, Sanctitas Sua mandavit (Decr. 24 Maji 1886).

24. Omnes et singulae Indulgentiae in praefato opere *(Raccolta)* recensitae, fidelibus etiam defunctis sunt applicabiles. — Si vero contigerit eamdem Collectionem in aliud verti idioma, hujusmodi versio, absque S. C. Indulgentiarum approbatione, typis publicari non potest (Decr. 30 Sept. 1852).

(Continuabitur)

III.

VARIA

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio)

46. A. R. P. Prosper Klimecius (Klimecki) sub praes. A. R. P. Callisti Sulkovscii (Sułkowski) Ex-Definitoris, Conv. Varsoviensis Guardiani act. Commissarii Generalis; in Cap. Vielicii die 14 Augusti 1774 electus Ex-Definitor Provinciae et Magister Novitiorum in Conventu Vielicensi a. D. 1773; vir strictissimae observantiae, Commissarius ac Visitator Generalis Provinciae Russiae et Custos Provinciae. Primam Congreg. Defin. celebravit Premisliae die 23 Junii 1775, secundam in Conv. Zakcrynensi die 14 Julii 1776. Fuit Romae pro variis negotiis Provinciae. Obiit piissime Cracoviae die 21 Maji 1784.

47. A. R. P. Augustinus Szczechorscius (Szczechorski) sub praes. A. R. P. Ludovici Polinscii (Polinski) Commissarii et Visitatoris Generalis ex Provincia Mariana Prussiae in Conv. Ressoviae die 29 Junii 1777 electus Defin. Prov. et L. S. T. Primam Defin. Congr. celebravit Vielicii die 29 Junii et alteram Cracoviae die 26 Junii 1779. Venerabil. Def. statuit, quod si quis ter ex uno Conventu ad alium apostataverit, suffragiis post mortem omnino privabitur. Obiit Sandomiriae die 27 Decembris 1800.

48. A. R. P. Bonaventura Dunikovscius (Dunikowski). Ante susceptionem habitus egit Officium Procuratoris causarum civilium et duas personas judicio tradidit, quae probata causa decapitatae sunt; hinc incurrit Irregularitatem; obtinuit autem dispensationem ad quodcumque officium et dignitatem, excepto Generalatu Romae. S. Poenitentiaria die 27 Nov. 1773. Electus in Cap. Cracoviae die 25 Junii 1780 sub praesid. A. R. P. Kowalkievicii (Kowalkiewicz) Prov. Maj. Poloniae Def. act. S. T. L. Commis. ac Visitat. Generalis. His temporibus Provincia haec multis malis afflicta fuit. Hucusque etenim quamvis Regnum Poloniae dismembratum fuit, nexui attamen Conventuum licet diversa sub potestate civili, ab uno Ministro manutenebatur. Sed eheu! mortua Maria Theresia Imperatrice Austriae, filius ejus Josephus II regimen gubernationis suscepit, qui die 24 Martii 1781 tristissimum acerbissimumque Edictum fecit promulgari, Regularibus omnino adversum. *a)* Prohibuit Regularibus omnem nexum cum S. Sede Apost. et cum Superioribus Generalibus; Conventus Provinciae juxta limites regni dismembrari demandat. *b)* Eodem anno 1781 die 26 Martii edidit Viennae Decretum, quo Archiepiscopis, Episcopis aliisque Ecclesiae Praelatis, acceptare a S. Apost. Sede Brevia, Decreta, Bullas etc. strictissime prohibuit, sine praevia revisione horum a potestate civili. *c)* Edictum prohibens Religiosis discessum ad Capitula extra Regna, praecipiens conscriptionem Inventariorum et ut superior Regularis indigena eligatur ac pro acceleratione hujus negotii i. e. conscriptione Inventariorum, Parochi locorum aut Decani foranei qua commissarii erant delegati; Leopoli 4 Maji 1781. Exemptiones Regularium et Privilegia eorum invalidavit ac potestati Episcoporum eos subegit. Decr. Viennae 11 Sept. 1782. Insuper Gubernium, trutinatis Statutis Generalibus et Provincialibus, in eorum multis observantiam limitavit, multa abolevit, charta alba cooperuit etc. Decr. 12 Oct. 1782.

Duae intermediae Congr. Defin. celebratae sunt. Prima Vielicii die 15 Julii 1781 et altera Cracoviae die 7 Aug. 1782, in quibus multa saluberrima pro conservanda regulari disciplina stabilita sunt. Obiit Pinczoviae 11 Oct. 1792.

49. A. R. P. Nepomucenus Wielowiejscius (Wielowiejski) in Cap. Solecii die 29 Sept. 1783 sub praesidentia A. R. P. Laurentii Karniewscii (Karniewski) Prov. Marianae in Prussia Pater, Ex-Minister et Commiss. ac Visitator Generalis electus fuit antea Def. Prov. act. S. T. L. Congregationem primam intermediam Cracoviae die 25 Iulii 1784 et secundam Stopnicii die 3 Julii 1785 celebravit.

50. A. R. P. Joachimus Majkievius (Majkiewicz) sub praesidentia A. R. P. Antonii Hutter S. T. L. Def. Provinciae Roxolanae, in Cap. Stopnicii die 2 Julii 1786, electus. Vir profundae humilitatis et pietatis, Guard. Conv. Glivicensis, Magister Novitiorum S. T. Mist. in Conventu Stopnicensi. Primam Def. Congregationem celebravit Pinczoviae die 15 Julii 1787, et secundam Cracoviae die 29 Junii 1788. Obiit Stopnicii die 3 Aprilis 1803. Vir meritis, pietate, zelo, exemplaritate, virtutibus conspicuus.

51. A. R. P. Nepomucenus Wielowiejscius (Wielowiejski) 2.° sub praesidentia A. R. P. Epiphanii Garbovscii (Garbowski) Custodiae Russiae Polonae Ex-Custodis, S. T. L. in Capitulo Stopnicii die 2 Julii 1789 Definitor in Provincialem electus est. Primam Congregationem Definitorialem Glivicii die 2 Julii 1790; secundam autem Sandomiriae die 2 Julii 1791 celebravit.

Digitized by Google

52. A. R. P. Christophorus Dobrakovscius (Dobrakowski) electus sub praesidentia A. R. P. Ignatii Warszawscii (Warszawski) Custodiae Russiae Polonae ex-Definitoris ac Guardiani act. Dedercaliensis, in Capit. Sandomiriae die 24 Junii 1792. Primam Congr. celebravit Pinczoviae die 24 Junii 1793, secundam Pilicii die 24 Junii 1794. Obiit Pinczoviae die 10 Januarii 1801. Vir meritis pietate, exemplaritate vitae, doctrina ac zelo observantiae seraphico plenus.

53. A. R. P. Alcantara Wierzbiccius (Wierzbichi) electus sub praesidentia A. R. P. Sigismundi Mezenscii (Mezenski) Custodiae Russiae Polonae ex Custodis Regiminis, in Cap. Pinczoviae die 29 Junii 1795. Primam Congregationem celebravit Cracoviae 19 Junii 1796 et secundam Pinczoviae die 25 Junii 1797. Obiit die 7 Novembris 1809 Sandomiriae.

54. A. R. P. Eustachius Adamovscius (Adamowski) electus sub praesidentia A. R. P. Christophori Dobrakovscii (Dobrakowski) Ex-Ministri hujus Provinciae, in Capitulo Pinczoviae 25 Junii 1798 celebrato. Primam Congregationem Stopnicii die 30 Junii 1799 celebravit; et secundam 13 Junii 1800 in Conv. Sandomiriensi. Fuit Magister Novitiorum, Custos Provinciae, S. T. L. Cracoviae die 22 Augusti 1801 obiit.

55. A. R. P. Nepomucenus Vieloviejscius (Wielowiejski) 3.° electus sub praes. A. R. P. Joachimi Maykievicii (Maykiewicz) Ex-ministri hujus Provinciae in Cap. Stopnicii die 2 Julii 1801. Primam Congr. in Conventu Stopnicensi die 20 Junii 1802 celebravit. Anno 1803 A. R. P. Nepomucenus Min. Provincialis lethali a Deo percussus est infirmitate duorum ultra mensium cum inexplicabilibus pedis dextri doloribus agnoscens se impotentem et incapacem ad satisfaciendum oneri et muneri suo ministeriali, resignationem Officii sui per Litteras ad manus Rmi Commissarii Generalis totius cismontanae familiae, Hilarii de Monte Magno, transmisisset die 19 Martii 1803 committendo interim regimen Provinciae A. R. P. Joachim Maykovio, primario Patri Provinciae et tertia die post hoc i. e. 21 Martii 1803, fatis cessit Cracoviae cum ingenti moerore, dolore et planctu non solum totius orphanae Provinciae, sed etiam optimorum Benefactorum nostrorum qui eum propter summam religiositatem, affabilitatem, exemplaritatem vitae ac alias naturae et gratiae dotes specialissime venerabantur. Et dum A. R. P. Joachimus juxta statuta cogitat convocare V. Definitorium ad electionem Vicarii Provincialis, post aliquot dies aegrae suae valetitudinis vehementibus ventriculi doloribus angustiatus, die 3 Aprilis ultimam vitae periodum finivit Stopnicii 1803, omnibus Sacramentis munitus tempestive. Regimen Provinciae devolutum fuit in personam A. R. P. Alcantarae Vierzbicii (Wierzbicki) subsequentis Patris Provinciae qui ad Conv. Stopnicensem pro die 20 Aprilis 1803 V. Definitorium ad electionem Vicarii Provincialis convocat; in qua Congregatione:

A. R. P. Josephus Mecinscius (Mecinski) Custos Prov. act. sub praesid. A. R. P. Alcantarae Vierzbicii (Wierzbichi) in Vicarium Provincialem electus est 20 Aprilis 1803 Stopnicii. Facta electione Vicarii Provincialis tradidit illi sigilla qua rite et canonice electo, ac confirmato Superiori suo praesens Definitorium una cum Communitate Stopnicensi praestitit obedientiam et soluta est praesens sessio. A. R. P. Josephus Mecinscius (Mecinski) meritissimus in Provincia Pater, Praedicator egregius, auctor Concionum valde famosus. Ultimam diem vitae suae Cracoviae 19 Decembris 1814 anno clausit.

56. A. R. P. Josephus Drochojovscius (Drochojowski) electus sub praeside A. R. P. Alcantarae Vierzbicii (Wierzbicki) Prov. Pater, S. T. L. emer. exemplaritati virtutum conspicui; quia leges civiles prohibebant ex aliena Provincia visitatores conducere et quidem electus in Cap. Stopnicii die 2 Julii 1804. Primam Congreg. Definit. celebravit Stopnicii die 23 Junii 1805. Diebus cujus facta est unio Conventuum orientalis Galiciae nempe: Visnensis, Ravensis, Kryloviensis et Bukaczoviensis, cum Provincia Min. Poloniae. Qua de causa ad instantiam Regiminis et Episcoporum Leopolitani et Premislien. hoc anno Congregatio Defin. secunda non intermedia sicut decebat, sed Capitulum Provinciale celebratum fuit; ut acta Provincialatus A. R. P. Josephi Drochojewski et A. R. P. Felicis Fanovscii (Fanowski) testantur. Josephus Drochojevscius mortuus est Cracoviae d. 13 Decembris 1811.

(Continuabitur)

—

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

CAP. XIX (LXV)

(Continuatio)

Quamquam autem Lucas percuperet, ut ex instituto Collegii Fratres diligentissime litterarum studiis incumberent, sic tamen id factum voluit, ut regularis et Recollectae domus ritibus, aut officiis nihil inde decideret, quae vel professionis Regula, vel generalia Ordinis statuta decernunt, propterea domesticarum constitutionum caput, quo studiorum ratio praescribitur, ita orsus est: *Studentes ita studiis incumbant, ut pietati magis; nec devotionis spiritum extinguant, tempus quod studiis conceditur, iis impendant; orationis vero tempus, orationi et non aliis.* Ita Lucas Waddingus, ut usu vitae suae, sic in aliorum gubernio usus est regula, quam sanctus Pater noster Franciscus sancto Antonio Ulyssiponensi sacram Theologiam Fratribus praelecturo, et alibi saepius aliis, qui studiorum curam haberent, praescripsit. Proinde Lucas tametsi Urbani VIII Pontificis in nostros ubique proclivi benignitate illi oblatum fuerit,

Digitized by Google

ut Fratres sancti Isidori, utpote Collegii ad litterarum studia pro Catholicae fidei negotio fundati, ab Officio divino in Choro cantando liberi omnino, et immunes essent eo penso horarum, quas Ordinis leges aliis conventibus, vel sacri Canones conventualibus Ecclesiis constituerunt; nihilominus retento nomine et re Collegii, iis tantum contentus favoribus, per quos Fratres a studiis aliisque domesticis exercitiis non distraherentur, reliquam Religionis disciplinam a Collegialibus integre observari voluit, praesertim quae ad publicum orationis tam vocalis quam mentalis cultum pertinent; indecorum existimans, eos magno studio quotidianis precibus non insistere, qui precum praesertim intuitu quotidianis fidelium largitionibus aluntur. Et sane religiosam juventutem ad Chori et alia religiosae communitatis exercitia professam, absque his ritibus usuque officiorum recte educari posse, Lucae semper paradoxum fuit.

Imo vero quod alibi fit, ut Fratres litterarum studiis intenti, per vices inserviant Choro, ita ut qui nocturnis horis intersunt a diurnis excusentur, hoc ille in Collegio sancti Isidori nunquam admittere voluit, idque absque ullo detrimento studiorum: sic enim diei noctisque horas in singula exercitia distribuit, ut ordo ab ipso positus, quamdiu observatus fuerit, nulli exercitio, non somno, non religiosae animi relaxationi satis temporis defuturum sit; cum ex adverso experientia nos docet, si quis illum transgreditur huic non satis temporis, vel tranquillae mentis illo die ad ullum opus exsequendum suppeteret. Nec fructuosius unquam floruerunt studia Collegii, quam dum ille rigorosissime servabatur. Genesis quaedam est ab abundantia temporis et otii ad confidentiam semper futurae opportunitatis, a confidentia ad negligentiam, a negligentia ad indigentiam, atque hinc denique ad nihilum. Deinde ne error aliquis in Officio divino publice celebrando accideret, exacte servari curabat Lucas, ut singulis diebus a prandio, dato signo campanae, omnes Chori ministri convenirent, et quisque partem suam officii sequentis diei praevideret et praelegeret; quod sancti Bonaventurae exemplo suadebat, qui cum tantus esset Ecclesiae Doctor et in sacris ritibus optime versatus, quidquid tamen in publico legere vel canere debebat, id totum prius apud se privatim praevidisse legitur.

Neque vero solos illos, qui Breviarii Romani ritibus obligantur, hac districtione continebat Lucas, sed Laicos Fratres, quos omnibus communitatis, non scholasticis exercitiis, praesertim tam orationi mentali, quam nocturnis diurnisque Chori horis in Choro assistere faciebat: nec ulli labores aut laborum fatigatio eos ipsi excusare sufficiebat, praeter tales, qui eadem ipsa orationis hora incommutabiliter subeundi essent; in hoc etiam observans normam Seraphici Patris, qui hujusmodi Fratrum laboribus modum his verbis posuit: *Fratres illi, quibus gratiam dedit Dominus laborandi, laborent fideliter et devote, ita ut excluso otio, animae inimico, sanctae orationis ac devotionis spiritum non extinguant, cui debent cetera temporalia deservire.* Praeterea Beatissimae Virginis parvum Officium, quoniam in communi Choro, nonnisi diebus in Breviario Romano constitutis ab omnibus recitatur, saltem a junioribus tam novitiis, quam professis nunquam intermitti permittebat, quin singulis diebus post finitum canonicum Officium, abeuntibus aliis, ipsi simul cum suo Magistro totum persolverent. Deinde singulis diebus a prandio statim, post actas in Templo gratias, ad culinam pergitur et lotioni patellarum assistitur, a qua nemo non legitime impeditus excusatur, et interim recitantur Psalmi aliaeque preces pro vivis defunctisque benefactoribus. Statui quoque ab initio curavit Lucas, et continuo deinceps observari antiquissimum Ordinis morem, sed non passim nunc observatum, ut diebus Veneris post Completorium recitentur Deiparae preces, quas *Benedicta* vocamus, ac singulis Sabbatis, solemniori officio non impeditis, habeatur Missa solemnis de Immaculata ejusdem Virginis Conceptione. *Et quoniam sancta et salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur,* Lucas noster juste et religiose de resurrectione cogitans ab initio pariter statuit, ut praeter varia Defunctorum officia, quae per annum fiunt, singulis diebus Lunae, similiter non impeditis, mane finitis horis, omnes ad publicum Sacrum pro Defunctis benefactoribus cantandum conveniant. Et quod Statuta generalia decernunt stricte observabat, et invigilabat, ut alii domus Guar-

Digitized by Google

diani, nunquam omitterent, quod pro singulis nostrae Provinciae Fratribus ubicumque terrarum decedentibus, quamprimum nuncius obitus adveniebat, tot legerentur Sacra, quot essent Sacerdotes Guardiano subditi, sive isti domi essent, aut sani, sive infirmi, vel absentes.

Denique non contentus Lucas perpetuis his et quotidianis utriusque orationis exercitiis, ulterius etiam Collegii legibus caveri curavit, et exacte hactenus observari, ut Religiosi studentes constitutis diebus bis in anno, hoc est a festo sanctae Luciae ad Nativitatis Domini, et a Dominica Passionis usque ad Dominicam Resurrectionis sanctiori recessui vacarent, quibus diebus, nec sibi mutuo, neque cum aliis etiam domesticis loqui licet: et in tota domo singulare et perpetuum debet esse silentium. Habent autem ex Patribus aliquem iisdem legibus obstrictum, ipsis ac sibi exercitandis praefectum, qui singulis diei horis singulae religiosae perfectionis exercitia praescribit ac dirigit, eorumque rationem a singulis requirit. Omnibus enim certa diei hora insimul convenientibus, Praefectus brevi sermone, et quam fieri potest submisso spiritus fervorem nutrit, nunc hunc, nunc illum, de exercitii profectu interrogat, et breve responsum ipse prosequitur, singula in communem omnium aedificationem convertens, variosque proficiendi modos, eorumque impedimenta, atque horum remedia exponit. Concurrunt etiam omnes cum reliqua communitate ad actus omnes, qui non alium sermonem, quam preces, aut sacram lectionem requirunt, et ad mensam communem: sed hic mortificandi magis, quam reficiendi, qui bolum ori porrectum tacitis lacrymis condiunt, qui spiritu Dei pleni, quandoque abstinent omnino, qui genibus flexis e nuda humo panem siccum et frigidam aquam ad victum suscipiunt, qui se saturant flagris, aliisque castigationibus in Ordine nostro consuetis. Nec etiam si dissimulent, possunt tamen celare quod gustent, et videant in his exercitiis quam suavis sit DOMINUS. Ea demum absolvunt pia peregrinatione, qua omnes simul cum Praefecto procedentes, Scalae Sanctae gradus flexis poplitibus ascendendo, CHRISTI in eis vestigia venerantur: deinde Lateranensis Basilicae Sanctuaria visitant ac demum redeuntes, CHRISTI Cunabula et Beatissimae Matris Sacellum, Sanctorumque reliquias in Basilica Liberiana, fusis precibus, honorant in DOMINO laetantes; quod praeter alios ejusmodi exercitiorum fructus, vere confidant se lucratos illas indulgentias, quas Romani Pontifices, tum ipsa tot dierum exercitia prosequutis, tum illa Sanctuaria devote visitantibus concesserunt; adeoque se ad sacras solemnitates Natalium DOMINI, et Paschae Resurrectionis ejus rite celebrandas religiose dispositos esse.

Ut insuper ad totius anni decursum feliciter currendum speciali praesidio juvetur unusquisque, et in omni casu advocatum haberet in coelo, Lucas ab initio morem induxit, semper deinceps observatum, quod ipso primo cujusque anni die post coenam, sacro et solemni ritu, proponerentur schedulae, in quibus describuntur nomina Sancti vel Sanctae quos Religiosus toto anno peculiariter colat; deinde certa virtus, cui praecipue studeat, adscripta cujuspiam Sancti Patris, aut Sacrae Scripturae sententia, qua ad ejus virtutis cultum incitetur: et ex his coram positis quilibet flexis genibus schedam, quae prius occurrit, tanquam sorte sibi sumit, deinde Ministro sacris induto publice legendam praebet, quatenus etiam verecundia magis accendatur ad ejus virtutis studium, quam omnes norunt ipsum toto anno specialiter profiteri. Jejunia vero, ut nulli privato, discreta et rara, pro cujusque devotione, prohibita sunt, sic nulla ex instituto Lucae indicta praeter omnes Immaculatae Virginis vigilias, et quadragesimam illam, quam S. Franciscus, impertita jejunantibus benedictione, nobis commendavit, quam communitas S. Isidori in omni rigore servat, nisi gravis aliqua causa dispensationem postulet.

(Continuabitur)

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

ANONYMUS Min. Obs. — *Ricordo* du Pélerinage Franciscain à Rome, Assise, etc. à l'occasion du Jubilé sacerdotal de sa Sainteté

Digitized by Google

le Pape Léon XIII, par le Directeur du Pèlerinage. — Vanves, près Paris, Imp. Franciscaine Missionnaire, Route de Clamart, 16. In 26, pag. 207. — Le volume 1, 75.

P. Antonius Zuavo, Min. Obs. — Novena dedicada al glorioso Taumaturgo S. Antonio di Padua: Compuesta por el P. Antonio Zuavo, M. O. de la Serafica Orden, y misionero de la santa Custodia de Jerusalem. — Bolivia-Tarija 1891. — Imprenta de « *El Trabajo* » Por Aurelio Nieva. In 32, pag. 48.

P. Chrisogonus Majar, Ref. Prov. S. Crucis in Carniolia et Croatia. — Edidit lingua croatica librum, qui inscribitur « Svetiste Majke Božje na Trsatu » i. e. « Sanctuarium Matris Dei Tersatense ». In eo enarrantur: translatio sanctae domus B. Mariae Nazaretho Tersatum et hinc Lauretum, et ceterae posthaec hujus sanctuarii historiae, in primis favores a Sancta Sede eidem impensi, et gratiae per intercessionem B. Virginis fidelibus collatae; interpositis 32 imaginibus enarrata clarius illustrantur. Adjunguntur piae preces et devotae cantiones in laudem « Matris Gratiarum » compositae. 1890.

P. Gonzalvus a Reeth, Min. Cap. — Manuale Theologiae Dogmaticae, quod in usum studiosorum elaboravit Fr. Gonzalvus a Reeth, Ordinis Frat. Min. S. Francisci Capucinorum, Prov. Belgicae Definitor ac S. Theologiae Dogm. Lector. — H. et L. Casterman, Summi Pontificis et Episcopatus Tornacensis Typographi. Tornaci, 1890. — Parisiis, Libraria internat. catholica, via vulgo Bonaparte, 66. — Lipsiae, apud L. A. Kittler, mandatarium, via Sternwartenstrasse, 46. — Volumina 2 in 4, pro libellis 8, 50. Tomus I, pag. 540; tomus II, pag. 454.

P. Marcellinus a Civetia, Min. Obs. — Nel Trentesimo dalla morte del Rmo P. Giuseppe M. Larroca, Maestro Generale dell'Ordine de' Predicatori. Orazione funebre detta nella Ven. Chiesa di S. Maria sopra Minerva il dì 9 Febbraio 1891 dal P. Marcellino da Civezza, M. O. — Roma, Tip. Artigianelli di S. Giuseppe, Via Monserrato, 149 — 1891.

P. Paulinus Bufalieri, Min. Obs. — La Basilica Apostolorum e la Critta Apostolica dell' Appia. Ragionamento del P. Paolino Bufalieri da Montecelio, Min. Oss. — Roma, Tipografia Guerra e Mirri, 1891. In 16, pag. 30.

V.

NECROLOGIA

Provincia de Observantia Divi Bernardini in Aprutiis, die 25 Novembris anni transacti, magno affecta fuit dolore propter inopinatam mortem R. P. Augustini de Liberato, actualis Definitoris. Pater amantissimus ortum habuit ex honestis divitibusque parentibus Gypsi, perillustris Theatinae Dioecesis oppidi, die 10 Maji 1823. In Baptismo Justini nomen illi fuit. Et in aetate duodeviginti annorum, ducente Spiritu, Ordini nostro nomen dedit in Conventu SS. Annuntiationis apud Ursuneam: ubi, tyrocinio pie sancteque peracto, vota solemnia emisit et Deo patrique nostro Francisco peramanter se obstrinxit. Missus postea, studiorum causa, Palenam et Anxanum, formam Instituti sui ex animo se exhibuit; sacerdotio insignitus, studiorum curriculo expleto, multis in Coenobiis nostris Superior efficitur et semper pater suorum visus est. Maxime autem adlaboravit in erigendo coenobio Sanctae Mariae Boni Consilii apud Castrum-Frentanum. Quod certe, opera praecipue sua, extruitur; ubi nocturno diurnoque labore praesto semper aderat. Anno vero 1860 morabatur ex obedientia, una cum Fratre germano A. R. P. Bernardo e Gypso, Lectore Jubilato et Ex-Ministro Provinciali, in Conventu Lamae in Pelignis; ibique, calamitosis illis temporibus, sua dexteritate, prudentia, et benevolentia qua apud omnes pollebat, multos nobiles loci ipsius, qui amore erga neapolitanum Gubernium accusabantur, e periculo certae mortis liberavit. Postea e conventu pulsus, non otiosum se praebuit; sed multis in locis officium Vice-Parochi cum laude omnium tenuit. Tandem anno 1878 revocatus in coenobium S. Bernardini apud Camplum, in dioecesi Apru-

Digitized by Google

tina, post 12 annos in virtutibus laboribusque religiosis exactos, diem obiit supremum, ibique in osculo DOMINI obdormivit. O amantissime Pater, fruere nunc DEO in coelo, pro cujus gloria maxime in hac lacrymarum valle adlaborasti!

R. I. P.

Frater HYACINTHUS A MARTINA, Laicus Professus Reformatae Provinciae Lyciensis, ortus anno 1816. — Anno 1851 uti collector eleemosynarum pro Terra Sancta Commissariatui Neapolis addictus est.

Indolem nactus vere placidam, benignam, solo visu, in quo refulgebant animi simplicitas et candor, omnium animos ad se devinciebat. — Zelantissimus ac indefessus in obeundo collectoris munere, quod per quadraginta annos omnium admiratione et exemplo laudabiliter exercuit.

Gravi pulmonario morbo correptus, Sacramentis pie devoteque susceptis, obiit in osculo DOMINI die 15 Febr. 1891.

R. I. P.

Frater PAULINUS A CARAMANICO, Laicus Professus Observantis Provinciae S. Bernardini in Aprutiis, ortus die 26 Sept. 1826. — Anno 1863 profectus est Jerusalem, inde valetudinis causa redire coactus, Superiorum jussu ad Commissariatum Neapolis, in servitium Terrae Sanctae se contulit anno 1872.

Ob singulares et eximias dotes, quibus praeditus erat, Fratres nedum, sed et saeculares quotquot illum agnoscebant, ejus amore capti erant. Tanta inerat ei familiaritas, ut omnes cum ipso conversari in deliciis haberent. In secundis aeque ac adversis ita DEI voluntati se conformabat, ut etiam extrinsecus id pateret ob illam quam praeseferebat vultus hilaritatem, quae certo significabat animi sui dulcedinem et aequitatem. Charitate erga omnes flagrabat, praesertim erga Fratres infirmos, pro quibus et medelas conficere et illis praebere maxime satagebat, et erga Religiosos Missionarios, quos comitari ac utcumque juvare valde gestiebat. Cum Superioribus nedum, sed et aequalibus et inferioribus semper humilem se praebuit, et objurgationes omnes sine questu, imo libens pertulit. Patientia vero summa toleratis diutinis doloribus quibus afflictabatur, eorum causa non plus quam tres vel ad summum quatuor horas in lecto manere potuit. In omnibus pene artibus expertus, solo nutu sui Superioris, cui erat summopere dilectus, totam civitatem lustrabat ad mandata explenda.

Die 27 Februarii 1891 morbo pulmonario violentissime correptus, die sequenti mortem sibi imminere praesentiens, confessarium accivit, et sacramentali confessione persoluta, cum ob frequentem excreationem nequisset recipere sacrosanctam Communionem, maximo omnium dolore hora 5. p. m. placidissime obiit.

R. I. P.

P. ANDREAS A FRAGNETO, Ref. Prov. S. Angeli filius, anno 1812 natus est, die 31 Augusti. Tyrocinio in Ordine expleto, religiosa vota nuncupavit die 26 Junii 1837. Anno 1847, occasione visitationis Ministri Generalis Aloysii a Laureto, licentiam obtinuit ad Missiones pergendi. Romam accitus, linguarum studio vacavit et in Albaniam missus est, ubi usque ad annum 1853 allaboravit. Deinde ad Missiones Superioris Aegypti destinatus, *ad hanc regionem* se contulit, in qua animarum saluti ac propriae perfectioni strenue incubuit. Die tandem septima Februarii nuper elapsi, longa infirmitate patienter tolerata ac Sacramentis pie receptis, animam suam DEO exhalavit.

R. I. P.

Nihil obstat

FR. ALOYSIUS, MIN. GEN.

SACERDOS HENRICUS LANZETTA, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Aprilis 1891.

SUMMARIUM: *Communicationes Curiae generalis.* — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: *Breve Summi Pontificis, quo Festum S. Joseph sub utroque praecepto celebrandum est in regionibus Pedemontanis, Liguriae, Sardiniae et Longobardiae.* — Ex S. Congr. Episc. et Regul.: *De manifestatione conscientiae etc. Epistola, quae cum noto Decreto ad Ordinarios missa est.* — Ex S. Congr. Concilii: *Ex infamia juris irregulares fiunt duellantes eorumque patrini in duello, quod fieri solet inter alumnos Universitatum Germaniae.* — Ex S. Rit. Congr.: *Indulgetur ut deinceps Processus, gallico idiomate exarati, prout jacent valeant admitti.* — Ex S. Poenitentiaria: *De poenitentia in dispensationibus matrimonialibus praecepta.* — II. ACTA ORDINIS: *Decretum erectionis Recollectae Provinciae in Anglia.* — *Capitula Provincialia nuper celebrata.* — *Synopsis indulgentiarum in commodum Fratrum Ordinis nostri (Contin.).* — III. VARIA: *Brevis conspectus Kalendarii pro anno Domini 1892.* — *Series Praelatorum Ref. Prov. Poloniae (Contin.).* — IV. BIBLIOGRAPHIA. — V. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS.

1. — Multi Provinciales Ministri, Rmi P. Generalis mandato obtemperantes, de quo sermo fuit in fasciculo Januarii proxime elapsi, (pag. 1), elenchum Provinciae typis impressum ad Curiam Generalem transmiserunt; alios vero qui nondum responderunt, denuo exhortamur ut praefatum elenchum, juxta formularium singulis transmissum, sine mora mittere velint.

2. — Ad normam Constitutionum Generalium N.° 493, monentur omnes, quod « nulli Fratri licet facultates aut Indulta per Agentes Ordini extraneos procurare. Illi qui hoc facere ausus fuerit, usum facultatis obtentae prohibemus ». Omnes igitur, qui ad Sanctam Sedem recurrere debent, ad respectivum Procuratorem Generalem litteras dirigant.

3. — Rmus P. Minister Generalis ab Urbe discessurus, ad nonnullas Ordinis Provincias visitandas, singulorum Fratrum precibus semetipsum ac negotia in bonum Ordinis tractanda enixe commendat.

Digitized by Google

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

Breve quo Festum S. Joseph sub utroque praecepto celebrandum est in regionibus Pedemontis, Liguriae, Sardiniae et Longobardiae.

LEO PAPA XIII

Ad perpetuam rei memoriam.

Quod erat maxime optandum, ut nimium apud omnes quibus continetur Italia regiones dies sacer Sancto Josepho immaculato Deiparae Sponso tanta cultus observantia ageretur, quanto apud eas omnes studio in Eumdem Sanctum pietas colitur, id optima opportunitate per hos ipsos dies Nobis datum esse laetamur. Supplices enim a Venerabilibus Fratribus Pedemontis, Liguriae et Sardiniae Episcopis perlatae sunt ad Nos litterae, quibus ipsi votorum etiam cleri populique interpretes petunt a Nobis, ut dies undevigesimus mensis Martii memoriae Sancti Patriarchae recolendae addictus, quemadmodum in aliis Italiae regionibus, ita in suis Dioecesibus sub duplici praecepto celebretur. Laeto quidem animo lubentique excepimus ea vota, quae cum digna sunt pietate rogantium, tum diutino desiderio Nostro apprime respondent. Siquidem vestigia sequuti Decessoris Nostri sanctae memoriae Pii PP. IX, qui singulari studio cultum Sancti Dei Genitricis Sponsi provexit, Illumque coelestem totius Ecclesiae Patronum designavit, Nos die VIII Kalendas Septembris anno MDCCCLXXXIX datis ad universum orbem Apostolicis Litteris, Christianos omnes ad fovendum in se augendumque erga castissimum Deiparae Sponsum piae mentis affectum, Ejusque cultum ubique magis dilatandum efficacibus verbis cohortati sumus. Iis vero hortatibus praeceptisque Nostris tanta animorum alacritate ubique locorum obtemperatum est, ut luculenter apparuerit quanta et quam penitus insideat in Christianorum animis erga Sanctum Patriarcham pietas, et quantam in coelesti Illius patrocinio spem universi reponant. Excitatis ita ubique pietatis studiis, auctoque fervore, sibi quidem deesse non poterant Itali, apud quos non minus certe quam apud ullam ex gentibus ceteris in Sanctum Josephum pietas viget et floret. Ex hoc evenit ut, nulla habita ratione regionum, nunc per Italiam totam ex ipsa populorum voluntate pari Sancti Josephi cultui instituendo solerter detur opera. Certe nulla pietatis, nulla christiani cujuslibet officii debet esse laus, quam sibi prae ceteris gentibus adipisci non contendant regiones Italiae, in qua Deus singulari beneficio et Sedem sui in terris Vicarii, et divinae veritatis cathedram, et catholicae unitatis centrum collocavit. Nos, qui dum populos universos et singulos paterna benevolentia pariter complectimur, singulari caritatis sensu ad Italos respicimus, spem bonam fovemus fore ut novum hoc pietatis pignus, quod in supra dictis regionibus Beato Mariae Virginis Sponso tribuendum est, acceptum Illi sit, cui defertur, iis vero qui deferunt fructuosum. Nihil enim est difficilius hisce temporibus ad servandum patrimonium fidei, et ad vitam christiane agendam efficacius, quam patrocinium sancti Josephi demereri, atque adeo gratiam Mariae Dei Matris castissimi sui sponsi clientibus conciliare. Quare admotis ad Nos precibus votisque benigne obsecundare volentes, moti suffragiis Sacrorum Antistitum, qui supra memoratis Dioecesibus praesunt, Apostolica Auctoritate Nostra, harum Litterarum vi, praecipimus, decernimus ut dies undevigesimus mensis Martii memoriae Beatissimi Patriarchae Josephi recolendae sacer, in omnibus et singulis Pedemontis, Liguriae, Sardiniae nec non Longobardiae regionibus in dierum festorum numero rite censeatur. Propterea christiani omnes, quum Sancto Missae Sacrificio adesse, tum ab iis operibus, quae servilia dici solent, abstinere praecepto debent. Non obstantibus, quamvis speciali atque individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur, ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die III Martii MDCCCXCI, Pontificatus Nostri anno Decimoquarto.

M. Card. Ledochowski.

—

Digitized by Google

EX S. CONG. EPISC. ET REGUL.

DE MANIFESTATIONE CONSCIENTIAE ETC.

EPISTOLA

Quae cum noto Decreto ad Ordinarios missa est.

Perillustris ac R.me Domine uti Frater.

De mandato SSmi D. N. Leonis PP. XIII praesentibus litteris adnexum transmitto Amplitudini Tuae Decretum, jussu ejusdem Sanctitatis Suae ab hac Sacra Congregatione Negotiis et Consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita nuper latum, quo manifestatio conscientiae, quocumque nomine veniat, omnino prohibetur, tum pro Monasteriis Monialium, etiam Votorum solemnium, tum pro Institutis Votorum simplicium utriusque Sexus, iis dumtaxat virorum Institutis exceptis natura ac regimine prorsus Ecclesiasticis.

Declarationes insuper et dispositiones dantur de moderatione communionum, et de confessariis extraordinariis facilius concedendis.

Ad hoc autem Sanctitas Sua Mihi commisit Amplitudini Tuae, uti Metropolitae, praefatum Decretum transmittendum, ut illius exemplaria cum Episcopis ab eadem Amplitudine Tua dependentibus communicare curet; qui vicissim cum singulis Superioribus ac Superiorissis Monasteriorum piarumque Domorum respectivarum Dioecesum, ejusdem Decreti exemplaria communicent. Praecipit denique Sanctitas Sua omnibus Locorum Ordinariis ut enunciati Decreti plenam exequutionem sedulo diligenterque vigilare et procurare non intermittant, etiam vi specialis Apostolicae Sedis delegationis.

Haec erant a Me significanda atque declaranda Amplitudini Tuae, cui omnia fausta deprecor a Domino.

Amplitudinis Tuae

Romae die 20 Januarii 1891.

Addictissimus uti Frater
J. Cardinalis Verga, *Praefectus.*
Fr. Aloysius Epus Callinicen., *Secretarius.*

—

EX S. CONG. CONCILII

Ex infamia juris irregulares fiunt duellantes, eorumque patrini in duello, quod fieri solet inter alumnos Universitatum Germaniae.

WRATISLAVIEN. — IRREGULARITATIS.

Episcopus Wratislaviensis, his litteris nuper ad S. Sedem recurrit: « Exponitur humillime Sanctitati Vestrae ex parte devotorum illius oratorum Henrici Bienau, Edmundi Hotthoff, Francisci Forsche, Joseph Golenia, Bernardi Joppich, Antonii Bugiel, Dioecesis Wratislaviensis sub ditione borussica in Seminario meo clericali degentium, quod ipsi sacra tonsura et Ordinibus summopere cupiunt initiari. Sed quoniam dicti oratores, in Universitate litterarum Wratislaviensi quondam studiosi, duellorum complices exstiterunt, nempe Henricus Bienau semel duellum perpetrando, et centies quinquagies vel cooperando vel spectando; deinde tanquam spectatores Josephus Golenia semel, Franciscus Forsche bis, Edmundus Hotthoff et Bernardus Joppich pluries, Antonius Bugiel denique quater vel quinquies ad monomachiam provocando vel provocationem acceptando, omnes irregularitate irretiti videntur. Attamen quaestio exorta est, utrum ex defectu famae secundum S. Conc. Trid. 24, cap. 19, De ref., an ex defectu lenitatis irregulares sint. In tali enim casu hucusque, secundum communem opinionem et usum in civitate ac Dioecesi Wratislaviensi vigentem, defectum lenitatis abesse statuebatur; cum duellum, ut fere his temporibus inter Universitatis studiosos committitur, ludus potius temerarius vitaeque periculo carens, quam res magni momenti existimetur, et spectatores mera curiositate, non consensu plerumque adducti sint. A defectu lenitatis absolvendi Sanctitas Vestra, ut praedecessoribus meis, sic mihi quoque facultatem die 13 Junii a. pr. benignissime impertita est. Sed ut in hac re in posterum quodvis dubium tollatur, Sanctitati Vestrae humillime supplico, ut Ipsa gratiosissime velit declarare, a quanam irregularitate in tali casu dispensandum sit ».

Unde propositum fuit diluendum

Dubium: An, a quibus et ex quonam titulo irregularitas contrahatur, quando duellum

Digitized by Google

ea ratione committitur, qua his temporibus inter Germaniae Universitatis alumnos fieri solet in casu?

Resolutio. Sacra Cong. Concilii, re disceptata sub die 9 Augusti 1890, censuit respondere: *Affirmative, a duellantibus eorumque patrinis, ex infamia juris.*

Ex quibus colliges:

I. Irregularitatem quoad Ordines suscipiendos aut in eisdem ministrandum enasci vel ex defectu lenitatis vel ex infamia juris.

II. Ex defectu lenitatis irregularitatem enasci quoties humanus sanguis, juste vel in bello vel in causa capitali, funditur, effectu sequuto.

III. Ex infamia juris irregulares fieri duellantes, eorumque patrinos; qui ideo Ordines sacros suscipere prohibentur, absque dispensatione pontificia.

IV. Duellum proprie dictum esse pugnam initam inter duos vel plures in pari numero, privata auctoritate, vel ex condicto, statuto loco et tempore cum armis ad occidendum sive graviter vulnerandum aptis, cum periculo occisionis, mutilationis, vel vulneris.

V. Ex jure pro duello habetur et duelli poenis subjicitur, pugna illa in qua tantum sit periculum vulneris; quaeque initur cum pacto de dirimendo certamine, cum primum alteruter vulneratus fuerit, seu sanguinem fuderit.

VI. Duellis in themate omnia esse elementa, quae veris duellis conveniunt, haud dubitari posse videtur; nam effera sunt certamina, quae rectae rationi et legibus Ecclesiae repugnant ex iis motivis, ac si cum periculo occisionis aut mutilationis instituerentur.

VII. Nihil referre, ad verum duellum constituendum, an initum fuit spectaculi, ut olim, aut virtutis ostendendae causa; sed tantum requiri, ut sit singulare certamen, susceptum ex condicto, et armis lethalibus, ut duellantes et patrini censuris subjiciantur.

VIII. Ex haeresi quoque enasci infamia juris certum est; ita ut haereticorum filii irregulares habendi sint, si eorum patres in haeresi persistant, aut in eadem demortui fuerint.

—

EX S. RIT. CONGREGATIONE

Indulgetur ut deinceps Processus gallico idiomate exarati prout jacent valeant admitti.

Beatissime Pater,

Complures causarum Beatificationis et Canonizationis Postulatores, ad osculum Sacri Pedis provoluti, supplicant humillime, quatenus Sanctitas Vestra, attendens quantum apud omnes S. Romanae Ecclesiae Congregationes, usus linguae Gallicae communior in dies evaserit et facilior, dignetur indulgere, ut deinceps ita in usum et trutinam Sacrorum Rituum Congregationis cedat, ut ea quae in Processibus originalibus gallico fuerint idiomate exarata, rite valeant genuina ut jacent admitti, quin debeant cum nimia temporis jactura et expensarum onere, nec sine naevorum periculo, in alium sive latinum, sive italicum traduci sermonem. — Quod Deus etc.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, attentis ac perpensis expositis a R. P. D. Augustino Caprara sanctae Fidei Promotore, dispensationem a versione e gallico idiomate Processuum, tam Ordinariorum quam Apostolicorum, nec non jurium, quae *illis adjecta* fuerint pro singulis casibus, *cum opportunis* facultatibus remisit prudenti arbitrio Emi Cardinalis Sacrae Rituum Congregationis Praefecti, audito prius Sanctae Fidei Promotore. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19 Januarii 1891.

C. Card. Aloisi-Masella, *Praef.*

Vincentius Nussi, *Secret.*

—

EX S. POENITENTIARIA

De poenitentia in dispensationibus matrimonialibus praescripta.

Eminentissime Princeps

Infrascriptus Nicotrien. et Tropien. Ordinarius, pro quiete et pace conscientiae suae,

Digitized by Google

Eminentiae Vestrae Revmae humiliter exponere praesumit quae sequuntur.

In dispensationibus matrimonialibus ab S. Poenitentiaria expeditis, saepe, juxta causas expositas, inseritur clausula: *cum gravi et diuturna poenitentia salutari,* et in quibusdam aliis legitur haecce praescriptis; *cum gravi poenitentia salutari.* Attenta hodie dominante corruptione, pessimaque dispensandorum voluntate, qui quidem labiis promittunt, ac deinde promissa non exequuntur, atque etiam aliquoties impotentia eorum, eo quod a mane ad Vesperam labori incumbere debeant, ut sibi victum comparent, quaeritur:

Potestne injungi poenitentia per tres tantum menses, verum pluribus per hebdomadam vicibus adimplenda, quando praescripta est gravis et diuturna, ac per unum solum mensem, cum statuta fuit gravis poenitentia salutaris, idque ad evitandum novum sponsorum peccatum, stante firma certitudine, quod celebrato semel matrimonio, jam nihil amplius curent, cum gravi propriae conscientiae damno?

Dignetur Eminentia Vestra Revma etc. — Nicoterae, 25 Februarii 1890.

Sacra Poenitentiaria, mature perpensis quae ab Ordinario Nicoteren. proponuntur, ita respondet:

In praefinienda poenitentiae qualitate, gravitate, duratione, etc., quae dispensantis aut delegati arbitrio juri conformi remittuntur, neque severitatis, neque humanitatis fines esse excedendos, rationemque habendam conditionis, aetatis, infirmitatis, officii, sexus, etc., eorum quibus poena irrogari injungitur.

Datum Romae, in S. Poenitentiaria, die 8 Aprilis 1890.

F. Segna, *S. P. Regens.*

A. Cus. Anastini, *S. P. Secret.*

II.

ACTA ORDINIS

DECRETUM ERECTIONIS

RECOLLECTAE PROVINCIAE IN ANGLIA

FR. ALOYSIUS DE PARMA

ORDINIS MIN. REGUL. OBSERVANTIAE

SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI

LECTOR JUBILATUS IN S. THEOLOGIA

JAM MINISTER OBS. PROV. BONONIENSIS

TOTIUS ORDINIS MINORUM MINISTER GENERALIS

ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS.

DECRETUM

In regimine universi Ordinis Minorum S. P. N. Francisci, ratio ministerii nostri expostulat, ut Seraphicam Familiam, quacumque ea maneat in dominatione, omni qua possimus sollicitudine, paterno prorsus affectu et providentia prosequamur, Conventibus equidem atque Provinciis legitimis Superioribus regundis, Regulari disciplina ubique excolenda, divino cultu tuendo ampliandoque, fidelium aedificatione in Spiritu Sancto totis viribus omnique studio fovenda. Inter autem officii nostri curas ea profecto adnumerari perspicuum est, ex speciali Apostolica facultate, sive Conventus de novo erigendi, sive Custodias ex Conventibus erectis, erigendisque instituendi, institutasque Provincias declarandi, prout in Domino melius expedire videatur.

Hinc cum RR. PP. Custos et Discreti Custodiae Angliae, desiderium omnium Custodiae Religiosorum satisfacturi, sub die 29 Junii 1890 enixe Nobis supplicassent, quatenus Custodia Angliae titulo Provinciae, quo per plura saecula et etiam inter atrocissimas persecutiones gaudebat, denuo benigne condecoretur; cumque aequum ac religionis amplitudini proficuum sit, ut perspectum habemus ex relatione Ad. R. P. Aloysii Lauer, ex-Def. Glis, actualis Discalceatorum et Recollectorum Procuratoris Generalis, nuperque in Anglia Com-

missarii Nostri, praedictam Custodiam ex quinque Conventibus et duabus Residentiis constitutam, in Provinciam evehere; cumque ad hoc facultas Rescripto Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium sub die 28 Januarii 1891 impertita Nobis fuerit, Nos, in Congressu diei 12 Februarii 1891, audito voto Rmi Definitorii Generalis, facultatibus Apostolicis utentes, ut supplicantibus animus augeatur ad aemulanda charismata meliora, ad splendentia pristinae Provinciae Patrum vestigia sectanda, ad Spiritum Seraphicum Ordinis Nostri magis magisque in dies concipiendum et in Anglia alacrius propagandum, eorum preces et vota exaudire et Custodiam Anglicam titulo Provinciae decorare decrevimus.

Quapropter iisdem facultatibus Apostolicis, quas superius commemoravimus, hanc circa rem, nobis communicatis, pollentes, praefatam Custodiam ex Conventibus Mancuniensi, Killarneyensi, Glasguano, Stratfordiensi, Londinensi, et Residentiis Bristoliensi ac Chilworthensi et qui in futurum erunt in Anglia, in veram et formalem Provinciam sub appellatione Provinciae Strictioris Observantiae Recollectorum Immaculatae Conceptionis B. Virginis MARIAE Angliae, erigimus, nominamus et decernimus, et ita erectam, nominatam et decretam, sancimus, declaramus et annuntiamus una cum omnibus juribus, praerogativis ac privilegiis, unicuique Ordinis Provinciae competentibus, unde ex nunc et deinceps in posterum haec nova Provincia, Ministrum Provincialem cum Custode et Definitoribus habere possit et habeat.

Deinde cum Superiorum electio juxta Ordinis Constitutiones, quoties Provinciam erigi contigerit, ad Ministrum Generalem, de consensu sui Definitorii pro prima vice sit devoluta, Nos ad Ministri Provincialis, Custodis et Definitorum electionem praefatae Provinciae devenire censuimus, sicut reapse devenimus, ac praevio consilio et consensu Rmi Definitorii Generalis canonice congregati, instituimus et elegimus ad triennium:

Ministrum Provincialem: R. Patrem David Fleming,

Custodem: A. V. P. Polycarpum Vervoort,
Definitores: Ad. VV. PP. Brendanum Butti, Franciscum Verhagen, Aidanum Mac Carthy et Cuthbertum Wood, et quidem cum omnibus facultatibus atque privilegiis, quod Ministris, Custodibus, Definitoribus juxta Ordinis Statuta competunt vel competere possunt.

Mandamus insuper, ut omnes praefatae Provinciae Patres ac Fratres, R. Patrem David Fleming tamquam legitimum Superiorem seu Ministrum Provincialem a Nobis electum teneant atque venerentur, ejusque mandatis, in iis omnibus, quae non sunt contra Regulam et animam, obtemperare satagant sub poena excommunicationis ipso facto incurrendae, sicut volumus ut dignoscant tamquam legitimos Custodem et Definitores Patres nuper electos et declaratos.

Ea tandem qua pollemus auctoritate Apostolica, omnibus et singulis Nostrae curae subjectis ad quos spectat praecipimus et mandamus, virtute sanctae obedientiae, ut Provinciae Immaculatae Conceptionis Beatae MARIAE Virginis in Anglia, quae inter Recollectas post SS. Cordis in America Septen. locum habebit, Ministrum Provincialem, Custodem et Definitores uti tales recognoscant et revereantur, quales Nos, hisce nostris litteris decernimus et declaramus, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

DEUS autem, novam Provinciam a Nobis erectam, sua Benedictione repleat, eique incrementum dare dignetur; Virgo *Immaculata* sospitet semper atque defendat; *Seraphicus* Patriarcha continua protectione custodiat.

Datum Romae e Collegio Nostro S. Antonii ad Lateranum die 12 Februarii 1891.

FR. ALOYSIUS DE PARMA,
Minister Generalis

De mandato Paternitatis Suae Rmae
F. JOSEPH MARIA A TRIDENTO
Strict. Obs. Secret. Glis.

—

CAPITULA PROVINCIALIA
Hoc anno celebrata.

V.

Custodia Recol. Immaculatae Conceptionis B. MARIAE *Virginis in Anglia, titulo Provinciae nunc decorata.*

In Congressu diei 12 Februarii 1891 a Rmo Ministro Generali et suo Definitorio rite et canonice electi sunt:

Digitized by Google

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. David Fleming.

CUSTOS PROVINCIAE

A. V. P. Polycarpus Vervoort.

DEFINITORES

A. V. P. Brendanus Butti.
A. V. P. Franciscus Verhagen.
A. V. P. Aidanus Mac Carthy.
A. V. P. Cuthbertus Wood.

—

VI.

Obs. Prov. Vallis Daemonis in Sicilia.

In Congressu Definitoriali diei 12 Martii vertentis anni, a Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Aloysius a Castrolucii.

CUSTOS VOCALIS

V. P. Ludovicus a Ficarra, ex Def.

DEFINITORES

V. P. Aloysius a Bronte.
V. P. Franciscus a S. Stephano.
V. P. Seraphinus a Melia.
V. P. Franciscus a Bronte.

—

VII.

Refor. Prov. Lycien.

Die 16 Martii 1891 rite celebratum est Capitulum Provinciae Lyciensis a S. Joseph nuncup. in Conventu S. MARIAE Hydriae, Praeside Adm. R. P. DIOMEDE A PESCOCONSTANTIO, Visitatore ac Procuratore Gli Refor. Electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Joseph. a Cisternino.

CUSTOS

A. V. P. Joannes Aloysius a Martina.

DEFINITORES

A. V. P. Alexander a Francavilla.
A. V. P. Pacificus a Martina.
A. V. P. Antoninus a Francavilla.
A. V. P. Seraphinus a S. Georgio.

—

VIII.

Refor. Prov. Siciliae.

In Congressu diei 9 Aprilis 1891 a Rmo P. Ministro Generali ejusque Definitorio electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Salvator ab Acicatena.

CUSTOS PROVINCIAE

A. V. P. Dominicus a Catania.

DEFINITORES

A. V. P. Bernardus a Messana.
A. V. P. Franciscus a Mongiuffo.
A. V. P. Marianus a Mistretta.
A. V. P. Antoninus a Roccella.

—

IX.

Ref. Prov. Vallis Neti.

A Rmo P. Ministro Generali cum suo Definitorio in Congressu habito die 9 Aprilis 1891 electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Ludovicus a Mazzareno.

CUSTOS PROVINCIAE

R. P. Angelus a Barrafranca ex Min. im.

DEFINITORES

A. V. P. Bonaventura a Castrojoannis.
A. V. P. Benedictus a Paliconia.
A. V. P. Philippus a Claramonte.
A. V. P. Bonaventura a Niscemi.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

De conditionibus pro lucrandis indulgentiis.

(Continuatio)

25. In concessionibus Indulgentiarum nonnullae pro earum consecutione generaliter apponi solent conditiones, juxta veterem praxim et intentionem Summi Pontificis concedentis, quibus non adimpletis, Indulgentiae praefatae lucrari nullatenus possunt. (Decr. 21 Martii 1820).

Digitized by Google

§ *1. De conditionibus in genere et in specie.*

26. Conditiones *generales* ad lucrandas Indulgentias tam partiales quam plenarias sex recensentur ex parte *subjecti.*

1.° Ut sit *baptizatus,* quia Ecclesiae thesaurus infidelibus dispensari nequit.

2.° Ut sit *concedentis subditus,* quia concessio Indulgentiae est actus jurisdictionis, qui solos subditos afficit. Ab Indulgentiis tamen localibus, quae adnexae sunt, v. g. Ecclesiae, Altari, Cruci etc. non excluduntur extranei, ut communis fert sententia.

3.° Ut *non sit innodatus excommunicatione majori,* quia haec privat communione bonorum spiritualium.

4.° Ut sit *in statu gratiae,* immunis scilicet a culpa gravi, saltem quando opus praescriptum completur; quia poena temporalis non potest ante condonationem culpae et poenae aeternae remitti. Optandum ergo, maximeque conandum, ut omnia opera injuncta fiant in gratia, incipiendo a Confessione.

5.° Ut habeat *intentionem, saltem generalem,* lucrandi Indulgentias. Hinc optima et valde salutaris praxis illa dicenda est ac omnibus consulenda, qua quis *quolibet mane* intentionem elicit lucrandi omnes per diem occurrentes Indulgentias. Et quia plurimae ex his applicari possunt per modum suffragii animabus Purgatorii, laudandi maxime sunt, qui alteram eliciunt intentionem applicandi Indulgentias in earum levamen. Hujusmodi applicatio fieri potest sive uni, sive pluribus determinatis defunctis, sive omnibus indiscriminatim animabus Purgatorii (Raccolta).

6.° Ut opera injuncta, *loco, tempore, modo* et *fine* praescripto *integre* compleat, de quibus suis locis plura dicentur.

27. *Conditiones speciales,* quae *ordinarie* pro lucranda Indulgentia plenaria requiruntur, sunt: *Confessio, Communio, Visitatio alicujus Ecclesiae sive Oratorii publici,* et *piae Preces.* Constat ex Clausula, quae juxta Apostolicae Sedis praxim, in *plenariae* Indulgentiae concessionibus, variis Rescriptis apponi solet, quae ita vel simili modo sonat: S.S. D. N. N. P.P.... omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus, *Confessis ac sacra Communione* refectis, qui aliquam Ecclesiam... *devote visitaverint,* vel expositioni SS. Eucharistiae Sacramenti interfuerint, ibiquae juxta mentem Sanctitatis Suae *pie oraverint,* etc.

Dictum est *ordinarie,* quia aliquae sunt Indulgentiae, pro quibus lucrandis non praescribitur Confessio, ut sunt Indulgentiae Viae Crucis et aliae paucae.

In Indultis autem, quibus *partiales* Indulgentiae conceduntur, nulla ordinarie fit mentio de sacramentali confessione, sed adhibetur Clausula: *corde saltem contrito.* Jam vero haec praescripta contritio non inducit veram conditionem, quasi scilicet habenda sit tamquam pars oneris injuncti, sed indicat necessitatem status gratiae ad lucrandam Indulgentiam. Requiritur proinde ut *mera dispositio,* quatenus nempe si quis in statu peccati mortalis reperiatur, ac propterea incapax sit lucrandae cujusvis Indulgentiae, per perfectam contritionem cum proposito Confessionis, ad statum gratiae restituatur, et capax fiat Indulgentias assequendi. Unde consequitur, ut qui jam in statu gratiae reperiuntur, non teneantur actum contritionis elicere. (Decr. 17 Dec. 1870).

Confessio et Communio.

28. *Confessio* sacramentalis, quando in Brevibus apponitur pro Indulgentiarum consecutione, peragi omnino debet etiam ab iis, qui sibi lethalis peccati conscii non sunt (Decr. 19 Maji 1759). Clausula enim in Indulgentiarum concessionibus apposita, qua praescribitur Confessio, exprimit conditionem, ita ut Confessio inter opera injuncta recensenda sit, et nemo Indulgentiam plenariam, etsi in statu gratiae reperiatur, lucrari possit, nisi sacramentalem Confessionem faciat, et cetera injuncta opera adimpleat. (Decr. 17 Dec. 1870).

29. Quum in Bulla vel Brevi, quo conceditur Indulgentia, Confessio tanquam conditio *sine qua non* praescribitur, necesse non est ut sacramentalis absolutio poenitentibus detur ad Indulgentiam lucrandam (Decr. 15 Dec. 1841 et 20 Aug. 1822). Quod si Christifidelis culpae certae immemor est ex ultima absolutione, tenetur quidem ad Confessionem peragendam, non vero ad absolutionem recipiendam, ut lucrari possit Indulgentias, pro quibus Confessio sacramentalis praescribitur (Decr. 6 Maji 1852).

Digitized by Google

30. Praefata Confessio pro Indulgentiarum consecutione suffragari etiam potest si expleatur in vigilia festivitatis, pro qua concessa est Indulgentia (Decr. 19 Maji 1759). Ex hoc Indulto nullus relinquitur dubitandi locus circa eas Indulgentias, quae *pro festivitatibus proprie dictis* conceduntur, incipientibus nempe a primis Vesperis usque ad occasum solis ejusdem diei festi, ita ut liberum sit fideli, vel in vigilia vel in ipso die festo confiteri, et sacra Synaxi refici. Plures tamen exinde dubitationes obortae fuerunt, an idem dicendum foret de aliis Indulgentiis *spatio unius diei* lucrandis, et ab initio diei naturalis incipientibus, quae videlicet concederentur, non ratione festivitatis occurrentis, sed alia qualibet ex causa, quemadmodum usuvenire solet pro sextis feriis mensis Martii, diebus Dominicis festum S. Aloysii praecedentibus, oratione quadraginta horarum, aliisque casibus similibus quibuscumque.

Summus Pontifex Pius PP. IX, ad removendam omnem dubitandi rationem, et ad commodius reddendum Confessionis et Communionis adimplementum, sic benigne decerni mandavit: « Tum Confessionem dumtaxat, tum Confessionem et Communionem peragi posse die, qui immediate praecedit sequentem, pro quo concessa fuerit *Indulgentia quaelibet,* non solum ratione festivitatis occurrentis, *verum etiam quacumque alia ex causa,* vel devotionis, vel pii exercitii, aut solemnitatis, uti esset pro memoratis, et ceteris hujusmodi diebus, pro quibus Indulgentia cum conditione Confessionis et Communionis concessa jam fuerit, vel in posterum concedatur, *licet tempus ad eam acquirendam ab initio diei naturalis, et non a primis Vesperis* sit computandum, servata tamen in adimplendis aliis operibus injunctis regula generali circa modum et tempus in concessionibus praescriptum (Decr. 6 Octobris 1870).

31. Christifideles omnes, qui frequenti peccatorum confessione animum studentes expiare, *semel saltem in hebdomada* ad Sacramentum Poenitentiae accedere, nisi legitime impediantur, *consueverunt* et nullius lethalis culpae a se post praedictam ultimam Confessionem commissae sibi conscii sunt, *omnes* et *quascumque Indulgentias* consequi possunt, etiam sine actuali Confessione, quae ceteroquin ad eas lucrandas necessaria esset. Nihil tamen innovando circa Indulgentias Jubilaei, tam ordinarii quam extraordinarii, aliasque ad instar Jubilaei concessas, pro quibus assequendis, sicut et alia opera injuncta, ita et sacramentalis Confessio, tempore in earum concessione praescripto, peragantur (Decr. 9 Dec. 1763).

32. Declaratum est: 1.° Confessionem hebdomadalem valere et extendi etiam pro lucranda Indulgentia, vulgo de Portiuncula 2 Augusti. — 2.° Non valere pro lucranda Indulgentia *in forma Jubilaei.* — 3.° Non suffragari illis, *qui non assolent* confiteri semel saltem in hebdomada, sed rarius; licet confessi sint intra hebdomadam ante festivitatem, cui est annexa Indulgentia (Decr. 12 Martii 1855).

33. Ad dubium: Utrum Confessio praescripta per *singulas hebdomadas* peragi debeat infra septem vel potius infra octo dies? S. Congregatio respondit: Affirmative ad primam partem, id est, praescriptam Confessionem peragi debere *quolibet decurrente septem dierum spatio;* Negative ad secundum partem (Decr. 23 Nov. 1878). Hinc fidelis, qui sacramentalem Confessionem peragit, ex gr. quolibet Sabbato, satisfacit proculdubio obligationi praescriptae Confessionis (Decr. 25 Febr. 1886 — Raccolta).

34. S. Congregatio Indulgentiarum (Decr. 12 Junii 1822) statuit, in locis, in quibus *ob inopiam Confessariorum* nequeunt fideles frequenter Confessione sacramentali expiari, Confessionem peractam *infra hebdomadam* ante festivitatem, cui adnexa est aliqua Indulgentia plenaria, suffragari ad eam lucrandam, expletis aliis conditionibus injunctis, et dummodo nullius lethalis culpae post peractam Confessionem commissae conscii sint, nihil innovando circa Indulgentias ad formam Jubilaei concessas, ut in Decr. 9 Dec. 1763 n.° 31 relato. Ubi notandum maxime est: 1.° Praefatum privilegium concedi solere illis Dioecesibus, quarum Rmi Ordinarii, attenta inopia Confessariorum, illud *postulant.* Requiritur ergo speciale Indultum. 2.° Verba *infra hebdomadam* significare *octo dies* tantum quae festivitatem immediate praecedunt, non autem hebdomadam illam totam et integram, quae ante festum decurrit. 3.° Confessionem octava die ante festivitatem peractam suffragari etiam ad lucrandas

Digitized by Google

omnes alias Indulgentias, quae infra praedictum tempus occurrunt, et ad quas lucrandas sacramentalis Confessio caeteroquin requireretur (Decr. 28 Sept. 1838 et 15 Dec. 1841. Raccolta, pag. XVIII).

35. Ob eamdem rationem scilicet *inopiae Confessariorum,* solet Apostolica Sedes concedere, ut fidelibus illarum Dioecesum, quarum Rmi Ordinarii Indulti *petitionem faciunt,* Confessio habitualiter facta *infra duas hebdomadas,* sufficiat ad acquirendas Indulgentias eo temporis intervallo occurrentes. — Verba autem *infra duas hebdomadas* stricte interpretanda sunt, ita ut praescripta Confessio peragi debeat *quolibet decurrente quatuordecim dierum spatio,* nec sufficit bina Confessio in mense (Decr. 23 Nov. 1878).

Unde consequitur, oneri praescriptae Confessionis satisfacere Christifideles, qui iis in locis pro quibus viget Indultum, *alternis hebdomadis* et *stato die,* e. g. Sabbato, Confessionem peragere solent (Decr. 25 Febr. 1886, et Raccolta).

36. *Communio,* prout etiam Confessio, *potest anticipari* pridie ejus diei, pro quo concessa est Indulgentia quaelibet, juxta Decretum supra allatum n. 30.

37. Per Confessionem et Communionem die Paschatis Resurrectionis peractam, et Indulgentia plenaria Papali Benedictioni adnexa lucratur, et satis praecepto Paschatis fit (Decr. 19 Martii 1841).

38. Christifideles suscipientes tempore paschali S. Communionem, et satisfaciunt praecepto paschali, et lucrari possunt Indulgentiam, pro qua praescripta est S. Communio, dummodo Indulgentia lucrifacienda non sit in forma Jubilaei, pro qua tantum requiritur pecu liaris Confessio atque Communio (nisi tamen aliter constet ex Bulla indictionis ejusdem). (Decr. 10 Maji 1844).

39. *Eodem die lucrari possunt plures Indulgentiae plenariae,* etiamsi pro unaquaque praescripta sit perceptio divinae Eucharistiae (Decr. 29 Maji 1841). Et proposito dubio « an hujusmodi Decretum respiciat solas Indulgentias in una die occurrentes propter festivitatem, vel potius etiam illas, quas unusquisque ob suam devotionem tali diei per hebdomadam aut mensem adfixerit ». S. Congregatio respondit: *Affirmative,* nempe utrasque respicere. (Decr. 29 Febr. 1864). Hinc infertur:

1.° Sacerdos, qui Missam celebrat, e. g. pro defuncto, eidemque applicat Indulgentiam plenariam Altaris privilegiati, potest eodem die, vi sacrae Communionis in Missae Sacrificio peractae, lucrari aliam Indulgentiam plenariam vel sibi vel defunctis applicabilem, si ad hanc lucrandam praescribitur sacra Communio (Decr. 10 Maji 1844).

2.° Sacerdos, in honorem B. MARIAE V. Missam celebrans pro accepta eleemosyna, potest per sacram Communionem Missae Sacrificio peractam, lucrari Indulgentiam vel sibi vel defunctis applicandam, si ad hanc lucrandam praescribitur sacra Communio. (Decr. eod.).

40. Si iisdem piis operibus, quae a fidelibus iterari non possunt, variis titulis Indulgentiae sint adnexae, possunt omnes lucrifieri; dummodo opera injuncta vere iterari nequeant (v. g. jejunium, Communio) vel non soleant, sicuti Confessio, nisi sit aliunde necessaria, nempe in casu relapsus (Decr. 12 Jan. 1878).

41. Pius PP. IX, spiritualis gregis sibi crediti utilitati prospiciens, clementer indulsit, ut Christifideles habitualiter *infirmi chronici,* exceptis tamen illis qui in Communitate morantur, acquirere possint omnes et singulas Indulgentias plenarias, jam concessas, vel in posterum concedendas, quasque alias acquirere possent in locis, in quibus vivunt, si in eo physico statu non essent, pro quarum acquisitione praescripta sit sacra Communio et visitatio alicujus Ecclesiae vel publici Oratorii in locis iisdem; dummodo vere poenitentes confessi, ac ceteris omnibus absolutis conditionibus, si quae injunctae fuerint, loco S. Communionis et visitationis, *alia opera* a respectivo Confessario injungenda, fideliter adimpleant. (Decr. 18 Sep. 1862).

42. Quoad *Surdo-Mutos* propositum fuit dubium: An et quomodo Surdo-Muti supplere valeant impotentiae, qua detinentur, preces recitandi pro Indulgentiis acquirendis injunctis? S. Congregatio statuit, et Pius IX approbavit sequentia: 1.° Si inter opera pro lucranda indulgentia praescripta sit visitatio alicujus Ecclesiae, Surdo-Muti Ecclesiam ipsam devote visitare teneantur, licet mentem tantum in

Digitized by Google

Deum elevent et pios affectus. 2.° Si inter opera sint publicae preces, Surdo-Muti possint lucrari Indulgentias iis adnexas, corpore quidem conjuncti ceteris fidelibus in eodem loco orantibus, sed pariter mente tantum in Deum elevata et piis cordis affectibus. 3.° Si agatur tandem de privatis orationibus, proprii Mutorum et Surdorum Confessarii valeant easdem orationes commutare in alia pia opera aliquo modo manifestata, prout in Domino expedire judicaverint (Decr. 15 Martii 1852).

(Continuabitur)

III.

VARIA

—

BREVIS CONSPECTUS

Kalendarii pro anno Domini 1892.

—

Litter. Dominic. *C. B.*; Litter. Martyrol. *a.*; Epact. *I.*; Aur. numer. *12.*; Cycl. solar. *25.*; Indict. Roman. *5.*

—

Jan. 1. Fer. 6. Circumcisio Domini.
» 3. Dom. (vac.) Octav. S. Joann. Evang.
» 6. Fer. 4. Epiphania Domini.
» 10. Dom. inf. oct. et 1. p. Epiph. Inc. Epist. 1. ad Corinth. 9. l. et com. B. Aegidii C. 1. O.
» 11. Fer. 2. De 4. die inf. oct. com. S. Hygini P. M.
» 17. Dom. 2. p. Epiph. S. Antonii Abb. Incip. Epist. 2. ad Corinth.
» 24. Dom. 3. p. Epiph. S. Timothei E. M. Inc. Epist. ad Galat.
» 27. Fer. 4.... Inc. Epist. ad Ephes.
» 31. Dom. 4. p. Epiph. B. Ludovicae Vid. Inc. Epist. ad Philippens.
Febr. 3. Fer. 4.... Inc. Epist. ad Colossens. et 1. et 2. ad Thessalonic.
» 7. Dom. 5. p. Epiph. B. Antonii a Stronc. C.
» 8. Fer. 2.... Inc. Epist. 1. ad Timoth.
» 9. Fer. 3. B. Aegidii a S. Jos. C. 1. O. Inc. Epist. 2. ad Timoth. 9. l. et com. S. Apolloniae V. M.
» 12. Fer. 6.... Inc. Epist. ad Titum.
» 13. Sab. SS. VII. Fundatorum. Inc. Epist. ad Philemon. 9. l. com. et ult. Evang. Dom. 6. p. Epiph., ac com. B. Viridianae V.
» 14. Dom. Septuagesimae. Inc. lib. Genesis.
» 16. Fer. 3. Orationis Domini.
» 18. Fer. 5.... Officium Defunctorum.
» 21. Dom. Sexagesimae.
» 23. Fer. 3. Passionis Domini.
» 24. Fer. 4. (Vigilia) Cathedra S. Petri Antioch. (f. heri).
Febr. 25. Fer. 5. S. Mathiae Ap.
» 26. Fer. 6. B. Sebastiani ab Appar. C.
» 27. Sab. S. Ignatii E. M.
» 28. Dom. Quinquagesimae, com. B. Eustochii V.
» 29. Fer. 2. B. Thomae a Cor. C.
Mart. 2. Fer. 4. Cinerum.
» 4. Fer. 6. Spineae coronae Domini.
» 6. Dom. 1. Quadrag. (Ind. plen.).
» 7. Fer. 2. S. Coletae V. (f. heri.) (1)
» 9. Fer. 4.... Quat. Temp.
» 11. Fer. 6. Lanceae et clavor. Domini. — Quat. Temp.
» 12. Sab.... Quat. Temp.
» 13. Dom. 2. Quadrag.
» 18. Fer. 6. SS. Sindonis Domini.
» 20. Dom. 3. Quadrag.
» 25. Fer. 6. Annuntiatio B. M. V.
» 27. Dom. 4. Quadrag., com. B. Peregrini C.
April. 1. Fer. 6. SS. Sanguinis Domini.
» 3. Dom. Passionis. (Ind. plen.).
» 4. Fer. 2. S. Benedicti a S. Phil. dup. 2. cl. (f. heri). (2)
» 8. Fer. 6. VII. Dolorum B. M. V.
» 10. Dom. Palmarum.
» 11. Fer. 2. maj. hebd.
» 12. Fer. 3. » »
» 13. Fer. 4. » »
» 14. Fer. 5. Coena Domini.
» 15. Fer. 6. Parasceve Domini.
» 16. Sab. sancto.
» 17. Dom. Resurrect. D. N. J. C.
» 18. Fer. 2. Pasch.
» 19. Fer. 3. Pasch.
» 20. Fer. 4. inf. oct. Pasch.
» 21. Fer. 5. » » »
» 22. Fer. 6. » » »
» 23. Sab. » » »
» 24. Dom. in Albis.
» 25. Fer. 2. S. Marci Ev. Litan. omn. Sanct. O. N., process. et Miss. Rogat.
» 26. Fer. 3. S. Raphaelis Archang. dup. 2. cl. (f. 16. huj.) (3)
» 27. Fer. 4.... Inc. lib. Act. Apostolor.
Maj. 1. Dom. 2. p. Pasch. SS. Philippi et Jacobi Ap. (4)
» 4. Fer. 4. S. Monicae Vid. dup. 9. l. et com. B. Christophori a Milano C. 1. O.
» 8. Dom. 3. p. Pasch. Patrocinium S. Joseph dup. 2. cl.
» 9. Fer 2.... Inc. Apocalyps. B. Joann. Ap.
» 15. Dom. 4. p. Pasch. De ea. — Inc. Epist. B. Jacobi Ap.
» 22. Dom. 5. p. Pasch. B. Joannis Forest M. dup. maj. 9. l. et ult. Evang. Dom. com. Dom. et B. Humilianae Vid.

(1) Festum S. Thomae Aquin. transferendum est.
(2) Festum S. Isidori transferendum est.
(3) Festum B. M. V. de bono consilio transferendum est.
(4) Secundum Decretum Rmi P. Min. Glis diei 16. Jun. 1873 festum SS. Sepulchri, ubi Dom. 2. p. Pasch. *perpetuo* est impeditum, Dom. 4. p. Pasch. celebrari debet, si vero *accidentaliter* sit impeditum, eo anno omittendum est.

Digitized by Google

Maj. 23. Fer. 2. (Rog.)... Inc. Epist. 1. B. Petri Ap. 9. l. com. et ult. Evang. fer.
» 24. Fer. 3. (Rog.)... In Miss. orat. de Rog.
» 25. Fer. 4.... 9. l. com. et ult. Evang. vig., in Miss. or. 4. de Rogat.
» 26. Fer. 5. Ascensio Domini.
» 27. Fer. 6. S. Mariae Magd. de Pazz. V. Inc. Epist. 2. S. Petri Ap. [*In Prov. Rom.* S. Philippi Ner. C. dup. 2. cl.].
» 29. Dom. inf. oct. et 6. p. Pasch. B. Joann. de Prado M.
» 31. Fer. 3.... Inc. Epist. 1. B. Joann. Ap.
Iun. 1. Fer. 4.... Inc. Epist. 2. B. Joann. Ap.
» 2. Fer. 5. Octava Ascens. Domini.
» 3. Fer. 6.... Inc. Epist. 3. B. Joann. Ap. — com. fer.
» 4. Sab. Vigilia Pent. — Inc. Epist. B. Judae Ap.
» 5. Dom. Pentecostes.
» 6. Fer. 2. Pent.
» 7. Fer. 3. Pent.
» 8. Fer. 4. inf. oct. Pent. (Quat. Temp.).
» 9. Fer. 5. » » »
» 10. Fer. 6. » » » (Quat. Temp.).
» 11. Sab. » » » (Quat. Temp.).
» 12. Dom. SS. Trinitatis.
» 14. Fer. 3.... Inc. lib. 1. Regum. [*In Germania* S. Bonifacii E. M. dup. 2. cl. (f. 5. huj.)].
» 16. Fer. 5. SS. Corporis Christi.
» 17. Fer. 6. inf. oct. Corp. Chr.
» 18. Sab. » » » »
» 19. Dom. 2. p. Pent. De Dom. inf. oct. Corp. Chr.
» 20. Fer. 2. inf. oct. Corp. Chr.
» 21. Fer. 3. » » » »
» 22. Fer. 4. » » » »
» 23. Fer. 5. Octava SS. Corp. Chr. 9. l. com. et ult. Evang. vig. Vesp. seq. com. praec. tant.
» 24. Fer. 6. Nativitas S. Joannis Bapt. — Vesp. seq. com. praec. tant. (1).
» 25. Sab. SS. Cordis Jesu dup. 1. cl. (additio ad 6. lection.).
» 26. Dom. 3. p. Pent SS. Joannis et Pauli Mm.
Jul. 3. Dom. 4. p. Pent. Pretiosiss. Sanguin. Chr.
» 10. Dom. 5. p. Pent. De ea. Inc. lib. 2. Regum. — col. alb.
» 13. Fer. 4.... Officium Defunctorum.
» 17. Dom. 6. p. Pent. S. Alexii C.
» 23. Sab.... 9. l. com. et ult. Evang. vig.
» 24. Dom. 7. p. Pent. (Ind. plen.) S. Francisci Sol. C.
» 27. Fer. 4.... Inc. lib. 3. Regum.
» 31. Dom. 8. p. Pent. (1. Aug.) S. Ignatii C. — Inc. Parabol. Salomon.
Aug. 7. Dom. 9. p. Pent. (2. Aug.) S. Cajetani C. — Inc. lib. Eccle.
» 13. Sab.... 9. l. com. et ult. Evang. vig.
» 14. Dom. 10. p. Pent. (3. Aug.) B. Sanctes C. — Inc. lib. Sapient.
» 21. Dom. 11. p. Pent. (4. Aug.) S. Joachim C. dup. 2. cl.
» 23. Fer. 3.... Inc. lib. Eccli.

(1) Cfr. Rubr. n. pecul. n. 127. Ephem. liturg. ann. V. pag. 186.

Aug. 28. Dom. 12. p. Pent. (5. Aug.) Puriss. Cordis B. M. V.
Sept. 4. Dom. 13. p. Pent. (1. Sept.) (Ind. plen.) S. Rosae Vit. V. dup. 2. cl.
» 5. Fer. 2.... Inc. lib. Job.
» 11. Dom. 14. p. Pent. (2. Sept.) SS. Nominis B. M. V.
» 16. Fer. 6.... Officium Defunctorum.
» 18. Dom. 15. p. Pent. (3. Sept.) VII. Dolorum B. M. V.
» 19. Fer. 2.... Inc. lib. Tobiae.
» 21. Fer. 4.... (Quat. Temp.)
» 23. Fer. 6.... (Quat. Temp.)
» 24. Sab.... (Ind. plen.) (Quat. Temp.)
» 25. Dom. 16. p. Pent. (4. Sept.) B. M. V. de Mercede.
» 26. Fer. 2.... Inc. lib. Judith.
Oct. 1. Sab.... Inc. lib. Esther, ex Dom. 5. Sept.
» 2. Dom. 17. p. Pent. (1. Oct.) SS. Rosarii B. M. V. dup. 2. cl.
» 3. Fer. 2.... Inc. lib. 1. Machabaeor.
» 9. Dom. 18. p. Pent. (2. Oct.) Maternitat. B. M. V.
» 16. Dom. 19. p. Pent. (3. Oct.) Puritat. B. M. V.
» 23. Dom. 20. p. Pent. (4. Oct.) (Ind. plen.) S. Joann. a Capistr. C. dup. 2. cl.
» 24. Fer. 2.... Inc. lib. 2. Machabaeor.
» 26. Fer. 4.... Officium Defunctorum.
» 27. Fer. 5.... Ll. 1. Noct. ex Dom. 5. Oct.
» 30. Dom. 21. p. Pent. (1. Nov.) De ea. col. virid. Inc. Ezechiel.
Nov. 2. Fer. 4. De octava. — Commem. omn. fidel. Defunctorum.
» 6. Dom. 22. p. Pent. (3. Nov. — 2. cum sua hebd. omitt.) De ea. Inc. Daniel. — col. alb.
» 13. Dom. 23. p. Pent. (4. Nov.) Patrocinium B. M. V.
» 14. Fer. 2.... Inc. Oseas.
» 15. Fer. 3.... Inc. Joel.
» 17. Fer. 5.... Inc. Amos, Abdias, Jonas.
» 20. Dom. 24. et ult. p. Pent. (5. Nov.) S. Felicis C. Inc. Michaeas.
» 22. Fer. 3. S. Caeciliae V. M. Inc. Nahum, Habacuc, Sophonias.
» 24. Fer. 5.... Inc. Aggaeus, Zacharias, Malachias.
» 27. Dom. 1. Adventus.
Dec. 2. Fer. 6.... Commem. omn. Defunctorum trium Ordinum S. P. N. F.
» 4. Dom. 2. Adventus.
» 9. Fer. 6. S. Silvestri Abb. dup. 9. l. B. Joannae a Signa V. com. oct. fer. et simp.
» 11. Dom. 3. Adventus.
» 14. Fer. 4.... (Quat. Temp.).
» 16. Fer. 6.... (Quat. Temp.)
» 17. Sab.... (Quat. Temp.)
» 18. Dom. 4. Adventus.
» 25. Dom. (vac.) Nativitas D. N. J. Chr.
» 30. Fer. 6. De Dom. inf. oct. Nativ. — Inc. Epist. ad Roman.

Digitized by Google

Festa duplicia majora et sanctorum Ecclesiae Doctorum, quae hoc anno propria die celebrari nequeunt, in sequentes dies sunt transferenda, nisi alicubi isti dies ad hoc vacui non sint:

Ex 23. Febr: Cathedr. S. Petri Antioch. — ad 24. Febr.
» 7. Mart: S. Thomae Aqu. C. D. — ad 16. Mart.
» 20. Mart: B. Joannis a Parma C. — ad 31. Mart.
» 25. Mart: SS. V Vulner. Dni — ad 26. Mart.
» 27. Mart: S. Joannis Damasceni C. D. — ad 6. April.
» 4. April: S. Isidori E. D. — ad 7. April.
» 24. April: S. Fidelis M. — ad 22. Decemb.
» 26. April: B. M. V. de Bono Consilio — ad 29. Octob.
» 22. Maj: Dedic. basil. Assis. — ad 6. Septemb.
» 11. Jun: S. Barnabae Ap. — ad 1. Decemb.
» 16. Jun: B. M. V. de Succursu — ad 31. Octob.
» 2. Octob: SS. Angelor. Custod. — ad 3. Novemb.
» 18. Decemb: Exspectatio partus B. M. V. — ad 19. Decemb.

—

Ubique hoc anno ad instar simplicis celebrantur sequentia festa duplicia majora et sanctorum Ecclesiae Doctorum:

Die 11. April: S. Leonis P. D.
» 21. April: S. Anselmi E. D.
» 8. Maj: Apparitio S. Michaelis Archang.
» 12. Jun: B. Guidi C.
» 28. Aug: S. Augustini E. D.
» 11. Sept: S. Alphonsi E. D.
» 4. Dec: S. Petri Chrysologi E. D.

—

Hoc anno ubique nihil fit de sequentibus festis:

Die 14. April. de S. Justino M.
» 15. April. de S. Cyrillo Alexandr. E. D.
» 17. April. de S. Cyrillo Hierosolym. E. D.
» 18. April. de B. Andrea Hibern. C.
» 19. April. de B. Conrado ab Asc. C.
» 1. Maj. de SS. Sepulchro Dni.
» 26. Maj. de S. Philippo Ner. C. (exc. Prov. Rom.)
» 5. Jun. de B. Pacifico a Cered. C.
» 6. Jun. de S. Norberto E.
» 7. Jun. de Bb. Stephano et Raymundo Mm.
» 25. Jun. de S. Gulielmo Abb.

—

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico.*

(Continuatio)

57. A. R. P. Felix Janovscius electus sub praesidentia A. R. P. Josephi Drochojevscii (Drochojewski) Commissarii Episcopalis et Generalis 20 Julii 1806, Jaroslaviae S. T. L. Primam Congreg. interm. celebravit Stopnicii die 16 Augusti 1807 et alteram etiam Stopnicii die 17 Julii 1808. Obiit Stopnicii die 17 Aprilis 1815.

58. A. R. P. Lucianus Novosielecius (Nowosielecki) sub praeside A. R. P. Josephi Mencinscii (Mencinski) Commis. ac Visitatoris ab Illustrissimo Episcopo Andrea Gavronscii (Gawronski) delegati in Capit. Stopnicii die 22 Octobr. 1809; electus est prius Def. hab. Mag. Novit. Custos Provinciae. Diebus ejus facta est divisio Conventuum Galiciae occidentalis a Provincia Angelorum Min. Poloniae videlicet Conventus Kentensis, Zaktierynensis, Becensis, Jaroslaviensis, Premisliensis, Visnensis et Ravensis; quorum Rector et Commissarius ab Archiepiscopo ad instantiam Gubernii constitutus est, R. P. Innocentius Broniewski Def. act. ac Conventus Becensis Praesidens. Primam intermed. Congreg. celebravit Stopnicii die 15 Aug. 1810. Secunda Congreg. Def. celebrata iterum Stopnicii die 29 Junii 1811.

59. A. R. P. Prosper Burzynscius (Burzynski) Expraefectus Mi sionum Apost. in Aegypto, sub praeside A. R. P. Archangeli Gajevscii (Gajewski) Prov. Definitoris habit. Praedic. emer. electus in Capit. Stopnicii die 28 Junii 1812. S. T. et Phil. L. piissimus et observantissimus. Primam Congreg. Cracoviae die 21 Julii 1813 celebravit. Secundam Congr. Def. Cracoviae die 29 Junii 1814. A. R. P. Prosper Burzynski, absoluto Provincialatu, Episcopus Sandomiriensis est nominatus. Illustrissimus et Reverendissimus P. Prosper Burzynski, natus fuit 1755 ingressus in Ordinem 1772. Missionarius factus 1790 reversus 1810. Episcopus Sandom. consecr. 1820 mortuus 1830. Sandomiriae aetatis annor. 75. Religionis 58. Episc. 10, die 9 Septembris.

60. A. R. P. Stephanus de Medem sub praesid. A. R. P. Desiderii Klein S. T. L. Ex-Custodis Regiminis Silesiae electus in Cap. Sandomiriae d. 29 Junii 1815. S. T. L. Mag. Novit. Vir doctissimus, ac observantissimus. Primam interm. Congreg. Definitorialem celebravit Sandomiriae die 30 Junii 1816; secundam autem 2 Julii 1817 iterum Sandomiriae.

61. A. R. P. Crescentianus Kasprzycius (Kasprzycki) S. T. L. ac Philosophiae, Mag. Novitior. Guardianus ac Custos Provinciae; sub praesid. A. R. P. Archangeli Gajevscii (Gajewski) Conv. Vielicensi Guardiani in Cap. Sandomiriae die 2 Julii 1818 celebrato electus. Primam intermed. Congreg. Def. convocavit ad conventum Stopnicensem die 29 Junii 1819. Secundam in Conv. Pinczoviensem d. 24 Junii 1820. Obiit qua Guardianus et Mag. Nov. Stopnicii d. 27 Decembris 1824.

62. A. R. P. Stephanus de Medem 2° sub praesid. A. R. P. Caroli Suroviecii (Surowiecki) Prov. S. Antonii Maj. Poloniae Custodis S. T. L. Commis. ac Visitat. Generalis in Cap. Sandomiriae d. 8 Julii 1821 electus. In hoc Capitulo, quoniam Conventus in Galicia sub Ditione Austriaca positi diversas experti sunt vicissitudines, nam anno Domini 1806 coadunati sunt Provinciae huic B. V. MARIAE Angelorum, sicque manserunt usque ad annum 1810 quo tandem rescissi sunt, distinctam formant Provinciam. — Hinc visum est Patribus utriusque Definitorii Provinciarum tum Galicianae tum Minoris Poloniae B. V. MARIAE Angelorum mutuam inter se facere combinationem quoad suffragia post mortem patrum ac fratrum in utraque Provincia decedentium absolvenda. — Et quidem ab anno 1806 ad annum 1810 in utraque

Digitized by Google

Provincia Professi post mortem gaudebant integris suffragiis. Jamvero, qui ab anno ultimae Provinciarum dismembrationis, videlicet 1810 ad diem 14 Julii 1819, Religionem sunt ingressi ac tandem professi in sua respectiva Provincia integris in Prov. Angelorum Galiciani unius dumtaxat diei suffragiis potientur. Post annum autem 1819, die 14 Julii, ingressi et professi in sua tantum Provincia quisque jus ad suffragia habebit.

Primam Congr. Def. celebravit Sandomiriae d. 30 Junii 1822. et alteram Stopnicii die 29 Junii 1823.

63. A. R. P. Liborius Paluchovius (Paluchowicz) S. T. L. sub praesid. A. R. P. Crescentiani Kaspczycii (Kaspczycki) Ex-Min. ac Prov. Commiss. et Visitatoris Generalis in Capitulo Stopnicii 4 Julii 1824 electus. Primam Congr. convocat ad Conv. Cracoviensem 29 Junii 1825. Secundam vero Sandomiriae 29 Junii 1826. In qua observantia voti paupertatis summopere commendatur et observari omnino praecipitur, Statuta et Regulam in memoriam revocando. Obiit Pinczoviae 10 Januarii 1819.

64. A. R. P. Antonius Kaczorkievius (Kaczorkiewicz) S. T. L. sub praesid. A. R. P. Stephani de Medem Ex-Provincialis S. T. L. electus in Conv. Stopnicensi 25 Julii 1827. Tempore magni Jubilaei Romae S. Papae Leonis XII et Sacrosanctae Basilicae Lateranensis Poenitentiarius Apostolicus. Primam interm. Congreg. celebravit in Conventu Pilicensi 29 Junii 1828. Alteram autem in Conventu Cracoviensi et quidem die 30 Junii 1829. Obiit Cracovia aetatis anno 74 Religionis 58 anno 1840.

65. A. R. P. Stephanus de Medem 3° sub praesid. A. R. P. Liborii Palochovii (Paluchowicz) Ex-Min. Prov. S. T. L. actualis in Cap. Pilicii 29 Junii 1830 electus, Ex-Def. Generalis, decus Provinciae hujus. Primam interm. Congr. celebravit 24 Junii 1831 Pilicii. Secundam autem Sandomiriae 8 Julii 1832. Obiit Cracoviae 5 Julii 1843 an. aetatis 81 Relig. 64 sepultus in tumulo famil. Manczynskri in publico coemeterio.

66. A. R. P. Paulus Fedrzejevius (Fedrzejewicz) S. T. L. Custos Provinciae, vir magnae prudentiae et observantiae sub praesid. A. R. P. Antonii Kaczorhievii (Kaczorkiewicz) S. T. L. et Ex-Provincialis hujus Provinciae electus in Capitulo Sandomiriae die 30 Junii 1833. Provincia hocce tempore erat in deplorabili statu. Ideo jam prima Congreg. Defin. Pinczoviae die 13 Julii 1834 celebrata opportunas sancivit ordinationes. Anno 1835 celebravit secundam Congregationem, sed qua die et quo loco, non adnotatur.

67. A. R. P. Joachimus Majevscius (Majewski) Custos et Secretarius Provinciae omnibus charus, sub praes. A. R. P. Liborii Patuchovii (Patuchowioz) Ex-Min. Prov. s. Theologiae Lector Commissarii ac Visitatoris, electus in Cap. in Conv. Chermensi die 20 Junii 1836. Primam Congr. Def. habuit die 27 Junii 1837 et quidem in Conv. Stopnicensi. Secundam Congr. iterum in Conv. Stopnicensi die 2 Julii 1838 absolvit. Post brevem, infirmitatem Sacramentis provisus piissime obiit Cracoviae die 25 Decembris 1838, aetatis suae annor. 45, religionis 30.

(Continuabitur)

IV.

BIBLIOGRAPHIA

Anonymus, Min. Obs. — Petit Manuel du Tiers-Ordre de Saint-François publié par les Franciscains ou Frères Mineurs de l'Observance. Se trouve chez les Soeurs Franciscaines 34. Rue de la Teste à Bordeaux 1889. In-32. Pag. 178 — 37.

Anonymus, Min. Obs. — Le chemin de la Croix, guide théorique et pratique par un Frère Mineur. Nouvelle édition. Vanves près Paris, Imprimerie Franciscaine-Missionnaire, 16 route de Clamart. 1891. In-32. Page 64.

Antonius a Lovera, Min. Ref. — 1. Archeologiae Biblicae compendium exaratum studio et opera P. Josephi Antonii a Lovera, Ord. Min. Strict. Observ. Missionarii Apostolici in Patriarchatu Hierosolymitano. Mediolani, Typis Vallardianis MDCCCXC. In-16. Pag. 117. (Pretium lib. 1).

2. Exegeticae Introductionis in S. Scripturam Epitome, exarata studio et opera P. Josephi Antonii a Lovera Ord. Min. Strict. Observ. Missionarii Apostolici in Patriarchatu Hierosolymitano. Mediolani, Typis Vallardianis MDCCCXCI. In-16. Pag. 138. (Pretium Lib. 1).

P. Joseph Coll, Min. Obs. — Colón y la Rábida, con un estudio acerca de los Franciscanos en el Nuevo Mundo, por el M. R. P. Fr. José Coll, Definidor General de la Orden de San Francisco. Con las licencias necesarias. — Madrid, Libreria Católica de Gregorio del Amo, Calle de la Paz, núm. 6. — 1891.

P. Henricus a Grèzes, Min. Cap. — 1. Le Sacré Cœur de Jésus: Etudes franciscaines, publiées à l'occasion du deuxième centenaire de la Bienheureuse Marguerite-Marie, par le R. P. Henri de Grèzes des FF. MM. Capucins. — In-12. Pag. VI-408.

2. Vie du Bienheureux Félix de Nicosie, de l'Ordre des FF. Mineurs Capucins: par le

Digitized by Google

R. P. Henri de Grèzes du même Ordre. *Nouvelle édition* revue et augmentée. — In-12. Pag. XXII-331. Prix: 2 fr. 50.

Ambo: Delhomme et Briguet, éditeurs: Lyon, 3, avenue de l'Archevеché; Paris, 13, rue de l'Abbaye. — 1890.

Periodicum. — El Eco Franciscano, revista mensual, bendecida por el Summo Pontefice Leon XIII, consagrada á fomentar la devoción al Seráfico Patriarca S. Francisco de Asis, á propagar sus tres Ordenes y á promover en ellas la imitácion del Santo Fundador, publicada por los PP. Franciscanos del Colegio de Misioneros para Tierra Santa y Marruecos, establecido en Santiago (Hispania).

Fascic. mens. 48 pag. Pretium associat. *quinque franci* singulis annis intra Hispaniam et *decem franci* in aliis regionibus.

Enixe hoc franciscale periodicum omnibus nostris Consodalibus, maxime Tertiariis, linguam hispanicam callentibus, commendamus, non dubitantes quin ex ejusdem lectione, tum in bonis moribus instruendis, tum in utilibus cognitionibus acquirendis quamplurimum proficiant. Plurima in hocce periodico ad trium Ordinum historiam Missionumque Franciscalium progressum spectantia traduntur, ideoque non immerito inter primarias ejusdem generis ephemerides adnumeratur. Siquidem, nostri Observ. Compostellani Collegii Patres, pietate simul ac scientia praecellentes, SSmi D. Nostri Leonis Papae XIII consiliis inhaerentes, totis viribus adlaborant in spiritu seraphico restituendo ac in nostra societate diffundendo, ad quod maximopere confert majorum nostrorum exempla imitanda proponere. Non raro etiam praecipuorum Ordinis nostri virorum imagines exhibent.

Nuper SSmus D. Noster Leo Papa XIII hoc periodicum benedicere dignabatur ejusque redactores ut in suo proposito prosequerentur his hortabatur verbis: *Pergite alacres in suscepto opere ad Ecclesiae catholicae decus et honorem.*

Quapropter enixe nostros Consodales hortamur ut praelaudatum folium pro viribus propagare studeant ad *decus et honorem Sanctae Matris Ecclesiae,* nostrique Seraphici Ordinis.

In sectione bibliographica omnia opera quorum unum exemplar transmittitur, commendantur.

Pro associatione facienda sic scribatur: *R. P. Administrador de El Eco franciscano Colegio de PP. Franciscanos* Santiago, Coruña, España.

V.

NECROLOGIA

Divinae Providentiae consilio factum est ut Missio Chan-si meridionalis in Imperio Sinensi gravissimam iacturam fecerit, maximos in luctus inciderit ob mortem eheu immaturam Illmi ac Revmi Domini Martini Poell, qui quot aerumnas per plures annos sustinuerit, quot pericula obierit, quo labore, qua sedulitate ad Dei gloriam amplificandam, animarum saluti consulendum sit enixus, profecto neminem nostrûm latet.

Illmus et Revmus Pater ortum habuit 20 Martii anni 1845 Werthae, in oppido Provinciae Limburgi Germaniae Inferioris et piis atque honestissimis parentibus, qui ei in baptismo Michaelis nomen dedere.

In ipso oppido natali prima litterarum elementa atque humanitatis studia cum successu felicissimo absolvit. Divina voce ad Ordinem seraphicum amplectendum vocatus, annos natus vix sexdecim, habitum religiosum induit in Conventu Mosaetrajectensi anno 1861, ubi anno sequenti 1862, votis simplicibus emissis, studia philosophiae honorifice absolvit. Professionem solemnem emisit in Conventu Werthensi anno 1865, ubi dedit operam studiis theologicis atque ut erat praeclaro ingenio, rara diligentia, atque firmo constantique animo praeditus, in utraque disciplina progressus tulit sane singulares.

Illmus et Revmus defunctus, sacerdotalis dignitatis gradum ascendit anno 1869; quum optimarum artium studiis apprime esset eruditus, ad Gymnasium nostrum Venradiense jam fuerat missus ubi iis, in quibus aetas puerilis atque adolescens instrui solet artibus, summa laude erudivit alumnos, quos omnes affectu complectebatur vere paterno, diligebat et quasi in sinu gestabat; ipsi vero non minore suum magistrum observantia atque amore prosequebantur. Neque solum in oculis alumnorum et civium magnus, sed intus domique inter Fratres praestantior evasit, fuit etenim ad labores semper impiger, ad pericula fortis, ad usum et disciplinam peritus, ad consilia prudens, ad omnes casus Superiorum nutu fe-

Digitized by Google

rendos semper paratus; imprimis vero fuit cunctis Fratribus in amore et deliciis ob animi submissionem et modestiam, ob charitatem, ob gravitatem conditam comitate, denique quod caput est ob vitam vere religiosam, tenerrimam in DEUM ac B. MARIAM Virginem pietatem atque spiritus seraphici plenitudinem. Neque mirum, sic enim in pueritia fuerat a parentibus institutus ut disceret DEUM timere atque amare, sapientia et gratia proficere apud DEUM et homines.

Quatuor vix annis in Gymnasii magisterio ad excolendos adolescentium animos transactis, summa ope niti coepit ut id, quod a pueris in votis habuerat, adolescens exarserat, religiosus nihil antiquius unquam habuerat, missionem ad exteras nationes infideles impetraret. Itaque anno 1873 a Revmo P. Bernardino a Portu Romatino eundi inter infideles licentiam petiit, qua impetrata voti compos factus ad Sinensem Provinciam Hu-pé Orientalem destinatus est, ubi neque labori parcens, neque operae omne studium, omnem industriam in infidelium conversione ponere coepit et perseveravit, donec anno 1877 cum Illmo et Revmo Dno Eustachio Zanoli in patriam fuit redux ad stipem colligendam, apud nationis suae CHRISTI fideles et amicos, atque hinc sequenti anno ad Missionem rediit ibique hucusque mansit.

Quanta animi alacritate Sinensem ingressus palaestram quemvis laborem pertulerit, quam feliciter infidelium saluti semper consuluerit, quam semper invictus a labore itinerum, quam impiger in Evangelio annuntiando, in invitandis, erudiendis atque exhortandis infidelibus extiterit, ut paulum abfuerit quin vitam pro ipsa fide profunderet, noverunt laborum illius socii et administri, testantur fructus perennes ejus apostolatus. Postquam strenuus in vinea DOMINI operarius per 15 annos tot ac tanta prudentiae et dexteritatis in agendis rebus specimina dedisset, dignus est habitus qui anno 1888 transferretur ad Vicariatum Chan-si atque a suo Vicario Apostolico 8 Julii 1889 Provicarius Generalis totius partis meridionalis hujus Missionis designaretur.

Paulo post Summo Pontifici placuit hanc Missionis partem, quae ad meridiem vergit, curis committere Patrum Franciscalium Provinciae Germaniae Inferioris atque 20 Junii 1890 Illmum et Revmum Dnum Martinum Poell renunciare episcopum Cybistrensem et Vicarium Chan-si meridionalis. Die 14 Septembris Episcopus consecratus ab Illmo et Revmo Dno Gregorio Grassi, ad gregem sibi creditum pascendum se contulit, ubi a die consecrationis tertia hebdomade, stipatus corona Fratrum suorum, in festo S. P. N. Francisci primam in suo Vicariatu Missam Pontificalem DEO obtulit.

At quam repente, divino disponente consilio, extrema gaudii luctus occupavit! Illmus et Revmus Pater quem zelus domus DOMINI comederat, semper infidelium saluti intentus aeternae, majoribus quam corpus ferret, laboribus se dedisse docuit eventus. Quod enim initio ob firmam Illmi et Revmi Patris valetudinem parum angebamur, die 23 Decembris, quum, ut erat solitus, in sede confessionali multorum confessiones audisset ac praeter modum lassitudine gravatum se esse diceret, majorem coepit omnibus incutere timorem.

In festo Nativitatis DOMINI postquam summa pietate solemne Missae Sacrificium celebrasset, quum denuo gravi lassitudine affectus esset, Illmus aegrotus quieti sese dabat, quem haud multo post et nobis et medicis febri tiphica laborare facile constabat. In dies sic ingravescebat morbus, sic aestu febrique jactabatur ut die 1 Januarii Illmum Praesulem exeuntium sacramentis munientes, inter spem metumque suspensi, supplices atque assiduas preces DEO et B. MARIAE Virgini adhiberemus.

At quod placuit nobis, id non divinae placuit Providentiae. Placide obdormivit in DOMINO IV Nonas Jan. hora undecima Vespertina.

Sit in pace locus ejus et habitatio ejus in sancta Jerusalem.

R. I. P.

Nihil obstat

FR. ALOYSIUS, MIN. GEN.

SACERDOS HENRICUS LANZETTA, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Maji 1891.

SUMMARIUM: *Communicationes Curiae generalis.* — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: S. C. R. U. Inquisitionis *Instructio ad Orientales Ordinarios de status libertate ante nuptias probanda.* — S. C. Indicis, *libri prohibentur.* — Ex S. R. Cong. *Privilegia occasione tertii Centenarii S. Aloysii Gonzagae concessa.* — S. C. Negot. ecclesiastic. extraord. *Institutio novi Commissarii et Reformatoris apostolici in Prov. S. Antonii de Charcas (Bolivia).* — *Novi Ordinis nostri Episcopi Consecratio.* — II. ACTA ORDINIS: *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — *Synopsis indulgentiarum (Continuatio).* — III. MISSIONES: *Capitula Collegiorum Apostol. in America.* — *1.* S. C. de Propaganda Fide *Collegio S. Laurentii facultatem tribuit erigendi hospitium in* Rosario de Santa Fè. — *2. Decretum ejusdem S. C. quo dividuntur Missiones pertinentes ad Collegia* Castro et Chillan *in Chilena regione.* — IV. VARIA: *Series Praelatorum Ref. Prov. Poloniae Minoris.* — V. BIBLIOGRAPHIA. — VI. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS

Die XX. Aprilis MDCCCXCI.

Ad privatam audientiam Sanctissimi in Christo Patris LEONIS Papae XIII, fel. regn., Rmus P. Aloysius de Parma, Minister Generalis totius Ordinis Minorum, admissus, Eidem Sanctissimo obtulit V. Volumen novae editionis omnium Operum Sancti Bonaventurae. Summus Pontifex, occasione accepta, laudibus extulit maximis tum hujusmodi editionem, tum viros egregios qui ad Claras Aquas, prope Florentiam, in ea adornanda summa cura et diligentia adlaborant. Quibus, nominatim vero P. Ignatio Jeiler Praefecto, peramanter impertitus est Apostolicam Benedictionem, omniaque fausta ominatus.

Pariter in eadem audientia idem Generalis Minister porrexit Summo Pontifici primum annum periodici *« L'Oriente Serafico »*, quod publicatur ad S. Mariam Angelorum prope Assisium; et vitam Sancti Antonii Patavini, conscriptam a quadam Sanctae Clarae Sanctimoniali, in Coenobio Gratianopolitano degente; cujus titulus *« Poème de Saint Antoine de Padoue »*, Parisiis typis editam. Utrumque donum summopere gratum habuit, atque in pignus suae benevolentiae, illius Directori ac scriptoribus, hujus vero auctrici piissimae specialiter benedixit.

Demum Ministro Generali ipsi omnibusque suae jurisdictioni subjectis apostolicam benedictionem toto cordis affectu est impertitus.

Digitized by Google

Ne Fratres nostri trepidi sint, audita explosione pulveris tormentarii prope moenia Urbis die 23 Aprilis p. e. producta, laetanter annuntiamus, Religiosos nostros, Dei misericordia, incolumes evasisse; Basilicas tamen Urbis ceterasque Ecclesias et Conventus nostros damna non modica passos esse. In hoc Collegio S. Antonii ultra duo francorum millia computantur damna illata, quae Divina Providentia et etiam Ordinis benefactorum largitionibus confisi, brevi resarcienda speramus.

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

S. C. R. U. INQUISITIONIS

Instructio ad Orientales locorum Ordinarios, de status libertate ante nuptias probanda.

Ut sua Christifidelium nuptiis stet unitas, utque in iis contrahendis nullitas vitetur, Suprema Congregatio Eminentissimorum Patrum una mecum Generalium Inquisitorum, auctorante SSmo D. N. Leone XIII, sequentem Instructionem exarandam et cum Episcopis Orientalibus communicandam mandavit, quae inter difficultates, quibus undique premuntur, magno illis usui et adjumento foret ad probandam status libertatem eorum, qui matrimonio jungi desiderant.

1. Status libertas triplici via detegi et juridice probari potest: 1.° publicationibus in ecclesia faciendis; 2.° documentis; 3.° examine testium.

2. Publicationes faciendae sunt in loco domicilii, vel quasi-domicilii. Expedit etiam, ut fiant in loco originis, si contrahentes ibidem morati fuerint post adeptam aetatem ad matrimonium contrahendum idoneam; atque insuper in locis ubi saltem per decem menses commorati fuerint, nisi jam a pluribus annis domicilium fixerint in loco, ubi matrimonium contrahendum est.

3. Testium examini, si in civitate episcopali fiat, praesit Vicarius generalis, si in aliis locis Dioecesis, parochus. Interrogationes vero et responsiones scripto diligenter mandentur, praemisso singulorum testium juramento de veritate dicenda.

4. Ad testimonium ferendum in hac materia etiam feminae possunt admitti, et recipiuntur magis consanguinei, nempe parentes, fratres, sorores etc., quam externi, quia praesumuntur melius informati; et cives magis quam exteri.

5. Fides, aliaque documenta quae a partibus vel de partibus producuntur, munita sint sigillo non parochi tantum, sed unde manarunt. Semper autem attente providendum erit, ut fides, seu testimonia bene et concludenter identificent personas de quibus agitur.

6. Si post probatam status libertatem duo, aut tres menses transierint, quin matrimonium fuerit celebratum, regulariter novus processus pro hoc temporis spatio fieri deberet; ast pro casuum varietate res relinquitur prudenti arbitrio Ordinariorum.

7. Si quis ex contrahentibus *fuerit in articulo mortis*, intra quem probabiliter tempus non suppetat instituendi diligentias necessarias, processus praescriptus poterit omitti, ita tamen, ut si infirmus convaluerit, debeant fieri diligentiae, seu processus antequam simul conveniant.

8. Si contrahentes sint vagi, non concedatur licentia contrahendi, nisi doceant per documenta Ordinariorum suorum, se esse liberos; quod si fides singulorum Ordinariorum, in quorum Dioecesibus per aliquod temporis spatium, annum non excedens, commorati sunt, haberi non possit, Ordinarius loci, in quo matrimonium est contrahendum, eos ad juramentum suppletorium admittere poterit, pro illis tantum locis, ex quibus fides authentica haberi non poterit. Insistendum tamen erit semper, ut contrahentes inducant testes fide dignos in respectivis locis examinandos. Si tamen id difficulter admodum fieri possit, admitti poterunt in Curia loci, ubi contrahitur matrimonium, te-

Digitized by Google

stes fide digni, qui status libertatem tempore vagationis concludenter probent; et si Ordinario opportunum videatur, admitti etiam poterit sponsus ad juramentum suppletorium, constito tamen sibi ipsum esse fide dignum.

9. Quod si dubium circa status libertatem contrahentium oriatur vel ex matrimonio, catholico modo, a catholicis celebrato: vel ex connubio ab haereticis aut schismaticis juxta diversarum sectarum statuta contracto, et postea per sententiam talium tribunalium dissoluto; aut ex contractu inter infideles, qui postea rescissus, aut nullus declaratus fuerit; standum Instructioni hujus Supremae Congregationis Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis, datae die 20 Septembris 1884, art. 4.

10. Testis examinandus moneatur de gravitate juramenti in hoc negotio ferendi, ac deinde interrogetur de nomine, cognomine, patre, patria, aetate, conditione et habitatione: tum an sit civis vel exterus; et quatenus exterus, a quo tempore sit in loco, in quo deponit. An ad examen accesserit sponte vel requisitus. Si dicat se accessisse sponte a nemine requisitum, dimittatur, quia praesumitur mendax; si requisitum, interrogetur a quo, vel a quibus, ubi, quando, quomodo, coram quibus, et quoties fuerit requisitus, et an sciat adesse aliquod impedimentum inter contrahere volentes. An sibi pro hoc testimonio ferendo fuerit aliquid datum; promissum, remissum, vel oblatum a contrahere volentibus, vel ab alio ipsorum nomine. An cognoscat contrahere volentes, ipsorum indolem, mores, conditionem, et a quo tempore, in quo loco, qua occasione. Si responderit negative, testis dimittatur, si vero affirmative, interrogetur, an iidem sint cives, vel exteri. Si responderit esse exteros, supersedeatur in licentia contrahendi, donec per litteras Ordinarii ipsorum doceatur de eorum libero statu, pro eo tempore quo in ejus Dioecesi morati sunt.

11. Ad probandum vero eorumdem statum liberum pro tempore reliquo, scilicet usque ad tempus, quo volunt contrahere, admitti poterunt testes idonei, qui si concludenter probent rationem reddendo propriae scientiae, necesse non erit deferre attestationes Ordinariorum locorum, in quibus contracturi moram duxerint. Si vero responderint eos esse cives, interrogentur sub qua Parochia hactenus habitaverint vel habitent, an sciant alterutrum vel utrumque quandoque matrimonio copulatum fuisse, aut professum in aliqua religione approbata, vel suscepisse aliquem ex Ordinibus, cui adnexa sit lex coelibatus, vel alio impedimento matrimonium dirimente esse obstrictum. Si ad haec negative responderint, interrogentur de causa scientiae, et an sit saltem possibile ut alteruter habuerit uxorem, vel maritum, aut aliud impedimentum, quod ab ipsis testibus ignoretur. Si responderint affirmative, supersedeatur, nisi ex aliis testibus contrarium concludenter probetur. Si vero responderint negative, interrogentur de causa scientiae, ex qua deinde colligere poterit, an hujusmodi testibus fides sit adhibenda. Si responderint, nupturientes habuisse uxorem vel maritum, sed esse mortuos, interrogentur de loco et tempore, quo sunt mortui, et quomodo et unde sciant eos fuisse conjunctos et respectivam eorum uxorem vel maritum esse mortuos. Si respondeant mortuos esse in aliquo hospitali, vel se vidisse eos sepeliri in aliqua certa ecclesia, aut coemeterio, non detur licentia contrahendi, nisi prius recepto testimonio authentico a rectore hospitalis, in quo praedicti decesserunt, vel a rectore ecclesiae aut coemeterii, in quo humata fuerunt eorum cadavera. Si tamen hujusmodi testimonia haberi non possunt, non excluduntur aliae probationes, quae de jure communi possunt admitti, dummodo sint legitimae et sufficientes. Interrogentur insuper, an post mortem alterutrius conjugis ad secunda vota transierint; et quatenus negative, an fieri potuerit, ut aliquis ex illis transierit ad secunda vota, quae ab ipsis testibus ignorentur; et quatenus affirmative, supersedeatur a licentia, donec producantur testes, per quos negativa coarctetur concludenter. Si vero negative, interrogentur de causa scientiae; qua perpensa, judex poterit judicare, an sit concedenda licentia, necne.

Datum Romae, die 29 Augusti anno Domini 1890.

R. Card. Monaco.

—

Digitized by Google

S. CONGREG. INDICIS

DECRETUM

Sabbato die 25 Aprilis 1891.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi, ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 24 Aprilis 1891, mandavit et mandat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera:

Explicaçóes ao Publico a proposito do incidente occorrido entre o Excellentissimo e Reverendissimo Senhor Bispo Conde e a Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, pelo Dr. Manuel de Azevedo Araujo a Gama. — Coimbra 1886 (28 Febbraio). — *Decr. S. Off. Feria IV, 2 Julii 1890.*

A Faculdade de Theologia e as doctrinas que ella ensina, pelo Padre José Maria Ragrigues quintannista de Theologia. — Coimbra 1886. — *Eod. Decr.*

Analyse critica do libello accusatorio que o Excellentissimo e Reverendissimo Sr. Bispo Conde redigiu contra a Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, pelo Manuel de Azevedo Araujo e Gama. — Coimbra 1888. — *Eod. Decr.*

A Sagrada Congregaçâo do Concilio e os direitos do Senhor Bispo Conde sobre a Universidade de Coimbra. Nova ediçâo de um documento recente, precedida de algumas consideraçoes pelo Dr. José Maria Rodrigues Lente substituto de Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, 1889 (Ottobre). — *Eod. Decr.*

Auctores laudabiliter se subjecerunt.

Giuseppe Toscanelli, Deputato al Parlamento. — Religione e Patria osteggiate dal Papa; l'Italia si deve difendere. — Firenze, Fratelli Bocca editori, Torino-Roma; 1890. — *Decr. 13 Aug. 1890.*

Itaque nemo cujuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco, et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 25 Aprilis 1891.

CAMILLUS Card. MAZZELLA, *Praef.*

Fr. HYACINTHUS FRATI, *Ord. Praed.*
S. Ind. Congreg. a Secretis.

Loco ✠ Sigilli.

Die 25 Aprilis 1891 ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

Vincentius Benaglia, *Mag. Curs.*

—

EX S. R. CONGR.

Privilegia concessa, recurrente tercentesimo anno a morte S. ALOYSII GONZAGAE.

ROMANA

18 Jan. 1890

Tertio jam labente saeculo, ex quo Angelicus Juvenis ALOYSIUS GONZAGA, ob miram vitae innocentiam pari cum poenitentia sociatam, pretiose moriens in conspectu DOMINI ad caelestia regna feliciter migravit, tanti diei natalis centenaria solemnia in Urbe ad Sancti Ignatii per octo continenter dies instituentur, ubi virginales sancti Juvenis cineres summa religione asservantur. Ut vero extrinsecae solemnitati ecclesiasticus quoque ritus accedat, et magis magisque pietas foveatur erga hunc caelestem studiosae juventutis Patronum Emus et Rmus Dnus Lucidus Maria Parocchi, Episcopus Albanensis, in alma Urbe Sanctissimi Domini Nostri LEONIS XIII Vicarius, ab eodem Sanctissimo Domino Nostro humillime expetivit, ut singulis enuntiatae Octavae diebus,

Digitized by Google

nempe a die vigesima prima ad diem vigesimam octavam Junii inclusive hoc anno in praedicta ecclesia Missae omnes de sancto Aloysio Gonzaga propriae celebrari valeant. Insuper Emus et Rmus Dnus eumdem Sanctissimum Dominum Nostrum supplex rogavit, ut ejusmodi privilegium cuilibet Ecclesiae vel Oratorio concedere dignaretur, ubi triduana solemnia vel die vigesima prima Junii cum duabus sequentibus vel alia die aut tribus aliis diebus a Revmo loci Ordinario designandis in honorem ipsius angelici Juvenis peragentur.

Sanctitas porro Sua has preces a me infrascripto Cardinale Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas peramanter excipiens, petitum Missarum privilegium benigne indulgere dignata est, excepta quoad memoratam Octavam die Nativitatis S. Joannis Baptistae, in qua Commemoratio de sancto Aloysio addi poterit in cunctis Missis pro Ecclesia tantum S. Ignatii: pro ceteris vero Ecclesiis sive Oratoriis ubi vel die vigesima prima Junii cum duabus insequentibus, aut alia die vel tribus aliis diebus post praefatam diem vigesimam primam Junii a respectivo Ordinario designandis triduana memorata agantur solemnia, exceptis Dominica prima sacri Adventus, Duplicibus primae classis quoad Missam solemnem, ac Duplicibus secundae classis quoad lectas; Missa Conventuali vel Parochiali officio diei respondente nunquam omissa, quatenus onus adsit eam celebrandi: servatis Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. 18 Januarii 1891.

C. Card. A. Masella, *Praef. S. R. C.*
Vincentius Nussi, *Secretarius.*

—

EX S. C. NEGOTIORUM ECCL. EXTR.

RESCRIPTUM

Quo novus instituitur Commissarius et Reformator Apostolicus pro Conventibus Bolivianis ad antiquam Provinciam S. Antonii de Charcas pertinentibus.

Beatissime Pater,

Fr. Aloysius a Parma, Minister Generalis totius Ordinis Minorum, ad Pedes S. V. provolutus humiliter exponit; sub die 25 Januarii 1884 Sanctitatem Vestram per S. Congregationem Ecclesiasticis Extraordinariis Negotiis tractandis praepositam, dignatam fuisse nominare et constituere Commissarium Generalem, Visitatorem et Reformatorem Apostolicum Conventuum Obs. Prov. S. Antonii de Charcas existentium in Republicis Peruana et Boliviana Americae meridionalis Patrem Joseph Mariam Gago, filium Collegii Miss. Arequipae. Ast, post sex annos ex quo dictus Pater Commissarius renuntiatus fuit, licet non parum adlaboraverit pro Conventibus Peruanis, ubi habitualiter moratur, nihil fere agere potuit in bonum Conventuum Boliviae, neque futurum est arbitror, ut agere possit in posterum propter longe dissita loca, in quibus iter carpi nequit nisi equitando; accedit quod cum jam senescere coeperit infirmaque prematur valetudine, deficit animus arripiendi tam longum et molestum iter: interim Conventus Boliviani derelicti inveniuntur, tamdiu ea conditione mansuri quamdiu aliter non provideatur. Ideo humilis orator ardenter supplicat S. V., ut Apostolica auctoritate definiat Patris Josephi Mariae Gago jurisdictionem limitari ad solos conventus Peruanae Reipublicae; pro conventibus vero Boliviae velit nominare et constituere *ad nutum* Commissarium Generalem Visitatorem et Reformatorem Apostolicum, cum omnibus et singulis facultatibus ordinariis et extraordinariis usque modo dicto Patri Joseph Mariae Gago a S. Sede concessis, Patrem Jacobum Lardani Ex-Definitorem Generalem Ordinis, filium Obs. Provinciae Picenae et jam ab anno 1859 apostolici Collegii Taricensis in Bolivia Missionarium, quem multis notum esse et dilectum in illa Republica, semperque cordi habuisse resurrectionem illius Provinciae mihi compertum est.

Verum quia dictus P. Lardani, cui res aperta fuit, nullum non movit lapidem ad onus evitandum et ad se quam citius restituendum suo Collegio Taricensi, humilis orator supplicat S. V., ut ad majorem Dei gloriam, Ordinis honorem et bonum animarum, velit illud onus ipsi imponere sub praecepto Sanctae Obedientiae, certus quod ipse acquiescet Apostolicae jussioni, cum sit aliunde bonus et probus religiosus Sanctaeque Sedi et speciatim veneratae personae S. V. addictissimus.

Digitized by Google

Si res ita componantur, sperat humilis Orator P. Josephum M. Gago in Peruana et P. Jacobum Lardani in Boliviana Republica magno emolumento futuros et non longe abesse diem, qua Ordo antiquam illam vastamque Provinciam conspiciat reviviscentem; quinimo confidit in duas distinctas Provincias illam dividi posse, ut omnia quae in praesens bonam vetant administrationem tollantur impedimenta, ex eo praesertim nata quod Conventus inveniantur in duabus distinctis Nationibus unicum olim Regnum efformantibus.

Ob quam gratiam etc.

Ex Audientia Sanctissimi die 16 Decembris 1890.

SSmus Dominus Noster Leo divina providentia Papa XIII, referente me infrascripto Secretario S. Congregationis Negotiis Ecclesiasticis Extraordinariis praepositae, Visitatoris et Reformatoris Apostolici munus, quod per Decretum ejusdem S. Congregationis die 25 Januarii 1884 R. P. Josepho Mariae Gago collatum est, pro Coenobiis tantum in Peruana Republica existentibus coarctavit, et R. P. Jacobum Lardani Regularis Observantiae S. Francisci Sacerdotem Professum Visitatorem et Reformatorem Apostolicum renuntiare ac constituere benigne dignatus est, *ad nutum S. Sedis,* pro omnibus et singulis Coenobiis seu Communitatibus (exceptis Missionum Collegiis domibusque ab iis dependentibus), quae in Bolivia reperiuntur et ad religiosam Provinciam S. Antonii *de las Charcas* pertinebant et pertinent; eidemque omnes et singulas facultates, una cum attributionibus et privilegiis in supradicto Decreto contentis (1), quoad eadem Coenobia seu Communitates concedere dignatus est. Contrariis quibuscumque minime obfuturis.

Datum Romae, e Secretaria ejusdem Sacrae Congregationis, die, mense et anno praedictis.

Loco ✠ Sigilli

✠ Dominicus Arch. Thess. *Secret.*

(1) Operae pretium ducimus hic ex integro referre praelaudatum decretum diei 25 Januarii 1884:

Pastorali sollicitudine qua Summus Pontifex universam complectitur Ecclesiam, singulari quodam modo Religiosas Familias prosequitur; probe enim noscit de re Catholica et de Apostolica Sede optime meritas esse. Et sane, semper ex iis floruerunt viri, qui splendidissima Fundatorum aemulantes exempla, virtutum splendore doctrinaeque gloria Domum Dei suffulserunt, Ejusque Nomen ac regnum propagarunt, pro Christo et animarum salute strenue perfuncti laboribus. — Quum itaque SSmo Patri ac Domino Nostro Leoni divina providentia Papae XIII innotuerit in Peruana ac Boliviana Republica Franciscalium Regularis Observantiae Provinciam Sancti Antonii de las Charcas a primaevis defecisse institutis, maximeque conducere ad Catholicae Religionis conservationem et incrementum, si illa in pristinam conditionem et disciplinam restauraretur, omnem curam et sollicitudinem in id intendere non praetermisit. — Interim vero, referente me infrascripto Secretario Sacrae Congregationis Negotiis Ecclesiasticis Extraordinariis praepositae, auditis et attentis omnibus quae super hanc rem Sibi fuerunt exposita, nec non quae per Ministrum Generalem totius Ordinis Seraphici animadversa sunt, ut facilius ad ejusmodi restaurationem devenire liceat, indeque uberius perenniusque, divino adjuvante Numine, ad majorem Sui gloriam animarumque bonum salutares percipiantur fructus, in id consilii venit ut opportunioribus, quo fieri potest, mediis prudentique ratione praedictae religiosae Provinciae restaurationi paretur via.

Quapropter de plenitudine Apostolicae potestatis renuntiavit ac constituit Commissarium Visitatorem et Reformatorem Apostolicum religiosum virum F. Josephum Mariam Gago Regularis observantiae Sancti Francisci Sacerdotem Professum, Apostolici Collegii Sancti Januarii *Arequipae* Missionarium, similibus muneribus alias laudabiliter perfunctum, pro omnibus et singulis Coenobiis seu Communitatibus (exceptis *Missionum Collegiis*, domibusque ab iis dependentibus), *quae ad praefatam* Provinciam Sancti Antonii de las Charcas pertinebant ac pertinent: Eidemque omnes et singulas opportunas ac necessarias facultates ad hujusmodi officium rite explendum concedi solitas, deferre et impertiri dignatus est. Igitur ad Franciscalium in illis regionibus degentium populique Christiani spiritualem aedificationem et salutem procurandam, Apostolici Commissarii sic nominati et constituti munus erit ac potestas, dispersis religiosis ea qua par est charitate et prudentia ad Coenobia revocatis, sive per se sive per alium ejusdem Ordinis Religiosum virum sibi bene visum, tam in temporalibus et oeconomicis, quam in spiritualibus eadem visitare; super regularis disciplinae observantiam et super abusus qui irrepserint inquirere; eamdemque disciplinam reparare et ad Regulas seu Constitutiones Ordinis et Decreta a RR. Pontificibus vel a Sacris Congregationibus eorum jussu ad rem edita reformare: vitam communem in iisdem Coenobiis vicissim restituere, Conventum pro Novitiatu erigere seu deputare, ubi tyrones omnes Novitiatum perficere teneantur, servatis omnibus quae tum relate ad Magistrum Novitiis praeficiendum, tum ad Regulae seu disciplinae observantiam canonice praescripta ac constituta sunt.

Insuper Idem SSmus potestatem fecit praelaudato Commissario eos juvenes recipiendi, qui certa vocatio-

Digitized by Google

NOVI ORDINIS NOSTRI EPISCOPI CONSECRATIO.

In festo Ascensionis D. N. J. C. in Ecclesia S. Montis Alvernae, Illmus ac Rmus NICOLAUS MARCONI, Ref. Prov. S. Vigilii Tirolensis filius, Missionarius Apostolicus in Albania, solemnibus Ecclesiae ritibus, Episcopus est consecratus. Sacrae supplicationis proximo fasciculo fusiorem notitiam dabimus.

II.

ACTA ORDINIS

CAPITULA PROVINCIALIA
Hoc anno celebrata.

X.

Obs. Provincia Bosnae Argentinae.

Die 11 Aprilis 1891 in Conventu S. Spiritus Fojnicae Nostrae Obs. Provinciae Bosnae Argentinae, celebratum fuit Capitulum Provinciale sub praesidentia Adm. R. P. MARCI ANTONII BARAĆ, Visit. Generalis, in quo quidem electi fuere:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Andreas Buzuk.

CUSTOS

Adm. V. P. Stephanus Cičak.

DEFINITORES

Adm. V. P. Franciscus Komadanović.
Adm. V. P. Hieronymus Vladić.
Adm. V. P. Vitus Miljanović.
Adm. V. P. Philippus Jurisić.

SYNOPSIS INDULGENTIARUM
IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

De conditionibus pro lucrandis Indulgentiis.

(Continuatio)

43. Quamvis Indulgentia sit localis, adnexa scilicet alicui determinatae Ecclesiae, non

nis argumenta praebentes, inter Novitios adscribi mereantur, nec non fideliter advigilandi atque efficiendi, ut in Novitiatus domo omnia adamussim serventur, quae per SS. Canones seu Decreta Ordinisque Constitutiones sancita sunt, praesertim vero quoad canonicae clausurae vitaeque communis observantiam, ac demum ad votorum professionem statuto tempore et modo, servatisque quoad cetera de jure servandis, admittendi.

Cum vero ea sit hodiernae societatis conditio, ut operarios multos in vinea DOMINI non solum virtute, sed etiam doctrina praefulgentes postulare videatur, idem Commissarius omni ope contendet, ut Clerici, qui religiosae vitae institutum amplexi sunt, litterarum et scientiarum addiscendarum studio incensi, in aptis locis ac domibus, humanioribus litteris, philosophicis ac theologicis suo quoque tempore et duratione juxta morem seu praescriptiones, rite imbuantur, magistris plane idoneis docendi munus demandando.

Ast quia in Conventibus memoratae Provinciae religiosorum, qui ad munera Guardiani, Magistri Novitiorum et Clericorum, nec non Lectoris, ut par est, obeunda, sint idonei, necessarius numerus in praesentiarum minime reperiri potest, Sanctitas Sua de Apostolicae facultatis plenitudine praefato Patri Commissario Visitatori ac Reformatori Apostolico licentiam concessit, non obstante Constitutione Pii IX f. r. incipiente — *Apostolica Sedes* — die 12 Junii 1877, extrahendi e Collegiis Missionum tam in Peruana quam in Boliviana Republica existentibus *sex* Religiosos, non tamen invitos, praesertim nationis Americanae, doctrina, zelo, pietate regularique observantia praestantes, eosque Conventibus ejusdem Provinciae in perpetuum vel ad certum tempus aggregandi, prout magis expedire censuerit.

Omnia haec praelaudatus Commissarius Apostolicus caelesti confisus praesidio fideliter alacriterque praestare sataget et curabit, ceteris non omissis, quae concrediti sibi muneris erunt et quae ad faustum felicemque exitum rem adductura in Domino judicaverit; interim quidquid pro Religiosae Provinciae restauratione opportunum et necessarium duxerit, et a Ministro Generali probatum fuerit, disponat atque constituat.

Praecipit autem Sanctitas Sua et mandat in virtute Sanctae Obedientiae universis supradicti Ordinis Religiosis, omnibusque et singulis ad quos spectat vel spectabit, ut praelaudatum Religiosum virum Fr. Josephum Mariam Gago in Commissarium, Visitatorem ac Reformatorem Apostolicum agnoscant et excipiant, Eique in omnibus quae ad hujusmodi officium pertinent praesto sint, diligenter obediant, debitumque praebeant obsequium, sublata idcirco, eodem officio perdurante, Superioribus Coenobiorum, seu Communitatum ad Provinciam Sancti Antonii pertinentium, potestate quidpiam per se vel per alios sive scriptis sive voce mandandi, consulendi vel decernendi, quod retardare ac imminuere quomodolibet possit commissi muneris effectus. Super quibus omnibus, contrariis quibuscumque minime obfuturis, SSmus Dominus Noster mandavit hoc edi Decretum et in Acta referri praelaudatae Sacrae Congregationis.

Datum Romae, e Secretaria ejusdem S. Congregationis, die 25 Januarii 1884.

Loco ✠ Sigilli.

(Signatus) ALOYSIUS PALLOTTI, *Secret.*

Digitized by Google

est tamen necesse, ut S. Communio peragatur in tali Ecclesia, excepto casu, quo ejusmodi conditio exprimatur in Brevi sive Rescripto concessionis (*Raccolta*, quae citat Decretum 19 Maji 1759).

Visitatio Ecclesiae et Preces vocales.

44. Pro lucranda Indulgentia, haec est *saepe* conditio, ut aliqua *Ecclesia* vel *publicum Oratorium* visitetur. Nomine *Visitationis* in praesenti intelligitur accessus ad locum sacrum ob motivum fidei et religionis cum intentione honorandi Deum sive in se, sive in aliquo suo Sancto. Advertendum tamen est, « *publicum non esse censendum Oratorium sive in Monasteriis, sive in Seminariis, aut aliis Conventibus* », canonice dedicatum, ad quod christiana plebs publice non solet accedere (Decr. 22 Aug. 1842). — Ubi etiam notandum, quod si determinata Ecclesia praescribatur, v. g. parochialis, non potest loco ejus alia Ecclesia eligi, nisi hoc speciali privilegio vel legitima commutatione fiat. Secus (si nempe nullus sacer locus determinetur) praescripta visitatio fieri potest in qualibet Ecclesia vel publico Oratorio (*Raccolta*). Ceterum « docent plures graves Auctores, ait Dr. S. Ligorius, quod pro visitatione Ecclesiae praescripta, sufficit ad lucrandam Indulgentiam orare ante ostium vel in coemeterio, si prae hominum multitudine illam nequeas ingredi: ita Suarez, Bonacina etc. Imo addunt Mazzotta et Croix cum Lugo, si ores ante ostium Ecclesiae, quando illud est clausum » (Lib. VI. 538, q. 10 in fine).

45. Visitatio Ecclesiae impleri potest sive *ante* sive *post* aliorum piorum operum implementum (Decr. 19 Maji 1759), dummodo fiat intra tempus praefinitum ad lucrandas Indulgentias.

46. Quando Indulgentia plenaria concessa est iis, qui certis diebus Ecclesiam visitant, vel aliud pium opus peragunt, eamdem fideles *semel tantum in die* lucrari possunt (Decr. 7 Martii 1678). — Ab hac tamen regula generali excipienda est Indulgentia *Portiunculae,* vel quae sit ad instar Portiunculae, quae, ut omnibus notum est, pluries eadem die acquiri potest. Est etiam notandum, in praefato Decreto agi de *eadem* Indulgentia plenaria, non vero de *distinctis* Indulgentiis, quae sint concessae distinctis pietatis operibus. Hae siquidem lucrari possunt eadem die, ut patet ex Decretis a nobis citatis nn. 39. 40.

47. Perpendantur duae sequentes decisiones: 1.° Quando pro lucrandis Indulgentiis praescripta est visitatio Ecclesiae, debet quis totidem vicibus Ecclesiam visitare, quot Indulgentias vult lucrari. 2.° Quando plures visitationes Ecclesiae pro lucrandis Indulgentiis praescriptae sunt, non sufficit ut in una eademque Ecclesia tot preces seu visitationes repetantur, quot Indulgentiae sunt lucrandae, sed post quamlibet visitationem debet quis egredi, et denuo in Ecclesiam ingredi (Decr. 29 Febr. 1864).

48. Indulgentia *plenaria quotidiana perpetua* vel ad tempus concessa visitantibus aliquam Ecclesiam, seu publicum Oratorium, ita semper intelligenda est, ut semel tantum in anno ab unoquoque Fideli acquiri possit; excepto solummodo casu, quo in Decreto, Rescripto, Brevi etc. concessionis, favore alicujus Ecclesiae, seu publici Oratorii, clare et explicite expressum sit, Indulgentiam plenariam reapse quotidie ab unoquoque Christifideli rite disposito acquiri posse (Decr. 15 Martii 1852). Sensus ergo dictorum verborum est, quod quilibet fidelis illam lucrari poterit die, quo vult quidem, sed tantum semel in anno.

49. Summus Pontifex Benedictus XIV benigne concessit, ut Fratres et Moniales, Ministri Generalis Ordinis Minorum Observantium jurisdictioni subjecti, qui ex causis senectutis, infirmitatis, et imbecillitatis in valetudinario diversantur, *visitato oratorio aut sacello in eodem valetudinario existente,* Indulgentias lucrari possint et valeant, ac si Ecclesias ejusdem Ordinis visitaverint, reliquis expletis juxta praescriptum explendis (Decr. 11 Sept. 1755 apud Ferraris, verb. *Indulg.* art. V. n.° 81).

Imo Religiosi et Moniales infirmi et convalescentes in cubiculo aut infirmitorio, et etiam in lecto, si commode aliter facere non possint, dicendo quinque *Pater noster* et quinque *Ave Maria,* et orando pro exaltatione S. Matris Ecclesiae etc. lucrabuntur easdem Indulgentias, quas lucrati fuissent, visitando propriam suam Ecclesiam (Rescripta authent. Summar. Indulg. n. 15, ubi citatur Ferraris).

50. Preces a Summo Pontifice praescriptae ad lucrandam Indulgentiam plenariam re-

Digitized by Google

citari debent intra tempus designatum pro Indulgentiarum acquisitione (Decr. 29 Maji 1841).

51. Per preces *jam obligatorias* (v. g. per Horas canonicas, vel orationes a Confessario injunctas) satisfieri nequit precibus a Summo Pontifice praescriptis ob lucrandam Indulgentiam plenariam (Decr. eod.).

52. Interrogata S. C. Indulgentiarum « an sufficiant *quinque Pater et Ave,* quae recitari solent ob adimplendam Summi Pontificis intentionem, quando praescriptum est, ut visitetur Ecclesia vel altare, *ibique fundantur preces* » respondit: Preces requisitae in Indulgentiarum concessionibus ad adimplendam Summi Pontificis intentionem, *sunt ad uniuscujusque fidelis libitum,* nisi peculiariter adsignentur (Decr. eod.).

53. Quoad *modum* recitandi preces, sequentia notentur:

1.° Opera injuncta fieri debent ab eo, qui Indulgentiam lucrari intendit, excepta eleemosyna, quae per alium valide datur.

2.° Ut per se intelligitur, non sufficit actus mere materialis, sed requiritur humanus. Imo preces sunt *devote* recitandae, cui ceterum non officit distractio involuntaria.

3.° Nisi aliter praescriptum sit in documento, *non est necesse* ad lucrandas Indulgentias sive plenarias sive partiales, *recitare flexis genibus* preces praescriptas (Decr. 18 Sept. 1862).

4.° Recitans *alternatim* cum socio orationem, cui applicatae sunt Indulgentiae, lucrari potest Indulgentias huic orationi applicatas (Decr. 29 Febr. 1820).

5.° Opera injuncta *integre* perfici debent, quia Indulgentiae sub tali conditione conceduntur. Unde ex communi Doctorum cum S. Alphonso (Lib. VI. n. 534) est resolvendum:

a) Qui ex impotentia vel ignorantia, sive totum opus, sive notabilem ejus partem omittit, v. g. si puer vel senex non jejunet, is non lucratur Indulgentiam, nisi hoc opus, ob gravem difficultatem, ex legitima Pontificis concessione, ei in aliud commutatum fuerit.

b) Non officit, si parva pars operis injuncti omittatur, quia opus censetur adhuc perfici quoad substantiam. Pars autem parva sive minima sumenda est *respective* ad totum opus. Sic in Rosario omissio *unius Pater* et *Ave* minima videtur; secus vero, si quinque *Pater* et *Ave* ad Indulgentiam requirantur, et *unum Pater* et *Ave* omittantur.

c) Generatim in materia Indulgentiarum, hae *tantum valent, quantum verba sonant;* unde hic non licet argumentari; nec eam supplet error communis, si nempe communiter existimatur tali operi adnexam esse Indulgentiam, cum tamen de facto nulla sit. Ita passim auctores (Scavini Vol. IV.).

54. Summus Pontifex Pius PP. IX declaravit, Indulgentias adnexas precibus valere *quocumque idiomate recitentur,* dummodo versiones sint fideles. Licet autem pro lucranda Indulgentia requiratur versionis fidelitas, nihilominus, ut constet de fidelitate versionis, sufficit declaratio S. Congregationis per Emum Praefectum, vel unius ex Ordinariis loci, ubi vulgaris est lingua, in quam vertitur oratio, cujus recitationi primitus Indulgentia concessa fuit (Decr. 29 Dec. 1864). — Quoad *preces in publico recitandas,* pro quibus petitur Indulgentia iuxta dicta n. 20, exhiberi debent S. Congregationi Indulgentiarum, quae examinat utrum expediat iisdem applicare aliquas Indulgentias.

55. Ceterum, *quoad preces visitationi adnexas* ob oculos habeantur, quae de eadem *visitatione* dicta sunt. Hinc si ad lucrandas Indulgentias praescripta sit visitatio alicujus determinatae Ecclesiae, et insimul recitatio in eadem Ecclesia specialium precum, praeter visitationem, recitari ibi debent praefatae preces. Si quis autem vellet eodem die acquirere plures Indulgentias plenarias, pro quarum qualibet injuncta foret visitatio una simul *cum designatis precibus,* tunc repetendo visitationes, debet etiam totis vicibus repetere preces, quot sunt Indulgentiae, quas lucrari cupit *(Raccolta* pag. XXIV... Vid. sup. n. 47).

56. Fideles, qui eodem die sacra Synaxi reficiuntur in Ecclesia, quae visitari debet, ibique pias preces effundunt, jam satisfecerunt obligationi Communionis, Visitationis et piarum Precum, quae pro lucranda Indulgentia injunctae sunt *(Raccolta* pag. XXV).

57. Summus Pontifex Pius VI per Rescriptum diei 2 Januarii 1792 concessit Indulgentiam *septem annorum totidemque Quadragenarum* Christifidelibus, qui cum debitis dispositionibus « templum, oratorium, seu altare, ubi *sacra Cordis D. N. J. C. imago* publicae vene-

Digitized by Google

rationi decenti forma, quae convenit, ut moris est, exposita habeatur, pie visitaverint, necnon per aliquod temporis spatium juxta mentem Sanctitatis Suae DEUM oraverint ».

Hinc S. Congregationi Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, infrascriptum dubium fuit propositum:

Utrum Redemptoris imaginibus, *in quibus SSmi Cordis imago extrinsecus non appareat,* applicari possit concessio Indulgentiae a s. m. Pio VI facta *pro qualibet oratione,* quae fiat coram imagine aliqua SSmi Cordis JESU publicae venerationi exposita?

Emi Patres responderunt: *Negative,* quam resolutionem benigne approbavit Summus Pontifex Pius IX (Decr. 12 Jan. 1878).

58. Quando ad Indulgentias lucrandas praescribitur oratio pro fine determinato, v. g. pro exstirpatione haeresum etc., *non requiritur intentio explicita,* expressa singulis vicibus (Decr. 12 Julii 1847).

59. Quamvis *uni et eidem rei,* v. g. orationi, coronae, cruci etc. applicari possint Indulgentiae diversae, nequeunt tamen hae omnes lucrifieri *cumulatim,* sed necesse est, ut pro qualibet Indulgentia renoventur opera injuncta, excepto casu, quo haec vere iterari nequeant, vel non soleant, sicut Confessio, nisi sit aliunde necessaria (Decr. 29 Febr. 1820, et 12 Jan. 1878. Vid. n. 40). Hinc deducitur, quod si quis e. g. *una eademque corona,* quae fuerit benedicta cum applicatione Indulgentiarum Rosarii et S. Birgittae, vellet utramque lucrari, deberet recitare, praeter coronam ordinariam Rosarii, etiam alteram, quae a S. Birgitta nuncupatur (*Raccolta* pag. XV.).

60. Plurimae a Summis Pontificibus concessae sunt Indulgentiae recitantibus devotas preces, vel alia pia opera peragentibus, ut videre quisque potest in libro *La Raccolta.* Jam quaerunt Theologi, an fideles possint eadem die Indulgentias *diversas,* aut pluries *easdem* lucrari? De Indulgentiis plenariis jam supra dictum est quid sit sentiendum (Vid. nn. 39. 40 etc.). Agendo de *partialibus,* respondemus cum Gury (Tom. II. n. 1053): 1°. « Quoad Indulgentias *diversas,* generatim eas possunt fideles eadem die lucrari, saltem si sint adnexae operibus diversis, vel eisdem operibus, quae pluries in die repeti possunt. Ita communiter Theologi, idque ex Ecclesiae et fidelium praxi confirmatur. 2°. Quoad Indulgentias *easdem,* id pendet a mente Pontificis Indulgentias concedentis. Unde ad Litteras concessionis attendendum est, quae si nihil determinent, standum est interpretationi et praxi communi Ecclesiae ». In laudato libro *La Raccolta* aliae sunt preces sive pia opera, quibus adnexae sunt Indulgentiae *semel in die,* aliae *toties quoties* etc. lucrandae, ut cuilibet legenti patet.

(Continuabitur)

III.

MISSIONES

—

CAPITULA COLLEGIORUM APOSTOLICORUM IN AMERICA

IV.

Colleg. Apost. de Cali, in Columbia.

Die 25 Februarii currentis anni sub praesidentia R. P. JOSEPH VIDAL, Com. Glis Reipub. Peruanae habitum est Capitulum Guardianale, in quo quidem electi sunt:

GUARDIANUS

R. P. Bernardinus Arana.

DISCRETI

Adm. V. P. Ignatius M. Sans.
Adm. V. P. Bonaventura Insnasti.
Adm. V. P. Joannis Gimbernat.

—

EX S. C. DE PROPAGANDA FIDE

I.

RESCRIPTUM

Quo Collegio civitatis S. Laurentii in Rep. Argentina tribuitur facultas hospitium erigendi in civitate vulgo ROSARIO DE SANTA FE.

BEATISSIME PATER,

Discretorium Collegii de Propaganda Fide ad S. Carolum in civitate S. Laurentii Reip. Argentinae, ad pedes Sanctitatis Tuae humiliter provolutus exponit quod civitas *Rosario de Santa Fe,* quae a praefato Collegio viginti quinque kilometris distat, et in qua animarum quadraginta fere millia numerantur, religioso

Digitized by Google

privatur auxilio, propter penuriam Cleri saecularis. Qua de causa Discretorium consilium iniit hospitium in dicta civitate erigendi sub dependentia tamen Collegii; sed quum ad id operis requiratur, praeter consensum Ministri Generalis Ordinis, facultas apostolica, ex Constitutione *Apostolica Sedes,* art. LXXIX, ideo per Commissarium Generalem P. Quiricum Porreca, Sanctitatem Tuam enixe exorat, ut petitam licentiam concedere dignetur, et quam primum erigatur hospitium, ex quo et ipse Episcopus dioecesanus multa sperat emolumenta ad Religionis incrementum animarumque salutem.

Pro qua gratia etc.

Ex audientia SSmi habita die 22 Februarii an. 1891. SSmus Dominus Noster LEO Divina Providentia PP. XIII, referente me infrascripto archiepiscopo Tyren. S. Congr. de Propaganda Fide Secretario, facultatem benigne concessit erigendi praedictum hospitium, dummodo tamen in ipso juxta Regulam et Statuta Ordinis ex eleemosynis et sub regulari disciplina vivere possint, et cetera serventur, quae in articulo septuagesimo nono Constitutionis *Apostolica Sedes* praescribuntur.

Datum Romae, ex aedibus dictae Sacrae Congregationis, die et anno ut supra.

Pro R. P. P. *Secr.*
DONATUS SBARRETTI, *off.*

—

II.

DECRETUM

Quo Missiones pertinentes ad Collegia Apostolica Castro et Chillan, hucusque communes, dividuntur.

Collegia Apostolica PP. Franciscalium a locis Castro et Chillan nuncupata in Chilena regione communem hucusque curam gesserunt missionum penes sylvaticos in Araucania degentes. Nunc vero Superior Generalis Franciscalium magis prosperitati missionum opportunum fore exposuit, si missiones actualiter existentes ac territoria, ubi in posterum novae fundari queant, inter duo Collegia dividerentur. Ideoque servatis servandis ad tramites Constit. Apostolicae fel. rec. Pii Papae IX, quae incipit « Apostolica Sedes », ab hac Sacra Congregatione de Propaganda Fide humiliter petiit, ut deinceps unumquodque ex praedictis collegiis suum haberet Praefectum. Missiones autem seu missionum territoria ita dividerentur, ut Collegio a Castro nuncupato pars regionis occidentalis attribueretur cum missione Cholchol nomine: Collegio autem Chillan pars orientalis cum missione a Nacimiento vocata. Cetera autem territoria utriusque missionis propria dividerentur a linea, quae a loco Collme ad septentrionalem plagam fluminis Rio Renaico transiens per locum Chiguaigue, ac deinde inter loca Traiguen et Victoria, attingit Cantin.

Cum igitur Emi ac Rmi Patres huic Sacro Consilio Christiano nomini propagando praepositi in Comitiis Generalibus habitis die 13 Februarii 1891 hac de re agerent, re mature perpensa, provisionem uti proponitur probandam esse censuerunt et executioni mandandam.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 13 Martii 1891.

J. Card. SIMEONI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

✠ D. Archiep. TYRENSIS, *Secret.*

IV.
VARIA

—

SERIES PRAELATORUM

Ref. Provinciae Poloniae Minoris sub Titulo Beatissimae Virginis MARIAE *Angelorum in Imperio Russico.*

(Finis)

68. A. R. P. Joannes Cartius Kaczorkievius (Kaczorkiewics) s. Theologiae Lector, Concionator egregius censor librorum pro Dioec. Cracoviensi, antea Guardianus Cracoviensis, qui Conventum et Ecclesiam intus et foris penitus restaurari fecit. Viam Crucis in Coemeterio Conventuali prout modo videtur, ordinavit sub praes. A. R. P. Pauli Fedrzejovii (Fedrzejewicz) Ex-Min. hujus Provinciae ac Commis. et Visitatoris Generalis electus die 2 Julii 1839 Solecii. Primam interm. Congreg. celebravit Stopnicii die 26 Julii 1840. Secundam 1 Julii 1841 in Conventu Chelmensi. Obiit Solecii die 14 Octobris 1852.

69. A. R. P. Paulus Fedrzejevius (Fedrzejewicz) 2.° Ex-Prov. Ex-Commissarius Generalis s. Theologiae

Digitized by Google

Lector 2.° sub praes. A. R. P. Liborii Patuchovii (Patuchowicz) Ex-Prov. s. Theologiae Lect. ac Commissarii Generalis et Visitatoris electus in Capitulo Stopnicii die 29 Junii 1842. Primam Congr. celebravit in Conventu Sandomiriensi die 2 Julii 1843. Secundam Congr. Definitorialem in Conventu Stopniciensi die 27 Junii 1844. Obiit Cracoviae die 14 Junii 1849.

70. A. R. P. Narcissus Siekierscius (Siekierski) s. Theologiae Lector sub praes. A. R. P. Joannis Cantii Kaczorkievii (Kaczorkiecvicz) Ex-Provinc. Def. actualis Provinciae Angelorum electus die 22 Julii 1845. Et ob politicas circumstantias constitutus est A. R. P. Paulus Fedrzejovius (Fedrzejewicz) Ex-Prov. et s. Theologiae Lector Commissarius Provincialis pro Conventu Cracoviensi. Prima Congregatio Definitorialis celebrata est anno Domini 1847, de die et loco non constat. Altera vel non fuit vel potius non adnotata. Obiit in Choro tempore Matutini ad « *Te Deum Laudamus* », vir observantiae et pietatis anno Domini 1854 Pilicii die 25 Octobris.

71. A. R. P. Julianus Górnik s. Theologiae Lector sub praesid. A. R. P. Bartholomaei Rutkovscii (Rutkowski) electus Sandomiriae die 27 Augusti 1848. In quo receptio pecuniae strictissime prohibetur. Anno 1849 Congr. Def. deerat ob difficultates ex parte Regiminis; vi tamen Compromissi A. R. P. Minister Provincialis ordinationes et mutationes necessarias etiam anno 1850 ipse solus perfecit. Obiit Pilicii die 30 Octobris 1854.

72. A. R. P. Jucundinus Czerwonka s. Theologiae Lector, sub praes. A. R. P. Mansueti Aulich Missionarii Apostolici, Commissarii ac Visitatoris Generalis electus in Capitulo Stopnicii die 13 Julii 1851. Nulla Congregatio toto hoc triennio aderat; solummodo ipse A. R. P. ordinationes pro bono Provinciae fecit. Vir enim fuit re et nomine religiosus; obdormivit in Domino Solecii 1870 die 14 Octobris.

73. A. R. P. Bartholomaeus Rutkovscius (Rutkowski) s. Theologiae Lector sub praes. A. R. P. Narcissi Siekierscii (Siekierski) Ex-Provincialis, Def. habitualis electus Stopnicii die 4 Junii 1854. Antea Custos Provinciae hujus ac Commissarius et Visitator Generalis. Ob defectum valetudinis in prima interm. Congregatione Definitoriali Stopnicii habita die 27 Junii 1855 Provincialatum in manibus VV. Definitorii resignavit, et electus est eadem die Vicarius Provincialis, qui fuit primus actualis Definitor. Obiit autem die 1 Augusti Pilicii 1866.

A. R. P. Franciscus Wendrogovscius (Wendrogowski) Vic. Provincialis in Congregatione Definitoriali Stopnicii die 27 Junii 1855 electus; secundam Congreg. interm. celebravit Stopnicii die 30 Junii 1856.

74. A. R. P. Conradus Piramowicz, s. Theologiae Lector, sub praes. A. R. P. Cyriaci Sobczynscii (Sobczynski) in Cap. Stopnicii die 8 Julii 1857 electus. Ex multis ordinationibus per litteras encyclicas per Conventus publicatis patet eum multa laudabilia et spiritui religioso consona introduxisse, e. g. vitam communem in unoquoque Conventu, cantum choralem, ordinem in devotionibus. Absoluto munere, constitutus est Guardianus Conventus Cracoviensis 1860; sed post annum Guardianatus, abiit Romam h. e. anno videlicet 1861 qua Definitor Generalis. Absoluto Definitoriatu fuit Bucaresti in Rumenia qua Missionarius per 12 annos; post haec Viennae apud PP. Observantes habitavit et bis Commissarius ac Visitator Generalis Prov. Transylvaniae et Capituli Praeses fuit. Anno 1884 fuit Commissarius ac Visitator Generalis Provinciae B. V. Mariae Dolorosae PP. Reformatorum in Galicia Austriae et ipse Reverendissimus Pater Bernardinus a Portu Romatino Minister Generalis capitulum Jaroslaviae celebravit. Anno 1887 et 1888, erat iterum in Rumenia qua Missionarius et Brailae habitabat; sed jam senex, viribus decrescentibus, iterum Viennam reversus, ubi ad praesentem diem habitat. Qua die, quonam loco primam Congr. interm. celebravit non constat. Secundam enim Sandomiriae die 13 Julii 1859 habuit.

75. A. R. P. Franciscus Wendrogovscius (Wendrogowski) in Capitulo Solecii die 11 Julii 1860 celebrato electus sub praes. A. R. P. Patricii Przyhipscii (Przyhipski) s. Theologiae Lect. Commissarii ac Visitatoris Generalis. Primam interm. Congr. Definitorialem Stopnicii die 26 Junii 1861 celebravit. Altera autem Congregatio Definitorialis defuit, quia A. R. P. Provincialis Romam pro Capitulo Generali abiit. Ultimam diem vitae suae Stopnicii die 8 Septembris 1868 clausit.

76. A. R. P. Dionysius Milewczyk, s. Theologiae Lector sub praes. A. R. P. Jucundini Czerwonka Ex-Min. Provincialis in Cap. Pinczoviae die 25 Augusti 1863 electus est. Obiit Stopnicii, Congregationes Definitoriales a Regimine penitus prohibitae. Decr. aut. 8 Novembris 1864 Superiores constituuntur per leges civiles et mutationes individuorum per singulos Conventus, dempta quacumque jurisdictione Superiorum Ordinis, a Regimine instituuntur et fiunt. Hic Minister huius Provinciae ultimus fuit; nam Provincia haec supradicto Decreto 8 Novembris 1864 sublata extitit, quam Deus misericors quamprimum resuscitare dignetur.

Haec omnia desumpta sunt ex Archivo Provinciali Cracoviae, in quo authentica documenta asservantur ab initio hujus Provinciae usque ad haec nostra tempora.

Ita est Fr. Joachimus Maciejczk,
Min. Provinc. B. V. Mariae *Dolorosae in Galicia Austr.*

V.
BIBLIOGRAPHIA

—

Constitutiones Generales Ordinis Minorum, a Capitulo Generali Romae in Collegio S. Antonii Patavini anno 1889 celebrato revisae et approbatae, jussu et auctoritate Rmi P. Aloysii a Parma, Ministri Generalis totius Ordinis Minorum, publicatae. Editio altera. — Ad Claras Aquas (Quaracchi), prope Florentiam, ex Typographia Collegii S. Bonaventurae, 1891. In 8 gr. Pag. XV-110. Pretium L. 1,50.

Digitized by Google

P. Gaspare da Monte Santo della Osservante Provincia delle Marche. — Il Novello Religioso Francescano istruito nei suoi doveri. — Seconda edizione emendata da un Padre della stessa Provincia. — Quaracchi, tipografia del Collegio di S. Bonaventura 1891. In 16. Vol.[1] due. Pretium L. 3,50.

De hoc utili libro attendendum est sequens DECRETUM Rmi nostri P. Generalis Aloysii a Parma: « Cum Nobis experientia compertum sit, opus quod inscribitur: *Il Novello Religioso* etc., a P. Fr. Gaspare a Montesancto Obs. Prov. Picenae, felicis recordationis, exaratum, valde utile esse Religiosis omnibus, praesertim vero B. P. N. Francisci asseclis, ut spiritu religionis sancto, viam evangelicae perfectionis arripiant, atque ascensiones in corde suo disponant, procedantque de virtute in virtutem; et cum ejusdem operis exhausta sint exemplaria, editoribus Collegii Sancti Bonaventurae ad Claras Aquas, prope Florentiam, mandavimus novam hujus operis editionem. Isthaec perfecta et emendata nunc in duo volumina distributa exit in lucem. Omnibus nostrae jurisdictioni subjectis eam quammaxime commendamus, atque omnes Provinciales Ministros exoramus enixe, ut omnes eorum Novitios ac juvenes, qui studiis dediti crescunt in spem Ordinis et Ecclesiae, muniant hujusmodi opere, cujus sana doctrina, salutaribusque documentis informati, spiritu seraphico imbuentur, eruntque veri Franciscani, propriam operabuntur sanctificationem et proximi, ad majorem Dei gloriam ».

P. Adolphus Van Puymbrouck, Min. Rec. — 1. Eenige bladzijden uit de geschiedenis van het voormalig Franciscanerklooster te Gent, door Fr. Adolphus Van Puymbrouck, Minderbroeder-Recollect. 1224-1888. Gent, I. B. D. Hemelsoet, Boek-en Steendrukker, bij S. Baass. (Pag. 352 in 8°).

2. Fransiscus' Zonen te Sint-Truiden, door P. Fr. Adolphus Van Puymbrouck, Minderbroeder-Recollect. 1220-1890. Gent, I. B. D. Hemelsoet, Boek-en Steendrukker, bij S. Baass. (Pag. 403 in 8°).

P. Benjaminus Camenziud, Cap. Prov. Helveticae. — Lob und Leben Unserer Lieben Frau. Betrachtungen fuer die Mai-Andacht. Nebst einem Anhange, enthaltend die gewoehnlichen Gebete eines Kath. Christen. — Appenzell: 1891. Verlag von Oskar Broger. Pag. 114.

Latine: Meditationes pro mense Mariano.

P. Irenaeus Bierbaum, Min. Rec. — Theologia Moralis per modum Conferentiarum, auctore clarissimo P. Benjamin Elbel O. S. F. Novis curis edidit P. F. Irenaeus Bierbaum O. S. F., Provinciae Saxoniae S. Crucis Lector Jubilatus, cum approbatione Superiorum. Volumen secundum, continens partes quatuor. Pars IV De sex ultimis praeceptis decalogi. — Paderbornae MDCCCXCI. Ex typographia Bonifaciana. (J. W. Schroeder). In-16. Pag. 151.

Novam hanc editionem theologiae Elbelianae jam annuntiavimus (Confr. *Acta Ord.* elapsi anni, pag. 196) iterumque commendamus.

P. Mathias a Bremscheid, Cap. Prov. Rheno-Westphalicae. — Die christliche Iungfrau in ihrem Tugendschmucke. — Mainz: Verlag von Franz Kirchheim 1891. Pag. 103.

Latine: Virgo christiana virtutibus ornata.

Novum Franciscale Periodicum. — Saint François et la Terre Sainte, écho mensuel de la Custodie Franciscaine de Terre Sainte 1 Mai 1891. — Vanves (près Paris). Imp. Franciscaine Missionnaire, Route de Clamart, 16. Pag. 32.

Novum hoc periodicum, a Rmo P. Ministro Generali Ordinis nostri approbatum, maximopere commendamus. Superiores locales ac Praedicatores rogamus, praesertim in regionibus in quibus viget lingua gallica, ut praelaudatum folium cunctis Custodiae Terrae Sanctae amicis ac benefactoribus manifestare studeant.

Associationis pretium Fr. 3 pro Gallia et Fr. 4 pro unione postali. Scribendum est: *R. P. Victor Bernardin de Rouen, Commissariat de la Terre Sainte, rue des Fourneaux 83, Paris.*

P. Raymundus Lugin, Min. Obs. — Coleccion N.° 1 (Mariana) escogida y completa de 8 Salves, 21 himnos, 18 Benedicamus Domino etc., recorriendo los 8 tonos del Canto llano; con Coros, Trios y Duos y Organo en las Salves. Obra expresamente compuesta para toda la Orden Franciscana, por I. I. S. y el M. R. P. Fr. R. A. Lugin, Lector Gral Franciscano, en el año 1883, en Orihuela; Quienes lá dedican a los Rmos Ministros y Comisarios Grales de la misma (Propriedad del P. Lugin). Prezzo netto L. 7 — 4597 Genesio Venturini, Firenze Via de' Martelli 4: 9. Roma Via del Corso 387. Tutti i diritti di riproduzione, trascrizione, traduzione sono riservati.

Digitized by Google

VI.

NECROLOGIA

—

Kalendis Decembris anni superioris ad S. Crucis (in America Merid. Bolivia) admissis expiatus, sacro epulo pastus extremaque unctione perunctus e vita concessit R. P. CHERUBINUS FRANCESCANGELI, Seraphicae Provinciae Alumnus. Primas vitae auras Spoleti pridie Idus octobris anno 1820 hauserat atque annum decimum sextum vix ingressus XVII kal. Sept. an. 1836 habitum franciscalem inter Min. Observantes induit. Si ex his quae matura atque ad senectam vergente aetate praeclara gessit pueritiam ac adolescentiam conjicere fas est, puer in pietatem pronus ac adolescens virtutum cultor eximius extitisse debuit. Quamdiu Missionarium vel ab anno 1844 egit et Praefectus Miss. in Taratensi Collegio fuit, incredibile dictu est, quanta sollicitudine quantoque zelo animarum id officii exercuerit, quare eum et sodales et cives et Indi apud quos catholicum nomen per maximos labores invexerat, summopere diligebant. Cum extremo morbo lecto decumberet, plura eaque patientiae documenta dedit, diutina quatuor mensium tentatus infirmitate. Cum rumor de ejus obitu est diffusus, universos lugere sibi abreptum, commemorare merita virtutum, precibus ejus, jam nunc caelestis sese addicere.

R. I. P.

R. P. ANTONIUS RICCIUS, Observantis Provinciae Picenae, Definitoris provincialis titulo ob sacras hic illic habitas conciones honestatus, ortus est obscuro honestoque loco Carticeti in territorio Fanestri XVI kalendas Novembres anno 1808. Adolescens septemdecim annorum, vitaeque puriter actae, VI kalendas Novembres anno 1826 ad nostrum accessit Ordinem. Annis, virium debilitate, et bronchiorum aegritudine oppressus, Sacramentis Ecclesiae susceptis, pientissimus excessit e vivis in Coenobio Montismadii dioeceseos Feretranae, tertio idus hujusce anni 1891. Religiosus hic vir pulcherrimum reliquit exemplum pietatis in Coelites, spiritalis charitatis in Christifideles, observantiae seraphici Instituti, et fortitudinis suavitati prudentiaeque conjunctae. Nihil proinde mirum, si ad exitum vitae rexerit optime Coenobia; suique, praesertim subditi patris potius atque amici, quam superioris funus pervehementer etiam nunc doleant.

R. I. P.

Adm. R. P. ROGERIUS, Lector Jubilatus de numero, Soleri in Pedemontio genitus, prima ab adolescentia inter Fratres Veteris Observantiae vitam franciscalem duxit in Provincia S. Francisci. Lectoris laurea, datis publicis experimentis, auctus, utramque facultatem, Philosophiam scilicet et Theologiam, viginti sex annos nostrates et exteros docuit.

Tum in nostro generali ephebeo ad Typhernates, tum in alio ad Perusinos, munus Praefecti studiorum, non nomine, sed potestate exercuit. Seraphicam juventutem suis curis creditam semper fovit, plurimumque dilexit. Nec senectute cunctatior, rebus in Provincia compositis, iterum cathedram conscendit, junioribus Lectoribus annos, non juvenilem invidens redundantem animum.

Summo mane e lecto surgens, reliquum tempus quod a schola, aut a praedicatione *ipsi* supererat, vel scriptioni vel lectioni *impendebat*. Otii hostis infensissimus, gravissimis verbis *fratres muscas* carpebat juvenesque exemplo magis quam verbo allicere non sinebat ad capessendam amoenam quidem, sed laboriosam sapientiae vitam.

Ob hanc temporis usuram plura tum latina tum vernacula lingua scripsit (equidem non injucunda) vel ad usum scholae, ut cursus philosophicus et theologicus, vel ad habendas conciones, vel denique ad fragmenta historica colligenda.

Inclyta reliquit duo volumina in folio, in quibus totam Soleri patriae suae dulcissimae historiam complexus est; insuper collectionem « *Memorie del Convento francescano di Città di Castello* »; aliaque plura minoris momenti, quae hic silentio praeterimus, exaravit.

Seraphicam edidit opellam Fulginei cusam typis Sgarillianis, cui titulus « *Rytonomia Viae Crucis* », quam amplissimis laudibus Aequ. et Doctor Scavinius, et Ephemerid. « *La Civiltà*

Digitized by Google

Cattolica » cumularunt. Edidit etiam Ferrariae aliam opellam Inscriptionum, quibus Ducum Estensium gesta nitido atque conciso stylo illustravit. In quo epigraphica arte magnam laudem sibi promeruit tum penes litteratos viros, tum penes optimates ferrarienses, qui civicos honores benemerentiae ipsi decreverunt.

Sed et ipsa urbs Alexandriae Statiellorum, ad quam Soleriense municipium pertinet, civilibus honoribus tamquam benemeritum historicum auxit: immo Academia illius Civitatis pro Historia, Arte et Archeologia constituta Rogerium nostrum publico diplomate socium et adjutorem adcivit. Praeterea Academia Floridana in Urbe Typherno ipsi diploma relaxavit, pluribusque vicibus nova academia ob concinnas inscriptiones gratulata est.

Dum Ferrariae ageret, Theologi privati Em. Card. Vannicelli munere functus fuit, et ultimis temporibus in Archidioecesi Perusina cooptari meruit inter Examinatores pro-synodales.

Ob haec egregia facinora cunctis multum desiderabilis, nobis desiderabilior, ejus mortem die 12 Martii currentis anni fratres et amici lamentati sunt. Vixit annos 73, monasticae vitae 57. Ad ejus exequias animam boni P. Rogerii Archiepiscopus Perusinus, Illmus ac Revmus Jeremias Brunellius, Praelatus Domesticus Ss. Pp. Leonis XIII, duo Canonici Ecclesiae Cathedralis et duo Professores Seminarii archiepiscopalis una cum Fratribus parentati sunt.

Ejus memoria typis tradita est in Diariis *Il Paese, Il Vecchio Grifo, La Verità e Fede* et in nostro *L' Oriente Serafico.*

R. I. P.

R. P. Antonius Cucchinius, Observantis Provinciae Picenae filius, vidit primitus lucem in oppidulo Sappanici ditionis anconitanae idibus Januariis anno 1821. Exacta novemdecim annorum aetate, cogitavit de s. nostro Instituto profitendo; quod ei feliciter cessit anno 1841, V nonas Martias. Pietate, humanitate, prudentia ornatus in exemplum; muneris praeterea sui diligens in primis, ut dici nequeat quantum boni spiritalis attulerit christianae sapientiae cultoribus. Cantus praecipue *gregoriani* peritus adeo, ut secundus esset nemini; quem complures etiam annos Camerini et in templo Coenobii nostri excoluit eximie et Alumnis sacrorum illius ven. Seminarii quam diligentissime tradidit. Valde dilectus acceptusque fuit Camertibus, quibuscum pleramque vixit vitam; maxime sodalibus, qui penitissime noverunt eum virtutum omnium praediviten, dignumque existimarunt, qui pluries diuque memoratum nuper Coenobium moderaretur. VI nonas Martias hujus anni 1891, percussus tu denuo apoplexi, vix ut admissis absolverere, ex nostra domo Camerti religiosa evolasti, fortunate Senex, ad caelestia; quo, te orante, speramus fore, ut nos olim veniamus, aeterno istic Bono perfruituri.

R. I. P.

R. P. Raphael Girius, Observantis Provinciae Picenae, ortum habuit Murrovalle, quod est oppidum in territorio firmano anno 1821 idibus Januariis. Jam tum a puero singulari deditus pietati, Ordinem nostrum professus est solemniter tertio nonas Januarias anno 1837. Emenso philosophiae, theologiae, sacrae eloquentiae curriculo, in id totus incubuit, ut animas Christo Domino lucrifaceret e sacro poenitentiae tribunali, e suggestu, prece, alloquio familiari et exemplo; unde non parum boni spiritalis in fideles promanavit. Mitis, benignus, prudens, sanctissimis praeterea moribus quum esset, nil mirum, si Antistites quidam agri piceni, quos inter magnus ille pater Purpuratus Philippus De-Angelis, saepe praefecerint eum Virginibus Deo devotis, et Provinciae Optimates suae identidem destinarint moderandis Coenobiis, et adolescentulis nostrum Sodalitium perpetuo amplexuris. Quae sane munera, pudet equidem postulatu, an is sanctissime obierit. At, eheu! vir hic tam religiosus, tamque Deo carus, dum animi recreandi causa sexto nonas Martias hujus anni 1891 deambularet extra Coenobium Colfanianum prope Calderolam, ictus fulminea pene apoplexi, sacrisque, ut ferebant tempora, expiatus, ad semihoram pientissimam efflavit animam, moerentibus incredibiliter populo calderolensi, universaque Observantium Provincia, a quibus erat dilectus eximie.

R. I. P.

Digitized by Google

Deus qui fortiter et suaviter attingit omnia, magno affecit dolore Provinciam Min. Obs. Basilicatae ob mortem perillustris et Adm. Revdi P. Venantii a Laculibero (vulgo Lagonegro), qui, prope octogenarius apoplectico morbo correptus, ubi cunabula habuit, ibi supremum diem obiit, pridie nonas Februarii 1891 post celebrationem sacrosancti Missae sacrificii et recitationem horarum canonicarum illius diei.

Non facile est omnes enumerare virtutes hujus clarissimi religiosi; sufficit tantum de illo repetere cum Apostolo: in omnibus se ipsum praebebat exemplum in doctrina, in integritate, in gravitate; non erat superbus, non iracundus, sed humilis, hospitalis, benignus ac continens, et quod satis est mente et corpore castus.

Semper hilaris et pacatus, ita ut aequo perferebat animo omnia prospera et adversa. Consodalibus e suis pacificis domibus expulsis ob civilem suppressionem dicere solebat: « suppressio est bonum apparens discolis, sed damnum pergrande et manifestum ».

Laureatus in philosophia et theologia, in quibus eminebat ita, ut Neapoli dum specimina daret in Conventu S. Mariae Novae, praesidente Rmo Mro Gle P. Josepho ab Alexandria, inter nonaginta Religiosos concurrentes ad Cathedram Theologiae tertium locum obtinuerit.

Memoria praeditus admirabili retinebat fere omnia, quae legebat. Conversatio ejus sancta et in caelis erat. Ob cujus praeclara merita Illmo ac Rmo Episcopo Policastrensi acceptissimus erat, cujus mandato Venantius in saeculo Vitus Antonius Falabella Evangelium explanabat fidelibus in capella SS. Rosarii, ubi quotidie Omnipotenti Deo Missae sacrificium offerebat. Et ut erat praedicator disertus, verbum Dei in variis civitatibus Lucaniae et finitimarum Provinciarum disseminavit.

Pluries Custos Provinciae electus. Erat pariter corde simplex et ingenuus, orationi semper intentus, spe gaudens, charitate fervens, seraphicae paupertatis amantissimus.

R. I. P.

Die 11 Martii Sibenici in Conventu S. Laurentii pie in Domino obiit P. Stephanus Zlatović, alumnus Observantis Dalmatae Provinciae SSmi Redemptoris: ibidem anno 1831 natus, et ad eumdem Conventum, juxta morem Provinciae, adhuc puerulus litteris moribusque informandus admissus et ante susceptum habitum jamjam maturus religione erat. Emenso tyrocinio votisque Deo nuncupatis, et vix primitiis Deo oblatis renuntiatus fuit Parochus Vice-Decanus. Ea summa ejus curae fuit ut populum sibi concreditum religiosae conversationis exemplo et catholicae veritatis verbo pasceret. Indefessus fuit in populi moribus ad normam divinorum mandatorum conformandis, quae ad exemplum Divini Pastoris gnaris et rudioribus omni ratione ad capessendam gloriae coronam insinuabat. Ejus negotio postmodum uti voluit Provincia in administranda Decanali Paroecia Dernisii. Saepe Guardianatus munere functus est, semper et ubique laudabiliter sese gessit. Fuit Definitor et Custos Provinciae ac ob morum castimoniam et operum ubertatem titularis Ex-Provincialis. Fastorum nationalium peritissimus et a litterariis societatibus plurimi habitus, ac tandem adlectus fuit societati illustrandae Monarchiae Austro-Hungaricae verbo et typo « *in Wort und Bild* ». Locorum Ordinariis multum praestitit, qua conferentiarum pastoralium consultor et pro-synodalis judex. Spiritualis vitae moderamine enituit in excipiendis confessionibus et suppeditandis consiliis assiduus. Anno 1888 Zagabriae edidit volumen historiae franciscanae hujus Provinciae; cui in promptu erant subsequi: *Monographiae* Conventuum et Paroeciarum, ac tertio loco volum. *Documentorum*. Ultimo biennio male affecta valetudine praenovit finem sibi vitae instare, cui candore conscientiae et aegritudinis patientissima tolerantia laetus obviavit.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Junii 1891.

SUMMARIUM: — I. Acta Romano-Seraphica: S. S. D. N. Leonis Pp. XIII *litterae encyclicae* — *De conditione opificum.* — *Decretum* S. C. Indicis. — *Novi Episcopi ex Ordine.* — II. Acta Ordinis: *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — III. Varia: *De consecratione episcopali Illmi ac Rmi P. Nicolai Marconi a Tridento.* — *Fundatio Collegii S. Isidori.* — IV. Bibliographia. — V. Necrologia.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

LITTERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS
ET EPISCOPOS
UNIVERSOS CATHOLICI ORBIS
GRATIAM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES

DE CONDITIONE OPIFICUM

VENERABILIBUS FRATRIBUS
PATRIARCHIS PRIMATIBUS ARCHIEPISCOPIS
ET EPISCOPIS
UNIVERSIS CATHOLICI ORBIS
GRATIAM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Rerum novarum semel excitatâ cupidine, quae diu quidem commovet civitates, illud erat consecuturum ut commutationum studia a rationibus politicis in oeconomicarum cognatum genus aliquando defluerent. — Revera nova industriae incrementa novisque euntes itineribus artes: mutatae dominorum et mercenariorum rationes mutuae: divitiarum in exiguo numero affluentia, in multitudine inopia: opificum cum de se confidentia major, tum inter se necessitudo conjunctior, praeterea versi in deteriora mores, effecere, ut certamen erumperet. In quo quanta rerum momenta vertantur, ex hoc apparet, quod animos habet acri expectatione suspensos: idemque ingenia exercet doctorum, concilia prudentum, conciones populi, legumlatorum judicium, consilia principum, ut jam caussa nulla reperiatur tanta, quae teneat hominum studia vehementius. — Itaque, proposita Nobis Ecclesiae caussâ et salute communi, quod alias consuevimus, Venerabiles Fratres, datis ad vos Litteris de imperio politico, de libertate humana, de civitatum constitutione christiana, aliisque non dissimili genere, quae ad refutandas opinionum fallacias opportuna videbantur, idem nunc faciendum *de conditione opificum* iisdem de caussis duximus. — Genus hoc argumenti non semel jam per occasionem attigimus: in his tamen litteris totam data opera tractare quaestionem apostolici muneris conscientia monet, ut principia emineant, quorum ope, uti veritas atque aequitas postulant, dimicatio di-

Digitized by Google

rimatur. Caussa est ad expediendum difficilis, nec vacua periculo. Arduum siquidem metiri jura et officia, quibus locupletes et proletarios, eos qui rem, et eos qui operam conferant, inter se oportet contineri. Periculosa vero contentio, quippe quae ab hominibus turbulentis et callidis ad pervertendum judicium veri concitandamque seditiose multitudinem passim detorquetur. Utcumque sit, plane videmus, quod consentiunt universi, infimae sortis hominibus celeriter esse atque opportune consulendum, cum pars maxima in misera calamitosaque fortuna indigne versentur. Nam veteribus artificum collegiis superiore saeculo deletis, nulloque in eorum locum suffecto praesidio, cum ipsa instituta legesque publicae avitam religionem exuissent, sensim factum est ut opifices inhumanitati dominorum effrenataeque competitorum cupiditati solitarios atque indefensos tempus tradiderit. — Malum auxit usura vorax, quae non semel Ecclesiae judicio damnata, tamen ab hominibus avidis et quaestuosis per aliam speciem exercetur eadem: huc accedunt et conductio operum et rerum omnium commercia fere in paucorum redacta potestatem, ita ut opulenti ac praedivites perpauci prope servile jugum infinitae proletariorum multitudini imposuerint.

Ad hujus sanationem mali *Socialistae* quidem, sollicitatâ egentium in locupletes invidiâ, evertere privatas bonorum possessiones contendunt oportere, earumque loco communia universis singulorum bona facere, procurantibus viris qui aut municipio praesint, aut totam rempublicam gerant. Ejusmodi tralatione bonorum a privatis ad commune, mederi se posse praesenti malo arbitrantur, res et commoda inter cives aequabiliter partiendo. Sed est adeo eorum ratio ad contentionem dirimendam inepta, ut ipsum opificum genus afficiat incommodo: eademque praeterea est valde injusta, quia vim possessoribus legitimis affert, pervertit officia reipublicae, penitusque miscet civitates.

Sane, quod facile est pervidere, ipsius operae, quam suscipiunt qui in arte aliqua quaestuosa versantur, haec per se caussa est, atque hic finis quo proxime spectat artifex, rem sibi quaerere privatoque jure possidere uti suam ac propriam. Is enim si vires, si industriam suam alteri commodat, hanc ob caussam commodat ut res adipiscatur ad victum cultumque necessarias: ideoque ex opera data jus verum perfectumque sibi quaerit non modo exigendae mercedis, sed et collocandae uti velit. Ergo si tenuitate sumptuum quicquam ipse comparsit, fructumque parsimoniae suae, quo tutior esse custodia possit, in praedio collocavit, profecto praedium istiusmodi nihil est aliud, quam merces ipsa aliam induta speciem: propterea que coemptus sic opifici fundus tam est in ejus potestate futurus, quam parta labore merces. Sed in hoc plane, ut facile intelligitur, rerum dominium vel moventium vel solidarum consistit. In eo igitur quod bona privatorum transferre *Socialistae* ad commune nituntur, omnium mercenariorum faciunt conditionem deteriorem, quippe quos, collocandae mercedis libertate sublata, hoc ipso augendae rei familiaris utilitatumque sibi comparandarum spe et facultate despoliant.

Verum, quod majus est, remedium proponunt cum justitia aperte pugnans, quia possidere res privatim ut suas, jus est homini a natura datum. — Revera hac etiam in re maxime inter hominem et genus interest animantium ceterorum. Non enim se ipsae *regunt* belluae, sed reguntur gubernanturque *duplici* naturae instinctu: qui tum custodiunt experrectam in eis facultatem agendi, viresque opportune evolvunt, tum etiam singulos earum motus exsuscitant iidem et determinant. Altero instinctu ad se vitamque tuendam, altero ad conservationem generis ducuntur sui. Utrumque vero commode assequuntur earum rerum usu quae adsunt, quaeque praesentes sunt: nec sane progredi longius possent, quia solo sensu moventur rebusque singularibus sensu perceptis. — Longe alia hominis natura. Inest in eo tota simul ac perfecta vis naturae animantis, ideoque tributum ex hac parte homini est, certe non minus quam generi animantium omni, ut rerum corporearum fruatur bonis. Sed natura animans quantumvis cumulate possessa, tantum abest ut naturam circumscribat humanam, ut multo sit humanâ naturâ inferior, et ad parendum huic obediendumque nata. Quod eminet atque excellit in nobis, quod homini tribuit ut homo sit, et a belluis diffe-

Digitized by Google

rat genere toto, mens seu ratio est. Et ob hanc caussam quod solum hoc animal est rationis particeps, bona homini tribuere necesse est non utenda solum, quod est omnium animantium commune, sed stabili perpetuoque jure possidenda, neque ea dumtaxat quae usu consumuntur, sed etiam quae, nobis utentibus, permanent.

Quod magis etiam apparet, si hominum in se natura altius spectetur. — Homo enim cum innumerabilia ratione comprehendat, rebusque praesentibus adjungat atque annectat futuras, cumque actionum suarum sit ipse dominus, propterea sub lege aeterna, sub potestate omnia providentissime gubernantis Dei, se ipse gubernat providentia consilii sui: quamobrem in ejus est potestate res eligere quas ad consulendum sibi non modo in praesens, sed etiam in reliquum tempus, maxime judicet idoneas. Ex quo consequitur, ut in homine esse non modo terrenorum fructuum, sed ipsius terrae dominatum oporteat, quia e terrae fetu sibi res suppeditari videt ad futurum tempus necessarias. Habent cujusque hominis necessitates velut perpetuos reditus, ita ut hodie expletae, in crastinum nova imperent. Igitur rem quamdam debet homini natura dedisse stabilem perpetuoque mansuram, unde perennitas subsidii expectari posset. Atqui istiusmodi perennitatem nulla res praestare, nisi cum ubertatibus suis terra, potest.

Neque est, cur providentia introducatur reipublicae: est enim homo, quam respublica, senior: quocirca jus ille suum ad vitam corpusque tuendum habere naturâ ante debuit quam civitas ulla coîsset. — Quod vero terram Deus universo generi hominum utendam, fruendam dederit, id quidem non potest ullo pacto privatis possessionibus obesse. Deus enim generi hominum donavisse terram in commune dicitur, non quod ejus promiscuum apud omnes dominatum voluerit, sed quia partem nullam cuique assignavit possidendam, industriae hominum institutisque populorum permissa privatarum possessionum descriptione. — Ceterum utcumque inter privatos distributa, inservire communi omnium utilitati terra non cessat, quoniam nemo est mortalium, quin alatur eo, quod agri efferunt. Qui re carent, supplent operâ: ita ut vere affirmari possit, universam comparandi victus cultusque rationem in labore consistere, quem quis vel in fundo insumat suo, vel in arte aliqua operosa, cujus merces tandem non aliunde, quam a multiplici terrae fetu ducitur, cum eoque permutatur.

Qua ex re rursus efficitur, privatas possessiones plane esse secundum naturam. Res enim eas, quae ad conservandam vitam maximeque ad perficiendam requiruntur, terra quidem cum magna largitate fundit, sed fundere ex se sine hominum cultu et curatione non posset. Jamvero cum in parandis naturae bonis industriam mentis viresque corporis homo insumat, hoc ipso applicat ad sese eam naturae corporeae partem, quam ipse percoluit, in qua velut formam quamdam personae suae impressam reliquit; ut omnino rectum esse oporteat, eam partem ab eo possideri uti suam, nec ullo modo jus ipsius violare cuiquam licere.

Horum tam perspicua vis est argumentorum, ut mirabile videatur, dissentire quosdam exoletarum opinionum restitutores: qui usum quidem soli, variosque praediorum fructus homini privato concedunt: at possideri ab eo ut domino vel solum, in quo aedificavit, vel praedium quod excoluit, plane jus esse negant. Quod cum negant, fraudatum iri partis suo labore rebus hominem, non vident. Ager quippe cultoris manu atque arte subactus habitum longe mutat: e silvestri frugifer, ex infecundo ferax efficitur. Quibus autem rebus est melior factus, illae sic solo inhaerent miscenturque penitus, ut maximam partem nullo pacto sint separabiles a solo. Atqui id quemquam potiri illoque perfrui, in quo alius desudavit, utrumne justitia patiatur? Quo modo effectae res caussam sequuntur a qua effectae sunt, sic operae fructum ad eos ipsos qui operam dederint, rectum est pertinere. Merito igitur universitas generis humani, dissentientibus paucorum opinionibus nihil admodum mota, studioseque naturam intuens, in ipsius lege naturae fundamentum reperit partitionis bonorum, possessionesque privatas, ut quae cum hominum natura pacatoque et tranquillo convictu maxime congruant, omnium saeculorum usu consecravit. — Leges autem civiles, quae, cum justae sunt, virtutem suam ab ipsa natu-

Digitized by Google

rali lege ducunt, id jus, de quo loquimur, confirmant ac vi etiam adhibenda tuentur. — Idem divinarum legum sanxit auctoritas, quae vel appetere alienum gravissime vetant. *Non concupisces uxorem proximi tui: non domum, non agrum, non ancillam, non bovem, non asinum, et universa quae illius sunt* (1).

Jura vero istiusmodi, quae in hominibus insunt singulis, multo validiora intelliguntur esse si cum officiis hominum in convictu domestico apta et connexa spectentur. — In deligendo genere vitae non est dubium, quin in potestate sit arbitrioque singulorum alterutrum malle, aut Jesu Christi sectari de virginitate consilium, aut maritali se vinclo obligare. Jus conjugii naturale ac primigenum homini adimere, caussamve nuptiarum praecipuam, Dei auctoritate initio constitutam, quoquo modo circumscribere lex hominum nulla potest. *Crescite et multiplicamini* (2). En igitur familia, seu societas domestica, perparva illa quidem, sed vera societas, eademque omni civitate antiquior; cui propterea sua quaedam jura officiaque esse necesse est, quae minime pendeant a republica. Quod igitur demonstravimus, jus dominii personis singularibus naturâ tributum, id transferri in hominem, qua caput est familiae, oportet: immo tanto jus est illud validius, quanto persona humana in convictu domestico plura complectitur. Sanctissima naturae lex est, ut victu omnique cultu paterfamilias tueatur, quos ipse procrearit: idemque illuc a natura ipsa deducitur, ut velit liberis suis, quippe qui paternam referunt et quodam modo producunt personam, anquirere et parare, unde se honeste possint in ancipiti vitae cursu a misera fortuna defendere. Id vero efficere non alia ratione potest, nisi fructuosarum possessione rerum, quas ad liberos hereditate transmittat. — Quemadmodum civitas, eodem modo familia, ut memoravimus, veri nominis societas est, quae potestate propria, hoc est paterna, regitur. Quamobrem, servatis utique finibus quos proxima ejus caussa praescripserit, in deligendis adhibendisque rebus incolumitati ac justae libertati suae necessariis, familia quidem paria saltem cum societate civili jura obtinet. Paria saltem diximus, quia cum convictus domesticus et cogitatione sit et re prior, quam civilis conjunctio, priora quoque esse magisque naturalia jura ejus officiaque consequitur. Quod si cives, si familiae, convictus humani societatisque participes factae, pro adjumento offensionem, pro tutela deminutionem juris sui in republica reperirent, fastidienda citius, quam optanda societas esset.

(1) Deut. V, 21.
(2) Gen. I, 28.

Velle igitur ut pervadat civile imperium arbitratu suo usque ad intima domorum, magnus ac perniciosus est error. — Certe si qua forte familia in summa rerum difficultate consiliique inopia versetur, ut inde se ipsa expedire nullo pacto possit, rectum est subveniri publice rebus extremis: sunt enim familiae singulae pars quaedam civitatis. Ac pari modo sicubi intra domesticos parietes gravis extiterit perturbatio jurium mutuorum, suum cuique jus potestas publica vindicato: neque enim hoc est ad se rapere jura civium, sed munire atque firmare justâ debitâque tutelâ. Hic tamen consistant necesse est, qui praesint rebus publicis: hos excedere fines natura non patitur. Patria potestas est ejusmodi, ut nec extingui, neque absorberi a republica possit, quia idem et commune habet cum ipsa hominum vita principium. *Filii sunt aliquid patris*, et velut paternae amplificatio quaedam personae: proprieque loqui si volumus, non ipsi per se, *sed per* communitatem domesticam, in qua generati sunt, civilem ineunt ac participant societatem. Atque hac ipsa de caussa, quod filii sunt *naturaliter aliquid patris.... antequam usum liberi arbitrii habeant, continentur sub parentum cura* (1). Quod igitur *Socialistae*, posthabitâ providentiâ parentum, introducunt providentiam reipublicae, faciunt *contra justitiam naturalem*, ac domorum compaginem dissolvunt.

Ac praeter injustitiam, nimis etiam apparet qualis esset omnium ordinum commutatio perturbatioque, quam dura et odiosa servitus civium consecutura. Aditus ad invidentiam mutuam, ad obtrectationes et discordias patefieret: ademptis ingenio singulorum sollertiaeque stimulis, ipsi divitiarum fontes necessario exarescerent: eaque, quam fingunt cogitatione, aequabilitas, aliud revera non esset nisi omnium hominum aeque misera atque ignobilis, nullo discrimine, conditio. — Ex quibus omnibus

(1) S. Thom. II-II. Quaest. x art. xii.

Digitized by Google

perspicitur, illud *Socialismi* placitum de possessionibus in commune redigendis omnino repudiari oportere, quia iis ipsis, quibus est opitulandum, nocet; naturalibus singulorum juribus repugnat, officia reipublicae tranquillitatemque communem perturbat. Maneat ergo, cum plebi sublevatio quaeritur, hoc in primis haberi fundamenti instar oportere, privatas possessiones inviolate servandas. Quo posito, remedium, quod exquiritur, unde petendum sit, explicabimus.

Confidenter ad argumentum aggredimur ac plane jure Nostro, propterea quod caussa agitur ea, cujus exitus probabilis quidem nullus, nisi advocatâ religione Ecclesiaque, reperietur. Cum vero et religionis custodia, et earum rerum, quae in Ecclesiae potestate sunt, penes Nos potissimum dispensatio sit, neglexisse officium taciturnitate videremur. — Profecto aliorum quoque operam et contentionem tanta haec caussa desiderat: principum reipublicae intelligimus, dominorum ac locupletium, denique ipsorum, pro quibus contentio est, proletariorum: illud tamen sine dubitatione affirmamus, inania conata hominum futura, Ecclesiâ posthabitâ. Videlicet Ecclesia est, quae promit ex Evangelio doctrinas, quarum virtute aut plane componi certamen potest, aut certe fieri, detracta asperitate, mollius: eademque est, quae non instruere mentem tantummodo, sed regere vitam et mores singulorum praeceptis suis contendit: quae statum ipsum proletariorum ad meliora promovet pluribus utilissime institutis: quae vult atque expetit omnium ordinum consilia viresque in id consociari, ut opificum rationibus, quam commodissime potest, consulatur: ad eamque rem adhiberi leges ipsas auctoritatemque reipublicae, utique ratione ac modo, putat oportere.

Illud itaque statuatur primo loco, ferendam esse conditionem humanam: ima summis paria fieri in civili societate non posse. Agitant id quidem *Socialistae:* sed omnis est contra rerum naturam vana contentio. Sunt enim in hominibus maximae plurimaeque naturâ dissimilitudines: non omnium paria ingenia sunt, non sollertia, non valetudo, non vires: quarum rerum necessarium discrimen sua sponte sequitur fortuna dispar. Idque plane ad usus cum privatorum tum communitatis accommodate; indiget enim varia ad res gerendas facultate diversisque muneribus vita communis; ad quae fungenda munera potissimum impelluntur homines differentiâ rei cujusque familiaris. — Et ad corporis laborem quod attinet, in ipso *statu innocentiae* non iners omnino erat homo futurus: at vero quod ad animi delectationem tunc libere optavisset voluntas, idem postea in expiationem culpae subire non sine molestiae sensu coegit necessitas. *Maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vitae tuae* (1). — Similique modo finis acerbitatum reliquarum in terris nullus est futurus, quia mala peccati consectaria aspera ad tolerandum sunt, dura, difficilia: eaque homini usque ad ultimum vitae comitari est necesse. Itaque pati et perpeti humanum est, et ut homines experiantur ac tentent omnia, istiusmodi incommoda evellere ab humano convictu penitus nulla vi, nulla arte poterunt. Siqui id se profiteantur posse, si miserae plebi vitam polliceantur omni dolore molestiaque vacantem, et refertam quiete ac perpetuis voluptatibus, nae illi populo imponunt, fraudemque struunt, in mala aliquando erupturam majora praesentibus. Optimum factu res humanas, ut se habent, ità contueri, simulque opportunum incommodis levamentum, ut diximus, aliunde petere.

Est illud in caussa, de qua dicimus, capitale malum, opinione fingere alterum ordinem sua sponte infensum alteri, quasi locupletes et proletarios ad digladiandum inter se pertinaci duello natura comparaverit. Quod adeo a ratione abhorret et a veritate, ut contra verissimum sit, quo modo in corpore diversa inter se membra conveniunt, unde illud existit temperamentum habitudinis, quam symmetriam recte dixeris, eodem modo naturam in civitate praecepisse ut geminae illae classes congruant inter se concorditer, sibique convenienter ad aequilibritatem respondeant. Omnino altera alterius indiget: non res sine operâ, nec sine re potest opera consistere. Concordia gignit pulcritudinem rerum atque ordinem: contra ex perpetuitate certaminis oriatur necesse est cum agresti immanitate confusio. Nunc

(1) Gen. III, 17.

Digitized by Google

vero ad dirimendum certamen, ipsasque ejus radices amputandas, mira vis est institutorum christianorum, eaque multiplex. — Ac primum tota disciplina religionis, cujus est interpres et custos Ecclesia, magnopere potest locupletes et proletarios componere invicem et conjungere, scilicet utroque ordine ad officia mutua revocando, in primisque ad ea quae a justitia ducuntur. Quibus ex officiis illa proletarium atque opificem attingunt; quod libere et cum aequitate pactum operae sit, id integre et fideliter reddere: non rei ullo modo nocere, non personam violare dominorum: in ipsis tuendis rationibus suis abstinere a vi, nec seditionem induere unquam: nec commisceri cum hominibus flagitiosis, immodicas spes et promissa ingentia artificiose jactantibus, quod fere habet poenitentiam inutilem et fortunarum ruinas consequentes. — Ista vero ad divites spectant ac dominos: non habendos mancipiorum loco opifices: vereri in eis aequum esse dignitatem personae, utique nobilitatam ab eo, character christianus qui dicitur. Quaestuosas artes, si naturae ratio, si christiana philosophia audiatur, non pudori homini esse, sed decori, quia vitae sustentandae praebent honestam potestatem. Illud vere turpe et inhumanum, abuti hominibus pro rebus ad quaestum, nec facere eos pluris, quam quantum nervis polleant viribusque. Similiter praecipitur, religionis et bonorum animi haberi rationem in proletariis oportere. Quare dominorum partes esse, efficere ut idoneo temporis spatio pietati vacet opifex: non hominem dare obvium lenociniis corruptelarum illecebrisque peccandi: neque ullo pacto a cura domestica parsimoniaeque studio abducere. Item non plus imponere operis, quam vires ferre queant, nec id genus, quod cum aetate sexuque dissideat. In maximis autem officiis dominorum illud eminet, justa unicuique praebere. Profecto ut mercedis statuatur ex aequitate modus, caussae sunt considerandae plures: sed generatim locupletes atque heri meminerint, premere emolumenti sui caussa indigentes ac miseros, alienâque ex inopia captare quaestum, non divina, non humana jura sinere. Fraudare vero quemquam mercede debita grande piaculum est, quod iras e caelo ultrices clamore devocat. *Ecce merces operariorum... quae fraudata est a vobis, clamat: et clamor eorum in aures* DOMINI *Sabaoth introivit* (1). Postremo religiose cavendum locupletibus ne proletariorum compendiis quicquam noceant nec vi, nec dolo, nec fenebribus artibus: idque eo vel magis quod non satis illi sunt contra injurias atque impotentiam muniti, eorumque res, quo exilior, hoc sanctior habenda.

His obtemperatio legibus non posset vim caussasque dissidii vel sola restinguere? — Sed Ecclesia tamen, JESU CHRISTO magistro et duce, persequitur majora: videlicet perfectius quiddam praecipiendo, illuc spectat, ut alterum ordinem vicinitate proxima amicitiaque alteri conjungat. — Intelligere atque aestimare mortalia ex veritate non possumus, nisi dispexerit animus vitam alteram eamque immortalem: qua quidem dempta, continuo forma ac vera notio honesti interiret: immo tota haec rerum universitas in arcanum abiret nulli hominum investigationi pervium. Igitur, quod naturâ ipsa admonente didicimus, idem dogma est christianum, quo ratio et constitutio tota religionis tamquam fundamento principe nititur, cum ex hac vita excesserimus, tum vere nos esse victuros. Neque enim DEUS hominem ad haec fragilia et caduca, sed ad caelestia atque aeterna generavit, terramque nobis ut exulandi locum, non ut sedem habitandi dedit. Divitiis ceterisque rebus, quae appellantur bona, *affluas*, careas, ad aeternam beatitudinem nihil interest: quemadmodum utare, id vero maxime interest. Acerbitates varias, quibus vita mortalis fere contexitur, JESUS CHRISTUS *copiosa redemptione* sua nequaquam sustulit, sed in virtutum incitamenta, materiamque bene merendi traduxit: ita plane ut nemo mortalium queat praemia sempiterna capessere, nisi cruentis JESU CHRISTI vestigiis ingrediatur. *Si sustinebimus, et conregnabimus* (2). Laboribus ille et cruciatibus sponte susceptis, cruciatuum et laborum mirifice vim delenivit: nec solum exemplo, sed gratia sua perpetuaeque mercedis spe proposita, perpessionem dolorum effecit faciliorem: *id enim, quod in praesenti est momentaneum et leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in caelis* (3).

(1) Jac. V, 4.
(2) II ad Tim. II, 12.
(3) II Corinth. IV, 17.

Digitized by Google

Itaque fortunati monentur, non vacuitatem doloris afferre, nec ad felicitatem aevi sempiterni quicquam prodesse divitias, sed potius obesse (1): terrori locupletibus esse debere JESU CHRISTI insuetas minas (2): rationem de usu fortunarum DEO judici severissime aliquando reddendam. De ipsis opibus utendis excellens ac maximi momenti doctrina est, quam si philosophia inchoatam, at Ecclesia tradidit perfectam plane, eademque efficit ut non cognitione tantum, sed moribus teneatur. Cujus doctrinae in eo est fundamentum positum, quod justa possessio pecuniarum a justo pecuniarum usu distinguitur. Bona privatim possidere, quod paulo ante vidimus, jus est homini naturale: eoque uti jure, maxime in societate vitae, non fas modo est, sed plane necessarium. *Licitum est, quod homo propria possideat. Et est etiam necessarium ad humanam vitam* (3). At vero si illud quaeratur, qualem esse usum bonorum necesse sit, Ecclesia quidem sine ulla dubitatione respondet: *quantum ad hoc, non debet homo habere res exteriores ut proprias, sed ut communes, ut scilicet de facili aliquis eas communicet in necessitate aliorum. Unde Apostolus dicit: divitibus hujus saeculi praecipe.... facile tribuere, communicare* (4). Nemo certe opitulari aliis de eo jubetur, quod ad usus pertineat cum suos tum suorum necessarios: immo nec tradere aliis quo ipse egeat ad id servandum quod personae conveniat, quodque deceat: *nullus enim inconvenienter vivere debet* (5). Sed ubi necessitati satis et decoro datum, officium est de eo quod superat gratificari indigentibus. *Quod superest, date eleemosynam* (6). Non justitiae, excepto in rebus extremis, officia ista sunt, sed caritatis christianae, quam profecto lege agendo petere jus non est. Sed legibus judiciisque hominum lex antecedit judiciumque CHRISTI DEI, qui multis modis suadet consuetudinem largiendi; *beatius est magis dare, quam accipere* (7): et collatam negatamve pauperibus beneficentiam perinde est ac sibi collatam negatamve judicaturus. *Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* (1). — Quarum rerum haec summa est; quicumque majorem copiam bonorum DEI munere accepit, sive corporis et externa sint, sive animi, ob hanc caussam accepisse, ut ad perfectionem sui pariterque, velut minister providentiae divinae, ad utilitates adhibeat ceterorum. *Habens ergo talentum, curet omnino ne taceat: habens rerum affluentiam, vigilet ne a misericordiae largitate torpescat: habens artem qua regitur, magnopere studeat ut usum atque utilitatem illius cum proximo partiatur* (2).

Bonis autem fortunae qui careant, ii ab Ecclesia perdocentur, non probro haberi, DEO judice, paupertatem, nec eo pudendum, quod victus labore quaeratur. Idque confirmavit re et facto CHRISTUS Dominus, qui pro salute hominum *egenus factus est, cum esset dives* (3): cumque esset filius DEI ac DEUS ipsemet, videri tamen ac putari fabri filius voluit: quin etiam magnam vitae partem in opere fabrili consumere non recusavit. *Nonne hic est faber, filius* MARIAE (4)? Hujus divinitatem exempli intuentibus, ea facilius intelliguntur: veram hominis dignitatem atque excellentiam in moribus esse, hoc est in virtute, positam: virtutem vero commune mortalibus patrimonium, imis et summis, divitibus et proletariis aeque parabile: nec aliud quippiam quam virtutes et merita, in quocumque reperiantur, mercedem beatitudinis aeternae sequuturam. Immo vero in calamitosorum genus propensior DEI ipsius videtur voluntas: beatos enim JESUS CHRISTUS nuncupat pauperes (5): invitat peramanter ad se, solatii caussa, quicumque in labore sint ac luctu (6): infimos et injuria vexatos complectitur caritate praecipua. Quarum cognitione rerum facile in fortunatis deprimitur tumens animus, in aerumnosis demissus extollitur: alteri ad facilitatem, alteri ad modestiam flectuntur. Sic cupitum superbiae intervallum efficitur brevius, nec difficulter impetrabitur ut

(1) Matth. XIX, 23-24.
(2) Luc. VI, 24-25.
(3) II-II Quaest. LXVI, a. II.
(4) II-II Quaest. LXV, a. II.
(5) II-II Quaest. XXXII, a. VI.
(6) Luc. XI, 41.
(7) Actor. XX, 35.

(1) Matth. XXV, 40.
(2) S. Greg. Magn. in Evang. *Hom.* IX, n. 7.
(3) II Corinth. VIII, 9.
(4) Marc. VI, 3.
(5) Matth. V, 3: *Beati pauperes spiritu.*
(6) Matth. XI, 28: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.*

Digitized by Google

ordinis utriusque, junctis amice dextris, copulentur voluntates.

Quos tamen, si christianis praeceptis paruerint, parum est amicitia, amor etiam fraternus inter se conjugabit. Sentient enim et intelligent, omnes plane homines a communi parente Deo procreatos: omnes ad eumdem finem bonorum tendere, qui Deus est ipse, qui afficere beatitudine perfecta atque absoluta et homines et Angelos unus potest: singulos item pariter esse Jesu Christi beneficio redemptos et in dignitatem filiorum Dei vindicatos, ut plane necessitudine fraterna cum inter se tum etiam cum Christo Domino, *primogenito in multis fratribus,* contineantur. Item naturae bona, munera gratiae divinae pertinere communiter et promiscue ad genus hominum universum, nec quemquam, nisi indignum, bonorum caelestium fieri exheredem. *Si autem filii, et heredes: heredes quidem* Dei, *coheredes autem* Christi (1).

Talis est forma officiorum ac jurium, quam christiana philosophia profitetur. Nonne quieturum perbrevi tempore certamen omne videatur, ubi illa in civili convictu valeret?

Denique nec satis habet Ecclesia viam inveniendae curationis ostendere, sed admovet sua manu medicinam. Nam tota in eo est ut ad disciplinam doctrinamque suam excolat homines atque instituat: cujus doctrinae saluberrimos rivos, Episcoporum et Cleri operâ, quam latissime potest, curat deducendos. Deinde pervadere in animos nititur flectereque voluntates, ut divinorum disciplina praeceptorum regi se gubernarique patiantur. Atque in hac parte, quae princeps est ac permagni momenti, quia summa utilitatum caussaque tota in ipsa consistit, Ecclesia quidem una potest maxime. Quibus enim instrumentis ad permovendos animos utitur, ea sibi hanc ipsam ob caussam tradita a Jesu Christo sunt, virtutemque habent divinitus insitam. Istiusmodi instrumenta sola sunt, quae cordis attingere penetrales sinus apte queant, hominemque adducere ut obedientem se praebeat officio, motus animi appetentis regat, Deum et proximos caritate diligat singulari ac summa, omniaque animose perrumpat, quae virtutis impediunt cursum. — Satis est in hoc genere exempla veterum paulisper cogitatione repetere. Res et facta commemoramus, quae dubitationem nullam habent: scilicet civilem hominum communitatem funditus esse institutis christianis renovatam: hujusce virtute renovationis ad meliora promotum genus humanum, immo revocatum ab interitu ad vitam, auctumque perfectione tanta, ut nec extiterit ulla antea, nec sit in omnes consequentes aetates futura major. Denique Jesum Christum horum esse beneficiorum principium eumdem et finem: ut ab eo profecta, sic ad eum omnia referenda. Nimirum accepta Evangelii luce, cum incarnationis Verbi hominumque redemptionis grande mysterium orbis terrarum didicisset, vita Jesu Christi Dei et hominis pervasit civitates, ejusque fide et praeceptis et legibus totas imbuit. Quare si societati generis humani medendum est, revocatio vitae institutorumque christianorum sola medebitur. De societatibus enim dilabentibus illud rectissime praecipitur, revocari ad origines suas, cum restitui volunt, oportere. Haec enim omnium consociationum perfectio est, de eo laborare idque assequi, cujus gratia institutae sunt: ita ut motus actusque sociales eadem caussa pariat, quae peperit societatem. Quamobrem declinare ab instituto, corruptio est: ad institutum redire, sanatio. Verissimeque id quemadmodum de toto *reipublicae corpore*, eodem modo de illo ordine civium dicimus, qui vitam sustentant opere, quae est longe maxima multitudo.

Nec tamen putandum, in colendis animis totas esse Ecclesiae curas ita defixas, ut ea negligat quae ad vitam pertinent mortalem ac terrenam. — De proletariis nominatim vult et contendit ut emergant e miserrimo statu fortunamque meliorem adipiscantur. Atque in id confert hoc ipso operam non mediocrem, quod vocat et instituit homines ad virtutem. Mores enim christiani, ubi serventur integri, partem aliquam prosperitatis sua sponte pariunt rebus externis, quia conciliant principium ac fontem omnium bonorum Deum: coercent geminas vitae pestes, quae nimium saepe hominem efficiunt in ipsa opum abundantia miserum, rerum appetentiam nimiam et voluptatum sitim (1): contenti denique cultu victuque

(1) Rom. viii, 17.

(1) *Radix omnium malorum est cupiditas.* I Tim. vi, 10.

Digitized by Google

frugi, vectigal parsimonia supplent, procul a vitiis, quae non modo exiguas pecunias, sed maximas etiam copias exhauriunt, et lauta patrimonia dissipant. Sed praeterea, ut bene habeant proletarii, recta providet, instituendis fovendisque rebus, quas ad sublevandam eorum inopiam intelligat conducibiles. Quin in hoc etiam genere beneficiorum ita semper excelluit, ut ab ipsis inimicis praedicatione efferatur. Ea vis erat apud vetustissimos christianos caritatis mutuae, ut persaepe sua se re privarent, opitulandi caussâ, divitiores: quamobrem *neque.... quisquam egens erat inter illos* (1). Diaconis, in id nominatim ordine instituto, datum ab Apostolis negotium, ut quotidianae beneficentiae exercerent munia: ac Paulus Apostolus, etsi sollicitudine districtus omnium Ecclesiarum, nihilominus dare se in laboriosa itinera non dubitavit, quo ad tenuiores christianos stipem praesens afferret. Cujus generis pecunias, a christianis in unoquoque conventu ultro collatas, *deposita pietatis* nuncupat Tertullianus, quod scilicet insumerentur *egenis alendis humandisque, et pueris ac puellis re ac parentibus destitutis, inque domesticis senibus, item naufragis* (2). — Hinc sensim illud extitit patrimonium, quod religiosâ curâ tamquam rem familiarem indigentium Ecclesia custodivit. Immo vero subsidia miserae plebi, remissâ rogandi verecundiâ, comparavit. Nam et locupletium et indigentium communis parens, excitatâ ubique ad excellentem magnitudinem caritate, collegia condidit sodalium religiosorum, aliaque utiliter permulta instituit, quibus opem ferentibus, genus miseriarum prope nullum esset, quod solatio careret. Hodie quidem multi, quod eodem modo fecere olim ethnici, ad arguendam transgrediuntur Ecclesiam hujus etiam tam egregiae caritatis: cujus in locum subrogare visum est constitutam legibus publicis beneficientiam. Sed quae christianam caritatem suppleant, totam se ad alienas porrigentem utilitates, artes humanae nullae reperientur. Ecclesiae solius est illa virtus, quia nisi a sacratissimo Jesu Christi corde ducitur, nulla est uspiam: vagatur autem a Christo longius, quicumque ab Ecclesia discesserit.

(1) Act. IV, 34.
(2) Apol. II, XXXIX.

At vero non potest esse dubium quin, ad id quod est propositum, ea quoque, quae in hominum potestate sunt, adjumenta requirantur. Omnino omnes, ad quos caussa pertinet, eodem intendant idemque laborent pro rata parte necesse est. Quod habet quamdam cum moderatrice mundi providentia similitudinem: fere enim videmus rerum exitus a quibus caussis pendent, ex earum omnium conspiratione procedere.

Jamvero quota pars remedii a republica expectanda sit, praestat exquirere. — Rempublicam hoc loco intelligimus non quali populus utitur unus vel alter, sed qualem et vult recta ratio naturae congruens, et probant divinae documenta sapientiae, quae Nos ipsi nominatim in litteris Encyclicis de civitatum constitutione christiana explicavimus. Itaque per quos civitas regitur, primum conferre operam generatim atque universe debent totâ ratione legum atque institutorum, scilicet efficiendo ut ex ipsa conformatione atque administratione reipublicae ultro prosperitas tam communitatis quam privatorum efflorescat. Id est enim civilis prudentiae munus, propriumque eorum, qui praesunt, officium. Nunc vero illa maxime efficiunt prosperas civitates, morum probitas, recte atque ordine constitutae familiae, custodia religionis ac justitiae, onerum publicorum cum moderata irrogatio, tum aequa partitio, incrementa artium et mercaturae, florens agrorum cultura, et si qua sunt alia generis ejusdem, quae quo majore studio provehuntur, eo melius sunt victuri cives et beatius. — Harum igitur virtute rerum in potestate rectorum civitatis est, ut ceteris prodesse ordinibus, sic et proletariorum conditionem juvare plurimum: idque jure suo optimo, neque ulla cum importunitatis suspicione: debet enim respublica ex lege muneris sui in commune consulere. Quo autem commodorum copia provenerit ex hac generali providentia major, eo minus oportebit alias ad opificum salutem experiri vias.

Sed illud praeterea considerandum, quod rem altius attingit, unam civitatis esse rationem, communem summorum atque infimorum. Sunt nimirum proletarii pari jure cum locupletibus naturâ cives, hoc est partes verae vitamque viventes, unde constat, interjectis familiis, corpus reipublicae: ut ne illud adjun-

Digitized by Google

gatur, in omni urbe eos esse numero longe maximo. Cum igitur illud sit perabsurdum, parti civium consulere, partem negligere, consequitur, in salute commodisque ordinis proletariorum tuendis curas debitas collocari publice oportere: ni fiat, violatum iri justitiam, suum cuique tribuere praecipientem. Qua de re sapienter S. Thomas: *sicut pars et totum quodammodo sunt idem, ita id, quod est totius, quodammodo est partis* (1). Proinde in officiis non paucis neque levibus populo bene consulentium principum, illud in primis eminet, ut unumquemque civium ordinem aequabiliter tueantur, eâ nimirum, quae *distributiva* appellatur, justitiâ inviolate servandâ.

Quamvis autem cives universos, nemine excepto, conferre aliquid in summam bonorum communium necesse sit, quorum aliqua pars virilis sponte recidit in singulos, tamen idem et ex aequo conferre nequaquam possunt. Qualescumque sint in imperii generibus vicissitudines, perpetua futura sunt ea in civium statu discrimina, sine quibus nec esse, nec cogitari societas ulla posset. Omnino necesse est quosdam reperiri, qui se reipublicae dedant, qui leges condant, qui jus dicant, denique quorum consilio atque auctoritate negotia urbana, res bellicae administrentur. Quorum virorum priores esse partes, eosque habendos in omni populo primarios, nemo non videt, propterea quod communi bono dant operam proxime atque excellenti ratione. Contra vero qui in arte aliqua exercentur, non eâ, qua illi, ratione nec iisdem muneribus prosunt civitati: sed tamen plurimum et ipsi, quamquam minus directe, utilitati publicae inserviunt. Sane sociale bonum cum debeat esse ejusmodi, ut homines ejus fiant adeptione meliores, est profecto in virtute praecipue collocandum. Nihilominus ad bene constitutam civitatem suppeditatio quoque pertinet bonorum corporis atque externorum, *quorum usus est necessarius ad actum virtutis* (2). Jamvero his pariendis bonis est proletariorum maxime efficax ac necessarius labor, sive in agris artem atque manum, sive in officinis exerceant. Immo eorum in hoc genere vis est atque efficientia tanta, ut illud verissimum sit, non aliunde quam ex opificum labore gigni divitias civitatum. Jubet igitur aequitas, curam de proletario publice geri, ut ex eo, quod in communem affert utilitatem, percipiat ipse aliquid, ut tectus, ut vestitus, ut salvus vitam tolerare minus aegre possit. Unde consequitur, favendum rebus omnibus esse quae conditioni opificum quoquo modo videantur profuturae. Quae cura tantum abest ut noceat cuiquam, ut potius profutura sit universis, quia non esse omnibus modis eos miseros, a quibus tam necessaria bona proficiscuntur, prorsus interest reipublicae.

Non civem, ut diximus, non familiam absorberi a republica rectum est: suam utrique facultatem agendi cum libertate permittere aequum est, quantum incolumi bono communi et sine cujusquam injuria potest. Nihilominus eis, qui imperant, videndum ut communitatem ejusque partes tueantur. Communitatem quidem, quippe quam summae potestati conservandam natura commisit usque eo, ut publicae custodia salutis non mòdo suprema lex sed tota caussa sit ratioque principatus: partes vero, quia procurationem reipublicae non ad utilitatem eorum, quibus commissa est, sed ad eorum, qui commissi sunt, naturâ pertinere, philosophia pariter et fides christiana consentiunt. Cumque imperandi facultas proficiscatur a Deo, ejusque sit communicatio quaedam summi principatus, gerenda ad exemplar est potestatis divinae, non minus rebus singulis quam universis cura paterna consulentis. Si quid igitur detrimenti allatum sit aut impendeat rebus communibus, aut singulorum ordinum rationibus, quod sanari aut prohiberi alia ratione non possit, obviam iri auctoritate publica necesse est. — Atqui interest salutis cum publicae, tum privatae pacatas esse res et compositas: item dirigi ad Dei jussa naturaeque principia omnem convictus domestici disciplinam: observari et coli religionem: florere privatim ac publice mores integros: sanctam retineri justitiam, nec alteros ab alteris impune violari: validos adolescere cives, juvandae tutandaeque, si res postulet, civitati idoneos. Quamobrem si quando fiat, ut quippiam turbarum impendeat ob secessionem opificum, aut intermissas ex composito operas: ut naturalia familiae nexa apud proletarios relaxentur: ut religio in opificibus violetur non satis impertiendo com-

(1) II-II Quaest. LXI, a. I ad 2.
(2) S. Thom., De reg. Princip. I, c. XV.

Digitized by Google

modi ad officia pietatis: si periculum in officinis integritati morum ingruit a sexu promiscuo, aliisve perniciosis invitamentis peccandi: aut opificum ordinem herilis ordo iniquis premat oneribus, vel alienis a persona ac dignitate humana conditionibus affligat: si valetudini noceatur opere immodico, nec ad sexum aetatemve accommodato, his in caussis plane adhibenda, certos intra fines, vis et auctoritas legum. Quos fines eadem, quae legum poscit opem, caussa determinat: videlicet non plura suscipienda legibus, nec ultra progrediendum, quam incommodorum sanatio, vel periculi depulsio requirat.

Jura quidem, in quocumque sint, sancte servanda sunt: atque ut suum singuli teneant, debet potestas publica providere, propulsandis atque ulciscendis injuriis. Nisi quod in ipsis protegendis privatorum juribus, praecipue est infimorum atque inopum habenda ratio. Siquidem natio divitum, suis septa praesidiis, minus eget tutelâ publicâ: miserum vulgus, nullis opibus suis tutum, in patrocinio reipublicae maxime nititur. Quocirca mercenarios, cum in multitudine egena numerentur, debet curâ providentiâque singulari complecti respublica.

Sed quaedam majoris momenti praestat nominatim perstringere. — Caput autem est, imperio ac munimento legum tutari privatas possessiones oportere. Potissimumque, in tanto jam cupiditatum ardore, continenda in officio plebs: nam si ad meliora contendere concessum est non repugnante justitia, at alteri, quod suum est, detrahere, ac per speciem absurdae cujusdam aequabilitatis in fortunas alienas involare, justitia vetat, nec ipsa communis utilitatis ratio sinit. Utique pars opificum longe maxima res meliores honesto labore comparare sine cujusquam injuria malunt: verumtamen non pauci numerantur pravis imbuti opinionibus rerumque novarum cupidi, qui id agunt omni ratione ut turbas moveant, ac ceteros ad vim impellant. Intersit igitur reipublicae auctoritas, injectoque concitatoribus freno, ab opificum moribus corruptrices artes, a legitimis dominis periculum rapinarum coerceat.

Longinquior vel operosior labor, atque opinatio curtae mercedis caussam non raro dant artificibus quamobrem opere se solvant ex composito, otioque dedant voluntario. Cui quidem incommodo usitato et gravi medendum publice, quia genus istud cessationis non heros dumtaxat, atque opifices ipsos afficit damno, sed mercaturis obest reique publicae utilitatibus: cumque haud procul esse a vi turbisque soleat, saepenumero tranquillitatem publicam in discrimen adducit. Qua in re illud magis efficax ac salubre, antevertere auctoritate legum, malumque ne erumpere possit prohibere, amotis mature caussis, unde dominorum atque operariorum conflictus videatur extiturus.

Similique modo plura sunt in opifice, praesidio munienda reipublicae: ac primum animi bona. Siquidem vita mortalis quantumvis bona et optabilis, non ipsa tamen illud est ultimum, ad quod nati sumus: sed via tantummodo atque instrumentum ad animi vitam perspicientia veri et amore boni complendam. Animus est, qui expressam gerit imaginem similitudinemque divinam, et in quo principatus ille residet, per quem dominari jussus est homo in inferiores naturas, atque efficere utilitati suae terras omnes et maria parentia. *Replete terram et subjicite eam: et dominamini piscibus maris et volatilibus caeli et universis animantibus, quae moventur super terram* (1). Sunt omnes homines hac in re pares, nec quippiam est quod inter divites atque inopes, inter dominos et famulos, inter principes privatosque differat: *nam idem dominus omnium* (2). Nemini licet hominis dignitatem, de qua Deus ipse disponit *cum magna reverentia,* impune violare, neque ad eam perfectionem impedire cursum, quae sit vitae in caelis sempiternae consentanea. Quin etiam in hoc genere tractari se non convenienter naturae suae, animique servitutem servire velle, ne sua quidem sponte homo potest: neque enim de juribus agitur, de quibus sit integrum homini, verum de officiis adversus Deum, quae necesse est sancte servari. — Hinc consequitur requies operum et laborum per festos dies necessaria. Id tamen nemo intelligat de majore quadam inertis otii usura, multoque minus de cessatione, qualem multi expetunt, fautrice vitiorum et ad effusiones pecuniarum adjutrice, sed

(1) Gen. I, 28.
(2) Rom. X, 12.

Digitized by Google

omnino de requiete operum per religionem consecrata. Conjuncta cum religione quies sevocat hominem a laboribus negotiisque vitae quotidianae ut ad cogitanda revocet bona caelestia, tribuendumque cultum numini aeterno justum ac debitum. Haec maxime natura atque haec caussa quietis est in dies festos capiendae: quod DEUS et in Testamento veteri praecipua lege sanxit: *memento ut diem sabbati sanctifices* (1); et facto ipse suo docuit, arcana requiete, statim posteaquam fabricatus hominem erat, sumptâ: *requievit die septimo ab universo opere quod patrarat* (2).

Quod ad tutelam bonorum corporis et externorum, primum omnium eripere miseros opifices e saevitia oportet hominum cupidorum, personis pro rebus ad quaestum intemperanter abutentium. Scilicet tantum exigi operis, ut hebescat animus labore nimio, unâque corpus defatigationi succumbat, non justitia, non humanitas patitur. In homine, sicut omnis natura sua, ita et vis efficiens certis est circumscripta finibus, extra quos egredi non potest. Acuitur illa quidem exercitatione atque usu, sed hac tamen lege ut agere intermittat identidem et acquiescat. De quotidiano igitur opere videndum ne in plures extrahatur horas, quam vires sinant. Intervalla vero quiescendi quanta esse oporteat, ex vario genere operis ex adjunctis temporum et locorum, ex ipsa opificum valetudine judicandum. Quorum est opus lapidem e terra excindere, aut ferrum, aes, aliaque id genus effodere penitus abdita, eorum labor, quia multo major est idemque valetudini gravis, cum brevitate temporis est compensandus. Anni quoque dispicienda tempora: quia non raro idem operae genus alio tempore facile est ad tolerandum, alio aut tolerari nulla ratione potest, aut sine summa difficultate non potest. — Denique quod facere enitique vir adulta aetate beneque validus potest, id a femina puerove non est aequum postulare. Immo de pueris valde cavendum, ne prius officina capiat, quam corpus, ingenium, animum satis firmaverit aetas. Erumpentes enim in pueritia vires, velut herbescentem viriditatem, agitatio praecox elidit: qua ex re omnis est institutio puerilis interitura.

(1) Exod. XX, 8.

(2) Gen. II, 2.

Sic certa quaedam artificia minus apte conveniunt in feminas ad opera domestica natas: quae quidem opera et tuentur magnopere in muliebri genere decus, et liberorum institutioni prosperitatique familiae naturâ respondent. Universe autem statuatur, tantum esse opificibus tribuendum otii quantum cum viribus compensentur labore consumptis; quia detritas usu vires debet cessatio restituere. In omni obligatione, quae dominis atque artificibus invicem contrahatur, haec semper aut adscripta aut tacita conditio inest, utrique generi quiescendi ut cautum sit: neque enim honestum esset convenire secus, quia nec postulare cuiquam fas est nec spondere neglectum officiorum, quae vel DEO vel sibimetipsi hominem obstringunt.

Rem hoc loco attingimus sat magni momenti: quae recte intelligatur necesse est, in alterutram partem ne peccetur. Videlicet salarii definitur libero consensu modus: itaque dominus rei, pacta mercede persoluta, liberavisse fidem, nec ultra debere quidquam videatur. Tunc solum fieri injuste, si vel pretium dominus solidum, vel obligatas artifex operas reddere totas recusaret: his caussis rectum esse potestatem politicam intercedere, ut suum cuique jus incolume sit, sed praeterea nullis. — Cui argumentationi aequus rerum judex non facile, neque in totum assentiatur, quia non est absoluta omnibus partibus: momentum quoddam rationis abest maximi ponderis. Hoc est enim operari, exercere se rerum comparandarum caussâ, quae sint ad varios vitae usus, potissimumque ad tuitionem sui necessariae. *In sudore vultus tui vesceris pane* (1). Itaque duas velut notas habet in homine labor naturâ insitas, nimirum ut *personalis* sit, quia vis agens adhaeret personae, atque ejus omnino est propria, a quo exercetur, et cujus est utilitati nata: deinde ut sit *necessarius*, ob hanc caussam, quod fructus laborum est homini opus ad vitam tuendam: vitam autem tueri ipsa rerum, cui maxime parendum, natura jubet. Jamvero si ex ea dumtaxat parte spectetur quod personalis est, non est dubium quin integrum opifici sit pactae mercedis angustius finire modum: quemadmodum enim operas dat ille voluntate, sic et operarum mercede

(1) Gen. III, 19.

vel tenui vel plane nulla contentus esse voluntate potest. Sed longe aliter judicandum si cum ratione *personalitatis* ratio conjungitur *necessitatis,* cogitatione quidem non re ab illa inseparabilis. Reapse manere in vita, commune singulis officium est, cui scelus est deesse. Hinc jus reperiendarum rerum, quibus vita sustentatur, necessario nascitur: quarum rerum facultatem infimo cuique non nisi quaesita labore merces suppeditat. Esto igitur, ut opifex atque herus libere in idem placitum, ac nominatim in salarii modum consentiant: subest tamen semper aliquid ex justitia naturali, idque libera paciscentium voluntate majus et antiquius, scilicet alendo opifici, frugi quidem et bene morato, haud imparem esse mercedem oportere. Quod si necessitate opifex coactus, aut mali pejoris metu permotus duriorem conditionem accipiat, quae, etiamsi nolit, accipienda sit, quod a domino vel a redemptore operum imponitur, istud quidem est subire vim, cui justitia reclamat. — Verumtamen in his similibusque caussis, quales illae sunt in unoquoque genere artificii quotâ sit elaborandum horâ, quibus praesidiis valetudini maxime in officinis cavendum, ne magistratus inferat sese importunius, praesertim cum adjuncta tam varia sint rerum, temporum, locorum, satius erit eas res judicio reservare collegiorum, de quibus infra dicturi sumus, aut aliam inire viam, qua rationes mercenariorum, uti par est, salvae sint, accedente, si res postulaverit, tutela praesidioque reipublicae.

Mercedem si ferat opifex satis amplam ut ea se uxoremque et liberos tueri commodum queat, facile studebit parsimoniae, si sapit, efficietque, quod ipsa videtur natura monere, ut detractis sumptibus, aliquid etiam redundet, quo sibi liceat ad modicum censum pervenire. Neque enim efficaci ratione dirimi caussam, de qua agitur, posse vidimus, nisi hoc sumpto et constituto, jus privatorum bonorum sanctum esse oportere. Quamobrem favere huic juri leges debent, et, quoad potest, providere ut quamplurimi ex multitudine rem habere malint. Quo facto, praeclarae utilitates consecuturae sunt: ac primum certe aequior partitio bonorum. Vis enim commutationum civilium in duas civium classes divisit urbes, immenso inter utramque discrimine interjecto. Ex una parte factio praepotens, quia praedives: quae cum operum et mercaturae universum genus sola potiatur, facultatem omnem copiarum effectricem ad sua commoda ac rationes trahit, atque in ipsa administratione reipublicae non parum potest. Ex altera inops atque infirma multitudo, exulcerato animo et ad turbas semper parato. Jamvero si plebis excitetur industria in spem adipiscendi quippiam, quod solo contineatur, sensim fiet ut alter ordo evadat finitimus alteri, sublato inter summas divitias summamque egestatem discrimine. — Praeterea rerum, quas terra gignit, major est abundantia futura. Homines enim, cum se elaborare sciunt in suo, alacritatem adhibent studiumque longe majus: immo prorsus adamare terram instituunt sua manu percultam, unde non alimenta tantum, sed etiam quamdam copiam et sibi et suis expectant. Ista voluntatis alacritas, nemo non videt quam valde conferat ad ubertatem fructuum, augendasque divitias civitatis. — Ex quo illud tertio loco manabit commodi, ut qua in civitate homines editi susceptique in lucem sint, ad eam facile retineantur: neque enim patriam cum externa regione commutarent, si vitae degendae tolerabilem daret patria facultatem. Non tamen ad haec commoda perveniri nisi ea conditione potest, ut privatus census ne exhauriatur immanitate tributorum et vectigalium. Jus enim possidendi privatim bona cum non sit lege hominum sed natura datum, non ipsum abolere, sed tantummodo ipsius usum temperare et cum communi bono componere auctoritas publica potest. Faciat igitur injuste atque inhumane, si de bonis privatorum plus aequo, tributorum nomine, detraxerit.

Postremo domini ipsique opifices multum hac in caussa possunt, iis videlicet institutis, quorum ope et opportune subveniatur indigentibus, et ordo alter propius accedat ad alterum. Numeranda in hoc genere sodalitia ad suppetias mutuo ferendas: res varias, privatorum providentiâ constitutas, ad cavendum opifici, itemque orbitati uxoris et liberorum, si quid subitum ingruat, si debilitas afflixerit, si quid humanitus accidat: instituti patronatus pueris, puellis, adolescentibus natuque majoribus tutandis. Sed principem locum obtinent sodalitia artificum,

Digitized by Google

quorum complexu fere cetera continentur. Fabrum corporatorum apud majores nostros diu bene facta constitere. Revera non modo utilitates praeclaras artificibus, sed artibus ipsis, quod perplura monumenta testantur, decus atque incrementum peperere. Eruditiore nunc aetate, moribus novis, auctis etiam rebus quas vita quotidiana desiderat, profecto sodalitia opificum flecti ad praesentem usum necesse est. Vulgo coiri ejus generis societates, sive totas ex opificibus conflatas, sive ex utroque ordine mixtas, gratum est: optandum vero ut numero et actuosa virtute crescant. Etsi vero de iis non semel verba fecimus, placet tamen hoc loco ostendere, eas esse valde opportunas, et jure suo coalescere: item qua illas disciplina uti, et quid agere oporteat.

Virium suarum explorata exiguitas impellit hominem atque hortatur, ut opem sibi alienam velit adjungere. Sacrarum litterarum est illa sententia: *melius est duos esse simul, quam unum: habent enim emolumentum societatis suae. Si unus ceciderit, ab altero fulcietur. Vae soli: quia cum ceciderit, non habet sublevantem se* (1). Atque illa quoque: *frater, qui adjuvatur a fratre, quasi civitas firma* (2). Hac homo propensione naturali sicut ad conjunctionem ducitur congregationemque civilem, sic et alias cum civibus inire societates expetit, exiguas illas quidem nec perfectas, sed societates tamen. Inter has et magnam illam societatem ob differentes caussas proximas interest plurimum. Finis enim societati civili propositus pertinet ad universos, quoniam communi continetur bono: cujus omnes et singulos pro portione compotes esse jus est. Quare appellatur *publica* quia per eam *homines sibi invicem communicant in una republica constituenda* (3). Contra vero, quae in ejus velut sinu junguntur societates, privatae habentur et sunt, quia videlicet illud, quo proxime spectant, privata utilitas est, ad solos pertinens consociatos. *Privata autem societas est, quae ad aliquod negotium privatum exercendum conjungitur, sicut quod duo vel tres societatem ineunt, ut simul negotientur* (4). Nunc vero quamquam societates privatae existunt in civitate, ejusque sunt velut partes totidem, tamen universe ac per se non est in potestate reipublicae ne existant prohibere. Privatas enim societates inire concessum est homini jure naturae: est autem ad praesidium juris naturalis instituta civitas, non ad interitum: eaque si civium coetus sociari vetuerit, plane secum pugnantia agat, propterea quod tam ipsa quam coetus privati uno hoc e principio nascuntur, quod homines sunt natura congregabiles. — Incidunt aliquando tempora cum ei generi communitatum rectum sit leges obsistere: scilicet si quidquam ex instituto persequantur, quod cum probitate, cum justitia, cum reipublicae salute aperte dissideat. Quibus in caussis jure quidem potestas publica, quo minus illae coalescant, impediet: jure etiam dissolvet coalitas: summam tamen adhibeat cautionem necesse est, ne jura civium migrare videatur, neu quidquam per speciem utilitatis publicae statuat, quod ratio non probet. Eatenus enim obtemperandum legibus, quoad cum recta ratione adeoque cum lege Dei sempiterna consentiant (1).

Sodalitates varias hic reputamus animo et collegia et ordines religiosos, quos Ecclesiae auctoritas et pia christianorum voluntas genuerant: quanta vero cum salute gentis humanae, usque ad nostram memoriam historia loquitur. Societates ejusmodi, si ratio sola dijudicet, cum initae honestâ caussâ sint, jure naturali initas apparet fuisse. Qua vero parte religionem attingunt, sola est Ecclesia cui juste pareant. Non igitur in eas quicquam sibi arrogare juris, nec earum ad se traducere administrationem recte possunt qui praesint civitati: eas potius officium est reipublicae vereri, conservare, et, ubi res postulaverint, injuriâ prohibere. Quod tamen longe aliter fieri hoc praesertim tempore vidimus. Multis locis communitates hujus generis respublica violavit, ac multiplici quidem injuria: cum et civilium legum nexo devinxerit, et legitimo jure perso-

(1) Eccl. IV, 9-12.

(2) Prov. XVIII, 19.

(3) S. Thom. *Contra impugnantes Dei cultum et religionem*, cap. II.

(4) Ib.

(1) *Lex humana in tantum habet rationem legis, in quantum est secundum rationem rectam, et secundum hoc manifestum est quod a lege aeterna derivatur. In quantum vero a ratione recedit, sic dicitur lex iniqua, et sic non habet rationem legis, sed magis violentiae cujusdam* (S. Thom. Summ. Theol. I-II, Quaest. XIII, a. III).

Digitized by Google

nae moralis exuerit, et fortunis suis despoliarit. Quibus in fortunis suum habebat Ecclesia jus, suum singuli sodales, item qui eas certae cuidam caussae addixerant, et quorum essent commodo ac solatio addictae. Quamobrem temperare animo non possumus quin spoliationes ejusmodi tam injustas ac perniciosas conqueramur, eo vel magis quod societatibus catholicorum virorum, pacatis iis quidem et in omnes partes utilibus, iter praecludi videmus, quo tempore edicitur, utique coire in societatem per leges licere: eaque facultas large revera hominibus permittitur consilia agitantibus religioni simul ac reipublicae perniciosa.

Profecto consociationum diversissimarum, maxime ex opificibus, longe nunc major, quam alias frequentia. Plures unde ortum ducant, quid velint, qua grassentur via, non est hujus loci quaerere. Opinio tamen est, multis confirmata rebus, praeesse ut plurimum occultiores auctores, eosdemque disciplinam adhibere non christiano nomini, non saluti civitatum consentaneam: occupataque efficiendorum operum universitate, id agere ut qui secum consociari recusarint, luere poenas egestate cogantur. — Hoc rerum statu, alterutrum malint artifices christiani oportet, aut nomen collegiis dare, unde periculum religioni extimescendum: aut sua inter se sodalitia condere, viresque hoc pacto conjungere, quo se animose queant ab illa injusta ac non ferenda oppressione redimere. Omnino optari hoc alterum necesse esse, quam potest dubitationem apud eos habere, qui nolint summum hominis bonum in praesentissimum discrimen conjicere?

Valde quidem laudandi complures ex nostris, qui probe perspecto quid a se tempora postulent, experiuntur ac tentant qua ratione proletarios ad meliora adducere honestis artibus possint. Quorum patrocinio suscepto, prosperitatem augere cum domesticam tum singulorum student: item moderari cum aequitate vincula, quibus invicem artifices et domini continentur: alere et confirmare in utrisque memoriam officii atque evangelicorum custodiam praeceptorum; quae quidem praecepta, hominem ab intemperantia revocando, excedere modum vetant, personarumque et rerum dissimillimo statu harmoniam in civitate tuentur. Hac de caussa unum in locum saepe convenire videmus viros egregios, quo communicent consilia invicem, viresque jungant, et quid maxime expedire videatur, consultent. Alii varium genus artificum opportuna copulare societate student; consilio ac re juvant, opus ne desit honestum ac fructuosum, provident. Alacritatem addunt ac patrocinium impertiunt Episcopi: quorum auctoritate auspiciisque plures ex utroque ordine Cleri, quae ad excolendum animum pertinent, in consociatis sedulo curant. Denique catholici non desunt copiosis divitiis, sed mercenariorum velut consortes voluntarii, qui constituere lateque fundere grandi pecunia consociationes adnitantur: quibus adjuvantibus facile opifici liceat non modo commoda praesentia, sed etiam honestae quietis futurae fiduciam sibi labore quaerere. Tam multiplex tamque alacris industria quantum attulerit rebus communibus boni plus est cognitum, quam ut attineat dicere. Hinc jam bene de reliquo tempore sperandi auspicia sumimus, modo societate istiusmodi constanter incrementa capiant, ac prudenti temperatione constituantur. Tutetur hos respublica civium coetus jure sociatos: ne trudat tamen sese in eorum intimam rationem ordinemque vitae: vitalis enim motus cietur ab interiore principio, ac facillime sane pulsu eliditur externo.

Est profecto temperatio ac disciplina prudens ad eam rem necessaria ut consensus in agendo fiat conspiratioque voluntatum. Proinde si libera civibus coeundi facultas est, ut profecto est, jus quoque esse oportet eam libere optare disciplinam easque leges, quae maxime conducere ad id, quod propositum est, judicentur. Eam, quae memorata est temperationem disciplinamque collegiorum qualem esse in partibus suis singulis oporteat, decerni certis definitisque regulis non censemus posse, cum id potius statuendum sit ex ingenio cujusque gentis, ex periclitatione et usu, ex genere atque efficientia operum, ex amplitudine commerciorum, aliisque rerum ac temporum adjunctis, quae sunt prudenter ponderanda. Ad summam rem quod spectat, haec tamquam lex generalis ac perpetua sanciatur, ita constitui itaque gubernari opificum collegia oportere, ut instrumenta suppeditent aptissima maximeque expedita ad id, quod est propositum, quodque in eo consistit ut singuli e societate incremen-

Digitized by Google

tum bonorum corporis, animi, rei familiaris, quoad potest, assequantur. Perspicuum vero est, ad perfectionem pietatis et morum tamquam ad caussam praecipuam spectari oportere: eâque potissimum caussâ disciplinam socialem penitus dirigendam. Secus enim degenerarent in aliam formam, eique generi collegiorum, in quibus nulla ratio religionis haberi solet, haud sane multum praestarent. Ceterum quid prosit opifici rerum copiam societate quaesisse, si ob inopiam cibi sui de salute periclitetur anima? *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur* (1)? Hanc quidem docet Christus Dominus velut notam habendam, qua ab ethnico distinguatur homo christianus: *haec omnia gentes inquirunt... quaerite primum regnum* Dei, *et justitiam ejus, et haec omnia adjicientur vobis* (2). Sumptis igitur a Deo principiis, plurimum eruditioni religiosae tribuatur loci, ut sua singuli adversus Deum officia cognoscant: quid credere oporteat, quid sperare atque agere salutis sempiternae caussâ, probe sciant: curâque praecipuâ adversus opinionum errores variasque corruptelas muniantur. Ad Dei cultum studiumque pietatis excitetur opifex, nominatim ad religionem dierum festorum colendam. Vereri diligereque communem omnium parentem Ecclesiam condiscat: itemque ejus et obtemperare praeceptis et sacramenta frequentare, quae sunt ad expiandas animi labes sanctitatemque comparandam instrumenta divina.

Socialium legum posito in religione fundamento, pronum est iter ad stabiliendas sociorum rationes mutuas, ut convictus quietus ac res florentes consequantur. Munia sodalitatum dispartienda sunt ad communes rationes accommodate, atque ita quidem ut consensum ne minuat dissimilitudo. Officia partiri intelligenter, perspicueque definiri, plurimum ob hanc caussam interest, ne cui fiat injuria. Commune administretur integre, ut ex indigentia singulorum praefiniatur opitulandi modus: jura officiaque dominorum cum juribus officiisque opificum apte conveniant. Si qui ex alterutro ordine violatum se ulla re putarit, nihil optandum magis, quam adesse ejusdem corporis viros prudentes atque integros, quorum arbitrio litem dirimi leges ipsae sociales jubeant. Illud quoque magnopere providendum ut copia operis nullo tempore deficiat opificem, utque vectigal suppeditet, unde necessitati singulorum subveniatur nec solum in subitis ac fortuitis industriae casibus, sed etiam cum valetudo, aut senectus, aut infortunium quemquam oppressit. — His legibus, si modo voluntate accipiantur, satis erit tenuiorum commodis ac saluti consultum: consociationes autem catholicorum non minimum ad prosperitatem momenti in civitate sunt habiturae. Ex eventis praeteritis non temere providemus futura. Truditur enim aetas aetate, sed rerum gestarum mirae sunt similitudines, quia reguntur providentia Dei, qui continuationem seriemque rerum ad eam caussam moderatur ac flectit, quam sibi in procreatione generis humani praestituit. — Christianis in prisca Ecclesiae adolescentis aetate probro datum accepimus, quod maxima pars stipe precaria aut opere faciendo victitarent. Sed destituti ab opibus potentiaque, pervicere tamen ut gratiam sibi locupletium, ac patrocinium potentium adjungerent. Cernere licebat impigros, laboriosos, pacificos, justitiae maximeque caritatis in exemplum retinentes. Ad ejusmodi vitae morumque spectaculum, evanuit omnis praejudicata opinio, obtrectatio obmutuit malevolorum, atque inveteratae superstitionis commenta veritati christianae paullatim cessere. — De statu opificum certatur in praesens: quae certatio ratione dirimatur an secus, plurimum interest reipublicae in utramque partem. Ratione autem facile dirimetur ab artificibus christianis, si societate conjuncti ac prudentibus auctoribus usi, viam inierint eamdem, quam patres ac majores singulari cum salute et sua et publica tenuerunt. Etenim quantumvis magna in homine vis opinionum praejudicatarum cupiditatumque sit, tamen nisi sensum honesti prava voluntas obstupefecerit, futura est benevolentia civium in eos sponte propensior, quos industrios ac modestos cognoverint, quos aequitatem lucro, religionem officii rebus omnibus constiterit anteponere. Ex quo illud etiam consequetur commodi, quod spes et facultas sanitatis non minima suppeditabitur opificibus iis, qui vel omnino despecta fide christiana, vel alienis a professione moribus vivant. Isti quidem se plerum-

(1) Matth. XVI, 26.
(2) Matth. VI, 32-33.

Digitized by Google

que intelligunt falsa spe simulataque rerum specie deceptos. Sentiunt enim, sese apud cupidos dominos valde inhumane tractari, nec fieri fere pluris quam quantum pariant operando lucri: quibus autem sodalitatibus implicati sunt, in iis pro caritate atque amore intestinas discordias existere, petulantis atque incredulae paupertatis perpetuas comites. Fracto animo, extenuato corpore, quam valde se multi vellent e servitute tam humili vindicare: nec tamen audent, seu quod hominum pudor, seu metus inopiae prohibeat. Jamvero his omnibus mirum quantum prodesse ad salutem collegia catholicorum possunt, si haesitantes ad sinum suum, expediendis difficultatibus, invitarint, si resipiscentes in fidem tutelamque suam acceperint.

Habetis, Venerabiles Fratres, quos et qua ratione elaborare in caussa perdifficili necesse sit. — Accingendum ad suas cuique partes, et maturrime quidem, ne tantae jam molis incommodum fiat insanabilius cunctatione medicinae. Adhibeant legum institutorumque providentiam, qui gerunt respublicas: sua meminerint officia locupletes et domini: enitantur ratione, quorum res agitur, proletarii: cumque religio, ut initio diximus, malum pellere funditus sola possit, illud reputent universi, in primis instaurari mores christianos oportere, sine quibus ea ipsa arma prudentiae, quae maxime putantur idonea, parum sunt ad salutem valitura. — Ad Ecclesiam quod spectat, desiderari operam suam nullo tempore nulloque modo sinet, tanto plus allatura adjumenti, quanto sibi major in agendo libertas contigerit: idque nominatim intelligant, quorum munus est saluti publicae consulere. Intendant omnes animi industriaeque vires ministri sacrorum: vobisque, Venerabiles Fratres, auctoritate praeeuntibus et exemplo, sumpta ex evangelio documenta vitae hominibus ex omni ordine inculcare ne desinant: omni qua possunt ope pro salute populorum contendant, potissimumque studeant et tueri in se, et excitare in aliis, summis juxta atque infimis, omnium dominam ac reginam virtutum, caritem. Optata quippe salus expectanda praecipue est ex magna effusione caritatis: christianae caritatis intelligimus, quae totius Evangelii compendiaria lex est, quaeque semetipsam pro aliorum commodis semper devovere parata, contra saeculi insolentiam atque immoderatum amorem sui certissima est homini antidotus: cujus virtutis partes ac lineamenta divina Paulus Apostolus iis verbis expressit: *Caritas patiens est, benigna est, non quaerit quae sua sunt: omnia suffert: omnia sustinet* (1).

Divinorum munerum auspicem ac benevolentiae Nostrae testem vobis singulis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XV Maji anno MDCCCXCI, Pontificatus Nostri Decimoquarto.

LEO PP. XIII.

—

DECRETUM

S. CONG. INDICIS.

Feria V die 14 Maji 1891.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi, ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 14 Maji 1891, mandavit et mandat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera:

I Criteri Teologici. — La storia de' Dommi e la libertà delle Affermazioni. Lavoro scientifico del Can. Salvatore di Bartolo. — Torino, tip. S. Giuseppe, Collegio degli Artigianelli, Corso Palestro n. 14. 1888. *Auctor laudabiliter se subjecit et Opus reprobavit.*

Filosofia della Rivelazione. Saggio del Sac. Francesco Giovanzana, 2ª ediz. rifatta ed accresciuta. — Milano presso Ramellini Andrea, 1881-1882.

Una rivista della Civiltà Cattolica e la filosofia della Rivelazione del Sac. Francesco Giovanzana. — Bergamo, dalla tipografia Cattaneo, 1871.

(1) I Corinth. XIII, 4-7.

Digitized by Google

Del primato e dell' Infallibilità pontificia. Dissertazione del Parroco Francesco Giovanzana. — Bergamo, tip. Gaffuri e Gatti, 1874.

Sulla esposizione di un punto capitalissimo di dottrina Tomistica, Scolastica, Patristica, Scritturale. Osservazioni del Sacerdote Francesco Giovanzana. — Bergamo, Stab. tipografico fratelli Bolis, 1885.

Il dogma dell' Immacolata Concezione di Maria SS. propugnato nel suo senso ovvio e letterale contro certi cattolici che osano alterarlo. Appunti e spiegazioni del Sac. F. Giovanzana. — Bergamo, Stabilimento tip. fratelli Bolis, 1888.

S. F. G. *Proposizioni da condannarsi.* — Bergamo, Stab. tipo-litografico frat. Bolis, 1890.

Sull' origine delle anime umane. Argomenti a rovescio e testimonianze a vanvera di un Articolista della Scuola Cattolica. — Bergamo, Stab. tipografico fratelli Bolis, 1883.

Appunti alle riflessioni critiche di un Critico che manca affatto di criterio. — Bergamo, Stabilimento tip. fratelli Bolis, 1886.

L' Amico sincero dei Giovani. — Cremona, Tip. Giovanni Foroni, 1890.

Guida Morale e Pratica per le Madri del Popolo, di Virginia Paganini. Seconda edizione riveduta e corretta. — Firenze, Tipografia cooperativa, Via Monalda n. 1, 1889.

Histoire du Peuple d' Israël, par Ernest Renan, membre de *l' Institut,* Professeur au Collège de France 1, 2 e 3 Tomo. — Paris, Calmann Lévy éditeur, Rue Auber, 3, et Boulevard des Italiens 15 à la Librairie Nouvelle, 1889-1891.

L' Initiation, Revue philosophique indépendante des Hautes Etudes, Hypnotisme, Théosophie, Kabbale, Franc-Maçonnerie, Sciences occultes. — Rédaction, 29 rue de Trévise, Paris.

Cours élémentaire de Philosophie rédigé conformément au programme du Baccalauréat ès Lettres du 22 janvier 1885, par M. Théodore Delmont, Licencié ès Lettres. Deuxième édition revue, corrigée et considérablement augmentée. — Paris, Putois-Cretté, Libraire éditeur, Rue de Rennes 90, 1888. *Decreto die 13 Aprilis 1889. Auctor laudabiliter se subjecit et Opus reprobavit.*

Les Congrégations Romaines, guide historique et pratique par Félix Grimaldi. — Sienne, imprimerie San Bernardino, 1890. *Decreto S. Officii Feria IV die 29 Aprilis 1891.*

Itaque nemo cujuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco, et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae, die 14 Maji 1891.

CAMILLUS Card. MAZZELLA, *Praef.*

Fr. HYACINTHUS FRATI, *Ord. Praed. S. Ind. Congreg. a Secretis.*

Loco ✠ Sigilli.

Die 21 Maji 1891 ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

VINCENTIUS BENAGLIA, *Mag. Curs.*

—

NOVI EPISCOPI EX ORDINE

In consistorio diei 1 Junii anni vertentis ad ecclesiam cathedralem Pacensem seu Badajocensem (Badajoz) in Hispania, evectus est Rmus P. FRANCISCUS SAENZ DE URTURI Y CRESPO, Obs. Prov. Cantabriae filius, olim Missionarius apostolicus in Bolivia et nuperrime Commissarius apostolicus Ordinis in Hispania.

In consistorio diei 4 Junii, sequentes Praelati ex Ordine nostro sive nuperrime electi, vel ad aliam sedem translati publicati sunt:

Ecclesia cathedralis Trojana (Troja) pro Rmo DANIELE TEMPESTA, Ord. Min. Reform. translato a sede episcopali Triventina.

Ecclesia titularis archiepiscopalis Cabasorum (Cabasa) pro Rmo GAUDENTIO BONFIGLI, Ord. Min. Obs. promoto a sede titulari Casien., Delegato Apostolico Syriae et Vicario Apost. Alepensi pro Latinis.

Ecclesia titularis episcopalis Antigonensis pro Rmo ALPHONSO MARIA FERDINANDO SAR-

Digitized by Google

DINAS, ejusdem dioecesis, Ord. Min. Obs. Collegii apostolici Limensis.

Ecclesia cathedralis Pulatensis in Albania pro Rmo NICOLAO MARCONI, Ord. Min. Ref. et jam Missionario apostolico.

Ecclesia titularis episcopalis Telmissensis pro Rmo JOANNE HOFMAN, Ord. Min. Recol. Vicario apostolico Chan-si meridionalis.

In eodem consistorio postulatum fuit sacrum Pallium pro ecclesia Trojana, quae hoc privilegio a Sancta Sede olim decorata fuit.

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA

hoc anno celebrata.

XI.

Ref. Prov. Neapolis et Terrae Laboris.

Die 27 Maji 1891, in Conventu S. MARIAE Immaculatae Palmae Neapoli, praeside Adm. R. P. LADISLAO A CANEPINA, Definitore Generali et Generali Visitatore, celebratum est hujus Provinciae Capitulum, in quo canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Antonius a Casauria.

CUSTOS VOCALIS

R. P. Aloysius a Casanova.

DEFINITORES

Adm. V. P. Bonaventura a Casalinovo.
Adm. V. P. Augustinus a Martisanisio.
Adm. V. P. Cherubinus a Casalinovo.
Adm. V. P. Joannes Franciscus a Caserta.

—

XII.

Observ. Prov. S. Hieronymi in Dalmatia.

Die 3 Junii 1891 in Conventu S. Francisci Iaderae celebratum fuit Capitulum Provinciale Nostrae Observantis Provinciae S. Hieronymi in Dalmatia, praeside Adm. R. P. AUGUSTINI ZUBAĆ, Definitore Generali Ordinis ac Visitatore Generali: in quo electi fuere:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Seraphinus Ivasović, reelectus.

CUSTOS

Adm. V. P. Ioannes Chietul.

DEFINITORES

R. P. Hieronymus Maroević.
Adm. V. P. Vincentius Tomasić.
Adm. V. P. Leonardus Matković.
Adm. V. P. Cajetanus Letić.

—

XIII.

Obs. Prov. S. Ludovici in Gallia.

Die XIII Junii vertentis anni in Conventu Parisiensi ad S. Annam (rue des Fourneaux 83), rite celebratum est Capitulum Obs. Prov. S. Ludovici, praeside Reverendissimo P. ALOYSIO A PARMA, Ministro Generali Ordinis nostri, et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Petrus Baptista ab Orthesio.

CUSTOS VOCALIS

R. P. Otho a Pavia, Ex-Provincialis.

DEFINITORES

Adm. V. P. Thomas a Rupe.
Adm. V. P. Ludovicus a Burdigala.
Adm. V. P. Coelestinus a Biterris.
Adm. V. P. Thaddaeus a Corneilhan.

III.

VARIA

—

DE CONSECRATIONE EPISCOPALI

Illmi ac Rmi P. Nicolai Marconi
a Tridento.

Ad sacrum celeberrimumque Alverniae montem, qui septem abhinc saeculis ob sacrorum Stigmatum in corpore Seraphici Patriarchae Nostri Francisci impressionem, maxima habetur in veneratione, solemnis caeremonia nuper peracta fuit, Nostratum sane memoriae prodenda.

Digitized by Google

Die siquidem septima mensis proxime elapsi Maji, qua Domini Ascensio recolebatur episcopalem accepit consecrationem Rmus P. Nicolaus Marconi a Tridento, Reformatae S. Vigilii Provinciae Filius, ad Sedem evectus Pulatensem in Albania, ubi jam inde ab inito sacerdotio Missionarii munere quamsedulo perfunctus est. Ipse revera ferventissimus Missionarius, amplissimam hanc Episcopalem dignitatem, Angelis etiam formidabilem, inopinanter adeptus, pro maximo duxit, non posse quidem spiritum abnegationis et sacrificii, ad Pastoralia munera strenue obeunda magnopere necessarium, melius poscere magisque adipisci, quam ad Seraphicum Calvarium; unde, intima voce Dilecti saepius audita, amoris illius igne saucius et incensus discesserat beatus Pater Franciscus. Hoc autem suum consilium humillime patefecit neo-electus Episcopus Summo Pontifici Leoni XIII, qui benignissimam adprobationem et commendationem illi quamlibentius concessit, quippe qui sacrum idem templum sacrumque coenobium singulari reverentia et amore, praecipuaque religione et pietate semper prosequutus est. Praefata igitur Ascensionis die, augusta haec caeremonia, nova illic et forsitan difficillime renovanda, absoluta est; Episcopo consecrante Illmo ac Rmo D. P. Stephano Maria Potron a Brest, Ord. Min. Obs. Commissario Generali Terrae Sanctae ac Franciscalium Missionum Procuratore in Civitate Parisiensi, et Hiericuntino titulari; adsistentibus vero Illmo ac Rmo D. P. Vincentio-Epiphanio Carlassare, Ord. Min. Reformatae Provinciae Venetiarum, Vicario Apostolico Hu-pe Orientalis in Sinensi imperio ac Madaurensi titulari; nec non Illmo ac Rmo D. D. Felice Gialdini, Montis Politiani Episcopo observantissimo.

Solemnis revera hic ritus memorandus perpetuo erit Alvernicolis illis Fratribus et accolis, non tantum ex magnifico templi apparatu, ac devotis canticis et musicalibus concentibus, verum etiam ex pontificalibus insignibusque paramentis, quibus induti erant Episcopi, aliique Ministri Regulares; quos inter eminebant ipsi Novitii Franciscani ob eam, qua forte illic dumtaxat utuntur Religiosi nostri, vestis liturgicae formam singularem, quae augustis ecclesiasticis functionibus tantum addit decoris ac reverentiae. Ad tres autem horas perductus fuit sacer idem ritus; cui aderat religiosa fidelium multitudo, pia quidem, et visibiliter ad lacrymas permota. Post meridiem vero ad Vesperarum cantum se contulit neoconsecratus Episcopus, qui post consuetam ad Sacrorum Stigmatum sacellum processionem, trinam impertitus est Benedictionem.

Tertio post die ab Alvernia discessit Episcopus moerens, eam forte non amplius revisurus; memoria tamen haud peritura manebit episcopalis ipsius consecrationis apud nostros sacri illius Montis Confratres; quibus personaliter adfuerant nonnulli ex Ordine nostro Religiosi, tum ad Romanam Curiam tum ad Tridentinam Provinciam pertinentes; spectante quoque summa perfuso laetitia, peroptimo viro Simeone Marconi, ejusdem Episcopi germano fratre.

Antequam tandem huic relationi finem imponamus, unum adhuc nobis adjiciendum est; quod nempe neo-consecratus Episcopus, tribus aliis Praelatis subscribentibus, verbis quoque adstantium Fratrum ad Summum Pontificem Leonem de consecratione peracta, deque cujuslibet in eum et sanctam Sedem obsequio et studio, acu telegraphico retulit; cui eadem vi electrica, respondit illico Sanctitas ipsa Sua, et ad solemnitatis complementum Apostolicam impertiit Benedictionem.

—

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

CAP. XXI (LXVI)

(Continuatio)

In reliqua regulari disciplina primam curam gerebat Lucas illius virtutis, quam primam, post religiosi status essentialia vota collocarunt, omnes omnino Religiosorum Ordinum Fundatores, absque qua nec Religio vera dici potest, nec esse vel perfectio vel profectus litterarum, dico solitudinis et silentii: *Nam si quis putat se Religiosum esse, non refraenans linguam suam, hujus vana est Religio.* Haec enim est virtus, quae Sanctorum Patrum censura est *profectus Monachorum, Coeli scala, via regni Coelorum, mater compunctionis, cujus studiosus appropriat* Deo, *ipsique jugiter in ab-*

Digitized by Google

dito cordis assistens illustratur ab eo. Silentium enim est mentis illustratio, schola lectionis et orationis, omnisque virtutis cooperatrix, quae purificat mentem, et perspicaciorem reddit. Hinc Lucas noster in Collegio S. Isidori, quod lectionis et orationis gymnasium esse peroptabat, Pytagoricum quodammodo suis locis et horis volebat esse silentium: solitus dicere, linguam loquacem, vel aurem rumoribus apertam, et mentem ad pietatem et litteras recollectam simul consistere non posse.

In Choro coram tremenda CHRISTI majestate, etiam extra tempus officii, loqui crimen reputabat, quo et orantium devotio turbatur, et audientis forsitan populi opinio de re Ecclesiastica et Regulari minuitur; proinde nec exercitii, seu addiscendi cantus gratia, Fratres extra tempus officii in Choro canere sustinebat, sed in aula capitulari, vel alio loco ab Ecclesia et populi auribus remoto.

Eadem districtio in Sacrario fuit, ejusque Praefecto, seu ut vocant Sacristae, mandatum, ut in Ecclesia et Sacristia ab omnibus servetur perpetuum et rigorosum silentium, tanquam locis specialiter DEO consecratis, quos decet in sanctitudine custodiri. Eadem districtio fuit ad portam, et ea parte Claustri, unde vox in Templum, vel ad portam penetrare posset, mandatumque similiter janitori ne altiora colloquia, et minus mortificata circa portam misceri permittat; procuretque in se et aliis, ut cum reverentia, et submissa voce omnia transigantur. Aliis autem ad portam vocatis, ut procurent cum saecularibus tractare, quae sunt salutis, non futilia vel nugas; abstineant etiam a salibus et jocis, et multiloquio, a curiosis quaestionibus saeculi interrogandis, ut alterationibus bellorum, hujusmodi, quae magis expedit nescire, ne mentis perturbent quietem. Juniores vero, seu scholares absque speciali Superioris licentia ad portam vocari, vel in locis illi vicinis, aut saecularibus perviis impune haerere non permittebat; et si quempiam, etiam obtenta facultate, prolixius persistere deprehendebat, huic vel ipse tunc nutu recessum imperabat, vel tamquam ad opus aliquod avocabat, vel forte plane dissimulans monebat Lectorem, ut ab eo discipulo proxima scholarum hora specialem exigeret rationem studiorum, et reddere non potentem ad ipsum remitteret castigandum: sciens etiam quam periculosa sit *ad prunas* confabulatio, *ubi usitatum est honesti homines seducere; ubi Dominum sprevit Rex Joachim, negavit Petrus.* Ideo perpetuum in calefactorio volebat esse silentium, brevemque moram, et solis senioribus sessionem, atque hanc non nimis commodam, ne superfluus ignis turbaret caput, aut protracta confabulatione difflueret tum acquisitus orationis, aut studii fructus, tum tempus et opportunitas acquirendi majoris.

In Refectorio vero non solum verbis, sed nec ullo nutu, vel insolito motu, perpetuae lectionis musicam impedire licebat. Et si in secunda mensa quisquam elevaret vocem, aut aliquis in prima pransus ad colloquendum subsisteret, vel post gratiarum actionem, aut lotionem utensilium rediret, hic Fratris coenaculo Praefecti jussu desistere, vel opportuna Superioris correptione luere debebat; praeterquam in raris solemnitatibus, aut diebus Fratrum recreationi constitutis, quos voluit Superioris, et Patrum discretorum judicio decerni; his enim incepta lectio, et aliquandiu continuata, jubente tandem Superiore cessat, et cum proximo quoque, quiete et modeste colloqui licet. Eadem fuit disciplina tonstrinae, in qua tam continua erat lectio pii libri, et stricta observantia silentii, quam exercitium rasurae. Ut vero Dormitorii et cubiculorum quies ab omni sonitu pura esset, non solum colloquia, certis praesertim horis, prohibebat; sed et omnem portarum et pedum strepitum, ut proinde numquam permiserit, ut Collegii Fratres calepodiis ligneis uterentur, sed simplicibus soleis ex corio, domestici Fratris manu confectis: haec enim dicebat Collegii Instituto magis convenire, joco etiam adjungens, illis minus teri lateres pavimenti. Interiora quoque domus forensibus pervia esse non permittebat sine petita Superioris licentia, quam non promiscue concedi statuit, sed Praelatis, et viris gravibus; rationem reddens, quoniam quae pervia sunt vilescunt, *et ubi omnibus omnia patent non est Religio.*

CAP. XXII (LXVII).

Circa morum disciplinam.

Post silentium proxime invigilabat universae domui, rerumque Ordini et nitori, tam

Digitized by Google

accurate, ut si festucam in pavimento, si pulverem in pariete, si telam araneae in angulo si gramen in viis horti conspiceret, non prius inde recederet, quam vel propriis manibus, aut palii fimbria locum purgaret, vel vocatum Fratrem loci Praefectum leniter objurgaret. Neque id solum in Choro, in Templo, in Sacrario, in Scholis, in Claustro, in Dormitorio, aut Fratrum cubiculis observabat, in quibus omnibus locis nihil extra tempus expositum, nihil inordinatum, nihil non recte dispositum, et opportune promptum, honestum et politum esse patiebatur; sed etiam in vilioribus officinis et obscurioribus recessibus totius Conventus. Nec vehementiori argumento ad haec persuadendum utebatur quam ut diceret Collegium S. Isidori dedecere sordes, aut rerum confusionem, tali nos opinione apud exteros esse, nobilium personarum gratia eos frequenter accedere, tali nos etiam ab inopinate advenientibus deprehendi debere. Innatum erat Lucae, et nunquam non oculatum, et vigilans, quod vocant punctum honoris; absque quo frustra requires in aliquo curam honestatis. Hinc in omni Fratrum actione, gestuque religiosam compositionem, et aspicientium aedificationem desiderabat, suadebatque verbis, quibus S. P. N. Franciscus boni exempli curam Fratribus commendabat: *Commercium est inter mundum et Fratres; debent enim ipsi mundo bonum exemplum, debet eis mundus provisionem necessitatum; quando autem ipsi retraxerint bonum exemplum, fide mentita, retrahet mundus manum juxta censura (Tom. 3 Opusc. coll. 5).* Propterea si quem ille Fratrem notabat vocem immoderantius efferre, si velociorem gressum, si pendulas manus, si oculum elatum aut vagum, si vestem non apte compositam; si quidquam demum, quod proximi oculum vel aures offendere posset, nihil absque monitione transibat.

Quem vero fructum inde referrent, placet subnectere auctoris nobis externi, sed Romani, et Romae tunc, et hodie viventis, et res ipsas videntis testimonio de moribus ac disciplina Fratrum Collegii S. Isidori gubernante Waddingo. Sic autem ille eisdem fere verbis, sed eodem omnino sensu loquitur sermone vernaculo, quo liber typis vulgatus est. « *Antiquae Religionis Hibernorum domesticum exemplum Romae habemus in duabus Coloniis illius nationis, quorum alterum fundavit Ludovicus Ludovisius Gregorii XV. Nepos Cardinalis Protector Hiberniae, qui Collegium Romae fundavit etc. Alterum quoque Collegium est Hibernorum sub Urbano VIII in Monte Pincio fundatum, sed Regularium austerioris disciplinae Seraphici Instituti, cujus numerosa multitudo in Hibernia est. Atque inde ex magis tenera juventute Romam transmittuntur, qui in hoc Collegio nobiliores scientias addiscant. Sunt numero circiter quinquaginta, quos piorum Romanorum caritas magno applausu sustentat. De illis aliud non dico, quam quod qui cupiat Coelum in terris clausum videre, non opus habeat alarum vi stellis inniti, sed ut montis summo pedem inferat in illo sacro diversorio visurus; divinum radium ex vultu illius eremiticae juventutis prodeuntem, qui mentem illuminat, et caritatem inflammat. Nativus candor puritatis morum splendore adauctus blandum vibrat fulgorem, qui et aspicientium pupillas perstringit, et simul facit reverenter sequaces cujusdam heroicae virtutis, quam regnare conspicit in solitariis illis alumnis, in quorum frontibus innocentia sedem fixit, pudicitia thronum in oculis collocavit, silentium in labiis residet, quod nunquam solvitur, nisi in Lyceo, cum veritas verbis quaerenda est; extra cujus cancellos tam muta est lingua, quam loquax modestia corporis, cujus omnis motus vox est, quae persuadet honestatem, et accendit amorem excelsae illius christianae Philosophiae, quae docet mundi contemptum, cordis quietem, et mentis tranquillitatem* ». *(Luald. to. 1 de Origine Christianae Rel. l. 1 c. 36).* Haec ille, quae quanto suo bono servabunt posteri nostri, tanto suo pudore, majorique damno transgredientur.

(Continuabitur)

IV.
BIBLIOGRAPHIA

—

ANONYMUS, Tertii Ordinis Sacerdos. — Pace e bene. Miscellanea popolare Francescana. Firenze, Tipografia Editrice di A. Ciardi. Borgo degli Albizi, 21. 1891. In-16, pag. VIII-180.

P. BERNARDINUS AB APPIANO THUILLE, Cap. Prov. Tyrolis septentr. — Predigten fuer alle Sonntage des Kirchenjahres. Brixen. Druck

Digitized by Google

und Verlag von A. Weger's Buchhandlung. 1891. Pag. 442. — *Latine:* Conciones pro singulis Dominicis per annum.

P. Emidio Cardini, M. O. — Dei supremi principii della Teologia Morale. *Parte I.* Dell' attuazione del bene nel soggetto umano *(seguito e fine). Parte II.* Del male morale in genere e in specie. — Quaracchi 1891. Vol. 4°. In 16° di pag. 486. Pretium L. 3.

Giuseppe Moreni. — Da Firenze all'Incontro. Pensieri e ricordi da servire per la storia del ritiro di San Leonardo. — Firenze, Tipografia editrice di A. Ciardi. Borgo degli Albizi, 21. 1891. Pag. VII-97.

P. Marcellinus a Civetia, Min. Obs. — La Vergine della Valle solennemente incoronata dal Capitolo Vaticano la seconda domenica dopo Pasqua del 1891 in Catamarca città della Repubblica Argentina nell'America del Sud. Parole improvvisate nella Chiesa di Sant'Antonio in Via Merulana dal P. Marcellino da Civezza M. O. Firenze, Tipografia di Enrico Ariani, Via Ghibellina 53-55. 1891. Pag. 31.

V.

NECROLOGIA

Romae in Collegio S. Antonii Patavini, die 23 Maji anni currentis omnibus moribundorum sacramentis rite provisus, piissime in Domino obiit Fr. Antonius (Laurentius) Marchi, Laicus professus, Observ. Provinciae Bononiensis filius.

Natus est in oppido Plancandoli, dioecesis Florentinae, die 1. Martii 1807.

Adolescentulus adhuc solitudinis amans, quidquid temporis domesticis supererat laboribus piae orationi et rerum divinarum meditationi sacrabat; et quum decursu temporis experiretur se ad statum religiosum amplectendum a Deo vocari, consulto sacrorum curione, adversis licet parentibus, et iis qui contraria suadebant non auditis, Ordini seraphico, ut supra, nomen dedit, die 15 Februarii 1852. Novitiatu in Conventu Arriminensi ad S. Mariam Gratiarum peracto, vota solemnia die 15 Februarii 1853 Domino nuncupavit.

Aliquot annos a professione in Conventibus Ferrariensi et Regiensi coquinae curam gerebat sollicitam; anno vero 1866, ne, mutata reipublicae forma, sacrum habitum exuere cogeretur, in Terram Sanctam a superioribus mitti rogavit; verum altiori dispositione Romam evocatus, primum in Conventu S. Bartholomaei in insula, dein 1886 ad Ss. Quadraginta Martyres Transtiberim et demum in hoc Collegio S. Antonii prope Lateranum vitam egit religiosis virtutibus refertam.

Humilitatem vitae religiosae fundamentum reputans, ad eam excolendam omnes vires suas contulit, ei mores suos conformare anxie studebat; paupertatis franciscanae amantissimus ex quo Romae fuit, nunquam vestimentis novis uti voluit, sed sandalia semper vetera et abiecta, pannos obtritos, tunicas laceratas refectasque usui suo ipse adaptabat; imo novissimis vitae diebus nonnisi ex obedientia admisit, ut sibi, seni et infirmo, lectulus sterneretur aliquanto commodior.

Orationi adprime fuit deditus, in meditandis dominicae Passionis mysteriis, tamquam in schola vere seraphica assiduus, viam crucis frequentissime peragebat; erga augustissimum altaris Sacramentum, exemplo sancti Patriarchae Francisci, peculiari devotionis affectu ferebatur; cujus lampadem ne aliquando extingueretur diu noctuque curare in deliciis habuit; a coena nunquam, nisi eodem Sanctissimo devote salutato, in cellam se recipiebat. Manuum laborem tanquam defectuum suorum expiationem considerabat; quapropter indesinenter fuit in motu, semper occupatus nunquam quietus, ut merito putares eum nescium fuisse fatigari; huic piae industriae adscribi debuit, quod Conventus S. Bartholomaei necessariis lignis, quae ipse Tiberis undis eripiebat, semper fuit abunde provisus.

Antonius litterarum omnino rudis, legendi scribendique nescius, tamen ita pius et devotus passiones suas rationi subdidit, ut in eo mirus quidam omnium virium concentus observaretur; hinc fuit illi propria mentis se-

Digitized by Google

renitas, in expendendis rerum adjunctis rectum judicium, et alta quarumdam rerum intelligentia qua et in remotiora tempora quandoque clare prospexisse passim visus est; quum enim sanctae memoriae Pius PP. IX jam prope celebraturus esset 25 annum pontificatus sui et nonnulli nuperrimi genii viri, mortem ipsi juxta illud « non videbis dies Petri » imminere laeti praenuntiarent, Fr. Antonius, quid sentiat, a malevolis interrogatus respondit: *« Pius IX vivet usque ad trigesimum et ultra pontificatus sui annum »*, nec eum eventus fefellit.

Fr. Antonius noster vita et virtutibus prisca patrum nostrorum exempla in memoriam revocavit et nobis ob oculos posuit.

R. I. P.

Adm. Reverendus P. Aloysius Manciati, Marci Antonii, et Franciscae Piegaiae filius, Cortonensis. Parentes nactus est neque pauperes neque agrorum multorum divites, utpote qui ex iis quae sibi ex praediis paternis redibant, vitam commode alerent. Qui cum in puerulo indolem ad pietatem pronam suspexissent, ita domi instituerunt, ut annum agens duodevigesimum mundo nuntium remiserit, et, quo liberius Deo vacaret, inter sodales nostros cooptari postulaverit. Itaque Senis, in Conventu S. Bernardini, ad Observantiam, novitiatum exercuit; quo absoluto, in Conventu Nemoris, quem vocant, in Mugellana regione, studiorum causa missus, P. Cosimo Ferrinio, viro in re philosophica praeclarissimo, usus est Lectore; adeoque in ea disciplina profecit, ut non solum jam de eo bene sperare, sed etiam confidere Superiores possent sui talem eum futurum qualem cognitum judicarunt. Namque inerat optimae spei adolescenti incredibilis studendi cupiditas, acre ingenium, subtilium rerum investigandarum perspicacia singularis. Florentiae Theologiam aggressus est, in disciplinam conveniens PP. Lectorum Testii et Risalitii, qui pietatem, humilitatem juxta ac ingenium alumni sui vehementer mirabantur. Sacerdotio initiatus, Praesulibus visum est eum Labronem mittere periculum in re philosophica facturum ad magisterium ineundum; quod quidem obtinuit et Ancisae ac in Coenobio Nemoris cum laude exercuit. Romam post tertium magisterii sui annum, ad periclitandum in re theologica adscitus fuit, isque non solum sodalium exspectationi respondit, sed admiratio expectationem ipsam superavit. Pisis et Florentiae S. Theologiam ea professus est laude, quae sanae doctrinae magistros rerumque difficillimarum explanatores comitari consuevit: quare apud superstites, olim disciplinae suae alumnos, magistri optimi, incomparabilis, dulcis exstat exstabitque memoria.

Nec quis sodali nostro succenseat, quod aviculis, noctua aucupante, visco fallendis tempus quandoque impenderet; id enim in Conventu Montisfullonici praecipue praestitit, ubi quadraginta annis moratus est, nemoroso loco atque infrequenti, quin tamen Choro aliisve actibus in communi ponendis unquam deesset; contra, ceteris assiduitate atque exemplo praeibat. Vir regularum Instituti tenax, pedes nudoque capite, jamdiu canitie plurima venerando, semper incessit, sive cum imbrium profluentium excessu limosa compita peteret, sive candenti nive constrata esset via sibi carpenda, sive a locis, ad quae pergeret, grandi intervallo prohiberetur. Ubi ad paroeciam, ad quam advocatus fuisset, perveniebat, sacrum tribunal subibat, exomologeses auditurus usque ad horam Missae solemnis, quam ipse caneret; post quam, exhorrens alienae accumbere mensae, in Conventum illico remeabat. Ex quo factum est, ut omnibus venerationi esset, atque vulgo *Sanctus* appellaretur.

Die denique tertia Martii, novem et septuaginta annorum aetate senex, admissa confessus, sacris de mensa pastus, oleoque inunctus, in pace quievit. Utinam in pace sit locus tuus, sodalis dulcissime! Quotquot ad S. Marci sub Cortonensi urbe degunt, teque vivo sibique populari gloriabantur, te modo abreptum lugent simulque Primogenitum mortuorum expiatoria prece lacessunt.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Julii 1891.

SUMMARIUM: *Communicationes Curiae Generalis.* — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: Ex S. Cong. S. R. U. Inquisitionis, *de vino utendo in sacrificio Missae.* — Ex S. Rit. Cong. *1. Extensio officii B. M. a Valle ad Fratres nostros in Rep. Argentina.* — *2. Decretum introductionis causae Ven. servi* DEI *Fr. Modestini a* JESU *et* MARIA, *sacerdotis Min. Excalceator.* — Ex S. Cong. Indulg. *1. Indulg. 100 dierum recitantibus orationem in honorem S. Joannis Ev.* — *2. Indulg. 50 dierum recitantibus quamdam jaculatoriam.* — Exorcismus in Satanam et angelos apostaticos jussu LEONIS XIII editus. — II. ACTA ORDINIS: *Synopsis indulgentiarum (Continuatio).* — *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — III. MISSIONES: *Ex Rep. Argentina.* — *Capitula Collegiorum apostol. in America.* — IV. BIBLIOGRAPHIA. — V. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS.

I. Expleta Provinciae S. Ludovici in Gallia sacra Visitatione, Rmus P. Minister Generalis ad Urbem rediit, incipiente mense Julio, ut Collegii S. Antonii Studentibus examinandis praeesset; usque ad festum S. P. Dominici Romae remanebit, ut cum Fratribus inclyti Ordinis Praedicatorum eamdem solemnitatem in Ecclesia S. Mariae super Minervam de more celebret.

II. Quum praelaudatus Ordo Praedicatorum Comitia sua generalia in civitate Lugdunensi die 19 proximi mensis Septembris habeat, ad eligendum novum Generalem Magistrum, Rmus Pater Minister Generalis omnes hortatur seraphici Ordinis alumnos, ut pro fraterna caritate qua devinciuntur filii S. P. Francisci atque filii S. Patriachae Dominici, fervidas ad DEUM preces effundant, per intercessionem B. MARIAE Virginis, ad obtinendum Rmi P. Josephi Mariae Larroca dignum successorem, qui Generali nostro ex corde addictus, SS. Patrum Dominici et Francisci osculum renovet ac perenne reddat.

III. Peractis S. P. Dominici solemniis, Rmus P. Generalis iterum ab Urbe discedet, utriusque Provinciae Bononiensis Observantis et Reformatae Capitula celebraturus.

Digitized by Google

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

EX S. CONG. S. R. U. INQUISITIONIS

De Vino utendo in Sancto Sacrificio Missae, dubia exhibita a Rmo P. D. Episcopo Carcassonen. (Ex Actis S. Sedis, *vol. XXIII pag. 699.* — Cfr. *etiam* Acta Ordinis, *anno 1890, pag. 161).*

Illustrissime ac Reverendissime Domine,

Litteris datis die 8 Februarii currentis anni exponebas:

Ad vini corruptionis periculum praecavendum duo remedia proponuntur:

1. Vino naturali addatur parva quantitas *d' eau-de-vie;*

2. Ebulliatur vinum usque ad sexaginta et quinque altitudinis gradus.

Atque inde quaerebas utrum haec remedia licita in vino pro sacrificio Missae, et quodnam praeferendum.

Feria IV die 4 currentis mensis Emi DD. Cardinales Inquisitores generales respondendum mandarunt: *Praeferendum vinum prout secundo loco exponitur.*

Et fausta quaeque Tibi precor a Domino.

Amplitudinis Tuae.

Romae, die 8 Maji 1887.

Devotissimus et addictissimus,
J. D'Annibale.

—

EX S. RITUUM CONGREGATIONE

I.

Extensio officii B. Mariae V. a Valle, *ad Fratres Minores in Republica Argentina commorantes.*

ORDINIS MINORUM S. FRANCISCI DE OBSERVANTIA.

Hodiernus Definitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia pro Republica Argentina (P. Bernardinus Orellana), votis obsecundans alumnorum ipsius Ordinis in eadem Republica commorantium, a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII humillime expetivit, ut in Kalendario ad eorumdem usum, diei XVI Decembris affigi valeat festum Beatae Mariae Virginis titulo *del Valle,* sub eodem ritu et cum Officio ac Missa, quae Clero saeculari Dioeceseos Saltensis concessa sunt.

Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem Sanctissimo Domino tributis, benigne annuit pro gratia in omnibus juxta preces: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 13 Januarii 1891.

Cajetanus Cardinalis Aloisi-Masella,
S. R. C. Praefectus.

Vincentius Nussi, *Secretarius.*

Visum: Romae ad S. Antonium 16 Januarii 1891.

Fr. Aloysius de Parma, *Min. Generalis.*

—

II.

DECRETUM

Beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Fr. Modestini a Jesu et Maria, *sacerdotis professi Ordinis Minorum Excalceatorum Strictioris Observantiae S. Petri de Alcantara Provinciae Neapolitanae.*

SUPER DUBIO

An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu, et ad effectum de quo agitur?

Eximia sanctitatis fama, qua Dei Famulus Modestinus a Jesu et Maria, Sacerdos Professus ex Ordine Alcantarensium, vivens inclaruit, post ejus obitum, qui Neapoli accidit anno 1854, adeo aucta ac longe lateque diffusa est, ut ad Ordinariam Inquisitionem super eadem sanctitatis fama, nec non Virtutum et Miraculorum in Curia Ecclesiastica Neapolitana deventum sit. Qua rite expleta ad Sacram Rituum Congregationem delata, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII indulsit, ut dubium de signatura commissionis introductionis Causae ejusdem Servi Dei agi possit in ordinariis ipsius Sacrae Congregationis Comitiis absque interventu et voto Consultorum. Hinc a me infrascripto Cardinale Sacrae eidem Con-

Digitized by Google

gregationi Praefecto, loco et vice Emi et Rmi Dni Cardinalis Thomae Zigliara Causae Relatoris, instante Rev. Patre Fr. Simpliciano a Nativitate, Sacerdote Professo Ordinis S. Petri de Alcantara ejusdem Causae postulatore, attentisque Postulatoriis litteris plurium Emorum S. R. E. Cardinalium, Rmorum Sacrorum Antistitum aliorumque Virorum, tam ecclesiastica, quam civili dignitate illustrium, in ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum coadunato, sequens Dubium discutiendum propositum est, nimirum: ***An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu, et ad effectum de quo agitur?*** Et Sacra eadem Congregatio, omnibus mature perpensis, auditoque voce et scripto R. P. D. Augustino Caprara, Sanctae Fidei promotore, rescribendum censuit: ***Affirmative, seu signandam esse commissionem, si Sanctissimo placuerit.***

Die 14 Februarii 1891.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro LEONI Papae XIII per subscriptum Secretarium fideliter relatis, Sanctitas Sua rescriptum Sacrae Congregationis ratum habens propria manu signare dignata est commissionem introductionis Causae ven. Servi Dei Fr. MODESTINI A JESU ET MARIA praedicti, die 11 Martii anno eodem.

C. Card. ALOISI-MASELLA, *Praef.*

L. ✠ S.

VINCENTIUS NUSSI, *Secret.*

—

EX S. CONGREG. INDULGENTIARUM

I.

Ind. 100 dierum concessa orationem recitantibus in honorem S. Joannis Apostoli.

BEATISSIME PATER,

Joannes Ponzi, Sacerdos Romanus ad pedes S. V. humiliter provolutus, S. V. exorat, ut universis Christifidelibus, qui infrascriptam orationem in honorem S. Joannis Apostoli et Evangelistae recitaverint, aliquam Indulgentiam benigne tribuere dignetur.

ORAZIONE.

« O glorioso Apostolo, che per la vostra « verginale purità foste cotanto amato da GESÙ, « da meritarvi di posare il vostro capo sul « suo divin Petto, e di essere lasciato in sua « vece qual figlio alla sua santissima Madre; « io vi supplico ad accendermi del più vivo « amore verso GESÙ, e verso MARIA. Ottene« temi, vi prego, dal SIGNORE che ancor io, « col cuore scevro da mondani affetti, sia fatto « degno di star sempre unito a GESÙ, qual « fedele discepolo, ed a MARIA, qual figlio di« voto quì in terra per rimanervi poi eterna« mente nel Cielo. Così sia ».

SSmus Dnus Noster LEO Pp. XIII in audientia habita die 21 Martii 1891 ab infrascripto Secretario S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, benigne concessit omnibus utriusque sexus Christifidelibus, corde saltem contrito, ac devote recitantibus supradictam orationem, Indulgentiam, defunctis quoque applicabilem, centum dierum semel in die lucrandam. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis, die 21 Martii 1891.

J. Card. D'ANNIBALE, *Praef.*

Al. Archiep. Nicop. *Secret.*

(Versio latina)

« Inclyte Apostole, qui ob tuam virginalem puritatem JESU tam carus extitisti, ut supra Pectus ejus reclinares caput, quique dignus es habitus quem, loco sui, Matri beatissimae uti filium relinqueret; da mihi, supplex oro, ut JESUM et MARIAM flagrantissima caritate complectar. Fac, quaeso, tua ad DEUM prece, ut ego quoque, corde ab omni terrena affectione emundato, JESU fidelis discipulus, MARIAE filius amans, semper adhaeream in terris, ut eis in sempiternum conjungi merear in caelis. Amen ».

—

II.

Indulg. 50 dierum concessa recitantibus sequentem jaculatoriam.

BEATISSIMO PADRE,

Il Sacerdote Romano Emanuele Latuile, umilmente prostrato al bacio del S. Piede,

Digitized by Google

supplica la S. V. affinchè si degni di annettere una qualche Indulgenza alla seguente giaculatoria:

Salvator mundi, Miserere nobis,

che trovasi comunemente posta sotto l' Immagine del SS. Salvatore, che si venera in quest' Alma città nell' insigne Santuario che chiamasi *Sancta Sanctorum.*

SSmus D. N. Leo Pp. XIII in Audientia habita die 21 Februarii 1891 ab infrascripto Secretario S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae omnibus utriusque sexus Christifidelibus corde saltem contrito ac devote recitantibus praefatam jaculatoriam precem Indulgentiam quinquaginta dierum semel tantum in die lucrandam, defunctis quoque applicabilem, benigne concessit. Praesenti in perpetuum valituro abque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria ejusdem S. Congregationis, die 21 Februarii 1891.

✝ J. Card. D' Annibale, *Praef.*

Loco ✠ Sigilli.

✝ A. Archiep. Nicopolit., *Secret.*

—

EXORCISMUS

in Satanam et Angelos Apostaticos jussu Leonis XIII P. M. editus.

In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

Ps. LXVII.

Exurgat Deus et dissipentur inimici ejus: et fugiant qui oderunt eum a facie ejus.

Sicut deficit fumus, deficiant; sicut fluit cera a facie ignis, sic pereant peccatores a facie Dei.

Ps. XXXIV.

Judica, Domine, nocentes me; expugna impugnantes me.

Confundantur et revereantur quaerentes animam meam.

Avertantur retrorsum, et confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tamquam pulvis ante faciem venti: et angelus Domini coarctans eos.

Fiat via illorum tenebrae, et lubricum: et angelus Domini persequens eos.

Quoniam gratis absconderunt mihi interitum laquei sui: supervacue exprobraverunt animam meam.

Veniat illi laqueus quem ignorat; et captio quam abscondit, apprehendat eum: et in laqueum cadat in ipsum.

Anima autem mea exsultabit in Domino: et delectabitur super salutari suo.

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto:

Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen.

Ad S. Michaelem Archangelum.

PRECATIO.

Princeps gloriosissime caelestis militiae, sancte Michaël Archangele, defende nos in praelio et colluctatione, quae nobis est adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae, in caelestibus (Ephes. VI). Veni in auxilium hominum, quos Deus creavit inexterminabiles, et ad imaginem similitudinis suae fecit, et a tyrannide diaboli emit pretio magno (Sap. II-I. Cor. VI.). Praeliare hodie cum beatorum Angelorum exerçitu praelia Domini, sicut pugnasti olim contra ducem superbiae Luciferum, et angelos ejus apostaticos; et non valuerunt, neque locus inventus est eorum amplius in caelo. Sed projectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus et satanas, qui seducit universum orbem; et projectus est in terram, et angeli ejus cum illo missi sunt (Apoc. XII). En antiquus inimicus et homicida vehementer erectus est. Transfiguratus in angelum lucis, cum tota malignorum spirituum caterva late circuit et invadit terram, ut in ea deleat nomen Dei et Christi ejus, animasque ad aeternae gloriae coronam destinatas furetur, mactet ac perdat in sempiternum interitum. Virus nequitiae suae, tamquam flumen immundissimum, draco maleficus transfundit in homines depravatos et corruptos corde; spiritum mendacii, impietatis et blasphemiae; halitumque mortiferum luxuriae, vitiorum omnium et iniquitatum. — Ecclesiam, Agni immaculati sponsam, vaferrimi hostes repleverunt amaritudinibus, inebriarunt absinthio; ad omnia desiderabilia ejus

Digitized by Google

impias miserunt manus. Ubi sedes beatissimi Petri et Cathedra veritatis ad lucem gentium constituta est, ibi thronum posuerunt abominationis impietatis suae; ut, percusso Pastore, et gregem disperdere valeant. — Adesto itaque, Dux invictissime, populo DEI contra irrumpentes spiritales nequitias, et fac victoriam. Te custodem et patronum sancta veneratur Ecclesia; te gloriatur defensore adversus terrestrium et infernorum nefarias potestates; tibi tradidit DOMINUS animas redemptorum in superna felicitate locandas. Deprecare DEUM pacis, ut conterat satanam sub pedibus nostris, ne ultra valeat captivos tenere homines, et Ecclesiae nocere. Offer nostras preces in conspectu Altissimi, ut cito anticipent nos misericordiae DOMINI, et apprehendas draconem, serpentem antiquum, qui est diabolus et satanas, ac ligatum mittas in abyssum, ut non seducat amplius gentes (Apoc. XX).

Hinc tuo confisi praesidio ac tutela, sacra ministerii nostri auctoritate, ad infestationes diabolicae fraudis repellendas in nomine JESU CHRISTI DEI et Domini nostri fidentes et securi aggredimur.

℣. Ecce Crucem DOMINI, fugite partes adversae.

℟. Vicit Leo de tribu Juda, radix David.

℣. Fiat misericordia tua, DOMINE, super nos.

℟. Quemadmodum speravimus in te.

℣. Domine, exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

DEUS, et Pater Domini nostri JESU CHRISTI, invocamus nomen sanctum tuum, et clementiam tuam supplices exposcimus ut, per intercessionem immaculatae semper virginis DEI Genitricis MARIAE, beati Michaëlis Archangeli, beati Joseph ejusdem beatae Virginis sponsi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli et omnium Sanctorum adversus satanam, omnesque alios immundos spiritus, qui ad nocendum humano generi animasque perdendas pervagantur in mundo, nobis auxilium praestare digneris. Per eumdem CHRISTUM Dominum nostrum. Amen.

EXORCISMUS.

Exorcizamus te, omnis immunde spiritus, omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica, in nomine et virtute Domini nostri JESU ✝ CHRISTI, eradicare et effugare a DEI Ecclesia, ab animabus ad imaginem DEI conditis ac pretioso divini Agni SANGUINE redemptis ✝. Non ultra audeas, serpens callidissime, decipere humanum genus, DEI Ecclesiam persequi, ac DEI electos excutere et cribrare sicut triticum ✝. Imperat tibi DEUS altissimus ✝, cui in magna tua superbia te similem haberi adhuc praesumis; qui omnes homines vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire (I. Tim. II.). Imperat tibi DEUS Pater ✝; imperat tibi DEUS Filius ✝; imperat tibi DEUS Spiritus sanctus ✝. Imperat tibi majestas CHRISTI, aeternum DEI Verbum caro factum ✝, qui pro salute generis nostri tua invidia perditi, humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem (Phil. II.); qui Ecclesiam suam aedificavit supra firmam petram, et portas inferi adversus eam numquam esse praevalituras edixit, cum ea ipse permansurus omnibus diebus usque ad consummationem saeculi (Matth. XXVII. 20.). Imperat tibi sacramentum Crucis ✝, omniumque christianae fidei Mysteriorum virtus ✝. Imperat tibi excelsa DEI Genitrix Virgo MARIA ✝, quae superbissimum caput tuum a primo instanti immaculatae suae conceptionis in sua humilitate contrivit. Imperat tibi fides sanctorum Apostolorum ✝. Imperat tibi Martyrum sanguis, ac pia sanctorum et sanctarum omnium intercessio ✝.

Ergo, draco maledicte et omnis legio diabolica, adjuramus te per DEUM ✝ vivum, per DEUM ✝ verum, per DEUM ✝ sanctum, per DEUM, qui sic dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam aeternam (Jo. III.): cessa decipere humanas creaturas, eisque aeternae perditionis venenum propinare: desine Ecclesiae nocere, et ejus libertati laqueos injicere. Vade, satana, inventor et magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Da locum CHRISTO, in quo nihil invenisti de operibus tuis; da locum Ecclesiae uni, san-

Digitized by Google

ctae, catholicae, et Apostolicae, quam CHRISTUS ipsi acquisivit sanguine suo. Humiliare sub potenti manu DEI; contremisce et effuge, invocato a nobis sancto et terribili nomine JESU, quem inferi tremunt, cui Virtutes caelorum et Potestates et Dominationes subjectae sunt; quem Cherubim et Seraphim indefessis vocibus laudant, dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus DEUS Sabaoth.

℣. Domine, exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

DEUS caeli, DEUS terrae, DEUS Angelorum, DEUS Archangelorum, DEUS Patriarcharum, DEUS Prophetarum, DEUS Apostolorum, DEUS Martyrum, DEUS Confessorum, DEUS Virginum, DEUS, qui potestatem habes donare vitam post mortem, requiem post laborem; quia non est DEUS praeter te, nec esse potest nisi tu, creator omnium visibilium et invisibilium, cujus regni non erit finis: humiliter majestati gloriae tuae supplicamus, ut ab omni infernalium spirituum potestate, laqueo, deceptione et nequitia nos potenter liberare, et incolumes custodire digneris. Per CHRISTUM Dominum nostrum. Amen.

Ab insidiis diaboli; Libera nos, Domine.

Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate servire; Te rogamus, audi nos.

Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris; Te rogamus, audi nos.

(Et aspergatur locus aqua benedicta).

Ex Audientia SSmi, die 18 Maji 1890.

SSmus D. N. LEO divina providentia Pp. XIII omnibus Rmis Episcopis, nec non Sacerdotibus ab Ordinariis suis legitime ad id auctoritatem habentibus, qui exorcismum supra expressum devote semel in die recitaverint, partialem tercentum dierum indulgentiam singulis diebus lucrandam: iisdem vero per totum mensem id peragentibus, confessis, ac sacra Eucharistia refectis, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam semel in mense, die eorum arbitrio designanda, pariter lucrandam impertitus est: quam etiam animabus Christifidelium in purgatorio detentis applicari posse declaravit.

Praesentibus in perpetuum valituris.

† D. Archiepiscopus TYRENSIS,
S. C. de Propaganda Fide Secretarius.

II.

ACTA ORDINIS

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

Tempus acquirendi Indulgentias, etiam in translatione Festorum.

(Continuatio)

61. Quoad *tempus* pro Indulgentiis lucrandis, praeter regulas, quas supra n. 29 et seq. indicavimus, sequentia scire maxime interest:

1.° Nisi aliud expressum habeatur in Indultis, Indulgentiae non lucrantur a primis Vesperis, sed a media nocte ad mediam noctem (Decr. 12 Jan. 1878). Ideo

2.° Si quis utens recenti privilegio *(n. 29)* Confessionem et Communionem pridie ejus diei peragat, cui affixa est Indulgentia, reliqua pia opera praescripta pridie fieri non debent, adeoque pridie Indulgentia lucrifieri non potest (Decr. eod.). Ast

3.° Indulgentiae, quae *pro festivitatibus* proprie dictis conceduntur, v. g. intuitu mysterii vel Sancti illo die colendi, incipiunt *a primis Vesperis,* a tempore nempe, quo Vesperae in Choro recitari solent, usque ad solis occasum, idest vespertinum crepusculum ipsius diei festi (cf. Decr. 6 Oct. 1870 n. 30 relat.; *Raccolta* pag. XXII edit. 1886). Unde P. Lucius Ferraris scribit: « Tempus lucrandi Indulgentiam in festis extra Quadragesimam (nisi aliud in Bulla concessionis caveatur) communiter nunc incipit *a primis Vesperis* usque ad occasum solis sequentis diei », quam sententiam *communem* appellat (De Indulg. a. III. n. 37).

4.° Cum Indulgentia *semel in mense,* vel *in anno,* lucranda conceditur iis, qui quaedam

Digitized by Google

opera vel quasdam preces per mensem vel per annum (praevie) perfecerint; mensis non necessario a primo die ad ultimum computandus est, nec annus a 1 Januarii usque ad diem 31 Decembris; sed a quolibet die computari poterunt 30 dies, et 12 menses a quolibet mense. Ita cl. Clemens Marc, in suis Institut. moral. Tom. II. de Indulg., qui etiam citat M. Ulrich. Huic tamen sententiae opportune forsan addi posset: nisi aliter sit dispositum in concessionibus Indulgentiarum. Quandoque enim vera esse posset sententia aliter exposita a Scavini Vol. IV. Quaestiones de Indulg. n. VIII, quae sic se habet: « Quando conceditur Indulgentia ei, qui tale opus egerit per mensem, mensis erit usualis, non dimidium unius et dimidium alterius ».

62. Paroeciae, quae gaudent Indulgentia plenaria *propria festivitati respectivi patroni*, lucrari nequeunt Indulgentiam plenariam concessam per Dioecesim die festivo patronali *omnium paroeciarum*. Ratio est, quia in tali Indulgentiarum concessione mens est concedentis, ut una tantum acquiratur Indulgentia plenaria, minime vero duae (Decr. 15 Dec. 1841).

63. Decisum est « Indulgentiam acquiri a Christifidelibus die fixa et rite constituta in sua Dioecesi; a regularibus Ordinibus die rite constituta in suo kalendario; ab hominibus, qui Sodalitati nomen dederint, quae ad Regularem Ordinem attineat, Indulgentiam acquiri die rite constituta in kalendario Dioecesis, vel in kalendario Ordinis, si istiusmodi privilegio gaudeant, *non tamen in utraque die* » (Decr. 29 Aug. 1864).

64. Quod attinet ad *Festorum translationem*, hoc habetur authentice statutum: Translata *solemnitate* Festi (sive in perpetuum, sive ad tempus, modo legitimo) translata intelligitur Indulgentia. « Summus enim Pontifex Pius Pp. IX benigne mandavit, ut omnes Indulgentiae, quae hucusque quibusdam festis concessae fuerunt, ac in posterum concedentur, vel quae pro iisdem festis aliquibus Ecclesiis et publicis oratoriis pariter concessae fuerunt, et in posterum concedentur, vel etiam si libuerit, de consensu Ordinarii, illae concessae in sacris supplicationibus, aut in novendialibus, vel septenariis, sive triduanis precibus ante vel post festum, vel ejus octavario perdurante, translatae intelligantur pro eo die, quo festa hujusmodi etiam quoad solemnitatem tantum et externam celebrationem, non vero quoad officium et missam in aliquibus locis, vel Ecclesiis, publicisque oratoriis, sive in perpetuum, sive aliqua occasione, sive ad tempus, eoque durante, legitime transferuntur. Cum vero transfertur *tantum Officium cum Missa, non autem solemnitas et exterior celebratio* festi, Indulgentiarum nullam fieri translationem decrevit » (Decr. 9 Aug. 1852). Ut quae in hoc Decreto continentur clariora fiant, sequentia adjungimus:

1.° Rite translato festo in perpetuum ad aliam diem, transfertur Indulgentia eidem festo concessa, licet festum celebretur sine solemnitate et publica functione (Decr. 12 Jan. 1878).

2.° Praedicta translatio Indulgentiae fit tam in casu, quo perpetua translatio festi sit pro toto Ordine (Regulari), quam in casu perpetuae translationis festi pro sola regulari Provincia (Decr. eod.).

3.° Indulgentiae tributae alicui festo pro universis fidelibus cum conditione visitandi Ecclesias determinatas Regularium, lucrari possunt ab omnibus Christifidelibus, etiamsi ejusdem festi celebratio cum Indulgentia alia die in Dioecesi locum habeat. Hoc tamen juxta modum, nempe Indulgentia semel tantum a singulis respective lucrari potest (Decr. eod.).

4.° Indulgentiae quibusdam majoribus festis adnexae, eo ipso quod solemnitas hujusmodi festorum canonice translata sit ad Dominicam sequentem, ex speciali Indulto pro Gallia concesso, translatae sunt (Decr. 12 Julii 1847).

5.° Translata solemnitate Epiphaniae etc. in regno Galliarum, translatae sunt pariter Indulgentiae diei proprio adnexae, ita ut fideles eas lucrari possint Dominica sequenti, ad quam solemnitas translata est (Decr. 12 Julii 1847).

Clausulae explicativae et restrictivae.

65. Quando Indulgentia plenaria conceditur *in Festis*, vel *in omnibus festis*, vel *in omnibus et singulis festis Domini*, aut etiam *in festis D. N. J. C.*, semper intelligenda sunt tantum festa praecipua, scilicet Nativitatis, Circumcisionis, Epiphaniae, Dominicae Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, et Corporis CHRISTI.

Digitized by Google

Pariter, quando in plenariae Indulgentiae concessione inveniuntur verba *in festis,* vel *in omnibus festis,* vel *in omnibus et singulis festis B. M. V.,* semper intelligantur dumtaxat festa Immaculatae Conceptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis, et Assumptionis.

Quando vero invenitur concessa Indulgentia partialis *in reliquis omnibus festivitatibus Domini* vel *B. M. V.,* intelligendum est de omnibus festis Domini vel B. M. V., quae celebrantur ab universa Ecclesia (Decr. 11 Aug. 1862).

66. Quando invenitur concessa Indulgentia plenaria vel partialis *in omnibus et singulis festis Apostolorum,* intelligenda sunt festa *Natalis* uniuscujusque Apostoli, non vero etiam festa secundaria (Decr. eod.).

67. Apostolica Sedes nunquam Indulgentiam plenariam largitur intuitu *Beatorum.* Et sane, Rector Collegii PP. Societatis Jesu civitatis Januensis petebat Indulgentiam plenariam pro visitantibus Altare *Beati* Aloysii Gonzagae; sed responderunt Patres: *Beatis id nunquam indulgere Apostolicam Sedem,* adeoque preces rejecerunt (Decr. 19 Junii 1668). Etiam Procurator Generalis Ordinis Minorum postulavit Indulgentiam plenariam pro die 29 Augusti, quo celebrabatur (tunc temporis) festum *Beatorum* Martyrum Joannis a Perusia et Petri a Saxoferrato; sed S. Congregatio respondit: *negative* (Decr. 30 Aug. 1738).

68. Non solum non conceduntur Indulgentiae pro Beatis nondum solemniter canonizatis, sed nec etiam pro Sanctis, *quorum nomina adhuc recensita non sunt in Romano Martyrologio;* quam quidem praxim constanter amplexa est S. Congregatio (Decr. eod.).

69. Quod si interdum concessa reperitur Indulgentia diebus, in quibus festum alicujus Beati celebratur, ut ex gr. apud Fratres Minores die 31 Januarii, in quam incidit festum B. Ludovicae de Albertonibus, die 19 Junii, in qua recolitur festum B. Michelinae a Pisauro, vel quandoque etiam occasione anniversarii alicujus Beati, tunc Indulgentia non conceditur praecise intuitu Beati vel Beatae, sed adnectitur diei ratione concursus populi. Unde fit, ut Beatus nec nominari soleat in Indulto concessionis.

70. Brevibus Indulgentiarum apponi solet haec clausula: « *Volumus autem, ut si alias Christifidelibus dictam Ecclesiam qualibet anni die visitantibus, aliqua alia Indulgentia perpetuo vel ad tempus nondum elapsum duratura concessa fuerit, praesentes litterae nullae sint* ». Cum autem pro ejusdem clausulae explicatione supplicatum fuerit, S. Congregatio Indulgentiarum declaravit « ea nullatenus comprehendi altaria privilegiata pro defunctis, neque Indulgentias aut certo personarum generi concessas, ut Confraternitatibus, Regularibus et Capitulo, aut certum pium opus in ipsa Ecclesia peragentibus, ut Litanias aliasque hujusmodi recitantibus, ac iis, qui christiana doctrina erudiuntur, vel alios erudiunt, et qui SS. Eucharistiae Sacramenti expositioni cum Oratione quadraginta horarum intersunt, neque Stationum Urbis et septem altarium Indulgentias ad instar septem altarium Basilicae Vaticanae concessas, neque demum, quae pro unica vice conceduntur. Ceterum, si alia Indulgentia sive plenaria sive non plenaria in perpetuum vel ad tempus, tum ab eodem, tum ab alio Romano Pontifice generatim Christifidelibus Ecclesiam vel aliquod ejus altare, seu capellam *visitantibus,* eodem die vel diverso concessa fuerit, de qua non fiat in Litteris Apostolicis mentio, has Litteras ob dictam clausulam esse prorsus irritas ac nullas » (Decr. 18 Mart. 1677 et 11 Sept. 1716). Ex quo sane consequitur, ut si pro Ecclesia, e. g., *parochiali,* pro qua duae Indulgentiae concedi solent, una scilicet plenaria, altera vero septem annorum et totidem Quadragenarum, Indulgentia alia plenaria, nulla facta mentione de priori jam obtenta, concederetur, ea quae ultimo loco concessa esset, nulla foret (Decr. 28 Apr. 1716). Sciendum quoque est, Indulgentias feriarum sextarum mensis Martii seu Quadragesimae, quae in aliqua Ecclesia concessae reperiuntur, excipiendas esse (quidquid alias in contrarium decretum fuerit), ita ut alias quaslibet Indulgentias ob praefatam clausulam « *Volumus autem* » impedire nequeant (Decr. 13 Febr. 1745).

71. Postulatum fuit: An indultum Apostolicum, quod specificat quasdam Indulgentias cuidam Sodalitati concessas, excludat alias Indulgentias non specificatas in praefato indulto, quarum tamen mentionem faciunt nonnulli auctores de Indulgentiis pertractantes? S. C. respondit: Standum esse verbis indulti, ex quo, si nulla sit expressa conditio, v. g. *dummodo*

Digitized by Google

nulla alia Indulgentia reperiatur concessa, aut similia etc., eruitur, firmas remanere singulas Indulgentias etiam praecedenti tempore elargitas, de quibus mentio quoque fit apud auctores de Indulgentiis pertractantes (Decr. 30 Jan. 1843).

72. Cum Episcopis in regionibus Americae, Indiarum orientalium, Africae, et in Europa sub ditione Principum infidelium in mari Aegaeo et in Albania, ea inter ceteras a Sancta Sede, S. Congregationis Universalis Inquisitionis decreto, facultas tribuatur *largiendi ter in anno Indulgentiam plenariam contritis, confessis ac sacra Communione refectis,* exortum est dubium, quod ita fuit expositum: An indulgentiae, quae ex facultate S. Sedis Apostolicae ab enuntiatis Episcopis assignantur benevisis suae dioecesis Ecclesiis, comprehendantur sub clausulis (restrictivis) in Brevibus indulgentiarum expressis? S. C. respondit: *Negative,* seu non comprehendi (Decr. 16 Dec. 1760).

73. Quando in concessionibus Indulgentiarum apponuntur haec verba, *quam etiam,* aut similia, ut intelligatur easdem Indulgentias applicabiles esse etiam animabus in Purgatorio detentis, *exclusive* tantum accipienda sunt, ita ut Christifidelis ad libitum *aut* pro se, *aut* pro defunctis *tantum* lucrari possit et valeat (Decr. 15 Jan. 1839).

74. In Brevibus Indulgentiarum pro Ecclesiis saecularibus cum juxta praxim soleat apponi clausula, *non tamen Regularium,* non raro contingit, ut hujusmodi Brevia expedita pro Ecclesiis et Parochiis, quae dumtaxat dependent et administrantur sive a rectore, sive *a parocho regulari,* nonnulli Episcopi Germaniae, attenta praefata clausula, renuant exsequi. Ideo supplicatum fuit pro opportuna declaratione, quae est sequens: Vi clausulae, *non tamen Regularium,* quae solet apponi in Brevibus Indulgentiarum, excluduntur dumtaxat Ecclesiae Regularium *vere conventuales* (Decr. 23 Nov. 1750).

75. Indulgentiae concessae tam pro concursu populi ac peregrinorum, quam pro novendialibus ante Natale Domini, nec non pro privilegio altaris, non sunt impedimento concessioni Indulgentiarum cum clausula *Dummodo,* aliisque restrictivis (Decr. 5 Febr. 1748). Ideo ex praefatis clausulis non sunt revocatae aliae Indulgentiae, si quae forte concessae jam fuerint alicui Ecclesiae.

76. Et quia de peregrinis mentio facta est, hic referre putamus sequentem decisionem, videlicet: Indulgentiam, quae concedi solet pro *peregrinantibus* ad aliquam insignem Ecclesiam, consequi non valent incolae oppidi ejusdem Ecclesiae (Decr. 3 Julii 1754).

77. Quum in Brevibus Indulgentiarum verba illa apponuntur: *Praesentibus ad septennium tantum valituris:* idem septennium computandum est a die datae, non a die publicationis (Decr. 18 Martii 1771).

78. Indulgentia concessa cum clausula: *ad beneplacitum nostrum,* vel *ad beneplacitum concedentis,* non est perpetua, sed si non fuerit revocata, expirat morte Pontificis. Quae autem conceditur cum clausula: *ad beneplacitum Sedis apostolicae,* vel *ad beneplacitum nostrum et Sedis Apostolicae,* vel etiam *dum Sedes Apostolica voluerit,* non cessat morte Pontificis concedentis, sed durabit perpetuo, nisi ab aliquo successore fuerit revocata, quia Sedes Apostolica nunquam perit. Quod si Indulgentia simpliciter et absolute, seu sine appositione determinati temporis fuerit concessa, durat perpetuo per se loquendo, quia cum Superior concedens eam non limitaverit, nec nos limitare debemus (Vid. S. Alphons. et Ferraris). Et sciendum, quod Indulgentiae a S. Sede *in perpetuum* concessae *non debent renovari* (Decr. 14 Febr. 1842).

79. Indulgentia *perpetuis futuris temporibus* concessa alicui Ecclesiae pro certis anni diebus, adhuc viget, etiamsi deinceps eadem Indulgentia ad septennium data sit, nulla facta mentione de praecedenti perpetua concessione (Decr. 10 Julii 1838).

80. Quando in Indulto existit clausula: *in forma Ecclesiae consueta,* sufficit signum crucis manu efformare super res benedicendas absque pronuntiatione formulae benedictionis, et sine aspersione aquae benedictae (Decr. 7 Jan. 1843).

81. Quoad *finem,* a Summis Pontificibus saepe intentum in praescribendis precibus pro acquisitione Indulgentiae praesertim plenariae, his vel similibus formulis exprimi solet « omnibus utriusque sexus Christifidelibus, qui aliquam Ecclesiam devote visitaverint, ibique *pro*

Digitized by Google

christianorum Principum concordia, haeresum exstirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam etc. concedimus » (Cf. Rescripta authentica).

82. Quia contingere quandoque potest ut quis legitime impediatur ad implendum aliquod opus injunctum pro consecutione Indulgentiarum, ideo benignitate Summi Pontificis conceditur aliquando *facultas* illud *commutandi.* Jam vero, quaerunt Theologi utrum, data hujusmodi facultate, commutatio necessario fieri debeat in confessione? Non una est hac super re Theologorum sententia. Gury absolute affirmat, innixus regula, quam tradit Benedictus XIV Const. *Inter praeteritos,* § 63, ubi Pontifex statuit, hujusmodi commutationes in sola confessione faciendas esse. Ballerini negat, dicens, Benedictum XIV loco citato loqui de facultatibus concessis ac modo iis utendi occasione Jubilaei anni 1750, minime vero statuere legem generalem; quod ipse probat auctoritate laudati Pontificis (Adnotatio ad Gury n. 1056). Busembaum, a S. Alphonso non correctus, scribit: Quando datur potestas commutandi opera praescripta in alia, *id non necessario fit in confessione* et a confessario qui audit confitentem, sed potest fieri *extra et ab alio idoneo.* Ita enim declarat Gregor. XIII apud Henriq. etc. Affirmandum tamen videtur, quod scilicet commutatio fieri debeat in confessione, cum agitur de Jubilaeo, ex citata Constitutione Benedicti XIV, nisi alia facultas expresse concedatur. Revera enim specialis facultas concessa fuit pro Jubilaeo indicto 8 Decemb. 1864. Proposito enim dubio: An eveniente justa causa commutandi opera injuncta praescripta in Bulla praesentis Jubilaei, ejusmodi commutatio fieri possit *extra actum sacramentalis confessionis?* R. *Ex declaratione* facta a SSmo Dno Pio Pp. IX *Affirmative* (S. Poenit. 16 Mart. 1865).

Anno vero 1886 quidam orator supplicavit, ut opera injuncta commutare, et super communione cum pueris, communionis nondum capacibus, Confessarius dispensare valeat, etiam *extra actum sacramentalis confessionis.* R. *Non expedire* (S. Poenit. 30 Jan. 1886. Vid. Enchiridion morale cl. P. Bucceroni S. J.).

83. Jam vidimus n. 41, quomodo pia mater Ecclesia providerit *infirmis chronicis* pro acquisitione Indulgentiarum. In illa tamen dispositione excipiuntur illi, qui in communitate morantur. Ast, ad petitionem Illmi ac Rmi Gasparis Mermillod, nunc S. R. E. amplissimi Cardinalis, concessum est « ut infirmi aut senio confecti *in communitate et sub regula viventes,* qui Ecclesias aut oratoria visitare, aliave pro Indulgentiis praescripta exequi non possunt, Indulgentias nihilominus lucrari valeant, adimplendo alia pia opera, Confessarii arbitrio, praescribenda » (Decr. 16 Jan. 1886 apud Acta Ord. Min. ann. V. pag. 118). Ceterum Regulares hujusmodi privilegio jam gaudebant, ut demonstrat P. Ferraris (Verb. *Indulg.* art. IV n. 10).

Concessiones speciales pro Missionariis in regionibus Sinarum, Tunkini etc. commorantibus.

84. Quum privilegio, quo olim ex concessione Clementis XII fruebantur Missionarii in regionibus Infidelium degentes, acquirendi scilicet Indulgentias plenarias cum solo actu contritionis et confessione in voto, quoties Confessariorum copia desit, ab Apostolica Sede derogatum fuerit, Clemens XIV Episcopis, Vicariis Apostolicis et Missionariis *in imperio Sinarum, necnon in regnis Tunkini, Siami, Cocincinae, Ciampae et Cambodiae commorantibus,* benigne eisdem eorumque in perpetuum successoribus, impertitus est plenariam Indulgentiam, *quater in anno lucrandam, in quacumque die,* qua peccata sua fuerint confessi, missam celebraverint, vel saltem sacram susceperint Communionem; dummodo tamen eadem die ferventes ad Deum pro sanctae fidei propagatione preces effuderint.

Christifidelibus vero utriusque sexus in dictis regnis existentibus, idem Summus Pontifex praefatam plenariam Indulgentiam *bis in anno* in perpetuum concessit; quatenus et ipsi suprascripta opera fideliter religioseque adimpleant.

Per hanc autem Indulgentiarum concessionem eadem S. Sedes non intendit aut revocare, aut irritas declarare alias quascumque Indulgentias antea concessas etc. (Decr. S. C. de Prop. Fid. 24 Maji 1772 apud Collectanea S. Sedis n. 630).

Digitized by Google

85. Quia Missionarii tum Sacerdotes tum Laici primi et tertii Ordinis S. Francisci, *qui Missionibus Sinensibus inserviunt,* raro possunt lucrari Indulgentias plenarias, Absolutiones et Benedictiones Ordinis recipere, quia propter locorum distantiam adimplere nequeunt conditionem praeviae Confessionis, SSmus D. N. Leo Pp. XIII, ad preces Rmi P. Bernardini a Portu Romatino Ministri Glis totius Ordinis Minorum, dignatus est eos *super praefata conditione praeviae Confessionis dispensare,* ipsi concedendo (praesenti *in perpetuum* valituro), ut ad lucrandas Indulgentias, et Absolutiones ac Benedictiones Ordinis recipiendas, sufficiat prima Confessio, quam post diem in Ordinis kalendario statutam peragere poterunt (Ex Aud. SSmi die 7 Martii 1888. Vid. Acta Ord. An. 7. fasc. V).

Ad lectorum notitiam, et ut magis patescat Ecclesiae praxis et benignitas, sequentia subnectimus, specialiter concessa quibusdam particularibus Missionibus.

86. Postulatum fuit, ut Missionarii in regionibus Sinarum, Tonking etc., *licet non confessi,* peracto tamen contritionis actu cum proposito prima occasione confitendi, lucrari valeant Indulgentias, juxta concessionem a Pio VI Catholicis Galliarum factam sub die 1 Aprilis 1794. — SSmus (Pius VII) *annuit* 11 Jan. 1801 (Collectanea Sanctae Sedis n. 542).

87. Gregorius Pp. XVI, ad preces R. P. D. Vic. Ap. Coreae benigne indulsit tum Sacerdotibus in ejus Vicariatu existentibus, tum omnibus fidelibus suae jurisdictioni subjectis, ut, quoties iisdem pro consequendis Indulgentiis desit copia Confessarii, ideoque actualem Confessionem praemittere nequeant, *sufficiat contritionis actus et confessio in voto* (Greg. XVI, 31 Augusti 1834, Collect. S. Sedis n. 544).

88. Vicarius Apostolicus Maissurii obtinuit a Pio Pp. IX (19 Nov. 1854) privilegium, jam plurimis Galliarum Dioecesibus concessum, intra *quindennium* confessis et sacra Communione refectis, quascumque Indulgentias etiam plenarias lucrandi, quia in Missionibus singulos intra octo dies plurimi confitendi facultate aut commoditate non gaudent (ibid. n. 546). Eadem gratia ab eodem Summo Pontifice concessa fuit sub die 9 Dec. 1855 pro toto Vicariatu Pondicheriensi et Coimbatourensi (ibid. n. 547).

89. Pro Vicariatu Cocincinae Septentrionalis laudatus Pontifex clementer indulsit, ut Sacerdotes, perdurante exercitio Missionis, per sacramentalem Confessionem *semel in mense* peractam, si ad illam commode nequeant frequentius accedere, lucrari possint omnes et quascumque Indulgentias etiam sine actuali Confessione, quae ad ipsas lucrandas ceteroquin necessaria esset, dummodo nullius lethalis culpae a postrema Confessione commissae sibi conscii fuerint (die 31 Julii 1870 apud Collectanea S. Sedis n. 548).

Quaestiones quaedam circa Indulgentias.

90. Quaerunt Theologi, an Indulgentiae acquiri possint *pro alio quolibet christiano vivente?* Gury absolute affirmat, non quidem *per modum absolutionis, sed solutionis seu satisfactionis.* Quamvis enim, ait ipse, fructus meriti non sit applicabilis alteri, fructus tamen satisfactionis applicabilis est, modo ille sit in statu gratiae. In confirmationem suae sententiae citat Suarez, Lugo, Lacroix etc.

Verum haec sententia cl. P. Gury sic absolute sumpta, haud potest valide sustineri. Indulgentia enim non plus operatur, quam sonat. Si ergo voluntate Pontificis ipsa non declaratur applicabilis pro alio vivente, huic perperam applicaretur. Auctores autem a Gury citati *non absolute* asserunt, Indulgentias applicari posse cuilibet christiano viventi, *sed conditionate,* dummodo scilicet Papa *expresse concesserit.* Unde Lugo scribit: *Posset* homo justus *ex facultate Pontificis* lucrari Indulgentiam pro aliis baptizatis, quicumque illi sint. Communiter tamen non conceditur facultas lucrandi Indulgentiam pro aliis viventibus: quia cum ipsi possint sibi etiam subvenire, non expedit fovere eorum pigritiam, ut neque satisfacere, neque etiam Indulgentias pro se lucrari curent. Et revera non videtur citari posse exemplum, quod Indulgentia concessa fuerit pro aliis viventibus (Cf. Ballerini in Adnot. ad Gury de Indulg.).

91. Alia quaestio movetur a Theologis: utrum scilicet ad implendas preces pro Jubilaeo (et sic pro aliis Indulgentiis) injunctas

Digitized by Google

sufficiat oratio *mentalis?* Doctores discrepant. Alii enim necessario requirunt orationem vocalem, quia Ecclesia cum sit sensibilis et externa, quando injungit suo nomine orare, externam intendit orationem. Alii putant, saltem ut probabile, sufficere orationem mentalem, quia, ut ait Lugo, oratio mentalis est vera oratio; et licet Ecclesia praecipere nequeat actus mere internos, potest tamen eam (orationem mentalem) injungere ut medium ad Jubilaeum lucrandum (Vid. S. Alph. Lib. VI. de Indulg. n. 10). — Prima sententia est proculdubio communior, et sensui fidelium conformior. Ideo tenendum (quoties in concessionibus Indulgentiarum aliud clare expressum non habeatur), preces debere esse vocales. Excipiuntur tamen Surdo-muti ex Indulto Pii Pp. IX (Vid. n. 42).

92. Sed sufficitne *modica* oratio vocalis? Etiam quoad hoc controvertitur inter Theologos, quorum alii affirmant, hac ducti ratione, quia quaelibet oratio jam satis est ad implendam conditionem pro Indulgentia acquirenda; alii longiorem exquirunt orationem. Juxta Mazzotta sufficit recitare quinque *Pater* et *Ave;* vel sex cum *Gloria* et *Credo,* ut dicit Sporer; vel septem *Pater* et *Ave,* ut vult Holzman (Cf. S. Alph. loco citato). — Ceterum, ut superius diximus n. 52, preces requisitae in Indulgentiarum concessionibus ad implendam Summi Pontificis intentionem, sunt ad uniuscujusque fidelis libitum, nisi peculiariter adsignentur; et videtur nullum posse esse dubium, quod recitatio devota quinque *Pater* et *Ave* sufficiat pro consecutione Indulgentiae.

Praefatae duae quaestiones modo dici possunt resolutae per sequentes decisiones S. C. Indulgentiarum. En quaesita:

93. Cum ad lucrandas Indulgentias, sive plenarias sive partiales, praescribitur ad mentem seu intentionem Summi Pontificis orare, sufficitne, ut nonnulli docent, orare *mentaliter?* Sacra Congregatio Indulg. respondit: *Laudabile quidem est mentaliter orare; orationi tamen mentali aliqua semper adjungatur oratio vocalis* (Decr. 13 Sept. 1888).

94. An sit rejicienda opinio docens recitationem devotissimam etiam *unius Pater et Ave cum Gloria Patri* sufficere ad explendam conditionem orandi pro Summi Pontificis intentione, vel potius admittenda opinio illorum, qui requirunt recitationem *quinque Pater et Ave,* aut orationes aequivalentes?

S. Congreg. respondit: *Detur Decretum in una Briocensi sub die 29 Maji 1841 ad dubium III* (Decr. eod.)

Jam vero in una Briocensi ad dubium III, quaerebatur: An sufficiant *quinque Pater et Ave* ad implendam Summi Pontificis intentionem etc. — Et S. C. respondit: Preces requisitae in Indulgentiarum concessionibus ad implendum Summi Pontificis intentionem *sunt ad uniuscujusque fidelis libitum,* nisi peculiariter assignentur (Vid. n. 52).

(Continuabitur)

—

CAPITULA PROVINCIALIA

hoc anno celebrata.

XIV.

Reformata Prov. Seraphica.

Praeside Generali Visitatore, A. R. P. DESIDERIO A BONONIA, celebratum est Capitulum Provinciale in Conventu S. Damiani apud Assisium die 17 Junii 1891, in quo canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Salvator ab Assisio.

CUSTOS PROVINCIAE

R. P. Elpidius a Montejovio.

DEFINITORES

R. P. Gaudentius a Capite Aquae, Ex-Min.
A. V. P. Joseph a Tresio.
A. V. P. Fabritius ab Aquipendio.
A. V. P. Candidus ab Abbatia SS. Salvatoris.

XV.

Ref. Prov. Picena.

Celebratum est Provinciale Capitulum, praeside A. R. P. PACIFICO A VICETIA, Ref. Prov. Venetiarum Ministro, Generali Visit., die 18 Junii 1891 in Ven. Conventu S. Jacobi apud Cingulum. Canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Sanctes a Sanctamarianova.

Digitized by Google

CUSTOS PROVINCIAE

R. P. Alexius ab Arquata, Ex-Min.

DEFINITORES

A. V. P. Carolus a Monteappone.
A. V. P. Hyginus a Cingulo.
A. V. P. Pacificus a Murro Albae.
A. V. P. Joseph a Cariano.

XVI.

Obs. Prov. Genuensis.

Die 2 Julii 1891 in Conventu S. Francisci Recchi, rite celebratum fuit Capitulum Provinciale Obs. Prov. Genuae, Praeside Adm. R. P. HENRICO ROSA, Visitatore Generali, et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Aloysius a Vectiano.

CUSTOS VOCALIS

R. P. Odoricus a Genua.

DEFINITORES

A. V. P. Aloysius a Marassio.
A. V. P. Joannes Carolus a Civetia.
A. V. P. Henricus ab Aquata.
A. V. P. Joannes Maria a Vocemola.

III.

MISSIONES

—

TABULA SYNOPTICA

Laborum et operum, quae Missionarii Collegii S. Didaci in Civitate de Salta, Reipublicae Argentinae, ad DEI *gloriam pro animarum salute perfecerunt a die 21 Septembris 1888 usque ad 16 Aprilis 1891.*

Directio spiritualis Seminarii cum Alumnis 50 et amplius	50.
» » Monialium Ordinis Carmeli	28.
» » Sororum Tertii Ordinis (a Stigmatibus) . .	8.
» » Puellarum quas educandas acceperunt . . .	130.
» » Sororum B. Mariae V. ab Horto	10.
» » Puellarum quas susceperunt educandas. . .	220.
» » Sororum Adorationis perpetuae	12.
» » Pupillarum, et puellarum scholae externae .	85.
» » Hospitalis cum 7 Sororibus (ab Horto) et infirmis	150.
Directio oeconomica operariorum et aedificii novi Collegii pro Sororibus a Stigmatibus per duos annos cum dimidio. .	
Parochia principalis Civitatis administrata, per sex menses.	
Parochia de « Camposanto » (ad 8 leucas) administrata duobus annis	
Cursus Missionum inter fideles .	5.
» spiritualium Exercitiorum.	11.
Panegyrici, Sermones, Catecheses.	624.
Communiones in nostra Ecclesia.	156.000
Missionarii ad parochias etiam dissitas missi ad parochos juvandos et Sacramenta Fidelibus ministranda, frequenter .	
Confessiones et assistentia praestita infirmis Civitatis in eorum domibus, die noctuque.	
Protestantes ad veram fidem reducti ac baptizati	2.
Doctrina christiana 30 et etiam 40 pueris quotidie tradita, exceptis tribus mensibus aestivis. Pueri in hoc triennio doctrina christiana imbuti . .	223.
In Reductione de « Miraflores »:	
Baptismus filiis christianorum administratus	101.
» » infidelium in articulo mortis.	4.
Doctrina christiana infidelibus tradita, quotidie.	
Diebus Dominicis ac festis solemnioribus Sermones ad populum cum aliis piis Exercitiis.	
Confessiones in sacello Reductionis	346.

Digitized by Google

Communiones . . . . 329.
Confessiones infirmorum in magna distantia (vulgo « al campo »). 16.
Spiritualium Exercitiorum cursus publice datus. . . . . . 1.
Ecclesia pro-parochialis in pago vulgo « Galpon » per aliquot menses administrata . . . .

Fr. Joachim Remedi, *Guardianus.*

—

CAPITULA COLLEGIORUM APOSTOLICORUM

IN AMERICA

V.

Apost. Collegii S. Didaci Civitatis Saltensis in Republica Argentina.

Die 16 Aprilis 1891 canonice celebratum fuit Guardianale Capitulum supradicti Collegii, Praeside Adm. R. P. Quirico Porreca Commissario Generali Reipublicae Argentinae, in quo electi sunt:

Guardianus

R. P. Franciscus Maria Manelli.

Discreti

R. P. Salvator Mazza.
A. V. P. Daniel Michelini.
A. V. P. Melchiades Bertocchini.
A. V. P. L. Pius Boccassi.

IV.

BIBLIOGRAPHIA

—

P. Anastasio Bocci, Min. Oss. — Il Vangelo in famiglia, Letture Domenicali del P. Anastasio Bocci. — In Livorno, dalla Tipografia Franc. Vigo. 1891. In 16. Pag. XVI-271.

P. Antonio M.ª Pallotta da Genzano, M. R. — Orazioni sacre in lode di nostro Signore Gesù Cristo, di Maria Santissima, di varii Santi. — II edizione migliorata ed accresciuta di altre orazioni. — Siena, Tip. edit. S. Bernardino. 1891. In 8. Pag. VIII-528. Pretium L. 5.

(Haberi etiam potest a Curia Generalitia).

P. Anastasius Szprege, Min. Ref. — Regula trzeciego Zabonu s. O. Franciszkå serai zlagodzona przez Konstytucya Ojca s. Leona XIII, z dodatkiem niektórych stósownych nabozenstw. III. poprawne wydanie (Wlasność prawna zastrzega sobie Wydawca). Poznan. Czcionkami Drukarni Kuryera Poznanskiego, 1890. (In 18, pag. 279).

Latine: Regula III Ordinis S. P. N. Francisci a Leone PP. XIII correcta, et nonnullis annotationibus additis, edita a P. Anastasio Szprege Ordinis S. Franc. Provinciae Immaculatae Conceptionis in Posnania Sacerdote. Posnaniae 1890.

P. Carlo de Castris da Ferentino, Min. Oss. — Triduo in preparazione alla Festa del gloriosissimo Taumaturgo S. Antonio di Padova, che si venera nella Chiesa di S. Lorenzo in Velletri, stampato per cura del P. Antonio Orlandi di Corchiano, Minore Osservante. — Velletri, Stab. Tip. di Andrea De Lazzaro, 1891. In 16. Pag. 31.

P. Ermenegildo da Chitigniano, Min. Rif. — Guida spirituale pei Giovani Francescani che aspirano all'Ordine Sacro, per Fr. Ermenegildo da Chitignano Min. Rif. II edizione. — Prato, Stefano Belli, Editore-Libraio, 1891. In 16. Pag. 360.

P. Luigi Tassi, M. O. — Memorie relative al B. Francesco Piani da Caldarola, Sacerdote M. O. della Provincia Picena. Fabriano, tip. Gentile, 1891. In 8. pag. 53.

P. Norbertus a Tux, Min. Cap. — Compendium Theologiae Fundamentalis, ope scriptorum Rmi P. Alberti a Bulsano, aliquando Lectoris, Definitoris Generalis etc. Ord. Capuc. Prov. Tyrol. septentr., aliorumque probatorum Auctorum concinnavit et in usum praeprimis scholae adaptavit P. Norbertus a Tux, Ord. Cap. Prov. Tyrol. septentr. Theol. Lector. Vol. II: De Ecclesia. — Brixinae (Tyrol.) typis et sumptibus C. P. Societatis Typographicae. 1891. Pag. 416.

P. Pie de Langogne, des FF. Mineurs Capucins. — L'Ouverture de Conscience, les Confessions et Communions dans les Com-

Digitized by Google

munautés. Texte et commentaire du Décret de la Sacrée Congrégation des Evêques et Réguliers du 17 Décembre 1890. — Paris, Librairie Ch. Poussielgue, rue Cassette, 15. 1891. In 16. Pag. 112.

Joannis Duns Scoti, Doctoris subtilis, Ordinis Minorum Opera Omnia. Editio nova (juxta editionem Waddingi XII tomos continentem) a Patribus Franciscanis de Observantia accurate recognita. Circiter 26 vol. in-4°, veneunt: 600 fr. Sex volumina per annum edere nobis propositum est. Mense Januario cujuslibet anni pretium solvetur voluminum elapso anno editorum. A decimo volumine, totum opus 800 fr. veniet. Apud L. Vivès, editorem, via Delambre 13, Parisiis.

Plures jam doctores scholasticos edidimus. Nunc autem de S. theologia nos bene merituros existimavimus, si illius scholae Principem in lucem revocaremus quae tot fulgoribus Ecclesiam irradiavit adversariosque ad profundius exactiusque scrutandum adduxit: Subtilem Doctorem dicimus, Joannem Duns Scotum, Immaculatae B. M. V. Conceptionis et Incarnationis sine peccato defensorem.

Visum est quid de Scoto sentiant scriptores gravissimi (multis omissis, ne sit nimis longum) in medium proferre.

Constantinus Sarnanus, S. R. E. Cardinalis.

« Inter quos Joannes Duns Scotus, velut sol, lucidissimum inter radiantia sidera astrum, acerrimo ingenii acumine, subtilitate, ac profunditate abditae et mire reconditae doctrinae, prae ceteris omnibus subtilissimus doctor coruscat; nemini, mea quidem sententia, qui in hoc scientiae genere ulla aetate floruerit, secundus. Cujus ingenii monumenta (quae non sine maxima doctorum hominum admiratione diligentissime leguntur), cum et doctrinae genere, et subtilitate ejusmodi sint, ut optima quaeque ingenia exerceant, excitent, acuantque ad sublimiorem quamdam divinarum rerum cognitionem; mirandum non est gravissimos viros in ea sententia fuisse, ut dicerent Scotum unum, non solum coaevos suos, sed et priorum posteriorumque saeculorum summos theologos ingenii magnitudine, doctrinaeque sublimitate sine controversia superasse. Fuit subtilis hic doctor, nobilissimae Scoticae scholae auctor, et dux longe clarissimus; quae doctrinam suam complexa constanter docet, defendit, amplificat, et ubique sic diffundit, ut jam per universum orbem disseminata, nulla ea sit illustrior. Ex hac schola tamquam ex equo trojano plurimi postmodum prodierunt illius scientiae laudatissimi principes, quorum et in dicendo labor innumera doctis viris commoda attulit, et in scribendo industria sacram theologorum scholam ita exornavit, auxitque, majorem ut eruditionis accessionem videatur non posse recipere ».

Paulinus Berti, Prior Ord. Eremit. Sancti Augustini.

« Conscripsit Scotus quam plurima volumina in utraque philosophia et theologia sacra, quibus litteratorum schola magnum sumpsit incrementum. Nam cum investigandae veritatis studio mentis aciem paulo altius quam alii intenderet, novas rationes et argumenta invenit, peculiares difficultates excogitavit, alias opiniones praeter communem certissime tuetur, et aliorum dicta atque rationes subinde carpit. Haec fere omnia disputationis gratia ut inde veritatis amatores disserendi periti haberent, in quo felicissime exercerentur. Nam si a scholis auferas peculiares Scoti opiniones, reliquum est, ut ipsius plane disserendi usus, et occasio langueat ».

Petrus Labbe, Bituricus theologus.

« Philosophiam sic excoluit (Scotus) ut ejus inventor esse posset, nisi natam invenisset: ita Aristotelis discipulus, ut doceri ab eo Aristoteles vellet si viveret.

In theologia aequavit D. Thomam, dum superare non potuit, et ne unicus esset theologiae princeps, eam in duo regna divisit. Mysteria Fidei ita scivit ut pene non crederet, extinxisset scientia Fidem nisi caeca simul et oculata esse posset. Naturam Dei ita descripsit, quasi aspexisset; arcana sapientiae divinae, quasi penetrasset; delicias alterius vitae, quasi expertus esset ».

Leonardus Lessius, Soc. Jesu.

. . . . . « Nemo enim est qui nesciat Scotum esse cotem ingeniorum et limam subtilioris theologiae ac philosophiae, quae in scholis et eruditis disputationibus maxime triumphare consuevit ».

Antonius Possevinus (in suo apparatu...).

« In scripturis divinis ac in philosophia Aristotelis adeo praestitit, ut in disputationibus palmam ceteris praeriperet, atque ob id Doctor Subtilis fuerit appellatus. Hic primum in Anglia, Oxonii sententias interpretatus, deinde in Schola Parisiensi primum locum assecutus, academiam illam multum illustravit, theologia scholastica multis subtilitatibus aucta; in quibus, quod multa, quae non ita patebant, eruerit, factum est, ut qui ejus doctrinam sectantur Scotistae vocentur ».

Pater Salazar (de Immaculata Concept. c. 13).

« Longe alia est subtilissimi Doctoris (Scoti) mens, qui quemadmodum omnibus theologis Immaculatae Conceptionis propugnandae auctor extitit, ita etiam nihil praetermisit, quod in hac re ad majorem Virginis gloriam facere posset... etc. c. 42. Joannes Duns Scotus praecipuus ac maximus purae Conceptionis vindex, qui tantam huic doctrinae sua auctoritate fidem comparavit, quantam nullus alius ante vel post ipsum ».

Cornelius a Lapide (in sap. 7 v. 22)... « Dubitat Cardanus, lib. 16. de subtil. quis subtilior, an Aristoteles, an Euclides, an Scotus? Porro haec subtilitas partim ei naturalis fuit a subtilitate ingenii qua excelluit; partim supernaturalis opusque gratiae et Spiritus sancti, cujus ipse utpote Religiosus fuit instrumentum et organum ».

Ambrosius Catharinus, dominicanus (de Immacul. Concept.).

« Scoti laus quanta sit in Ecclesia et merito, soli prava affecti mente non conspiciunt ».

Sixtus Senen. (l. 4. biblioth. sanctae, fo. 2850).

Digitized by Google

« Joannes Dunsius, etc... vir admirandae eruditionis subtilitate praeditus...

Trithem. (de scriptor. Ecclesiae).

« Vir in divinis scripturis studiosus et eruditus, et in Philosophia Aristotelica doctissimus... »

Bellarminus (de scriptor. Ecclesiae).

« Joannes Duns Scotus, Ord. Min., vir fuit acutissimo ingenio praeditus ».

Nemo nescit doctum Suarez, in quo asserit Bossuetius totam audiri scholam, etsi D. Thomae Summam exponat, pluries franciscanis opinionibus adhaerere.

In Basileensi concilio Joannes Ragusinus, Ordinis Praedicatorum, ad Scoti praesidium recurrit, ut catholicam doctrinam de communione sub unica specie adversus haereticos in tuto poneret.

In Tridentino, Dominicanus alius illustris, Ambrosius Catharinus, Scoticas conclusiones propugnavit; et Camillus Musso, de Ordine Minorum, orthodoxam de justificatione doctrinam ad perfectum ordinem redegit atque firmioribus argumentis munivit, adeo ut Concilii Patres Spiritum sanctum per os Scotici discipuli locutum una voce conclamarent. Alii Scotistae, F. Andreae de Navarro, eadem synodus insigne munus Fidei nostrae conclusiones de Justificatione contra Calvinum atque ceteros haereticos tuendi commisit (v. Mich. Oyero, Aug. — Scoti laus. p. 24).

A. 1439, Florentini Patres, cum ineundae unionis catholicorum cum Graecis et Armenis fundamenta perquirerent, prae ceteris Doctoribus Scotum et S. Bonaventuram, a quibus hujusmodi firmissimas conclusiones mutuarentur, elegerunt.

Waddingi pulcherrimam editionem sequemur. Addentur opera Doctoris Subtilis hucusque inedita, quae nobis certe authentica indicabuntur. Vita Scoti documentis historicis magis accommodata, praefatioque generalis cum rerum notabilium tabula minutissima, ultimum et specialem tomum component.

Antequam deveniamus ad finem hujus praemonitionis, RR. PP. Franciscani gratitudinis nostrae pignus excipere velint; nobis siquidem proponentibus, litterarios operis editores fieri benigne annuentes, in hanc Ordine ipsorum dignam editionem concinnandam, perutile nobis juvamen contulerunt.

V.

NECROLOGIA

—

Die octava Aprilis nuper elapsi gravem jacturam passa est Reformata Provincia Lyciensis, filio suo Raphaele a Foggiano orbata, ex alumnis ejusdem Provinciae piissimo doctissimoque.

Quindecim annos vix natus, habitum induit Seraphicum, et statim ac vota emiserit, scientiarum studio ac pietate emicuit. Philosophiae Lectoris munere laudabiliter functus, ecclesiasticas disciplinas veluti fundamenta futurae suae eloquentiae adhibuit.

Orator eximius factus, Apostolus evasit Provinciae tum Barensis tum Lyciensis multasque animas Deo lucrifecit.

Ab anno 1866, peracta Ordinum Regularium civili suppressione, ad annum usque 1884, privatam ducere vitam coactus, paupertatem seraphicam non dereliquit, sed paucis contentus more pauperum, cetera omnia indigentibus distribuit. Pauper ingrediens civitates ad verbum Dei praedicandum, pauperrimus exinde proficiscebatur, benedictione caelesti ditatus et animarum quibus profuerat gratitudine ac laudibus cumulatus.

Ejus eloquentiam mirati sunt Lycienses, praesertim in novendialibus sermonibus ad festum B. M. V. de Rosario, in panegyrica oratione S. Orontii aliaque in honorem S. Vincentii a Paulo, protectoris operum caritatis recens electi.

Vicarius Provincialis renuntiatus, laudabili cum zelo et caritate hujusmodi munus exercuit, et Generali Capitulo anni 1889 Romae interfuit. Celebrato ultimo Provinciali Capitulo, ad Conventum Lequilensem destinatus, *ibidem* piissime supremum diem clausit.

Fidelium turma, ex omni civium coetu, defuncti cellam statim invisere coepit, consiliarii amicique, immo et Patris exuvias veneratura: alii manus et alii pedes deosculabantur, lacrymis rigabant, beatosque se ostentabant, si vel tenuem rudis vestimenti partem obtinere potuissent, quam uti reliquiam habebant.

Utinam tanti Patris exempla et virtutes inter Reformatae Provinciae asseclas, praesertim juniores, multos suscitent imitatores!

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Augusti 1891.

SUMMARIUM: *Communicationes Curiae Generalis.* — I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: E suprema Cong. S. Officii: *circa nova SS. Cordis* JESU *in Eucharistia emblemata.* — *Novus qualificator supremae Inquisitionis.* — E S. Cong. Episc. et Reg.: *Professi votorum simpl. rite dispensati non possunt ab episcopo originis recusari.* — E S. Rit. Cong.: *Confirmatio cultus B. Hadriani Papae III.* — E S. Cong. Indulg.: *De modo adhibendae formulae in impositione scapularium.* — E S. Cong. Caeremonialis: *Episcopi quoad usum pileoli.* — II. ACTA ORDINIS: *Epist. Rmi P. Glis quoad dispensationem abstinentiae in proxima regulari Quadragesima.* — *Capitula Provincialia* — *Fructus spirituales Ref. Prov. Transylvaniae.* — *Synopsis Indulgentiarum (Continuatio).* — III. MISSIONES: *Decretum Min. Generalis circa Collectores Missionariorum.* — IV. VARIA: Fundatio Collegii S. Isidori *(Continuatio).* — V. BIBLIOGRAPHIA: *Periodicum cui titulus: Le Missioni francescane.* — VI. NECROLOGIA.

COMMUNICATIONES CURIAE GENERALIS.

I. Reverendissimus P. Minister Generalis gratias agit quammaximas singulis Provinciarum Moderatoribus, qui debitis a Collegio S. Antonii solvendis opem suam conferre conati sunt.

Ex stipe undique collata et praesertim ex Missarum stipendiis ad nos transmissis, non mediocris summa hoc anno et anno elapso S. Congregationi de Propaganda fide restituta fuit. Sed quanta adhuc persolvenda remanet! Ideo singulorum Provincialium zelus non lassescat, eo vel magis quod crescente in Collegio S. Antonii studentium numero, creverunt simul et expensae. Adjuvante DEI Providentia, uti confidimus, caritas seraphica dilatabitur, et indigentiis hujus Collegii generalis providere non desinet, ad DEI gloriam promovendam, studiorum progressum, Missionum nostrarum utilitatem totiusque Ordinis incrementum.

II. Dispensatio abstinentiae in proxima regulari Quadragesima et hoc anno concessa fuit. In praesenti fasciculo insertum indultum attente perlegant praesertim Superiores Provinciales, quorum prudentiae relinquitur ejusdem executio.

Monita de epistolis.

III. Monentur omnes Religiosi, ut in singulis epistolis ad Curiam Generalem transmittendis, non solum proprium nomen subscribant, sed patriam (vel

Digitized by Google

cognomen, secundum Provinciarum consuetudinem), ac familiam regularem (v. g. *Min. Obs., Min. Ref., Min. Disc.,* aut *Min. Rec.*) et Provinciam indicare non negligant.

Praeterea, si diversa sint negotia, ad Procuratores Generales, vel Secretarios Generales spectantia, aut librorum mittendorum petitionem concernentia, in *distinctis* epistolis exarentur, licet sub eodem involucro omnes istae epistolae inseri valeant.

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

E SUPREMA CONGR. S. INQUISIT.

Circa nova SS. Cordis JESU *in Eucharistia emblemata non approbanda.*

Feria IV, die 3 Junii 1891.

Nova emblemata Sacratissimi Cordis JESU in Eucharistia non esse ab Apostolica Sede adprobanda. Ad fovendam fidelium pietatem satis esse imagines SSmi Cordis in Ecclesia jam usitatas et adprobatas; quia cultus erga SSmum Cor JESU in Eucharistia non est perfectior cultu erga ipsam Eucharistiam neque alius a cultu erga SSmum Cor JESU. Insuper iidem Emi Patres communicandam mandarunt mentem ab hac Sacra Congregatione jussu Pii Pp. IX sac. mem. panditam feria IV die 13 Januarii 1875, nempe monendos esse alios etiam scriptores, qui ingenia sua acuunt super iis aliisque id generis argumentis quae novitatem sapiunt, ac sub pietatis specie insuetos cultus titulos etiam per ephemerides promovere student, ut ab eorum proposito desistant, ac perpendant periculum quod subest pertrahendi fideles in errorem etiam circa fidei dogmata et ansam praebendi Religionis osoribus ad detrahendum puritati doctrinae catholicae ac verae pietati.

R. Card. MONACO.

—

NOVUS QUALIFICATOR SUPR. INQUIS.

Sanctissimus Dominus Noster LEO Pp. XIII in audientia data more solito Rmo Domino Seraphino Cretoni S. Officii adsessori, die sexta hujus mensis Augusti, titulum munusque Qualificatoris Supremae Universalis Inquisitionis R. Patri Theophilo Domenichelli, Obs. Prov. Thusciae, S. Theologiae Lectori Generali, plurium operum tum circa historicas tum circa philosophicas disciplinas auctori clarissimo, conferre dignatus est. Praelaudatus Dominus Seraphinus Cretoni, eadem die, R. Patri Domenichelli voluntatem Sanctitatis Suae notam fecit, transmissis de more S. Congregationis S. Officii litteris.

—

E S. CONG. EPISC. ET REGUL.

Professi votorum simplicium rite dispensati vel dimissi non possunt ab Episcopo originis recusari.

RHEDONEN. — JURISDICTIONIS.

Compendium facti. Sacerdos E. Garnier e dioecesi Rhedonen., supplici libello S. C. Episcoporum et Regularium die 26 Aprilis porrecto, enarrat sese a teneris unguiculis Dioecesim Rhedonen. reliquisse, ut alibi humanioribus litteris vacaret; deinde inter Societatis JESU novitios cooptatum fuisse, ubi philosophicis ac theologicis studiis incubuit; quibus expletis, magistri munere per plures annos functum fuisse, ac demum, vertente mense Augusto anni 1870, a Rmo Zanquillot, Episcopo ejusdem Societatis ad SS. Missiones delegato, sacerdotio insignitum fuisse. Praeter haec refert quidem Societati JESU die 8 Septembris 1879 valedixisse, et ex hac die ad clerum saecularem jugiter pertinuisse. — Verum cum ab Archiepiscopo originis neque officium aliquod in Dioecesi, neque litteras testimoniales, imo neque facultatem celebrandi

Digitized by Google

obtinere valuerit, ab H. S. C. efflagitavit, ut declarare haud dedignaretur, num sibi applicari valeret H. S. C. decretum diei 6 Martii 1864, quo ad Episcopum Tarvisinum responsum fuit: « Presbyterum Instituti Charitatis per indultum saecularizationis perpetuae redire sub potestate Episcopi originis »: ac proinde num ipse ex regressu a Societate Jesu sub Episcopi originis jurisdictionem ipso facto reciderit.

Hisce praenotatis, sapientissimo Emorum Patrum judicio dirimendum propositum fuit sequens Dubium: — An et quomodo sacerdos Garnier Archiepiscopi Rhedonen. jurisdictioni subjiciatur?

S. Congregatio Episcoporum et Regularium, re mature perpensa, die 27 Februarii 1891 proposito dubio respondere censuit: Affirmative, uti Ordinario originis (1).

(1) Haec tamen non valent pro professis votorum solemnium saecularizatis. Equidem in *Tarvisina*, ad quartum dubium: An in casu egressus ab Instituto per dimissionem vel dispensationem iidem ad jurisdictionem Episcopi loci pertineant, ubi domus cui nomen dederunt sita est, vel potius ad Episcopum cui subjecti erant antequam Instituto adscripti essent; merito H. S. C. respondisse: *Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.* — Verum, quia mox citata resolutio falsis interpretationibus locum dederat, quas cl. Bizzarri in sua Collectanea pag. 712 praecidere curavit, hinc in medium ejusdem verba allata fuerunt, quae sic sonant: « Ex hac resolutione ad quartum dubium apparet haud juri conformem esse illorum Antistitum agendi rationem, qua renuunt recipere in suas dioeceses alumnos alicujus Instituti votorum simplicium, qui ad easdem Dioeceses ante professionem pertinebant, quique deinde ab Instituto seu Congregatione dimissi sunt, vel ab iisdem votis dispensationem obtinuerint, ea tantum de causa, quod in aliquo instituto professionem emiserint, licet antea eorum jurisdictioni subjicerentur. — Nec opponi potest praxis S. C. quae servatur in concedendis indultis saecularizationis Professis votorum solemnium, pro quibus ordinarie loquendo requirit S. C. acceptationem Episcopi benevoli receptoris; nam Professi votorum solemnium ob statum permanentem, quem amplexi sunt, in perpetuum a jurisdictione Episcoporum omnino subtrahuntur, quod locum non habet quoad Professos votorum simplicium, qui dimitti et dispensari solent. — Dixi *ordinarie loquendo,* quia S. C. aliquando, si gravis causa concurrat, cogit Episcopos ad recipiendos in suas dioeceses saecularizatos, qui ante solemnem professionem eorum jurisdictioni subjiciebantur. Id tamen raro admodum durante meo munere factum est, licet S. C. *super statu Regularium* declaraverit posse, ad effectum reformationis Ordinum Regularium obtinendae, etiam invitis Episcopis saecularizationes concedi, caute tamen et prudenter perpensis peculiaribus rerum adjunctis ».

E S. CONG. RITUUM

DECRETUM

NULLIUS SEU NONANTOLEN.

CONFIRMATIONIS CULTUS

AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI

HADRIANO PAPAE III

SANCTO NUNCUPATO.

Rmus Dominus Carolus Borgognoni, hodiernus Archiepiscopus Mutinensis atque Abbatiae Nonantolensis Sancti Silvestri Abbas Commendatarius, autumans ope monumentorum, quae satis authentica et perspicua existimavit, demonstrare se posse ab immemorabili tempore ac longe ante Decreta sa. me. Urbani Pp. VIII praefato Summo Pontifici Hadriano III tributum fuisse publicum cultum ecclesiasticum, obtinuit a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII per decretum Sacrae Rituum Congregationis sub die 18 Januarii vertentis anni, ut in ejusmodi Causa ab Ordinaria et juridica inquisitione dispensaretur, cujus vices plane supplebat documentorum series cura et studio ipsius Rmi Archiepiscopi collecta, quae deinceps in Actis ejusdem Sacrae Congregationis in authentica forma exhibita sunt; praevia tamen exegesi a R. P. D. Promotore Sanctae Fidei, loco animadversionum, exaranda.

Quare quum ad instantiam Rmi Domini Julii ex Marchionibus Campori, Antistitis Urbani hujusce Causae Postulatoris constituti, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, a me infrascripto Sacrae eidem Congregationi Praefecto et Causae Relatore propositum sit dubium: *An constet de casu excepto a Decretis s. m. Urbani Pp. VIII in casu, et ad effectum de quo agitur?*

Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, adductis monumentis rite perpensis, auditoque R. P. D. Augustino Caprara S. Fidei Promotore, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu constare de casu excepto a decretis s. m. Urbani Pp. VIII; die 2 Junii 1891.*

De quibus, facta postmodum per subscriptum Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII fideli relatione, Sanctitas Sua rescriptum Sacrae Congregationis ratum ha-

Digitized by Google

bens, confirmavit cultum publicum ecclesiasticum ab immemorabili tempore praestitum praefato Sancto Hadriano Papae III.

Die 10 iisdem mense et anno.

C. Card. ALOISI-MASELLA, *Praef.*

L. ✠ S.

VINCENTIUS NUSSI, *Secret.*

—

E S. CONG. INDULGENTIARUM

De modo adhibendae Formulae in impositione Scapularium.

PICTAVIENSIS.

Rector Decanus Ecclesiae B. MARIAE V. a Berchorio, Dioec. Pictaviensis, huic S. Congregationi Indulgentiarum haec quae sequuntur exponit:

Aliquando impositio Scapularium ab Ecclesia approbatorum ita pro frequentia populi protrahitur, ut fiat cum assistentium taedio et Sacerdotis defatigatione, praesertim post primam puerorum Communionem vel exercitia Missionum, quia tunc permulti accedunt ad hos sacros habitos suscipiendos; quae praecaverentur incommoda, si Sacerdoti liceret una tantum vice dicere formulam numero plurali, imponendo successive, sed nulla interposita mora, Scapulare fidelibus praesentibus; quod quidem licitum videtur, cum adsit unio moralis inter formulae prolationem et impositionem Scapularium, et sic efficeretur unicus et completus actus.

Unde supradictus Rector sequens dubium dirimendum proponit: — Utrum liceat Sacerdoti, in impositione Scapularium ab Ecclesia approbatorum, omnibus rite peractis, dicere semel numero plurali formulam: *Accipite, fratres*, vel *sorores* etc., imponendo successive et sine interruptione Scapulare omnibus praesentibus; vel potius formula numero singulari pro singulis sit repetenda?

Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita exhibito dubio respondit: — *Affirmative quoad primam partem; negative quoad secundam*, uti decretum est in una Valentinensi die 5 Februarii 1841 ad dubium IV.

Datum ex Secretaria ejusdem S. Congregationis, die 18 Aprilis 1891.

Jos. Card. D'ANNIBALE, *Praef.*

L. ✠ S.

ALEXANDER, Archiep. Nicopolit., *Secret.*

—

E S. CONG. CAEREMONIALIS.

Episcopi quoad usum pileoli.

In comitiis ad Vaticanum habitis die 20 Maji 1890, inter ceteras quaestiones Sac. Congr. Caeremoniali ad dirimendum propositas actum est etiam, an Emi et Rmi DD. Cardinales, sive Rmi Episcopi et quotquot ex Indulto Apostolico gaudent usu pileoli, sacro adsistentes, sive seorsim sive collegialiter, teneantur detegere caput ad cantum sacri Evangelii et dum thurificantur. — Emi Patres, re mature discussa, rescripserunt: *Affirmative*, atque ita omnino observari mandarunt.

RAPH. MONACO LA VALLETTA, *Praef.*

L. ✠ S.

ALOYSIUS SINISTRI, *a Secretis.*

II.

ACTA ORDINIS

—

EPISTOLA

RMI P. GENERALIS

Ad omnes Provinciales et Custodes de indulto a Summo Pontifice concesso in proxima regulari S. Adventus quadragesima.

RNDE PATER PROVINCIALIS OBSME,

Praesentibus litteris Paternitati Tuae notum facimus SS. D. N. LEONEM Divina Providentia Papam XIII etiam in proxima regulari S. Adventus quadragesima hujus anni, arbitrio et conscientiae nostrae petitam dispensationem ab abstinentia indulsisse. Vigore hujus indulti diei 17 Augusti currentis, Pat. Tuae prudentiae remittimus, ut singulis utriusque sexus Religiosis Tuae jurisdictioni subjectis indulgere valeas:

Digitized by Google

I. *Usum carnium* primis quinque cujusdam hebdomadae diebus, in unica tamen comestione, vetita carnium et piscium promiscuitate in eadem refectione, et exceptis feria IV quatuor Temporum, ac vigiliis Immaculatae Conceptionis B. MARIAE Virginis, et Nativitatis D. N. JESU CHRISTI.

II. *Usum ovorum et lacticiniorum* in omnibus sextis feriis et sabbatis, in unica pariter comestione, et exclusis semper diebus quatuor Temporum, ac praefatis vigiliis: nisi forte alicubi, etiam in his diebus exceptis, vigeat privilegium vel legitima consuetudo utendi ovis et lacticiniis in jejuniis ecclesiasticis: tunc enim Religiosi quoque huic indulto seu consuetudini in jejuniis Regulae sese conformare possunt. *(Vide Corduba in Expos. Regulae).*

Verumtamen hortamur hujus Apostolici Indulti favore usuros, ut nedum piis compensationibus mortificationem CHRISTI in corpore circumferre studeant, sed singulis quibusdam sextis feriis, post mensam in communi, ut mos est, vel privatim, qui tunc sunt impediti, sanctissimum Eucharistiae Sacramentum devote visitent, et sequentibus precibus, id est: *O Sacrum Convivium etc.,* sex *Pater, Ave* et *Gloria* ac semel *Salve Regina,* divinae misericordiae, B. V. MARIAE intercessione, praesentes Catholicae Religionis et Seraphici Ordinis Nostri necessitates commendent, ut gratiam et consolationem, quam P. T. et Provinciae Tibi commissae humiliter adprecamur, a DOMINO tandem recipere possimus.

P. T. R.

Parmae, in Sacra Visitatione, die 21 Augusti 1891.

Humillimus in CHRISTO *Servus*
FR. ALOYSIUS DE PARMA, *Min. Generalis.*

—

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata.

XVII.

Ref. Prov. Genuensis.

Die 8 Julii 1891 in Conventu S. MARIAE Montis Genuae, praeside R. P. BONAVENTURA A SILVANO ORBAE, Generali Visitatore, celebratum est Provinciale Capitulum, in quo canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Basilius a Neirone.

CUSTOS VOCALIS

R. P. Petrus a Riparolio.

DEFINITORES

A. V. P. Callistus a Voragine.
A. V. P. Venantius a Biassa.
A. V. P. Julius a Sigetro Orae Orientalis
A. V. P. Seraphinus a Sarzana.

XVIII.

Rec. Prov. SS. Cordis JESU *in America.*

Praeside Generali Visitatore R. P. VINCENTIO HALBFAS, celebratum est Capitulum Provinciale Recollectae Provinciae SS. Cordis JESU in America Sept. in Conventu S. Ludovici ad S. Antonium Paduanum, die 8 Julii 1891, in quo canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Michaël Richardt.

CUSTOS PROVINCIAE

A. V. P. Nicolaus Leonard.

DEFINITORES

A. V. P. Eustachius Brueggemann.
A. V. P. Clementinus Deymann.
A. V. P. Maximilianus Neumann.
A. V. P. Bernardinus Weis.

XIX.

Obs. Prov. S. Bernardini.

In Capitulo Obs. Prov. S. Bernardini Aprutiorum, die 15 Julii celebrato in Conventu S. MARIAE Paradisi Tocci, Praeside Adm. R. P. PETRO A MONSANO, Visitatore ac Def. Gli., canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Lucianus a Castronovo.

CUSTOS

A. V. P. Vincentius a Forcilla.

DEFINITORES

A. V. P. Marianus a Millianico.
A. V. P. Hippolytus a Revisondolis.
R. P. Marcellinus ab Anxano.
R. P. Franciscus ab Ariscula.

Digitized by Google

XX.

Ref. Prov. Romanae.

Praeside Rmo P. Aloysio a Parma, Ministro Generali, die 21 Julii 1891 rite celebratum est Prov. Capitulum in Conventu S. Mariae a Jesu Artenae, in quo canonice electi sunt :

Minister Provincialis

R. P. Benedictus a Sublacu.

Custos Provinciae

R. P. Stephanus a Meate.

Definitores

R. P. Maximus a Scurcula.
A. V. P. Caesarius a Setia.
A. V. P. Cherubinus ab Arcano.
A. V. P. Antonius a Praeneste.

XXI.

Obs. Prov. Picenae.

Die 23 Julii vertentis anni in Conventu S. Martini Arceviae celebratum fuit Capitulum Provinciale Obs. Prov. Picenae, praeside Adm. R. P. Candido Mariotti, Visitatore Generali, et canonice electi sunt:

Minister Provincialis

R. P. Hilarius a Mucia.

Custos Vocalis

R. P. Aloysius a Fabriano.

Definitores

A. V. P. Vincentius a Recineto.
A. V. P. Antonius ab Ophida.
A. V. P. Aloysius a Firmo.
A. V. P. Pacificus a Murrovallium.

XXII.

Obs. Provinciae Galicianae.

Die 28 Julii jam elapsi praeside Adm. R. P. Augustino Zubac, Visitatore et Definitore Generali, in Conventu Calvariensi ad S. Mariam Angelorum celebratum est Capitulum Obs. Prov. Galicianae, et rite electi sunt:

Minister Provincialis

R. P. Apollinaris Gargulinski.

Custos

R. P. Lucas Dankiewicz.

Definitores

A. V. P. Elzearius Widzisz.
A. V. P. Pius Mianowski.
A. V. P. Methodius Stupek.
A. V. P. Sabinus Figus.

XXIII.

Ref. Prov. Longobardiae.

Die 29 Julii vertentis anni in Conventu S. Mariae Sabbioncelli rite celebratum est Capitulum Ref. Prov. Longobardiae, praeside A. R. P. Irenaeo a Torcenio, Def. ac Visitatore Generali, et canonice electi sunt:

Minister Provincialis

R. P. Seraphinus a Modoetia.

Custos Provinciae

R. P. Joannes Petrus a Bergomo.

Definitores

A. V. P. Bonaventura a Calcinate.
A. V. P. Alexander a Martinengo.
A. V. P. Hieronymus a Mediolano.
A. V. P. Arsenius ab Herbanno.

XXIV.

Ref. Prov. S. Bernardini in Aprutiis.

Die 6 Augusti 1891 in Conventu Aquilae ad S. Julianum rite celebratum fuit Provinciale Capitulum Ref. Prov. S. Bernardini in Aprutiis, Praeside R. P. Nicolao a Civitella, Generali Visitatore, et canonice electi sunt:

Minister Provincialis

R. P. Christophorus a Gallinaro, jam Vic. Prov.

Custos Vocalis

R. P. Livius a Cerchio, Ex-Min.

Definitores

A. V. P. Nuntius a Scanno.
A. V. P. Amadaeus a Capistrano.
A. V. P. Caelestinus a Lauretis.
A. V. P. Bernardinus a Pescocostantio.

—

FRUCTUS SPIRITUALES

Ref. Prov. Transsilvaniae a die 15 Julii 1890, ad 15 Julii 1891.

Infantes ex christianis parentibus baptizati 501

Digitized by Google

Sacramentum Poenitentiae administratum sanis	33523
Sacramentum Poenitentiae administratum infirmis	473
Sacramentum Eucharistiae administratum sanis et infirmis	32087
Sacramentum Eucharistiae administratum per modum viatici	473
Sacramentum Extremae Unctionis administratum	455
Adsistentiae matrimonialiter copulatis.	110
Conciones productae	1408
Catecheses	3468
Sepulturae mandati.	386
Conversi e Calvinismo	23
» e Lutheranismo	2
» e Schismate.	2
» ex Arianismo	2
» ex Judaismo	1
Numerus animarum in parochiis a nobis administratae	8625
Scholares per nos instituti et catechizati	2725

Signatum Vajda-Hunyad 1891.

Fr. Eugenius Simon,
Min. Provlis.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

Caput II.

(Continuatio)

Litterae filiationis.

95. Placet hic aliquid innuere de litteris *filiationis,* quae concedi solent insignibus benefactoribus.

Praelati Regulares concedere possunt specialibus benefactoribus suae respectivae Religionis *Filiantias,* seu *Litteras filiationis,* eis communicando suffragia, indulgentias, orationes et bona spiritualia, tamquam filiis propriae Religionis, ex concessione Urbani V, facta Praelatis totius Ordinis Minorum (Ferraris verb. *Regularis Praelatus* n. 74). Casarubios in compendio nostrorum privilegiorum, verb. *Indulgentia* quoad Saeculares c. 4. n. 6, idem testatur, scribens: « Urbanus V concessit, ut Generalis et Provincialis totius Ordinis Minorum possint communicare suffragia, indulgentias, orationes et bona spiritualia benefactoribus suis ». Lezana ex Ordine Carmelitarum, iisdem verbis ac Casarubios rem affirmat, et quoad communicationem Indulgentiarum benefactoribus Ordinum Regularium, haec habet: « Possunt autem dicti Praelati communicare suis benefactoribus indulgentias (intellige sui Ordinis) multipliciter. Primo quidem praecipiendo suis subditis, ut pro illis indulgentias lucrentur. Quod fieri potest, supposita sententia Suarez (supra disp. 52 sect. 7. n. 6) Bonacinae (supra punct. 6. n. 12), et aliorum asserentium posse unum hominem viventem pro alio etiam vivente lucrari indulgentias, *si Pontifex concedat,* prout contingere videtur in hoc casu. — Secundo, uniendo et aggregando praedictos benefactores cum suis Religiosis, ac ita faciendo, quod quemadmodum Religiosi dictas indulgentias consequuntur, faciendo opus a Papa praescriptum, ita et illi benefactores, si illud fecerint. Quo casu Praelati nihilominus non dicuntur concedere indulgentias, sed solum Papa. Hoc enim modo intelligunt hoc privilegium Suarez (supra disput. 55. sect. 5. n. 13 etc.) et Peyrinus (tom. 2. de Prael. quaest. 3. c. 6. n. 9), qui etiam addit id fieri posse, applicando fructum dictarum indulgentiarum modo, quo applicantur defunctis. Quod tamen coincidere videtur cum primo modo assignato ». Hucusque Lezana (verb. *Indulgentia* quoad Regulares n. 15).

Primus modus communicandi benefactoribus Indulgentias, nullam, ut nobis videtur, probabilitatem praesefert, cum Ecclesia nunquam soleat Indulgentias elargiri, quae sint applicabiles pro aliis viventibus. Secundus modus videtur saltem rationabilior. Benefactores enim, si per *filiantias* Ordini aggregentur, vel ut aggregati habeantur, facile intelligitur, eos quoque frui posse Indulgentiis ipsi Ordini concessis.

Verum, quid revera communicetur per sic dictas *filiantias,* erui debet ex ipsis litteris filiationis. Jam vero apud nos Fratres Minores, in hujusmodi litteris haec habentur « ... tenore praesentium vos admittimus et accipimus inter Confratres nostros, quatenus tam in vita, quam in morte, et post mortem, plena-

Digitized by Google

riam participationem obtinere possitis omnium meritorum, quae suffragiis, missis, jejuniis, meditationibus, praedicationibus, missionibus, aliisque piis operibus in universo nostro Ordine per Fratres Observantes, Reformatos, Excalceatos, Recollectos, Tertii Ordinis, necnon per Moniales S. Clarae, Annuntiationis, Conceptionis, aliosque nostrae Jurisdictioni subjectos, die noctuque acquiruntur ».

Ex his clare patet, quod per litteras *filiationis,* insignibus benefactoribus *non fit largitio Indulgentiarum, sed communicatio et participatio meritorum Ordinis.*

§ II.

DE NONNULLIS INDULGENTIIS PERSONALIBUS IN PARTICULARI.

Benedictio in articulo mortis, Benedictio Apostolica super populum, et Absolutio Generalis.

96. Benedictio in articulo mortis, Benedictio Apostolica super populum, et Absolutio generalis non videntur *quoad substantiam* differre. Cuilibet enim ex ipsis est adnexa Indulgentia plenaria. Differunt vero *quoad ritum* eas impertiendi et *quoad formulas.*

Quoad ritum, Benedictio Apostolica solemnior est, praesertim si ab Episcopo impertiatur; solemnissima si ab ipso Summo Pontifice. Qui felicioribus temporibus interfuit Benedictioni, quae a Pio Pp. IX s. m. e superiori porticu S. Petri vel alterius Urbis Basilicae super frequentissimum populum omnium nationum solemniter effundebatur, probe noscit, et forsan ipse quoque expertus est, intimum devotionis sensum ac animi commotionem, quae tunc in fidelibus excitabatur.

Quoad formulas, omnes fere verba absolutoria continent, si illa excipiatur benedicendi populo pro Regularibus assignata. In formula vero Absolutionis generalis pro Regularibus inveniuntur etiam verba absolutoria ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, interdicti, ab omni transgressione regulae, ab omnibus poenitentiis oblitis etc., quae quidem desunt in ceteris formulis.

Tractationi de hujusmodi Absolutionibus et Benedictionibus, quibus adnexa est Indulgentia plenaria, praemittimus ordinationes Summi Pontificis Leonis Pp. XIII quoad *formulas* in his impertiendis adhibendas.

Absolutio Generalis et Benedictio Papalis pro Regularibus Ordinibus et Tertiariis ad eos pertinentibus.

97. SSmus D. N. Leo Pp. XIII per Breve Apostolicum « *Quo universi* » sub die 7 Julii 1882, circa Absolutionis tum generalis, tum in articulo mortis, tum papalis Benedictionis *formulas,* sequentia decrevit:

1.° Pro Absolutione in articulo mortis retineatur in omnibus formula praescripta in Constitutione s. m. Benedicti Pp. XIV « *Pia Mater* », addito tantum ad *Confiteor* nomine sancti proprii Fundatoris.

2.° Benedictio Summi Pontificis nomine impertienda detur cum formula approbata in Constitutione ejusdem s. m. Benedicti Pp. XIV. « *Exemplis Praedecessorum* », sed nonnisi *bis* in anno, et sub conditione, quod haec Benedictio nunquam detur eodem die et in eodem loco ubi Episcopus eas impertiat.

3.° In Absolutione generali pro Regularibus cujuscumque Ordinis, atque in Benedictione cum Indulgentia plenaria pro Tertiariis saecularibus adhibeantur omnino formulae a Rmo Assessore Sacrae Rituum Congregationis propositae atque ab eadem approbatae, abrogatis penitus et suppressis quibuscumque aliis formulis hucusque usitatis ».

Omnes praefatae formulae inveniuntur tum in novissimis editionibus Ritualis Romani, tum in nostro Rituali Romano-Seraphico, anno 1889 edito, tum etiam in recentioribus editionibus nostri *Diurnalis* (Horae Diurnae) circa finem.

Absolutio Generalis.

98. Absolutiones generales, quas Praelati Regulares in quibusdam anni solemnitatibus et in fine Visitationis canonicae dare consueverunt suis subditis Religiosis, cadunt super excommunicationibus, suspensionibus et irregularitatibus, quas subditi forte ignoranter contraxerunt vel obliti sunt, ita ut si postea recordentur et cognoscant, se aliquam censuram vel poenam reservatam incurrisse, non teneantur amplius pro absolutione ab illis censuris vel poenis recurrere ad Superiorem habentem facultatem, sed sufficiat quod confiteantur communi Confessario peccata, ob quae illas incur-

Digitized by Google

rerunt. Nam illa peccata, ut supponitur, erant solum reservata ratione censurae, qua sublata, cessat reservatio peccati (Ferraris, verb. *Regularis Praelatus,* n. 67. — Ita etiam Matthaeucci Off. Cur. c. 38. n. 30). Lezana super re scribit: « Absolutiones et dispensationes a censuris et irregularitatibus, quae communiter solent dari a Praelatis Regularium tam in Visitationibus, quam in aliquibus festivitatibus solemnioribus, prosunt Religiosis in foro interno animae, saltem pro censuris et irregularitatibus dubiis et oblitis seu ignoranter incursis. *Alias prorsus vanae et inutiles essent tales absolutiones et dispensationes* » (Tom. I. c. XVIII. n. 93).

99. Praefatae tamen Absolutiones minime sunt *sacramentales,* nec per eas absolvitur *a culpa peccati,* cum tunc non fiat confessio specifica peccatorum, sed sunt quaedam absolutiones deprecativae, per quas subditi absolvuntur a censuris etc. et a poena debita pro peccatis jam quoad culpam dimissis, adhuc in hac vel altera vita exsolvenda. Unde cum in talibus absolutionibus dicitur: *Absolvo vos ab omnibus peccatis vestris* (haec tamen verba in novissima formula sublata sunt), idem est ac *ab omnibus poenis debitis pro iisdem,* juxta illud Machab. XII: « Sancta et salubris est cogitatio pro defunctis exorare, *ut a peccatis solvantur* »; ubi, ut vides, peccata sumuntur pro poenis debitis pro iisdem (Ferraris loc. cit. Kerckhove, Sporer etc.).

100. Non est confundenda absolutio, de qua agimus, cum altera absolutione, quae dari solet a Praelato regulari seu a Praeside ante electionem capitularem. Huic enim, ut patet ex ipsa formula quae prostat in Rituali nostro Seraphico, nulla est adnexa Indulgentia. Ipsa cadit super censuras et irregularitates, quae possunt esse impedimentum inhabilitatis ad *eligi* et *eligere;* impertitur nempe « *ad effectum electionis canonice et rite celebrandae, quatenus opus sit* » (Cfr. Ferraris loc. cit. n. 70 etc.).

101. Fatendum est, quoad praedictas absolutiones generales, quaedam adhuc esse vel obscura vel non satis clare decisa. Ex probatis Auctoribus, praesertim ex Ferraris, sequentia excerpimus:

1.° Supradictae Absolutiones generales et Indulgentiae acquiri debent de consensu suorum Superiorum. Ita affirmant Casarubios et Ferraris.

2.° Confessores electi et ad id deputati debent Religiosis aliquam salutarem poenitentiam injungere.

3.° Licet adhuc subsistat Indultum quantum ad Absolutionem plenariam et Benedictionem papalem, *videtur* tamen revocatum per Const. Pauli V « *Romanus Pontifex* » quantum ad consecutionem Indulgentiae plenariae *pro seipsis* (nempe pro vivis).

4.° *Non videtur* tamen revocatum tale Indultum quantum ad consecutionem Indulgentiae plenariae pro animabus Purgatorii, ut tradit eruditissimus P. Viva in Appendice Indulgentiarum, et est communis sententia Theologorum (Cf. Ferraris, verb. *Indulg.* n. 69).

5.° P. Ferraris utitur verbo *videtur,* sed ex responsione, quam inferius dabimus, S. Congregationis Indulgentiarum, certum est, Indultum, de quo agitur, adhuc subsistere, et Indulgentiam adnexam Absolutioni generali tantummodo animabus Purgatorii esse applicabilem.

102. Ad lucrandam Indulgentiam plenariam Absolutioni generali adnexam impleri debent opera injuncta, quae sunt *Confessio, Communio et Preces.* Colligitur ex Constitutione « *Misericors Dei Filius* » cap. I. de Indulgentiis plenariis, ubi SS. D. N. Leo Pp. XIII huiusmodi conditiones praescripsit pro Absolutione accipienda a Tertiariis saecularibus.

103. Proposito dubio: An Absolutiones generales dari debeant aut possint *intra vel extra Sacramentum Poenitentiae?*

S. C. Respondit: *Servetur pro Regularibus consuetudo* (Decr. 22 Martii 1879). Et quia hujusmodi generalibus Absolutionibus magnum spirituale bonum est adnexum, qualis est Indulgentia plenaria, ideo rogantur Praelati regulares ad has suis subditis in choro vel alibi coadunatis impertiendas diebus omnibus et festivitatibus, quibus id per specialia privilegia est eis a Sede Apostolica concessum, ne secus tanto spirituali bono fraudentur.

104. Quod si Praelati ab ea impertienda fuerint impediti, vel quomodocumque eam elargiri omittant, curent Religiosi a proprio respectivo Confessario eam accipere. Juxta enim responsionem S. C. superius allatam absolutiones generales pro Regularibus dari pos-

Digitized by Google

sunt tam *intra* quam *extra* Sacramentum Poenitentiae, *juxta consuetudinem*. Jam vero consuetudo apud Nostrates non est nec constans nec uniformis in omnibus Ordinis Provinciis. In quibusdam enim ex his, si excipiatur feria V in Coena Domini, rarissime aliis festivitatibus assignatis Absolutio generalis impertiri solet universae Communitati, seu toti religiosae familiae. Advertendum tamen in hujusmodi Absolutionibus excipi casus Superioribus reservatos.

105. Dies autem et festivitates, in quibus *Fratres Minores* accipere possunt, cum licentia suorum Superiorum, Absolutionem generalem cum Indulgentia plenaria, ex concessione Leonis Pp. X, sunt: *in omnibus solemnitatibus Domini, B. M. Virginis, SS. Apostolorum Petri et Pauli, S. P. N. Francisci, S. Clarae, S. Catharinae V. et M., Omnium Sanctorum,* et insuper *per totam Hebdomadam Sanctam* (Vid. Rescript. auth. Summ. Indulg. Francisc. n. 15. — Ferraris v. *Indulg.* art. V. n. 67).

106. Ulterius, omnes personae trium Ordinum S. P. N. Francisci (nunc tamen excipiendi sunt, vi Constitutionis « *Misericors Dei Filius* », Tertiarii saeculares, de quibus postea) ex concessione Leonis X consequi possunt eamdem plenariam Absolutionem et Indulgengentiam, ac insuper papalem Benedictionem *quater in anno,* diebus quibus maluerint (Ferraris loc. cit. n. 66. et Casarubios in Compend. nostrorum Privileg.).

107. Quoad praefatas Absolutiones generales *quater in anno,* in Rescript. Auth. n. 50 loc. cit. haec habentur speciatim expressa pro Monialibus: « Moniales S. Clarae, et per communicationem omnes Moniales Tertii Ordinis quae vivunt sub directione Fratrum Minorum, a Leone X habent privilegium accipiendi *quater in anno* a Superioribus dicti Ordinis Fratrum Minorum, aut ab aliis Religiosis confessariis ejusdem Ordinis, ad hoc a dictis Superioribus specialiter deputatis, Absolutionem omnium suorum peccatorum quocumquemodo commissorum ».

Cum autem pluries a S. Sede declaratum fuerit quod « Moniales a cura et gubernio Fratrum suorum Ordinum sub immediatam jurisdictionem Ordinarii translatae, non amiserunt privilegia et Indulgentias » (Decr. 22. Apr. 1711), consequitur, etiam Moniales Ordinis S. Francisci, quae non amplius subsunt directioni Fratrum Minorum, gaudere supradictis gratiis et Indulgentiis.

(Continuabitur)

III.
MISSIONES

—

DECRETUM

RMI P. GENERALIS

Quoad Collectores Missionariorum e Collegiis Americae in Europam mittendos.

FR. ALOYSIUS DE PARMA
ORDINIS MIN. REGUL. OBSERVANTIAE
SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI
LECTOR JUBILATUS IN S. THEOLOGIA
JAM MINISTER OBS. PROV. BONONIENSIS
TOTIUS ORDINIS MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS.

DECRETUM

Licet in articulo LII Brevis Pii Pp. IX incipientis « *Apostolica Sedes* » dicatur Collectores a Collegiis in Europam missos ad Missionarios eligendos, teneri in primis a Ministro Generali assensum obtinere; tamen ex eo quod praedicti Collectores, inconsulto Ministro Generali, mitti possunt et reipsa vi supradicti Brevis mittantur; plura enascuntur incommoda, inter quae maximum, quod fere eodem tempore plures Collectores adveniunt, cum detrimento Provinciarum et ipsorum Collegiorum.

Ad hoc igitur praecavendum, auctoritate a S. Congregatione de Propaganda Fide Nobis concessa per suas litteras diei 3 Julii hujusce anni 1891, sub n.° 2465 volumus et jubemus nullum Collegiorum posse in posterum Patres Collectores in Europam mittere *absque consensu Ministri Generalis toties quoties primum obtinendo ac designata persona, quae erit mittenda.*

Datum Romae, e Collegio S. Antonii, die 10 Julii 1891.

FR. ALOYSIUS A PARMA, *Min. Glis.*

Digitized by Google

IV.
VARIA

FUNDATIO
COLLEGII S. ISIDORI IN URBE
A P. LUCA WADDINGO
CAP. XXII (LXVII)
(Continuatio)

Erat autem Lucae vigilantia tam nota Fratribus, ut dicere solerent, ipsum oculos etiam in occipite habere, et aures in omni angulo; nihil enim ipsum latere poterat, eratque tam tenacis et promptae in omnibus memoriae, ut si praesens occasio non daret correctioni locum, negligentiam tamen praeteritam exprobrabat, ubi alterius tunc praesentis aggravandae utilitas id postulabat. Erat ejus zelus tam reverendus, ut non multis verbis ipse opus esset, quin vel sola praesentia, vel sola recordatio ipsius aliis sufficeret ad observantiam disciplinae, cum alius alii diceret, care Frater, P. Lucas est domi; si te videret P. Lucas; nec raro aderat lupus in fabula, et gratioso aliquo verbo, vel dulci monitione, aut simulata tussi solvebat circulum colloquentium: si quem defectum in communibus exercitiis intervenisse sentiebat, non solum culpabiles, sed et Superiores ipsos, et exercitiorum Praefectos, privatim tamen et reverenter arguebat, ut quibus incumbit, vel praevenire, ut omnia rite succederent, vel actionem praesentem dirigere et gubernare. Quamdiu ipse ex officio regebat, quaecumque majori reprehensione digna judicabat, ea sibi (notata) in schedula servabat in diem Capituli, quod singulis septimanis semel ad minus celebrabat, praemissa memoria et suffragiis benefactorum.

CAP. XXIII (LXXIII).
Quis illi correctionis modus.

Ille vero dum reprehenderet, suum cuique servabat honorem, cui ingenii vel profectus studiorum, cui in aliis diligentiae et laboris, cui sanguinis, aut domesticae educationis, cuique alicujus virtutis, vel innati talenti, aut qualitatis personae peculiaris; atque haec ipsa ulterioris profectus, et perfectionis incitamenta convertebat: non despiciebat minus habentem, non irritabat animosum, non opprimebat pusillanimem, non excogitabat viles mortificandi modos, quibus exasperantur, non emendantur correpti; sed dulci nomine filii cunctos compellabat, et evidenti ratione convincebat, ut clare perciperent omnes, Lucam non subditorum poenam, sed virtutis profectum atque adeo propriam cujusque utilitatem desiderare. Et quando invehi maximopere videbatur, aut provocatus absque injuria irasci posset, ita ut moto sanguine totus aliquando ruberet; nunquam tamen indignari visus est, vel dominanter, aut praecipitanter agere, vel ullum contumeliae, vel injuriae verbum in fratrem proferre; sed erumpentem disciplinae zelum, et justam Praelati severitatem, magna potentia sui ipsius, et religiosa clementia, et caritate plane paterna comprimebat, si quempiam objurgatione turbatum dubitaret, hunc deinde seorsim vel per se, vel per alium solabatur, et ad errorem ultro et humiliter agnoscendum reducebat, in qua re utillimus illi fuit Antonius Hiquaeus, vir natura et virtute ad conciliandos, et sedandos animos comparatus, ceterique Patres, qui quod omnes unanimi zelo in commune bonum arderent, juniores ubique solabantur quidem; sed in officiis et reverentia majoribus ac praecipue Superioribus debita continebant.

Lucas vicissim Patres ipsos honore praeveniebat, et omni favore prosequebatur, et quidquid solatii pro junioribus peterent, concedebat. Ipse quoque extra locum ordinariae correctionis cum omnibus comiter, mansuete, et familiariter agebat; sicubi occurrentes humili salutatione et benevolentiae signo afficiebat; accedentes hilari vultu, et amico verbo, ac filii nomine excipiebat. Non sicut leo in domo sua, sed ut agnus mansuetus, quando aliquid jubendum erat, non dabat fastuosa mandata; sed vocato fratri rei necessitatem et convenientiam humiliter exponebat: dicebat non videri sibi, aut Patribus, qui eam exequi posset magis idonee, quam ipse, se proinde rogare, ut vellet facere: si alter se excusabat, Lucas iterum vel suaviter monstrabat excusationem non sufficere, vel ne contentioni locum relinqueret, humiliter denuo rogabat, ut saltem ipsius amore subiret incommodum, et

Digitized by Google

privatae convenientiae praeferret rem publico honorificam, utilem, et necessariam; scire se illum posse haec et illa simul et plura praestare; nec se vel Patres illi defuturos opportuno auxilio. Ubi vero majorem renitentiam inveniebat, non illico minabatur, aut peremptorie praecipiebat, sed placide replicabat: fili mi? Ego tibi quod honestum, et justum est, Patribus placitum, tibique conveniens propono, si non vis facere modo nostro, facias tuo, ipse videris; vade in pace. Quo telo et acuto et mellito penetrabat corda; et cum amore et summa sui et subditi tranquillitate, multo magis dominabatur, quam imperio et potentia, quibus non raro suscitantur crabrones. Quando in communibus exercitiis aliquid prohibendum vel dirigendum occurrebat, non id voce procul elata, vel indignabundo strepitu faciebat Lucas, sed quieto mitique signo, aut misso internuncio, vel quandoque propriis manibus.

Et cum id permitteret qualitas exercitii, etiam faceto et molli verbo, quo recreabat potius, quam confundebat monitum; ut cum verbi gratia dicebat, pudere Theologum vel Philosophum, si onus apte portare, si fratrem novacula radere, si domum dextre scopis verrere, vel serram recte ducere nesciret, et his similia: quae quanto remotius aberant a Theologi vel Philosophi professione, tanto gratiosior erat inde petita exprobratio: cum interim subesset, Fratrem sancti Francisci sic Theologum, aut Philosophum esse debere, ut etiam caritatis et humilitatis operibus in Ordine consuetis, pro occasione subeundis, nec ineptus, nec imparatus inveniatur. Alterum etiam alteri exemplo subinde proponebat, quo et illius virtus laudata cresceret, et istius provocaretur aemulatio, atque hoc identidem etiam, praesertim in levioribus, cum lepore; ut si parvo aliquid sinistre facienti diceret, pudeat hominem ad lineam et libram compositum, quidquam tam inepte moliri, cum rem suam tam apte peragat iste longurio, cui vel sui moles regenda sufficeret. Et iterum procero; proh gigantem ignavo dorso succumbere oneri, quod parvulus iste tam strenue sustentat! Qua hinc pastorali vigilantia et severitate, qua inde paterna cura et condescensione, cum subditorum solatio et prompta obedientia Lucas auctoritatem suam fortiter suaviterque sustinebat, duobus omnino necessariis fulcris magistratus, timore pariter et amore subditorum; quorum alterutro subsidente corruit potestas. Nam qui solummodo timentur tyranni sunt, ac perpetuo subditorum odio et insidiis obnoxii; qui solum amantur familiares sunt, ac deinde contempti.

(Continuabitur)

V.

BIBLIOGRAPHIA

Jam annus integer et dimidius est, ex quo ephemeris mensilis *La Palestina e le rimanenti Missioni Francescane* (pag. 64, in-8) suum sumpsit humile quidem, at communi expectatione et plausu, non infelix exordium; denuo resurgens novo nomine novisque viribus, at animo antiquo, post dormitionem longioribus forsan quam par erat annis productam. Nunc humanitate et egregia voluntate freti multorum, quorum in nos et in nostram ephemeridem benignitatem multiplicia testantur documenta, ad opus, si non optime saltem optima voluntate inceptum, alacrius perficiendum toto animo incumbimus; eas modificationes et meliorationes introducturi, quas experientia, facultas nobis data, amicae animadversiones, quarum memores et grati semper erimus, *nobis suaserunt.*

Et primitus duximus praestare, ut titulus ephemeridis rei conceptae exactius responderet. Hinc *Le Missioni Francescane in Palestina ed in altre regioni della terra,* ephemeridis *La Palestina,* methodum substantialiter sequens, longe melius rem pingat putamus. Deinde, ut ad compilationem accuratius intendere nobis fas sit, eam ab administratione sejungere decrevimus, postremam ad Arturum Venturi totaliter commendantes, cujus honestas vitae, animus in Franciscanos optime affectus quum nobis indubiis testimoniis perspecti sint, fideliter et exacte, longe etiam perfectius quam nos in tot distracti, ea quae sunt officii concrediti perfuncturum esse non dubitamus. Hinc incommodis et occupationibus non parvis hujus administrationis liberati, compilationem accuratiorem, paucioribus scatentem erroribus, vobis praesentare posse speramus.

Ea de causa ex nunc admonitos volumus omnes, ad quos ephemeris pervenit, ut quoad res ad ejus administrationem pertinentes, videlicet, emissiones fasciculorum, solutiones pretii associationum, postulationes novarum associationum et alia similia, ad praefatum Arturum Venturi Florentiae (1) se dirigere velint. Et cum in hanc rem sermo inciderit, dum gratulanti animo gra-

(1) Via Ghibellina 53-55.

Digitized by Google

tes reddimus iis, qui laudabili diligentia initio currentis anni totum pretium associationis decem libellarum persolverunt, etiam enixe rogamus ut alii, quamprimum poterunt, idem faciant; ut et nos non parvas expensas impressionis et alias jure justitiae solvendas satisfacere valeamus: quae quidem solutio vel pecunia, vel, si praestat, certo Missarum numero celebratione, praevia denunciatione ad praefatum Dominum Arturum Venturi, fieri ad libitum potest.

Nunc autem, ut unde est orsa, in eodem terminetur oratio, vobis, laeti et libentes, quibus adnitentibus debetur initium et profectus ephemeridis *Palaestinae,* ex qua non pauca praeter nostrum meritum, opitulante Deo, bona fluxerunt, annuntiamus pauca additamenta, quibus nova ephemeris, respectu antiquae, proximo ineunte semestre, locupletata prodibit.

Ante omnia, impressio longe accuratior, charta melior, artis lenocinio gratior: selectio documentorum exquisitior, ut nihil eorum quae majoris sunt ponderis desideretur, nihil quod vel inutile, vel parvi faciendum sit, admittatur. Quod ut facilius fiat, rogamus Franciscanos omnes et Franciscanas quod nobis communicent notitias, quas forte possident, circa Missiones Ordinis. Item, singulis mensibus illorum nomina, qui pretium associationis jam solverunt, ad praemium unius imaginis vulgo Oleographiae vocatae concurrere poterunt; ita ut anno integro duodecim praemia distribuentur associatis sorte determinandis. Illi omnes qui duas associationes novas procurare satagent, pulchro volumine de sancto Francisco, vel ejus Ordine, vel de alia materia, quantum fieri potest recipientis desideriis gratiore, donabuntur.

Articula, quae circa res Missionariarum Franciscanarum Mariae versantur, italico sermone exarata, in postremo folio ephemeridis colligentur; et distribuentur etiam separatim, cum proprio indice et sub titulo *Le Suore Francescane Missionarie di Maria,* pretio associationis quatuor libellarum, vel congruo celebrationis Missarum numero.

Singulis fasciculis tum ephemeridis *Le Suore Francescane Missionarie di Maria,* cum *Le Missioni Francescane in Palestina,* ecc. quae utrasque complectitur, additur una imago in *Fototipia.*

Pretium associationis illud *Palaestinae* adamussim aequabit; nempe decem libellarum pro anno integro, additis expensis pro exteris expeditionis. Hi autem omnes qui pretium associationis *Palaestinae* pro anno 1891 jam persolverunt aut persoluturi sunt, proximo in semestre fasciculos novae ephemeridis longe ditiores recipient.

His additamentis non modicum huic ephemeridi profuturos, et lectorum voluntatibus obsecundavisse censemus. Valete.

Die 1 Julii 1891.

Fr. Marcellinus de Civetia, *Min. Oss.*
Fr. Theophilus Domenichelli, *Min. Oss.*

Praefatum mensile Periodicum in melius immutatum et a Patribus Marcellino a Civetia et Theophilo Domenichelli Regularis Observantiae redactum, utpote in maximam utilitatem et decorem Ordinis nostri Seraphici redundans, omnibus Fratribus Nobis subjectis commendamus, et locorum Superiores enixe adhortamur, ut illius associationi se subscribant, ac suis subditis legendum tradant.

Datum Romae, ad S. Ant. 17 Julii 1891.

Fr. Aloysius de Parma, *Min. Glis.*

P. Aemilius Crivelli, Min. Obs. — Gli splendori di Terra Santa, cioè i Santuari e i loro Custodi, per M. Sodar de Vaulx, Traduzione dal Francese del P. Emilio Crivelli, M. Oss. — Milano, Libreria Religiosa Giuseppe Palma, Via Lupetta, 12, 1891. — In 16. Pag. XVIII-580.

P. Bernardinus Gonzalez, Min. Obs. — 1. Nuevo Manual del Religioso Menor, por el R. P. Fray Bernardino González Religioso Franciscano y Misionero Apostólico. Con licencia de la autoridad eclesiástica. — Lima, Tipografia Católica, Calle de Azángaro, Negreigos, 121. 1890. In-16. Pag. 468.

2. Instrucción sobre el Oficio Divino y algunas nociones de cómputo eclesiástico. Con licencia de la autoridad eclesiástica. — Lima, Tipografia Católica, Calle de Azángaro, Negreiros, 121. 1890.

3. Lira Religiosa Americana. — Esta preciosa colección de cánticos sagrados á dos y tres voces, con acompañamiento de órgano y harmonio.

Un ejemplar en rústica vale 3 soles; en percalina, 3,50: 12 ejemplares en rústica, 30 soles; en percalina, 36.

Colección de versos de dichos cánticos en cuaderno á 20 centavos.

4. Nociones de Música, en nueve lecciones para uso de los establecimientos de instrucción. A 25 centavas ejemplar y 2 soles 50 centanos docena.

5. Canticos para los niños, al entrar y salir de la escuela. Música y verso ocupan una elegante hoja de 4 páginas que se expende á 5 centavos.

6. Cantoral ó sea colección de himnos, antifonas, etc., en canto llano para uso de las comunidades religiosas y parroquias, 80 centavos.

7. Via Crucis. — Tan recomendable por la redacción de las estaciones y cántico puesto en música, como por los 14 hermosos cromos que adornan la obrita. Vale 40 centavos el ejemplar y 4 soles la docena.

Digitized by Google

8. Excelencias y deberes del estado religioso para instrucción de novicias y profesas y otras personas que desean tomar este estado. Dos tomos en rústica á un sol sesenta centavos.

Constituciones Generales de la Orden de los Frailes Menores Revisadas y Aprobadas por el Capitulo General celebrado en Roma el Año de 1889, en el Colegio de San Antonio de Padua y publicadas por mandado y autoridad del Rmo Padre Fr. Luis de Parma, Ministro General de toda la Orden. Traducidas al Castellano por disposicion del M. R. P. Fr. Isidoro M. Camacho, Comisario General de la misma Orden Serafica, en toda la República Mexicana, con licencia de la Autoridad Ecclesiástica. — Querétaro, Imp. de Luciano Frias y Soto, Flor-baja núm. 12. 1891.

Fr. Liévin de Hamme, Min. Rec. — Guide Indicateur des Sanctuaires et Lieux historiques de la Terre-Sainte par le Frère Liévin de Hamme, Franciscain résidant à Jérusalem. Troisième édition revue, augmentée et accompagnée de cartes, de plans et de vues. — Jérusalem. Imprimerie des PP. Franciscains. 1887. Droits de traduction et de reproduction réservés. In 16. Vol. III.

P. Piatus Montensis, Min. Cap. — Praelectiones Juris Regularis ad usum FF. Minorum Ordinis S. Francisci Capucinorum Provinciae Belgicae. Auctore F. Piato Montensi, Ex-Provinciali Ord. FF. Minor. S. Francisci Capucinorum Prov. Belgicae. *Tomus secundus.* — H. et L. Casterman, Summi Pontificis et Episcopatus Tornacensis Typographi: Tornaci, 1890. In 8, pag. 561. Parisiis: Libraria internat. cathol., via vulgo Bonaparte, 66. Lipsiae: apud L. A. Kittler, Mandatarium, via Sternwartenstrasse, 46. — Pretium L. 5.

VI.
NECROLOGIA

—

Fr. Joannes Baptista Migliore die 22 Maji anni currentis, 1891, in Conventu S. Antonii Fabariae, Provinciae Observantium Vallis Mazariae in Sicilia, omnibus Sacramentis piissime refectus cum fama sanctitatis obiit, quae optandum foret ut judicio Ecclesiae aliquando confirmaretur.

In oppido Oris-falci ad tria milliaria ad occidentem Panormi natus, humilibus catholicisque parentibus Joanne Baptista et Josepha Lo-Piccolo, Baptismate ablutus 19 Novembris 1822, nomen ei fuit Joseph-Salvator. Egregiam sortitus indolem, specialique gratia a Deo vocatus, statim apparuit.

Puerulus licet pascendis capellis addictus, meditationi tamen ac Virginis Rosarii recitationi vacare non destitit, persaepe flexis genibus, semperque devotione summa ac pari innocentia et puritate. Non raro dum ita ageret accidit, ut irrequietus grex nonnullorum praedia damnificaret; hoc domini aegre ferentes, incensi, in Josephum Salvatorem debacchari contendunt, quem vero totum inter orandum reperientes, lenes, confusi et ipsi ignoscentes redibant.

Factus sui juris, venumdatis capris, vitam Minorum Observantium, quam ab initio concupierat capessere statuit. Quapropter anno circiter 1851, ad vicinum Baidae S. Joannis Baptistae Conventum adit, Ministrum Provincialem et Definitorem Generalem *Benedictum* La Vecchia rogaturus ut vocationi suae faceret satis. Cui Minister: Quanto tempore tibi vocatio ista? At ipse, elevatis tantisper oculis in caelum, respondisse fertur: « Antequam nascerer ». Huic admirandae responsioni iterum Minister: « O alter S. Joannes Baptista hic! » Statim inter ejusdem Conventus oblatos cooptatus, dein comes datur laicis professis optime probis (1), in eleemosynas pro Conventu Baidae colligendas Panormi. Qua humilitate, qua sui abnegatione et aliis submissione, qua patientia et hilaritate in irrisionibus, contemptibusque nonnullorum sustinendis, qua caritate omnibus praesto esset, facile non est dictu, factus magistrorum exemplar. Tempus quod ei supererat in Ecclesiis coram SS. Sacramento, praesertim ubi ad publicam adorationem inveniebat expositum, per plures horas immobilis supra genua erectus cernebatur, mi-

(1) Fratri Bonaventurae a Sicari et Fr. Dominico a Cinisi, qui adhuc in solitudinis Conventu Baidae octogenarius conversatur inter vivos.

Digitized by Google

scens dulcia colloquia lacrymis; prorsus a sensibus alienus ita CHRISTO intime conjunctus, ut ab eo divelli nisi obedientiae vi poterat. Spectaculum hujusmodi Panormitani cives adhuc testantur, quibus quinque fere annis in illo humili officio ob oculos fuit. Dignus propterea qui anno 1856 die 8 Decembris inter Novitios Laicos admitteretur.

Anno vero 1858 mense Januario solemnia vota nuncupanda tamquam Sponsus ad regales Agni Nuptias cucurrit. Hinc vigilias, jejunia, flagella, cilicia, multiplicare visus est. Legem statuit, corpori suo nullam requiem concedere, nulla nisi ex obedientia medicamina adhibere, licet valetudine infirma. Dum corpus in servitutem redigebat, spiritui libera relaxabat frena ad Majestatem contemplandam, sui paupertatem, CHRISTI Domini cruciatus et in peccatores amorem. Pro istis exorabat quamferventissime, nec quisquam benefactorum, vel eorum qui sibi commendabantur ab ejus oratione effugiebat. Vitam perpetuo in CHRISTO absconditam ita agebat, ut Angelus merito diceretur in carne mortali.

Lege Cadorniana, anno 1866, in Siciliam saeviente, kalendis Novembris ejusdem anni, Fr. Joannes Baptista Franciscalia insignia extrinsecus commutare quamvis coactus, intrinsecus attamen habitum non mutavit, splendidioribus auxit imo et corporis poenitentiis et spiritus ascensionibus. Porro Ecclesiis inserviendis, sub veste Clericorum saecularium se addicit Panormi, jugi sui mortificatione, supplicatione que DEI iram placare, flagella suspendere studebat.

Cum primum audit restaurari Cameratae 1882 Conventum, eo convolat, Seraphici Patris indumenta resumpturus, dein Fabariae ad novum ibi Observantium Conventum S. Antonii vocatus permansit: DEO ita disponente, ut hinc inde odor virtutum servi sui multos aedificaret, et CHRISTO lucrifaceret. Paupertatem ita coluit, ut nihil sibi retinere voluerit, nec quae pro suo usu oblata fuissent, viliora indumenta ut sibi pretiosiora reputabat. Constitutam ei post suppressionem ad mortem usque a pio ac nobili benefactore Panormitano quamdam assignationem pro sustentatione, nunquam quaesivit. Sine obedientiae merito nec minimum opus incipere assuetus, ea fretus ad omnia paratus ac potens inveniebatur, ipsumque Apostolatum caritatis alacriter suscepit. Ac proinde in afflictis sublevandis, rudibus in doctrina christiana et pietate, tum domibus, tum in agris, magnam diei partem consumebat, eo exitu, ut ab eo omnes spiritum reciperent et vitam, eo zelo, ut ipse in eis vivere et ipsi in eo viderentur. Quotidie a devotis Fabariae Dominis ad prandium invitatus, ne voluntati Superioris resisteret, adesse eum oportebat. Sed tanta erat ejus modestia, ciborum parsimonia, tanta caelestium sermocinatio, et praesentium dulcedo, ut potius ceteri recreari ejus conversatione tenerentur. Coronabatur prandium Coronae Beatissimae Virginis recitatione cum commensalibus in aliquo Oratorio domi, ipso praeeunte. Contemplatio animaeque elevationes ita jam ipsi habituales factae sunt, ut amplius nullo temporis momento ab eis distrahi pateretur.

Lacessitus tandem, poenitentia gravibusque fractus doloribus, nullum invenit solatium nisi in recolendis doloribus Amoris Crucifixi. Mortem praesentiens, vultu hilari Fratribus nuntiavit, quam pretiosissimam obtinuit inter dulcissima JESU et MARIAE nomina. Universus populus Fabariensis ceu verum benefactorem et patrem parentatus est. Fere sex millia comitabantur cadaver ad publicum coemeterium. Alii eum lugebant, alii invocabant. Indumenta in reliquias prorsus surripuissent, nisi voce Superioris continerentur. Una erat omnium confessio: « Mortuus est Sanctus; Sanctus mortuus est! »

Novem et sexaginta annorum aetate cursum consummavit (1).

R. I. P.

Adm. R. P. BONAVENTURA A SORIANO, Ref. Prov. septem SS. Martyrum Ex-Provincialis et Custos, dilectus DEO et hominibus,

(1) In libris qui supersunt Baidae et in praeteritis catalogis Provinciae ponitur baptismus Fr. Joa. Baptistae ad annum 1832. Sed occasione hujus Necrologiae extracta attestatione Baptismi ex Arch. R. Parocciae Altarelli, ad quam pertinet Oppidum Oris-falci, Joseph-Salvator (qui modo Joseph tantum, modo tantum Salvator dicebatur) baptizatus contestatur anno millesimo octingentesimo vigesimo secundo, 1822.

Digitized by Google

annos 65 natus, duro morbo patienter tolerato, et Ecclesiae sacramentis rite susceptis, in Coenobio ab ipso in suburbio Tropeae aedificato, cum plangore universali ad IX. kalendas Julias hujus anni, hanc terram reliquit et in caelum evolavit.

Ipse in saeculo Antoninus de Nardo vocatus, Soriani, Mileti dioecesis die 17 Aprilis an. 1826 ex honestis parentibus ortus est, et usque ad an. 20 domi commoratus est; cum sortitus esset animam bonam, fallacis undas saeculi declinans, religionem Min. Reformat. in Conventu Badulati, mense Octobri 1846, cum summo gaudio animae suae, amplexus est. Tyrocinio jam expleto, mense Novembri 1847, professionem emisit. Postea, sacerdotio initiatus, in secretarium a duobus Ministris Provincialibus selectus fuit, usquedum an. 1867 ipsemet in ministrum Provincialem, cum gratulatione omnium, electus fuit, et usque ad an. 1890 confirmatus est.

Raro ingenio, prudentia, omnique doctrina praeditus, de salute hominum sollicitus, zelo Dei succensus, pluribus annis, cum magno lucro animarum, maxime in cathedralibus Ecclesiis verbum Dei disseminavit, et quamvis, heu! per suppressionem ab claustris exturbatus, attamen nunquam praedicationem intermisit; et per an. 20 Tropeae in privata domo, sicut passer solitarius in tecto, sancte et laboriose vixit.

De venia Superiorum, Deo ita volente, Coenobium dirutum Patrum Capucinorum prope Tropeae civitatem emit, propriis magnisque sumptibus a fundamentis refecit, et religioni legavit. Religiosos vocavit fratres, ecclesiam magnifice exornavit, et ampliavit.

Sed de charitate ejus quid proloqui? Ipse Deum amabat et proximum. Cum timore et tremore incolatus sui Deo servivit, et in ipso proximis; ideoque esurientibus et indigentibus quotidie panem frangebat, quotidie verbum divinum et Sacramenta, maxime Poenitentiae, cum omni sedulitate petentibus administrabat. Verba salutis nemini subtrahebat, et opera misericordiae omnibus inculcabat.

Pluries congregationem tenuit, semper cum hoste pugnavit, donec refulsit dies, quo meritis plenus, Deus ab exilio in patriam evocavit.

Exuviae vero mortalitatis suae, magna turba populi comitante, Eccmo Dmo jubente Episcopo, ab aede sanitatis, in Cathedralem, humili feretro, more religiosorum, translatae fuere, ut ibi animam parentarent.

R. I. P.

Fr. Michael de Montesantangelo, Laicus Prof. Obs. Prov. S. Angeli in Apulia, ortus est die 3 Aprilis 1826.

Ab anno 1861 addictus servitio Terrae Sanctae, in Commissariatu Neapolis eleemosynarum colligendarum munus maxima sollicitudine ac solertia explevit. Optimis moribus praeditus, omnibus, Superiori praesertim, erat acceptissimus. Ejus religiosae virtutes eluxerunt maxime in infirmitate quae ipsius obitum antecessit. Etenim, jampridem hydropisi correptus, hujus molesti ac diutini morbi incommoda constanter patienterque tulit. Morbo ipso ingravescente, die solemnitati Corporis Christi sacro se omnibus expoliari voluit et postea refici Sacramentis, quibus devotissime susceptis, vi morbi aliquantulum remissa ita convalescere coepit, ut sanationis spes omnibus affulserit.

At quadraginta post dies, novo ac inopinato casu morbus ipse ita recruduit, ut imminentis mortis prodromi clare paterent. In tali statu suam animi quietem minime amittens, oculos ad caelum continuo levabat divinum implorans auxilium; cum voces emittere vix posset, manus protendebat versus Crucifixum, quem sibi traditum fervidis osculis replere non desistebat. Demum post haec et alia suae sincerae devotionis necnon contritionis indicia, sero diei 8 Julii 1891, Religiosis omnibus adstantibus, flentibus, orantibus, mortem justorum oppetiit, quam vere pretiosam in conspectu Domini fuisse evidentia signa ostenderunt.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

Septembris 1891.

SUMMARIUM: I. Acta Romano-Seraphica: *Epistola SS. Domini nostri* Leonis XIII *ad episcopos regni Lusitani.* — E S. C. Episcop. et Reg.: *Decretum quo deputatur in Hispania novus Vice-Com. Apostolicus.* — E S. C. Indulgentiarum: *Quoad Tertiarios saeculares sejunctim ab aliqua Congregatione receptos.* — E S. C. Propagandae Fidei: *Vicariatus Apostolicus Hu-pe meridionalis in Sinis Recol. Prov. Belgii confiditur.* — II. Acta Ordinis: *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — *Synopsis Indulgentiarum (Continuatio).* — III. Missiones: *Status Custodiae Terrae Sanctae anno 1890.* — *Capitula Collegiorum.* — IV. Bibliographia. — V. Necrologia.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII
EPISTOLA

AD ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS
REGNI LUSITANI

DILECTIS FILIIS NOSTRIS
JOSEPHO SEBASTIANO
S. R. E. CARD. NETO
PATRIARCHAE OLISSIPONENSI
AMERICO S. R. E. CARD. DOS SANTOS SILVA
EPISCOPO PORTUS CALENSIS
AC VENERABILIBUS FRATRIBUS
ANTONIO ARCHIEPISCOPO BRACARENSI
ALIISQUE ARCHIEPISCOPIS
ET EPISCOPIS LUSITANIAE

LEO PP. XIII.

DILECTI FILII NOSTRI,
VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Pastoralis vigilantiae, qua ad tuendam fovendamque religionem vires intenditis, novum ac praeclarum Nobis argumentum praebuit conventus illustris Bracarae Augustae nuper actus, quem feliciter absolutum renunciavit Nobis gratissima epistola ab iis ex Vobis data qui in eo consessu adfuere. Equidem in ea perlegenda delectati sumus tum zelo et sedulitate Pastoris civitatis quae congredientes excepit, quippe qui rei gerendae praecipuus auctor fuit coetuique sic praefuit ut optatos haberet exitus, tum studiis et pietate Antistitum qui sese eidem adjunxere socios, vel graves misere viros vice sua perfuncturos in ea congressione, tum denique frequentia ingenti lectissimorum hominum e clero populoque fideli, doctrina, virtute et auctoritate praestantium. — Eo gratior autem conventus iste Nobis accidit quod mira fuerit animorum consensio in iis decernendis quae conferrent summopere ad Ecclesiae amplitudinem et rei catholicae profectum. Neque reticere volumus, inter alia quae opportune scita sunt suffragiis concordibus pro temporis locique ratione, non mediocre Nobis attulisse solatium ea capita quae devotam prorsus huic Apostolicae Sedi declarabant voluntatem coëuntium et studium quo flagrant, ut debitus illi pro dignitate habeatur honor, neve quid de majestate et juribus ejus minuatur.

Bona profecto Nobis spes inest fore ut ea quae conscita in eo coetu et constituta

Digitized by Google

sunt, quum naviter constanterque peracta fuerint, largam effundant salutarium fructuum ubertatem; at facere non possumus quin memoremus amplam adhuc prostare segetem quae operam poscit et industriam vestram. Ob eam rem etsi non ita pridem datis litteris Vos alloquuti sumus de statu rei catholicae ejusque necessitatibus in Lusitano regno deque ratione ineunda ut iis commode prospiciatur, placet tamen iisdem litteris nonnulla adjicere, quae pretium esse ducimus communicare Vobiscum, ne, quum ultro oblata Vobis sit scribendi occasio, videamur segniter officio Nostro defuisse.

Haud vos praeterit, dilecti filii Nostri, Venerabiles Fratres, quod Bracarensi coetui optime compertum fuit, eo deventum esse ut fides ipsa apud plures in discrimen vocetur, adeoque cavendum pro viribus sit ne ignorantia vel socordia ex animis excidat aut elanguescat, sed curandum ut haereat alte defixa cordibus et in bonis operibus cultuque virtutum laetam gignat copiam et dulcedinem frugum optimarum. Certandum est adversus conatus hostium veritatis ne latius serpat mala labes quae ex eorum exemplis, pravisque doctrinis passim effusis promanat. Multa sunt consananda vulnera, quae istorum labor improbus et calamitas temporum gregibus intulit curationi vestrae commissis, multa sunt excitanda quae jacent, multae adhuc animas fidelium premunt necessitudines, quas, si penitus tolli nequeunt, leniri saltem oportet.

Haec, quae, uti diximus, curas flagitant et industriam vestram plenius et commodius effici poterunt si arctior in dies inter sacrorum Antistites concordia fiat, eorumque sit conjunctior in necessitatibus cleri et fidelium explorandis, in conferendis iis, quae communiter visa fuerint expedire cum singularum dioecesium rationibus, tum iis quae latius patent et altius eminent, quippe quibus gentis universae prosperitas et salus continetur. Arctioris hujus consociationis inter sacrorum Antistites opportunitas minime latuit eorum prudentiam qui Bracaram Augustam convenêre: quare probatissima Nobis ea scita fuerunt illustris coetus quae ad hanc conjunctionem fovendam spectabant, per quam fidelis populus ampliora expectat eaque diuturna benefacta a praesulibus suis, quibus ducibus et rectoribus utitur.

Atqui ad summam hanc diuque duraturam conjunctionem afficiendam nihil praestabilius est more et instituto in aliis regionibus jam recepto, ut praeter congressiones quibus etiam laici fideles intersunt (cujusmodi coetus Bracarensis fuit) agantur quotannis peculiares Episcoporum conventus, quem morem penes vos etiam induci et Vobis in votis esse novimus et Ipsi magnopere optamus, quum bona ejus ope religioni parta, multiplici et constanti eluceant experientiae testimonio. Sane ex hujusmodi conventuum frequentia primum ea sequitur, quam diximus, summa consensio et consociatio virium, quae una magnis inceptis faustos dare potest exitus, tum coëuntium Antistitum magis magisque incenduntur ad agendum animi, confirmatur fiducia, collustrantur mentes collatis luminibus communicatis. Ad haec per hosce coetus sternitur via quodammodo cum ad dioecesanas et provinciales habendas Synodos, tum ad cogendum nationale concilium, cujus celebrationem Vobis in optatis esse magnopere gaudemus, eam namque diuturna experientia utilitatis e similibus praegressis captae vehementer suadet, et sacrorum canonum praescripta majorem in modum commendant. Porro ex annuis, quos diximus Antistitum conventibus illud etiam optimum sequitur ut laici fideles novis veluti stimulis admotis alacrius gradientes ea quam iniere via pergant et ipsi conventus agere, consilia conferre, junctisque viribus conniti ad communem tuendam religionis causam, ac dicto audientes Pastoribus suis ea studiose peragere quae ab ipsis docentibus et cohortantibus exceperint. Neque vero congredientibus Vobis in coetibus annuis negotiorum copia defutura est, quibus vos oporteat studium operamque navare. Nam praeter peculiaria negotia quae forte in singulis dioecesibus inciderint, quaeque rectius expediri potuerint adhibitis communis experientiae luminibus, amplam praebebit segetem prudentiae et consultationi vestrae deliberatio et constitutio eorum quae maxime profutura sint ad incendenda sacerdotum studia qui modo operantur in vinea Domini, atque ad alumnos excolendos quos enitere aliquando oportebit in Domo Dei, solidae scientiae lumine, germani spiritus

Digitized by Google

ecclesiastici laude, omni demum sacerdotalium virtutum ornatu. Item paternam vigilantiam vestram exercebit diligens inquisitio eorum quae plurimum conferant ut fidei rudimentis populus recte imbuatur, eisque corrigantur mores, ut scripta vulgentur quae sanam doctrinam serant, et virtutum germina foveant, ut opera instituantur quae benefacta caritatis effundant, et quae jam condita sunt novis floreant incrementis. Gravissimum denique argumentum deliberantibus Vobis datura erit opportunitas constituendi recipiendique in Lusitano regno religiosas sodalitates, cujus rei perjucunde vidimus summam fuisse curam omnibus qui Bracarae Augustae congressi sunt. Scilicet haec sodalitia non modo auxiliares quasi copias suggerent clero qui in dioecesibus vestris sacram Christi militiam colit, sed etiam, quod plurimi est, sufficere poterunt Apostolicos viros qui sacrarum missionum obeant ministerium in regionibus transmarinis Lusitanae ditioni subjectis. Hujus autem perfunctio muneris cum ad amplificandum Christi regnum in terris erit profutura, tum ad Lusitani nominis ornamentum et decus. Sane perennem adepti sunt gloriam Principes et majores vestri, quum, amplis quae latuerunt regionibus detectis, evangelicae doctrinae lumen una cum politiori humanitatis cultu, favente ac juvante Apostolica Sede, iis attulere. Verum ut praeclaris hisce inceptis sua constet natura et vis, neque ea a pristina gloria et stabilitate decidant, nitantur oportet constanti praesidio et virtute praestantium virorum, qui divino spiritu oppleti et contra adversos acatholicorum conatus obnitentes, studium omne suum et operam conferent ne omnino intercidant, sed novo indito vigore reviviscant ea bona quae in eas oras e Lusitana regione fluxerunt. Horumce virorum erit contendere ut qui jam crediderunt in Deum confirmentur in fide; hanc qui firmiter tenent, prae se ferant etiam honestate morum, religionis cultu, summa in servandis officiis diligentia, demum ut qui jacent adhuc in tenebris sese ad cognitionem veri Dei et ad evangelii lucem accipiendam convertant.

Jamvero plures hujusmodi viros sancto flagrantes zelo large praebere poterunt religiosae sodalitates quorum alumni, prudentium virorum judicio, cui aetatum omnium suffragatur experientia, non minus feliciter quam laboriose perfungi consueverunt hoc ministerio salutis. Hos enim cum societatum quibus addicti sunt ratio et disciplina, tum sua cujusque virtus constanti exercitatione exculta tanto pares operi prae ceteris solet efficere.

Nobis profecto persuasum est fore ut Lusitanum Gubernium prona excipiens aure consilia vestra eaque bona plurimi faciens quae ceteris antecellunt, ultro amoliatur obices omnes qui religiosarum sodalitatum libertatem intercipiunt, ac potestate sua faveat studiis vestris quae eo spectant ut pleno robore vigeat lateque floreat cum avita gloria catholica religio in Lusitania locisque omnibus ditioni ejusdem adjectis.

Hanc autem persuasionem eo facilius induimus quod jam neminem latet, prout et vobis compertum est, quaenam Nostra sint hac super re consilia et vota. Haec scilicet, dum ad religionis bonum feruntur, intendunt pariter solidam Lusitanae gentis prosperitatem. Hoc enim munus, hae partes Ecclesiae a divino Conditore datae sunt ut in communi hominum societate vinculum pacis sit et salutis praesidium. Quare nihil detrahit Ecclesia de potestate eorum qui civitatibus cum imperio praesunt, illam imo tuetur ac roborat, dum legibus ab ea manantibus sanctionem religionis addit, debitam magistratibus observantiam inter officia a Deo imposita recenset, commonet cives ut a seditione et quavis rei publicae perturbatione abstineant, docet omnes virtutem colere et munia sedulo obire quae cujusque statui et conditioni cohaerent. Est itaque Ecclesia morum magisterium optimum cujus salutaris disciplina cives praestat probos, honestos, pios in patriam, fideles principibus iisque addictissimos, tales demum qui publici civitatum ordinis stabile firmamentum constituant, iisque vires praebeant invictas ad ardua quaeque et praeclara aggredienda facinora. Eapropter rei publicae salubriter utiliterque consulitur quum Ecclesiae sinitur ea uti agendi libertate quam jure vindicat, eique amice via sternitur ut late explicare beneficas vires suas et omnem quo praedita est instructum in commune bonum valeat adhibere.

Quae quidem sententia licet ad gentes omnes pertineat, aptissime tamen cadit in Lu-

Digitized by Google

sitanum populum, penes quem catholica religionis pars tanta fuit jampridem in fingendis hominum moribus et ingenio, in fovendis scientiarum, litterarum et artium studiis, in inflammandis animis ad egregia quaeque domi militiaeque gerenda, ita et videatur quasi parens et altrix divinitus data ad pariendum fovendumque quidquid in ea gente enituit humanitatis, dignitatis et gloriae.

Fusius hac de re vobiscum egimus in memoratis litteris encyclicis quas dudum ad vos dedimus: hoc unum modo praestat recolere, religionis vim et virtutem nullum pati interitum; quia ea quae tradit principia doctrinae, Deo auctore, nullis temporum locorumve finibus coërcentur, quippe ad salutem et solatium pertinent populorum omnium. Quare ea beneficia maxima, et valida praesidia quae alias attulit praenobili genti vestrae potis est adhuc praestare ad ejus salutem, prosperitatem et decus. Hoc praesertim tam iniquo tempore, quo tanta est animorum infirmitas vel perturbatio ut oppugnentur audacter, nedum in incertum revocentur, summa principia quibus humanae societatis ordo et tranquillitas continentur, nemo est quin intelligat quam necesse sit religionis uti praesidio et sanctis quae ab ea traduntur praeceptis ac documentis.

Convenit enimvero inter cordatos omnes honestosque viros nullum certius esse aptiusque remedium adversus mala, quibus nostra premitur aetas et pericula quae impendent, quam doctrinam catholicam, si integra excipiatur et incorrupta, eumque teneant homines vitae cursum qui ad normam ejus exigatur.

Quamobrem non ambigimus, Dilecti Filii Nostri, Venerabiles Fratres, quin eo quo praestatis pastorali zelo, animi vi et constantia manum admovere properetis operi quod Vobis commendavimus. Ita Vobis agentibus erit summae laudi justaeque gratulationi quod optime mereri potueritis de religione, cui studetis summopere, ac de patria et gente vestra, cui vehementer optatis non minus quam cupimus Ipsi, ut constet immota tranquillitas et cuncta ex sententia procedant.

Deum interea adprecantes ut Vos suis muneribus cumulet et vestra propitius incepta secundet, Apostolicam benedictionem, paternae caritatis testem Vobis, Clero et fidelibus vigilantiae vestrae concreditis, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Junii anno MDCCCLXXXXI, Pontificatus Nostri decimo quarto.

LEO PP. XIII.

—

E S. CONG. EPISC. ET REGULARIUM

N. $\frac{13297}{13}$

DECRETUM

Quo deputatur novus in Hispania Vice-Commissarius Apostolicus.

Attentis difficillimis conditionibus in quibus Regulares Ordines post eorum civilem suppressionem in Hispania versabantur, Sancta Sedes in eam sententiam devenit ut eorumdem regimini per Apostolicos Commissarios Religiosos ipsius nationis provideret. Hinc factum est ut anno 1884 Decreto S. Congregationis Episcoporum et Regularium Patrem Franciscum Saenz de Orturi ad Vice-Commissarii munus Fratrum Minorum de Observantia et Reformatorum S. Petri de Alcantara et Tertii Ordinis S. Francisci ad nutum et beneplacitum S. Sedis nominaverit atque deputaverit cum omnibus facultatibus, quibus antea Vicarii generales fruebantur.

Cum praelaudatus Religiosus vir ad Sedem Episcopalem Pacensem electus fuerit atque inde vacaverit munus Vice-Commissarii Apostolici, SSmus Dominus Noster Leo Papa XIII in Audientia habita ab infrascripto Domino Secretario S. Congregationis Episcoporum et Regularium die 29 Maji 1891, ad idem munus pariter ad nutum et beneplacitum S. Sedis dignatus est deputare atque constituere Patrem Seraphinum Linares, Ex-Provincialem in Insulis Philippinis et Definitorem Generalem, cum facultatibus hujusmodi Vice-Commissariis Apostolicis in Hispania competentibus. Constitutionibus Apostolicis ac proprii Ordinis aliisque contrariis etiam speciali ac individua mentione dignis non obstantibus quibuscumque.

Digitized by Google

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Episcoporum et Regularium, die 1ª Junii 1891.

L. ✠ S.

J. Cardinalis VERGA, *Praefectus.*
Fr. ALOYSIUS Epus Callinicen., *Secretarius.*

—

RESPONSUM

S. C. INDULGENTIARUM

Quoad Tertiarios saeculares ad Tertium Ordinem sejunctim admissos, quin ad aliquam Congregationem pertineant.

BEATISSIME PATER,

A saeculis imo a tempore S. Francisci usus invaluit ut Episcopi, Sacerdotes, Nobiles et plebeji a Sacerdotibus Franciscanis vel aliis facultatem habentibus privatim et sejunctim admittantur ad habitum et professionem Tertii Ordinis Saecularis S. Francisci, quin ad aliquam Congregationem pertineant. Auctores hac de re tractantes, censent quidem praeferendum esse ut Tertiarii, qui possunt, alicui Congregationi adscribantur eique statutis diebus interveniant propter commoda spiritualia quae inde consequuntur, simul tamen admittunt vestitiones et professiones privatim factas esse validas et hanc sententiam Superiores majores Ordinis S. Francisci etiamnum tuentur. Post constitutionem *Misericors* DEI *Filius* nonnulli Sacerdotes Archidioecesis Mechliniensis hac de re dubitare coeperunt et subest periculum ut ex hac incertitudine zelus amplectendi Tertium Ordinem paulatim tepescat, praesertim apud Sacerdotes qui Ordini adscripti Congregationi interesse raro possunt. Quapropter sequens dubium S. Congregationi enodandum proponitur: Utrum valida sit vestitio et professio ejus, qui a Sacerdote habente facultatem sejunctim ad Tertium Ordinem Saecularem S. Francisci admittitur quin alicui Congregationi adscribatur.

Quam gratiam etc.

S. C. Indulgentiis et Reliquiis praeposita respondit: *Affirmative.*

Die 14 Julii 1891.

S. J. Card. D'ANNIBALE, *Praef.*
† A. Archiepiscopus Nicopol., *Secret.*

—

E S. C. PROPAGANDAE FIDEI

DECRETUM

Quo Vicariatus Apostolicus Hu-pé meridionalis in Sinis Recollectae Provinciae Belgii confiditur.

Cum Pater Minister Generalis Ordinis Sancti Francisci exposuerit ad majus Religionis bonum ac animarum salutem conferre, si Vicariatus Apostolicus Hu-pé occiduo-meridionalis (1) in Sinis curae Recollectae Provinciae Sancti Josephi in Belgio committeretur, ac proinde Sacrae Congregationi de Propaganda Fide, de consensu etiam Revmi BENJAMINI CHRISTIAENS, Vicarii Apostolici et Episcopi Colophoniensis, hac super re supplices preces exhibuerit, re mature perpensa, diligenterque rationibus consideratis, quibus supplicatio innititur, precibus dicti Ministri Generalis adnuitur, ac exinde praefatus Vicariatus sollicitudini Provinciae Recollectae Sancti Josephi in Belgio confiditur.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 24 Augusti anno 1891.

Signatum: JOANNES Card. SIMEONI, *Praef.*
† IGNATIUS, Archiep. Tamiathen. *Secret.*

II.

ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata.

XXV.

Ref. Prov. Insubriae.

Die 12 Augusti 1891 in Conventu S. Francisci prope Amenum rite celebratum est Capitulum, Adm. R. P. IRENAEO A TORCENIO, Definitore Gli. Visitatore et Praeside. In quo quidem electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Bonaventura a Silvano Orbae.

(1) Ex telegrammate habito die 7 mensis Septembris decurrentis residentia tam Missionariorum quam Sororum Franciscalium Missionariarum Mariae hujus Vicariatus in I-tchang-fu, a rebellibus Sinensibus igni tradita fuit; omnes tamen fuga salvari potuerunt.

Digitized by Google

CUSTOS

A. V. P. Desiderius a Castronovo.

DEFINITORES

A. V. P. Lucas a Massino.
A. V. P. Aegidius a Clastidio.
A. V. P. Ludovicus a Trobasco.
A. V. P. Dominicus a Cameri.

XXVI.

Ref. Prov. Bononiae.

Die 13 Augusti 1891 in Conventu S. Pauli in Monte prope Bononiam, Praeside Rmo P. ALOYSIO A PARMA, Min. Gli, rite celebratum est Capitulum, in quo electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Ferdinandus a Broni.

CUSTOS

R. P. Desiderius a Bononia.

DEFINITORES

R. P. Aloysius a Placentia.
R. P. Raphaëlangelus a Faventia.
A. V. P. Petrus Dominicus a Bononia.
A. V. P. Gulielmus a Mutina.

XXVII.

Ref. Prov. S. Vigilii.

In Conventu S. Bernardini C. ad Tridentum die 19 Augusti 1891 rite celebratum est Capitulum, Adm. R. P. THOMA A VALLIBUS DOMINORUM Visitatore et Praeside. Electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Seraphicus a Vallearsia.

CUSTOS

R. P. Constantinus a Cimbria.

DEFINITORES

R. P. Pacificus a Mohena.
A. V. P. Ludovicus a Varineano.
A. V. P. Valerianus a Fundo.
A. V. P. Marcellus a Tassullo.

XXVIII.

Obs. Prov. Bononiae.

Die 20 Augusti vertentis anni in Conventu SS. Annuntiatae de Parma, rite celebratum est Capitulum Provinciale Obs. Prov. Bononiae, Praeside Rmo P. ALOYSIO A PARMA, Ministro Generali Ordinis nostri, et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Seraphinus de Fresonara.

CUSTOS VOCALIS

R. P. Archangelus de Vigarano.

DEFINITORES

A. V. P. Cherubinus de Castellucio.
A. V. P. Hyacinthus de Cantalupo.
A. V. P. Gabriel de Nemore.
A. V. P. Eustachius de Brisighella.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

§ II.

DE NONNULLIS INDULGENTIIS PERSONALIBUS IN PARTICULARI.

Absolutio Generalis.

(Continuatio)

108. Ut ea quae supra diximus, clariora ac firmiora evadant, maxime juvat nonnullas authenticas decisiones hic afferre.

Moniales Clarissae civitatis Massiliensis in Gallia haec exposuerunt S. C. Indulgentiarum:

« Ferraris (Bibliot. Canon. v. *Indulg.)* ait: Ex concessione Leonis X (Clarissae) possunt consequi plenariam absolutionem et indulgentiam, ac insuper papalem Benedictionem quater in anno, diebus quibus maluerint, et traditur formula (nos eam transcribere omittimus. Jacet ibi art. V n. 66).

« Item ex concessione ejusdem Leonis X possunt consequi plenariam Absolutionem et Indulgentiam in omnibus solemnitatibus seu festis DOMINI Sabaoth, et B. M. Virginis, omniumque Sanctorum, et Apostolorum Petri et Pauli, ac S. P. Francisci, et S. Clarae, et per totam majorem hebdomadam, ac insuper in festo S. Catharinae Virginis et Martyris, et traditur formula (hanc etiam formulam, modo abrogatam et suppressam, nos omittimus. Jacet

apud Ferraris loc. cit. n. 67). Hucusque praedictus Auctor, de quibus enixe quaeritur:

1.° An gratiae praedictae sint adhuc annexae his formulis, non obstante Bulla Pauli V de Indulgentiis Regularium?

Resp. *Affirmative, excepta Indulgentia plenaria pro vivis.*

2.° An retineri vel introduci possit usus illas impertiendi?

Resp. *Affirmative juxta modum ut in primo.*

3.° An per festa DOMINI Sabaoth intelligenda sint: Nativitas, Circumcisio, Epiphania, Pascha, Ascensio, Pentecostes, et etiam festum Trinitatis, et SS. Corporis CHRISTI?

Resp. *Affirmative juxta consuetudinem.*

4.° An per festa B. MARIAE Virginis intelligenda sint: Purificatio, Annuntiatio, Visitatio, Assumptio, Nativitas, Praesentatio, et Conceptio?

Resp. *Affirmative juxtà consuetudinem.*

5.° Quia de priori formula dicitur quod debeat recipi de consensu Confessarii, an sufficiat ut Abbatissa illam ab eo expostulet quibusdam diebus ante, nomine Sororum?

Resp. *Affirmative.*

6.° An Confessarius, et Capellanus qui non esset Confessarius, possint illas impertire ex delegatione Ordinarii, cui Clarissae subjiciuntur?

Resp. *Affirmative.* — (Decr. 12 Martii 1855)

109. Ex datis responsionibus certum est igitur:

a) Privilegium concernens Absolutiones generales et Benedictionem papalem adhuc subsistere, non obstante Bulla Pauli V, *Romanus Pontifex.*

b) Indulgentias hujusmodi Absolutionibus et Benedictioni annexas, animabus tantum Purgatorii (loquendo de Regularibus) esse applicabiles.

c) Benedictionem apostolicam, quam quater in anno ex privilegio accipere possunt Religiosi et Religiosae Ordinis S. P. N. Francisci, esse ad eorum libitum *quoad dies* pro ea impertienda et recipienda.

d) Distincte scimus, quibus festivitatibus Absolutiones generales impertiri possunt.

e) Certi sumus, retineri vel introduci posse usum illas impertiendi.

f) Exhibetur norma kalendaristis nostri Ordinis pro adnotandis in kalendario diebus, quibus dare liceat praefatas absolutiones generales.

110. Item ex concessione Sixti Pp. IV Fratres et Moniales Ordinis S. P. N. Francisci, *semel in vita et semel in articulo mortis* accipere possunt Absolutionem generalem, et plenariam suorum peccatorum remissionem consequi; et hoc etiamsi ante factam professionem decedere contigerit (Ferraris loc. cit. n. 65. Cfr. etiam Rescript. auth. n. 49).

111. Meminerint Fratres nostri sequentis concessionis: Leo Pp. X concessit Monialibus S. Clarae omnes gratias et indulgentias, quibus gaudent Fratres Minores, et vicissim Fratribus illas, quae a Romanis Pontificibus concessae sunt Monialibus (Ita Rescr. auth. loc. cit. n. 46). — Idem dicendum de Sororibus Tertii Ordinis cum votis substantialibus idest solemnibus (Cf. Ferraris n. 65, 66 etc.).

112. Vi Constitutionis MISERICORS DEI FILIUS, *Tertiariis Saecularibus* Ordinis S. Francisci « *qui admissorum confessione ritu christiano expiati, sacram Eucharistiam sumpserint, et ad mentem ipsius Pontificis* DEO *aliquandiu supplicaverint, jus est accipiendi Absolutionem generalem, hoc est Benedictionem cum Indulgentia plenaria, per hos dies qui infra scripti sunt:*

1.° Natali D. N. JESU CHRISTI: 2.° die solemni Paschatis Resurrectionis: 3.° die solemni Pentecostes: 4.° in festo SS. Cordis JESU: 5.° item Immaculatae Conceptionis B. M. Virginis: 6.° S. Josephi sponsi ejus, die 19 Martii: 7.° Impressionis SS. Stigmatum Francisci Patris, die 17 Septembris: 8.° S. Ludovici Regis Galliarum, Patroni caelestis salutaris Sodalium ex Tertio Ordine, die 25 Augusti: 9°. S. Elisabeth Hungariae, die 19 Novembris.

113. Praefatae Absolutioni generali pro *Tertiariis* adnexa est Indulgentia plenaria applicabilis tam pro vivis, quam pro defunctis (Decr. 22 Martii 1879, ad 9. et 10. apud Decr. auth. n. 444).

114. Benedictiones cum Indulgentia plenaria (Absolutiones generales nuncupatae) *publice impertiendae,* dari debent ab ecclesiastico viro, qui Tertiariis in id coadunatis praeest (Caeremoniale Tertii Ord. S. Francisci a S. Rit C. approb. die 18 Jun. 1883, art. 8. et 9).

Digitized by Google

Benedictiones vero cum Indulgentia plenaria *privatim et immediate post sacramentalem Absolutionem* dari possunt ab uniuscujusque Tertiarii Confessario (Decr. 10 Jun. 1886 apud Acta Ord. Ann. V fasc. xii).

115. Quaesitum est: An poenitens in sacramentali Confessione suscipiat illico Indulgentiam, pronuntiato verbo « *impertior* », an vero haec suspensa maneat, donec ipse ad sacram Synaxim accedat?

S. C. Resp. *Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam, si Communio est postremum opus ex injunctis, quod expletur* (Decr. eod.).

116. Quoniam dies, quibus *Absolutio* seu *Benedictio cum Indulgentia plenaria* (pro Tertiariis saecularibus) fuit adnexa, non omnes festi de praecepto sunt, quibus proinde Tertiarii saeculares haud facile in Ecclesias convenire possunt, ceteraque praestare, quae ad *Absolutionem* seu *Benedictionem* rite accipiendam fuerunt constituta, SS. D. N. Leo Pp. XIII clementer indulsit, ut praefati Tertiarii, si forte legitima causa impediantur, quominus Ecclesias adeant, *Absolutionem* seu *Benedictionem* diebus adsignatis, qui profesti sunt, accepturi, eamdem *Absolutionem* seu *Benedictionem* accipere valeant aliquo die festo de praecepto, qui infra octavam eorumdem profestorum dierum occurret, dummodo cetera exequantur, quae pro rite accipienda *Absolutione* seu *Benedictione* praescripta sunt. Praesenti *in perpetuum* valituro etc. (Decr. 16 Jan. 1886. Vid. Acta Ord. Ann. V fasc. 11).

Benedictio Apostolica super populum.

117. Clemens XIII per suam Constitutionem « *Inexhaustum Indulgentiarum thesaurum* » sub die 3 Sept. 1762, omnibus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis concessit facultatem solemniter impertiendi, *duabus anni solemnitatibus, nimirum Paschate Resurrectionis* Domini, *alioque die festo solemni,* eorum respective arbitrio designando, *Benedictionem Apostolicam* populo in Ecclesia congregato. Idem concessit, *sed semel in anno tantum,* Praelatis inferioribus, mitrae et Pontificalium usum, territoriumque separatum cum vera qualitate *Nullius Dioecesis* habentibus. Quam tamen facultatem Episcopi et Praelati debent postulare (Vid. Constit. apud Decr. auth. Append. n. VII, vel apud Ferraris, verb. *Benedictio* n. 63).

Quinam ritus sit adhibendus et quaenam formula a dictis Episcopis et Praelatis pro impertienda Benedictione, una cum plenaria Indulgentia *post Missarum solemnia* (quod est tempus praefinitum), in memorata Bulla vel in Caeremoniali Episc. videri potest.

118. In ritu et formula Benedictionis papalis praescribitur inter cetera, ut legantur Litterae Apostolicae ad hoc concessae, ante benedictionem impertiendam, atque etiam post benedictionem impertitam publicetur latino et vernaculo idiomate concessio plenariae Indulgentiae. Mos autem in Ecclesia Lemovici a multis annis est, ut lectio Litterarum Apostolicarum supprimatur, ne diutius populus in Ecclesia retineatur; loco vero Litterarum Apostolicarum legitur latino et vernaculo idiomate formula: *Attentis facultatibus* etc., ut de delegatione constet. Episcopus Lemovicensis modo quaerit:

An hic ritus et forma sufficiat ad lucrandam Indulgentiam plenariam? S. C. Resp. *Ritum et formam, de quibus in precibus, attenta rationabili causa supra exposita, revera sufficere ad lucrifaciendam Indulgentiam Apostolicae Benedictionis,* dummodo per formulam: *Attentis facultatibus* etc. fidelibus constet, ex *Pontificia* delegatione tantum impertitam fuisse (Decr. 30 Junii 1840).

119. Benedictio Papalis impertiri nequit bis in die (S. R. C. Decr. 1 Sept. 1790, apud Aloysium Adone).

120. Indulgentia plenaria occasione Benedictionis solemnis ab Episcopis impertiri solitae in aliquibus diebus solemnioribus (nomine Summi Pontificis) *suspenditur in Jubilaeo universali* (Decr. 22 Dec. 1824).

121. Sacrae Congregationi Indulgentiarum propositum fuit dubium, quod hic ad litteram transcribimus:

Titius suum habet domicilium prope plateam, ubi quibusdam solemnioribus anni diebus coadunatur populus pro Papali Benedictione accipienda, quam Episcopus dioecesanus solet impertiri. Idem Titius per fenestras domus suae, quae plateam respiciunt, accipit praefatam Benedictionem simul cum tota familia et nonnullis extraneis, qui hac de causa ad praedictam

Digitized by Google

domum accedunt. At vero, cum Moniales ejusdem loci in monasterio non longe distanti ab ipsa platea degentes, Apostolicam dispensationem impetrarunt pro dictae Papalis Benedictionis consequutione, dubitatur a Titio:

Utrum ipse quoque dispensatione indigeat, an potius in plateam descendere sit obligatus?

S. C. respondit: Titius ejusque familia, necnon et omnes, qui apud ipsum actu inveniuntur, habita ratione localitatis ipsius, vere praesentes considerandi, et Indulgentiam, quae in Episcopali benedictione populo impertitur, reapse consequuntur; minime vero Moniales, quae etiamsi non longe distent, tamen *ut absentes ex earum localitate merito sunt habendae* (Decr. 7. Jan. 1839).

122. Fratres et Moniales Ordinis Minorum S. P. N. Francisci consequi possunt ex concessione Leonis Pp. X, ut jam diximus n. 106 et 108, *Benedictionem Papalem quater in anno,* diebus quibus maluerint.

123. *Tertiariis* autem *Saecularibus,* juxta Constitutionem *Misericors* Dei *Filius* SSmi D. N. Leonis Pp. XIII sub die 30 Maji 1883, *bis tantum in anno* impertiri potest, et quidem *non singulis Tertiariis separatim, sed Congregationi adunatae,* neque a quolibet Sacerdote, sed ab eo qui Congregationi praeest, cum ipsi intelligatur commissa facultas impertiendi Benedictionem nomine Summi Pontificis (Caeremoniale Tertii Ordinis).

124. Item Benedictio Apostolica nunquam impertiri potest eodem die et in eodem loco, ubi Episcopus eam impertit (S. R. C. 7 Maji 1882).

125. Certum est, nonnullis Ordinibus Regularibus ex speciali privilegio concessam fuisse facultatem, pro certis anni solemnitatibus, effundendi super populum, Romani Pontificis nomine, Apostolicam Benedictionem. Constat ex Bulla « *Inexhaustum Indulgentiarum thesaurum* » ubi Summus Pontifex Clemens XIII, dum revocat omnia *particularia* indulta usque tunc elargita Sacerdotibus sive saecularibus sive regularibus, impertiendi populo Pontificiam Benedictionem, vult tamen *salvas et illaesas praeservare hujusmodi facultates aliquibus regularibus Ordinibus jam concessas.*

126. Regulares facultate ipsis a S. Sede concessa dandi Pontificiam Benedictionem, uti dumtaxat possunt *in Ecclesiis suorum Conventuum,* non autem in Ecclesiis Monialium tam Ordini quam Ordinario loci subjectarum, neque in Ecclesiis, in quibus Confraternitates Ordinum suorum sunt erectae (Decr. 4 Febr. 1754).

127. Ad formam supradictae Constitutionis Clementis XIII non manet facultas nomine Summi Pontificis benedicendi populo *Concionatoribus die postrema Quadragesimae,* necnon aliis Sacerdotibus Ordinum Regularium pro exercitiis spiritualibus sive Missionibus (Decr. 6 Nov. 1764).

128. Attamen Sacerdotibus tum saecularibus tum regularibus *supplicantibus,* conceditur aliquando facultas impertiendi populo Papalem Benedictionem in fine quadragesimalis praedicationis, vel spiritualium exercitiorum sive Missionum, adjecta conditione ut qui Indulgentiam plenariam lucrari cupiunt, quemdam concionum numerum audire debeant.

129. Quae sint observanda occasione Benedictionis Apostolicae, habentur descripta in Rituali Romano et etiam in Rituali nostro Franciscano. Praecipue admonendus est populus de Indulgentia a S. Sede concessa, de praeceptis operibus pro ea lucrifacienda, quae ordinarie sunt *Confessio, Communio, Ecclesiae visitatio et preces,* de die quo visitanda est designata Ecclesia, et de hora qua dabitur Pontificia Benedictio.

Coadunato in Ecclesia populo, alta voce legantur Apostolicae litterae seu Decreta, quibus Indulgentia conceditur, una cum potestate Benedictionem apostolicam super populum effundendi, ut de delegatione audientibus constet; et concessio ex latino sermone in vulgarem conversa pronuncietur. Brevi sermone excitetur populus ad suorum scelerum detestationem; post quae Sacerdos, *nullis circumstantibus ministris, stola et superpelliceo indutus,* ante altare genuflectitur, et ibi ea peragit quae in Rituali Romano praescribuntur.

130. Ad lectorum notitiam et eruditionem innuere volumus praecipua capita, quae continentur in Litteris Encyclicis Benedicti XIV, *Exemplis Praedecessorum.* Hujusmodi Litterae datae sunt ad Superiores Generales Ordinum, quibus praescribitur ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super populum, servandus a Regularibus eorum Ordinum, quibus facultas

Digitized by Google

hujusmodi, statis diebus, a S. Sede indulta fuit. Formula et normae pro impertienda praefata Benedictione, prout jacent in Rituali Romano, desumptae sunt ex eisdem Litteris Encyclicis. — Sequentia igitur breviter indicamus:

1.° Nonnullis familiis Regularium permissum est, ut Monasterii Praeses, vel alius Sacerdos a P. Provinciali designandus, populo congregato Summi Pontificis nomine Benedictionem statis diebus impertiret.

2.° Nullus unquam ritus ad hanc rem peragendam praescriptus fuit.

3.° Ritus enim, qui Urbani VIII probatus asseritur, ad eam Benedictionem, de qua est sermo, minime pertinet, sed illam complectitur, quae, aliqua urgente legitima causa, populis et agris tribui consuevit, et pro qua certus Delegatus apostolicus semper constituitur etc.

4.° Cum haec ita sint, tamen Summus Pontifex Benedictus XIV deprehendit, quemdam ritum temere et inconsulto excogitatum esse pro supradicta Benedictione Pontificia invocativa:

5.° Nam simplex Sacerdos in medio Altaris collocatus, ministris circumadstantibus, et sacris indumentis ornatis, trinam benedictionem populo impertit, et alia plura gerit, quae enumerare hoc loco supervacaneum Pontifex existimavit.

6.° Postea laudatus Pontifex de *Benedictione super populum* historice tractat.

7.° *Benedictio super populum,* ait ipse, solemnis est, eamque in quacumque orbis terrae parte Romanus Pontifex elargiri potest; Episcopus autem in sua Dioecesi et locis ipsius etiam exemptis; Archiepiscopus in sua Provincia et locis ejus exemptis eamdem exercere valet potestatem... Abbatibus praefata facultas conceditur in Ecclesiis, quae ipsis plene subjiciuntur, modo tamen Apostolicum privilegium ad id necessarium obtinuerint; quo sane uti nequeunt, nisi postquam Sacrum solemne aut Vesperas in Ecclesia peregerint. Nam *populo in via passim occurrenti benedicere ipsis non licet,* nisi id clare in eodem privilegio declaretur.

8.° Simplex ergo Sacerdos nequit benedictionem super populum elargiri.

9.° Modo tamen eidem Sacerdoti permittitur, *postquam divinum Sacrificium absolvit.*

10.° Dictum est: *modo permitti:* si enim sacram antiquitatem inquiramus, neque id presbytero licitum olim fuisse cognoscemus... Etsi quidem in usu semper fuerit, ut, re divina peracta, populus ab Ecclesia benedictione dimitteretur; id tamen non a Sacerdote celebrante, sed vel ab Episcopo, si praesens aderat, vel, si aberat, ab Archipresbytero ejus jussu praestabatur.

11.° Ast, temporum decursu, contraria praevaluit disciplina, quae Sacerdoti celebranti potestatem fuit *benedictionem super populum in fine Missae effundendi.* Haec benedictio, ait Bellotus, ad Missae perfectionem pertinet hodie, sine qua fas non est ab incepto Sacro recedere, nec jure queat populus ante ipsam benedictionem Ecclesiam egredi.

12.° Ergo hodie simplex Sacerdos post ea verba: *Ite Missa est; jure suo* dimittit populum eique benedicit, sive absit, sive intersit Episcopus; ea tamen lege, ut, si intersit et in sua sit Dioecesi, ad eum prius se convertat, eique caput inclinet, veluti facultatem populo benedicendi postulans; quod ab eodem Sacerdote praetermittitur, si Episcopus Missae intersit, sed extra suam Dioecesim versetur.

13.° Cum jam perspectum sit, quo tempore et loco simplex Sacerdos populo *possit jure suo* benedicere, necessario *consequitur,* nullam aliam benedictionem *super populo* ab ipso impertiri licite, nisi *jure delegato.*

14.° Hujus naturae, nempe *juris delegati,* est *benedictio Apostolica* de qua agitur, quae cum unice concedatur per delegationem Apostolicam, « Nostrum est omnino, ait praelaudatus Summus Pontifex, ritum praescribere, quem inferius pro norma in posterum servanda subjiciemus, quo sane uti volumus ac decernimus eos Ordines Regulares, sive Mendicantes, sive non Mendicantes, Monasticos vel Clericorum Regularium, quibus Nos ipsi, vel Praedecessores Nostri, vel futuri Romani Pontifices facultatem tribuendae populis benedictionis permiserint ».

15.° Exinde Pontifex gradum facit ad normas statuendas quae in impertienda *Benedictione Apostolica* observari debent, formulamque praescribit omnino a Regularibus usurpandam in hujusmodi sacra functione peragenda, quae omnia inveniuntur in Rituali Ro-

Digitized by Google

mano, et de quibus supra n. 129 aliquid nos tetigimus.

16.° Tandem mandat Summus Pontifex, ut Sacerdos ad impertiendam Pontificiam Benedictionem delegatus, stans in cornu epistolae, *non trina, hoc est triplici signo Crucis, sed una benedictione, uno videlicet signo Crucis, benedicat, proferens alta voce haec verba :*

Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus. ℟. Amen.

Trina siquidem benedictio Episcopo competit, non Sacerdoti. Etiam Abbates usu Pontificalium praediti, ritu solemni celebrantes, trinam benedictionem impertire possunt; quod iisdem penitus interdicitur, cum rem divinam privatim conficiunt. Haec sunt potiora, quae continentur in memoratis Litteris Encyclicis « *Exemplis Praedecessorum* » editae sub die 19 Martii 1748. Qui eas cupit integre perlegere, adeat Bullarium vel Decreta auth. Appendix n. XVI.

Benedictio cum Indulgentia plenaria in articulo mortis.

131. Ut lectoribus clarius pateat dispositio Ecclesiae circa Apostolicam Benedictionem fidelibus in articulo mortis constitutis impertiendam, praecipua puncta adnotamus, quae Summus Pontifex Benedictus XIV in sua celebri Constitutione *Pia Mater,* edita sub die 9 Aprilis 1747, docuit ac decrevit; eo prorsus modo, quo id fecimus de altera ejusdem Pontificis Constitutione, *Exemplis Praedecessorum.*

En igitur potiora, prout ad rem nostram faciunt.

1.° Facultas impertiendi Benedictionem cum Indulgentia plenaria fidelibus in articulo mortis constitutis, ante Benedictinam Constitutionem *Pia Mater* Episcopis concedi consuevit per privatas Epistolas Secretarii Brevium *ad triennium proximum,* et hac lege, ut quilibet Episcopus uteretur *per se ipsum immediate,* vel quatenus Episcopum suffraganeum haberet, *per Dominum suffraganeum suum;* nec, *nisi necessitate urgente, et quidem nocturno tempore,* alium Sacerdotem in singulis peculiaribus casibus subdelegare posset. Quo vero *ad Moniales,* ordinarii eorum Confessarii opera in eum finem uteretur.

2°. Hanc porro facultatem, prout in hujusmodi Litteris concedebatur, Ecclesiarum Pastores jamdudum judicarunt angustiis nimium limitibus circumscriptam ; non solum ob breve triennii spatium ipsi praefinitum, verum etiam quia, propter relatas leges circa illius usum praescriptas, ab hujusmodi Indulgentiae plenariae beneficio excludi videbant plerosque fideles sibi subjectos, praesertim vero eos, quos extra ipsorum residentiae locum, et in remotis dioecesum regionibus infirmari contingeret.

3.° Ut his incommodis mederetur, S. Congregatio Indulgentiarum non semel egit *pro ampliatione facultatum* in memoratis Epistolis contentarum, idque dum Summus Pontifex Benedictus XIV in minoribus esset constitutus. Ob tamen specialia adjuncta, res in priori statu relicta fuit.

4.° Cum autem doctissimus Prosper Lambertini in Collegium S. R. E. Cardinalium fuerit cooptatus, indeque ad regendam Episcopalem Anconitanam Ecclesiam se contulisset, ex qua biennio post ad Metropolitanam Bononiensem fuit translatus ; ipso statim usu et propria experientia, in eas incidit difficultates, quae a se, dum esset pariter in minoribus, propositae fuerant S. Congregationi : animadvertit scilicet, ob interdictam Episcopis praefatae facultatis subdelegationem, omnes plerumque dioecesis habitatores hoc tanto spirituali beneficio in extremo vitae momento orbatos manere.

5.° Ad summum Pontificatus apicem evectus, Benedictus XIV, sua perpetuo valitura Constitutione, *Pia Mater,* novas in hac materia regulas praefinire constituit. *Decrevit scilicet :*

a) Ut facultates impertiendi benedictionem cum Indulgentia plenaria fidelibus in articulo mortis constitutis, ab Episcopis tunc existentibus jam obtentae, sive ad triennium dumtaxat, sive ad aliud definitum tempus, in suo robore manerent, *quoad iidem Antistites Dioecesum regimen obtinebunt.*

b) Ut tam Antistitibus ad aliarum Ecclesiarum regimen translatis, quam novis Episcopis, qui catholicis gregibus in posterum praeficientur, dictam facultatem *postulantibus,* Apostolicae Litterae in forma Brevis gratis per omnia expedirentur, eisque memorata facultas

Digitized by Google

concederetur *non ad triennium, sed ad omne tempus, quo adeptum semel Ecclesiae regimen obtinebunt.*

c) Tam Episcopis tunc propriam Dioecesim habentibus, quam illis qui in posterum catholicis gregibus praeficientur, concessit facultatem subdelegandi tam pro civitate quam pro Dioecesi absque distinctione temporis, nocturni vel diurni, alios pios Sacerdotes sive saeculares, sive regulares, prout necessarium fore judicassent.

d) Easdem facultates indulsit Praelatis inferioribus territorium separatum habentibus, cum vera qualitate *Nullius* et activa in Clerum et populum jurisdictione; dummodo et ipsi has gratias postulent, sacra Apostolorum limina praescriptis temporibus visitent, relationem status Ecclesiarum sibi subjectarum Apostolicae Sedi exhibeant etc.

e) Declaravit, hujusmodi Indulta nequaquam morte concedentis expirare, quum jurisdictio delegata in iis, quae non justitiam, sed gratiam concernunt, etiam post obitum delegantis manere debeat.

f) Decrevit etiam, praefatas subdelegationes per subdelegantis cessum aut decessum, similiter non expirare, sed potestatem Sacerdotibus tributam perseverare usque ad superventum novi Praesulis, cujus arbitrio relinquitur, eosdem in hujusmodi officio confirmare vel ab eo removere.

g) Hinc 1.° Summo Pontifice decedente, Antistites, qui memoratam facultatem jam obtinuerant, opus non habent pro illius confirmatione ad Apostolicae Cathedrae Successorem recurrere.

Hinc 2.° cedente vel decedente Episcopo seu Praelato, a quo eadem facultas in sua dioecesi aut territorio subdelegata fuerat, nova concessione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium aut Apostolicorum regimine; quum subdelegatorum auctoritas semper manere debeat, quamdiu vel Episcopus ipse, aut Praelatus, vel illius successor eamdem ipsis non ademerit.

h) Declaratum tamen voluit praelaudatus Pontifex Maximus, non id propositum sibi fuisse, ut Episcopos sive Praelatos prorsus eximeret ab hoc paternae charitatis officio, per seipsos adeundi miseros aegrotos, plenariae absolutionis in extremo articulo adipiscendae cupidos; imo hortatur, ut quoties Praesules legitime impediti non fuerint, exercere gaudeant per semetipsos tam pium opus, non tantum erga nobiliores et potentes hujus saeculi, sed erga pauperes quoque et abjectae sortis homines.

6.° Postea Summus Pontifex, Sacerdotibus qui fideles in extremo agone laborantes pie adjuvant, vel Ecclesiae Sacramenta ipsis ministrant, mandat ut in mentem illis reducant, quid ad consequendam Indulgentiam agere debeant, atque omni ratione studeant moribundos fideles excitare *ad novos* de admissis *doloris actus eliciendos, concipiendosque ferventissimae in* Deum *charitatis affectus; praesertim vero ad ipsam mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipiendam.* « Hoc enim praecipue opus in hujusmodi articulo constitutis, imponimus et injungimus, verba sunt Pontificis, quo se ad plenariae Indulgentiae fructum consequendum se praeparent atque disponant ».

7.° Cum autem pro impertienda moribundis praefata Benedictione applicandaque ipsis plenaria Indulgentia, *nulla certa formula* olim praescripta fuerit, et Benedictus XIII anno 1726 pias quasdam preces et orationes ad hunc effectum adhibendas publicari mandaverit, Benedictus XIV *aliam de novo formulam in Constitutione*, de qua est sermo, magis congruentem confecit, *quam ab omnibus in posterum usurpari praecepit.* Quae formula una simul cum respectiva rubrica, cum reperiatur in Rituali tum Romano tum Seraphico, necnon in Diurnalibus nostri Ordinis, supervacaneum ducimus hic eam transcribere. Si quis integram Constitutionem perlegere cupit, adeat Bullarium Romanum, vel Decreta auth. in Append. n. XV.

132. Fideles in articulo mortis constituti possunt *variis titulis* lucrari plures Indulgentias cum partiales tum plenarias, etiam sine Sacerdotis ministerio, videlicet:

1.° Si possideant *res sacras*, v. g. cruces, numismata, coronas, apostolicis Indulgentiis ditatas.

2.° Si gestent aliquod scapulare approbatum, cui fuerit applicata Indulgentia.

3.° Si sint Sodales alicujus Ordinis religiosi vel Confraternitatis, puta, SS. Rosarii.

Digitized by Google

4.° Si frequenter in vita elicuerint actus virtutum theologalium etc.

5.° Si devote receperint benedictionem cum aliqua imagine vel reliquia, quibus privilegio apostolico adnexa fuerit Indulgentia pro articulo mortis.

Si Indulgentiae adnexae sint rebus sacris, e. g. crucifixo, coronae etc. requiritur ut aegrotus has res secum, vel prope lectum habeat, quamvis eas nec videat, nec tangat, et *SS. Nomen* Jesu tot vicibus invocet (si hoc praescribitur) quot sunt Indulgentiae lucrandae (Cf. S. Alph. lib. VI. n. 534).

133. Optima proinde et valde commendanda fidelibus est praxis, qua quisque mortis horam frequenter animo recogitans, non solum adprecetur Deum ut sit propitius in aeternitatis transitu, sed etiam propositum saepe renovet recipiendi, quantum in se est, in illo extremo momento, omnia Religionis subsidia omnesque, quoad licet, Indulgentias.

134. Inter Indulgentias quae, adveniente supremo migrationis die, per ministerium Sacerdotis lucrifieri possunt, maxime eminet *Benedictio Apostolica,* seu absolutio Generalis, de qua plura adhuc dicenda sunt.

135. Ad hanc Indulgentiam *valide* impertiendam duo requiruntur *ex parte Sacerdotis*: *1.° Ut sit ad hoc delegatus: 2.° Ut adhibeat formulam a Benedicto XIV praescriptam,* quae si omittatur, etiam ob libri deficientiam, Indulgentia non confertur, quia formula non est tantum directiva, sed praeceptiva (Decr. 5 Febr. 1841, et 22 Martii 1879). Praefata formula igitur est omnino observanda *sub nullitatis poena.*

136. *Ex parte infirmi* haec de regula generali et juxta tenorem Benedictinae Constitutionis requiruntur:

a) Intentio, saltem interpretativa, lucrandi Indulgentiam, ut patet ex verbis Rubricae. Dicitur enim, eam impertiendam esse illis « *qui vel illam petierint... seu verisimiliter petiissent, vel dederint signa contritionis* ».

b) Ut infirmus sit confessus ac sacra Communione refectus, vel quatenus id facere nequiverit, saltem contritus *Nomen* Jesu ore, si potuerit, sin minus corde devote invocaverit (Ita in Brevibus ad Episcopos expeditos).

c) Actus contritionis et charitatis (Constit. *Pia Mater).*

d) Actus, quo aegrotus mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipiat, ut constat ex memorata Constitutione. Notant Auctores, *rem prudentiae esse,* adhortationem in Rituali Romano praescriptam ita observari et moderari, ut aegroti perturbatio vel adstantium indignatio evitetur. Hujusmodi adhortatio liberius et commodius fieri potest praecipue in Confessione.

137. Rubrica Ritualis Romani dicit « Benedictio in articulo mortis *cum soleat impertiri post Sacramenta Poenitentiae, Eucharistiae, et Extremae Unctionis* ». His verbis indicatur tum tempus magis congruum, tum praxis quae ordinarie observatur in dicta Benedictione moribundis impertienda, nisi tamen necessitas urgeat, aliudque expostulet.

138. *Invocatio saltem mentalis* SS. Nominis Jesu, de qua fit mentio in Brevibus ad Episcopos de hac Benedictione missis, praescribitur, quamdiu aegrotus suae mentis est compos, *ut conditio sine qua non,* ad Indulgentiam vi istius Benedictionis lucrandam (Decr. 23 Septembris 1775).

139. Indulgentia plenaria in articulo mortis *cunctis petentibus* est concedenda (Decr. 23 Apr. 1675).

140. Eamdem Indulgentiam lucrantur etiam *simpliciter contriti* (ideo neque confessi, neque SS. Communione refecti), nisi Pontifex in sua concessione Confessionem, vel aliud simile requirat (Decr. eod.).

141. Ad formam Bullae Benedicti XIV, Benedictio in articulo mortis cum applicatione Indulgentiae plenariae potest, si sit periculum in mora, concedi tum valide, tum licite, iis qui etiam culpabiliter non fuerunt ab incepto morbo Sacramentis refecti vel Poenitentiae, vel Eucharistiae, vel Extremae Unctionis, vel nullo horum, subitoque vergunt ad interitum (Decr. 23. Sept. 1775).

142. Indulgentia plenaria in articulo mortis, accipitur *in vero tantum mortis articulo, non in praesumpto* (Decr. 23 Apr. 1675). Praesumptus articulus *sive periculum mortis* esset in eo, qui periculosae navigationi se committeret, vel aliquod opus sive actionem esset peracturus, cui periculum inest amittendi vitam.

143. Benedictio in articulo mortis cum applicatione Indulgentiae *semel tantum in eodem*

Digitized by Google

statu morbi, etsi diuturni, impertiri potest. Potest autem pluries impertiri, si infirmi convaluerint, ac deinde quacumque de causa in novum mortis periculum redeant (Decr. 23 Sept. 1775, et 24 Sept. 1838).

144. Non potest infirmus, in eodem mortis articulo, pluries lucrari Indulgentiam plenariam in articulo mortis *a pluribus Sacerdotibus* facultatem habentibus impertiendam (Decr. 5 Febr. 1841 in una Valentinen.).

145. Hac resolutione praejacta, duo sequentia dubia proposita sunt enodanda Sacrae Congregationi Indulgentiarum:

1.° Utrum vi praecedentis resolutionis *prohibitum sit,* infirmo, in eodem mortis periculo permanenti, impertiri pluries ab eodem vel a pluribus Sacerdotibus hanc facultatem habentibus, Indulgentiam plenariam in articulo mortis, quae vulgo *Benedictio Papalis* dicitur?

2.° Utrum vi ejusdem resolutionis *item prohibitum sit,* impertiri pluries infirmo in iisdem circumstantiis ac supra constituto, Indulgentiam plenariam in articulo mortis a pluribus Sacerdotibus hanc facultatem *ex diverso capite* habentibus, puta, ratione aggregationis Confraternitati SS. Rosarii, sacri Scapularis de Monte Carmelo, SS. Trinitatis etc.

S. C. resp. *Affirmative ad utrumque,* firma remanente resolutione in una Valentinen. sub die 5 Febr. 1841 (Decr. 12 Martii 1855).

146. Item, non licet Benedictionem Papalem iterare, eo quod aegrotus eam acceperit in statu peccati mortalis, vel relapsus fuerit in peccatum, vel Extremam Unctionem aut absolutionem denuo receperit (Decr. 20 Jun. 1836).

Nec pariter Benedictio apostolica reiterari potest, quoties aegrotus, in peccata saltem venialia relapsus, ab eis absolvitur (Decr. 12 Febr. 1842).

147. Notentur resolutiones dubiorum, quae sequuntur:

1.° Utrum Benedictio Apostolica cum Indulgentia plenaria in articulo mortis dari possit post collata extrema Sacramenta, quum periculum quidem mortis adest, *non tamen imminens?*

S. C. Resp. *Affirmative.* — Quam responsionem *ex rei natura* pro omnibus aegrotis Christifidelibus, in mortis periculo constitutis, valere dixerunt Emi Patres (Decr. 19 Dec. 1885). Hujusmodi enim dubium propositum fuit a Missionariis.

2.° An Benedictio cum Indulgentia plenaria, juxta Const. Benedicti XIV, *Pia Mater,* impertienda sit *pueris,* qui defectu aetatis primam Communionem necdum instituerunt?

Resp. *Affirmative* (S. R. C. 16 Dec. 1826 apud Collectanea S. Sedis).

3.° Utrum Indulgentia plenaria in articulo mortis concedi possit *damnatis ad mortem,* dum ad illam subeundam ducuntur, vel eadem die qua eam subituri sunt?

Resp. *Affirmative, cum fieri poterit* (S. C. de Prop. Fid. 10 Aug. 1841 apud Collectanea S. Sedis).

148. Juxta Constit. Benedictinam, *Pia Mater,* Episcopus *subdelegare potest ad Benedictionem Papalem* cum Indulgentiae plenariae applicatione in articulo mortis, suis dioecesanis impertiendam, unum vel plures Sacerdotes saeculares aut regulares, *quotquot pro numero animarum necessarios esse prudenter judicaverit.* Nunc consultius est, si subdelegatio fiat singulis *speciatim et in scriptis* (Decr. 23 Nov. 1878).

149. Potest Episcopus subdelegare omnes Parochos speciatim ruri degentes, non *autem omnes suae Dioecesis Confessarios* (Decr. 23 Sept. 1775).

150. Quoad *Moniales,* facultas ipsis impertiendi Benedictionem in articulo mortis spectat ad solum ipsorum Confessarium ordinarium (Decr. 23 Sept. 1775).

151. In impertienda Benedictione cum Indulgentia plenaria in articulo mortis debet recitari, juxta praxim et rubricas, *Confiteor,* licet recitatum jam sit in praecedenti Sacramento Poenitentiae, nisi necessitas urgeat (Decr. 5 Febr. 1841).

152. Item, necesse est tribus vicibus recitare *Confiteor* etc. quando administratur Viaticum, Extrema Unctio, ac Indulgentia in mortis articulo impertitur, et hoc juxta praxim et rubricas (Decr. eod.).

(Continuabitur)

Digitized by Google

III.

MISSIONES

—

STATUS

Custodiae et Missionum Terrae Sanctae a die 1 Januarii usque ad finem Decembris anni 1890.

Conventus		9
Hospitia		36
Ecclesiae		41
Sanctuaria		45
Sacella		35
Sacerdotes	Missionarii	58
	Non Missionarii	109
Clerici		31
Laici		145
Novitii	Clerici	7
	Laici	5
Tertiarii		52
Postulantes		17
	Universim	424
Famuli		116
Interpretes		24
Operarii		124
Parochiae		31
Succursales		9
Domus pro egenis		437
Familiae indigentes		923
Individui ipsarum familiarum		4297
Orphani		260
Eleemosynae	in materia	87224
	in pecunia	31295.85
Catholici	Ritus Latini	79243
	Aliorum Rituum	1893
Baptismi	Puerorum	1688
	Adultorum	16
Abjurationes		41
Reconciliationes		24
Matrimonia		407
Defuncti		1329
Scholae	Puerorum	37
	Puellarum	14
Magistri	Religiosi	48
	Saeculares	67
Magistrae	Religiosae	21
	Saeculares	10
Alumni	pueri	2576
	puellae	959
	Tot.	3535
Peregrini		8376
Dies eorum mansionis		24689
Expensae pro seipsis		98756

Summarium secundum nationes.

Sacerdotes Missionarii:	
Ex Italia	26
Ex Gallia	4
Ex Hispania	4
Ex aliis nationibus	12
Ex Custodia T. S.	12
	58
Sacerdotes non Missionarii:	
Ex Italia	34
Ex Gallia	13
Ex Hispania	27
Ex aliis nationibus	11
Ex Custodia T. S.	24
	109
Clerici professi:	
Ex Italia	8
Ex Gallia	3
Ex Custodia T. S.	20
	31
Novitii Clerici:	
Ex Custodia T. S.	7
Laici Professi:	
Ex Italia	55
Ex Gallia	12
Ex Hispania	23
Ex aliis nationibus	20
Ex Custodia T. S.	35
	145
Novitii Laici:	
Ex Custodia T. S.	5
Tertiarii	52
Aspirantes	17

—

CAPITULA COLLEGIORUM APOSTOLICORUM IN AMERICA.

VI.

Collegii de Cuzco in Peruana Rep:

Die 4 Junii currentis anni, praeside R. P. Josepho Vidal, Commissario Generali

Digitized by Google

celebratum est Guardianale Capitulum dicti Collegii, in quo quidem electi prodierunt:

GUARDIANUS

R. P. Leonardus Diaz.

DISCRETI

A. V. P. Antonius Laurel.
A. V. P. Ignatius Leturia.
A. V. P. Bernardinus Jsasi.
A. V. P. Pacificus Ibieta.

VII.

Collegii Arequipae in Peruana Rep.

In Capitulo hujus Collegii, praeside praelaudato Commissario Generali Adm. R. P. JOSEPHO VIDAL die 30 Junii, electi sunt:

GUARDIANUS

R. P. Marianus Alguin.

DISCRETI

A. V. P. Elias Pasarell.
A. V. P. Joannes Marti.
A. V. P. Antonius Larrea.
A. V. P. Aloysius Bouroncle.

V.
BIBLIOGRAPHIA

P. AUGUSTINUS A SIGNA, Min. Ref. — La Beata Giovanna di Signa, vergine romita, Terziaria francescana, con l'aggiunta di un triduo in onore della medesima. — Firenze, Tipografia editrice di A. Ciardi 1891. In 16 pic. di pag. VIII-141. Prezzo L. 0,50.

P. JACOBUS LARDANI, Min. Obs. — Due viaggi del Padre Giacomo Lardani in Bolivia insieme con altri Missionari. — Firenze, Tipografia di E. Ariani, Via Ghibellina 53-55. 1891. In 16 di pag. 99.

P. ILLIDIO J. V. DA COSTA. — Breves soliloquios da Alma com S. José, divididos em 31 visitas, triduo e novena: dedicados a Nossa Senhora do Loreto, pelo P. J. C. de Llevaneras, Capuchinho. Versào do castelhano pelo P. Illidio J. V. da Costa, Capellào honorario da S. Basilica do Loreto. — Recanati: Typographia R. Simboli. 1890. In 24. Pag. 73.

J. L. S. — Veracidade das Trasladaçoès da S. Casa do Loreto, confirmada pela Tradiçào: pelo P. J. C. de Llevaneras da Ordem dos Capuchinhos: Traduzida do latim por J. L. S., Alumno de Theologia do Seminario do Porto. — Recanati: Typographia R. Simboli. 1889. In 24. Pag. 157.

P. PAULUS MARIA, Min. Obs. — Cérémonial Romano-Séraphique à l'usage des Frères Mineurs de l'Observance de la Province de St. Louis Evêque. — Vanves, (près Paris) Imp. Franciscaine Missionnaire, 16, Route de Clamart 1891. In 16. Pag. VI-404. (Pret. 3 Franc. 50).

P. ROBERTUS RAZZÒLI, Min. Obs. — La novella Chiesa di San Leone Magno presso Firenze e l'arte Cristiano-Italica. — Quaracchi presso Firenze. Tipografia del Collegio di S. Bonaventura. 1891.

UFIZI E PRECI che sogliono recitare le Terziarie francescane, povere figlie delle sacre Stimate. — Quaracchi, Tipografia del Collegio di S. Bonaventura 1891. In 16 di pag. XXIV-519.

VI.
NECROLOGIA

Medio telegrammate die 5 vertentis mensis Septembris ad nos pervenit infaustum nuntium mortis Rmi P. ALOYSII MOCCAGATTA, Episcopi tit. Zenopolitani et Vicarii apostolici Chan-si in Imperio Sinensi. Fusiores notitias in posterum dabimus et interim defunctum Praelatum omnium Fratrum suffragiis commendamus.

Nihil obstat

FR. ALOYSIUS, MIN. GEN.

SACERDOS HENRICUS LANZETTA, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

Octobris 1891.

SUMMARIUM: I. Acta Romano-Seraphica: S. S. D. N. Leonis Pp. XIII *Litterae encyclicae.* — E S. Congr. S. R. U. Inquisitionis. *De vi obligatoria decreti* Tametsi *ex sola consuetudine.* — II. Acta Ordinis: *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — *Synopsis Indulgentiarum (Continuatio).* — III. Varia: *Collegium S. Isidori in urbe (Continuatio).* — *Adm. R. P. Danieli a Bassano congratulatio.* — IV. Bibliographia. — V. Necrologia.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES
ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM
ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES

DE MARIAE VIRGINIS ROSARIO

VENERABILIBUS FRATRIBUS
PATRIARCHIS PRIMATIBUS
ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS
ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS
PACEM ET COMMUNIONEM
CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Octobri mense adventante, qui sacer Virgini beatissimae a Rosario dicatusque habetur, gratissima Nobis recordatione succurrit, quantopere hoc vobis, Venerabiles Fratres, superioribus annis commendaverimus, ut fidelium ubique greges, auctoritate sollertiaque vestra excitati, pietatem intenderent et augerent suam erga magnam Dei Matrem, potentem christiani populi adjutricem, ad eam toto ipso mense adirent suppliciter, eamque invocarent sanctissimo Rosarii ritu, quem Ecclesia, in dubiis praesertim rebus difficillimisque temporibus, adhibere et celebrare, optato semper exitu, consuevit. — Eamdem voluntatem Nostram, hoc rursus anno, curae est patefacere, easdemque ad vos mittere atque etiam duplicare hortationes; id quod suadet urgetque Ecclesiae caritas, cujus labores, potius quam levamentum acceperint, et numero in dies et acerbitate ingravescunt. Mala omnibus cognita deploramus: quae custodit Ecclesia et tradit dogmata sacrosancta, oppugnata, confixa; integritas quam tuetur christianae virtutis, derisui habita; in sacrorum antistitum ordinem, maxime autem in romanum Pontificem, multis modis obtrectatio instructa, invidia conflata; in ipsumque Christum Deum, per impudentissimam audaciam et nefarium scelus, impetus factus, quasi conantium redemptionis ejus divinum opus, quod numquam vis ulla tollat et deleat, tollere funditus et delere. — Ista quidem haud nova accidunt militanti Ecclesiae: quae, praemonente apostolos Jesu, ut homines veritatem edoceat atque ad salutem

Digitized by Google

provehat sempiternam, in aciem quotidie dimicationemque venire debet; quaeque reapse per saeculorum tractus animosa ad martyrium depugnat, nulla re laetata et gloriata magis, quam quod suum possit cum Auctoris sui sanguine consecrare, in quo sibi promissae victoriae spes exploratissima continetur. — Neque tamen diffitendum, quam gravi tristitia optimum quemque afficiat haec assidua dimicandi contentio. Magnae nimirum tristitiae causa, tam esse multos, quos pravitates errorum et in Deum protervia longe abducant agantque praecipites; tam multos, qui ad quamlibet religionis formam se aeque habentes, divinam jamjam exuere fidem videantur; neque ita paucos esse homines catholicos, qui religionem nomine tenus retineant, non re debitisque colant officiis. Id praeterea multo gravius angit et vexat animum, reputare, tam luctuosam malorum perniciem inde potissimum ortam, quod in temperatione civitatum vel nullo jam loco Ecclesia censetur, vel saluberrimae virtuti ejus deditâ opera repugnatur; qua in re apparet magna quidem et justa vindicis Dei animadversio, qui recedentes a se nationes miserrima mentium caecitate sinat hebescere.

Quapropter res ipsa clamat, vehementius clamat in dies, necesse omnino catholicos homines precibus ad Deum et obsecrationibus uti alacres perseverantes, *sine intermissione* (1): idque non apud se quisque tantum, sed eo magis publice faciant oportet, sacris in aedibus congregati, enixe flagitantes, ut Ecclesiam providentissimus Deus *ab importunis et malis hominibus* (2) liberet, perturbatasque gentes ad sanitatem et mentem luce et caritate Christi reducat. — Res enimvero supra hominum fidem mirabilis! Viam suam laboris plenam saeculum quidem insistit, fretum opibus, vi, armis, ingenio: securo Ecclesia plenoque gradu aetates decurrit, confisa unice Deo, ad quem diurna et nocturna prece oculos et manus attollit. Ipsa enim, quamquam cetera, quaecumque ex Dei cura tempus affert humana praesidia, prudens non negligit, non in iis tamen sed potius in orando, comprecando, obsecrandoque Deo, praecipuam sui spem reponit. Inde habet quo vitalem spiritum alat et roboret, quia sibi assiduitate precandi contingit feliciter, ut, ab humanarum rerum vicissitudine intacta et in perpetua divini Numinis conjunctione, vitam ipsam Christi Domini hauriat ac tranquille placideque traducat; fere ad Christi ipsius similitudinem, cui cruciatuum diritas, quos in commune est bonum perpessus, nihil admodum de proprio sibi beatissimo lumine et gaudio neque minuit neque ademit.

Quae quidem magna christianae sapientiae documenta tenuere semper religioseque coluerunt quotquot christianum nomen digna sunt virtute professi: quorum ad Deum preces majores crebrioresque esse solebant, siqua Ecclesiae sanctae vel summo ejus rectori calamitas ab nequissimorum hominum fraudibus et violentia incidisset. — Extat hujus rei exemplum insigne in fidelibus exorientis Ecclesiae, dignum plane quod omnibus deinceps futuris ad imitandum proponeretur. Petrus, vicarius Christi Domini, summus Ecclesiae antistes, in vincula, Herodis scelesti jussu, traditus erat certaeque destinatus morti; illinc ut evaderet nihil in quoquam erat opis, nihil auxilii. At illud vero auxilii non deerat quod precatio sancta a Deo conciliat: scilicet Ecclesia, quod divina refert historia, impensissimas pro illo preces fundebat: *Oratio autem fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo* (1): agebatque omnes eo ardentius precandi studium, quo acrior aerumnae tantae sollicitudo mordebat. Ut vero orantibus vota successerint, comperta res est: Petrum mirifice liberatum christianus populus memori semper laetitia concelebrat. — Insignius autem exemplum divinumque edidit Christus, quo Ecclesiam suam, non solum praeceptis, verum etiam de se ipse ad omnem erudiret et formaret sanctitatem. Qui namque in omni vita tam frequentem et effusam precando operam dederat, ipsemet sub horas extremas quum in Gethsemani horto, perfuso immensa amaritie animo, oblangueret ad mortem, tum vero Patrem, non orabat modo, sed *prolixius orabat* (2). Neque sibi profecto id fecit nihil timenti nihil egenti, Deo; sed fecit nobis, fecit Ecclesiae suae; cujus futuras preces et lacrimas jam tum

(1) I. Thes. V, 17.
(2) II. Thes. III, 2.

(1) Act. XII, 5.
(2) Luc. XXII, 43.

Digitized by Google

libens volensque in se recipiens fecundas gratiae efficiebat.

Ubi vero per mysterium Crucis generis nostri salus peracta, atque ejusdem administra salutis, Ecclesia, triumphante CHRISTO, condita in terris riteque constituta est, novus ex eo tempore in populum novum ordo providentis DEI incepit valuitque. — Divina consilia addecet magna cum religione intueri. Filius DEI aeternus, quum, ad hominis redemptionem et decus, hominis naturam vellet suscipere, eaque re mysticum quoddam cum universo humano genere initurus esset connubium, non id ante perfecit quam liberrima consensio accessisset designatae Matris, quae ipsius generis humani personam quodammodo agebat, ad eam illustrem verissimamque Aquinatis sententiam: *Per annuntiationem expectabatur consensus Virginis, loco totius humanae naturae* (1). Ex quo non minus vere proprieque affirmare licet, nihil prorsus de permagno illo omnis gratiae thesauro, quem attulit Dominus, siquidem *gratia et veritas per* JESUM CHRISTUM *facta est* (2), nihil nobis, nisi per MARIAM, DEO sic volente, impertiri: ut, quo modo ad summum Patrem, nisi per Filium, nemo potest accedere, ita fere, nisi per Matrem, accedere nemo possit ad CHRISTUM. — Quantum in hoc DEI consilio et sapientiae et misericordiae elucet! quanta ad imbecillitatem fragilitatemque hominis convenientia! Cujus namque bonitatem credimus laudamusque infinitam, ejusdem infinitam credimus et veremur justitiam; et quem amantissimum Servatorem, sanguinis animaeque prodigum, redamamus, eumdem non exorabilem judicem pertimescimus: quare factorum conscientia trepidis opus omnino deprecatore ac patrono, qui et magna ad DEUM polleat gratia, et benignitate sit animi tanta, nullius ut recuset desperatissimi patrocinium, afflictosque jacentesque in spem erigat clementiae divinae. Ipsa praeclarissime MARIA: potens ea quidem, DEI parens omnipotentis, sed, quod sapit dulcius, facilis, perbenigna, indulgentissima. Talem nobis praestitit DEUS, cui, hoc ipso quod Unigenae sui matrem elegit, maternos plane indidit sensus, aliud nihil spirantes nisi amorem et veniam; talem facto suo JESUS CHRISTUS ostendit, quum MARIAE subesse et obtemperare ut matri filius sponte voluit: talem de cruce praedicavit, quum universitatem humani generis, in Joanne discipulo, curandam ei fovendamque commisit; talem denique se dedit ipsa, quae eam immensi laboris haereditatem, a moriente Filio relictam, magno complexa animo, materna in omnes officia confestim coepit impendere. — Tam carae misericordiae consilium in MARIA divinitus institutum et CHRISTI testamento ratum, inde ab initio sancti apostoli priscique fideles summa cum laetitia senserunt; senserunt item et docuerunt venerabiles Ecclesiae Patres, omnesque in omni aetate christianae gentes unanimae consensere: idque ipsum, vel memoria omni litterisque silentibus, vox quaedam e cujusque christiani hominis pectore erumpens, loquitur disertissima. Non aliunde est sane quam ex divina fide, quod praepotenti quodam impulsu agimur blandissimeque rapimur ad MARIAM; quod nihil est antiquius vel optatius, quam ut nos in ejus tutelam fidemque recipiamus, cui consilia et opera, integritatem et poenitentiam, angores et gaudia, preces et vota, nostra omnia plene credamus; quod omnes jucunda spes et fiducia tenet, fore ut, quae DEO minus grata a nobis exhiberentur indignis, ea, Matri sanctissimae commendata, sint grata quam maxime et accepta. Quarum veritate et suavitate rerum, quantam animus capit consolationem, tanta eos aegritudine dolet qui, divina fide carentes, MARIAM neque salutant neque habent matrem: eorumque amplius dolet miseriam qui, fidei sanctae quum sint participes, bonos tamen nimii in MARIAM profusique cultus audent arguere: qua re pietatem, quae liberorum est, magnopere laedunt.

Per hanc igitur, qua Ecclesia asperrime conflictatur, malorum procellam, omnes filii ejus pii facile vident quam sancto officio adstringantur supplicandi vehementius DEO, et qua praecipue ratione niti debeant, ut eaedem supplicationes maximam efficacitatem sint habiturae. Religiosissimorum patrum et majorum persecuti exempla, ad MARIAM sanctam Dominam nostram perfugiamus; MARIAM Matrem CHRISTI et nostram appellemus concordesque obtestemur: *Monstra te esse matrem, sumat per*

(1) III. q. XXX, a. 1.
(2) Joan, I, 17.

Digitized by Google

te preces qui pro nobis natus, tulit esse tuus (1). — Jamvero, de variis divinae Matris colendae formulis et rationibus, quum eae sint praeoptandae quas et per se ipsas potiores et illi gratiores esse noverimus, Rosarium idcirco nominatim indicare placet impenseque inculcare. Huic precandi ritui nomen *coronae* communi sermone adhaesit, hac etiam causa quod magna JESU et Matris mysteria, gaudia, dolores, triumphos felicibus reddat sertis connexa. Quae fideles mysteria augusta si pia commentatione ex ordine recolant et contemplentur, mirum quantum adjumenti trahere sibi possunt tum ad fidem alendam et ab ignorantia aut errorum peste tutandam, tum etiam ad virtutem animi relevandam et sustinendam. Hoc etenim modo orantis cogitatio et memoria, fidei lumine praelucente, ad ea mysteria jucundissimo studio feruntur, in eisque et defixae et discurrentes, satis admirari non queunt restitutae humanae salutis inenarrabile opus, tam largo pretio rerumque tantarum serie confectum: tum vero animus super his caritatis divinae argumentis amore et gratia exardescit, spem confirmat et auget, cupidus arrectusque ad caelestia praemia, iis a CHRISTO parata qui se ad ipsum imitatione exempli et communione dolorum adjunxerint. Haec inter funditur verbis precatio, ab ipso DOMINO, a Gabriele Archangelo, ab Ecclesia tradita: quae, plena laudum et salutarium votorum, certo varioque ordine iterata continuata, novos usque habet dulcesque fructus pietatis.

Magnam autem hujusmodi precationi caelestis ipsa Regina adjecisse virtutem ideo credenda est, quod suo numine et instinctu ab inclito patre Dominico invecta sit et propagata, per aetatem catholico nomini adversissimam, eamdemque huic nostrae parum dissimilem, quasi bellicum instrumentum ad hostes fidei debellandos praevalidum. — Secta enim Albigensium haereticorum, qua clandestina qua manifesta, in regiones invaserat multas; teterrima Manichaeorum progenies, quorum immanes excitabat errores, simulationesque et caedes et capitale in Ecclesiam odium nimis multum referebat. Hominum praesidiis contra perniciosissimam turbam et insolentem vix jam erat fidendum, quum praesens a DEO venit, Rosarii marialis ope, subsidium. Sic, favente Virgine, gloriosa haeresum omnium victrice, vires impiorum labefactatae et perfractae, salva quam plurimis et incolumis fides. Similia multa apud quasque gentes vel depulsa pericula vel beneficia impetrata, satis pervagata sunt, quae vetus aeque recensque historia luculentissimis testimoniis commemorat. — Id quoque illustre argumentum accedit, quemadmodum, statim ab instituta Rosarii prece, ejus passim apud omnes civium ordines usurpata sit et frequentata consuetudo. Enimvero divinae Matri, quae tot tantisque laudibus una omnium praecellentissima nitet, religio christiani populi titulis quidem insignibus modisque multis habet honorem: hunc tamen Rosarii titulum, hunc modum orandi, in quo tamquam fidei tessera et summa debiti ei cultus inesse videtur, semper adamavit singulariter, eoque privatim et publice, in domo et familia, sodalitatibus constitutis, altaribus dedicatis, circumductis pompis, usa praecipue est, rata, nullo se posse meliore pacto ipsius vel sacra sollemnia ornare vel patrocinium et gratias demereri.

Neque illud silentio praetermittendum, quod singularem quamdam Dominae nostrae providentiam in hac re illustrat. Nempe, quum diuturnitate temporis, studium pietatis in quapiam gente deferbuisse visum est et nonnihil de hac ipsa precandi consuetudine esse remissum, quam mire postea, sive re publica in formidolosum discrimen adducta, sive qua necessitate premente, Rosarii institutum, prae ceteris religionis auxiliis, communibus votis revocatum atque in suum honoris locum restitutum est lateque rursus viguit salutare. Ejus rei exempla nihil opus a praeterita aetate petisse, praeclarum hac nostra in promptu habentibus. Hac namque aetate, quae, uti principio monuimus, acerba adeo Ecclesiae est, Nobis autem, ad gubernacula ejus divino consilio sedentibus, acerbissima, spectare et admirari licet quam erectis incensisque studiis, in omni loco et gente catholici nominis, mariale Rosarium colatur et celebretur: quod facti quum DEO verius, moderanti agentique homines, quam ulli hominum prudentiae et nativitati recte sit tribuendum, animum Nostrum admodum solatur et reficit, magnaque

(1) *Ex sacr. liturg.*

complet fiducia de renovandis Ecclesiae amplificandisque, auspice MARIA, triumphis.

Sunt autem qui haec ipsa a Nobis commemorata probe ii quidem sentiant, sed quia nihil adhuc de speratis rebus, de pace in primis et tranquillitate Ecclesiae, impetratum, immo fortasse tempora deterius misceri vident, eam idcirco diligentiam et affectionem precandi velut defatigati et diffisi intermittant. Homines istiusmodi videant ipsi ante et laborent, ut quas DEO adhibeant preces, aptis virtutibus, ex CHRISTI DOMINI praeceptione, ornentur: quae si tales fuerint, considerent porro, indignum esse et nefas, velle se tempus subveniendi modumque constituere DEO, nobis nihil quidquam debenti, ita ut quum audit orantes et *coronat merita nostra, nihil aliud coronet quam munera sua* (1), et quum minus sententiae nostrae obsecundat, providenter agat cum filiis pater bonus, eorum miserans insipientiam, consulens utilitati. — Quas vero preces, ut propitiemus Ecclesiae DEUM, cum suffragiis conjunctas Caelitum sanctorum, supplices deferimus, eas ipse numquam non benignissime admittit et explet DEUS, tum quae bona Ecclesiae attingunt maxima et immortalia, tum quae attingunt minora et hujus temporis, opportuna tamen ad illa. Quippe istis precibus pondus et gratiam, sane plurimam, precibus addit meritisque suis CHRISTUS DOMINUS, qui *dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret... ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam* (2), idem summus ejusdem Pontifex, sanctus, innocens, *semper vivens ad interpellandum pro nobis,* cujus deprecationem supplicationemque semper evenire divina fide tenemus. — Quod enim spectat ad bona Ecclesiae externa et hujus vitae, palam est, rem ipsi saepius esse cum adversariis malevolentia et potentia acerrimis; ab eis nimium sibi dolendum facultates direptas, libertatem deminutam et oppressam, lacessitam, et despectam auctoritatem, damna postremo et hostilia omne genus multa. Quorum improbitas si quaeritur cur non eo usque injuriae, quo deliberatum habent et connituntur, re tandem plena procedat; Ecclesia contra tot

(1) S. August. Ep. CXCIV al. 105 ad Sixtum, c. v. n. 19.

(2) Ephes. V, 25-27.

inter rerum casus, eadem illa sua amplitudine et gloria, vario quamquam modo, emineat semper atque adeo increscat; utriusque rei praecipuam causam rectum est a virtute arcessere comprecantis DEUM Ecclesiae; nec enim satis assequitur humana ratio quomodo restrictis ita finibus imperiosa nequitia consistat, Ecclesia vero, in angustum compulsa, nihilominus tam magnifice vincat. Idem eo rectius existit in eo bonorum genere, quibus Ecclesia homines ad ultimi boni adeptionem proxime adducit. Ad hoc enim munus quum nata sit, precibus suis posse multum debet ut divinae in illos providentiae misericordiaeque ordo exitum habeat et perfectionem: atque ita homines cum Ecclesia et per Ecclesiam orantes, ea demum impetrant atque obtinent quae DEUS *omnipotens ante saecula disposuit donare* (1). Ad alta providentis DEI consilia mentis humanae acies in praesentia deficit: sed aliquando erit, quum causas consecutionesque rerum DEO ipso apertas pro benignitate sua monstrante, dilucidum patebit, orandi munus quantam in hoc rerum genere vim habuerit utilitatemque impetrandi. Inde effectum patebit, quod sese multi, in tanta depravati saeculi corruptela, integros praestiterint atque inviolatos *ab omni inquinamento carnis et spiritus, perficientes sanctificationem in timore* DEI (2); quod alii, in eo dum essent ut flagitio indulgerent, illico sibi temperaverint, ex ipsoque periculo et tentamine bonos ceperint auctus virtutis; quod prolapsis aliis impulsio quaedam permoverit animos ut erigerent se et in complexum DEI miserentis occurrerent. — Haec igitur omnes apud se perpendentes, fallaciis antiqui hostis etiam atque etiam obsecramus ne cedant, neve ulla omnino causa a studio cessent orandi, verum in eo perseveranter consistant, *sine intermissione* consistant. Prima sit illis cura de summo bono, aeterna omnium salute, deque incolumitate Ecclesiae exposcenda: tum licet cetera bona ad usum commoditatemque vitae petant a DEO, modo voluntatis ejus aequissimae acquiescant, eidem pariter, optata vel concesserit vel abnuerit, agentes gratias, beneficentissimo patri: ea denique religione et pietate cum DEO versentur, qua decet maxima

(1) S. Th. II-II, q. LXXXIII, a. 2, ex *S. Greg. M.*

(2) II. Corinth. VII, 1.

Digitized by Google

et oportet, qua viri sancti consueverunt et ipse egit sanctissimus Redemptor et Magister noster, *cum clamore valido et lacrimis* (1).

Hic officium et paterna caritas postulat, ut in universos Ecclesiae filios non precum modo, sed etiam poenitentiae sanctae a largitore bonorum Deo spiritum imploremus: quod dum toto animo facimus, omnes et singulos ad hanc ipsam virtutem, cum altera conjunctissimam, pari studio adhortamur. Scilicet facit precatio ut animus sustentetur, instruatur ad fortia, ad divina conscendat: facit poenitentia ut nobismetipsis imperemus, corpori maxime, gravissimo, ex veteri noxa, rationis legisque evangelicae inimico. Quae virtutes, perspicuum est, aptissime inter se cohaerent, inter se adjuvant, eodemque una conspirant, ut hominem, caelo natum, a rebus caducis abstrahant evehantque propemodum ad caelestem cum Deo consuetudinem: fit contra, ut cujus animus cupiditatibus aestuet illecebrisque sit emollitus, jejunus ille fastidiat suavitates rerum caelestium, neque alia sit precatio ejus nisi frigida vox et languida, indigna sane quam Deus excipiat. — Sunt ante oculos exempla poenitentiae hominum sanctorum, quorum preces et obsecrationes, ea ipsa causa, magnopere Deo placuisse atque etiam ad prodigia valuisse sacris fastis docemur. Mentem illi et animum libidinesque assidue regebant domabant: doctrinae Christi Ecclesiaeque ejus documentis ac praeceptis summa solebant consensione et demissione adhaerescere; velle nolle nihil, nisi Dei numine explorato, nihil quidquam agendo spectare, nisi ejus gloriae incrementa; cupiditates acriter coërcere et frangere, corpus dure inclementerque habere, jucundis rebus neque iis noxiis virtutis gratia abstinere. Quare merito poterant, quod Paulus Apostolus de se, idem ipsi usurpare: *nostra autem conversatio in caelis est* (2): eamdemque ob caussam tantum inerat in eorum obsecrationibus ad propitiandum exorandumque Deum efficacitatis. — Non omnes omnino posse adeo nec debere apparet; attamen ut consentanea sibi afflictatione vitam moresque suos unusquisque castiget, rationes id exigunt justitiae divinae, cui satis de commissis faciendum restricte est; praestat autem voluntariis, dum vita sit, id fecisse poenis, unde virtutis praemium accedat. — Ad haec, quando in mystico Christi corpore, quae est Ecclesia, omnes tamquam membra coalescimus et vigemus, hoc, Paulo auctore, consequitur, ut, quemadmodum laetanti qua de re membro membra cetera collaetantur, ita pariter dolenti condoleant, hoc est christianis fratribus, vel animo aegris vel corpore, fratres ultro subveniant, et, quantum in ipsis est, curationem adhibeant: *Pro invicem sollicita sint membra. Et si quid patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra; sive gloriatur unum membrum, congaudent omnia membra. Vos autem estis corpus* Christi *et membra de membro* (1). In hoc autem caritatis specimine, ut quis Christi exemplo insistens, qui vitam ad omnium nostrum redimenda peccata immenso amore profudit, luenda sibi aliorum admissa suscipiat, in hoc demum illud continetur magnum vinculum perfectionis, quo fideles inter sese et cum caelestibus civibus arctissimeque cum Deo junguntur. — Ad summam, sanctae poenitentiae actio tam varia atque industria est tamque late pertinet, ut eam quisque, pia modo et alacri voluntate, perfrequenti possit nec laboriosa facultate exercere.

Restat, Venerabiles Fratres, ut, quae vestra et singularis et eximia quum in Sanctissimam Dei Matrem pietas tum in christianum gregem caritas et sollertia, commonitionis hortationisque Nostrae exitum, opera vestra, perquam optimum, Nobis polliceamur; gestitque animus fructus eos, quos pluries splendide declarata catholicorum in Mariam religio tulit, jam nunc laetissimos uberrimosque praecipere. Vobis igitur et vocantibus et excitantibus et praeeuntibus, fideles, hoc praesertim proximo mense, ad aras sollemnes augustae Reginae et benignissimae Matris conveniant concurrant, atque mystica ei serta, acceptissimo Rosarii ritu, filiorum more contexant et praebeant: integris per Nos atque ratis, quae antehac in hac re a Nobismetipsis praescripta edita et dona indulgentiae sacrae concessa (2) — Quam

(1) Hebr. V, 7.
(2) Philip. III, 20.

(1) I Corinth. XII, 25-27.
(2) Cfr. Ep. Encycl. *Supremi Apostolatus*, die 1 sept. an. MDCCCLXXXIII: Ep. Encycl. *Superiore anno*, die XXX Aug. an. MDCCCLXXXIV: Decret. S. R. C. *Inter plurimos*, die XX Aug. an. MDCCCLXXXV: Ep. Encycl. *Quamquam pluries*, die XV Aug. an. MDCCCLXXXIX.

Digitized by Google

praeclarum et quanti erit, in urbibus in pagis in villis, terra marique, quacumque patet catholicus orbis, multa piorum centena millia, sociatis laudibus foederatisque precibus, una mente et voce singulis horis MARIAM consalutare, MARIAM implorare, per MARIAM sperare omnia! Ab ipsa omnes fidentes contendant ut, exorato Filio, aberrantes nationes ad christiana redeant instituta et praecepta, in quibus salutis publicae firmamentum consistit, unde et expetitae pacis et verae beatitatis copia efflorescit. Ab ipsa eo impensius contendant, quod bonis omnibus exoptatissimum esse debet, ut Ecclesia Mater libertate potiatur tranquilleque fruatur sua; quam non alio illa refert nisi ad summas hominum procurandas rationes, a qua singulis et civitates nulla usquam damna, plurima omni tempore et maxima beneficia senserunt.

Jam vobis, Venerabiles Fratres, adprecante sacratissimi Rosarii Regina, largiatur DEUS munera bonorum caelestium, unde ad partes pastoralis officii sancte obeundas auxilia et vires suppetant in dies ampliora: cujus rei esto auspicium et pignus Apostolica Benedictio, quam vobis ipsis et clero et populis cujusque vestrum curae concreditis peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXII Septembris an. MDCCCXCI, Pontificatus Nostri decimoquarto.

LEO PP. XIII.

—

EX S. CONGR. S. R. U. INQUISITIONIS.

De vi obligatoria decreti TAMETSI *ex sola consuetudine.*

Acta S. Sedis, Vol. XXI, 648, quaestionem retulerunt, Limburgen. dubia circa matrimonia clandestina; ex qua deprehendi facile est principium hoc: nempe Tridentini decretum *Tametsi* obligare, si per longam consuetudinem observatum sit; quamvis de ejus publicatione certum non fuerit. Ejusmodi vero jurisprudentiam confirmari per responsum datum a S. C. S. Officii dubio exhibito eidem S. Congregationi; quodque sic expositum fuit:

Beatissime Pater,

Titius catholicus, postquam plurimis abhinc annis cum Bertha item catholica, cujus hodie domicilium ignorat, matrimonium civile in civitate Mulhausen, hujus Dioecesis, contraxerit, coram judice divortium petit, quo ad novas nuptias cum alia concubina convolare possit.

Jamvero civitas Mulhausen, a principio sic dictae Reformationis ad initium usque hujus saeculi, ex integro erat protestantica, decretumque Tridentinum in ea publicari non potuerat.

Initio hujus saeculi, advenientibus catholicis, erecta fuit in memorata civitate parochia catholica, ac crescente paulatim numero catholicorum, extant in ea hodie tres parochiae cum catholicis 47,000, dum haeretici numerum 14,000 non excedant. Decretum Tridentinum tamquam Decretum Conciliare sub nullitatis poena obligans a tempore erectionis prioris parochiae semper a catholicis observatum fuit, sed de publicatione dicti Decreti minime constat. Quare humillime expostulo sequentium solutionem dubiorum:

1. Utrum, non obstante regula a Benedicto XIV tradita de Syn. dioec., l. 12, c. 5, n. 6, clandestina matrimonia inter catholicos in civitate Mulhausen inita, tamquam valida censeri debeant?

2. Utrum, remanente aliquo dubio de ipsorum validitate, praedicto Titio liceat solutionem vinculi apud judices laicos implorare, novumque cum sua concubina actuali coram Ecclesia inire matrimonium?

Et Deus, etc.

Argentinae, die 17 Februarii 1887.

P. PAULUS, *Ep. Caesarop., C.*

Illme ac Revme Domine,

Litteris datis 17 Februarii nuper elapsi, exposito casu cujusdam Titii catholici, qui postquam plurimis abhinc annis cum Bertha item catholica matrimonium civile in civitate Mulhausen istius dioecesis contraxerit, nunc coram judice divortium petit, ut ad novas nu-

Digitized by Google

ptias convolare possit, sequentia dubia proponebas, scilicet:

1. Utrum, non obstante regula a Benedicto XIV tradita de Syn. dioec., l. 12, c. 5, n. 6, clandestina matrimonia inter catholicos in civitate Mulhausen inita, tamquam valida censeri debeant?

2. Utrum, remanente aliquo dubio de ipsorum validitate, praedicto Titio liceat solutionem vinculi apud judices laicos implorare, novumque cum sua concubina actuali coram Ecclesia inire matrimonium?

Antequam quidquam decernatur, sacer hic Consessus ad Te scribendum censuit, ut exponere velis rationes dubitandi.

Et interim fausta quaeque Tibi precor a Domino.

Amplitudinis Tuae.

Romae, die 16 Martii 1887.

Addictissimus in Domino.

R. Card. Monaco.

Eme ac Revme Domine,

Relate ad quaestionem de validitate matrimoniorum clandestine inter catholicos initorum in civitate Mulhausen, hujus dioecesis, Eminentia Vestra per litteras de die 16 currentis mensis rescribere mihi dignata est ut rationes dubitandi exponam.

Cui mandato ut pro mea erga Sedem Apostolicam veneratione satisfaciam, sequentia adnotare debeo:

Titius de quo in precibus, relicto domicilio in Mulhausen aliud domicilium una cum concubina sibi elegit in civitate Colmar, ubi, conscientiae suae consulere volens, parochum adiit, quaerens an sibi liceat super matrimonio civiliter tantum contracto divortium civile petere, ac cum concubina in facie Ecclesiae matrimonium inire? Parochus vero, cum rescivisset a parocho ad S. Stephanum in Mulhausen, Decretum Tridentinum quidem observantia diuturna in usu esse, minime vero constare de ejusdem Decreti publicatione, imo probabilius Decretum nunquam fuisse promulgatum, rem totam — concinnatis duobus dubiis de die 17 Februarii adnexis — ad Ordinariatum remisit.

Scio siquidem, ex Benedicto XIV de Syn. dioec., l. 12, c. 5, n. 6, quod « ibi facta praesumatur ejusdem Decreti publicatio, ubicumque constet jam usu receptum esse, ut matrimonia coram parocho et duobus vel tribus testibus, tamquam in executionem Decreti Conc. Trid. celebrentur »; reapse Decreti observantia, in memorata civitate Mulhausen supralaudatos characteres prae se ferre videtur. Cum autem probabilius Decretum publicatum non fuerit, ac praelaudatus usus ex fidelium aestimatione, — Matrimonia scilicet nonnisi coram parocho et duobus testibus valide contrahi posse — exordium sumpsisse videatur, de vi obligandi memoratae consuetudinis sententiam ferre nolui, opportunumque duxi hac de re Apostolicae Sedis judicium exquirere.

Interea, etc.

Argentinae, die 30 Martii 1887.

P. Paulus, *Ep. Caesarop.*, *C.*

Illme ac Revme Domine,

Rationibus dubitandi ab Amplitudine Tua expositis, litteris datis die 29 praeteriti *Martii*, circa validitatem matrimoniorum *clandestine* inter catholicos initorum in civitate Mulhausen, istius dioecesis, mature perpensis, Emi D. D. Card. una mecum Inquisitores generales feria IV die 27 nuper elapsi Aprilis decreverunt: Juxta exposita, matrimonia inter catholicos in civitate Mulhausen contracta, non servata forma Tridentina, esse nulla; ideoque virum Titium, de quo in tuis litteris diei 17 praeteriti Februarii, declarata prius ab Episcopo nullitate matrimonii permitti posse prosequi causam ad civile divortium obtinendum. Curae autem Tuae erit invenire mulierem (Bertham) eique significare sui status libertatem, ut licite, si velit, ad alias nuptias transire valeat.

Et fausta quaeque Tibi precor a Domino.

Amplitudinis Tuae,

Romae, die 1 Maji 1887.

Addictissimus in Domino.

R. Card. Monaco.

Digitized by Google

II.
ACTA ORDINIS

—

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata.

XXIX.

Discalceata Provincia S. Paschalis Neapolis.

In Capitulo celebrato in Conventu S. Mariae Galatoris die 27 Maji 1891, praesidente in eo Adm. R. P. JULIO A JESU et MARIA, Def. Gli et Commissario Visitatore, electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Romualdus a Maria Perdolente.

CUSTOS PROVINCIAE

R. P. Fridericus a Purificatione.

DEFINITORES PROVINCIAE

M. V. P. Fridericus a SSma Trinitate.
M. V. P. Bernardus a Nomine Mariae.
M. V. P. Daniel a S. Michaële Archangelo.
M. V. P. Josephus a S. Aloysio.

XXX.

Ref. Prov. Cincinnatensis S. Joan. Baptistae in America septentr.

Die 28 Julii 1891 in Conventu ad S. Antonium prope Cincinnati canonice et rite celebratum est Capitulum, Adm. R. P. MICHAELE RICHARDT Visitatore Generali ac Praeside. In quo quidem electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Petrus Baptista Englert.

CUSTOS PROVINCIAE

A. V. P. Ubaldus Webersinhe.

DEFINITORES

A. V. P. Lucas Gottbehaede.
A. V. P. David Kersting.
A. V. P. Athanasius Lingemann.
A. V. P. Philibertus Allstaetter.

XXXI.

Ref. Provincia S. Antonii Bavaricae.

In Conventu S. Annae Monachii die 6 Augusti 1891 rite celebratum fuit Capitulum sub praesidentia Adm. R. P. PETRI DE ALC. DUDZIAK Definit. Glis et Commissarii Visitatoris, et in eo electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Petrus de Alcantara Hötzl.

CUSTOS PROVINCIAE

M. V. P. Bertrandus Egger.

DEFINITORES PROVINCIAE

M. V. P. Helladius Biberger.
M. V. P. Remigius Stadler.
M. V. P. Caelestinus Haunschild.
M. V. P. Jacobus de Marchia Leitner.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM
IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

§ II.

DE NONNULLIS INDULGENTIIS PERSONALIBUS IN PARTICULARI.

Benedictio cum Indulgentia plenaria in articulo mortis.

(Continuatio)

153. Ne Christifidelibus, *in locis Missionum* in qualibet orbis parte degentibus, et in ultimo vitae discrimine constitutis, ea spiritualia auxilia desint, quae Catholica pia mater Ecclesia filiis suis a saeculo recedentibus solet misericorditer impertiri, Summus Pontifex Clemens Pp. XIV, omnibus et singulis *Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis Apostolicis, necnon Praefectis seu Superioribus Missionum,* tam Cleri saecularis quam regularis, in dictis locis Missionum modo existentibus, seu quocumque tempore exstituris, peramanter concessit facultatem impertiendi Benedictionem cum Indulgentia plenaria fidelibus praedictis ad extremum agonem redactis, *cum ea etiam extensione, ut facultatem hujusmodi Sacerdotibus et respectivis missionariis* eorum jurisdictioni subjectis, pro locis tamen suarum Dioecesium, vel pro Missionum districtibus tantum *communicare possint et valeant,* dummodo in hac Benedictione impertienda servetur formula praescripta a s.m. Benedicto XIV in Const. data 9 Apr.

Digitized by Google

1747, quae incipit, *Pia Mater* (S. C. de Prop. Fid. 5 Apr. 1772).

154. Quoniam autem facile continget, ut aliqui ex praedictis Christifidelibus ex hac vita decedant, quin Ecclesiae Sacramentis fuerint muniti, et absque Sacerdotis cujuslibet assistentia, ideo Sanctitas Sua, ex ubere apostolicae benignitatis fonte, etiam illis plenariam Indulgentiam elargitur, *si contriti Nomen* JESU *corde saltem invocaverint,* et mortem de manu DOMINI, ea qua decet christiana animi demissione et spiritus humilitate, susceperint, animamque in manus Creatoris sui commendaverint. Quae postrema Decreti pars, ut Christifidelibus omnibus innotescat, eam in suis Dioecesibus ac Missionibus Antistites et Superiores memorati, identidem, et praesertim sanctae Visitationis tempore, publicare curent ac satagant (Decr. eod.).

155. « Juxta Indultum a S. Sede concessum, *Missionarii omnes* habent per communicationem facultatem elargiendi Indulgentiam plenariam in articulo mortis constitutis. Verum cum raro inveniant fideles praecise in articulo mortis constitutos, *inde fit ut alii dictam Indulgentiam elargiantur ubi tantum est mortis periculum,* licet proxime admodum non videatur imminere; *alii vero juxta rigorem verborum non applicant, nisi quo tempore agonia videtur proxima;* et tunc, quando non observant tam proximum mortis periculum, sive ope medalliorum quibus, auctoritate S. Sedis, hujusmodi Indulgentiae adnexae sunt, quae fidelibus dant, sive invocatione SS. Nominis JESU, prout concessum est a pluribus Summis Pontificibus, monent fideles ut conditiones apponant, quibus tantum beneficium consequi mereantur. Si S. C. determinare censeat cui pacto potius adhaerendum, omnes quotquot sumus praesto erimus S. Sedis judicio.

Resp. Ad id quod inter Missionarios controvertitur de tempore impertiendae Indulgentiae plenariae constitutis in mortis articulo, S. C. censuit *eam temporis circumstantiam satis esse ut rite conferatur, quae sufficit Extremae ipsi Unctioni conferendae,* cum nempe infirmus vi morbi cernitur ad interitum vergere. Neque proximius agoni tempus expectandum esse quo aegrotus vix sui compos, ad eos plane animi motus edendos impar est quos Rituale Romanum efflagitat, ut tanti beneficii, sicut Extremae Unctionis, fructus uberius percipiatur. Quamobrem Missionariorum debito fore, post adhibitam infirmo sacramentalem Unctionem, eumdem excitare ad ea animo concipienda, quae in eodem Rituali libro leguntur, mox vero tam insigni beneficio plenariae remissionis eumdem communire; *idque tunc potissimum praestare, cum se haud reversuros praevident* » (S. C. S. Off. Jan. 1780 apud Collectanea S. Sedis et Bucceroni, *Enchiridion morale).*

Statio SS. Sacramenti.

156. De hoc singulari privilegio agentes, primum videamus quid de eo dicant Auctores, praesertim Franciscani Ordinis, quorum sententiae congestae reperiuntur in Bibliotheca canonica P. Lucii Ferraris, verb. *Indulg.* art. V, n. 1 et seq. Postea auctoritatem S. Sedis in medium afferemus.

Leo X, ita P. Ferraris, concessit omnibus Fratribus Minoribus Regularis Observantiae ac Monialibus S. Clarae et Tertii Ordinis (hodie de Tertio Ordine aliter decretum est) quod dicendo quinquies *Pater noster* cum *Ave Maria,* et in fine cujuslibet *Gloria Patri,* ad intentionem Pontificis, et aliud *Pater,* et *Ave Maria,* et *Gloria Patri* pro Indulgentias concedente, *lucrentur Indulgentias omnes, tam plenarias, quam non plenarias* concessas Ecclesiis Romanis, Hierosolymitanis, Compostellanis, et Portiunculae, quacumque hora diei vel noctis praedicta sex *Pater, Ave Maria* et *Gloria Patri* recitaverint. In confirmationem veritatis adducit auctoritatem plurium auctorum, inter quos cl. P. Viva S. J. qui in Appendice Indulgentiarum testatur, hoc etiam haberi in Compendio privilegiorum Societatis § 3.

157. Istae Indulgentiae non fuerunt revocatae a Paulo V. Nam hic Pontifex:

a) Non revocavit Indulgentias Ecclesiis Regularium concessas, seu locales, sed tantum personales, ut declaravit S. C. Indulg. 7 Sept. 1607 apud Vivam.

b) Non revocavit Indulgentias pro animabus Purgatorii Regularibus concessas, ut idemmet Pontifex anno 1609 testatus est, prout referunt Auctores.

c) Nec etiam revocavit pro Regularibus Indulgentias concessas indiscriminatim pro omni-

Digitized by Google

bus Christifidelibus, de quo nullum dubium. Unde cum praedictae Indulgentiae Stationum *non fuerint primitus concessae personis regularibus,* sed certis Ecclesiis et locis, et indiscriminatim pro omnibus Christifidelibus, et ipsarum multae fuerint concessae etiam pro animabus Purgatorii, sequitur hujusmodi Indulgentias non fuisse revocatas, et ideo Regulares privilegiatos posse eas adhuc lucrari. Revera Summus Pontifex in hoc casu solum dispensavit *in modo lucrandi* memoratas Indulgentias, videlicet, ut praedictae personae, absque eo quod se Hierosolymam, Romam, Compostellam et Portiunculam conferrent, et ibidem personaliter Ecclesias seu loca visitarent, praefatas Indulgentias lucrari possent visitando proprias Ecclesias, et ibi recitando praedicta sex *Pater, Ave* et *Gloria,* sicut Romae etiam saeculares lucrantur Indulgentias, visitantes Ecclesias Stationum. Hinc cum hujusmodi non sit revera Indulgentia, eo quod solum spectet *ad modum lucrandi Indulgentias,* ideo in revocatione facta a Paulo V non intelligitur revocatum hoc Indultum. Ita passim Scriptores Ordinis nostri et Viva.

158. P. Ferraris rem roborat auctoritate antiquarum Rubricarum particularium nostri Breviarii Franciscani ab Innocentio XII confirmatarum, in quibus commendatur Fratribus quotidianum exercitium Stationum SS. Sacramenti ex sex *Pater, Ave* et *Gloria,* et praesertim die Sabbati (ita in praefatis Rubricis) observandum est statutum Julii III, cap. 5 sic decernens : In omnibus etiam Conventibus statim post *Ave Maria,* Fratres omnes ad Ecclesiam vadant, et ante SS. Sacramentum dicant *brachiis extensis* sex *Pater noster,* et totidem *Ave Maria,* et *Gloria Patri.*

159. Hujusmodi Indulgentia obtinuit denominationem *Stationis SS. Sacramenti,* quia, ut jam innuimus, acquiritur recitando sex *Pater noster, Ave Maria* et *Gloria Patri, ante venerabile Altaris Sacramentum* juxta adductas rubricas, et primam concessionem Leonis X apud Casarubios in Compend. privileg. verb. *Indulgentiae Stationum* n. 11, et juxta concessionem Pauli V, ab Urbano VIII confirmatam apud Hieronym. Rodriguez in Compend. resolut. 47, et apud alios Auctores.

160. Juxta plurimos non spernendos Doctores *talis cumulus Indulgentiarum* acquiri potest a Regularibus privilegiariis, etiamsi praedicta sex *Pater, Ave* et *Gloria,* recitent *extra Ecclesiam* in propriis cellis et in quocumque alio loco, quacumque hora diei vel noctis; et hoc, juxta Casarubios loc. cit. n. 15, ex concessione laudati Pontificis Leonis Pp. X, facta « omnibus Fratribus Minoribus Regularis observantiae, ac Monialibus S. Clarae, et Tertii Ordinis » (Tertiarii autem hodie excipiendi sunt).

161. Quod revera tales Indulgentias lucrentur *quotidie* Regulares privilegiarii, ubicumque recitent dictas orationes, ab Auctoribus refertur, id de novo fuisse concessum a Paulo III. Vid. Rodriguez, tom. 11, quaest. 84. Unde Doctores haec duo statuunt :

1.° Qui ex privilegiariis recitant sex *Pater, Ave* et *Gloria ante sanctissimum Altaris Sacramentum* lucrantur Indulgentias Stationum *ex tribus concessionibus,* scilicet Leonis X, Pauli III et Urbani VIII.

2.° Qui vero easdem orationes recitant *in aliis locis,* lucrantur ipsas Indulgentias *ex duabus concessionibus,* nempe Leonis X et Pauli III.

162. Kilianus Kazenberger pluribus rationibus demonstrat, ad praefatas Indulgentias lucrandas *minime requiri ut* dicta sex *Pater, Ave* et *Gloria recitentur brachiis extensis* (In Supplem. Theolog. Patritii Sporer. Cap. 3. de Indulg. n. 90).

163. Ex quo Religiosi nostri Ordinis, recitantes sex *Pater, Ave* et *Gloria,* lucrifaciunt stationes, indulgentias, remissiones tum Urbis, tum etiam Portiunculae, sive Jerusalem et S. Jacobi de Compostella, quaerere quis posset :

Quae et quot sunt hujusmodi Indulgentiae ? Resp.

1.° Quoad Indulgentias *Stationum Urbis,* extat decretum S. Congregationis Indulgentiarum, quod ita se habet :

S. Congregatio Stationum dies ita populo proponendas esse die 10 Martii 1676 censuit, ut cum descriptis in Romano Missali omnino conveniant, earumque Indulgentias simpliciter enuntiandas, non addendo, an plenariae illae sint, aut partiales (Decr. auth. n. 12).

2.° Qui tamen scire cupit, quae et quot sint Indulgentiae *pro qualibet Urbis Statione,* recurrat ad pretiosum libellum, cui titulus *Rac-*

Digitized by Google

colta, uti authenticum recognitum et approbatum a S. C. I. anno 1886, ubi ad pag. 466 invenitur elenchus tum *Dierum,* tum *Ecclesiarum Urbis* in quibus est Statio, tum etiam *Indulgentiarum,* quae inibi acquiruntur.

3.° Consequitur, non amplius attendendum esse ad elenchum, quem de Indulgentiis Stationum Urbis confecit P. Angelus Auda a Lantusca Ordinis nostri, quique refertur in sua Bibliotheca a P. Ferraris, verb. *Indulg.* art. IV, n. 16, quamvis *liber regulae Tertii Ordinis,* in quo laudatus P. a Lantusca inseruit dictum elenchum, fuerit approbatus a P. Hyacintho Libello O. P. Magistro sacri Palatii Apostolici anno 1665. Talis enim elenchus, ut nos observavimus, minime cohaeret cum elencho memoratae collectionis seu *Raccolta.*

4.° In praefata Biblioteca P. Ferraris loc. cit. art. V, n. 8 jacet etiam catalogus Indulgentiarum nedum Hierusalem, sed etiam aliorum sanctorum locorum totius Terrae Sanctae. Edidit Neapoli anno 1706 P. Joseph a Neapoli. Nos nescimus, an authenticis documentis hujusmodi elenchus fulciatur, ideo auctoritate ejus uti non putamus.

5.° Ad quaesitum ergo: *quae et quot Indulgentiae Stationis SS. Sacramenti,* respondemus *generatim eas plures esse,* sed haud posse certum et determinatum numerum exhiberi. Videtur ad rem facere *monitum* quod S. C. I. dedit sub die 3 Aprilis 1731 (Decr. auth. n. 100) *quoad Indulgentias Stationum Viae Crucis,* vetans publicari ex pulpitis aut alia qualibet forma, certum et determinatum numerum Indulgentiarum lucrandarum « quia, ait S. Congregatio, pluries innotuit Indulgentiarum veritatem sive ex inadvertentia aut aequivocatione, sive ex devotionis impetu alterari et confundi ». Propterea satis erit dicere, quemcumque Religiosum sive Religiosam Ordinis Minorum, rite et devote recitantem antedicta sex *Pater, Ave* et *Gloria,* ex concessione Summorum Pontificum consecuturum vel consecuturam easdem Indulgentias, quas consequeretur, si personaliter visitaret Ecclesias Urbis, Hierosolymae, S. Jacobi de Galitia, et Portiunculae.

164. Hucusque ea tantum in compendio retulimus, quae Auctores nostri Ordinis tradunt quoad praefatas Indulgentias.

(Continuabitur)

III.

VARIA

FUNDATIO

COLLEGII S. ISIDORI IN URBE

A P. LUCA WADDINGO

(Continuatio)

CAP. XXIV (LXIX)

Suos verbo pascebat.

Solebat autem Lucas culparum, ut vocant, Capitulis praemittere breves quasdam, piasque collationes, per quas ita disponebat animos, ut iidem ipsi, qui reprehendendi essent, intime compuncti, et errorem ultro agnoscentes appeterent, potius quam abnuerent correctionem. Solebat etiam curare, ut in majorum solemnitatum vigiliis, illi tabulae, quae suum cuique in celebranda festivitate Officium assignat, ex sub meridiana refectione coram omnibus cantari solet, devota praecineretur oratiuncula, et ipsis plerumque Missalis Romani, et Breviarii verbis ab aliquo Patrum graviter composita: cui ipse deinde in Capitulo, si vicinum esset, vel post collationem in Refectorio, seu post Matutinum in Choro succinens, brevi sermone, Fratrum animos ad Mysteriorum cultum ac devotionem, et ad Sanctorum imitationem elevabat. Neque in illis aërem verberabat, non titubabat lingua, non claudicabat memoria, nihil insulsum, nihil ridiculum, nihil quod ullum offendere, vel ab ullo contemni posset, proferebat; sed notatis prius paucis aliquot, et praegnantibus locis Patrum et sacrae Scripturae, quibus per selecta exempla, rationesque declaratis, et ad propositum suum quam aptissime applicatis, non simiarum ludos agebat, sed magistraliter, docte pariter et pie persuadebat quae vellet. Habeo hujusmodi collationum, seu collectarum sententiarum manipulum in laceris pagellis propria ipsius manu descriptum, quae forsitan cum aliis ejus fragmentis lucem aliquando videbunt.

Digitized by Google

CAP. XXV (LXX)

Et firmabat exemplo.

Nunc vero quod in aliorum gubernio caput est, et observandarum legum fortissima persuasio, quoniam

. . . . *Nec sic inflectere sensus*
Humanos edicta valent, quam vita regentis (1).

Et superioris vita censura est, eaque perpetua: ad hanc convertimur, ad hanc dirigimur, nec tam imperio nobis opus est quam exemplo (2). Praeterea hoc maxime observabat Lucas, ut actu suo prius ostenderet quod faciendum esset, quam subditis imperabat, ut facerent. Mirum sane ac divinae providentiae peculiari dono tribuendum est, quanta distinctione, et quam prolixa pertinacia zeli et observantiae se adstringebat communi vitae, et recollectae domus disciplinae homo studiis et negotiis perpetuo immersus, et vix non continua valetudinis adversitate vexatus. Etenim, etsi semper, dum infirmitas gravis, vel ullatenus evitabilis occupatio permitteret, communium rituum, et exercitiorum observantissimus esset, sed praecipue, et ultra obligationem quando ex officio praeesse, et Conventum regere debebat, vestis illi ex eodem cum ceteris crasso, vilique panno, nec raro trita laceraque, vel petiis resarcita, et si quando, ob ipsius reverentiam, pannus melior ipsi ab aliquo mittebatur, eum alicui Religioso indigenti dabat, contentus ipse veteri vestimento. Cumque familiaris ille morbus capitis ipsum eo deduxit, ut capiti fovendo non amplius sufficeret commune capucium, non prius voluit palam uti pileolo quam a superiore coactus, deinde in Capitulo Conventus, veniam ab omnibus petiit, et gravi sermone hortatus est rogavitque, ne quisquam ad relaxationis exemplum, vel excusationem assumeret, quod ille manifesta necessitate compulsus admittebat. Sciebat enim vir prudens, quam sensim insinuet se Satanas relaxando rigori veteris disciplinae: serpens est, nec optat nisi rostri extremum immittere, ut serpat totus, a cujus proinde veneno non meliori remedio, quam antidoto liberamur, a quo qui ante non cavet, post dolebit.

(Continuabitur)

CONGRATULATIO

Facta Adm. R. P. Danieli a Bassano, Ex Def. Gli occasione 50 anniversarii professionis religiosae.

IDIBUS JULII MDCCCXCI.

O PATER OPTIME O SODALIS AMANTISSIME

DANIEL A BASSANO

UNIVERSA REFORM. PROVINCIA SERAPHICA

QUAE

CEU TE PRIUS SUBLIMIORES SCIENTIAS

SUIS CLERICIS ADOLESCENTIBUS TRADENTEM

PRAECLARAQUE OBEUNTEM MUNIA

FILIUM BENEMERITUM HABUIT

SIC DEIN TE ROMAE OB MORUM CANDOREM OMNIGENAMQUE ERUDITIONEM

IN GENERALES ORDINIS DEFINITORES COOPTATUM

IBIQUE NUNC

COLLEGII POENITENTIARIORUM AD LATERANENSEM ARCHIBASILICAM

(1) Claud. de Consul. Honorii.
(2) Plin. in paneg. Trajan.

Digitized by Google

PRAESIDIS MUNERE FUNGENTEM
ET SAPIENTISS. PONTIF. LEONIS XIII. CONFESSARIUM AGENTEM
ASPICIENS
SUUM MAXIMUM DECUS VENERATUR CONCLAMAT
TE HODIE LAETABUNDA SALUTAT IN SINUM SUUM REDEUNTEM
DENUO AD ARAM HUJUS SACRI MONTIS-LUCI RECESSUS
NUNCUPATURUM DOMINO SUMMA TUI CORDIS LAETITIA FRATRUMQUE PLAUSU
EA RELLIGIOSA VOTA QUAE QUINQUAGINTA ABHINC ANNIS
PUER INHIANS CAELESTIA
EMITTEBAS.

EJA IGITUR PATER
INTER TUI SPIRITUS GAUDIA HYMNOSQUE CONFRATRUM
PACTUM SOLLEMNE AUSPICE PATRE LEGIFERO JESU DOMINO RENOVA
TALIQUE DONO TIBI AUSPICATO CONCESSO
PERFRUITOR
DUMQUE VENERABILIS SODALIS PATER LEOPOLDUS A GAICHIS
CUJUS OSSA HEIC REQUIESCUNT
GESTIENS E CAELO TE RESPICIT
EXCIPITO VOTA
QUIBUS HUJUS PROVINCIAE SUPERIOR

SALVATOR AB ASSISIO

SUO SUORUMQUE SPIRITUALIUM FILIORUM NOMINE
TIBI
UT TUA VELUT AQUILAE RENOVATA JUVENTA
QUINQUENNIA MULTA FELICITER VIVAS
EXOPTAT.

IV.
BIBLIOGRAPHIA

ANONIMO, M. O. — Novene e Tridui che si praticano nelle Chiese Francescane dell' Osservante Provincia di Bologna. — Parma, Tip. della Santissima Nunziata, 1891. Pag. 139.

P. EMILIO CRIVELLI, M. O. — Vita di S. Caterina da Siena. — Siena, Tip. Arciv. S. Bernardino edit. 1889. In 16. pag. 226. L. 1,50.

P. GIULIO DI GESÙ E MARIA, Def. Gen. Alcant. — Il mese di Ottobre consacrato al glorioso Apostolo S. Giuda Taddeo. — Napoli, Alfonso Cristarelli Editore. Seconda edizione, 1891. Un Vol. di pag. 176 Pretium L. 1.

Prostat Romae in Collegio S. Antonii, et in pia domo S. Balbinae.

P. MARCELLINO DA CIVEZZA, M. O. — 1. Saggio di quel che hanno fatto e fanno i Missionari Francescani in Terra Santa. Abiure e riconciliazioni ottenute e battesimi conferiti ad adulti dall' anno 1768 a tutto il 1855. Memorie estratte dagli Archivi di quella Missione dal P. Marcellino da Civezza. M. O. — Firenze, Tip. di Enrico Ariani. Via Ghibellina 53-55. 1891. In 8 gr. pag. XIII-78.

2. Storia Universale delle Missioni Francescane, vol. VII, parte II, pag. 1083. — Prato, Tip. Giachetti, Figlio e C., 1891, prezzo L. 7.

Digitized by Google

3. Per cura del medesimo (Cura ejusdem). Solenne Ambasceria del Giappone al Sommo Pontefice Paolo V affidata al Francescano P. Luigi Sotelo, eletto poi Vescovo della parte orientale di quell' Impero, e Martire ultimamente annoverato dalla Chiesa tra i Beati del Cielo. Appendice alla II Parte del VII vol. della Storia ecc. — Prato ecc. prezzo L. 1.

Haec secunda Pars VII vol. nostrarum Missionum Historiae, quae diu expectata est eo quod clar. Auctor aliis elucubrationibus non minoris momenti, et quidem ex obedientia susceptis eodem tempore incumbebat, excedit paginarum numero primam Partem, imo omnia alia volumina usque nunc in lucem edita; et dici potest quod excedit etiam materiae gravitate. Agit enim de rebus a Nostris praeclare gestis, praesertim a S. Francisco Solano apud Americae gentes, et a S. Petro Baptista ejusque Sociis apud Japoniam saeculo ineunte decimo sexto. Ideoque etiam hoc volumen speciali modo Fratribus nostris acquirendum proponimus una cum sua Appendice.

Interim occasionem sumimus ad memoriam revocandi, omnia alia hujus praeclarae Historiae praecedentia volumina, quae etiam separatim acquiri possunt, prout opportunitas vel necessitas requirit, apud hanc Curiam Generalem extare, pretio jam alibi satis declarato.

P. Simpliciano della Natività, Ex-Provinciale Alcant. — 1. Vita dell' Apostolo S. Giuda Taddeo speciale Patrono nelle umane sventure. Terza Edizione. — Napoli, Alfonso Cristarelli Editore 1889. Un Vol. di pag. 228. Pretium L. 1, 50.

2. Disciplina Regolare proposta alle Suore Terziarie Margheritine. — Roma, Tip. Poliglotta della S. C. della Propaganda Fide, 1890. Un Vol. di pag. 82. Pretium L. 1.

Prostant Romae in Collegio S. Antonii, et in pia domo S. Balbinae.

P. Anacleto Sonsini. — Discurso em Louvor de N. S. da Piedade proferido na Egreja da Piedade dos Padres Capuchinhos na Cidade da Bahia em 14 de Outubro de 1888 pelo P. Anacleto Sonsini Missionario Apostolico dos Menores Reformados, Vice-Commissario da Terra Santa no Brazil. — Manaos, Typographia Religiosa.

NECROLOGIA

Quam jamdiu Ref. Provincia Thusciae timebat, die 17 Augusti currentis anni, ingentem jacturam perpessa est morte Rev. P. Damiani in S. Alvernae monte a pulsandis Organis magistri. Natus est pius hic et eximius vir die 20 Julii 1851 in Arce S. Cassiani Prov. Florentinae ac Dioecesis Mutilanensis oppido illustri. Vel puerulus magno in artem musicam rapiebatur amore: primaque hujus artis elementa didicit duce P. Raymundo a Luicciana ejusdem Sanctuarii organorum celebri moderatore, in quem semper postea grata memoria affectus est. Ingenua ac ad pietatem prona indole praeditus, mundum ejusque blandimenta negligens sacris abdi recessibus unique virtuti ac scientiae integra adhuc aetate vacare magnopere concupivit; cui desiderio sanctioris vitae in claustro ducendae cum statim satisfacere ob temporum nequitiam non posset, diu illud corde fovit et aluit: et primus Collegium Seraphicum quod pro juvenibus probandis qui Ordini Franciscano cooptari postulant praeclarae memoriae vir deque Provincia optime meritus P. Andreas a Quarata excitandum curavit, ingressus est. Acri, ut erat, promptoque ditatus ingenio in re litteraria admodum profecit, disciplina praesertim usus P. Ermenegildi a Chitiniano peritissimi humaniorum literarum doctoris. Anno 1872 seraphicum habitum indutus, in sequenti anno magna laetitia cordis sui votorum simplicium professionem emisit studiorum Philosophiae ac Theologiae curriculum postea emensurus. In quibus licet sedulo incumberet, nunquam tamen sibi plurimum dilectae musicae artis studium intermisit, donec ad sacerdotii dignitatem evectus, Romam petiit Superiorum cura, quo sub optimorum magistrorum disciplina in ea arte expoliretur. Fere biennio ibi permansit tantumque Cajetano Capoccio magistro profecit, ut eum inter meliores discipulos clarissimus hic vir omnino accensuerit, maximamque de illo spem conceperit. Hoc autem jure dictum fuisse vel ex eo constat quod re musicae peritissimi praesertim Florentini magistri ejus singularem in pulsandis organis artem suspiciebant nec ex ipsis deerant qui hac praecipue de causa aspera Alvernae juga conscenderent ut ejus dulcissimas ac paene divinas harmonias audirent, ac maxima voluptate exciperent. Neque id solum probi; sed etiam increduli et impii homines, qui in-

Digitized by Google

terdum ad pios affectus vel invitos suavissimis suis organi modulationibus excitari, verbo scriptoque confessi sunt (1). Nec mirum. Ipse enim summopere abhorrebat sonos qui vel levissime Domum Dei dedecerent totusque in eo erat ut arte sua Deum coleret, atque ad Deum audientium mentes elevaret. Nonnulli etiam magni nominis critici de eo scripserunt et laudibus non uno nomine cumularunt (2). Pichi eum inter eminentiores organorum moderatores et rerum musicarum scriptores adnumerat, eoque praecipue laudat quod sublimia simul atque ad apices artis composita polleat scribendi atque organa modulandi vi. Nec vero quis arbitretur P. Damianum sic se artis musicae penetralibus conjecisse, ut quae Provinciae, cui addictissimus erat honori ac utilitati conferrent, non curaret. Licet enim debili semper ac adversa valetudine uteretur vehementi ardore, ac certe plus quam vires ejus ferrent, se dedit ut undique conquisitis monumentis historiam Provinciae suae conficeret, immo verius extrueret, quam tamen morte praeventus imperfectam reliquit. Sanctuarii Montis Alvernae, quod plane in deliciis habebat, incolumitate et decori maxime prospexit, nulli parcens labori ac sollicitudini. Nec minus ut Regularis disciplina firmaretur et augeretur ad extremum usque vitae spiritum adlaboravit. Testes habeo hujusce rei inter ceteros complures Provinciae juvenes, quos assiduis monitis, efficacissimis rationibus ad seraphicae perfectionis culmen arripiendum provehebat. Ipse vero Regulae et Constitutionum solertissimus cultor, aliis in quantum suppetebant vires, exemplo praeibat. Hae autem egregiae virtutes praesertim enituerunt, cum Deus extremo morbo tentavit eum, ut magis ac magis redderet dignum se. Licet enim morbi vi nonnullis in rebus aliquatenus se morosum praeberet, semper tamen singularis pietas et patientia in eo eluxit. Cum vero certo novit se moriturum, dulce videre erat quo spiritus ardore ab amore terrenarum omnium rerum divulsus, divino placito plene submissus, multiplices virtutis actus eliceret. Ejus mors lamentabilis omnibus, sed item omnium judicio pretiosa in conspectu Domini fuit, quia ad similitudinem mortis sanctorum ejus. Trigesimo ab obitu die, in sacro Alvernae monte solemne funus ad ejus animae parentandum instauratum fuit, in quo eximii viri laudes facili verborum copia divite affectus vena complexus est P. Theodosius a S. Digito ejus consodalis, ut religiosi et exteri ad lacrymas commoverentur. — Vivas in Deo, dulcissime Pater, non immemor nostrum, tui non immemorum, dum vita manebit.

(1) V. Canzoniere del Foresi. Sonetto al P. Damiano della Verna.

(2) Biagi, *Nazione* di Firenze, Pichi, *Gazzetta Musicale* di Milano, P. Capanna etc. Anno 46, 19 Aprile 1891.

R. I. P.

Adm. R. P. Marianus a S. Marco in Lamis natus die 3 Augusti 1824 jam a pueritia pietati ac litteris addictus, anno 1843 die 2 Julii ab Adm. R. P. Antonio a Sora tunc Ref. Provinciae S. Angeli in Apulia Minister ad Ordinem nostrum admissus, in eo sincerae devotionis, scientiae ac prudentiae suae plura specimina dedit. Ad Philosophiae cathedram primo, dein concursu generali peracto anno 1855 ad S. Eloquentiam docendam destinatus, discipulorum animos ad B. Virginem Marialis Rosarii recitatione colendam accendebat, et ad eorumdem fidem firmandam Symbolum Athanasianum « *Quicumque* » ut memoriae imprimerent exponebat.

Nec tantum inter suos S. Eloquentiae magisterio incubuit, sed et ejusdem scientiae publicus Professor fuit in Seminario Tudertino. In Capitulo Provinciali anni 1859 Minister suae Provinciae electus, tribulationes multas, exiliumque passus est eo quod denuntiatus fuerat qua gubernii hostis, ejus tamen innocentia tandem comperta fuit. Tandem Examinator Prosynodalis Dioecesis Ausculanae et Ceriniolae, ac Episcopi confessarius justorum morte occubuit die 9 Julii 1891. Reliquit manuscriptas poeses varias quae forsan publici juris fient. Funebria ejus solemnissima evaserunt, ceu testimonium aestimationis qua omnes eum prosequebantur.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA

ORDINIS MINORUM

Novembris 1891.

SUMMARIUM: I. ACTA ROMANO-SERAPHICA: *Litterae Apostolicae quibus Hierarchia episcopalis in Japonia constituitur.* — S. R. U. Inquisitionis: *De irregularitate haereticorum eorumque filiorum.* — S. R. Cong. *Dubia.* — II. ACTA ORDINIS: *Restauratio Obs. Prov. Portugalliae.* — *Erectio novae Ref. Prov. Lucensis.* — *Capitula Provincialia hoc anno celebrata.* — *Synopsis Indulgentiarum (Continuatio).* — III. MISSIONES: *Epistola Rmi P. Benjamini Christiaens, Vic. Ap. Hu-pe Meridionalis, circa recentes persecutiones.* — *Capitula Collegiorum in America.* — IV. BIBLIOGRAPHIA. — V. NECROLOGIA.

I.

ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

LITTERAE APOSTOLICAE

Quibus hierarchia episcopalis in Japonia constituitur.

LEO PP. XIII.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Non majus Nobis neque optabilius solatium esse potest, in hoc turbulento et aerumnoso rerum humanarum cursu, quam ut catholicae religionis lumen apud dissitos populos ignarosque veritatis late propagari, iisque cum CHRISTI doctrina et libertate, veram prosperitatem et salutem feliciter afferri videamus. In hoc praecipui momenti opus gratissimum est Nobis curas omnes et studia conferre, omnique ope adniti, ut praesto sint omnibus gentibus ad catholicam pietatem praesidia, ad christianae vitae disciplinam ministeria, eaque recte constituta suam vim et virtutem expromant, unde illud nos assequi gaudemus, ut divinae serviamus gloriae, ac pro munere Nostro adjutores divinae erga homines bonitatis simus.

Hoc animo comparati magno sane cum gaudio conspicimus in Japonico Imperio christiana instituta et sacra hoc tempore, divini Numinis ope reviviscere, atque in hac extrema et illustri orientis solis regione liberum patere campum Evangelicae veritatis praeconibus ad fidem catholicam serendam et propagandam, quam apostolici viri saeculo XVI, ad omnia discrimina impavidi, in eas oras intulere, suisque sudoribus et sanguine irrigarunt.

Quo enim tempore schismatum et haeresum labes plures Europae urbes infecerat, strenui catholicae veritatis ministri ignotas et inexploratas terras, quas paulo ante versis in altum proris fortes et experientes navitae patefecerant, adire non dubitarunt, non aliud operae pretium petentes, quam ut CHRISTI nomine adlato, ad Ipsum in quo est vita, salus et resurrectio nostra, nescias mentes et devia corda converterent. Hisce veritatis nuntiis faustus aditus in Japonicam regionem patuit anno supra sesquimillesimum quadragesimo secundo, cum Lusitani, quorum ingens animus et praestans virtus in maritimis expeditionibus merita ad posteros gloria fulget, ad eas oras multis perfuncti periculis appulissent; anno deinde ejusdem saeculi nono et quadragesimo ad faustitatem Japoniae gentis contigit, ut S. Franciscus Xaverius Apostolorum veterum virtutis heres, opere et sermone potens Japo-

Digitized by Google

niorum insulas, ad monstrandum gentibus rectum salutis iter ingrederetur. Quo pollebat Dei spiritu magnus hic sospitator orientis, nullis parcens laboribus, innumerabilem hominum vim Christo lucrifecit; ejusque vestigia illustres sodales ejus deinde sequuti, in plures Imperii magni provincias successere, ea felicitate curarum, ut brevi tempore centena plura hominum millia baptismate sancto abluerint, qui ab inanium deorum cultu, ad laeta Domini pascua caulasque transierunt. Horum porro aemulatores praeclari viri e Franciscali, e Dominiciana familia et Augustiniani sodales ex ordine Eremitarum extitere, qui in patentes Japoniae partes effusi, magno ubique ministerii sui fructu, Christi regnum amplificarunt.

Auspicatissimis hisce rei christianae incrementis permotus S. Pius V decessor Noster anno MDLXVI cum Patriarcha Aethiopiae egit, ut in Japoniam ad catholici ministerii opera adjuvanda migraret, ac deinde Episcopalem Sedem (quod Lusitaniae Regi Fidelissimo in votis erat) apostolica auctoritate constituit, ejusque procurationi Japonicas insulas, quas hac occasione a dioecesi Macaonensi, in cujus ditione erant, sejunxit, addictas omnes creditasque voluit. Novo sacrorum Antistiti sedes in civitate de Funay attributa fuit, collatis eidem facultatibus et juribus omnibus, quae ad rem christianam bene gerendam usui esse posse viderentur. Haudquaquam tenues aut ignobiles et obscuri fuere fructus, qui ex providis S. Pii V curis manarunt, ut successores ejus latere possent: viderunt enim verae fidei lucem in Japonia ab infimis primum hominibus, mox Deo incrementum afferente a nobilioribus receptam, tandem ad Principes, ad Dynastas, ad Reges ipsos pervenisse. Splendidum hujus rei argumentum praebuere anno MDLXXXV tres nobilissimi Principes, Rex scilicet Bungi, Rex Arimanorum et Princeps Omuranorum, qui ad Pontificem Maximum Gregorium XIII (is enim S. Pio V in Romana Sede successerat) lectissimorum virorum legationem, ad obsequium, fidem, pietatem suam erga Apostolicam Sedem declarandam mittere non dubitarunt, quae legatio ex ultima Orientis regione profecta, nullis ante saeculis visa, genere suo amplissima, magnam in hac Urbe apud omnes ordines admirationem habuit, celebritatem, gratulationem. Clarissimos viros summo loco natos Pontifex Maximus in amplissimo S. E. R. Cardinalium conventu, in magna Principum Antistitumque frequentia, summo omnium ordinum studio et celeberrimo comitatu, praecipua cum significatione benevolentiae et existimationis accepit, omni quo par erat officio prosecutus est: eosdemque Sixtus V, cui Pontificatus Maximus post Gregorium delatus est, summo in honore habuit, et in patriciam Urbis nobilitatem, qua erant fidei et generis claritate, cooptatos voluit.

Sed tantam hanc rei christianae in Japonia prosperitatem, gravis admodum exceptis insequutis temporibus et foeda tempestas, Taicosama aliisque deinceps Principibus imperantibus catholicae religioni infensis, et ab ea humanitate longe abhorrentibus, ex qua non exigua hoc aevo, Japonico Imperio gloria redundat.

Ejus enim acerbitate temporis non in externos solum sacerdotes et religiosos viros, sed in ipsos Japonios cives catholicae fidei excindendae causa, usque adeo saevitum est, ut fideles turmatim carnificibus objicerentur: at cruciatus, caedes, terrores non ad labefactandam eorum constantiam, sed ad illustrandam martyrii palma ipsorum virtutem valuere. Tandem fidelibus qui cladi superfuerant tum civibus tum exteris e Japonia ejectis exturbatis, publicoque edicto proposito ne cui catholicam religionem exercere jus fasque esset, quantum christiani nominis in ea regione erat, deletum penitus et extinctum visum est.

Verumtamen cum plures post annos adversorum temporum flamma remisisset, nihil antiquius fuit Decessoribus Nostris, quam pro suo munere operam dare collapsis in Japonia religionis rebus restituendis, et evangelicis operariis excitandis ad capessendum apostolicum munus, et Christi militum qui mactati fuerant copias redintegrandas. In hac re enituit in primis Urbani VIII magnitudo animi; is enim non modo quae a Decessoribus suis Gregorio XIII, Clemente VIII et Paulo V constituta fuerant in usum revocavit, sed providentiae suae curas latius etiam manare voluit. Studio ejus obsequutum sacrum Consilium fidei propagandae, a primoribus coepti sui ministerii annis, repa-

Digitized by Google

randis in Japonia religionis detrimentis suam opem conferendam censuit, atque ex Apostolica auctoritate decreta edidit, quae ad perfectam voluntatum et animorum concordiam inter sacrarum expeditionum viros, statuendam tuendamque, ad Seminarium Japoniorum in Urbe Manila situm, in suo statu et vestigio conservandum, ad novum Episcopum Japoniae fidelibus praeficiendum, pertinebant. Nec porro insequentibus temporibus destitit Vicariis Apostolicis et sacrorum administris finitimarum Japoniae regionum, ad ministerium inter Japonios aggrediendum stimulos admovere: sed conantibus ab incepto absistere necesse fuit, iis impedimentis et difficultatibus oblatis, quae nullum eorum operae locum potestatemque relinquerent. Interea obsepta licet Christi religioni omnis via esset, effusus tamen a veteribus christianis sanguis effecerat, ut plurium christianorum vigeret in Japonia seges, quippe fides catholica olim publice consita, deinde exagitata et ejecta, pluribus in familiis, quae eam studiose fovebant, privatim diuque latuit occulta. Non semel enim, non superiore modo, sed hoc ipso ineunte saeculo ad divinae providentiae gloriam compertum fuit, non exiguum fidelium numerum in Japoniae vicis praesertim et oppidis versari, qui traditam a veteribus Evangelii praeconibus fidei doctrinam religiose apud se retinerent, et vero Deo cultum ex catholica disciplina persolverent.

Novissimis autem hisce temporibus divinae clementiae placuit fauste illud et feliciter evenire, ut Catholicis ex Europa advenis veterum Japoniae fidelium ex insperato occurreret obvia progenies, et religio Catholica in pristinas sedes aperta semita remearet. Expeditiones quippe, quas Gallicum Imperium nostrorum memoria temporum in Japoniam destinavit, laetam opportunitatem et facultatem praebuere Evangelii nunciis, ut in Legatorum qui ad publicas pactiones ineundas missi fuerant clientela et fide, regionem ipsam veterum sodalium vestigiis impressam attingerent. Rerum quidem initia ipsis plena negotii et aspera difficultatibus extitere, sed haec tanti non fuerunt apud decessorem Nostrum Gregorium XVI, ut eum a Vicariatu Apostolico ex sententia sacri Consilii fidei propagandae, apud Japonios constituendo deterrerent. Haec vicaria procuratio, simulque Episcopalis dignitas Augustino Forcade Sacerdoti e Seminario Parisiensi ab exteris expeditionibus anno MDCCCXLVI demandata fuit, eique munus datum, ut una cum adjutoribus suis non modo in Japonia insulisque conterminis, sed etiam in Liou-Kou (id insulae nomen) rem christianam administraret. Plures obstitere causae quominus ipse delato munere fungi posset, sed collegae ejus Seminarii Parisiensis sacerdotes, propositam suae virtuti occasionem alacriter arripuere, atque in hac, uti in aliis expeditionibus ita plures annos versati sunt, ut praeclara prorsus ediderint suae pietatis et constantiae magnis in laboribus argumenta. Praecipue vero divinae benignitatis gratia effulsit in illustri alumno Seminarii Parisiensis presbytero Girard, qui stabili sede inter Japonios posita, iis ad Christum adjungendis superiorum omnium primus feliciter adlaborare potuit, cujus rei causa ab Apostolica hac Sede provicarii nomen et potestatem accepit. Faustis ille quidem, tum sibi tum Japoniae genti, Japonicum solum attigit auspiciis; namque ut olim S. Franciscus Xaverius die receptae in caelum Deiparae sacro, sic ipse Japonem ingressus est anno hujus saeculi quarto et quinquagesimo, quo immaculati Deiparae conceptus gloria supremo magisterio decessoris Nostri Pii IX consecrata et catholico orbi promulgata, universi christiani populi animos in unius fidei pietate et obsequio conjunxit. Nec longe ab eo tempore, quo ipse in Japonia constitit, ritus et sacra catholicae religionis in sedibus legationis Gallicae obire publice coepit: deinde in urbe Yokoama primum Deo vero templum, quod Japonicae pietati gratissimum accidit, dedicatum est, tribus poene saeculis elapsis ex quo catholica religio e Japonia exulare jussa fuerat, nec multo post alterum in civitate Nagasaki honori sex et viginti Martyrum Japonensium excitatum est, quibus decessor Noster Pius IX sanctorum caelitum honores decreverat. Qua sunt Japoni naturae indole ad honestatem et humanitatem in primis propensa, nequaquam inertes et segnes ad Christi religionem suscipiendam se praebuere, et confestim e fertili campo uberrima messis emicuit catechumenorum ad decem millia, qui sese instituendos in catholica doctrina obtulere, ut deinde salutari

Digitized by Google

lavacro expiarentur. Quamquam autem hoc ipso tempore antiquus humani generis hostis novas irarum faces in catholicum nomen incendere aggressus esset, et gravia pericula viderentur imminere, brevi tamen propitia divini numinis ope, hostilis resedit furor, ac tranquillitate reddita, fidei germina, quae diu in Japonia latuerant, Evangelii ministris illic versantibus palam se prodiderunt. Veterum enim fidelium posteris fidenter in lucem publicam prodeuntibus, plus decem millia hominum reperta sunt, in quos catholicae fidei hereditas a patribus integra et incorrupta manaverat. Scilicet divina Providentia servaverat prisca renascenti in Japonia Ecclesiae fundamenta, super quae ipsa iterum aedificata consurgeret, servaverat decus, ut novi fideles non veluti hospites et advenae, sed cives et domestici veterum Japoniae Martyrum, in unam cum ipsis compagem coalescerent.

Cum haec ita se haberent de sententia Consilii Nostri fidei propagandae anno hujus saeculi sexagesimo sexto, novus Japoniae Vicarius Bernardus Petitjean, idemque Episcopus titularis Myriophytensis auctoritate Apostolica renunciatus est, qui magna cum sollicitudine rei christianae ordinandae animum et vires intendit. Decem exinde post annos vicaria procuratio bifariam divisa et distributa fuit, Japonia scilicet septentrionali ab australi sejuncta, ac in utriusque regionis partes Apostolicis viris confluentibus plurima ubique magisteria ad catholicam institutionem tradendam, confestim Japoniorum utilitati patuerunt. Tres autem ante annos novis praesidiis rei sacrae administrationem Nos instrui oportere intelligentes, novum Vicariatum in ipso Imperii gremio, centralem appellantes constituimus; hoc autem anno Vicariatum alterum excitavimus in ea Japonis plaga, quae propius septentriones spectat.

Cum vero postremis hisce temporibus humanitate et aequitate Japonici Imperii erga catholicae veritatis magistros, satis prospero res christiana cursu frueretur, haudquaquam praetermittendum duximus, quin litteris Nostris Supremo Imperanti grati animi sensus ederemus, significatione adjecta, quantum propensae ejusdem in Christifideles voluntati et constantiae confidamus. His litteris datis plenum humanitatis et officii responsum a Majestate Ejus accepimus, per virum spectatissimum legationis nomine in Urbem ad Nos missum, cum solemnia anni quinquagesimi a sacerdotali Nostra consecratione ageremus.

Nunc itaque religionis in Japonico Imperio rationibus uberiores Nostrae providentiae curas feliciter postulantibus, justisque causis animum Nostrum ad optimam spem erigentibus, maturum tempus adesse arbitramur, quo hierarchicam rei sacrae administrationem ad canonicarum legum praescripta in eodem Imperio constituamus, eaque constituenda efficiamus, ut praesidia omnia et beneficia e catholica religione promanantia, abunde et opportune a Japoniis fidelibus, uti cuique opus et studium fuerit, percipiantur.

Quamobrem rogatis uti par erat VV. FF. Nostrorum S. E. R. Cardinalium e sacro Consilio Fideï propagandae sententiis, fusis ad Omnipotentem Deum precibus, imploratаque ope Deiparae Virginis, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Francisci Xaverii qui ministerium veritatis et salutis in Japonia gessit, nec non et inclitorum Martyrum quorum olim triumphali sanguine Japonicum solum perfusum est, motu proprio, certa scientia et matura deliberatione Nostra, de Apostolicae potestatis plenitudine, ad majorem divinae Majestatis gloriam fideique catholicae incrementum, his litteris Nostris Episcopalem Hierarchiam in Japonico Imperio excitamus et constituimus, atque illustrem urbem Tokio, quae Imperii caput et Serenissimi Imperatoris sedes est, ad Metropolitanae seu Archiepiscopalis Sedis dignitatem evehimus, ditioni ejus attribuentes, ad septentriones totum eum tractum qui Provinciarum Itchigo Iwatshiro Iwaki fines australes attingit, ad austrum totam plagam quae integras Provincias Ietchidjen, Mino et Owari complectens, usque ad lacum Biwa patet, ad ortum et occasum regionem totam utrimque patentem, usque ad oras quae mari alluuntur.

Huic autem Metropolitanae Ecclesiae tres Episcopales seu suffraganeas Sedes adjicimus, quarum alteram in urbe Nagasaki, Japonensium Martyrum nobilitata trophaeis, alteram in civitate Osaka, tertiam in urbe Hakodate erigimus et constituimus. Nagasakiensis sedes Japoniae regionem quae magis in austrum ver-

Digitized by Google

git complectetur, insulas scilicet Kiou-Chiou, Hirado, Goto, Tsuchima, Lioukou, nec non minores alias, quas circumfusas pelagus ambit.

Osakensis sedes centralem Japoniae partem obtinebit, nempe totum eum tractum, qui a lacu Biwa et a finibus Provinciarum Imperii Ietchidyen, Mino et Owari, ad occidentales usque oras magnae Insulae de Nippon pertinet, adjecta insula Chicocou, aliisque objacentibus, quae sub potestate Magistratuum Provinciarum, quas supra diximus, continentur.

Hakodatensis tandem Dioecesis regionem totam habebit, quae propius septentriones subit, scilicet ad boream totum territorium Jezo et insulas Kouriles complectetur, et ad austrum integras Provincias Itchigo, Iwatshiro, Iwaki, quas supra memoravimus.

Quo vero Sedibus quas constituimus de idoneis Pastoribus provideamus, Vicarios Apostolicos qui antehac suas curas Catholicae Religioni in Japonia provehendae sedulo contulere, his Nostris litteris Ordinariorum Episcoporum jure ac nomine insignimus,

Scilicet Venerabiles Fratres Petrum Osouf ab titulari Ecclesia Arsinoite ad Metropolitanam Sedem Tokiensem,

Julium Alphonsum Cousin a titulari Ecclesia Acmoniensi ad Sedem Episcopalem Nagasakiensem,

Felicem Midon a titulari Ecclesia Caesaropolitana ad Episcopalem Sedem Osakensem,

Demum Alexandrum Berlioz a titulari Ecclesia Calyndensi ad Episcopalem Sedem Hacodatensem,

transferimus et promovemus.

Archiepiscopi autem et Episcoporum munus erit, conjunctis animis et studiis rite ordinandis Ecclesiae rebus, et Christi Domini regno amplificando operam navare, itemque rectae rerum sacrarum administrationi accurate consulere. Nobis autem nihil unquam antiquius futurum, quam auctoritate, consilio, ope Nostra iisdem praesto esse in omnibus, quae ad divini nominis gloriam et animarum salutem pertinere intellexerimus.

Cum porro Japonici Imperii studium luculenter eniteat in iis peragendis, quae ad utilitatem, prosperitatem, decus Japonici nominis potissimum spectant, nihil dubitamus auctoritate publica cautum fore, ut novis Pastoribus plena ea libertas ministerii constet, cujus ope non modo christiana sapientia, sed verae etiam humanitatis laus in populos propagatur. Annuat dives in misericordia Deus, qui facit mirabilia magna solus, ut suae bonitatis divitiis in unius fidei confessione, et in catholicae Ecclesiae gremio, Japoniae cives universi late perfruantur.

Decernimus tandem has Nostras litteras nullo unquam tempore de subreptionis aut obreptionis vitio sive intentionis Nostrae, alioque quovis defectu notari vel impugnari posse, et semper validas ac firmas fore, suosque effectus in omnibus obtinere, ac inviolabiliter observari debere.

Non obstantibus apostolicis atque in synodalibus provincialibus et universalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus sanctionibus, nec non veterum Sedium existentium olim in Japone, et Missionum ac Vicariatuum Apostolicorum ibi constitutorum, et quarumcumque Ecclesiarum ac piorum locorum juribus aut privilegiis, juramento etiam confirmatione Apostolica, aut alia quacumque firmitate roboratis, ceterisque contrariis quibuscumque. His enim omnibus tametsi pro illorum derogatione specialis mentio facienda esset, aut alia quantumvis exquisita forma servanda, quatenus supradictis obstant expresse derogamus. Irritum quoque et inane decernimus, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter aut ignoranter contigerit attentari. Volumus autem ut harum litterarum exemplis etiam impressis, manuque publici Notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum suo sigillo munitis, eadem habeatur fides, quae Nostrae voluntatis significationi, ipso hoc diplomate ostenso haberetur.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XV Junii anno MDCCCXCI, Pontificatus Nostri XIV.

M. Card. Ledóchowski.

—

Digitized by Google

EX S. R. ET U. INQUISITIONE

De irregularitate haereticorum et eorumdem filiorum.

Illme et Rme Domine,

Supplicibus litteris Fulda datis die 21 Augusti anni currentis, Amplitudo Tua una cum aliis Episcopis ad SS. Reliquias S. Bonifacii congregatis, haec postulata proponebat:

I. Scilicet, ut declararetur num et quatenus irregularitates, quibus subjacent haeretici eorumque descendentes, istis in regionibus obtinere censendum esset; et quatenus affirmative,

II. Ut tum Ordinationes absque harum irregularitatum dispensatione, a quopiam ex petentibus usque adhuc impertitae, beneficio sanationis munirentur, tum ut cuivis ex ipsis super hujusmodi irregularitatibus dispensandi facultas in posterum impertiretur.

Re ad examen vocata in Congregatione habita feria V loco IV, die 24 Novembris p. p., Emi Dni Cardinales una mecum Inquisitores Generales decreverunt:

Quoad I.m Affirmative; et haereticos ad fidem catholicam conversos ac filios haereticorum, qui in haeresi persistunt vel mortui sunt, ad primum et secundum gradum per lineam paternam, per maternam vero ad primum dumtaxat, esse irregulares, etiam in Germania et in aliis locis, de quibus petitur; ideoque dispensatione indigere, ut ad tonsuram et Ordines promoveantur.

Quoad II.m: Ad praeteritum quod spectat, supplicandum SSmo pro sanatione; quod spectat ad futurum, supplicandum SSmo pro facultate dispensandi ad quinquennium, facta in singulis dispensationibus expressa mentione Apostolicae delegationis.

Sequenti vero feria VI 5 Decembris, facta de his SSmo D. N. relatione, eadem Sanctitas Sua Emorum Patrum suffragium approbare ac petitas gratias benigne concedere dignata est.

Quae dum Amplitudini Tuae significo cum aliis Praesulibus oratoribus communicanda, fausta quaeque Tibi precor a Domino.

Romae, die 14 Decembris 1890.

Rmo Archiep. Colonien.
Amplit. Tuae addictmus in Domino
R. Card. Monaco.

—

EX S. CONGR. RITUUM

NITRIEN.

Rmus Dnus Augustinus Roshavanyi, Episcopus Nitrien. Sacrae Rituum Congregationi sequentia Dubia pro opportuna declaratione humillime subjecit, nimirum:

Dubium I. An concurrente commemoratione festi ritus duplicis simplificati cum commemoratione Dominicae privilegiatae, hujus commemoratio praecedere debeat alteram de festo duplici simplificato, vel viceversa?

Dubium II. An juxta Decretum *Urbis et Orbis* diei 28 Junii 1889, secundae Vesperae diei octavae Corporis Christi integrae de eadem octava fieri debeant; vel juxta alias decreta a S. Rituum Congregatione illae Vesperae integrae de sequenti Festo Sacri *Cordis* Jesu dicendae sint, absque octavae Corporis Christi commemoratione?

Dubium III. An sacra paramenta coloris albi in Missa de sacro Corde Jesu adhibenda sint, tum in locis ubi Missa *Egredimini* cum Praefatione de Nativitate celebratur, tum reliquis in locis ubi Missa *Miserebitur* cum Praefatione de Cruce usurpari debet?

Sacra vero eadem Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis Dubiis rescribendum censuit, videlicet:

Ad I. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam;

Ad II. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam;

Ad III. Affirmative.

Atque ita rescripsit et servari mandavit die 15 Novembris 1890.

C. Card. Aloisi-Masella, *Praef. S. R. C.*
Vincentius Nussi, *Secret.*

Digitized by Google

II.
ACTA ORDINIS

—

RESTAURATIO
OBS. PROVINCIAE PORTUGALLIAE

FR. ALOYSIUS DE PARMA
ORDINIS MINORUM REGUL. OBSERVANTIAE
SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI
LECT. JUBIL. IN S. THEOLOGIA
JAM MINISTER OBS. PROV. BONONIENSIS
TOTIUS ORDINIS MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS.

Dilectis Nobis plurimum in CHRISTO *Patribus ac Fratribus in Lusitano Regno degentibus, Salutem et Seraphicam Benedictionem.*

DECRETUM

Inter Regularis Observantiae Provincias, quae antiquitate, sanctitate et fecunditate eminent, jure merito illa recensetur quae in Regno fidelissimo Lusitaniae, Provincia Portugalliae denominatur: hanc enim omnes aliae Provinciae et Custodiae, in Lusitana dominatione positae, veluti communem Matrem semper veneratae sunt. At cum anno 1833, temporum et hominum nequitia, bellum jamdiu praeparatum et intentatum, consummatum fuerit adversus Ecclesiam CHRISTI et specialiter contra Ordines Regulares, Provincia ipsa Portugalliae ad nihilum redacta fuit, ac ideo unusquisque Religiosorum vitam privatam degere necesse habuit. At DEUS, qui neminem deserit nisi deseratur, in medio inimicorum suorum hucusque maxime furentium, excitavit nonnullos superstites Religiosos ad vitam vere franciscanam resumendam, qui reapse in antiquo Varatoji Conventu collecti, sub regimine P. Joachim a SPIRITU SANCTO, principium posuere restaurationis ejusdem Provinciae, ita alacriter ut intra brevissimum tempus quatuor ad sex Coenobia erecta haberentur, quae, uti firmiter in DOMINO confidimus, erunt veluti fertilissima semina quae majores copiosioresque sanctitatis fructus ac Ordinis ulterius incrementum, quamprimum, gratia DEI et protectione Patriarchae Nostri, datura, minime dubitamus.

Hinc, attentis petitionibus Patrum Discretorum cum Commissario Generali eorumdem Conventuum Nobis porrectis sub die 29 Junii 1891: obtentis et inde ponderatis privatis et momentosis informationibus quas repetite exquisivimus apud viros hac in re peritissimos et omni exceptione majores; opportunis et necessariis facultatibus a S. Cong. Ep. et Reg. receptis sub die 1 Septembris anni currentis: habito consensu et voto Rmi Definitorii Generalis in Congressu diei 16 Septembris proxime elapsi: praemissis aliis quae praemittenda erant, in Congressu Generali die 15 Octobris currentis habito, Conventus Regularis Observantiae S. Francisci in Regno Lusitano ad formalem veramque Obs. Provinciam erecti sunt, retento antiquo nomine *Provinciae Portugalliae* cum omnibus juribus, honoribus et privilegiis quae de jure vel legitima consuetudine nostris Provinciis competunt.

Iis omnibus praejactis, suprema qua in Ordine Seraphico pollemus auctoritate, Conventus praefatos in Provinciam erigimus, et erectam praesentibus litteris declaramus juxta Constitutiones Apostolicas, et Ordinis nostri Statuta Generalia. Volumus autem et praecipimus ut Provincia Portugalliae regatur et gubernetur secundum Constitutiones Ordinis in ultimo Capitulo Generali adprobatas et a Nobis confirmatas et promulgatas.

Insuper praefatis Constitutionibus aliisque Ordinis nostri legibus inhaerentes, cum Minister Generalis cum suo Definitorio pro prima vice nominare et eligere possit ac debeat Min. Provincialem, Custodem et Definitores: Nos vigore praesentium regimen et gubernium Provinciae Portugalliae jam instauratae et erectae ita instituimus et institutum declaramus, prout jam in Congressu Generali diei 15 Octobris currentis decretum fuit; scilicet instituti sunt:

In Ministrum Provincialem:

R. P. DOMINICUS A CORDIBUS JESU ET MARIAE.

In Custodem:

R. P. Joseph a Matre DEI.

In Definitores:

Adm. VV. Patres Joachim a Purificatione,
Emmanuel a S. Angelo,
Hyacinthus a S. Familia,
et Joannes Petrus Deambrogi.

Digitized by Google

Hos omnes sic electos confirmamus, et qua tales revereri et recognosci a Provincia Portugalliae rigorose mandamus.

Tandem omnibus ac singulis Patribus ac Fratribus cujuscumque gradus et conditionis praefatae Provinciae in virtute S. Obedientiae et sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda aliisque poenis ad nostrum arbitrium infligendis, praecipimus ut R. P. DOMINICUM A SS. CORDIBUS JESU ET MARIAE in Min. Provincialem cum summa reverentia excipiant, eique tanquam eorum vero legitimoque Provinciae Superiori subjiciant, pareant et obediant in omnibus quae non sunt contraria animae suae et Regulae nostrae.

Valete, ac pro Nobis exorare mementote.

Dat. Romae ad S. Antonium, 18 Octobris 1891.

Fr. ALOYSIUS, *Min. Genlis.*

L. ✠ S.

De mandato Paternitatis Suae Rmae
Fr. PETRUS AB ARCE PAPAE,
Secret. Generalis Ordinis.

—

II.

ERECTIO

NOVAE REF. PROVINCIAE LUCENSIS

FR. ALOYSIUS DE PARMA
ORDINIS MIN. REGUL. OBSERVANTIAE
SANCTI PATRIS NOSTRI FRANCISCI
LECT. JUBILATUS IN S. THEOLOGIA
JAM MINISTER OBS. PROV. BONONIENSIS
TOTIUS ORDINIS MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS.

DECRETUM

Auctoritate Apostolica vi Indulti S. Congregationis negotiis et consultationibus Episcopor. et Regularium praepositae die 23 Septembris 1891, concessa utentes, praevio consensu Definitorii Generalis die 15 Octobris 1891 canonice congregati in hoc Nostro Collegio S. Antonii ad Lateranum, Custodiam Lucensem Ordinis Nostri Strictioris Observantiae sub titulo S. Joseph ex Conventibus Burgi ad Mozzanum, Camajoris, Viaregii, Boviani et Lucensis, in Provinciam sub eodem titulo erigimus et erectam declaramus.

Deinde cum juxta Ordinis Nostri Constitutiones in prima Provinciarum institutione ac erectione, Superiorum electio ad Ministrum Generalem sit devoluta, Nos ad electionem Ministri Provincialis, Custodis, Definitorum praefatae Provinciae devenire censuimus, sicut reapse devenimus et, praevio consilio et consensu Definitorii Generalis canonice congregati, ut memoravimus, instituimus et eligimus ad triennium:

R. P. Joseph a Burgo ad Mozzanum, Ministrum Provincialem;

R. P. Benignum a Plebe Camajoris, Custodem;

A. V. P. Jucundum a Bozzano;

A. V. P. Honoratum a Bozzano;

A. V. P. Angelum a Camajore;

A. V. P. Eustachium a Plebe Camajoris, Definitores;

Cum omnibus facultatibus ac privilegiis, quae Ministris Provincialibus, Custodibus, Definitoribus juxta Constitutiones competunt vel competere possunt.

Mandamus insuper, ut omnes praefatae Provinciae Patres ac Fratres R. Patrem Joseph a Burgo ad Mozzanum, quem supra memoravimus tamquam legitimum Superiorem seu Provincialem a Nobis electum teneant atque venerentur ejusque mandatis in omnibus, quae non sunt contra animam et Regulam nostram, obtemperare satagant et quidem sub poena excommunicationis et aliis arbitrio nostro infligendis, sicut volumus, ut dignoscant tamquam legitimum Custodem et Definitores laudatos Patres.

DEUS autem sua benignitate benedictione repleat novam Provinciam a nobis erectam eique incrementum dare dignetur.

Datum Romae, e Collegio Nostro S. Antonii ad Lateranum, die 15 Octobris 1891.

FR. ALOYSIUS DE PARMA, *Min. Generalis.*

L. ✠ S.

De mandato Paternitatis Suae Rmae
Fr. JOSEPH MARIA A TRIDENTO,
Strict. Obs. Secret. Glis.

Reg. Luc.
N.° 59

—

Digitized by Google

CAPITULA PROVINCIALIA
hoc anno celebrata.

—

XXXII.

Recol. Prov. S. Crucis in Saxonia.

In Conventu Paderbornensi ad S. Josephum Sponsum B. M. V. die 24 Septembris anni 1891, legitime celebratum est Capitulum Provinciale, Praeside Adm. R. P. F. OTHMARO MAASMANN ejusdem Provinciae Ex-Ministro et pro hac vice Commissario Generali. Rite et canonice electi sunt:

MINISTER PROVINCIALIS

A. R. P. Othmarus Maasmann.

CUSTOS

R. P. Benedictus Bechte.

DEFINITORES

A. V. P. Cassianus Greiwe.
A. V. P. Felix Hosbach.
A. V. P. Aurelius Dreves.
A. V. P. Lucius Buchholz.

—

XXXIII.

In Congressu, die 15 Octobris habito, a Rmo Ministro Generali cum suo Definitorio, ad tramitem Constitutionum Ordinis, sequentes electi sunt Patres Minister et Definitores restauratae Provinciae Portugalliae.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Dominicus a SS. Cordibus JESU *et* MARIAE.

CUSTOS

R. P. Joseph a Matre DEI.

DEFINITORES

A. V. P. Joachim a Purificatione.
A. V. P. Emmanuel a S. Angelo.
A. V. P. Hyacinthus a S. Familia.
A. V. P. Joannes Petrus Deambrogi.

—

XXXIV.

In Congressu diei 15 Octobris, de consensu Rmi Definitorii Generalis, neo-erectae Reformatae Provinciae Lucensis sequentes Patres electi sunt, ad tramitem Constitutionum Ordinis:

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Joseph a Burgo ad Mozzanum.

CUSTOS

A. V. P. Benignus a Plebe Camajoris.

DEFINITORES

A. V. P. Jucundus a Bozzano.
A. V. P. Honoratus a Bozzano.
A. V. P. Angelus a Camajore.
A. V. P. Eustachius a Plebe Camajoris.

—

XXXV.

Obs. Prov. Barensis.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Raphaël de Andria.

CUSTOS

R. P. Augustinus de Barletta.

DEFINITORES

A. V. P. Bartholomaeus de Andria.
A. V. P. Raphaël de Bitonto.
A. V. P. Jacobus de Atella.
A. V. P. Nicolaus de Andria.

—

XXXVI.

Obs. Prov. S. Ferdinandi in Molisio.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Anselmus a Saxinoro.

CUSTOS

R. P. Conradus de S. Joanne in Galdo.

DEFINITORES

A. V. P. Bartholomaeus de Arcemandolfi.
A. V. P. Mariangelus de Domocalenda.
A. V. P. Augustinus de Arcemandolfi.
A. V. P. Isidorus de Castropignano.

—

Digitized by Google

XXXVII.

Obs. Prov. S. Martyrum Calabriae.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Augustinus Converti.

CUSTOS

R. P. Aloysius de Amendolaro.

DEFINITORES

A. V. P. Daniel de Scyblicano.
A. V. P. Bonaventura de Rose.
A. V. P. Franciscus de Trebisacce.
A. V. P. Laurentius de Cerisano.

—

XXXVIII.

Obs. Custodiae Mediolanensis.

COMMISSARIUS GENERALIS

R. P. Joannes-Jacobus a Bergomo.

—

XXXIX.

In Congressu diei 22 Octobris a Rmo Ministro Generali cum suo Definitorio rite electi sunt:

Obs. Prov. Basilicatae.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Joseph a S. Archangelo.

CUSTOS

R. P. Alphonsus Aragiusto.

DEFINITORES

A. V. P. Alphonsus de Aurentia.
A. V. P. Antonius de Tricarico.
A. V. P. Joseph de Rivello.
A. V. P. Raphaël de Ansi.

—

XL.

Obs. Prov. S. Antonii Lyciensis.

MINISTER PROVINCIALIS

R. P. Thoma de Montejasi.

CUSTOS

R. P. Franciscus de Castellaneta.

DEFINITORES

A. V. P. Cajetanus de Monterone.
A. V. P. Salvator de Carovigno.
A. V. P. Dominicus de S. Vito.
A. V. P. Ludovicus de Latiano.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

§ II.

DE NONNULLIS INDULGENTIIS PERSONALIBUS IN PARTICULARI.

De Statione SS. Sacramenti.

(Continuatio)

Modo videndum quid recentioribus temporibus de praedicta Statione SS. Sacramenti doceat Apostolica Sedes. Ex dicendis manifeste apparebit, laudatos Auctores veritatem super hac materia attigisse, authenticis documentis innixos.

165. In Summario Indulgentiarum, quibus gaudet Ordo Seraphicus, uti authentico recognito a S. Congreg. Indulgentiarum sub die 20 Julii 1841, et iterum sub die 16 Decembr. 1882, et anno 1885 in libro *Rescript. auth.* inserto, sequentia quoad Indulgentias Stationum SS. Sacramenti habentur:

1.° Paulus V de novo concessit et confirmavit Ordini Fratrum Minorum Stationem SS. Sacramenti, ut quilibet Religiosus istius Ordinis, qui recitabit ante altare sanctissimi Sacramenti sex *Pater noster,* sex *Ave Maria,* et sex *Gloria Patri,* lucretur omnes indulgentias Stationum Romae, Hierosolymorum, S. Jacobi Galitiae, et Portiunculae.

2.° Hanc Indulgentiam Stationum, de novo concessam a Paulo V, confirmavit et renovavit Urbanus VIII, dummodo tamen Statio fiat ante altare SS. Sacramenti. Ita dicit Rodericius, cum attestatione Rodriguez aliorumque.

3.° Haec Statio Indulgentiae, dicendo supradicta *Pater noster* etc. ante altare SS. Sacramenti, acquiri potest *saepius in die,* eodem prorsus modo, quo eam lucraretur quicumque Religiosus, qui personaliter visitaret *Ecclesias*

Digitized by Google

Romae, Hierosolymorum, Compostellae, et Portiunculae, *perinde atque acquiruntur aliae Indulgentiae perpetuae, quae non habent limitationem aut determinationem temporis,* ut affirmat Angelicus Doctor S. Thomas, Corduba, Toledo, Henriquez, aliique citati a P. Michaël-angelo Bogliasco in suo compendio Indulgentiarum funiculi impresso Liburni 1620, pag. 109.

4.° Hoc modo Religiosi manentes in suis Conventibus, merentur plus quam dum vadunt per mundum peregrinantes ad lucrandas Indulgentias. S. Thomas citatus a Perino dicit: *Religiosi existentes in suis monasteriis, promerentur amplius, quam discurrendo et peregrinando ad lucrandas Indulgentias.*

5.° Et cum supradictae Indulgentiae possint applicari animabus Purgatorii per modum suffragii, monentur omnes ad lucrandas illas *saepius in die* pro dictis animabus, quae non erunt ingratae facienti sibi tale beneficium.

Ita *ad litteram* in praefato Summario a S. C. approbato, n. 15 pag. 386 penes *Rescript. auth.*

166. Currente anno 1855, die 5 Martii nonnulla dubia proposita fuerunt in S. C. Indulgentiarum relate ad Indulgentias, de quibus agimus. In relatione tamen facta Summo Pontifici Pio IX a Card. Praef. sub die 26 Julii ejusdem anni, Sanctitas Sua praecipiendum esse duxit, ut in alia Congregatione iterum proponerentur, addito quoque alterius Consultoris voto. En dubia:

1.° An *Sodales Tertiarii* Ordinis S. Francisci Assisinatis, cujuscumque Provinciae sint, lucrifaciant stationes, indulgentias, remissiones tum Urbis, tum etiam Portiunculae, sive Jerusalem, et S. Jacobi in Compostella, recitando sex *Pater, Ave* et *Gloria,* scilicet quinque pro felici statu S. Matris Ecclesiae, sextum autem pro intentione Summi Pontificis concedentis?

2.° An Sodales scapularis caerulei immaculatae Conceptionis, recitando sex *Pater, Ave* et *Gloria* in honorem SS. Trinitatis et Deiparae Virginis immaculatae, orando pro haeresum extirpatione, exaltatione S. Matris Ecclesiae, atque christianorum Principum pace et concordia, omnes lucrifaciant indulgentias septem Basilicarum Romae, Portiunculae, Jerusalem et S. Jacobi de Compostella?

3.° An Indulgentias, de quibus in superioribus dubiis, lucrentur *toties quoties,* et *an in quocumque loco* preces ipsas fuderint?

4.° An ad easdem lucrandas Indulgentias recitare sufficiat sex tantum *Pater, Ave* et *Gloria,* ita ut necesse minime sit alias preces addere, prouti in Indulgentiarum concessionibus atque rescriptis orandi per aliquod temporis spatium juxta intentionem Pontificis, seu pro haeresum extirpatione, exaltatione S. Matris Ecclesiae, atque christianorum Principum pace et concordia etc. injungi consuetum est?

5.° An ad memoratas Indulgentias, de quibus scilicet in dubiis 1.° et 2.° consequendas, necessaria sit Sacramentorum Poenitentiae et Eucharistiae susceptio?

6.° An denique hae ipsae Indulgentiae omnes animabus in Purgatorio detentis applicari possint?

EE. PP. in comitiis generalibus apud Vaticanas Aedes habitis die 31 Martii 1856, rebus mature perpensis, altero quoque voto audito, respondendum esse duxerunt, ut infra:

Ad 1.^{m} *Affirmative.*

Ad 2.^{m} *Affirmative.*

Ad 3.^{m} *Affirmative* juxta votum Consultoris, nempe servato decreto S. Congregationis die 7 Martii 1678 approbato ab Innocentio XI, cujus initium *Delatae saepius.*

Ad 4.^{m} *Affirmative.*

Ad 5.^{m} *Negative.*

Ad 6.^{m} *Affirmative.*

Quas resolutiones Pius Pp. IX die 14 Aprilis ejusdem anni 1856 approbavit (Decr. auth. n. 374).

167. *Nota 1.ª* Primum dubium respicit Tertiarios Franciscales, qui non secus ac primus et secundus Ordo S. P. N. Francisci gaudebant privilegio Stationis SS. Sacramenti. Licet autem hujusmodi nostri consodales post Constitutionem *Misericors Dei Filius* SS. D. N. Leonis PP. XIII tali privilegio privati fuerint, tamen Sacrae Congr. resolutio aeque inservit tum ad melius dignoscendam naturam, tum ad confirmandam existentiam et extensionem suprememorati privilegii.

168. *Nota 2.ª ad tertiam responsionem.* In citato Decreto *Delatae saepius,* haec summatim continentur: S. Congreg., de mandato Innocentii XI,

Digitized by Google

a) Plurimas Indulgentias ut falsas, confictas vel apocryphas declaravit.

b) Alias Indulgentias concessas ante quasdam Constitutiones Clementis VIII et Pauli V revocavit, nisi Pontificis auctoritate denuo fuissent innovatae.

c) Quoad Indulgentias Stationum Urbis, quae a Romanis Pontificibus singulari privilegio vel communicatae sunt, vel communicabuntur interdum aliquibus locis, Ordinibus, aut personis, *diebus tantum Stationum* in Missali Romano descriptis, suffragari posse declaravit; *semel autem dumtaxat in die* plenariam Indulgentiam in certos dies Ecclesiam visitantibus concessam, vel aliud pium opus peragentibus lucrifieri. Cf. Decr. auth. n. 18, vel Ferraris art. IV. n. 15, ubi per extensum affertur praedictum Decretum. Vid. etiam sequentem numerum ad 5.

(Continuabitur)

III.

MISSIONES

EPISTOLA

Illmi Dni Benjamini Christiaens (1) *Vicarii Apost. Hu-pe Occ. Merid., ad Emum Cardinalem* Simeoni *S. C. de Propaganda Fide Praefectum, circa recentes contra Missionarios persecutiones.*

Han-Keou, 12 Septembris 1891.

Eminentissime Princeps,

Dominica die, sexta mensis Septembris, Ill. ac Revmum Dnum Joannem Hofman (2) Vicarium Apost. Shan-si meridionalis, Episcopum consecravi. Sanctis gaudiis omnes, viginti scilicet Sacerdotes, totaque christiana plebs in ecclesia congregati vacabant.

Sed extrema gaudii luctus occupat: ad horam pomeridianam quartam, data solemni benedictione cum sanctissimo Sacramento, ecce ab I-tchang-fou superveniunt R. P. Ansgarius Braun (3), nostri Vicariatus Missionarius, simulque septem Sorores Franciscales Missionariae Mariae (1).

Lugubre spectaculum! Missionarius linteolo caput habet involutum, manuque Ciborium proprio sanguine tinctum gestat. Laceris et cruentatis vestibus Sorores sequuntur. Ipse tamen Pater spiritualis et sanctimoniales, supereffuso sanguine tincti, gloriosam pro nomine Jesu contumeliam tulisse gaudentes, ad certamen quam primum redire flagitant.

En paucis verbis quid acciderat. Prima die Septembris homunculus quidam ad Orphanotrophium accessit. Infantem duorum annorum portabat: « Hanc puellam, ut aiebat, mater vidua et ad extremas angustias adducta ad Orphanotrophium mittit, summisque precibus exorat, ut aliqua eleemosyna tum suimetipsius, tum ceterorum filiorum arctioribus necessitatibus subveniatur ».

Ubi autem Sinenses mulieres infantem mundare volunt, non puellam sed puerum sibi traditum esse deprehendunt. Sorores machinationem statim suspicantur; sed qui infantem tulerat jam invenire nequeunt. Mane sequenti de quadam muliere audiunt, quae puerum amissum anxie disquirebat. Festinanter advocata mulier filium agnoscit, plurimasque Sororibus gratias exhibet de puero benigne tractato novisque vestibus induto.

Ipsamet hora populus undique concurrit, et tumultu ex omni parte facto Sorores per fenestras vicinam Europaei cujusdam domum aspiciunt quae jam destrui et incendi incipit. Ad sacellum convolant puellae cum Sororibus, ibique ad terram omnes prostratae, absolutione percepta, SS. Sacramento reficiuntur. Puellulae indesinenter manus et infantiles voces ad Deum levant auxiliumque deprecantur, clamitantes: « Libera nos, Jesu; Sancta Mater, miserere nostri! ».

Interim domo potitus, stulta rabie populus omnia sibi obvenientia destruit, lignis et saxis contra Sorores ac Missionarium desaevit, ipsorumque contusis capitibus, membra omnia diabolico furore vulnerare conatur.

(1) Recollectae Provinciae Belgii alumnus est Rmus Christiaens.

(2) Neoelectus Vicarius Apostolicus Shan-si Merid. ad Rec. Provinciam Hollandiae pertinet.

(3) R. P. Braun Ref. Provinciae S. Leopoldi in Tyrolo filius est.

(1) Institutum Sororum Franciscalium Missionariarum Mariae, a S. Sede approbatum, decem et septem Conventus possidet tam in Europa quam in variis Missionibus; domum Novitiatus in Gallia habet prope *St. Brieuc* (Côtes-du-Nord), aliamque domum Romae, Via Giusti, 12.

Digitized by Google

Tandem Mandarinus, militibus stipatus, advenit, viam Patri et Sororibus aperit, ipsosque simul a morte liberat. Puellae autem, quae a Sororibus disjungi minime patiuntur, totis viribus ipsas sequuntur, vestibusque apprehensis adhaerent, donec saeva manu avellantur.

Missionarius ac Sorores plateam ingressi, saxis, luto, variis fragmentis undique premuntur; singulo passu vulnera nova accipiunt. Jam R. P. Braun, SSmum Sacramentum deferens, lethali vulnere percussus videtur; sed a satellitibus apprehensus et propulsus, sensus ac vires resumit.

Ad flumen usque barbara plebs nostros insecuta est, et monialis quaedam in flumen decidit. Jam submergebatur, quum officialis Europaeus, fortiter armatus, advolat, omnesque ad vapoream navem secure ducit.

Duo medici vulneratis statim curam omnem adhibuerunt, mundaque lintea dederunt, ut tum Pater, tum Sorores deponere possent quae corpus tegebant et sanguine imbuta erant.

Interim clamores audiebantur stridentes, simulque flamma immensa caelum rubro inficiebat. Brevi et Residentia Episcopalis et Seminarium et Sororum Conventus igne tradita, addito petroleo, vastam fornacem efficiebant.

Primo seditionis accepto rumore, Revdus P. Franzoni, meus Pro-Vicarius, SS. Sacramentum in salvo ponere necnon Seminarii alumnos abducere potuit. Reliqua omnia, Archivum, mandatum Apostolicum ac Breve electionis meae, facultates ordinariae, extraordinariae, privatae, igne perierunt. Non supellectilia, non Bibliotheca, non sacra Vasa, aut paramenta ulla supersunt. Manet nobis vita et vestes quibus induimur. Fiat Dei voluntas!

Misereatur nostri Eminentia Vestra, et si visum fuerit, quinque Breviaria etc. nobis quamprimum mittere dignetur.

Sacram purpuram devotissime deosculans maneo

Emae Vestrae Illmae ac Revmae
Infimus et devotissimus Servus
Fr. Benjaminus Christiaens,
Ep. tit. Coloph. Vic. Ap. Hu-pe Occ. Merid.

In alia epistola praelaudatus Vicarius Apost. scribebat, alumnos Seminarii receptos fuisse ab agricolis Christianis, qui prope civitatem I-tchang-fou habitant, infantes Orphanotrophii sub cura Mandarini esse, additque sequentia: « Die 21 Junii hujus anni 1891 turba fere mille hominum in pago Tchang-kin-ho, ubi opus S. Infantiae fundatum erat, sub falso praetextu quod christiani infantium oculos eruerent ipsosque mutilarent, quinque infantium recenter defunctorum cadavera e sepulchro extraxerunt, sed integra invenerunt. Spe frustrati, domum tamen ingressi omnia subverterunt ut cadavera mutilata invenirent. Quum nihil adhuc invenissent, vestes,. utensilia, victualium provisiones abstulerunt aut destruxerunt.

Virgines Sinenses, quae curam Orphanotrophii habebant, cum infantibus ad vicinas domos christianas aufugere potuerunt.

Die 9 Augusti hora tertia matutina, turba igne destruxit aliud Orphanotrophium in Chekong-kiao situm; Virgines cum infantibus, clamoribus a somno excitatae, fugere potuerunt.

—

CAPITULA COLLEGIORUM APOSTOLICORUM IN AMERICA.

VIII.

Collegii Taratensis S. Joseph in Bolivia.

In hoc Apostolico Collegio die 14 Julii an. currentis praeside Adm. Rev. Patre Joseph Giannelli Commissario Generali celebratum est Capitulum Guardianale, in quo quidem renuntiati sunt:

Guardianus

R. P. *Hermenegildus Giannotti.*

Discreti

R. P. *Paschalis Bianchi.*
R. P. *Hugolinus Gorleri.*
R. P. *Franciscus Solano Melchior.*
R. P. *Berardus Lujan.*

Praefectus Missionum

R. P. *Ambrosius Prati.*

—

IX.

Collegii de Zacatecas in Mexicana Rep.

Mense Septembris curr. anni ab Adm. R. P. Isidoro Camacho Commissario Generali

Digitized by Google

actae sunt electiones pro Collegio de Zacatecas; videlicet electi sunt:

GUARDIANUS

R. P. Joseph Guadalupe Alva.

DISCRETI

R. P. Joachim Cabrera.
R. P. Franciscus Sanchez.
R. P. Franciscus Lujan.
R. P. Bonaventura Chavez.

X.

Pro Collegio vero MARIAE SSmae de Zopopan electi sunt:

GUARDIANUS

R. P. Bernardus Angniano.

DISCRETI

A. V. P. Jesus Escudero.
A. V. P. Marianus Mendez.
A. V. P. Franciscus Espinosa.
A. V. P. Joseph Maria Najar.

IV.

BIBLIOGRAPHIA

ANONYMUS, Min. Obs. — Sospiri al Dio dell' amore, operetta di un Francescano M. O. — Quaracchi, tip. del Collegio di S. Bonaventura, 1891. In 16, pag. 451. L. 1.

Rmus CARLASSARE, Min. Ref. — Missionarius instructus ad Ministerii sui Officia rite implenda; opusculum composuit Fr. Vincentius Epiphanius Carlassare, Ordinis Minorum, Episc. t. Madaurae, Vicarius Apost. Hu-pé Orient. in Sinis, ad usum Missionariorum sui Vicariatus. — Neapoli, ex typographia Hospitii *Accattoncelli,* 1891. In 8, pag. 239.

P. EMIDIO CARDINI, M. O. — Dei supremi principii della Teologia Morale. Seconda edizione ampliata notabilmente. — Quaracchi 1891. Vol. 1.° in 16. pag. 442.

L' ORIENTE SERAFICO. — Rivista Francescana bimensile dedicata agli ascritti del Terz' Ordine. — Si pubblica in S. Maria degli Angeli presso Assisi. Prezzo di abbonamento L. 4 annue, per l' estero L. 5.

Haec ephemeris jam a tribus annis cura et studio Fratrum nostrae Provinciae Seraphicae semel in mense editur: ast insequenti anno 1892, ut facilius finem suum attingat, unoquoque mense *bis* in lucem prodibit.

Opus quidem omnium nostrorum cooperatione dignum redactores hujus ephemeridis aggressi sunt, quod tum in bonum Ordinis, tum in animarum salutem cedit. Ipsi namque hoc unum in votis habent, ut quotquot sub franciscali vexillo militant pleno haustu spiritum seraphicum attingant in IPSO FONTE, a quo aliis temporibus per varios rivulos aquae in vitam aeternam salientes quaquaversus diffusae sunt.

Quod propositum ex iis apparet, quae in ipsa ephemeride leguntur: 1.° circa historiam nostram; 2.° circa hagiographiam; 3.° circa Palaestinae Loca; 4.° circa Missiones; 5.° circa vitam spiritualem; 6.° ut cetera omittamus, circa chronhistoriam: ita ut quamvis praecipuum propositum sint vita et mores Tertiariorum, tamen ejus lectio omnibus alumnis, praesertim junioribus, trium Ordinum S. Francisci perutilis evadere potest. Nemo enim est qui ignoret quanta utilitas in Ordinem redundet ex cognitione historiae nostrae non solum antiquae, sed praesertim recentioris: ex cujus ignorantia factum est, ut amor in Ordinem nostrum tum ex parte saecularium, tum etiam quandoque ex parte Fratrum tepescat. Nec mirum: nam ignoti nulla est cupido.

Ut huic lacrymabili defectui occurramus, enixe hortamur Fratres nostros, ut suam opem conferant ad diffusionem hujus ephemeridis tum intra, tum extra Ordinem. Insuper eos hortamur ut notitias, et alia, quae ad tres Ordines nostros referuntur, ad Directorem praedictae ephemeridis studiose mittant: ut ipse de thesauro nostro proferre valeat nova et vetera. Duo siquidem necessaria sunt, ut *Oriens Seraphicus* magis magisque splendescat; major scilicet numerus lectorum et plenior notitiarum copia. Hucusque, si quos favores vel auxilia habuit, haec a saecularibus viris excepit; dum e contrario inter Fratres nostros, quibus maxime cordi esse deberet gesta et glorias Ordinis in lucem proferre, paucos Maecenates ephemeris nacta est.

Omnes igitur Italiae Fratres exempla sectentur Fratrum Germaniae, Galliae et Hispaniae, necnon et Capuccinorum, qui suas ephemerides omnigenis auxiliis adjuvant; sic enim et Fratres et saeculares opera bona Ordinis videbunt, et glorificabunt Patrem nostrum, qui in caelis est.

N. B. 1.° Ut etiam Fratres qui ex professione sua pretium sic dictae associationis solvere non possunt, recipere valeant *Orientem Seraphicum;* statum est, ut si quis ipsorum, salva tectaque Regula nostra, TRES tantum NOVOS sic dictos associatos procuraverit, futuro anno GRATIS illum habebit; immo gratis ipsum habebit et successivis annis, dummodo eamdem conditionem adimpleat.

2.° Qui velit integram recipere collectionem, scilicet an. 1889, 90, 91 et 92, solvere debet 10 libellas; Fratres autem 7 tantum.

Digitized by Google

Directiones (vulgo Adresses) singulorum Superiorum tam Provinciarum quam Conventuum ac Missionum Ordinis nostri, alphabetico ordine, primo Nationum deinde Residentiarum dispositae, anno 1891. — Ad Claras Aquas (Quaracchi) prope Florentiam, ex typographia Collegii S. Bonaventurae, 1891. In 8.° pag. 67.

A Curia Generalitia haberi potest pretio L. 0,50.

Mons. Francesco Imparati, M. O., Arcivescovo di Acerenza e Matera. — Il Santo Rosario, Addio alla Diocesi di Venosa, Primo saluto alle Arcidiocesi di Acerenza e Matera. — Siena, tip. Edit. S. Bernardino, 1891.

Franciscus Ser. (P.) a Taufers, Min. Cap. — Handweiser fuer den Katholischen Klerus in Sachen des III Ordens des hl. Vaters Franziskus. Von P. Franziskus Ser. Tischler, Mitglied der Nordtirolischen Kapuziner-Ordens-Provinz, Lector der Theologie. Dritte verbesserte auflage. — Salzburg, 1891. Mathias Mittermueller, Buchhaendler des hl. Apostolischen Stuhles. 423 Seiten. — Latine: Manuale III. Ord. S. P. Francisci pro Rev. Clero.

Opera extraneorum Ordinem concernentia.

Cte Roselly de Lorgues. — Christophe Colomb, Histoire de sa vie et de ses voyages d'après des documents authentiques tirés d'Espagne et d'Italie, par Roselly de Lorguès. Tom. I pag. 595 et tom. II pag. 567. 4e édit. — Paris, Didier et Cie, libraires éditeurs. Quai des Augustins, 35.

V.

NECROLOGIA

—

Die 6 Julii nuper elapsi ad veram vitam migravit R. P. Bernardinus Damaré M. O. Collegii apostolici de *Ica* in Republica Peruana alumnus. E civitate Valentia in Hispania oriundus, seraphicam regulam vovit in Collegio de *Cuzco*, ubi sacerdotio etiam fuit insignitus. Guardiani officio bis laudabili zelo functus est, ac per viginti quinque annos apostolico ministerio indefessam navavit operam in diversis missionibus Reipublicae tum Peruanae tum Aequatorianae. Indorum in his partibus degentium idioma optime callens, spirituali illorum profectui cum felici exitu incubuit. Austerae poenitentiae et paupertatis seraphicae reliquit exemplum Confratribus, qui unanimes defunctum lugent.

R. I. P.

Dum manum calamo admovemus interitum nuntiaturi Adm. R. Patris Josephi Giannelli, Commissarii Generalis in Bolivia, vehementi dolore tenemur cum non tantum sodalem, sed virum apostolici pectoris ac sanctis moribus insignem abreptum pariter defleamus. Quae in rem Christianam cumulatissima bona intulerit, historia, quemadmodum speramus, retexet, quae quamvis praeclara ejus facinora narranda exorsa fuerit, pleraque tamen silentio pressit vel quia nondum acta, vel quia opportunitas defuit omnia narrandi. Paucis hic perstringimus quae fusiori calamo narrabuntur.

Quinto nonas Majas, anno 1823, ad Sanctae Mariae Albiani, qui vicus est in provincia Lucensi, ortus est noster ex Frygdiano Jannellio et Dominica Bassia, non minus censu quam virtute divitibus. Novitiatu exercito, philosophiam ac theologiam aggressus est in Conventu S. Francisci in urbe Luca, a qua, studiorum curriculo nondum absoluto, R. P. Alphonsum Corsettium, Collectorem, sequutus, discessit ut cum eo Americam contenderet, atque in Collegio S. Mariae Angelorum Tarijae in Republica Boliviensi, studiis absolutis, nuntius evaderet christiani nominis inter barbaras gentes propagandi. Quinto nonas Majas in urbe Sucre Sacerdotium iniit, anno 1844, ex qua tempestate eam vivendi rationem fuit auspicatus cum Apostolis concordissimam, quam ad obitum usque retinuit.

Vix credibile memoratu est quanta perpessus fuerit inter crudeles Chiriguanos, criminosos Tobas et feros Matacos ut Missiones inter eos institueret. Quoties vita fuit periclitatus! quoties ad necem conquisitus! quoties animos ira aestuantes miti alloquio compescuit, suique studiosos reddidit! Quot itinera perque compita perque devia pedes aut mulo insidens

Digitized by Google

confecit! quot loca, nondum humano vestigio signata, invisit! Ipsi attribuenda est exploratio fluminis Pilcomayo usque ad inferiores partes *Pulchrae Spei,* quam Sodalis noster sine strepitu, sine clamore, adscitis sibi sociis quibusdam Indiis perfecit. Nulla alia ante hanc expeditio longius processerat; et celeber ille Creveaux, qui ulterius quam fas esset, progressus erat, a Tobis crudelissime necatus est.

Anno 1870 electus fuit Guardianus Collegii Tarijensis; quare Indis suis valedicere coactus, in Conventum remeavit. Praeclaras virtutes, quae Guardianum decent, mirabantur subditi omnes, qui cum tam charum caput sibi abripi cognoverunt, fleverunt ut in funere solemus: absoluto enim officii sui tempore, valetudine coepit pejor fieri, rogavitque ut in Collegium Taratense sibi transmeare liceret. Anno postquam in hospitio S. Crucis moratus erat, in hoc Collegium venit, ubi dum Missionum negotia gereret, in Capitulo celebrato anno 1879 Guardianus ejusdem Collegii renuntiatus est; quo in officio exercendo tanta de eo opinio increvit, ut post sex annos electus fuerit Praefectus Missionum inter Guarayos. Quare hospitium S. Crucis denuo concessit. Tres annos inibi commoratus est; quo brevi tempore cum Sodalis nostri virtutem juxta ac doctrinam suspexisset Episcopus Sucrensis, eum sibi voluit Theologum in Synodo nationali.

Post hanc Synodum, in qua admiratio expectationem superavit, renuntiatus fuit Commissarius Generalis Collegiorum Boliviensium. Onus quidem grave humeris Apostolici hominis imponebatur, non ita tamen ut animo concideret noster, qui tot labores, incommoda, pericula jamdiu expertus esset: quinimo ut Collegia inviseret, uti officium postulabat, e S. Cruce ad Collegium Tarijense se contulit. Verum iter salebrosum et plenum periculis ex parte ferarum hominumque pertimescendis. Eas Missiones invisit, Capitulum habuit, ac itinere resumpto, tempestate imbrium, superiore Februario Taratam venit. At eheu! quantum mutatus ab illo Joseph, qui valetudine firmissima potiri consueverat! Itinere fractus, jamdiu lethalem morbum contraxerat, qui diu latens, extemplo tota vi erupit. Quare nonis Augustis lecto decubuit. Vi morbi in dies ingravescente, omni spe adepta, aegrotus sensit se brevi moriturum; quare Sacramenta rogavit. Admissa confessus, Pane ad caelum viatico inter sodalium lacrymas pastus, atque Unctione extrema linitus, quarto die, quo lecto decubuerat, quinto idus Augustas, octo et sexaginta annorum labore magis quam aevi diuturnitate senex, diem obiit supremum.

Flevere sodales tanti hominis interitum. Civitas Tarija, quae nostrum ceu filium dilexit, lacrymata est defunctum; diaria funus hominis Franciscalis conquesta sunt, nec minus populares Lucenses, qui P. Joseph vivo gloriabantur, fleverunt extinctum.

Vivas in Deo, sodalis dulcissime! et si quae desunt piaculariae preces ad beatitatem captandam, nos, tui memores, Primogenito mortuorum eas lubentissimi admovebimus.

R. I. P.

Die 26 Septembris praeter omnium expectationem nuntius ad nos perlatus est, investigabili divinae Providentiae consilio accidisse, ut R. P. Valentinus van de Oord, almae nostrae Provinciae Germaniae Inferioris filius, in urbe Ngan-keóu, Chan-si Meridionalis 1 die Julii anni currentis, vix inceptum vitae apostolicae cursum morte praematura, sed ut confidimus in conspectu Domini pretiosa, compleverit. Charissimus nobis Confrater, natus in Ammerzoden, Germaniae Inferioris pago, anno 1863, pueritia atque adolescentia integerrime transactis, Provinciae nostrae nomen dedit anno 1863 in eaque vota solemnia nuncupavit anno 1887. Anno 1890 ad exteras Missiones animarum zelo ductus Superiorum venia impetrata, se contulit atque omnibus spem faciebat, optime se mox de illa nostra Missione meriturum, immo fore Missionarium omnibus numeris absolutum. At divina Providentia secus disponente consummatus in brevi *vita decessit memoriam mortis suae ad exemplum virtutis et fortitudinis derelinquens* (II Malach. VI, 31).

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

ACTA
ORDINIS MINORUM

Decembris 1891.

I.
ACTA ROMANO-SERAPHICA

—

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA

DE PRAVA DUELLORUM CONSUETUDINE

Dilecto filio nostro Francisco de Paula S. R. E. Cardinali Schönborn archiepiscopo pragensi, venerabili fratri Philippo archiepiscopo coloniensi ceterisque venerabilibus fratribus archiepiscopis et episcopis aliisque locorum ordinariis in imperio Germanico et Austro-Hungarico.

LEO PP. XIII.

DILECTE FILI NOSTER

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Pastoralis officii conscientia et proximorum caritate permoti, datis ad Nos superiore anno litteris, referendum censuistis de singularium certaminum, quae duella vocant, in populo vestro frequentia. Genus istud dimicandi, velut jus moribus constitutum, non sine dolore significabatis etiam inter catholicos versari: rogabatis pariter, ut deterrere homines ab istiusmodi errore vox quoque Nostra conaretur. — Est profecto error iste admodum perniciosus, nec sane finibus circumscribitur civitatum vestrarum, sed excurrit multo latius, ita ut hujus expers contagione mali vix ulla gens reperiatur. Quamobrem collaudamus studium vestrum, et quamvis cognitum perspectumque sit quid hac in re philosophia christiana, utique consentiente ratione naturali, praescribat, tamen, cum prava duellorum consuetudo christianorum praeceptorum oblivione maxime alatur, expediet atque utile erit id ipsum per Nos paucis revocari.

Scilicet utraque divina lex, tum ea quae naturalis rationis lumine, tum quae litteris divino afflatu perscriptis promulgata est, districte vetant ne quis extra causam publicam hominem interimat aut vulneret, nisi salutis suae defendendae causa, necessitate coactus. At qui ad privatum certamen provocant, vel oblatum suscipiunt, hoc agunt, huc animam viresque intendunt nulla necessitate adstricti, ut vitam eripiant aut saltem vulnus inferant adversario. Utraque porro divina lex interdicit ne quis temere vitam projiciat suam, gravi et mani-

Digitized by Google

festo objiciens discrimini, quum id nulla officii aut caritatis magnanimae ratio suadeat; haec autem caeca temeritas, vitae contemptrix, plane inest in natura duelli. Quare obscurum nemini aut dubium esse potest, in eos, qui privatim praelium conserunt singulare, utrumque cadere et scelus alienae cladis, et vitae propriae discrimen voluntarium. Demum vix ulla pestis est, quae a civilis vitae disciplina magis abhorreat et justum civitatis ordinem pervertat, quam permissa civibus licentia ut sui quisque adsertor juris privata vi manuque, et honoris, quem violatum putet, ultor existat.

Ob eas res Ecclesia Dei, quae custos et vindex est cum veritatis, tum justitiae et honestatis, quarum complexu publica pax et ordo continetur, nunquam non improbavit vehementer, et gravioribus quibus potuit poenis reos privati certaminis coërcendos curavit. Constitutiones Alexandri III decessoris Nostri libris insertae canonici juris privatas hasce concertationes damnant et exsecrantur. In omnes qui illas ineunt, aut quoquo modo participant, singulari poenarum severitate animadvertit Tridentina Synodus, quippe quae praeter alia, etiam ignominiae notam iis inussit, ejectosque Ecclesiae gremio, honore indignos censuit, si in certamine occumberent, ecclesiasticae sepulturae. Tridentinas sanctiones ampliavit explicavitque decessor noster Benedictus XIV in Constitutione data die 10 Novembris anno 1752, cujus initium *Detestabilem*. Novissimo autem tempore f. r. Pius IX in litteris apostolicis, quarum est initium *Apostolicae Sedis*, per quas censurae latae sententiae limitantur, aperte declaravit, ecclesiasticas poenas committere non modo qui duello confligant, sed eos etiam quos patrinos vocant, itemque et testes et conscios. — Quarum legum sapientia eo luculentius emicat quo ineptiora ea esse liquet quae ad immanem duelli morem tuendum vel excusandum solent proferri. Nam quod in vulgus seritur, certamina id genus natura sua comparata esse ad maculas eluendas, quas civium honori alterius calumnia, aut convicium induxerit, id est ejusmodi ut neminem possit nisi vecordem fallere. Quamvis enim e certamine victor decedat qui, injuria accepta, illud indixit, omnium cordatorum hominum hoc erit judicium, tali certaminis exitu viribus quidem ad luctandum, aut tractandis armis meliorem lacessentem probari, non ideo tamen honestate potiorem. Quod si idem ipse ceciderit, cui rursus non inconsulta, non plane absona haec honoris tuendi ratio videatur? Equidem paucos esse remur, qui hoc obeant facinus, opinionis errore decepti. Omnino cupiditas ultionis est, quae viros superbos et acres ad poenam petendam impellit qui si elatum animum moderari, Deoque obtemperare velint qui homines jubet diligere inter se amore fraterno, et quemquam violari vetat, qui ulciscendi libidinem in privatis hominibus gravissime damnat, ac poenarum repetendarum sibi unice reservat potestatem, ab immani consuetudine duellorum facile discederent.

Neque illis qui oblatum certamen suscipiunt justa suppetit excusatio metus, quod timeant se vulgo segnes haberi, si pugnam detrectent. Nam si officia hominum ex falsis vulgi opinionibus dimetienda essent, non ex aeterna recti justique norma, nullum esset naturale ac verum inter honestas actiones et flagitiosa facta discrimen. Ipsi sapientes ethnici et norunt et tradiderunt, fallacia vulgi judicia spernenda esse a forti et constanti viro. Justus potius et sanctus timor est, qui avertit hominem ab iniqua caede, eumque facit de propria et fratrum salute sollicitum. Immo qui inania vulgi aspernatur judicia, qui contumeliarum verbera subire mavult, quam ulla in re officium deserere, hunc longe majore atque excelsiore animo esse perspicitur, quam qui ad arma procurrit, lacessitus injuria. Quin etiam, si recte dijudicari velit, ille est unus, in quo solida fortitudo eluceat, illa, inquam, fortitudo, quae virtus vere nominatur, et cui gloria comes est non fucata, non fallax. Virtus enim in bono consistit rationi consentaneo, et nisi quae in judicio nitatur approbantis Dei, stulta omnis est gloria. Denique tam perspicua duelli turpitudo est, ut illud nostrae etiam aetatis legumlatores, tametsi multorum suffragio patrocinioque fultum, auctoritate publica poenisque propositis coërcendum duxerint. Illud hac in re praeposterum maximeque perniciosum, quod scriptae leges re factisque fere eluduntur: idque non raro scientibus et silentibus iis, quorum est puniri sontes, et, ut le-

Digitized by Google

gibus pareatur, providere. Ita fit ut passim ad singularia certamina descendere, spreta majestate legum, impune liceat.

Inepta etiam atque indigna sapienti viro eorum est opinio, qui utut togatos cives ab hoc genere certaminum arcendos putent, ea tamen permittenda censent militibus, quod tali exercitatione acui dicant militarem virtutem.

Primum quidem honesta et turpia natura differunt, nec in contraria mutari ob diversum personarum statum ullo pacto possunt. Omnino homines, in quacumque conditione vitae, divina ac naturali lege omnes pari modo tenentur.

Praeterea ratio hujusce indulgentiae erga milites ab utilitate publica petenda foret, quae nunquam tanta esse potest, ut ejus obtentu naturalis divinique juris vox conticescat. Quid, quod ipsa utilitatis ratio manifesto deficit? Nam militaris virtutis incitamenta eo spectant, ut civitas sit adversus hostes instructior. Idne vero effici poterit ope illius consuetudinis, quae suapte natura eo spectat ut suborto inter milites dissidio, cujus causae haud rarae sunt, e singulis partibus defensorum patriae necetur alteruter?

Postremo recens aetas, quae se jactat humaniore cultu morumque elegantia longe superioribus saeculis antecellere, parvipendere vetustiora instituta consuevit ac nimium saepe respuere quidquid cum colore discrepet recentioris urbanitatis. Quid est igitur quod has tantummodo rudioris aevi ac peregrinae barbariae ignobiles reliquias, duelli morem intelligimus, in tanto humanitatis studio non repudiat?

Vestrum erit, Venerabiles Fratres, haec, quae breviter attigimus, inculcare diligenter populorum vestrorum animis, ne falsas hac de re opiniones temere excipiant, neu ferri se leviorum hominum judicio patiantur. Date operam nominatim ut juvenes mature assuescant id de duello sentire et judicare quod, consentiente naturali philosophia, judicat ac sentit Ecclesia; ab eoque judicio normam agendi constanter sumant. Immo quomodo alicubi receptum consuetudine est ut catholici praesertim florentis aetatis sibi sponte perpetuoque interdicant nomen dare societatibus non honestis, pari modo opportunum ducimus ac valde salutare, eosdem velut foedus inter se facere, data fide nullo se tempore nullaque de causa duello dimicaturos.

Supplices a Deo petimus ut communia conata nostra virtute caelesti corroboret, quodque pro salute publica, pro integritate morum vitaeque christianae volumus, id benigne largiatur. Divinorum vero munerum auspicem itemque benevolentiae Nostrae testem vobis, Venerabiles Fratres, Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 12 Septembris an. 1891, Pontificatus Nostri Decimo quarto.

LEO PP. XIII.

—

EX SUPREMA CONGREG. S. ROM. ET UNIV. INQUISITIONIS

Responsum circa Indulta de esu carnium in feria VI quoad Franciscanos.

Feria IV die 18 Nov. 1891.

Sequens dubium Sacrae Congregationi S. Officii propositum fuerat, scilicet:

« An Religiosi Franciscales frui possint feria sexta peculiaribus indultis pro esu carnium infra annum a S. Sede concessis, addita clausula « Regularibus comprehensis ».

In Congressu feriae IV diei 18 Novembris 1891 re mature perpensa, Emi Cardinales Inquisitores Generales responderunt: *Negative,* et hoc responsum singulis tribus Ministris Generalibus Ordinis S. Francisci notificandum esse statuerunt.

—

E S. CONG. INDULGENT.

Quoad crucifixos quibus applicantur Indulgentiae Viae Crucis.

Beatissime Pater,

Episcopus Gratianopolitanus humillime postulat solutionem infrascripti dubii:

Utrum crucifixi, quorum imago divini Redemptoris aere cusa, ita tamen ut tantillum sit prominens, quin e cruce solvatur seu separetur, possint nihilominus omnes Indulgentias, etiam Viae Crucis, suscipere?

Digitized by Google

Sacra Congregatio Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, proposito dubio respondendum esse censuit:

Affirmative.

Datum in Secretaria ejusdem Sacrae Congregationis die 24 Maji 1883.

A. Card. OREGLIA A S. STEPH. *Praef.*

—

EX S. POENITENTIARIA

De absolutione ad cautelam dispensationibus matrimonialibus praemittenda.

Episcopus Albiensis, sub litteris datis die 27 Aprilis anni currentis 1891, S. Poenitentiariae proposuit dubium sequens:

Quaeritur utrum casu, quo nullam praevidet Ordinarius censuram ab Oratoribus fuisse contractam debet nihilominus Ordinarius qui dispensationem matrimonialem vi alicujus Indulti concedit, clausulam absolutionis ad cautelam praemittere, quam Sacra Poenitentiaria et Apostolica Dataria praemittere consueverunt?

Sacra Poenitentiaria Ven. in CHRISTO Patri Episcopo Albien. respondet: Absolutionem a censuris in casu de quo agitur laudabiliter praemitti.

Datum Romae in S. Poenitentiaria die 2 Julii 1891.

A. Card. MONACO, *P. M.*
A. L. MARTINI, *S. P. Secret.*

II.

ACTA ORDINIS

—

SUPER DUBIO

« Utrum Fratres Minores dum ad altare « celebraturi pergunt, et quoties in sacris fun- « ctionibus, juxta praescriptum Rubricarum, « caput sit tegendum, id facere valeant CAPU- « TIO AMICTU COOPERTO? »

—

1. Non eadem est praxis in variis Ordinis nostri Provinciis quoad amictus impositionem. In pluribus Provinciis Observantibus et Reformatis, praesertim cismontanis, Sacerdotes celebraturi amictum capiti suo immediate imponunt, et *solo* amictu cooperti ad altare pergunt, ubi illum ad collum declinant.

In aliis vero tum Observantium tum Reformatorum Provinciis, ultramontanis et cismontanis, Sacerdotes celebraturi caput *caputio* tegunt, et huic amictum superimponunt. Ad altare autem caputium amictu coopertum super casulam sive planetam declinant.

2. Quum in quadam Provincia nuper dubium ortum sit, utrum hujusmodi usus licite continuari valeat; et quum a prioris praxis fautoribus hoc simpliciter negetur: expedire visum est, ut haec quaestio examinetur, ac dein ad propositum dubium respondeatur, quod in sequentibus breviter facere intendimus.

3. Tempore Capituli Generalis Romani anni 1639 certissime viguit in Ordine nostro usus tegendi caput *caputio* amictu cooperto. In hoc enim Capitulo praescripta fuit nova editio Caeremonialis Ordinis. Quod Caeremoniale sequenti anno editum fuit sub titulo « Caere- « moniale Romanum ad usum Fratrum Mi- « norum Observantium S. Francisci, Capituli « Generalis Romae habiti anno 1639 jussu « editum. Romae, ex typographia S. Congre- « gationis de Fide Propaganda, 1640 ».

In hoc Caeremoniali, parte II. cap. III. n. 6. pag. 35, ita legitur:

« Cum pervenerint ante altare, Thuriferа- « rius, vel Acolythus, si ibi fuerit in medio « plani, Ceroferarii vero hinc inde aliquantu- « lum in gradibus altaris distantes aditum prae- « bent Ministris, ac Celebranti, qui non supra « gradus, sed in eodem plano Capellae aperto « capite, *et* CAPUTIUM *ejus Caeremonario, vel si « absit, Acolytho adaptante*, una cum aliis re- « verentiam Cruci » etc.

4. Ex praefata Caeremonialis praescriptione satis patet, circa annum 1640 in Ordine nostro viguisse praxim ponendi amictum supra caputium. Postea successu temporis plures Provinciae, tum Observantes tum Reformatae, hanc praxim mutarunt, quin tamen sciatur praecise tempus, quo hoc fecerint, nec rationes ob quas id egerint. Certe ex parte Ordinis hujusmodi mutatio imposita non fuit, quia nullum Capitulum Generale de hac mutatione loquitur. Sunt vero, qui putant, ex

Digitized by Google

parte Ecclesiae talem mutationem fuisse impositam. Videamus igitur, utrum haec opinio cum aliquo fundamento sustineri valeat.

5. Anno 1639 Patres Augustiniani Sacrorum Rituum Congregationi petitionem porrexerunt rogantes, ut declarare dignaretur, utrum ipsi celebraturi incedere deberent *cum pileolo* (bireto) « quo in claustris utuntur, cooperti, an vero caputio amictu cooperto, prout faciunt alii Regulares. Haec petitio remissa fuit ad Emum Pallottum *juxta mentem S. Congregationis, quae est, ut caput tegant amictu.* Die 19 Novembris 1639 ».

6. Hanc decisionem prioris modi fautores citare solent ad probandum, quod caput caputio tegendum non sit, sed solo amictu. Ast, qui nimis probat, nihil probat. Ex hac decisione solummodo sequitur: 1.° illo tempore alios Regulares celebraturos texisse caput *caputio;* 2.° Patres Augustinianos celebraturos non debere *pileolo* caput tegere, dum pergunt ad altare, sed *amictu.*

7. Praefatam decisionem Regulares non intellexerunt tanquam prohibitionem suae consuetudinis tegendi caput *caputio,* prout patet ex Caeremoniali nostri Ordinis, quod solummodo sequenti anno 1640 publici juris factum est. Et hoc pariter patet ex continuata praxi usque ad nostra tempora tot regularium Ordinum, quorum Sacerdotes celebraturi caput tegunt *caputio,* amictu superimposito.

8. In Caeremoniali Ordinis Praedicatorum anno 1869 edito, articulo *de officio sacerdotis in Missa privata,* n.° 1206, sequentia praescribuntur: « Deinde accipiens amictum... illo *caputium circumtegat,* et chordulas in modum Crucis circumducens sub brachiis ad cingulum firmet (1) ». Imo additur ibidem in nota: « Inhibemus Fratribus nostris ne in posterum absque caputio albo celebrare praesumant ».

9. Caeremoniale Carmelitarum, reeditum anno 1887, haec habet pag. 159, n. 106: « Accipiens amictum... illud imponit capiti caputio cooperto, ut fert perantiqua Ordinis nostri consuetudo, ita tamen ut parte ejus anteriore caputium circumtegatur » (1).

10. Haec continua Regularium praxis tegendi caput caputio clare illustratur et probatur per aliam petitionem, quae post 140 annos, scilicet anno 1779 porrecta fuit S. Rituum Congregationi, ejusque decisionem, quam hic, quoad nostram quaestionem, ex Gardellini exscribimus:

« Ordinis Minorum S. Francisci de Ob- « servantia Provinciae Conceptionis B. M. V. « in regno Portugalliae ».

« . . . 12. In Rituali P. Cavalieri tom. 3. « pag. 15. decr. 39. legitur, Regulares pluviali « indutos indubie uti debere bireto sacerdo- « tali in funeribus et processionibus: Quaeri- « tur « an talis doctrina tuto praedicari va- « leat »? Similiter inquiritur: « An Regulares « memorato bireto uti queant, quando induti « procedunt de Sacristia ad Altare »? Et qua- « tenus negative: quomodo adimplenda est « Rubrica praecipiens sacerdoti celebraturo in- « cedere cooperto capite, et ex alia parte in « aliquibus Ordinibus propter caputiorum for- « mam *amictu* cooperiri nequeat absque magna « incompositione Sacerdos »? — S. R. C. re- « scribendum censuit:

« Ad 12. — Servetur solitum —

« Et ita declaravit die 18 Decembris « 1779 ».

11. Ergo anno 1779 multi Regulares caput *caputio* tegebant. Kalendarista praefatae Provinciae in sua petitione loquitur de difficultate, quam habent aliqui Ordines religiosi tegendi caput amictu, et rogat, ut pro istis huic incommodo provideatur. Si revera prohibitum esset tegere caput caputio tunc S. Congregatio absque dubio respondisset, illum usum esse eliminandum. Et si decisio diei 19 Novembris 1639 in sensu fautorum prioris sententiae intelligenda esset, tunc S. Congregatio hac occasione proculdubio respondisset: « Detur Decretum in una Ordinis S. Augustini diei 19 Novembris 1639 ». Hoc autem non fecit, sed potius respondit: « Servetur solitum », id est: Agant Regulares prouti hucusque facere solebant.

(1) Caeremoniale juxta ritum S. Ordinis Praedicatorum, Rmi P. Fr. Alexandri Vincentii Jandel, ejusdem Ordinis Generalis Magistri jussu editum. Mechliniae, 1869.

(1) Ordinarium seu Caeremoniale Fratrum Discalceatorum, Ordinis B. M. V. de Monte Carmelo. Romae, ex typ. S. C. de Propaganda Fide, 1887.

Digitized by Google

12. P. Buoncompagni, regul. Obs., in suo opere « Sylva caeremoniarum » dicit: « Ami« ctum super nudum caput ponere... patet in « Rubrica, sed si sit Regularis, poterit *super « caputium ipsum ponere, quod inservire debet « loco bireti* ».

13. Sed forte dicent aliqui: Qui tegunt caput caputio, non bene observant illam Rubricam « de praeparatione Sacerdotis celebraturi » n. 3, quae praecipit « amictum ponit « super caput ».

Istis respondemus, quod etiam illi, qui amictum capiti immediate imponunt, citatam rubricam non bene observant. Nam integra rubrica illa ita sonat: « amictum ponit super ca« put, *et mox ad collum declinat* ». Hoc faciunt sacerdotes saeculares; Regulares vero hoc facere non possunt, quia, si hoc facerent, amictu jam non possent tegere caput suum, sed bireto uti deberent. Dicit quidem rubrica « super *caput* amictum imponit », sed non dicit, eum *nudo* capiti esse imponendum. Etiam Episcopi celebraturi non nudo capiti amictum imponunt.

De stola loquens eadem rubrica dicit « Ambabus manibus accipit stolam... et im« ponit medium ejus collo ». Nemo vero dicet, stolam nudo collo esse imponendam. Insuper, si verbis rubricarum nimis insistere velimus, nos etiam cum sandaliis celebrare non possemus, quia dicta rubrica exposcit, ut sacerdos celebraturus sit « calceatus pedibus ».

14. Addi potest, quod Fratres nostri regionum septentrionalium, qui ob regionis intemperies caputium deferunt pluries duplicatum durumque, amictum caputio superimponere necessario sint districti; secus enim ante Missam caputium deponere, et absque caputio celebrare deberent.

15. Hisce breviter expositis, tuto concludi potest, nihil omnino obstare, quominus Regulares celebraturi caput caputio tegant, dum pergunt ad altare.

Quinimo de mandato Rmi P. Ministri Generalis, omnibus Ordinis nostri sacerdotibus injungitur ut propriae Provinciae consuetudinem servent, et sic in eadem saltem Provincia uniformitas habeatur.

—

SYNOPSIS INDULGENTIARUM

IN COMMODUM FRATRUM ORDINIS NOSTRI

CAPUT II.

§ II.

DE NONNULLIS INDULGENTIIS PERSONALIBUS IN PARTICULARI.

De Statione SS. Sacramenti.

(Continuatio)

169. *Epilogus hujus materiae.* Ut quae uberiori calamo de praesenti materia, aliquantum implexa, dicta sunt, in summam colligamus, sequentia ob oculos confratrum nostrorum ponimus:

1.° Privilegium Stationis SS. Sacramenti, ut ex dictis luce meridiana patet, adhuc viget pro Fratribus et Monialibus Ordinis Minorum, nunc exceptis Sodalibus Tertii Ordinis saecularis.

2.° Indulgentiae dictae Stationis acquiri possunt *saepius in die,* sive *toties quoties* recitantur ante SS. Sacramentum sex *Pater, Ave* et *Gloria,* eodem prorsus modo ut habetur in *Rescript. auth.,* quo eam lucraretur quicumque Religiosus, qui *personaliter visitaret Ecclesias* Romae, Jerusalem, Compostellae et Portiunculae. Vide sup. n. 165. Istae Ecclesiae ex concessione Summorum Pontificum fere innumeris indulgentiis gaudent. De *septem Ecclesiis* Urbis Romae *Raccolta* habet: « Quicumque confessus sacraque Communione refectus eas devote visitaverit, ibique juxta intentionem Summi Pontificis oraverit, consequi poterit *permultas* (le moltissime) Indulgentias, quibus fuerunt ditatae a Summis Pontificibus, ut constat ex eorum Bullis et Brevibus ». Si placet, conferantur Summaria indulgentiarum Basilicis Vaticanae, Lateranensi et Liberianae concessarum, quae prostant in *Rescript. auth.* p. 356 et seq.

3.° Praefatae indulgentiae Stationis SS. Sacramenti sunt applicabiles animabus Purgatorii (supra n. 165, 166).

4.° Juxta decretum *Delatae saepius,* indulgentiae *Stationum Urbis,* diebus tantum in Missali Romano descriptis acquiri possunt; semel autem dumtaxat in die indulgentia plenaria in certos dies Ecclesiam visitantibus

Digitized by Google

concessa, vel aliud pium opus peragentibus lucrifit. — Ceterae autem Indulgentiae, quibus gaudent ecclesiae Urbis, Hierosolymae, Compostellae et Portiunculae, cum non excipiantur, integrae remanent, et acquiri possunt *toties quoties*.

5.° « Adductum decretum *Delatae saepius*, sunt verba Lucii Ferraris, quo sancitur, neminem lucrari posse pluries eodem die plenariam indulgentiam, *cum non exprimat indulgentias pro defunctis applicabiles,* non videtur eas comprehendere. Nam sicut in concessione alicujus indulgentiae non intelligitur quod ea sit pro defunctis applicabilis, *nisi exprimatur,* ita a fortiori in revocatione indulgentiarum non intelliguntur illae revocatae pro defunctis, *nisi etiam exprimatur,* ut constat ex Paulo V, qui testatus est, in revocatione indulgentiarum non revocasse illas indulgentias, quae pro defunctis poterant a Regularibus applicari » (Verb. *Indulg.* art. V. n. 9).

6.° Ne confusio vel dubium oriatur ex iis quae modo diximus et ex responsione ad 3.ᵐ quaesitum n. 166 relate ad decretum *Delatae saepius,* attendatur praecipue ad *Summarium indulgentiarum, quibus gaudet Ordo Seraphicus,* de quo sup. n. 165, iterum anno 1882 uti authenticum recognitum a S. Congregatione Indulgentiarum. Hujusmodi enim Summarium, quod in quantum praesentem materiam concernit *est ultimum ratione temporis,* exhibetur Ordini nostro *qua norma generalis, certa, authentica.* Jam vero ibi absque ulla restrictione affirmatur, quod « *Statio indulgentiae acquiri potest saepius in die perinde atque acquiruntur aliae indulgentiae perpetuae, quae non habent limitationem aut determinationem temporis* ».

7.° Ad lucrandas indulgentias praedictae Stationis SS. Sacramenti *non est necessaria Sacramentorum susceptio.*

8.° Licet Urbanus VIII pro talium indulgentiarum consecutione praescripserit, ut recitatio sex *Pater, Ave* et *Gloria* fieret ante SS. Sacramentum, post responsum tamen S. Congregationis ad 3.ᵐ dubium supra allatum n. 166, dictae indulgentiae acquiri possunt *in quocumque loco Religiosi antedictas preces effuderint.*

9.° Quamvis Pontificia documenta non praescribant, ut sex *Pater, Ave* et *Gloria* recitentur *brachiis extensis,* tamen laudabilis Ordinis nostri consuetudo tali modo recitandi retineri et observari debet, cum ea ad fovendam humilitatem et pietatem valde conferat.

(Continuabitur)

III.
VARIA

FUNDATIO
COLLEGII S. ISIDORI IN URBE
A P. LUCA WADDINGO
CAP. XXV (LXIX).
(Continuatio)

Jam caute deinceps parva hac et necessaria commoditate utebatur Lucas, ut nonnisi vel externi frigoris, vel intimi doloris tempore illam admitteret, nec unquam in publico, etiam inter domesticos visus sit, projecto ad scapulas caputio, verticem pileo tectum exhibere. Et quando Cardinalium quempiam, vel aliam illustrem personam accedebat, non prius ad scalarum pedem perveniebat, quam depositum pileolum vel sibi in manicam reponeret, vel socio servandum daret, donec ea domo recederet; ne vel famulorum quisquam, vel alius quantumlibet indiscretus ex ipso haberet, quo dicere posset, Fratres sancti Isidori suis commoditatibus praeter Ordinis usum indulgere. Eademque cautela utebatur Lucas, quoties gravia et necessaria negotia ipsum domo exire compellebant; sed tibiis jam senio, laboribus et morbo fatigatis, ut corpus sustinere non sufficerent, aut male affectum caput australis aurae flatum, aut frigoris rigorem sufferre non posset, atque adeo curru ab aliquo amicorum concesso vehi oportebat; tunc enim si cum socio solus ibat, omnia circumcludi curabat, si cum aliqua illustri persona, quamvis Cardinale, rogabat sibi licere, ut ea parte qua ipse et socius sedebant, curtinas obduceret, ne a transeuntibus videri possint; multa quippe posse honeste fieri, quae non possunt honeste videri: non omnibus aeque notam esse ipsius indigentiam, ac erat: non convenire Fratri Minori Observanti et Reformato curru per Urbem incedere; propterea aliquem posse scandalizari. Et sane in hoc diligen-

Digitized by Google

tius fugiebat oculos Fratrum, quam Saecularium, ne quisquam non pari necessitate coactus, ipsius exemplo male usurpato, parem sibi assumeret libertatem.

Imo vero ne proprio socio exemplum, aut ansam otii daret, seu curru seu pedes ibat, nec silebat omnino, nec fabulabatur; sed vel Psalmos cum illo recitabat, vel interrogabat de studiis, aut aliud quidpiam tractabat utile et exemplare, juxta qualitatem personae comitantis. In communi mensa, a qua nisi morbo, vel inevitabili occupatione detentus nunquam aberat, communis ipsi cum ceteris refectio, et communia fercula, praeter quantitatem, quam ipse semper tam parvam sumebat, ut vix crederes hominem tantilla sustentari posse; sed quoniam de victus ipsius ratione, alibi mihi dicendum erit, jam hic non morabor. Finito prandio, cum ceteris omnibus post gratiarum actionem aderat in culina lotioni patellarum, neque fumus, aut frigus ipsi alioquin inimica causabat, quin detecto capite, et relicto foris pallio, diebus hyemalibus rectus in pedes persisteret ad finem exercitii, et precum. Cum ad verrendam scopis domum dabatur signum, Lucas omnium primus religiose succinctus in publicum prodibat, et postquam partem suam accurate mundarat; deinde per omnes discurrebat, si solerter, si silenter, modeste reliqui laborarent, nam ut illud lotionis, ita alterum hoc humilitatis exercitium ex ipsius instituto nemo apud nos cujusvis vel aetatis, vel qualitatis non subit.

Pari observantia religiosae flagellationi quam in Templo ter per hebdomadam cum statis precibus nobis infligimus, ipse pariter adveniebat, nec temporis nec Templi frigus aliquando causatus. Singulis anni diebus, nisi raro, et necessario casu prius domo extractus, communibus Vesperis in Choro cum ceteris assistebat, et ea parte anni, qua oratio mentalis vespertina ante noctem habetur (nam reliqua nunquam sanus aberat); cum ille prius domum revertebatur, tametsi lassus, et madida sudore vestis adureret ipsi cutem, non se abstergebat, non quiescebat, non excusabat, sed recta ad Chorum pergens cum ceteris meditabatur, et aliis finita oratione ad coenam dimissis, non raro prolixius persistebat, idque tandem septuagenarius absque ullo brachiorum aut pectoris fulcro, cui se nunquam in Choro inclinabat, sed corpore in genua erecto. In solemnitatibus, seu scholasticis, seu ecclesiasticis, cum ad publicum concursum aliquid adornari oportebat, postquam ordinaverat agenda, ipse operantibus inexpectatus aderat, si non melius dicerem semper expectandus, et in minimis quibusque non solum opus, sed et operandi modum praesens dirigebat, ea gubernii suavitate quam paulo antea descripsi. Ad ipsos publicos, vel scholae, vel Templi concursus, et ad nocturnas Chori horas, ne Praelati partibus ullibi deesse videretur, aderat interdum, capitis et stomachi dolore non leviter affectus, unde non raro crescebat morbus. Et si quis vel exterus, vel domesticus ipsum amice reprehenderet, quod majorem non gereret curam valetudinis, respondere solebat, agnoscere se quidem aliqua sibi licere causa valetudinis, sed non omnia expedire, quae licent: nec decere superiorem suis commodis indulgere, cum aliorum exigat in laboribus diligentiam: turpe esse Doctori, cum culpa redarguit ipsum: nihil Superioribus magis injunctum esse, quam bonum exemplum, proinde malle se personae suae deesse, quam officio.

CAP. XXVI (LXXII).

Fundatio Conventus, et Novitiatus Capranicensis.

Tale cupiebat Lucas, ac tale faciebat esse Collegium sancti Isidori, quandiu ipse vixit et viguit quale hactenus ipsum descripsimus, ut proinde aestimatio et amor incolarum in Urbe valde cresceret, et fama per Orbem late funderetur; sed quod Seneca cupiebat, in tali domo *sic habitabat Lucas, ut magis laudaretur dominus, quam domus.* Quibus factum est, ut plura loca in aliis Italiae Civitatibus et Oppidis, Romae circumvicinis, offerentur ipsi, et per multos annos instantissime rogaretur ab iis, qui auctoritatem habebant, ut loca hujusmodi vel tum constructa, vel pro ipso construenda libere susciperet, et ea Hibernis Fratribus inhabitari, ac e regulis Collegii Sancti Isidori, seu aliis ab ipso praescribendis gubernari faceret. Sed Lucas prudenter arbitratus non expedire Hibernis Provinciam in Italia fundare, quo minueretur numerus necessario et utilius mittendorum in Patriam, adeoque

Digitized by Google

contentus insigni Collegio in Urbe Roma, ex quo tamquam bonarum artium Seminario, ipsi in primis Hiberniae, vicinisque regionibus haeresum zizaniis infectis, ad solius verae fidei doctrinam, et pietatis opera conservanda et propaganda succurreret, omnium oblationes precesque repellebat, usque dum rebus in Hibernia bellorum et persecutionum turbatis, non tam frequens inde veniebat juventus, ut consuevit prius ibi religionem professa: neque enim in tantis rerum tumultibus juvenes e saeculo ad Ordinem suscipere, vel poterant, vel debebant Provinciae Patres. Lucas ergo meditatus remedium, quo posset habere juvenes, quo perpetuo sibi succedentes, per continuatam educationis disciplinam, doctrina et moribus adaptandi, aliis in Christi vinea loborantibus auxiliares deinde mitterentur, necessarium judicavit, ut prope Urbem alicubi institueretur pro ipsis Hibernis tirocinium in quo ad Religionis habitum suscipi, et juxta Pontificias Ordinisque constitutiones educari possent juvenes Hiberni, qui in partibus cismarinis ad id a Deo vocati reperirentur; ac post professionem, tanquam ad secundum novitiatum, ad Collegium adducti, pietatis profectu, et litteris instruerentur ad finem fundationis Collegii.

Haec apud se agitanti Lucae et promovere parato prae ceteris locis, multorum approbatione, sed prae aliis Francisci Cardinalis Barbarini, placuit Capranica, Oppidum in Faliscis perantiquum, Sutrinae Dioeceseos, Roma distans, Viterbium versus, viginti et octo milliaria, naturalis aurae puritate, populique candore et pietate, atque aliis Lucae proposito opportunis qualitatibus commendatum; unaque Collegiata Ecclesia, uno Coenobio nostrorum Fratrum Conventualium, aliisque Templis ornatum: Ex quibus unum est quod S. Mariae de Plano propterea vulgo nominant, quod in Deiparae Virginis honorem constructum sit, ducentis circiter passibus extra portam occidentalem Oppidi, in fronte plani campi arboribus ab ipsa porta ad umbram utrinque consiti, in quo nundinas suas, et annuos ludos celebrant Oppidani. Erat enim ante plures quam centum annos eo loco, quo facies Templi et anterius Coenobii latus nunc cernitur, simplex paries, et in eo picta D. Virginis imago, sed ob crebra magnaque miracula vicinis populis adeo reverenda, ut ex oblationibus ad eam factis, brevi tempore collecta fuerint, ac deinde in Templi structuram insumpta numeratae pecuniae duodecim circiter millia scutorum. Quod factum fuit eo tempore quo Palatium Farnesianum Caprarolae construebatur, reique curam tunc gerebat societas Venatorum, quae postmodum sacra Confraternitas facta fuit.

Deinde vero cum ex plurium piis legatis, et quotidianis devotorum oblationibus valde crescerent Ecclesiae proventus, ex illis anno MDLIX coeperunt adjungere Coenobium pro Fratribus Ordinis Eremitarum S. Augustini, quibus Ecclesiam ipsam cum suis proventibus donarunt Oppidani, et illa societas Venatorum. Sed Patres, vel sua paucitate (erant enim semper duo tantum Sacerdotes, et unus Laicus) vel alia ratione impediti, non poterant Templo ad populi desiderium inservire, et aliqua ejus bona stabilia, ignota posteris ratione, perdiderant, unde diminuta erga ipsos populi devotione, inchoata Coenobii structura cessavit; et ipsa Ecclesia, praeter frontispicium, et partem lateralis muri, quae Coenobii fabricae nitebatur, anno MDCXXXII tota corruit. Sed populi in Deiparam devotione contributis sumptibus mox restituta, ea haud ineleganti forma, qua nunc cernitur, cum abside fornicata, et pictis imaginibus ornata, sub qua est praecipuum altare, et illa miraculosa Virginis imago, aliisque duobus hinc, atque duobus inde sacellis, sed tecto interius absque laquearibus adhuc nudo. Atque sic a Patribus Augustinianis tenebatur usque ad annum MDCLIII quo ipsorum inibi Domus regularis, inter alios parvos Conventus Innocentii X Pontificis auctoritate, suppressa fuit, et abeuntibus religiosis tribus, qui tunc aderant, Ecclesia cum inchoata fabrica Coenobii, aliisque rebus et reditibus ad eam pertinentibus concessa traditaque fuit Episcopo Sutrino, ut ex illis erigeret Sutri Collegium seu Seminarium, ad educandam in litteris juventutem illius Dioeceseos. Verum quia proventus ad id non sufficere videbantur, ne Templum interea clausum divino cultu destitutum esset, Episcopus ipsum tradidit saeculari Presbytero, qui sacellani titulo Missas in eo celebraret.

Desiderabant autem Oppidani solemniorem cultum Ecclesiae, et frequentiores Missa-

Digitized by Google

rum et Sacramentorum administrationes, ut propterea vehementer cupiverint locum Religiosorum coetui concessum iri; cumque subsentiscerent cogitatum Waddingi, tunc fortius cum ipso egerunt, ne alibi, quam apud se ipsos locum eligeret, praesertim Familia Nardinorum, quorum studio et sumptibus Ecclesiae praecipuum Sacellum, et Virginis ara cum altero Sacello S. Nicolai exornatum fuit. Accessit Illustrissimi Domini Marcelli Ananiae Sutrini et Nepesini Episcopi tum desiderium, ut Virginis templo decor et cultus non deesset, tum affectus in Lucam, qui proinde, ut loci Ordinarius non consensit solum, sed etiam ultro concurrit.

Nec inutilis fuit favor Eminentissimi Cardinalis Bracatii, vicinae Civitatis Viterbiensis Episcopi, antiqua benevolentia in Lucam proclivis. Res vicinius dependebat ab Illustrissimo Praelato Prospero Fagnano, Sedis Apostolicae ut in aliis pluribus, ita praesertim in ejusmodi Regularium domorum negotiis praecipuo Ministro, qui ut Lucam semper magna opinione habebat, et pari animo prosequutus est, ita quidquid illi viventi solatio esse credebat, vel post ejus mortem honestissimis ipsius intentionibus respondere, ad conservationem profectumque Collegii S. Isidori, id prompto semper animo, et efficaci studio perficere conabatur.

Sed conficiendi negotii caput fuit Romanus Pontifex Alexander VII, cujus in minoribus constituti vetus et sincera erga Lucam humanitas et benevolentia, studiorumque ipsius et morum aestimatio. Et quod paucis contingit, atque adeo in Alexandro rarae virtutis argumentum est, ut honoribus ad supremum aucta non minueretur, sed cresceret pristinae benignitatis dignatio, quod satis indicabat Pontificii Palatii Ministrorum in Lucam hilaritas, et favorum promptitudo: nam facilis illi ad Beatissimos pedes accessus, longiuscula collocutio, petitionum prona concessio, absentis etiam cum aliis honorifica mentio, et fixa memoria missis quandoque munusculis demonstrata. Et quod silere mihi personale piaculum foret, ea conservandi labores ipsius, et opera continuandi cura, ut ejusdem Lucae precibus, quae ipse collegerat monumenta, speciali mandato Sanctitatis Suae, singulari meae custodiae commissa sint, ut impositum opera continuandi onus levius faciliusque mihi fieret; imo vero ipsa Epitome Annalium, non absque peculiari Sanctitatis suae protectione, tam secura prodiret. Ex quibus nemo non advertit Alexandro Pontifici cordi fuisse, ut bona senectus Lucae Waddingi studiis honestissimis emerita, jucunda tranquillitate gauderet, et perennaretur ejus memoria. Nam tantae benignitatis influxum Lucae sepulchrum non absorbuit, sed in ejus filios nos S. Isidori Fratres continuo derivatur, qui post Patris nostri decessum palmari experientia sentimus, quanto animo cupiat Alexander Pontifex, ut optimi Patris exempla sectando, ab omni incursione liberi, et religiosa quiete laetantes crescamus gratia et numero, Deoque et hominibus placeamus. Quem proinde pluribus hic prosequi gratitudo me stimulat, sed timor temeritatis imperat silentium: majori enim ratione ab Alexandro Maximo Romano sanciretur, quam Alexander Magnus Macedo

Edicto vetuit, ne quis, se praeter Apellem,
Pingeret, aut alius Lysippo duceret aera
Fortis Alexandri vultum simulantia.

His ergo favoribus fisus Lucas, deque loci qualitate sufficienter instructus obtulit Pontifici supplicem libellum, quo in primis Collegii Sancti Isidori originem progressus, et fructus breviter exposuit, et ut continuari possent, necessarium fuisse ut peculiaris Novitiatus Hibernis juxta Urbem erigeretur, propter saevam persecutionem Ordinis et Fidei in ipso Regno Hiberniae. Deinde mutationes, et praesentem conditionem illius Ecclesiae, et suppressae Domus regularis Capranicensis, quas proinde rogavit, ut sua Sanctitas ad eum finem ipsi concederet. Igitur Alexander Pontifex sua sponte, et peculiari studio intentus in illa, quibus Catholica Fides vel conservari vel propagari posset, et ipsum Lucam operae, quam in negotiis Catholicae fidei plures per annos laudabiliter impendit, intuitu, specialibus favoribus et gratiis prosequi volens, edito diplomate, praedictum Conventum suppressum S. Mariae de Plano, una cum ejus Ecclesia, ac pertinentiis, et dependentiis universis ad hoc, ut in domum regularem pro Novitiis Nationis Hiberniae ad Ordinem recipiendis converteretur,

Digitized by Google

Apostolica auctoritate perpetuo concessit. Hinc determinato gubernio, et modo recipiendi Novitios, et recipiendorum qualitate, et peculiari modo instituendi Domus Guardianos, pro hac prima vice Fratrem Maurum Matthaeum ejusdem Ordinis et Nationis, Sacrae Theologiae Lectorem, ac prudentia, religionis zelo, et dexteritate commendatum, dictae Domus, seu Novitiatus Guardianum eadem auctoritate constituit. Praeterea eamdem Domum Novitiatus Provinciae Hiberniae univit, et incorporavit, aliaque constituit, quae ad loci gubernium pertinent. Quia vero dicti Conventus suppressi fabrica valde modica et imperfecta, neque Domui Novitiatus apta fuit, magnaque impensa opus erat, ut in formam Domus Novitiatus ejusmodi redigeretur. Idcirco reditus et bona quaecumque ejusdem conventus suppressi fabricae pro reductione illius in formam Domus Novitiatus faciendae itidem perpetuo applicavit. Necnon iisdem Lucae, et Mauro Guardiano, ut possessionem Conventus suppressi praedicti, ejusque Ecclesiae, ac pertinentiarum, et dependentiarum universarum ad effectum praemissum apprehendere, ac per Syndicum ipsius Domus Novitiatus reditus et bona ejusmodi meliori, quae fieri poterit, conditione vendere, et pecunias inde proventuras in eamdem fabricam, et non in alios usus integre convertere libere et licite possint, et valeant, quamcumque necessariam et opportunam facultatem, et licentiam, auctoritate et tenore praedictis tribuit et impertivit. Atque haec est summa diplomatis, quod cum aliis clausulis solemnitatis, firmitatis, et non obstantiae datum fuit in Arce Gandulphi die VIII Maji Anno Christi MDCLVI.

Lucas autem ineundae possessioni diem dixit ejusdem mensis Maji decimam quartam: et ad majorem solemnitatem actus, alium favorem adjunxit Pontifex, concedendo plenariam indulgentiam omnibus personis rite dispositis, qui interessent cum primum aperiretur Ecclesia. Aderat ipse Lucas cum Guardiano Mauro, et aliquot Religiosis e Collegio vocatis magna laetitia Cleri, populique tam ipsius Oppidi Capranicae, quam vicinorum, ex quibus convenerat numerosa multitudo, et educta supplicatione ex Ecclesia Collegiata S. Joannis processum est ad Sanctae Mariae de Plano, quae praemissis caeremoniis ad possessionem jure capessandam consuetis, aperta est illis, possessionem ipsam Ecclesiae, et reliquorum tradente Officiale seu Vicario Generali Episcopatus Sutrini. Hinc Archipresbyter et Canonici Summum Sacrum ad Virginis aram decantarunt, concinentibus in Choro Religiosis, Sermonemque valde laudatum ad populum habuit Pater Franciscus Antonius Riccius Romanus e nostris Fratribus Reformatis Sacrae Theologiae Lector, omnes prius per Lucam ad id rogati: distributa deinde plurima exemplaria illius miraculosae iconis, quam Lucas ad augendam populi pietatem aeneae tabulae incidi curavit. Post haec ipse Lucas, rei perficiendae studiosus, vestes ad sacrificia, libros ad studia, reliquamque supellectilem primae habitationi necessariam providit, quam non destitit augere dum vixit.

Mox litteris patentibus Generalium Superiorum Conventus Syndicum constituit D. Damianum Nardinum Capranicensem, utriusque juris Doctorem, ac Deiparae, et Religioni devotissimum, qui deinceps usque ad mortem non minorem habuit curam promovendi aedificii Conventus, quam rerum propriae domus, cujus diligentia adjuncta industriae Mauri Guardiani, directionique et curae Lucae factum est, ut locus nunc duodecim Fratrum habitationi cum tot cubiculis, et aliis officinis ad religiosas functiones necessariis aptus sit, ac totum reliquum Coenobii aedificium brevi absolvendum speretur: in quem finem, novo nutu Pontificis, Mauri Guardianatus ad alterum triennium prorogatus est. Habitant autem hactenus Sacerdotes ad minus sex, et quatuor laici Fratres, et Novitii aliquot jam educati sunt, magnoque populi beneficio, et satisfactione Cleri, neque Altaribus sacrificia, neque Choro publici officii diurni nocturnique pensum, neque populo bonum exemplum, aut sedula Sacramentorum administratio desunt. Quia vero sumptus aedificii ex relictis illis priorum incolarum proventibus non tam facile depromi poterant, aliorum pietas auxilio fuit, praesertim Benedicti Cardinalis Odescalchi, qui competentem summam contribuit, et Nicolai Cardinalis Ludovisii, qui suis pecuniis capacem hortum ad olera ferenda pro Fratrum victu necessarium adjunxit; reliquus a quotidiana Oppidanorum

Digitized by Google

caritate, et aliis eleemosynis Fratrum industria mendicatis provenit. Alexandri vero Pontificis in Hiberniae Franciscanos beneficii, et pastoralis zeli ad CHRISTI fidem, etiam inter Acatholicorum gladios flammasque conservandam, perenne monumentum Waddingus super liminari saxo incidendum voluit, quod quia nondum positum est, ego ut beneficium Insularum ultimis collatum, et patrocinium oppressis praestitum leviora marmoribus folia ad clientes usque perferrent, hanc saltem ejus memoriam non omittendam judicavi.

CAP. XXVII (LXXI).

Quos fructus Collegium hactenus tulerit.

Nunc denique Waddingum tantos labores in fundando regendo Collegio non tolerasse, me etiam tacente, manifestum publicumque fecerunt fructus inde collecti, ac DEI ope continuandi confirmabunt. Religiosa obsequia populo semper exhibita, seu in excipiendis confessionibus, seu in ecclesiasticis officiis, seu in continuatis a summo mane ad meridiem usque quotidianis sacrificiis, seu infirmorum promptis ministeriis, quacumque vel diei vel intempestae noctis hora vocamur, seu in aliis operibus charitatis absque alia cum saecularibus familiaritate, quam quae ipsis sacris ministeriis necessaria videtur, praeter alia pietatis exercitia domestica quae jam prius explicavi, et clementia DEI confisi speramus nos Populi Romani erga nos charitati et beneficiis etsi mediocriter, sed quadantenus tamen per ea respondere. Ea religiosae conversationis aedificatio ut fama nostra, divina protectione hactenus integra, Collegii alumnorum vivendi ratio per Lucam praescripta et conservata, a Superioribus passim aliis exemplo proponeretur.

Ea scholasticae disciplinae districtio, qua praeter domesticos scholares, ad commune bonum et publicum plausum, nunc educantur etiam alumni nobilis Collegii Matthaeiorum, ut ante educabantur alumni Hiberni Collegii Ludovisiani, aliique probi et probati juvenes, qui ad scholas nostras venire volunt. Praeterquam quod plures Ordinis Provinciae nostrarum scholarum exemplo ad virtutis aemulationem citae sint, in quibus hinc erecta studia, eo solo titulo satis approbata Superioribus, aliisque satis laudata sunt, cum ad Collegii S. Isidori normam exercitari noscuntur. Et qui hodie est totus ordinis Minister Generalis, Michael Angelus a Sambuca, propria experientia doctus, cum olim apud nos in Collegio habitaret socius et Secretarius Benigni Genuensis, quantopere ad scientiam et pietatem prodesset usus exercitiorum spiritualium, quae dixi bis in anno a S. Isidori Collegio iniri, non citius ad supremum Ordinis clavim adscitus est, quam eadem exercitia stabili lege in generalibus comitiis per universum Ordinem observari sancivit, et ex comitiis in Italiam redux executioni mandari curavit. Aliae sunt in Collegio plures personae, quae primis ac praecipuis Ordinis officiis ac dignitatibus, vel donati vel digni fuerunt; praeter plures quam ducentos religiosos juvenes, triginta circiter annorum spatio, gratuito et liberaliter educatos, ex quibus inde ad varias Europae Provincias, intra et extra Italiam plures quam septuaginta Philosophiae et sacrae Theologiae Lectores destinati, qui effective cum fructu et laude illas facultates diu docuerunt et praeter doctrinam ac pietatem, invexerunt etiam Provinciarum scholis, magno ubique Religionis honore et emolumento, illum studiorum fervorem, assiduitatem et methodum, quam hic didicerunt. Atque ex his viginti circiter docendi laborem ad Jubilationis annos, alii etiam ulterius patienter tulerunt, quo multos ad sapientiam erudierunt discipulos, illarum deinde Provinciarum Rectores et praecipuos Patres, aliosque tum ex aliis religiosis Ordinibus, tum e saeculari clero sacris dignitatibus deinde claros.

Alii praeter ea quae in ipso Collegio elaborata dixi suis lucubrationibus ediderunt, et plures plura nondum edita scripserunt et continuo scribunt opera, quae ipsorum scientiae et pietatis testimonium perhibebant. Alii doctrina et moribus hic sufficienter imbuti, deinde in patriam remissi fuerunt, qui religiosae suae conversationis exemplo, et sedula sacramentorum administratione cum sacris concionibus et privatis congressibus eos pietatis et fidei fructus ab haereticis Catholicisque reportarunt, ut specialem requirant tractationem.

Digitized by Google

Ex iis vero multi Provinciae Ministri, Custodes, Diffinitores et coenobiorum Superiores fuerunt; multique graves persecutiones, exilia, carceres, ludibria, verbera, membrorum mutilationes et mortem ipsam etsi apud profanos ignominiosam, sed sui causa in conspectu Domini pretiosam, constanter et alacriter pertulerunt, suspensi, secti, trucidati. Sed eo solo crimine damnati, quod Religiosi et Sacerdotes essent, quod Missas celebrarent, quod Sacramenta ministrarent et Hibernicam gentem in Catholicae Romanae fidei et Romani Pontificis observantia continerent, et ad eam convertere studerent alios quos possent. Neque sic terrentur fratres, sed excitantur magis eorum charitas et zelus, quemadmodum ab initio Christianitatis. *Nequicquam proficiebat exquisitior quaeque persecutorum crudelitas, sed illecebra erat magis catholicae religionis.* Ita ut Fratres nostri ultro appetant ejusmodi pericula, seseque gladiis objiciant, ut animas suas ponant pro amicis in saeva persecutione de animarum salute solicitis: nec minus laborant nostri Superiores ut aliquorum fervorem temperent, quam facere debere viderentur, ut alioquin tepidos excitarent et cierent ad subeundum tam sanctum agonem.

Non dices quanto ornamento sit huic Urbi quod habeat in suo gremio tam remotae gentis et ipsi ex animo et fide devotissimae, copiosum et religiosum conventum, in quo Catholicae fidei semen servetur et crescat. Etenim Ecclesia Romana tametsi vestitu deaurato suae fidei et charitatis habitet in domibus eburneis solidi candoris sui, tunc tamen pulchrior est, cum etiam exterius sit circumdata, et ab intus in fimbriis aureis circumamicta varietatibus.

Hoc Collegium, ex quo tot viri praeclari prodierunt, et in quo aliquando purissima Regulae seraphicae observantia atque exactissima disciplina religiosa viguit, ob injuriam temporum a primaeva sua disciplina et observantia non parum defecerat. Quare Ministri Generales, quibus hoc Collegium immediate subjectum est, sicut et Capranicense, strenue laborarunt, ut in utroque Collegio antiquam disciplinam a fel. rec. P. Luca Waddingo ibi implantatam restituerent, et sic tum singulorum individuorum, tum totius Provinciae Hiberniae utilitati melius prospicerent. In hoc sancto reformationis opere perficiendo, votis Ministri Generalis debita obedientia obsecundans, Recollecta Provincia Saxoniae S. Crucis adjutricem manum praestitit, nihil aliud prae oculis habens, nisi majorem Dei gloriam necnon juvenum et totius Provinciae Hiberniae utilitatem. Innumera sacrificia Provincia Saxoniae pro praefatis duobus Collegiis, quae ad Recollectam Provinciam Hiberniae pertinent, et semper pertinebunt, libenter fecit et adhuc facit, nullum proprium emolumentum quaerens, sed solummodo fraterno amore erga Hibernos confratres, et obedientia erga Ministrum Generalem ducta.

Deus O. M. curis et laboribus Ministri Generalis et praelaudatae Provinciae Saxoniae benedixit, ita ut in utroque Collegio nunc vigeat et denuo floreat pura nostrae sanctae Regulae observantia et disciplina vere religiosa. Hinc sperare possumus, fore, ut haec duo Collegia, sicuti elapsis temporibus fuerunt, ita et deinceps semper sint gloria Recollectae Provinciae Hiberniae. Et Deum enixe rogamus, ut Provinciam Saxoniae pro omnibus sacrificiis et pro laboribus in emolumentum horum Collegiorum exantlatis caelestibus benedictionibus abundanter remunerare dignetur.

(Finis)

IV.
BIBLIOGRAPHIA

Bonaventura (P.) a Surrento, Min. Cap. — Liber aureus franciscalis, seu Minorita quoad Regulam, seipsum et ministerium. Collegit Fr. Bonaventura a Surrento, Capucinus. — Neapoli-Surrento: excudebat Salv. Festa, bibliopola MDCCCLXXXXI. In-16. pag. 436.

Nuevo Nombramiento de Comisario General Visitador y reformador Apostolico de Los Conventos de la Provincia de S. Antonio de Las Charcas existentes en Bolivia hecho por su Santidad Leon XIII y el Revmo P. Ministro General de la Orden Franciscana

Digitized by Google

F. Luis de Parma. Traducion al Castellano. Roma, Imprenta « degli Artigianelli » de S. José Via Monserrato, 149. 1891.

P. Jarlath Prendergast, Min. Rec. — 1. The Franciscan Manual, and Seraphic Treasury of Prayers and Devotions; with Encyclical, Constitution, new Rule and Ceremonial of the Third Order, by His Holiness Leo XIII; also the Archconfraternity of the Cord, and indulgenced Devotions; to which are added Epistles and Gospels, and a choice Collection of Hymns. By Fr. Jarlath Prendergast, O. S. F. Seventh Edition. Revised, corrected, and improved. — Dublin: James Duffy and Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. Pag. 848.

2. Constitution, Rule, and Ceremonial of the Third Order of St. Francis, by His Holiness Leo XIII; also Ordinary of the Mass, and Little Office of the B. V. Mary. — Dublin: James Duffy And Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. Pag. 256.

3. Manual of the Children of Mary, for the use of Boarding-Schools and Orphanages. From the French. New edition, revised and improved, with indulgenced Prayers from the *Raccolta,* and Prayers and Instructions, approved by Ecclesiastical Authority; also Appendix with Ordinary of the Mass, Vespers and Complin, hymns for Benediction, etc. — Dublin: James Duffy and Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. 1890. Pag. 441.

4. The Franciscan Treasury of Prayers and Devotions, and The Four Methods of hearing Mass, by S. Leonard of Port Maurice, O. S. F.; also Constitution, Rule, and Ceremonial of the Third Order of S. Francis, by His Holiness Leo XIII; to which are added Ordinary of the Mass, and the Little Office of the B. V. Mary, with a choice Collection of Hymns, Latin and English. — Dublin: James Duffy and Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. Pag. 256.

5. The Cord of. S. Francis; with Indulgences and Devotions. From authentic sources. Fourteenth edition. — Dublin: James Duffy and Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. Pag. 70.

6. Biographical Series: Saint Francis of Assisi, Twentieth Thousand. — London: Office. 18 West Square, S. E. Price One Penny. Pag. 24.

7. The Little Office of the Blessed Vergin. Latin and English. — Dublin: James Duffy and Co., Limited, 14 and 15 Wellington Quay. Pag. 119.

8. Pearls from the Hidden Treasure of holy Mass, by Blessed Leonard of Port Maurice. — London: 18 West Square, S. E. Price One Penny. Pag. 64.

P. Ildephonsus Verkinderen, Min. Rec. — Christoffel Colomb. Zyne betrekkingen met de Franciscanen. Ter gelegenheid van het 400 Iubeljaar der ontdekking van de Nieuwe Wereld. 1492-1892. Door P. Fr. Ildefons Verkinderen, O. S. F. — Gent, Drukkerij A. Siffer. 1891.

Dr. Joannes Marković, Min. Obs. — Cesarizam i bizantinstuo u proviesti iztočnog razkola napisao Dr. Jvan Marković, Franjevac Drzave presv. odkupitelja. Dio I. U Zagrebu, Tisak Dionicke tiskare 1891. in 8°. pag. XXIX-551.

Latine: Caesarismus et byzantismus in historia schismatis orientalis.

J. C. (P.) a Ll., Min. Cap. — 1. Modelos de Religiosa juventud formados en la escuela de San Francisco. Noticias edificantes coleccionadas y publicadas por el P. J. C. de Ll., Cap. — In-16. pag. 215.

P. Marcellinus a Civetia et Theoph. Domenichelli, M. O. — Itinerarium Breve Terrae Sanctae Patris Fratris Leonardi Du Clou Lemovicensis de Compregnaco, Minoritae Recollecti Provinciae Immaculatae Conceptionis in Aquitania, edidit P. Marcellinus a Civetia cum socio suo Theophilo Domenichelli. — Florentiae, ex Officina Libraria Henrici Ariani 1891. In 16. Pag. VIII-252. Prezzo L. 5.

P. Silvester Winkes, Min. Recol. — Seraphischer Tugendspiegel, oder Leben der Heiligen aus den drei Orden des h. Franciscus Seraphicus, auf alle Tage des Jahres, mit entsprechenden Erwaegungen und Kirchengebeten. Von P. Silvester Winkes aus der Saech-

Digitized by Google

sischen Franciscanerprovinz vom heil. Kreuze, 2. neudurchgesehene Auflage. Heiligenstadt. Cordier, 8. pag. XVI-1184.

Latine: Speculum seraphicum virtutum, sive Vitae Sanctorum trium Ordinum S. Francisci Seraphici, pro omnibus anni diebus, adjunctis convenientibus considerationibus et orationibus Ecclesiae. Auctore P. Silvestro Winkes Ord. S. Franc. Provinciae Saxoniae S. Crucis. Editio secunda, denuo revisa.

Hic liber utilissimus pro Tertiariis continet 365 vitas Sanctorum, Beatorum ac Venerabilium trium Ordinum, adjectis considerationibus brevibus, sed ad vitam christianam informandam aptissimis. Quapropter merito brevi tempore secundam editionem promeruit.

P. Stephanus Constantinus Bralić, Min. Obs. — Priručni Tumać redovničkih Dužnostih i prava u juridično-Moralnih Asketičnih razlaganjih spisao O Krunoslav-Kosta Bralić Franjevac obslužnik, sin redodržave bosne srebrene, generalni Lektur Mudrnslovja i Bogoslovja U Livnu, 1891. Tiskom Dragutina Laubnera u Osicku. In 8°. pag. 492.

Latine: Manualis Expositio regularium obligationum atque jurium.

Quod opus singulis nostris Fratribus croaticam linguam callentibus maximopere commendamus: Venumdatur apud bibliopolas Croatiae 2 flor. aust. cum 20 crucigeris franco.

P. Teodosio da Sandetole, M. R. — Elogio funebre del P. Damiano dalla Rocca S. Casciano, Minore Riformato, letto nella chiesa del sacro Monte della Verna dal P. Teodosio da Sandetole il 18 settembre 1891. — Prato, tipografia G. Salvi 1891, pag. 39.

V.

NECROLOGIA

—

Ex Missionibus Franciscanis in imperio Sinensi dolorosam percepimus notitiam de morte Excellentissimi ac Illmi P. Aloysii Moccagatta, Episcopi tit. Zenopolitani ac Vicarii Apostolici de Chan-Tong in Sinis. Praeclarus hic filius S. Francisci a piis ac honestis parentibus die 9 Octob. 1809 in oppido Castellatio Dioecesis Alexandrinensis in Pedemontio ortum habuit, et in nativo loco elementares scholas frequentavit. Vocationem pro seraphico Ordine S. Francisci sentiens, dum anceps haeret cui familiae nomen daret, divina accidit providentia, ut Lector quidam Min. Obs. per vicum transiens, et adolescentis vocationem ac bonam indolem agnoscens ipsum secum Romam duxerit. Ortae in nostro conventu SS. Trinitatis die 14 Oct. 1826 religiosum habitum sumpsit; ac finito exemplariter anno probationis, et votis solemnibus nuncupatis, se studiis philosophicis ac theologicis solertissime devovit, et cum applausu theses theologicas Veroli publice sustinuit ac defendit.

Ad sacerdotalem dignitatem 23 April. 1833 evectus, totum se praedicationi verbi Dei dedicavit, et maximo cum successu populum ac rudes in doctrina christiana instruxit, adeo ut omnium animos sibi devinceret, superioribus vero ac ipsi Episcopo vel maxime acceptus extaret. Verum zelo salutis animarum abreptus, petiit ac impetravit facultatem se ad infideles in vasto Sinarum imperio conferendi. Sed, ut cum emolumento suum apostolatum exercere valeret, notitiam perdifficilis linguae Sinensis tanto cum studio acquisivit, ut in Propaganda Fide primum retulerit praemium.

Sub finem mensis Aprilis 1840 Roma cum quodam suo socio ac confratre P. Gabriele de Moretta, postea Episcopo et Vic. apost. in Chan-si, gressus novam suam stationem versus direxit. Et superatis omnibus periculis ac difficultatibus in mari et in terra, feliciter Maccaum in Festo S. P. Francisci appulit. Sed ob tunc temporis ibi motam atrocem in christianos persecutionem, in interna imperii haud penetrare ausus est: sed in fundo navis in quodam exiguo foramine vix unius metri altitudinis illum per continuos quadraginta dies delitescere oportuit, quin unquam exire vel se erigere potuerit. Quae vero in terra sustinere debuerit, iter per vias impervias noctu ac die, saepe inter coruscationes ac imbres, instituens, continuo in periculo incidendi in manus persecutorum, vix aliquis est qui describere valeat? Tandem mense Julio 1841 sanus ac incolumis pervenit in Chan-Tong:

Digitized by Google

et tanto cum zelo ac prudentia suum apostolatum exercuit, ut eum Episcopus Besi in suum nominaverit Vicarium Generalem.

In Episcopi discessu ad Kian-Nam, cujus administrator erat, ipse remanens Superior Vicariatus vastam Provinciam visitavit annuntiando fidelibus ubique verbum Dei, gentiles, rudes ac catechumenos in religione instruendo et catechizando. In sua residentia aliquot extruxit cubilia ac ecclesiam. Verum vicinus Mandarinus obsedit vicum, residentiam depraedavit ac ecclesiam solo aequavit, secum in catenis 28 christianos captivos conducendo. Noster P. Aloysius videns certum periculum vitae, vestibus mutatis, feliciter manus carnificum evasit, atque ad limitropham Provinciam Che-Ly pervenit ubi apud Missionarium mansit. Interim occulte visitabat suos eisque sacramenta administrabat, et cessata persecutione ad suam depraedatam rediit residentiam, ecclesiam reaedificavit, in qua nominatus coadjutor Episcopi die 11 Maji 1845 consecrationem episcopalem accepit.

Factus Vicarius Apostolicus de Chan-Tong ejus prima fuit cura erigendi Seminarium pro operariis in vinea Domini, cujus primus rector ac professor ipse fuit. In Tsi-nan-fu capitali civitate suae Provinciae recuperavit antiquam missionariorum residentiam : duo aedificavit orphanotrophia, multiplicavit operarios in vinea Domini, ita ut, quando translatus fuit ad Vicariatum Chan-si a vicariatu Chan-Tong, ibi jam fuerint 20 sacerdotes, et fidelium numerus a 5 ad 12 millia accreverit.

Translatus ad Vicariatum Chan-si a. 1862 aequali zelo novum administravit vicariatum ecclesias aedificando ac instituta pro educatione puerorum erigendo. In suo vicariatu anno 1880 jussu Summi Pont. Leonis XIII synodum provincialem celebravit, in qua tales dispositiones ac ordinationes pro cleri disciplina, ac religionis propagatione factae fuere, ut eas sacra Congregatio de Propaganda Fide pro norma in synodis celebrandis aliis Vicariis proposuerit ac commendaverit.

Noster Episcopus non solum fuit indefessus ac zelosus in suo apostolico munere obeundo, verum semper ac ubique integram fidem suo Ordini conservavit et se verum filium verbo ac opere S. Francisci demonstravit.

Laboribus ac aerumnis fractus, ultimis suae vitae annis jam vires defecerunt, adeo ut necesse fuerit ipsi coadjutorem dare, nunquam tamen destitit pro suis laborare et orare. Tandem appropinquante fine suae mortalis vitae, devote sumpsit sacramenta morientium, et ei assistente suo digno coadjutore ac clero indigeno in corona fratrum die 6 Sept. cur. an. placidissime obdormivit in Domino.

R. I. P.

Die 6 Septembris desinentis anni, R. P. Stephanus Maria Rougé a Beauteville, Obs. Prov. S. Ludovici in Gallia filius et Vicariatus Chen-si Septentrionalis in Sinensi imperio Missionarius, Ecclesiae sacramentis pie susceptis, in Domino obdormivit. Natus erat in pago *Beauteville* Tolosanae Archidioecesis die 22 Julii 1851, seraphico Ordini die 1 Martii 1870 nomen dederat et solemni emissa professione die 26 Aprilis 1874, ad sacrum sacerdotium promotus fuerat. Anno 1884 ad Sinenses Missiones pergendi obtenta licentia, ibidem egregia sua indole, pietate, animarum zelo, fraterna caritate, Superiorum et Confratrum suorum corda sibi devinxit. Seminarii Director, et Sororum Franciscalium Mariae Missionariarum confessarius renuntiatus, duplicis muneris officia prudenter obivit, donec grassante typhi contagione et una ex Sororibus jam morte perempta, ipse aperte praenuntiavit Dominum alias duas victimas elegisse, alteramque Sororem ac semetipsum Deo vitam esse daturos.

Revera contagioso morbo correptus aegrotare coepit, simulque Mater Vicaria, Orphanotrophii Directrix, et ambo, martyres caritatis, ut ait Rmus Dnus Pagnucci, Vicarius apostolicus, animam suam Redemptori, die 5 Septembris Sanctimonialis, dieque sexta Pater Stephanus reddidere.

R. I. P.

Nihil obstat

Fr. Aloysius, Min. Gen.

Sacerdos Henricus Lanzetta, Gerens resp.

Digitized by Google

TABULA MATERIARUM

PERIODICI

ACTA ORDINIS MINORUM

ANNO 1891.

—

I. — ACTA ROMANO-SERAPHICA.

Digitized by Google

II. — Acta Ordinis.

Synopsis Indulgentiarum in commodum Fratrum Ord. nostri.

Capitula Provincialia celebrata anno 1890.

Anno 1891 celebrata.

Causae Sanctorum Ordinis nostri.

III. — Missiones.

Capitula Collegiorum celebrata.

Digitized by Google

IV. — VARIA.

V. — BIBLIOGRAPHIA.

VI. — NECROLOGIA.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX

RERUM NOTABILIUM

QUAE IN QUINQUE ULTIMIS VOLUMINIBUS REPERIUNTUR

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

D

E

Digitized by Google

F

G

H

Digitized by Google

I

J

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Q

R

Digitized by Google

S

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX COAEVORUM RELIGIOSORUM

PRIMI ORDINIS

IN QUINQUE VOLUMINIBUS DESIGNATORUM

NOTA : Littera D, post nonnulla nomina, indicat *Defunctos*.

A

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

C

Digitized by Google

D

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

L

Digitized by Google

M

Digitized by Google

N

O

P

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

T

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google